SLOVO
SA ZJAVUJE V TELE

ZVÄZOK II

O POZNÁVANÍ BOHA

CIRKEV VŠEMOHÚCEHO BOHA

Copyright © 2024 Almighty God and The Church of Almighty God

SLOVO
SA ZJAVUJE V TELE
ZVÄZOK II
O POZNÁVANÍ BOHA

Slovo sa zjavuje v tele (skrátene Slovo), ktoré vyjadril Kristus posledných dní, Všemohúci Boh, sa v súčasnosti skladá zo šiestich zväzkov: Zväzok I, Božie zjavenie a dielo; Zväzok II, O poznávaní Boha; Zväzok III, Rozpravy Krista posledných dní; Zväzok IV, Odhaľovanie antikristov; Zväzok V, Povinnosti vodcov a pracovníkov; a Zväzok VI, O hľadaní pravdy.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať ani prenášať v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, elektronickými alebo mechanickými, vrátane fotokopírovania, nahrávania alebo systémov na ukladanie a vyhľadávanie informácií, bez výslovného písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Žiadosti o informácie zasielajte na:
contact.sk@godfootsteps.org

Obsah tejto knihy preložili a upravili výlučne profesionálni jazykovedci. Mohlo v ňom však zostať niekoľko nepresností. Ak máte podozrenie na takúto nepresnosť, použite pôvodný čínsky text. Zároveň nás môžete pokojne kontaktovať, aby sme mohli knihu pri jej opätovnom vydaní aktualizovať.

Vydal: Cirkev Všemohúceho Boha
https://sk.godfootsteps.org

PREDSLOV

Každý z vás by sa mal znovu pozrieť na svoj doterajší život a popremýšľať nad tým, ako veril v Boha – aby si videl, či si Ho pri Jeho nasledovaní skutočne pochopil, skutočne Mu porozumel a skutočne Ho spoznal, či naozaj vieš, aký postoj má Boh k rôznym typom ľudských bytostí, či skutočne rozumieš dielu, ktoré na tebe Boh uskutočňuje, a či chápeš, ako Boh definuje každý tvoj čin. Tento Boh, ktorý je po tvojom boku, usmerňuje tvoj pokrok, určuje tvoj osud a napĺňa tvoje potreby – ako dobre v konečnom dôsledku rozumieš tomuto Bohu? Koľko toho naozaj vieš o tomto Bohu? Vieš, aké dielo na tebe vykonáva každý jeden deň? Poznáš princípy a zámery, na ktorých zakladá každý svoj krok? Vieš, ako ťa vedie? Poznáš prostriedky, ktorými sa o teba stará? Poznáš metódy, ktorými ťa vedie? Vieš, čo chce od teba získať a čo chce v tebe dosiahnuť? Poznáš Jeho postoj k rôznym typom tvojho správania? Vieš, či si človek, ktorého miluje? Poznáš pôvod Jeho radosti, hnevu, smútku a potešenia, myšlienky za týmito pocitmi a Jeho podstatu? Vieš vôbec, čo je to za Boha, v ktorého veríš? Sú tieto a ďalšie otázky niečo, čo si nikdy nechápal alebo o čom si nikdy nepremýšľal? Keď si praktizoval svoju vieru v Boha, napravil si svoje nedostatočné chápanie Boha tým, že si porozumel Božím slovám a zažil ich? Dosiahol si po prijatí Božieho disciplinovania a karhania pravú poslušnosť a záujem? Spoznal si uprostred Božieho napomínania a súdu vzdorovitosť a satanskú povahu človeka a získal si štipku pochopenia Božej svätosti? Začal si pod vedením a osvietením Božích slov zastávať nový pohľad na život? Pocítil si uprostred skúšok zoslaných Bohom, že On nestrpí ľudské urážky, a pochopil si, čo od teba požaduje a ako ťa zachraňuje? Ak nevieš, čo znamená nesprávne chápať Boha alebo ako napraviť toto nesprávne chápanie, potom možno konštatovať, že si nikdy nevstúpil do skutočného spoločenstva s Bohom a nikdy si Boha nepochopil alebo aspoň možno povedať, že si Mu nikdy nechcel porozumieť. Ak nevieš, čo je Božie disciplinovanie a karhanie, potom iste nevieš, čo je poslušnosť a záujem, alebo si Boha aspoň nikdy skutočne neposlúchal ani sa o Neho nezaujímal. Ak si nikdy nezažil Božie napomínanie a súd, potom určite nebudeš vedieť, v čom spočíva Jeho svätosť, a ešte menej jasno budeš mať v tom, čo znamená ľudská vzdorovitosť. Ak si nikdy nemal naozaj správny pohľad na život alebo správny životný cieľ, stále si zmätený a nerozhodný, pokiaľ ide o tvoju budúcu cestu životom, a dokonca váhaš, či sa pohnúť vpred, potom je isté, že sa ti nikdy nedostalo Božieho osvietenia a vedenia. Možno tiež povedať, že Božie slová ťa nikdy neobdarili ani nenaplnili. Ak si ešte neprešiel Božími skúškami, potom je samozrejné, že určite nebudeš vedieť, že Boh nestrpí ľudské urážky, nebudeš chápať, čo Boh od teba v konečnom dôsledku vyžaduje, a už vôbec nebudeš chápať, čo je v konečnom dôsledku Jeho dielom riadenia a spásy človeka. Bez ohľadu na to, koľko rokov človek veril v Boha, platí, že ak nikdy nezažil ani nepochopil žiadne Božie slová, potom iste nekráča po ceste k spáse, jeho viera v Boha je iste bez skutočného obsahu, jeho poznanie Boha je tiež určite nulové a iste vôbec netuší, čo to znamená báť sa Boha.

Božie vlastníctvo a bytie, Božia podstata, Božia povaha – to všetko bolo ľudstvu oznámené Jeho slovami. Keď človek zažije Božie slová, v procese ich uvádzania do praxe pochopí účel slov, ktoré Boh hovorí, pochopí ich zdroj a pôvod, ako aj ich zamýšľaný účinok. Pre ľudstvo sú to všetko veci, ktoré človek musí zažiť, pochopiť a dosiahnuť, aby získal pravdu a život, pochopil Božie úmysly, premenil svoju povahu a dokázal poslúchať Božiu zvrchovanosť a Božie opatrenia. Keď človek zažije, pochopí a dosiahne tieto veci, zároveň začne postupne chápať Boha a dosiahne rôzne stupne Jeho poznania. Toto chápanie a poznanie nevychádza z niečoho, čo si človek predstavoval alebo vytvoril, ale skôr z toho, čo si v sebe uvedomuje, čo zažíva, cíti a potvrdzuje. Iba po uvedomení si, zažití, precítení a potvrdení týchto vecí nadobúda ľudské poznanie Boha obsah. Iba poznanie, ktoré človek získa v tomto čase, je skutočné a presné, a tento proces – dosiahnutie pravého chápania a poznania Boha prostredníctvom uvedomovania si, zažívania, cítenia a potvrdzovania Jeho slov – nie je ničím iným ako skutočným spoločenstvom medzi človekom a Bohom. Uprostred tohto druhu spoločenstva človek skutočne pochopí Božie úmysly, skutočne pochopí a spozná Božie vlastníctvo a bytie, naozaj pochopí a spozná Božiu podstatu, postupne pochopí a spozná Božiu povahu, dospeje k skutočnej istote a správnej definícii Božej nadvlády nad celým tvorstvom, spozná Božiu identitu a Božie postavenie a získa v nich potrebnú orientáciu. Uprostred tohto druhu spoločenstva človek krok za krokom mení svoje predstavy o Bohu, už si Ho viac nepredstavuje zjavujúceho sa z ničoho nič, nedáva voľný priechod svojim podozreniam alebo nedorozumeniam o Ňom ani Ho neodsudzuje, nesúdi a nepochybuje o Ňom. Takto bude mať človek menej sporov a menej konfliktov s Bohom a menej príležitostí búriť sa proti Nemu. Naopak, záujem človeka o Boha a poslušnosť človeka voči Bohu bude rásť a jeho bázeň pred Bohom bude čoraz reálnejšia a hlbšia. Uprostred tohto spoločenstva človek získa nielen pravdu a krst života, ale zároveň aj pravé poznanie Boha. Uprostred tohto spoločenstva bude nielen premenená ľudská povaha, ale človek získa aj spásu a pravú bázeň pred Bohom a úctu stvorenej bytosti voči Bohu. Vďaka takémuto spoločenstvu už viera človeka v Boha nebude prázdnym listom papiera, neúprimným sľubom ani formou slepého nasledovania a zbožňovania. Iba s týmto druhom spoločenstva bude život človeka deň za dňom dozrievať. Len vtedy sa jeho povaha postupne zmení a jeho viera v Boha bude krok za krokom prechádzať od hmlistej a neistej k pravej poslušnosti, záujmu a bázni, pričom človek bude v procese nasledovania Boha postupne napredovať od pasívneho k aktívnemu postoju, od negatívneho k pozitívnemu. Len s takýmto druhom spoločenstva človek dospeje k pravému pochopeniu a pravdivému poznaniu Boha. Keďže veľká väčšina ľudí nikdy nevstúpila do skutočného spoločenstva s Bohom, ich poznanie Boha sa končí na úrovni teórie, na úrovni slov a učení. To znamená, že pokiaľ ide o poznanie Boha, veľká väčšina ľudí je stále na začiatku, bez ohľadu na to, koľko rokov veria v Boha. Uviazli na základoch tradičných foriem vzdávania úcty a na s tým spojených feudálnych poverách a romantických predstavách. Keďže ľudské poznanie Boha sa zastavilo na svojom

začiatku, znamená to, že prakticky neexistuje. Odhliadnuc od toho, že človek potvrdzuje Božie postavenie a identitu, je viera človeka v Boha stále v stave hmlistej neistoty. Ak je to tak, koľko skutočnej bázne môže človek pociťovať k Bohu?

Bez ohľadu na to, ako pevne veríš v Božiu existenciu, toto nemôže nahradiť tvoje poznanie Boha ani tvoju bázeň pred Ním. Bez ohľadu na to, ako veľmi si sa tešil z Jeho požehnaní a milosti, toto nemôže nahradiť tvoje poznanie Boha. Bez ohľadu na to, ako veľmi si ochotný zasvätiť všetko, čo máš, Bohu a celý sa Mu vydať, nemôže to nahradiť tvoje poznanie Boha. Možno si sa dôverne oboznámil so slovami, ktoré Boh vyslovil, alebo ich dokonca poznáš naspamäť a dokážeš ich odriekať, ale ani to nemôže nahradiť tvoje poznanie Boha. Nech je človek akokoľvek odhodlaný nasledovať Boha, ak nikdy nemal pravé spoločenstvo s Bohom ani pravú skúsenosť s Božími slovami, potom by jeho poznanie Boha bolo len prázdnou záplatou alebo nekonečným snom. Či už si sa stretol s Bohom len letmo alebo tvárou v tvár, tvoje poznanie Boha by bolo stále nulové a tvoja bázeň pre Ním by bola len prázdna fráza alebo idealizovaný koncept.

Mnohí ľudia berú Božie slová do ruky a čítajú ich deň čo deň, dokonca až do tej miery, že sa všetky klasické pasáže starostlivo naučia naspamäť, ako keby to bol ich najcennejší majetok, a navyše všade kážu Božie slová, poskytujú Božie slová iným a pomáhajú im nimi. Myslia si, že takto vydávajú svedectvo o Bohu, svedčia o Jeho slovách a nasledujú Božiu cestu. Domnievajú sa, že takto žijú podľa Božích slov, prinášajú Jeho slová do svojho vlastného života a že sa im za to dostane Božej chvály, spásy a zdokonalenia. No aj keď Božie slová kážu, nikdy sa nimi neriadia v praxi ani sa nepokúšajú porovnávať sa s tým, čo je v nich zjavené. Namiesto toho ich používajú, aby si podvodom získali obdiv a dôveru iných, aby sa sami ujali riadenia a spreneverili a ukradli Božiu slávu. Márne dúfajú, že sa im podarí využiť príležitosť, ktorú im ponúka šírenie Božích slov, aby získali Božie dielo a Jeho chválu. Prešlo mnoho rokov, ale títo ľudia si kázaním Božích slov nielenže nedokázali zaslúžiť Božiu chválu, nielenže nedokázali objaviť cestu, ktorú by mali nasledovať pri vydávaní svedectva o Božích slovách, nielenže nepomáhali sebe ani nepodporovali seba, keď pomáhali a podporovali iných Božími slovami, a nielenže nedokázali poznať Boha ani prebudiť v sebe pravú bázeň pred Bohom, keď konali všetky tieto veci. Naopak, ich nesprávne chápanie Boha je čoraz hlbšie, ich nedôvera k Nemu je čoraz väčšia a ich predstavy o Ňom sú čoraz prehnanejšie. Živení a vedení svojimi teóriami o Božích slovách sa zdajú byť úplne vo svojom živle, ako keby bez námahy predvádzali svoje schopnosti, ako keby našli svoj zmysel života, svoje poslanie, a ako keby získali nový život a boli spasení. Akoby s Božími slovami, ktoré sa im v prednese svižne kotúľajú z jazyka, získali pravdu, pochopili Božie úmysly a objavili cestu k poznaniu Boha. Akoby pri kázaní Božích slov často stretli Boha tvárou v tvár. Okrem toho sú často „dojatí“ k záchvatom plaču a vedení „Bohom“ v Božích slovách. Zdá sa, že sa neprestajne chytajú Jeho úprimného záujmu a láskavého úmyslu a že zároveň pochopili Božiu spásu človeka a Božie riadenie, spoznali Jeho podstatu a pochopili Jeho spravodlivú povahu. Zdá sa, že na tomto základe veria v Božiu

existenciu ešte pevnejšie, viac si uvedomujú Jeho vznešený stav a ešte hlbšie cítia Jeho veľkoleposť a vznešenosť. Keďže oplývajú povrchným poznaním Božích slov, mohlo by sa zdať, že ich viera vzrástla, ich odhodlanie znášať utrpenie sa posilnilo a ich poznanie Boha sa prehĺbilo. Netušia však, že kým skutočne nezažijú Božie slová, celé ich poznanie Boha a všetky ich predstavy o Ňom vychádzajú len z ich vlastných zbožných prianí a dohadov. Ich viera by neobstála v žiadnej Božej skúške, ich takzvaná duchovnosť a postavenie by jednoducho neobstáli v Božej skúške alebo kontrole, ich odhodlanosť je len hrad postavený z piesku a ich takzvané poznanie Boha nie je nič iné než výplod ich fantázie. V skutočnosti si títo ľudia, ktorí takpovediac vložili veľa úsilia do Božích slov, nikdy neuvedomili, čo je skutočná viera, čo je skutočná poslušnosť, čo je skutočná starostlivosť alebo čo je skutočné poznanie Boha. Preberajú teórie, predstavivosť, znalosti, nadania, tradície, povery a dokonca aj morálne hodnoty ľudstva a robia z nich „kapitál“ a „zbrane“ pre vieru v Boha a Jeho nasledovanie, ba dokonca z nich urobili základy svojej viery v Boha a svojho nasledovania Boha. Zároveň berú tento kapitál a zbrane a robia z nich magické talizmany, cez ktoré spoznávajú Boha, aby čelili Božím kontrolám a skúškam, napomínaniu a súdu. To, čo získajú, nakoniec stále pozostáva len zo záverov o Bohu, ktoré sú presiaknuté náboženskými konotáciami, feudálnymi poverami a všetkým, čo je romantické, groteskné a tajomné. Ich spôsob poznania a definovania Boha je vtlačený do rovnakej formy ako spôsob, akým ľudia veria iba v Nebo nad hlavou alebo v Starca na Nebi, zatiaľ čo Božia skutočnosť, Jeho podstata, Jeho povaha, Jeho vlastníctvo a bytie a tak ďalej – všetko, čo sa týka samého skutočného Boha – sú veci, ktoré ich poznanie nedokázalo pochopiť, od ktorých je ich poznanie úplne oddelené, ba dokonca tak vzdialené ako severný a južný pól. Hoci títo ľudia žijú pod opaterou a výživou Božích slov, týmto spôsobom predsa len nedokážu skutočne kráčať po ceste bázne pred Bohom a vyhýbania sa zlu. Skutočným dôvodom je to, že sa nikdy nezoznámili s Bohom ani s Ním nikdy nemali skutočný kontakt alebo spoločenstvo, a preto je pre nich nemožné dospieť k vzájomnému porozumeniu s Bohom alebo prebudiť v sebe pravú vieru v Boha, nasledovanie alebo uctievanie Boha. Tento spôsob nazerania na Boha a Božie slová, táto ich perspektíva a postoj ich odsúdili k tomu, že napriek svojmu úsiliu skončia s prázdnymi rukami a že nikdy v celej večnosti nedokážu kráčať po ceste bázne pred Bohom a vyhýbania sa zlu. Cieľ, o ktorý sa usilujú, a smer, ktorým idú, znamenajú, že sú Božími nepriateľmi na celú večnosť a že nikdy nedokážu prijať spásu.

Ak by mal človek, ktorý po mnoho rokov nasledoval Boha a mnohé roky sa z Jeho slov tešil, v podstate rovnakú definíciu Boha ako niekto, kto padá na kolená pred modlami, potom by to znamenalo, že tento človek nedosiahol realitu Božích slov. Je to preto, že jednoducho nevstúpil do reality Božích slov, a preto realita, pravda, úmysly a požiadavky na ľudstvo, ktoré sú obsiahnuté v Božích slovách, nemajú s týmto človekom vôbec nič spoločné. To znamená, že bez ohľadu na to, ako tvrdo môže taký človek pracovať na povrchnom význame Božích slov, všetko je márne: pretože to, o čo sa

usiluje, sú len slová, a aj to, čo získa, budú nevyhnutne len slová. Či už sú slová vyslovené Bohom navonok jasné alebo hlboké, všetko sú to pravdy, ktoré človek nevyhnutne potrebuje pri svojom vstupe do života. Sú prameňom živých vôd, ktorý umožňuje človeku prežiť v duchu aj v tele. Poskytujú to, čo človek potrebuje, aby zostal nažive: princípy a presvedčenie pre každodenný život, cestu, ktorou musí ísť k spáse, ako aj jej cieľ a smer, každú pravdu, ktorú by mal vlastniť ako stvorená bytosť pred Bohom, a každú pravdu o tom, ako má človek poslúchať a uctievať Boha. Tieto veci sú zárukou prežitia človeka, sú jeho každodenným chlebom a tiež pevnou oporou, ktorá človeku umožňuje, aby bol silný a dokázal stáť vzpriamene. Sú bohaté na pravdu-realitu, s ktorou stvorené ľudstvo prežíva normálnu ľudskú prirodzenosť, bohaté na pravdu, ktorou sa ľudstvo oslobodzuje od skazenosti a uniká satanovým nástrahám, a bohaté na neúnavné učenie, napomínanie, povzbudzovanie a útechu, ktoré Stvoriteľ dáva stvorenému ľudstvu. Sú majákom, ktorý vedie a osvecuje ľudí, aby pochopili všetko, čo je pozitívne, zárukou, ktorá zabezpečuje, že ľudia budú žiť a vlastniť všetko, čo je spravodlivé a dobré, sú kritériom, podľa ktorého sa merajú všetci ľudia, udalosti a objekty, a tiež navigačná značka, ktorá vedie ľudí k spáse a k ceste svetla. Iba v praktickej skúsenosti s Božími slovami môže byť človek obdarený pravdou a životom. Len tak môže človek pochopiť, čo je normálna ľudská prirodzenosť, čo je zmysluplný život, čo je pravá stvorená bytosť, čo je skutočná poslušnosť pred Bohom. Len tak môže človek pochopiť, ako sa má zaujímať o Boha, ako si splniť povinnosť stvorenej bytosti a ako získať podobu skutočného človeka. Iba tak môže človek pochopiť, čo znamená pravá viera a pravé uctievanie. Len tak môže človek pochopiť, kto je Vládcom nebies, zeme a všetkých vecí. Iba tak môže človek pochopiť prostriedky, ktorými Ten, ktorý je Pánom všetkého tvorstva, vládne tvorstvu, vedie ho a stará sa oň. A iba tak môže človek pochopiť prostriedky, ktorými Ten, ktorý je Pánom všetkého tvorstva, existuje, prejavuje sa a pôsobí. Človek oddelený od skutočnej skúsenosti Božích slov nedisponuje pravým poznaním a chápaním Božích slov a pravdy. Taký človek je vyložene živá mŕtvola a prázdna škrupina a žiadne znalosti o Stvoriteľovi s ním nemajú vôbec nič spoločné. V Božích očiach taký človek v Neho nikdy neveril ani Ho nikdy nenasledoval, a tak ho Boh neuznáva ani ako svojho veriaceho, ani ako svojho nasledovníka, a už vôbec nie ako pravú stvorenú bytosť.

Pravá stvorená bytosť musí vedieť, kto je Stvoriteľ, na čo slúži stvorenie človeka, ako vykonávať povinnosti stvorenej bytosti a ako uctievať Pána všetkého tvorstva. Musí chápať, uvedomovať si, poznať a zaujímať sa o úmysly, želania a požiadavky Stvoriteľa a musí konať v súlade s cestou Stvoriteľa – cítiť bázeň pred Bohom a vyhýbať sa zlu.

Čo znamená bázeň pred Bohom? A ako sa dá vyhnúť zlu?

„Bázeň pred Bohom“ neznamená bezmenný strach a hrôzu. Neznamená to vyhýbať sa, udržiavať si odstup, slepo zbožňovať alebo veriť poverám. Je to skôr obdiv, úcta, dôvera, porozumenie, záujem, poslušnosť, zasvätenie, láska, ako aj bezpodmienečné uctievanie bez sťažností, zadosťučinenie a podriadenosť. Bez pravého poznania Boha

ľudstvo nedosiahne pravý obdiv, pravú dôveru, pravé porozumenie, pravý záujem či poslušnosť, ale iba strach a nepokoj, iba pochybnosti, nedorozumenie, výhovorky a vyhýbanie sa. Bez pravého poznania Boha ľudstvo nedosiahne pravé zasvätenie ani zadosťučinenie. Bez pravého poznania Boha ľudstvo nedosiahne pravé uctievanie ani podriadenosť, iba slepé zbožňovanie a povery. Bez pravého poznania Boha ľudstvo nemôže konať v súlade s Božou cestou, cítiť bázeň pred Bohom ani sa vyhýbať zlu. Naopak, všetky činnosti a správanie človeka budú plné vzdoru a neposlušnosti, krivých obvinení a ohováračských súdov Boha, ako aj zlých skutkov v rozpore s pravdou a s pravým významom Božích slov.

Keď bude mať ľudstvo pravú dôveru v Boha, bude Ho úprimne nasledovať a závisieť od Neho. Iba so skutočnou dôverou v Boha a závislosťou od Neho môže ľudstvo dosiahnuť pravé porozumenie a pochopenie – a so skutočným pochopením Boha prichádza skutočný záujem o Neho. Iba s pravým záujmom o Boha môže ľudstvo dosiahnuť pravú poslušnosť. Iba s pravou poslušnosťou voči Bohu môže ľudstvo dosiahnuť pravé zasvätenie. Iba s pravým zasvätením Bohu môže ľudstvo dosiahnuť zadosťučinenie, ktoré je bezpodmienečné a bez sťažností. Iba s pravou dôverou a závislosťou, pravým porozumením a záujmom, pravou poslušnosťou, pravým zasvätením a zadosťučinením môže ľudstvo naozaj spoznať Božiu povahu a podstatu a tiež spoznať identitu Stvoriteľa. Iba ak ľudstvo skutočne spozná Stvoriteľa, môže v sebe prebudiť pravé uctievanie a podriadenosť. Iba vtedy, keď dosiahne pravú úctu a podriadenosť pred Stvoriteľom, sa ľudstvo naozaj dokáže vzdať svojich zlých spôsobov, teda vyhýbať sa zlu.

Toto predstavuje celý proces „bázne pred Bohom a vyhýbania sa zlu“ a je tiež obsahom bázne pred Bohom a vyhýbania sa zlu. Toto je cesta, ktorú treba prejsť na dosiahnutie bázne pred Bohom a vyhýbanie sa zlu.

„Bázeň pred Bohom a vyhýbanie sa zlu“ a poznanie Boha sú neoddeliteľne spojené nespočetnými vláknami a spojenie medzi nimi je evidentné. Ak sa chce človek vyhnúť zlu, musí mať najprv skutočnú bázeň pred Bohom. Ak chce človek dosiahnuť skutočnú bázeň pred Bohom, musí najprv skutočne poznať Boha. Ak chce človek spoznať Boha, musí najprv zakúsiť Božie slová, vstúpiť do reality Božích slov, zakúsiť Božie karhanie a disciplinovanie, Jeho napomínanie a súd. Ak chce človek zažiť Božie slová, musí sa najprv stretnúť tvárou v tvár s Božími slovami, stretnúť sa tvárou v tvár s Bohom a prosiť Ho, aby mu poskytol príležitosti zažiť Božie slová v rôznych prostrediach zahŕňajúcich rôznych ľudí, udalosti a predmety. Ak sa chce človek stretnúť tvárou v tvár s Bohom a s Božími slovami, musí mať najprv prosté a úprimné srdce, ochotu prijať pravdu, vôľu znášať utrpenie, odhodlanie a odvahu vyhýbať sa zlu a túžbu stať sa pravou stvorenou bytosťou… Týmto spôsobom, krok za krokom, sa budeš čoraz viac približovať k Bohu, tvoje srdce bude čoraz čistejšie a tvoj život a jeho hodnota budú vďaka tvojmu spoznávaniu Boha čoraz zmysluplnejšie a žiarivejšie. Až kým jedného dňa nebudeš cítiť, že Stvoriteľ už nie je hádankou, že Stvoriteľ pred tebou nikdy nebol skrytý, že Stvoriteľ

si pred tebou nikdy neschovával tvár, že Stvoriteľ nie je od teba vôbec ďaleko, že Stvoriteľ už nie je ten, po ktorom neustále túžiš vo svojich myšlienkach a ktorého nemôžeš dosiahnuť svojimi pocitmi, že On naozaj a skutočne stojí na stráži po tvojej ľavici aj pravici, dáva ti život a riadi tvoj osud. Nie je na vzdialenom obzore ani sa neukryl vysoko v oblakoch. Je priamo po tvojom boku, bdie nad tebou a nad všetkými. On je všetko, čo máš, a to jediné, čo máš. Taký Boh ti dovoľuje milovať Ho zo srdca, držať sa Ho, byť Mu nablízku, obdivovať Ho, báť sa, že Ho stratíš a že viac nebudeš ochotný sa Ho zrieknuť, neposlúchať Ho, vyhýbať sa Mu alebo sa od Neho vzďaľovať. Všetko, čo chceš, je starať sa o Neho, poslúchať Ho, odmeniť sa Mu za všetko, čo ti dáva, a podriadiť sa Jeho vláde. Už viac neodmietaš, aby si sa Ním nechal viesť, aby sa o teba staral, bdel nad tebou a zaopatroval ťa. Už viac neodmietaš to, čo ti prikazuje a ustanovuje. Všetko, čo chceš, je nasledovať Ho, byť pri Ňom v Jeho spoločnosti. Všetko, čo chceš, je prijať Ho ako svoj jediný život, prijať Ho ako svojho jediného Pána, svojho jediného Boha.

18. augusta 2014

OBSAH

Ako spoznať Božiu povahu a výsledky, ktoré má dosiahnuť Jeho dielo ... 1
Akú veľkú váhu majú v srdciach ľudí ich výsledky ... 2
Ľudské presvedčenie nemôže nahradiť pravdu ... 4
Existuje mnoho názorov na kritériá, podľa ktorých Boh určuje výsledky ľudí ... 5
Kráčajte po Božej ceste: bojte sa Boha a vyhýbajte sa zlu ... 7
Boh využíva rôzne skúšky, aby preveril, či sa Ho ľudia boja a vyhýbajú sa zlu ... 8
Nebáť sa Boha a nevyhýbať sa zlu znamená odporovať Bohu ... 12
Ako Boh určuje výsledky ľudí a kritériá, podľa ktorých sa pri tom riadi ... 15
Rôzne rozpaky, ktoré v ľuďoch vyvoláva praktická otázka ... 18
Pochopte Boží postoj a odložte bokom všetky mylné predstavy o Bohu ... 22
Kto určuje výsledky ľudí? ... 24
Ľudia majú tendenciu definovať Boha na základe skúsenosti ... 25
Boží postoj k tým, ktorí utečú počas konania Jeho diela ... 27
Ľudia, ktorí počas Božieho diela utečú, sú tí, ktorí opúšťajú pravú cestu ... 28
O osude ľudí rozhodujú ich postoje k Bohu ... 29
Východiskovým bodom pre bázeň pred Bohom je správať sa k Nemu ako k Bohu ... 32
Ľudia, ktorých Boh neuznáva ... 34
Slová napomenutia ... 35

Božie dielo, Božia povaha a samotný Boh I ... 36
A. Adam a Eva ... 43
1. Boží príkaz Adamovi ... 43
2. Boh stvorí Evu ... 45
3. Boh vyrobí Adamovi a Eve kožený odev ... 46
B. Noe ... 49
1. Boh má v úmysle zničiť svet prostredníctvom potopy a prikazuje Noemovi postaviť archu ... 49
2. Božie požehnanie pre Noema po potope ... 54
3. Boh používa dúhu ako symbol svojej zmluvy s človekom ... 56

Božie dielo, Božia povaha a samotný Boh II ... 65
A. Abrahám ... 67
1. Boh sľúbi, že dá Abrahámovi syna ... 67
Nikto nemôže zabrániť dielu, ktoré sa Boh rozhodne vykonať ... 67
2. Abrahám obetuje Izáka ... 69

Dielo Božieho riadenia a spásy ľudstva sa začína Abrahámovou obetou Izáka 69
Boha nezaujíma, či je človek hlúpy – žiada len, aby bol pravdivý 69
3. Boží sľub Abrahámovi 71
Človek získava Božie požehnania svojou úprimnosťou a poslušnosťou ... 71
Nemenným Božím želaním je získať tých, ktorí poznajú Boha a sú schopní o Ňom svedčiť 72
B. Boh musí zničiť Sodomu 74
Boh sa stará len o tých, ktorí dokážu poslúchať Jeho slová a nasledovať Jeho príkazy 74
Boh je nesmierne milosrdný voči tým, na ktorých Mu záleží, a hlboko hnevlivý voči tým, ktorých nenávidí a odmieta 76
Ľudia posledných dní vidia Boží hnev len v Jeho slovách a v skutočnosti ho nikdy nezažili 78
Božia povaha nebola pred človekom nikdy skrytá – ľudské srdce sa vzdialilo od Boha 79
C. Jób 81
1. Ako hodnotí Jóba Boh a Biblia 81
Konkrétne prejavy Jóbovho strachu pred Bohom a vyhýbania sa zlu v jeho každodennom živote 82
2. Satan po prvý raz pokúša Jóba (ukradnú mu dobytok a jeho deti postihne pohroma) 83
a) Slová vyslovené Bohom 83
b) Satanova odpoveď 83
Boh dovolí satanovi pokúšať Jóba, aby sa zdokonalila Jóbova viera 83
c) Jóbova reakcia 85
Jóbovo rozhodnutie vrátiť všetko, čo vlastní, pramení z jeho strachu z Boha 85
Jóbova neochvejná bezúhonnosť zahanbuje satana a núti ho v panike utiecť 88
3. Satan ešte raz pokúša Jóba (celé Jóbove telo pokryjú bolestivé vredy) 89
a) Slová vyslovené Bohom 89
b) Slová vyslovené satanom 89
c) Ako sa Jób vysporiada so skúškou 89
Jóbova láska k Božej ceste premôže všetko ostatné 89
Uprostred extrémneho utrpenia si Jób skutočne uvedomuje Božiu starostlivosť o ľudstvo 90
Ďalším prejavom Jóbovho strachu z Boha a vyhýbania sa zlu je jeho ospevovanie Božieho mena vo všetkých veciach 92

Mnohé mylné predstavy ľudí o Jóbovi 93
Jób prekľaje deň svojho narodenia, pretože nechce, aby Boh pre neho trpel 95
Jób porazí satana a v Božích očiach sa stane pravým človekom 97
O Jóbovi 98
V Jóbovom každodennom živote vidíme jeho dokonalosť, spravodlivosť, strach pred Bohom a vyhýbanie sa zlu 98
Prejavy Jóbovej ľudskej prirodzenosti počas jeho skúšok (pochopenie Jóbovej dokonalosti, spravodlivosti, strachu pred Bohom a vyhýbania sa zlu počas skúšok) 100
Jóbova racionálnosť 102
Skutočná Jóbova tvár: pravdivá, čistá a bez falše 102
Jób rozlišuje medzi láskou a nenávisťou 103
Jóbova dobrosrdečnosť a úprimnosť 103
Vzťah medzi Božím odovzdaním Jóba satanovi a cieľmi Božieho diela 104
Prijmite Božie skúšky, prekonajte satanove pokušenia a dovoľte Bohu, aby získal celú vašu bytosť 106
Varovanie a osvietenie pre budúce generácie cez Jóbove svedectvo 106
Jóbove svedectvo prináša Bohu útechu 107
4. Jób sa dopočuje o Bohu 108
Hoci sa Boh Jóbovi nezjavil, Jób verí v Božiu zvrchovanosť 108
Jóbova viera v Boha nie je otrasená skutočnosťou, že Boh je pred ním skrytý 109
Jób žehná Božiemu menu a nemyslí na požehnania ani pohromu 109
Hoci je Boh pred človekom skrytý, Jeho skutky medzi všetkými vecami sú dostatočné na to, aby Ho človek poznal 111
Ak je ľudské srdce v nepriateľstve s Bohom, ako sa môže človek báť Boha a vyhýbať sa zlu? 112
Nemajte pochybnosti o Božích skúškach 114
5. Jób po svojich skúškach 115
Boh sa pozerá s úctou na tých, ktorí sa boja Boha a vyhýbajú sa zlu, zatiaľ čo tých, ktorí sú hlúpi, považuje za podradných 116
Boh Jóbovi udeľuje autoritu 117
Boh ešte raz požehná Jóba a satan ho už nikdy neobviní 117
Jób strávi druhú polovicu svojho života uprostred Božích požehnaní 118
Cena, ktorú Jób žil počas svojho života 118
D. Ustanovenia Veku zákona 119
Ustanovenia Veku zákona sú skutočným dôkazom Božieho usmernenia celého ľudstva 120
Ľudstvo bude navždy neoddeliteľné od Božích učení a nariadení 121

Božie dielo, Božia povaha a samotný Boh III 123
Prehľad Božích myšlienok, predstáv a činov od stvorenia sveta 124
Boh osobne stvoril prvého živého človeka 124
Boh koná sériu nevídaných činov niekedy v období Veku zákona 125
Boh sa prvýkrát stáva telom, aby vykonal dielo 129
1. Ježiš trhá v sobotu klasy obilia na jedenie 130
2. Syn človeka je Pánom nad sobotou 130
3. Podobenstvo o stratenej ovci 137
4. Odpustiť sedemdesiatkrát sedem 139
5. Láska Pána 139
6. Kázeň na hore 143
7. Podobenstvá Pána Ježiša 143
8. Prikázania 143
9. Ježiš koná zázraky 149
a) Ježiš nasýti päťtisíc ľudí 149
b) Vzkriesenie Lazára prináša Bohu slávu 149
10. Farizeji súdia Ježiša 156
11. Ježiš karhá farizejov 156
12. Slová Ježiša k učeníkom po Jeho zmŕtvychvstaní 159
13. Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní je chlieb a vysvetľuje Písmo 165
14. Učeníci dávajú Ježišovi zjesť pečenú rybu 165

Sám Boh, jedinečný I
Božia autorita (I) 170
1. Boh tvorí všetko pomocou slov 173
V prvý deň sa vďaka Božej autorite rodia a upevňujú deň a noc ľudstva 173
Na druhý deň Božia autorita ovláda vody, vytvára oblohu a vzniká priestor pre najzákladnejšie potreby ľudského prežitia 174
Na tretí deň Božie slová zrodia zem a moria a Božia autorita spôsobí, že svet sa naplní životom 175
Na štvrtý deň, keď Boh opäť uplatňuje svoju autoritu, vznikajú ročné obdobia, dni a roky ľudstva 177
Na piaty deň prejavuje život rozmanitých a rozličných foriem autoritu Stvoriteľa rôznymi spôsobmi 179
Na šiesty deň Stvoriteľ prehovorí a všetky druhy živých tvorov v Jeho mysli sa jeden po druhom objavia 181
Pod autoritou Stvoriteľa je všetko dokonalé 184
Žiadna zo stvorených ani nestvorených bytostí nemôže nahradiť totožnosť Stvoriteľa 185

2. Na uzatvorenie zmluvy s človekom Boh používa svoje slová 186
Po tom, čo stvoril všetky veci, sa autorita Stvoriteľa ešte raz potvrdila a ukázala v dúhe na znak zmluvy 186
3. Božie požehnania 188
Jedinečný spôsob a vlastnosti Stvoriteľových výrokov sú symbolom Jeho jedinečnej totožnosti a autority 188
Stvoriteľova autorita nie je obmedzená časom, priestorom ani geografiou a nedá sa vypočítať 192
Skutočnosť Stvoriteľovej kontroly a nadvlády nad všetkými vecami a živými bytosťami svedčí o pravej existencii Jeho autority 195
Autorita Stvoriteľa je nemenná a neporušiteľná 198
4. Boží príkaz satanovi 199
Satan sa nikdy neodvážil prekonať autoritu Stvoriteľa, a preto žije všetko usporiadane 199
Jedine Boh, ktorý má totožnosť Stvoriteľa, disponuje jedinečnou autoritou 200
Totožnosť Stvoriteľa je jedinečná a nemali by ste sa držať myšlienky polyteizmu 205
Aj keď je ľudstvo skazené, stále žije pod zvrchovanosťou Stvoriteľovej autority 205

Sám Boh, jedinečný II

Spravodlivá Božia povaha 207
Za tvrdohlavý odpor voči Bohu zničí človeka Boží hnev 207
Skazenosť Sodomy: neznesiteľná pre človeka, poburujúca pre Boha 208
Sodoma je úplne zničená pre urážku Božieho hnevu 209
Po opakovanom nepriateľstve a odpore Sodomy voči Nemu ju Boh úplne zničí 210
Hoci je Boží hnev skrytý a človeku neznámy, netoleruje žiadne urážky 212
Boží hnev je ochranou všetkých síl spravodlivosti a všetkých pozitívnych vecí 213
Hoci sa satan zdá byť ľudský, spravodlivý a cnostný, jeho podstata je krutá a zlá 216
Aby človek spoznal Božiu spravodlivú povahu, nesmie sa spoliehať na skúsenosť a predstavivosť 217
Ľudstvo si vyslúži Božie milosrdenstvo a toleranciu úprimným pokáním 218
Zhrnutie príbehu o meste Ninive 219
Varovanie Boha Jahveho prichádza k Ninivčanom 220
Ostrý kontrast medzi reakciou mesta Ninive a Sodomy na varovanie Boha Jahveho 220
Pokánie ninivského kráľa si vyslúži pochvalu od Boha Jahveho 221

Boh vidí hlboko v srdciach Ninivčanov úprimné pokánie 222
Ak je tvoja viera v Boha pravdivá, často sa ti dostane Jeho opatery 223
Skutočné pokánie v srdciach Ninivčanov im vyslúži Božie milosrdenstvo a zmení ich vlastné výsledky 224
Božie milosrdenstvo a tolerancia nie sú výnimočné – pravé ľudské pokánie výnimočné je 224
Stvoriteľova spravodlivá povaha je skutočná a živá 225
Úprimné city Stvoriteľa voči ľudstvu 227
Stvoriteľ vyjadruje svoje pravé city voči ľudstvu 229
Päť typov ľudí 230
Prvý typ: etapa nemluvňaťa v zavinovačke 230
Druhý typ: etapa dojčaťa 231
Tretí typ: etapa odstaveného dieťaťa alebo etapa malého dieťaťa 232
Štvrtý typ: etapa dospievajúceho dieťaťa alebo detstvo 233
Piaty typ: etapa životného dozrievania alebo etapa dospelosti 235

Sám Boh, jedinečný III
Božia autorita (II) 237
Chápanie Božej autority z makro- a mikroperspektívy 237
Osud ľudstva a osud vesmíru nemožno oddeliť od zvrchovanosti Stvoriteľa 239
Šesť medzníkov v ľudskom živote 241
Prvý medzník: narodenie 241
1) Nový život sa rodí z plánov Stvoriteľa 242
2) Prečo sa rôzne ľudské bytosti rodia za rôznych okolností 242
Druhý medzník: dospievanie 243
1) Stvoriteľ naplánoval fixné podmienky pre dovŕšenie dospelosti každého človeka 243
2) Rôzne okolnosti, za ktorých ľudia vyrastajú, vedú k rozdielnym úlohám 244
Tretí medzník: nezávislosť 245
1) Keď sa človek osamostatní, začne prežívať zvrchovanosť Stvoriteľa 245
2) Odchod od rodičov a skutočný začiatok hrania svojej úlohy v divadle života 246
Štvrtý medzník: manželstvo 247
1) Individuálna voľba do manželstva nevstupuje 247
2) Manželstvo sa rodí z osudu oboch partnerov 248
Piaty medzník: potomstvo 248
1) Človek nemá kontrolu nad tým, čo vyrastie z jeho potomkov 249
2) Po výchove ďalšej generácie ľudia nanovo pochopia osud 250

3) Viera v osud nemôže nahradiť poznanie Stvoriteľovej zvrchovanosti.... 250
4) Len tí, ktorí sa podriadia zvrchovanosti Stvoriteľa, môžu dosiahnuť skutočnú slobodu 252
Šiesty medzník: smrť 253
1) Len Stvoriteľ má moc nad životom a smrťou človeka 253
2) Toho, kto nepozná zvrchovanosť Stvoriteľa, bude prenasledovať strach zo smrti 254
3) Človek, ktorý strávi život hľadaním slávy a bohatstva je tvárou v tvár smrti bezradný..... 255
4) Dostať sa pod nadvládu Stvoriteľa a pokojne čeliť smrti 257
5) Jóbovo úsilie a životné úspechy mu umožňujú pokojne čeliť smrti.... 258
6) Jedine prijatím Stvoriteľovej zvrchovanosti sa k Nemu človek môže vrátiť 259
Nepremeškajte príležitosť spoznať zvrchovanosť Stvoriteľa 259
Nikto nemôže zmeniť skutočnosť, že Boh má zvrchovanú moc nad ľudským osudom 261
Správny postoj a praktizovanie pre toho, kto sa chce podriadiť Božej autorite 262
Prijať Boha za svojho jedinečného Pána je prvým krokom k dosiahnutiu spásy 263

Sám Boh, jedinečný IV
Božia svätosť (I)..... 265
1. Príkaz Boha Jahveho človeku..... 266
2. Ako had zviedol ženu 267
3. Rozhovor medzi satanom a Bohom Jahvem 269

Sám Boh, jedinečný V
Božia svätosť (II)..... 280
Satanovo pokušenie 284
Päť spôsobov, ktorými satan kazí človeka 290
a) Ako satan používa poznanie, aby skazil človeka..... 291
b) Ako satan používa vedu, aby skazil človeka 293
c) Ako satan používa tradičnú kultúru, aby skazil človeka 294
d) Ako satan používa povery, aby skazil človeka 296
e) Ako satan používa spoločenské trendy, aby skazil človeka 298

Sám Boh, jedinečný VI
Božia svätosť (III) 306
Päť spôsobov, ktorými satan kazí človeka 306
a) Satan používa poznatky, aby skazil človeka, a slávu a zisk, aby ho ovládal..... 306

b) Satan používa na skazenie človeka vedu 310
c) Satan používa na skazenie človeka tradičnú kultúru 311
d) Satan používa na skazenie človeka spoločenské trendy 312
Porozumenie Božej svätosti prostredníctvom toho, čo Boh robí človeku 315
Ľsti, ktoré satan používa, aby skazil človeka 322
Existuje šesť hlavných ľstí, ktoré satan používa na skazenie človeka 323

Sám Boh, jedinečný VII

Boh je zdrojom života všetkých vecí (I) 328
Prehľad Božej autority, Božej spravodlivej povahy a Jeho svätosti 328
Prvý príbeh: O semienku, zemi, strome, slnečných lúčoch, vtákoch a človeku 332
Druhý príbeh: O veľkej hore, malom potôčiku, prudkom vetre a obrovskej vlne 337

Sám Boh, jedinečný VIII

Boh je zdrojom života všetkých vecí (II) 347
Základné prostredie pre život, ktoré Boh vytvára pre ľudstvo 348
a) Vzduch 349
b) Teplota 350
c) Zvuk 353
d) Svetlo 354
e) Prúdenie vzduchu 356
Jedlo a pitie, ktoré Boh denne pripravuje pre ľudstvo 358

Sám Boh, jedinečný IX

Boh je zdrojom života všetkých vecí (III) 369
Boh určuje hranice pre všetky veci, aby živil celé ľudstvo 370
Prvá časť: Boh určuje hranice pre každý druh zemského povrchu 370
Druhá časť: Boh určuje hranice pre každú formu života 372
Tretia časť: Boh udržiava prostredie a ekologickú rovnováhu, aby živil ľudstvo 373
Štvrtá časť: Boh určuje hranice medzi rôznymi rasami 375
Boh vládne nad všetkými a všetko zabezpečuje, je Bohom všetkých vecí 378
Boh vyvažuje vzťahy medzi všetkými vecami, aby ľudstvu poskytol stabilné prostredie na prežitie 382

Sám Boh, jedinečný X

Boh je zdrojom života všetkých vecí (IV) 389
Ako Boh riadi a spravuje duchovný svet 391
a) Cyklus života a smrti neveriacich 393
b) Cyklus života a smrti rôznych ľudí viery 401

c) Cyklus života a smrti nasledovníkov Boha 404
Božie požiadavky na ľudstvo 410
a) Identita a postavenie samotného Boha 410
b) Rôzne postoje ľudstva k Bohu 411
c) Postoj k Bohu, ktorý Boh od ľudstva vyžaduje 414

AKO SPOZNAŤ BOŽIU POVAHU A VÝSLEDKY, KTORÉ MÁ DOSIAHNUŤ JEHO DIELO

Najprv si zaspievajme chválospev: Hymnus kráľovstva I: Kráľovstvo zostupuje na zem.

Sprievod: Zástupy volajú na Moju Slávu, zástupy Ma velebia, všetky jazyky chvália jediného pravého Boha. Kráľovstvo zostupuje na zem do sveta ľudí.

1 Zástupy volajú na Moju Slávu, zástupy Ma velebia, všetky jazyky chvália jediného pravého Boha, všetci ľudia upierajú zrak na Moje skutky. Kráľovstvo zostupuje na zem do sveta ľudí. Moja osobnosť je plnohodnotná a štedrá. Kto by sa neradoval? Kto by netancoval od šťastia? Ó, Sion. Vztýč svoju víťaznú zástavu a oslavuj Ma! Spievaj svoje oslavné piesne o víťazstve a hlásaj Moje sväté meno.

2 Všetky stvorenia zo všetkých končín zeme! Ponáhľajte sa očistiť, aby ste sa mohli stať Mojou obetou! Súhvezdia na nebesiach! Ponáhľajte sa na svoje miesta a ukážte nebesiam Moju všemohúcu moc. Načúvam hlasom ľudí na zemi, ktorí svoju nekonečnú lásku a úctu ku Mne vyjadrujú piesňou! V tento deň, keď všetky stvorenia ožívajú, zostupujem do sveta ľudí. V tejto chvíli, práve v tomto okamihu, prepukávajú všetky kvety do divokého rozkvetu, všetky vtáky spievajú akoby jedným hlasom, všetko navôkol naplno pulzuje od radosti! Za zvuku kráľovskej salvy sa satanovo kráľovstvo rúca rozdrvené v burácaní hymny kráľovstva, aby už nikdy viac nepovstalo!

3 Kto na zemi by sa opovážil postaviť a vzdorovať? So svojím zostupom na zem prinášam plamene, prinášam hnev a katastrofy každého druhu. Pozemské kráľovstvá sú odteraz Mojím kráľovstvom! Po oblohe sa valia a plynú biele mračná. Pod oblohou sa hladiny jazier a riek prudko zvyšujú a radostne chrlia strhujúcu melódiu. Odpočívajúce zvieratá vychádzajú zo svojich brlohov a všetci ľudia sú Mnou prebudení zo spánku. Konečne nastal deň, na ktorý čakali celé zástupy ľudí! Obetujú Mi svoje najkrajšie piesne!

Slovo, zv. I: Božie zjavenie a dielo. Slová Boha celému vesmíru, Hymnus kráľovstva

Na čo myslíte vždy, keď spievate túto pieseň? (Pociťujeme povzbudenie a nadšenie a myslíme na to, aká veľkolepá je krása kráľovstva, ako budú ľudia a Boh navždy spolu.) Zamyslel sa niekto nad tým, akú podobu musia ľudia nadobudnúť, aby mohli byť s Bohom? Akú podobu musia mať vo vašich predstavách ľudia, aby sa mohli spojiť s Bohom a tešiť sa z božského života, ktorý bude nasledovať v kráľovstve? (Ich povahy by sa mali zmeniť.) Ich povahy by sa mali zmeniť, ale do akej miery? Akí budú po tom, čo sa zmenia ich povahy? (Stanú sa svätými.) Aké je kritérium svätosti? (Všetky myšlienky a ohľady človeka musia byť v súlade s Kristom.) Ako sa taký súlad prejavuje? (Človek neodporuje Bohu ani Ho nezrádza, dokáže sa Mu úplne podriadiť a má bohabojné srdce.) Niektoré z vašich odpovedí sú na správnej ceste. Otvorte svoje srdcia, vy všetci, a vyslovte to, čo chcete povedať. (Ľudia, ktorí žijú s Bohom v kráľovstve, by mali byť schopní plniť si svoje povinnosti – verne – tým, že sa budú usilovať o pravdu a nenechajú sa zdržiavať žiadnou osobou, udalosťou ani predmetom.

Potom sa budú môcť vymaniť spod vplyvu temnoty, naladiť svoje srdcia na Boha, báť sa Ho a vyhýbať sa zlu.) (Náš pohľad na veci sa zosúladí s Bohom a my sa môžeme vymaniť spod vplyvu temnoty. Aspoň sa dostaneme tam, kde nás už nebude využívať satan, kde sa zbavíme skazenej povahy a podriadime sa Bohu. Veríme, že je nevyhnutné, aby sa ľudia vymanili spod vplyvu temnoty. Ľudia, ktorí sa nedokážu vymaniť spod vplyvu temnoty a uniknúť satanovým putám, nedosiahli Božiu spásu.) (Aby ľudia naplnili normu pre zdokonalenie Bohom, musia byť s Ním jedno srdce a jedna myseľ. A už Mu viac nesmú odporovať. Musia byť schopní poznať sami seba, praktizovať pravdu, získať Božie pochopenie, milovať Boha a zladiť sa s Ním. To je všetko, čo je potrebné.)

Akú veľkú váhu majú v srdciach ľudí ich výsledky

Zdá sa, že na cestu, ktorej by ste sa mali pridŕžať, máte nejaký názor a že ste ju do istej miery pochopili či ocenili. Avšak to, či sa všetky slová, ktoré ste vyslovili, ukážu ako prázdne alebo skutočné, závisí od vášho zamerania v každodennom živote. V priebehu rokov ste všetci zožali isté ovocie z každého aspektu pravdy, a to tak z hľadiska učenia, ako aj skutočného obsahu pravdy. To dokazuje, že ľudia v súčasnosti kladú veľký dôraz na usilovanie sa o pravdu, v dôsledku čoho každý aspekt a zložka pravdy určite zapustili korene v srdciach niektorých ľudí. Čoho sa však obávam najviac? Ide o to, že aj napriek skutočnosti, že tieto predmety pravdy a tieto teórie zapustili korene vo vašich srdciach, ich skutočný obsah tam má len nepatrnú podstatu. Keď vás postretnú ťažkosti a budete čeliť skúškam a rozhodnutiam, ako veľmi vám pomôže praktický úžitok z reality týchto právd? Pomôže vám prekonať ťažkosti a zvládnuť skúšky tak, že uspokojíte Božiu vôľu? Budete stáť uprostred vašich skúšok pevne a vydávať zvučné svedectvo o Bohu? Zamýšľali ste sa niekedy nad týmito otázkami? Pýtam sa vás: Čo je pre vás vo vašich srdciach a vo všetkých vašich každodenných myšlienkach a úvahách najdôležitejšie? Dospeli ste niekedy k nejakému záveru v tejto záležitosti? Čo si myslíte, že je pre vás najdôležitejšie? Niektorí ľudia hovoria: „Je to praktizovanie pravdy, prirodzene.“ Iní vravia: „Samozrejme, že je to každodenné čítanie Božích slov.“ A ďalší zasa: „Je to, samozrejme, každodenné prichádzanie pred Boha a modlenie sa k Nemu.“ Alebo: „Samozrejme, že je to riadne plnenie si každodennej povinnosti.“ Sú dokonca aj takí, ktorí hovoria, že neustále myslia len na to, ako uspokojiť Boha, ako Ho vo všetkom poslúchať a ako konať v súlade s Jeho vôľou. Je to správne? Je to všetko, čo existuje? Niektorí napríklad tvrdia: „Chcem sa iba podriadiť Bohu, ale zakaždým, keď natrafím na nejaký problém, nedokážem to.“ Iní hovoria: „Chcem len uspokojiť Boha. A bolo by fajn, ak by sa mi to podarilo aspoň raz, ale nikdy Ho nedokážem uspokojiť.“ Iní zasa: „Chcem sa len podriadiť Bohu. V čase skúšok sa chcem iba podriadiť Jeho ovládaniu, Jeho zvrchovanosti a usporiadaniu, bez akýchkoľvek sťažností alebo požiadaviek. A predsa sa mi to takmer nikdy nepodarí.“ Iní dokonca vravia: „Keď sa mám rozhodnúť, nikdy si nevyberiem praktizovanie pravdy. Vždy chcem uspokojiť telo a naplniť svoje osobné, sebecké túžby.“ Prečo to tak je? Skôr než príde Božia skúška, dokážete sa viackrát

prekonať? Budete skúšať a podrobovať sa stále novým a novým skúškam? Zistite, či sa dokážete skutočne podriadiť Bohu a naozaj Ho uspokojiť a či Mu dokážete zaručiť, že Ho nezradíte. Zistite, či sa dokážete zdržať uspokojovania seba samých a napĺňania svojich sebeckých túžob a namiesto toho uspokojovať iba Boha bez toho, aby ste urobili nejaké individuálne rozhodnutia. Robí to niekto z vás? V podstate existuje len jedna skutočnosť, ktorú máte priamo pred očami, a práve tá každého z vás najviac zaujíma a túžite ju poznať – zaujíma vás otázka výsledku a konečného osudu každého jedného z vás. Možno si to neuvedomujete, ale toto je čosi, čo nikto nemôže poprieť. Pokiaľ ide o pravdu o ľudských výsledkoch, o Božom prísľube ľudstvu a o tom, k akému konečnému osudu chce Boh ľudí priviesť, viem, že sú medzi vami takí, ktorí už niekoľkokrát študovali Božie slová venované týmto témam. Potom sú tu takí, ktorí opakovane hľadajú odpoveď a neustále nad ňou v duchu premýšľajú, no neprichádzajú na nič, alebo možno dospejú nanajvýš k nejakému nejasnému záveru. Napokon si aj tak nie sú istí, aký druh výsledku ich čaká. Pri plnení svojich povinností má väčšina ľudí tendenciu chcieť poznať definitívne odpovede na nasledujúce otázky: „Aký bude môj výsledok? Môžem kráčať po tejto ceste až do samého konca? Ako Boh pristupuje k ľudstvu?“ Niektorí majú dokonca takéto obavy: „V minulosti som urobil niektoré veci a niektoré veci som povedal. Bol som neposlušný voči Bohu, spáchal som činy, ktoré Ho zradili, a v niektorých prípadoch som Ho neuspokojil, zranil som Jeho city, sklamal som Ho a spôsobil som, že ma nenávidí a neznáša. Možno preto je môj výsledok neznámy.“ Dalo by sa povedať, že väčšina ľudí si nie je istá svojím vlastným výsledkom. Nik sa neodváži povedať: „Mám stopercentnú istotu, že ja prežijem. Som si stopercentne istý, že dokážem naplniť Božiu vôľu. Som človek, ktorý je v súlade s Božím srdcom; som ten, ktorého Boh chváli.“ Niektorí ľudia si myslia, že je mimoriadne ťažké nasledovať Božiu cestu a že praktizovanie pravdy je to najťažšie zo všetkého. V dôsledku toho sú takíto ľudia presvedčení, že im niet pomoci, a neodvažujú sa dúfať v dosiahnutie dobrého výsledku. Alebo možno veria, že nedokážu naplniť Božiu vôľu, a preto neprežijú. Na základe toho tvrdia, že nemajú žiadny výsledok a nemôžu dosiahnuť dobrý konečný osud. Bez ohľadu na to, ako presne ľudia zmýšľajú, všetci už mnohokrát uvažovali o svojich výsledkoch. Neprestajne kalkulujú a plánujú ohľadom svojej budúcnosti a toho, čo dostanú, keď Boh dokončí svoje dielo. Niektorí zaplatia dvojnásobnú cenu; niektorí opustia svoje rodiny a odídu zo zamestnania; niektorí sa zrieknu manželstva; niektorí odstúpia, aby sa vydali Bohu; niektorí opustia svoje domovy, aby si splnili svoje povinnosti; niektorí si vyberú náročnú cestu a začnú sa venovať tým najtrpkejším a najvyčerpávajúcejším úlohám; niektorí sa rozhodnú darovať svoj majetok a odovzdajú svoje všetko, zatiaľ čo iní sa rozhodnú hľadať pravdu a usilovať sa o poznanie Boha. Bez ohľadu na váš výber spôsobu praktizovania, je spôsob, akým praktizujete, dôležitý či nie? (Nie, nie je.) Ako potom vysvetlíme túto „nedôležitosť“? Ak nie je dôležitá metóda praktizovania, čo je potom dôležité? (Dobré správanie navonok neznačí praktizovanie pravdy.) (Myšlienky žiadneho jednotlivca nie sú dôležité; zásadné je, či praktizujeme pravdu a či máme srdce

milujúce Boha.) (Pád antikristov a falošných vodcov nám pomáha pochopiť, že vonkajšie správanie nie je to najpodstatnejšie. Navonok sa zdá, že sa vzdali mnohých vecí a sú ochotní za to zaplatiť, ale pri pohľade zblízka vidíme, že jednoducho nemajú bohabojné srdce, skôr Bohu vo všetkých ohľadoch vzdorujú. V rozhodujúcich chvíľach sa vždy postavia na stranu satana a vyrušujú Božie dielo. Preto musíme zvážiť hlavne to, na koho stranu sa postavíme, keď príde čas, a aké stanovisko k týmto veciam zaujmeme.) Všetci hovoríte dobre a zdá sa, že už máte základné pochopenie a poznáte normu, ktorú treba dodržiavať, pokiaľ ide o praktizovanie pravdy, o Božie úmysly a o to, čo Boh od ľudstva žiada. To, že dokážete takto hovoriť, je veľmi dojemné. Hoci niečo z toho, čo vravíte, nie je úplne presné, už ste sa priblížili k správnemu výkladu pravdy – a to dokazuje, že ste si už vytvorili svoje vlastné skutočné chápanie ľudí, udalostí a predmetov okolo seba, celého svojho okolia tak, ako ho usporiadal Boh, a všetkého, čo vidíte. Ide o chápanie, ktoré je blízke pravde. Aj keď to, čo ste povedali, nie je celkom úplné a použili ste niekoľko nie veľmi vhodných slov, vaše chápanie sa už blíži k realite pravdy. Keď vás počujem takto hovoriť, cítim sa veľmi dobre.

Ľudské presvedčenie nemôže nahradiť pravdu

Niektorí ľudia dokážu znášať ťažkosti, zaplatiť cenu, navonok sa správajú ukážkovo, sú pomerne uznávaní a tešia sa obdivu iných. Povedali by ste, že tento druh vonkajšieho správania možno považovať za praktizovanie pravdy? Možno určiť, či takíto ľudia uspokojujú Božiu vôľu? Prečo ľudia zas a znova vidia takýchto jednotlivcov a myslia si, že uspokojujú Boha, kráčajú po ceste praktizovania pravdy a pridŕžajú sa Božej cesty? Prečo takto niektorí ľudia zmýšľajú? Existuje na to len jedno vysvetlenie. Aké? Mnoho ľudí totiž nemá v niektorých otázkach celkom jasno – ako napríklad, čo znamená praktizovať pravdu, uspokojovať Boha a naozaj vlastniť pravdu-realitu. Preto sa niektorí ľudia často dajú oklamať tými, ktorí navonok pôsobia duchovne, vznešene, ušľachtilo a veľkolepo. Pokiaľ ide o ľudí, ktorí dokážu výrečne hovoriť o slovách a učeniach a ktorých reč a činy sa zdajú byť hodné obdivu, tí, ktorí sa nimi dajú oklamať, sa nikdy nepozreli na podstatu svojich činov, na zásady skrývajúce sa za ich skutkami, ani na to, aké sú ich ciele. Ba čo viac, nikdy sa nepozreli ani na to, či sa títo ľudia naozaj podriaďujú Bohu, a ani nezistili, či sa skutočne boja Boha a vyhýbajú zlu. Nikdy nerozpoznali ľudskú prirodzenosť-podstatu týchto ľudí. Naopak, počnúc prvým krokom, keď sa s nimi zoznámili, postupne začali týchto ľudí obdivovať a uctievať a napokon sa stali ich modlami. Navyše, u niektorých ľudí sú idoly, ktoré uctievajú – a ktoré, ako veria, že môžu opustiť svoje rodiny a zamestnanie a ktoré sa zdajú byť povrchne schopné zaplatiť cenu –, tými, čo skutočne uspokojujú Boha a môžu naozaj dosiahnuť dobré výsledky a dobré konečné osudy. V ich mysliach sú tieto modly tými, ktorých Boh chváli. Čo ich vedie k tomu, aby niečomu takému verili? Čo je podstatou tejto záležitosti? K akým dôsledkom môže viesť? Poďme najprv diskutovať o otázke jej podstaty.

Tieto otázky týkajúce sa názorov ľudí, ich spôsobov praktizovania, zásad, ktoré sa rozhodli prijať, a toho, na čo sa každý z nich zameriava, v podstate nemajú nič spoločné s Božími požiadavkami voči ľudstvu. Či už sa ľudia zameriavajú na povrchnosti alebo na hlboké otázky, na slová a učenia alebo na skutočnosť, nepridŕžajú sa toho, čoho by sa mali pridŕžať najviac, ani nepoznajú to, čo by mali poznať najlepšie. Dôvodom je to, že ľudia vôbec nemajú radi pravdu; celkovo nie sú ochotní venovať čas a snahu hľadaniu a uplatňovaniu zásad praxe, ktoré sa nachádzajú v Božích výrokoch. Namiesto toho radšej používajú skratky a súhrnne hodnotia to, čomu rozumejú a čo poznajú ako dobrú prax a dobré správanie. Tento súhrn sa potom stáva ich vlastným cieľom, za ktorým sa snažia ísť a ktorý považujú za pravdu, určenú na praktizovanie. Priamym dôsledkom tohto je, že ľudia používajú dobré ľudské správanie ako náhradu za praktizovanie pravdy, čo zároveň uspokojuje ich túžbu získať si priazeň Boha. To im poskytuje prostriedky na boj s pravdou, ktoré používajú aj na argumentáciu a súperenie s Bohom. Ľudia zároveň bezcharakterne odsúvajú Boha na vedľajšiu koľaj a na Jeho miesto stavajú modly, ktoré obdivujú. Existuje len jedna hlavná príčina, ktorá spôsobuje, že ľudia konajú a zaujímajú také nevedomé postoje alebo majú jednostranné stanoviská a praktiky – a dnes vám o nej poviem: príčina spočíva v tom, že aj keď ľudia možno nasledujú Boha, každý deň sa k Nemu modlia a dennodenne čítajú Jeho výroky, v skutočnosti nechápu Jeho vôľu. Tam je pes zakopaný. Keby niekto rozumel Božiemu srdcu a vedel, čo má rád, čo nenávidí, čo chce, čo zavrhuje, koho miluje, koho nemá rád, aké kritérium používa, keď kladie na ľudí svoje požiadavky, a aký prístup uplatňuje pri ich zdokonaľovaní, mohol by mať takýto človek stále svoj osobný názor? Mohli by takíto ľudia jednoducho odísť a uctievať niekoho iného? Mohol by sa ich modlou stať obyčajný človek? Ľudia, ktorí chápu Božiu vôľu, majú o niečo racionálnejší pohľad na vec. Neurobia si náhodne modlu zo skazeného človeka, ani sa popri kráčaní po ceste praktizovania pravdy nebudú domnievať, že slepé dodržiavanie niekoľkých jednoduchých pravidiel alebo zásad sa rovná uvádzaniu pravdy do praxe.

Existuje mnoho názorov na kritériá, podľa ktorých Boh určuje výsledky ľudí

Vráťme sa k tejto téme a diskutujme ďalej o otázke výsledku.

Keď vezmeme do úvahy, že každého človeka zaujíma jeho vlastný výsledok, viete, ako ho Boh určuje? Akým spôsobom Boh stanovuje niečí výsledok? A okrem toho, aké kritérium používa na jeho stanovenie? Keď výsledok človeka ešte nie je stanovený, čo robí Boh, aby ho zjavil? Vie to niekto? Ako som povedal pred chvíľou, sú ľudia, ktorí už veľmi dlho skúmajú Božie slová v snahe nájsť nejaké náznaky o výsledkoch ľudí, o kategóriách, na ktoré sa tieto výsledky delia, a o rôznych výsledkoch, ktoré čakajú na rôzne druhy ľudí. Dúfajú tiež, že sa im podarí zistiť, ako Božie slovo vplýva na výsledky ľudí, aké kritérium používa a ako presne stanovuje výsledok človeka. Napokon však títo ľudia nikdy nenájdu žiadne odpovede. V skutočnosti sa toho o tejto otázke v rámci

Božích výrokov povedalo len veľmi málo. Prečo je to tak? Pokým sa výsledky ľudí ešte nezjavia, Boh nechce nikomu prezradiť, čo sa nakoniec stane, ani nechce nikoho vopred informovať o jeho konečnom osude – pre ľudstvo by to totiž nebolo vôbec prospešné. Tu a teraz vám chcem povedať len o spôsobe, akým Boh určuje výsledky ľudí, o zásadách, ktoré používa vo svojom diele na určenie a prejavenie týchto výsledkov, a o norme, ktorú používa na určenie toho, či niekto prežije alebo nie. Nie sú to otázky, ktoré vás najviac znepokojujú? Ako teda ľudia veria, že Boh stanovuje výsledky ľudí? Práve ste sa o tom čiastočne zmienili: niektorí z vás povedali, že to súvisí s verným plnením si povinností a vydaním sa Bohu; iní zasa, že ide o podriadenie sa Bohu a Jeho uspokojenie; ďalší tvrdili, že dôležitým faktorom je vydať sa Bohu na milosť a nemilosť; a poniektorí povedali, že kľúčom je nepútať na seba pozornosť… Keď uvádzate tieto pravdy do praxe a keď praktizujete svoju vieru v súlade so zásadami, ktoré považujete za správne, viete, čo si o tom myslí Boh? Uvažovali ste niekedy o tom, či takýto postup uspokojuje Jeho vôľu? Spĺňa Jeho normu? Napĺňa Jeho požiadavky? Verím, že väčšina ľudí sa nad týmito otázkami príliš nezamýšľa. Jednoducho len mechanicky aplikujú časť Božieho slova, časť kázní alebo normy určitých duchovných predstaviteľov a nútia sa robiť rôzne veci. Veria, že toto je správny spôsob, a tak sa ho stále pridŕžajú a vykonávajú ho bez ohľadu na to, čo sa nakoniec stane. Niektorí ľudia si myslia: „Mám vieru už toľko rokov, vždy som ju praktizoval takto. Cítim, že som naozaj uspokojil Boha a že som z toho aj veľa vyťažil. Je to preto, že som počas tohto obdobia pochopil mnohé pravdy, ako aj mnohé veci, ktoré som predtým nechápal. Konkrétne sa zmenili mnohé moje predstavy a názory, výrazne sa zmenili moje životné hodnoty a teraz tomuto svetu celkom dobre rozumiem.“ Títo ľudia veria, že ide o žatvu a že je to konečný výsledok Božieho diela pre ľudstvo. Ak by sme vzali do úvahy všetky tieto normy a vaše praktizovanie viery, čo si myslíte, uspokojujete Božiu vôľu? Niektorí z vás úplne sebaisto povedia: „Samozrejme! Praktizujeme vieru podľa Božieho slova; praktizujeme ju podľa toho, čo kázal a zvestoval Najvyšší. Vždy si plníme svoje povinnosti a neustále nasledujeme Boha, ktorého sme nikdy neopustili. Preto môžeme s úplnou istotou povedať, že uspokojujeme Boha. Bez ohľadu na to, do akej miery chápeme Jeho úmysly a Jeho slovo, vždy sme na ceste, na ktorej sa usilujeme byť v súlade s Bohom. Pokiaľ konáme a praktizujeme vieru správne, potom určite dosiahneme správny výsledok.“ Čo si myslíte o tomto pohľade? Je správny? Možno sa nájdu aj takí, ktorí povedia: „Nikdy predtým som o týchto veciach neuvažoval. Len sa domnievam, že pokiaľ si budem plniť povinnosti a konať v súlade s požiadavkami Božích výrokov, potom prežijem. Nikdy som sa nezaoberal otázkou, či dokážem uspokojiť Božie srdce, ani som nikdy neuvažoval nad tým, či spĺňam Bohom určenú normu. Keďže mi Boh nikdy nič nepovedal ani mi neposkytol žiadne jasné pokyny, verím, že pokiaľ budem neprestajne pracovať, bude spokojný a nemal by na mňa klásť žiadne ďalšie požiadavky.“ Sú tieto presvedčenia správne? V Mojom ponímaní tento spôsob praktizovania viery, tento spôsob myslenia a tieto názory zahŕňajú nereálne predstavy, ako aj trochu zaslepenosti. Možno sa pre to,

čo hovorím, niektorí z vás cítia trochu sklamaní a pomyslia si: „Zaslepenosť? Ak je to zaslepenosť, potom je naša nádej na spásu a prežitie veľmi malá a neistá, však? Tým, že to formuluješ takto, nedávaš nám náhodou studenú sprchu?“ Bez ohľadu na to, čomu veríte, to, čo hovorím a robím, vo vás nemá vyvolať pocit, akoby ste dostávali studenú sprchu. Skôr to má zlepšiť vaše chápanie Božích úmyslov a toho, čo si Boh myslí, čo chce dosiahnuť, aké typy ľudí má rád, čo neznáša, čím pohŕda, aký typ človeka chce získať a aký typ človeka zavrhuje. Má to dodať vašej mysli jasnosť a umožniť vám jasne pochopiť, ako veľmi sa činy a myšlienky každého z vás vzdialili od normy, ktorú požaduje Boh. Naozaj treba diskutovať o týchto témach? Viem totiž, že máte vieru už veľmi dlho a počuli ste mnoho kázní, ale najviac vám chýbajú práve tieto veci. Hoci ste si do svojich zápisníkov zapísali každú pravdu, naučili ste sa a vryli si do srdca niektoré veci, ktoré vy osobne považujete za dôležité, a hoci plánujete tieto veci používať na to, aby ste uspokojili Boha počas svojho praktizovania viery, aby ste ich použili, keď sa ocitnete v núdzi, a na prekonanie ťažkých chvíľ, ktoré vás čakajú, alebo jednoducho na to, aby vás tieto veci sprevádzali počas vášho života, pokiaľ ide o Mňa, bez ohľadu na to, ako to robíte, ak to jednoducho robíte, nie je to až také dôležité. Čo je teda veľmi dôležité? Dôležité je to, že kým praktizuješ vieru, musíš v hĺbke duše s úplnou istotou vedieť, či všetko, čo robíš – každý jeden skutok –, je alebo nie je v súlade s tým, čo chce Boh. A či všetky tvoje činy, všetky tvoje myšlienky, výsledky a cieľ, ktoré chceš dosiahnuť, skutočne uspokojujú Božiu vôľu a napĺňajú Jeho požiadavky, ako aj to, či On ich schvaľuje alebo nie. Práve to je veľmi dôležité.

Kráčajte po Božej ceste: bojte sa Boha a vyhýbajte sa zlu

Existuje jedno úslovie, ktoré by ste mali vziať na vedomie. Verím, že toto úslovie je veľmi dôležité, pretože Mne prichádza na um nespočetne veľakrát každý jeden deň. Prečo je to tak? Je to tak preto, že vždy, keď sa s niekým stretnem, vždy, keď počujem niekoho príbeh a vždy, keď si vypočujem skúsenosť alebo svedectvo veriaceho človeka, používam toto úslovie, aby som vo svojom srdci určil, či tento človek je alebo nie je typom človeka, ktorého Boh chce a ktorého má rád. Ako teda toto úslovie znie? Teraz určite napäto čakáte. Keď vám toto úslovie odhalím, možno sa budete cítiť sklamaní, pretože sú medzi vami takí, ktorí ho už dlhé roky skloňujú vo všetkých pádoch. Ja som ho však ani raz nespomenul. Toto úslovie prebýva v Mojom srdci. Takže, aké je toto príslovie? Znie takto: „Kráčajte po Božej ceste: bojte sa Boha a vyhýbajte sa zlu.“ Nie je mimoriadne prosté? Napriek svojej jednoduchosti však ľudia, ktorí týmto slovám skutočne hlboko rozumejú, pocítia, že majú veľkú váhu, že toto úslovie je pre praktizovanie viery človeka veľmi cenné, že je to verš z jazyka života, ktorý obsahuje skutočnosť pravdy, že predstavuje celoživotný cieľ pre tých, ktorí sa snažia uspokojiť Boha, a že je to celoživotná cesta, ktorou by sa mal uberať každý, kto berie ohľad na Božie úmysly. Ako to teda vnímate vy – nie je tento výrok pravdivý? Má alebo nemá taký veľký význam? Možno o ňom niektorí z vás premýšľajú a snažia sa ho pochopiť a možno

sú medzi vami aj takí, ktorí o ňom dokonca pochybujú: Je toto úslovie veľmi dôležité? Má veľký význam? Je potrebné ho tak zdôrazňovať? Možno sú medzi vami aj takí, ktorým sa toto úslovie príliš nepáči. Domnievajú sa totiž, že vziať Božiu cestu a zhrnúť ju do jediného úslovia je príliš zjednodušujúce. Vziať všetko, čo Boh povedal, a zhrnúť to do jediného výroku – neznamenalo by to, že Boh je príliš bezvýznamný? Je to tak? Je možné, že väčšina z vás úplne nechápe hlboký význam týchto slov. Aj keď ste si ich všetci zapísali, nemáte v úmysle uložiť si tento výrok do srdca; jednoducho ste si ho zapísali do svojich zápisníkov, aby ste sa k nemu vo voľnom čase vracali a uvažovali o ňom. Niektorí z vás sa ani nebudú namáhať, aby si toto úslovie zapamätali, nieto ešte, aby sa ho pokúsili dobre využiť. Prečo však toto úslovie spomínam? Bez ohľadu na váš pohľad a na to, čo si myslíte, musel som toto úslovie spomenúť, pretože je zásadné pre to, ako Boh určuje výsledky ľudí. Bez prihliadnutia na to, ako tento výrok momentálne chápete alebo ako k nemu pristupujete, aj tak vám poviem toto: Ak ľudia dokážu uviesť slová tohto výroku do praxe, vykonajú ich a budú mať bázeň pred Bohom a budú sa vyhýbať zlu, potom budú mať istotu, že prežijú a určite získajú dobré výsledky. Ak však nedokážeš naplniť normu stanovenú týmto výrokom, potom možno povedať, že tvoj výsledok je neznámy. O tomto výroku vám hovorím pre vašu vlastnú duševnú prípravu a preto, aby ste vedeli, akú normu používa Boh, aby si vás preveril. Ako som vám práve povedal, tento výrok je mimoriadne dôležitý pre Božiu spásu ľudstva, ako aj pre to, ako Boh určuje výsledky ľudí. V akom zmysle je relevantný? Určite to chcete vedieť, preto o tom dnes budeme hovoriť.

Boh využíva rôzne skúšky, aby preveril, či sa Ho ľudia boja a vyhýbajú sa zlu

V každom veku Božieho diela Boh ľuďom venuje isté slová a oznamuje im isté pravdy. Tieto pravdy slúžia ako cesta, ktorej by sa ľudia mali pridŕžať, po ktorej by mali kráčať, ktorá im umožňuje báť sa Boha a vyhýbať sa zlu. Ľudia by ju mali uvádzať do praxe a držať sa jej vo svojom živote a počas svojej životnej cesty. Práve z týchto dôvodov Boh dáva tieto výroky ľudstvu. Týchto slov, ktoré pochádzajú od Boha, by sa ľudia mali držať, pretože držať sa ich znamená získať život. Ak sa ich človek nedrží, neuvádza ich do praxe a nežije Božie slová vo svojom živote, nepraktizuje pravdu. Okrem toho platí, že ak ľudia nepraktizujú pravdu, potom sa neboja Boha a nevyhýbajú sa zlu, ani nemôžu uspokojiť Boha. Ľudia, ktorí nie sú schopní uspokojiť Boha, nemôžu prijať Jeho chválu. Takíto ľudia nezískajú žiadny výsledok. Ako teda Boh v priebehu svojho diela určuje výsledok človeka? Aké metódy používa na určenie výsledku človeka? Možno v tejto chvíli ešte trochu tápete, ale keď vám poviem o tomto procese, bude vám to celkom jasné, pretože mnohí z vás to už sami zažili.

V priebehu svojho diela, už od počiatku, Boh pripravil skúšky pre každého človeka – alebo takpovediac pre každého človeka, ktorý Ho nasleduje – a tieto skúšky sú rôzne veľké. Sú ľudia, ktorí zakúsili skúšku odmietnutia zo strany rodiny, tí, ktorí zažili skúšku

nepriateľského prostredia, tí, ktorí sa museli vysporiadať so skúškou zatknutia a mučenia, tí, ktorí boli postavení pred skúšku voľby, aj tí, ktorí čelili skúške peňazí a postavenia. Stručne povedané, každý z vás čelil rôznym skúškam. Prečo Boh koná práve takto? Prečo sa ku každému správa takýmto spôsobom? O aký výsledok sa usiluje? Chcem vám oznámiť dôležitú informáciu: Boh chce zistiť, či je daný človek typom človeka, ktorý sa Ho bojí a vyhýba sa zlu. Znamená to, že keď ťa Boh skúša a stavia ťa tvárou v tvár určitým okolnostiam, Jeho úmyslom je zistiť, či si človek, ktorý sa Ho bojí a vyhýba sa zlu. Ak niekto čelí povinnosti strážiť obetu a táto povinnosť vedie k tomu, že sa dostane do kontaktu s Božou obetou, povedal by si, že je to niečo, čo pripravil Boh? Nepochybne áno! Všetko, s čím sa stretneš, je niečo, čo pripravil Boh. Keď sa stretneš s touto záležitosťou, Boh ťa bude potajme pozorovať a sledovať, aké rozhodnutia robíš, ako praktizuješ vieru a aké myšlienky ti napadajú. Boha najviac zaujíma konečný výsledok, pretože práve tento výsledok Mu pomôže určiť, či si v tejto konkrétnej skúške splnil Jeho normu. Keď sa však ľudia stretnú s nejakým problémom, často sa nezamýšľajú nad tým, prečo mu čelia, čo od nich Boh očakáva, čo v nich chce vidieť alebo čo chce od nich získať. Takíto ľudia si zoči-voči tomuto problému len pomyslia: „Toto je niečo, čomu musím čeliť; musím byť opatrný, nie ľahkovážny! Nech sa deje čokoľvek, toto je Božia obeta a ja sa jej nemôžem dotknúť.“ Ľudia s takýmito zjednodušenými myšlienkami sa domnievajú, že si splnili svoje povinnosti. Priniesol by výsledok tejto skúšky Bohu uspokojenie alebo nie? Len do toho, hovor o tom. (Ak majú ľudia bohabojné srdce, keď budú čeliť povinnosti, ktorá im umožní prísť do kontaktu s Božou obetou, zvážia, aké ľahké by bolo uraziť Božiu povahu, a to ich prinúti postupovať opatrne.) Tvoja odpoveď je na správnej ceste, ale ešte nie je úplne správna. Kráčať po Božej ceste neznamená dodržiavať povrchné pravidlá; skôr to znamená, že keď čelíš nejakému problému, v prvom rade ho budeš vnímať ako situáciu, ktorú pripravil Boh, ako povinnosť, ktorú ti udelil, alebo ako úlohu, ktorú ti zveril. Keď čelíš takémuto problému, mal by si ho dokonca vnímať ako skúšku, ktorú pre teba pripravil Boh. Keď sa stretneš s týmto problémom, musíš mať vo svojom srdci normu a veriť, že táto záležitosť pochádza od Boha. Musíš premýšľať o tom, ako sa s ňou vysporiadať tak, aby si mohol splniť svoju zodpovednosť a zároveň zostať verný Bohu, ako aj o tom, ako to urobiť bez toho, aby si Ho rozzúril alebo urazil Jeho povahu. Pred chvíľou sme hovorili o strážení obetí. Táto záležitosť zahŕňa obety a tiež sa týka tvojej povinnosti a zodpovednosti. Táto zodpovednosť je tvojou povinnosťou. Keď však čelíš tomuto problému, stretávaš sa s pokušením? Áno. Odkiaľ toto pokušenie pochádza? Toto pokušenie pochádza od satana a tiež zo zlých, skazených ľudských pováh. Keďže je tu pokušenie, táto záležitosť zahŕňa postavenie svedectva, ktoré by ľudia mali vydať, čo je aj tvojou zodpovednosťou a povinnosťou. Niektorí ľudia hovoria: „Je to maličkosť, naozaj z toho treba robiť takú vedu?“ Áno, je to viac než potrebné! Je to preto, že ak sa chceme držať Božej cesty, nemôžeme rezignovať na nič, čo sa nám alebo okolo nás deje, dokonca ani na drobnosti; či už si myslíme, že by sme tomu mali venovať pozornosť,

alebo nie, pokiaľ čelíme nejakému problému, nesmieme ho nechať tak. Všetko, čo sa nám deje, by sme mali vnímať ako skúšky, ktoré nám dal Boh. Čo si myslíš o tomto spôsobe nazerania na veci? Ak máš takýto postoj, potom to potvrdzuje jednu skutočnosť: v hĺbke duše sa bojíš Boha a si ochotný vyhýbať sa zlu. Ak máš takúto túžbu uspokojiť Boha, potom tvoje praktizovanie nebude ďaleko od splnenia normy o bázni pred Bohom a vyhýbaniu sa zlu.

Často sa nájdu ľudia, ktorí veria, že záležitosti, ktorým sa nevenuje veľká pozornosť a ktoré sa zvyčajne nespomínajú, sú len nepodstatné hlúposti, ktoré nemajú nič spoločné s praktizovaním pravdy. Keď sa títo ľudia stretnú práve s takouto záležitosťou, príliš sa nad ňou nezamýšľajú a nechajú ju plávať. V skutočnosti však bola lekciou, ktorú treba preskúmať – lekciou o tom, ako sa báť Boha a ako sa vyhýbať zlu. Okrem toho by si sa mal ešte viac zaujímať o to, čo robí Boh, keď sa pred tebou táto záležitosť vynorí. Boh je priamo po tvojom boku a sleduje každé tvoje slovo a čin, pozoruje všetko, čo robíš a ako sa menia tvoje myšlienky – to je Božie dielo. Niektorí ľudia sa pýtajú: „Ak je to pravda, prečo som to zatiaľ nepocítil?“ Nepocítil si to, pretože si si ako hlavnú cestu nezvolil cestu bázne pred Bohom a vyhýbania sa zlu. Preto nemôžeš cítiť jemné pôsobenie Boha v ľuďoch, ktoré sa prejavuje podľa rôznych myšlienok a činov ľudí. Si popletený! Čo je hlavné? A čo zasa vedľajšie? Záležitosti, ktoré sa týkajú kráčania po Božej ceste, sa nedelia na hlavné a vedľajšie, všetky sú veľmi dôležité – dokážeš to prijať? (My to dokážeme prijať.) Pokiaľ ide o každodenné záležitosti, sú také, ktoré ľudia považujú za veľmi dôležité a významné, zatiaľ čo iné vnímajú ako maličkosti. Ľudia často považujú tieto hlavné záležitosti za veľmi dôležité a vnímajú to tak, že ich zoslal Boh. Keď sa však tieto hlavné záležitosti dejú, z dôvodu svojho nezrelého duchovného postavenia a nízkej kvality ľudia často nie sú schopní plniť Božiu vôľu, získať zjavenia ani skutočné poznanie, ktoré by malo hodnotu. Čo sa týka vedľajších záležitostí, tie ľudia jednoducho prehliadajú a postupne si ich nechávajú ujsť pomedzi prsty. Ľudia tak prišli o mnoho príležitostí, aby ich Boh preskúmal a skúšal. Čo to znamená, ak vždy prehliadaš ľudí, udalosti, predmety či situácie, ktoré pre teba Boh nachystal? Znamená to, že každý deň, ba dokonca v každom okamihu, sa neustále vzdávaš Božieho zdokonaľovania tvojej osoby, ako aj Jeho vedenia. Vždy, keď pre teba Boh pripraví nejakú situáciu, potajme ťa pozoruje, dozerá na tvoje srdce, sleduje tvoje myšlienky a úvahy, dáva pozor, ako premýšľaš a čaká, ako sa zachováš. Ak si ľahkovážny človek – človek, ktorý sa nikdy vážne nezapodieval Božou cestou, Jeho slovami alebo pravdou –, potom nebudeš dbať na to, čo chce Boh dokončiť, ani venovať pozornosť požiadavkám, ktoré na teba kládol, keď pre teba nachystal istú situáciu. Nebudeš tušiť ani to, ako ľudia, udalosti a predmety, s ktorými prichádzaš do kontaktu, súvisia s pravdou alebo Božou vôľou. Ako bude Boh postupovať ďalej, keď na tebe nepostrehne žiadne výsledky ani po tom, čo budeš čeliť opakovaným okolnostiam a skúškam, ako je táto? Po tom, čo si opakovane čelil skúškam, si vo svojom srdci neoslávil Boha, ani si nevnímal okolnosti, ktoré pre teba pripravil, také, aké sú: skúšky a previerky od Boha. Namiesto toho si postupne

odmietal všetky príležitosti, ktoré ti Boh poskytol, a nechal si si ich zas a znova ujsť. Nie je toto krajná ľudská neposlušnosť? (Je.) Bude sa Boh preto cítiť zranený? (Bude.) Omyl, Boh sa nebude cítiť zranený! Keď Ma počujete takéto niečo hovoriť, opäť vás to šokuje. Možno si myslíte: „Nebolo pred tým povedané, že Boh sa vždy cíti zranený? Nebude sa teda Boh cítiť zranený? Kedy sa potom bude cítiť zranený?“ Skrátka, Boh sa v tejto situácii nebude cítiť zranený. Aký je teda Boží postoj k vyššie uvedenému typu správania? Keď ľudia odmietajú skúšky a testy, ktoré im Boh zosiela, a keď sa im vyhýbajú, Boh má k takýmto ľuďom len jeden postoj. Aký postoj to je? Boh takýto typ ľudí z hĺbky svojho srdca zavrhuje. Výraz „zavrhovať“ má dve významové roviny. Ako to mám vysvetliť z Môjho uhla pohľadu? Výraz „zavrhovať“ v sebe obsahuje význam odporu a nenávisti. A čo jeho druhá významová vrstva? To je tá časť, ktorá naznačuje, že sa niečoho vzdávame. Vy všetci viete, čo znamená „vzdať sa niečoho“, však? V skratke, „zavrhovať“ je výraz značiaci konečnú Božiu reakciu a postoj k ľuďom, ktorí sa takto správajú. Je to krajná nenávisť voči nim a odpor, a tak teda Boh učiní rozhodnutie, že ich opustí. Je to konečné Božie rozhodnutie voči človeku, ktorý nikdy nekráčal po Božej ceste, nikdy sa nebál Boha a nevyhýbal sa zlu. Uvedomujete si teraz všetci dôležitosť výroku, ktorý som spomenul predtým?

Rozumiete teraz metóde, ktorú Boh používa na určovanie výsledkov ľudí? (Každý deň chystá rôzne okolnosti.) Chystá rôzne okolnosti – to je niečo, čo ľudia môžu cítiť a čoho sa môžu dotknúť. Aké sú teda Božie pohnútky, prečo to robí? Má v úmysle dať každému človeku rôzne druhy skúšok v rôznom čase a na rôznych miestach. Aké vlastnosti človeka počas skúšky preveruje? Skúška stanovuje, či si typom človeka, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlu pri každom probléme, ktorému čelíš, o ktorom počuješ, ktorý vidíš a osobne prežívaš. Každý bude čeliť takémuto druhu skúšky, pretože Boh je spravodlivý voči všetkým ľuďom. Niektorí z vás povedia: „Verím v Boha už mnoho rokov, tak ako je možné, že som ešte žiadnej skúške nečelil?“ Ty máš pocit, že si ešte žiadnej skúške nečelil, ale len preto, že vždy, keď pre teba Boh nachystal okolnosti, ty si ich nebral vážne a nechcel si kráčať po Božej ceste. Takže si Božie skúšky jednoducho vôbec neuvedomuješ. Niektorí ľudia povedia: „Čelil som už niekoľkým skúškam, ale neviem, ako správne praktizovať vieru. Aj keď som ju praktizoval, stále neviem, či som počas Božích skúšok obstál.“ Ľudia v takomto stave rozhodne netvoria menšinu. Podľa čoho teda Boh posudzuje ľudí? Je to presne tak, ako som povedal pred chvíľou: ide o to, či sa bojíš Boha a vyhýbaš sa zlu vo všetkom, čo robíš, čo si myslíš a čo vyjadruješ. Takto sa dá rozpoznať, či si človek, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlu. Je tento koncept jednoduchý, alebo nie? Ľahko sa to hovorí, ale je ľahké ho uviesť do praxe? (Nie je to také ľahké.) Prečo to nie je také ľahké? (Lebo ľudia nepoznajú Boha a nevedia, ako Boh zdokonaľuje ľudí, takže keď sa stretnú s problémami, nevedia, ako hľadať pravdu, aby vyriešili svoje ťažkosti. Musia prejsť rôznymi skúškami, zušľachťovaním, napomínaním a súdmi, kým si osvoja skutočnú bázeň pred Bohom.) Vy by ste to mohli podať takto, ale pokiaľ ide o vás, zdá sa, že báť sa Boha a vyhýbať sa zlu je práve teraz veľmi ľahko

uskutočniteľné. Prečo to vravím? Vravím to preto, že ste si vypočuli veľa kázní a dostali nemalú dávku „polievania“ z pravdy-reality; to vám umožnilo teoreticky a intelektuálne pochopiť, ako sa báť Boha a vyhýbať sa zlu. Pokiaľ ide o to, ako túto bázeň pred Bohom a vyhýbanie sa zlu skutočne uviesť do praxe, všetky tieto poznatky vám veľmi pomohli a priniesli vám pocit, že je to ľahko dosiahnuteľné. Prečo to teda ľudia nikdy nemôžu skutočne dosiahnuť? Je to preto, že ľudská prirodzenosť-podstata sa Boha nebojí a má rada zlo. To je ten pravý dôvod.

Nebáť sa Boha a nevyhýbať sa zlu znamená odporovať Bohu

Dovoľte Mi, aby som sa vás na úvod opýtal, odkiaľ pochádza úslovie „báť sa Boha a vyhýbať sa zlu“. (Kniha Jóbova.) Keďže sme spomenuli Jóba, pohovorme si o ňom. Pracoval Boh v Jóbovej dobe na spáse a podmanení si ľudstva? Nie. Alebo to tak nie je? A pokiaľ ide o Jóba, koľko mal vtedy poznatkov o Bohu? (Nie veľa.) Mal Jób viac alebo menej poznatkov o Bohu, ako máte vy teraz? Prečo sa neodvažujete odpovedať? Táto otázka sa dá zodpovedať veľmi ľahko. Menej! To je isté! V súčasnosti stojíte tvárou v tvár Bohu a tvárou v tvár Božím slovám. Máte oveľa viac poznatkov o Bohu ako Jób. Prečo to spomínam? S akým cieľom toto všetko hovorím? Chcel by som vám vysvetliť istú skutočnosť, ale skôr než to urobím, chcem vám položiť jednu otázku: Jób vedel o Bohu veľmi málo, a predsa sa Ho bál a vyhýbal sa zlu. Prečo to ľudia v súčasnosti nerobia? (Sú hlboko skazení.) To, že sú hlboko skazení, je povrchný jav, ktorý spôsobuje tento problém, ale Ja by som na to nikdy takto nenazeral. Často si beriete zaužívané učenia a slová, ako napríklad „hlboká skazenosť“, „vzbura proti Bohu“, „nelojálnosť voči Bohu“, „neposlušnosť“, „nemať rád pravdu“ a podobne, a používate ich na vysvetlenie podstaty každého jedného problému. Toto je mylný spôsob praktizovania. Používanie tej istej odpovede na vysvetlenie rozličných záležitostí nevyhnutne vyvoláva rúhavé podozrenia o pravde a Bohu. Nerád počúvam takéto odpovede. Popremýšľajte o tom dlho a dôkladne! Nikto z vás sa nad touto záležitosťou ani trochu nezamyslel, no Ja to vidím a cítim každý deň. A tak, zatiaľ čo vy konáte, Ja sa pozerám. Keď niečo robíte, nemôžete cítiť podstatu svojho konania, ale keď sa pozerám Ja, vidím a cítim ju. Čo je teda táto podstata? Prečo ľudia v dnešnej dobe nie sú schopní báť sa Boha a vyhýbať sa zlu? Vaše odpovede ani zďaleka nedokážu vysvetliť podstatu tohto problému, a už vôbec ho nedokážu vyriešiť. Je to preto, lebo má zdroj, ktorého si nie ste vedomí. Čo je to za zdroj? Viem, že o ňom chcete počuť, preto vám o ňom porozprávam.

Ako sa Boh díva na ľudí od chvíle, keď začal konať svoje dielo? Boh ich zachránil; ľudí pokladal za členov svojej rodiny, za predmet svojho diela, za tých, ktorých si chcel podmaniť a zachrániť, a za tých, ktorých chcel zdokonaliť. Taký bol Boží postoj k ľudstvu na začiatku Jeho diela. Aký však bol v tom čase postoj ľudstva k Bohu? Boh bol pre ľudí neznámy a považovali Ho za cudzinca. Dalo by sa povedať, že ich postoj k Bohu nezožal tie správne výsledky a že nemali jasnú predstavu o tom, ako by sa mali k Bohu správať. Preto sa k Nemu správali tak, ako sa im zachcelo, a robili si, čo sa im páčilo. Mali o Bohu

nejakú mienku? Spočiatku nie; ich takzvaná mienka pozostávala len z istých predstáv a domnienok o Ňom. Uznávali to, čo zodpovedalo ich predstavám, a keď niečo ich predstavám nezodpovedalo, navonok sa tomu podriadili, ale v hĺbke srdca cítili silný rozpor a odmietali to. Taký bol vzťah medzi Bohom a ľuďmi na začiatku: Boh ich vnímal ako členov rodiny, no oni sa k Nemu správali ako k cudzincovi. Po určitom období Božieho diela však ľudia pochopili, čo sa snaží dosiahnuť, a spoznali, že je pravým Bohom. Prišli tiež na to, čo môžu od Boha získať. Ako ľudia v tom čase vnímali Boha? Vnímali Ho ako záchranné lano a dúfali, že sa im dostane Jeho milosti, požehnania a zasľúbenia. Ako v tom čase vnímal Boh ľudí? Vnímal ich ako ciele, ktoré si chcel podmaniť. Boh chcel použiť slová, aby ich súdil, skúmal a podroboval skúškam. Avšak pokiaľ išlo o vtedajších ľudí, Boh bol pre nich len objektom, ktorý mohli použiť na dosiahnutie svojich vlastných cieľov. Ľudia si uvedomili, že pravda od Boha si ich môže podmaniť a zachrániť, že majú možnosť získať od Neho vytúžené veci, ako aj dosiahnuť vytúžený konečný osud. Preto sa v ich srdciach objavila troška úprimnosti a začali byť ochotní nasledovať tohto Boha. Čas plynul a vďaka tomu, že získali určité povrchné a učené poznatky o Bohu, dalo by sa dokonca povedať, že sa s Ním ľudia začali „oboznamovať“. Spoznali Jeho slová, kázania, pravdy, ktoré hlásal, a Jeho dielo. Preto sa mylne domnievali, že Boh im už nie je neznámy a že už vykročili na cestu, na ktorej sa mohli dostať do súladu s Bohom. Dovtedy si už ľudia vypočuli veľa kázní o pravde a zažili veľa z Božieho diela. Napriek tomu sa väčšine ľudí pre rušivé vplyvy a prekážky spôsobené mnohými rôznymi faktormi a okolnosťami nedarí uviesť pravdu do praxe ani nie sú schopní uspokojiť Boha. Ľudia sú čoraz nedbanlivejší a čoraz viac im chýba dôvera. Premáha ich pocit, že ich vlastné výsledky sú neznáme. Neodvažujú sa prichádzať so žiadnymi extravagantnými nápadmi a neusilujú sa o pokrok; len zdráhavo kráčajú vpred, krôčik po krôčiku. S ohľadom na súčasný stav ľudí, aký je Boží postoj k nim? Chce im len odovzdať tieto pravdy a vštepiť im svoju cestu, a potom nachystať rôzne okolnosti, aby ich vyskúšal rôznymi spôsobmi. Jeho cieľom je vziať tieto slová, tieto pravdy a svoje dielo a privodiť výsledok, vďaka ktorému budú ľudia schopní báť sa Ho a vyhýbať sa zlu. Väčšina ľudí, ktorých som videl, iba prijíma Božie slová a považuje ich za učenia, obyčajné slová, predpisy, ktoré treba dodržiavať. Vo svojom konaní a reči – alebo keď čelia skúškam – nepovažujú Božiu cestu za tú, ktorej by sa mali pridržiavať. To platí najmä vtedy, keď ľudia čelia veľkým skúškam. Zatiaľ som nezaregistroval žiadneho človeka, ktorý by praktizoval svoju vieru v zmysle bázne pred Bohom a vyhýbal sa zlu. Preto je Boží postoj k ľuďom plný mimoriadneho odporu a averzie! Napriek tomu, že im opakovane, dokonca stokrát, zoslal do cesty skúšky, stále nemajú jasný postoj, ktorým by preukázali svoje odhodlanie: „Chcem sa báť Boha a vyhýbať sa zlu!“ Keďže ľudia nemajú toto odhodlanie a nedávajú ho najavo, súčasný Boží postoj k nim nie je rovnaký ako v minulosti, keď voči nim prejavoval milosrdenstvo, toleranciu, zhovievavosť a trpezlivosť. Namiesto toho je z ľudstva nesmierne sklamaný. Kto spôsobil toto sklamanie? Od koho závisí Boží postoj k ľuďom? Závisí od každého jedného človeka,

ktorý Ho nasleduje. V rámci svojho dlhoročného diela vzniesol Boh voči ľuďom mnohé požiadavky a nachystal pre nich mnohé okolnosti. Bez ohľadu na to, ako si počínali, a bez ohľadu na ich postoj k Bohu však ľudia nedokázali praktizovať vieru v jasnom súlade s cieľom báť sa Boha a vyhýbať sa zlu. Preto teraz vyslovím zhrnutie a pomocou neho vysvetlím všetko, čo sme si práve povedali o tom, prečo ľudia nedokážu kráčať po Božej ceste bázne pred Bohom a vyhýbania sa zlu. Ako znie toto zhrnutie? Znie takto: Boh považuje ľudí za predmet svojej spásy a svojho diela; ľudia považujú Boha za svojho nepriateľa a za svoj protiklad. Máš už teraz v tejto otázke jasno? Je úplne zrejmé, aký je postoj ľudstva, aký je postoj Boha a aký je vzťah medzi ľuďmi a Bohom. Bez ohľadu na to, koľko kázní ste si vypočuli, tie veci, o ktorých ste si urobili vlastnú mienku, ako napríklad byť verný Bohu, podriadiť sa Bohu, hľadať spôsob, ako sa dostať do súladu s Bohom, vydať Bohu celý svoj život a chcieť žiť pre Boha – pre Mňa tieto veci nie sú príkladom vedomého kráčania po Božej ceste, ktorou je báť sa Boha a vyhýbať sa zlu, ale sú to len kanály, prostredníctvom ktorých môžete dosiahnuť isté ciele. Aby ste ich dosiahli, neochotne dodržiavate určité predpisy. A práve tieto predpisy odvádzajú ľudí ešte ďalej od cesty bázne pred Bohom a vyhýbania sa zlu a opäť stavajú Boha do protikladu k ľudstvu.

Dnešná téma je trochu ťažká, no i tak stále dúfam, že keď budete prechádzať budúcimi skúsenosťami a nadchádzajúcim obdobím, budete schopní urobiť to, čo som vám práve nakázal. Nepovažujte Boha len za akýsi prázdny vzduch – akoby existoval len vtedy, keď je pre vás prospešný, ale keď z Neho nemáte žiadny úžitok, tak Ho niet. Hneď ako sa ti v podvedomí objaví takáto myšlienka, už si Boha rozhneval. Možno sú ľudia, ktorí hovoria: „Nepovažujem Boha len za prázdny vzduch. Vždy sa k Nemu modlím, vždy sa Ho snažím uspokojiť a všetko, čo robím, spadá do rozsahu, kritérií a princípov, ktoré Boh vyžaduje. Rozhodne nepraktizujem vieru na základe svojich vlastných predstáv.“ Áno, tento spôsob, akým praktizuješ vieru, je správny. No i tak, čo si pomyslíš, keď narazíš na problém? Ako praktizuješ vieru, keď čelíš nejakej ťažkosti? Niektorí ľudia cítia, že Boh existuje, keď sa k Nemu modlia a úpenlivo Ho prosia, ale vždy, keď čelia nejakému problému, vyrukujú s vlastnými predstavami a chcú sa nimi riadiť. To znamená, že Boha považujú len za prázdny vzduch a takáto situácia spôsobuje, že Boh v ich mysliach prestáva existovať. Ľudia veria, že Boh by mal existovať, keď Ho potrebujú, ale nie vtedy, keď Ho nepotrebujú. Ľudia si myslia, že praktizovanie založené na ich vlastných predstavách postačuje. Veria, že môžu robiť, čo sa im zachce; jednoducho neveria, že potrebujú hľadať Božiu cestu. Čo sa týka ľudí, ktorí sa v súčasnosti nachádzajú v takejto situácii a uviazli v takomto stave, vari si nekoledujú o nebezpečenstvo? Niektorí ľudia hovoria: „Či už si koledujem o nebezpečenstvo, alebo nie, mám vieru už mnoho rokov a verím, že Boh ma neopustí, pretože by to nezniesol.“ Iní vravia: „Verím v Pána odvtedy, čo som bol v matkinom lone. Je to už štyridsať alebo päťdesiat rokov, takže z časového hľadiska som najviac súci na to, aby ma Boh zachránil, ako aj na to, aby som prežil. Počas týchto štyroch alebo piatich

desaťročí som zanechal svoju rodinu aj prácu a vzdal som sa všetkého, čo som vlastnil – napríklad peňazí, postavenia, pôžitkov a času s rodinou. Nejedol som veľa chutných jedál, neužil som si veľa zábavy, nenavštívil som veľa zaujímavých miest a dokonca som zažil utrpenie, ktoré by bežní ľudia nevydržali. Ak ma Boh pre toto všetko nemôže zachrániť, potom sa so mnou zaobchádza nespravodlivo a ja nedokážem veriť v takéhoto Boha.“ Má veľa ľudí takýto názor? (Áno.) Nuž, potom vám dnes pomôžem pochopiť istú skutočnosť: všetci ľudia s takýmto názorom si pod sebou pília konár. Je to preto, lebo si zastierajú oči vlastnými predstavami. Práve tieto predstavy, ako aj ich vlastné závery, nahrádzajú kritériá, ktoré Boh od ľudí požaduje, a bránia im prijať skutočné Božie úmysly. To spôsobuje, že nie sú schopní vycítiť Jeho pravú existenciu, ale aj to, že prichádzajú o možnosť byť zdokonalení Bohom a vzdávajú sa akejkoľvek časti alebo podielu na Božom zasľúbení.

Ako Boh určuje výsledky ľudí a kritériá, podľa ktorých sa pri tom riadi

Skôr než prijmeš nejaké názory alebo závery, mal by si najprv pochopiť, aký je Boží postoj k tebe a čo si Boh myslí, aby si sa potom mohol rozhodnúť, či je tvoje myslenie správne alebo nie. Boh nikdy nepoužil čas ako meradlo na určenie výsledku človeka, ani nikdy nepodmienil takéto určenie tým, koľko človek trpel. Čo teda Boh používa ako kritérium na určenie výsledku človeka? Určovanie výsledku človeka na základe času by predstavám ľudí zodpovedalo najviac. Často sa stretávate s ľuďmi, ktorí v určitom okamihu obetovali veľa, vynaložili veľa snahy, zaplatili obrovskú cenu a veľmi trpeli. Práve týchto ľudí, podľa toho, ako to vidíte vy, môže Boh zachrániť. Všetko, čo títo ľudia preukazujú a žijú, je presne v súlade s predstavami ľudí o Bohom stanovených kritériách, ktoré určujú výsledok človeka. Nech už veríte čomukoľvek, nebudem tieto príklady uvádzať jeden po druhom. Skrátka, všetko, čo nie je normou v rámci Božieho myslenia, pochádza z ľudskej predstavivosti a všetky takéto veci sú ľudskými predstavami. Ak budeš slepo trvať na svojich vlastných predstavách a špekuláciách, aký výsledok dosiahneš? Je pomerne jasné, že dôsledkom môže byť len to, že ťa Boh zavrhne. Je to preto, že sa pred Ním vždy oháňaš svojou spôsobilosťou, súťažíš a hádaš sa s Ním a nesnažíš sa naozaj pochopiť Jeho myslenie, vôľu či Jeho postoj k ľudstvu. Takýto postup vyzdvihuje predovšetkým teba samého, ale neoslavuje Boha. Veríš v seba, neveríš v Boha. Boh takýchto ľudí nechce a ani im neprinesie spásu. Ak dokážeš upustiť od takéhoto pohľadu a tiež prehodnotiť svoje minulé mylné názory, ak dokážeš postupovať podľa Božích požiadaviek, ak odteraz dokážeš praktizovať cestu bázne pred Bohom a vyhýbania sa zlu, ak dokážeš uctievať Boha ako Jediného, kto je vo všetkom veľký, a upustiť od svojich osobných špekulácií, názorov či presvedčení, aby si definoval seba a Boha, a ak namiesto toho dokážeš hľadať Božie úmysly vo všetkých ohľadoch, spoznať a pochopiť Jeho postoj k ľudstvu a uspokojiť Ho tým, že spĺníš Jeho kritériá, bude to skvelé! Bude to znamenať, že sa chystáš nastúpiť na cestu bázne pred Bohom a vyhýbania sa zlu.

Ak Boh nepoužíva rôzne myšlienky, predstavy a názory ľudí ako kritériá, podľa ktorých určuje ich výsledky, aké kritérium používa na určovanie výsledkov ľudí? Na určovanie ich výsledkov používa skúšky. Existujú dve kritériá, podľa ktorých Boh používa skúšky na určovanie výsledkov ľudí: prvým je počet skúšok, ktorými ľudia prejdú, a druhým je dopad týchto skúšok na ľudí. Práve tieto dva ukazovatele určujú výsledok človeka. Teraz si tieto dve kritériá rozoberieme podrobnejšie.

Spočiatku, keď človek čelí skúške od Boha (táto skúška môže byť pre teba nepodstatná, nestojaca za zmienku), Boh ti dá jasne najavo, že je nad tebou Jeho ruka a že je to On, kto pre teba túto situáciu nachystal. Kým si ešte duchovným postavením nezrelý, Boh ti pripraví skúšky, aby ťa preveril, a tieto skúšky budú zodpovedať tvojmu duchovnému postaveniu, teda tomu, čo si schopný pochopiť a čo dokážeš vydržať. Ktorá tvoja časť bude podliehať skúške? Tvoj postoj k Bohu. Je tento postoj veľmi dôležitý? Samozrejme, že je! Je nanajvýš dôležitý! Tento ľudský postoj je výsledkom, po ktorom Boh túži, a preto je z Jeho pohľadu najdôležitejší zo všetkého. Inak by Boh nevynakladal svoje úsilie na ľudí a nepúšťal by sa do takého diela. Prostredníctvom týchto skúšok chce Boh vidieť tvoj postoj k Nemu; chce zistiť, či si na správnej ceste. Chce tiež vedieť, či sa Ho bojíš a či sa vyhýbaš zlu. Preto bez ohľadu na to, či v danom čase chápeš z pravdy veľa alebo málo, stále budeš čeliť Božím skúškam a keď pochopíš z pravdy viac, bude pre teba naďalej chystať primerané skúšky. Keď budeš opäť čeliť skúške, Boh bude chcieť zistiť, či tvoj názor, tvoje myšlienky a tvoj postoj k Nemu sa za uplynulé obdobie nejako zlepšili. Niektorí ľudia sa čudujú: „Prečo chce Boh vždy poznať postoje ľudí? Nebol už svedkom toho, ako praktizujú pravdu? Prečo chce ešte stále vidieť ich postoje?“ To sú nezmyselné drísty! Vzhľadom na to, že Boh takto koná, musí v tom spočívať Jeho vôľa. Boh ľudí neustále pozoruje, dáva pozor na každé ich slovo a čin, každý ich skutok a pohyb; dokonca sleduje každú ich myšlienku a predstavu. Boh registruje všetko, čo sa ľuďom prihodí – ich dobré skutky, chyby, priestupky, dokonca aj ich vzbury a zrady – ako dôkaz, na základe ktorého určuje ich výsledky. Krok za krokom, ako sa Božie dielo vyzdvihuje, si vypočuješ viac právd a prijmeš viac pozitívnych vecí a informácií a lepšie pojmeš skutočnosť pravdy. Počas tohto procesu sa budú zvyšovať aj Božie požiadavky na teba a v rámci neho pre teba Boh nachystá aj náročnejšie skúšky. Jeho cieľom je preskúmať, či sa tvoj postoj k Nemu medzičasom zmenil k lepšiemu. Samozrejme, keď sa tak stane, postoj, ktorý od teba Boh požaduje, sa prispôsobí tvojmu chápaniu pravdy-reality.

Postupne, ako sa bude zvyšovať tvoje duchovné postavenie, bude sa zvyšovať aj norma, ktorú od teba Boh vyžaduje. Kým si ešte nezrelý, určí pre teba len veľmi nízku normu, ktorú musíš splniť. Keď bude tvoje duchovné postavenie trochu vyššie, primerane zvýši aj tvoju normu. Čo však Boh urobí po tom, ako pochopíš celú pravdu? Dopustí, aby si čelil ešte väčším skúškam. Uprostred týchto skúšok chce od teba získať hlbšie poznanie o Ňom a chce u teba pozorovať skutočnú bázeň pred Ním. V tom období budú Jeho požiadavky na teba vyššie a „prísnejšie“, ako boli v čase, keď bolo tvoje

duchovné postavenie ešte nezrelé (ľudia ich môžu vnímať ako prísne, ale Boh ich v skutočnosti považuje za primerané). Keď Boh skúša ľudí, akú realitu chce vytvoriť? Neustále požaduje, aby Mu ľudia odovzdali svoje srdce. Niektorí ľudia povedia: „Ako Mu ho môžem dať? Splnil som si svoju povinnosť, zanechal som svoj domov a zdroj obživy a vydal som sa Mu. Nie je to azda znak toho, že Bohu odovzdávam svoje srdce? Ako inak by som Mu mohol odovzdať svoje srdce? Je možné, že to vlastne neboli správne spôsoby, ako Bohu odovzdať srdce? Čo Boh konkrétne žiada?“ Jeho požiadavka je veľmi prostá. V skutočnosti existujú ľudia, ktorí už Mu v rôznej miere odovzdali svoje srdce počas rôznych etáp svojich skúšok, ale drvivá väčšina ľudí svoje srdce Bohu nikdy neodovzdá. Keď ťa Boh skúša, vidí, či je tvoje srdce s Ním, s telom alebo so satanom. Keď ťa Boh skúša, vidí, či Mu oponuješ alebo si v pozícii, ktorá s Ním nie je v súlade, a tiež vidí, či je tvoje srdce na Jeho strane. Keď si nezrelý a čelíš skúškam, máš málo dôvery a nemôžeš presne vedieť, čo musíš urobiť, aby si naplnil Božie úmysly, pretože tvoje chápanie pravdy je obmedzené. Ak sa však ešte dokážeš pravdivo a úprimne modliť k Bohu a ak si ochotný odovzdať Mu svoje srdce, urobiť Ho svojím zvrchovaným vládcom a obetovať Mu všetko, čo si najviac ceníš, potom si Mu už odovzdal svoje srdce. Keď budeš počúvať viac kázní a väčšmi chápať pravdu, postupne bude rásť aj tvoje duchovné postavenie. V tom čase už nebude norma Božích požiadaviek rovnaká, ako keď si bol nezrelý. Bude od teba požadovať vyššiu. Zatiaľ čo ľudia postupne odovzdávajú svoje srdcia Bohu, tie sa Mu pomaly približujú. Keď sa ľudia dokážu naozaj priblížiť k Bohu, ich srdcia budú čoraz viac bohabojné. Práve po takomto srdci Boh túži.

Keď chce Boh získať niečie srdce, podrobí danú osobu mnohým skúškam. Ak počas týchto skúšok Boh nezíska srdce tohto človeka alebo ak neuvidí, že daný človek preukazuje nejaký postoj – to znamená, ak neuvidí, že praktizuje vieru alebo Mu svojím správaním preukazuje bázeň, a ak v ňom nespozoruje ani postoj a odhodlanie vyhýbať sa zlu –, po mnohých skúškach s ním Boh stratí trpezlivosť a už ho viac nebude tolerovať. Nebude ho ďalej skúšať a nebude na ňom viac konať svoje dielo. Ako to teda ovplyvní výsledok tohto človeka? Žiadny výsledok nezíska. Možno neurobil nič zlé; možno nespôsobil žiadne ťažkosti ani nenarušil žiadny poriadok. Možno otvorene neodporoval Bohu. Srdce tejto osoby však zostáva pred Bohom skryté. Nikdy nemala jasný postoj a názor na Boha a Boh nemôže jasne vidieť, že Mu odovzdala svoje srdce alebo že sa usiluje báť sa Ho a vyhýbať sa zlu. Boh s takýmito ľuďmi stráca trpezlivosť a už za nich nezaplatí žiadnu cenu, neprejaví im milosrdenstvo ani na nich nebude konať svoje dielo. Život takéhoto človeka vo viere v Boha sa už skončil. Je to preto, že v tých mnohých skúškach, ktoré mu Boh pripravil, nedosiahol želaný výsledok. Existuje teda veľa ľudí, u ktorých som nikdy nepostrehol osvietenie a osvetlenie Duchom Svätým. Ako sa to dá určiť? Títo ľudia možno veria v Boha už mnoho rokov a navonok sú veľmi aktívni, prečítali mnoho kníh, vybavili mnoho záležitostí, vypísali tucet zápisníkov a ovládajú množstvo slov a učení. No nevidno na nich žiadny pokrok, ich názory na Boha zostávajú neviditeľné a ich postoje sú stále nejasné. Inak povedané, ich srdcia nemožno vidieť, sú

neustále zahalené a zapečatené – sú uzavreté pred Bohom. Preto Boh nikdy nevidel ich skutočné srdcia, nezahliadol v týchto ľuďoch skutočnú bázeň pred Ním, ba čo viac, nevidel, ako kráčajú po Jeho ceste. Ak si Boh takýchto ľudí nezískal doteraz, môže si ich získať v budúcnosti? Nemôže! Bude sa naďalej snažiť získať to, čo sa nedá získať? Nebude! Aký je teda súčasný Boží postoj k takýmto ľuďom? (Zavrhuje a ignoruje ich.) Ignoruje ich! Boh takýmto ľuďom nevenuje pozornosť; zavrhuje ich. Vy ste si tieto slová zapamätali veľmi rýchlo a veľmi presne. Zdá sa, že ste pochopili to, čo ste si vypočuli!

Sú ľudia, ktorí začínajú nasledovať Boha nezrelí a nevedomí. Nerozumejú Jeho vôli a nevedia, čo znamená veriť v Neho. Osvojujú si človekom vytvorený a mylný spôsob viery v Boha a Jeho nasledovania. Keď takíto ľudia čelia skúškam, neuvedomujú si to. Zostávajú necitliví voči Božiemu vedeniu a osvieteniu. Nevedia, čo to znamená odovzdať svoje srdce Bohu alebo stáť pevne počas skúšky. Boh dá takýmto ľuďom obmedzený čas a počas tohto času im umožní pochopiť povahu svojich skúšok a to, aké sú Jeho úmysly. Následne musia dať najavo svoj názor. Na tých, ktorí sa nachádzajú v tejto etape, Boh stále čaká. Čo sa týka tých, ktorí majú určité názory, no stále váhajú, ktorí chcú odovzdať svoje srdce Bohu, ale nie sú s tým zmierení, a ktorí sa napriek tomu, že uviedli do praxe niektoré základné pravdy, snažia skryť a vzdať sa, keď čelia veľkým skúškam – aký má k nim Boh postoj? Boh od nich stále niečo očakáva a výsledok závisí od ich postoja a počínania. Ak ľudia aktívne nenapredujú, čo urobí Boh? Vzdá sa ich. Je to preto, že skôr než sa ťa Boh vzdá, ty si sa už vzdal sám seba. Nemôžeš teda obviňovať Boha za takéto konanie. Voči Bohu by si nemal pociťovať krivdu.

Rôzne rozpaky, ktoré v ľuďoch vyvoláva praktická otázka

Existuje ešte jeden typ človeka, ktorý má najtragickejší výsledok zo všetkých; je to typ človeka, ktorý spomínam najmenej rád. Nie je tragický preto, že dostal Boží trest, alebo preto, že Jeho požiadavky naňho sú prísne, a preto má tragický výsledok; je tragický skôr preto, že si to celé spôsobuje sám. Ako sa zvykne hovoriť: kope si vlastný hrob. Aký človek to robí? Títo ľudia nekráčajú po správnej ceste a ich výsledky sú vopred odhalené. V Božích očiach sú takíto ľudia najväčším predmetom Jeho nenávisti. Z ľudského hľadiska sú najúbohejší. Keď začnú nasledovať Boha, sú veľmi horliví; sú ochotní zaplatiť nejednu cenu, majú dobrú mienku o perspektívach Božieho diela a svoju budúcnosť si predstavujú v pestrých farbách. Tiež mimoriadne dôverujú Bohu, pretože veria, že môže ľudí urobiť úplnými a priviesť ich k veľkolepému konečnému osudu. Napriek tomu títo ľudia potom v priebehu Božieho diela z nejakého dôvodu utečú. Čo v tomto prípade znamená, že „utečú“? Znamená to, že zmiznú bez rozlúčky, bez vydania jediného hláska; odídu bez jediného slova. Aj keď takíto ľudia tvrdia, že veria v Boha, na svojej ceste viery nikdy naozaj nezapustia korene. Preto bez ohľadu na to, ako dlho v Neho veria, sú stále schopní odvrátiť sa od Boha. Niektorí ľudia odchádzajú, aby začali podnikať, niektorí, aby si žili svoj život, niektorí, aby zbohatli, a niektorí odchádzajú, aby sa oženili a mali deti… Medzi tými, čo odídu, sú takí, ktorých neskôr začne hrýzť

svedomie a chcú sa vrátiť, aj takí, čo len veľmi ťažko prežívajú a nakoniec sa roky rokúce ponevierajú svetom. Títo ponevierači zažívajú veľa utrpenia a veria, že žiť vo svete je príliš bolestivé a že sa nemôžu oddeliť od Boha. Chcú sa vrátiť do Božieho domu, aby získali útechu, pokoj a radosť, a chcú naďalej veriť v Boha, aby unikli nešťastiu alebo dosiahli spásu a nádherný konečný osud. Títo ľudia totiž veria, že Božia láska je bezhraničná a že Jeho milosť je nevyčerpateľná. Myslia si, že bez ohľadu na to, čo človek urobí, Boh by mu mal odpustiť a tolerovať jeho minulosť. Títo ľudia neustále opakujú, že sa chcú vrátiť a plniť si svoje povinnosti. Sú dokonca takí, ktorí odovzdajú časť svojho majetku cirkvi v nádeji, že si tým vydláždia cestu späť do Božieho domu. Aký je Boží postoj k takýmto ľuďom? Ako by mal určovať ich výsledky? Neváhaj a vyjadri sa. (Myslel som si, že Boh takýto typ ľudí prijme, ale po tom, čo som práve teraz počul, cítim, že to tak nemusí byť.) Zdôvodni to. (Takíto ľudia prichádzajú pred Boha len preto, aby ich výsledkom nebola smrť. Neprichádzajú veriť v Boha z úprimného srdca. Prichádzajú preto, lebo vedia, že Božie dielo sa čoskoro skončí, a tak podliehajú mylnej predstave, že môžu len tak prísť a získať požehnania.) Hovoríš, že títo ľudia neveria v Boha úprimne, takže ich nemôže prijať, však? (Áno.) (Ja to chápem tak, že takíto ľudia sú len oportunisti a v Boha neveria úprimne.) Neprišli veriť v Boha, sú to oportunisti. Správne! Títo oportunisti sú typom ľudí, ktorých každý nenávidí. Plavia sa tým smerom, ktorým fúka vietor, a nič nespravia len tak, pokiaľ z toho niečo nemajú, takže samozrejme, že sú hodní opovrhnutia! Má nejaký ďalší brat alebo sestra názor, o ktorý sa chce podeliť? (Boh ich už neprijme, pretože Jeho dielo sa čoskoro dokončí a teraz je čas, keď sa určujú výsledky ľudí. Práve v tomto čase sa títo ľudia chcú vrátiť – nie preto, že by sa skutočne chceli usilovať o pravdu, ale preto, že vidia, že sa schyľuje ku katastrofám, alebo preto, že sú ovplyvnení vonkajšími faktormi. Keby mali naozaj v úmysle usilovať sa o pravdu, nikdy by neutiekli uprostred Božieho diela.) Sú tu ešte nejaké iné názory? (Nebudú akceptované. Boh im už v skutočnosti poskytol príležitosti, ale oni trvali na tom, že k Nemu zaujmú nedbanlivý postoj. Nehľadiac na to, aké sú úmysly týchto ľudí, a aj keď sa naozaj kajajú, Boh im aj tak nedovolí vrátiť sa. Je to preto, že im dal toľko príležitostí, ale oni už prejavili svoj postoj: chceli Boha opustiť. Z tohto dôvodu, ak sa teraz pokúsia vrátiť, Boh ich neprijme.) (Súhlasím s tým, že Boh neprijme takýto typ človeka, pretože ak človek zažil pravú cestu a okúsil Božie dielo počas takého dlhého obdobia, no i tak sa môže vrátiť do sveta a do satanovho objatia, potom je to obrovská zrada voči Bohu. Napriek tomu, že Božou podstatou je milosrdenstvo a láska, záleží na tom, na akého človeka je táto podstata zameraná. Ak daný človek prichádza pred Boha a hľadá útechu alebo niečo, na čo by mohol upnúť svoje nádeje, potom jednoducho nie je typom človeka, ktorý úprimne verí v Boha, a Božie milosrdenstvo voči takýmto ľuďom siaha len do istej miery.) Ak je Božou podstatou milosrdenstvo, prečo ho tomuto typu ľudí neudelí trochu viac? Nenaskytla by sa mu potom pri troche milosrdenstva príležitosť? V minulosti ľudia často hovorili, že Boh chce, aby bol každý človek spasený, a nechce, aby sa niekto dostal do záhuby; ak sa jedna zo sto oviec

stratí, Boh zanechá tých deväťdesiatdeväť a pôjde hľadať tú chýbajúcu. Keď teraz ide o týchto ľudí, mal by ich Boh prijať a dať im pre ich úprimnú vieru druhú šancu? To v podstate nie je ťažká otázka; je veľmi jednoduchá! Ak skutočne chápete Boha a naozaj Ho poznáte, netreba veľa vysvetľovať – a ani veľa špekulovať, však? Vaše odpovede sú na správnej ceste, ale stále zďaleka nedosahujú Boží postoj.

Práve teraz niektorí z vás vyjadrili presvedčenie, že Boh nemôže prijať takýto typ človeka. Iní sa nevyjadrili príliš zreteľne a mysleli si, že Boh ich môže, ale aj nemusí prijať – tento postoj je umiernenejší. Boli medzi vami aj takí, ktorí vyjadrili nádej, že Boh tento typ človeka prijme – tento postoj je nejednoznačnejší. Tí z vás, ktorí sú si istí svojím názorom, veria, že Boh konal veľmi dlho a že Jeho dielo je dokončené, takže nemusí byť voči týmto ľuďom tolerantný; myslíte si, že ich už znova neprijme. Tí umiernenejší z vás sú presvedčení, že tieto záležitosti by sa mali riešiť podľa individuálnych okolností. Ak sú srdcia týchto ľudí neoddeliteľné od Boha a ak v Neho úprimne veria a usilujú sa o pravdu, Boh by mal zabudnúť na ich predošlé slabosti a chyby – mal by im odpustiť, dať im druhú šancu a dovoliť im vrátiť sa do Jeho domu a prijať Jeho spásu. Ak však títo ľudia neskôr opäť utečú, Boh ich už nebude chcieť a to, že ich opustí, nemožno považovať za nespravodlivosť. Existuje aj ďalšia skupina, ktorá dúfa, že Boh môže takého človeka prijať. Táto skupina si nie je celkom istá, či to Boh skutočne urobí alebo nie. Ak veria, že by mal takýto typ človeka prijať, ale On to neurobí, zdá sa, že tento názor je trochu v nesúlade s Božím pohľadom. Ak veria, že Boh by takého človeka nemal prijať, a Boh naopak vyhlási, že Jeho láska k ľuďom je bezhraničná a že je ochotný dať tomuto typu človeka ešte jednu šancu, nie je to potom príklad obnaženia ľudskej nevedomosti? V každom prípade, všetci máte svoje vlastné názory. Tieto názory predstavujú istý druh poznania v rámci vašich vlastných myšlienok; sú tiež odrazom hĺbky vášho chápania pravdy a Božej vôle. Je správne to tak pomenovať, však? Je skvelé, že máte na túto záležitosť svoj názor. Stále tu však vyvstáva otázka, či sú vaše názory správne. Všetci ste trochu znepokojení, však? „Čo je teda správne? Nedokážem to vidieť jasne a neviem presne, čo si Boh myslí, nič mi totiž nepovedal. Ako môžem vedieť, čo si myslí? Boží postoj k ľuďom je láska. Ak vychádzam z postoja, ktorý mal v minulosti, mal by takého človeka prijať, ale nie je mi príliš jasný Boží postoj v súčasnosti. Môžem len povedať, že možno tohto človeka prijme a možno nie.“ Je to smiešne, však? Táto otázka vás naozaj zaskočila. Ak nemáte na túto záležitosť správny názor, čo budete robiť potom, keď sa vaša cirkev skutočne stretne s takýmto človekom? Ak túto situáciu nezvládnete správne, mohli by ste uraziť Boha. Nie je to nebezpečné?

Prečo som sa chcel opýtať, čo si myslíte o otázke, ktorú som práve nastolil? Chcel som otestovať vaše názory, overiť si, aké máte poznatky o Bohu a nakoľko rozumiete Jeho úmyslom a postojom. Aká je odpoveď? Odpoveďou sú samotné vaše názory. Niektorí z vás sú veľmi konzervatívni a niektorí z vás používajú svoju predstavivosť na hádanie. Čo je to „hádanie“? Znamená to, že nie ste schopní rozpoznať, ako Boh myslí, a tak prichádzate s nepodloženými domnienkami, že Boh by mal myslieť nejakým vami

určeným spôsobom; sami vlastne neviete, či máte pravdu alebo nie, a tak zastávate nejednoznačný názor. Čo ste zistili zoči-voči tejto skutočnosti? Keď ľudia nasledujú Boha, málokedy venujú pozornosť Jeho vôli a málokedy berú do úvahy Jeho myšlienky a Jeho postoj k ľuďom. Ľudia nerozumejú Božím myšlienkam, a tak keď sa ťa niekto spýta na Jeho úmysly a povahu, si zmätený; upadáš do hlbokej neistoty a potom buď hádaš, alebo špekuluješ. Čo je to za zmýšľanie? Značí to jednu skutočnosť: väčšina ľudí, ktorí veria v Boha, Ho považuje za obyčajný prázdny vzduch a za čosi, čo v jednej chvíli zdanlivo existuje a v ďalšej nie. Prečo to vysvetľujem práve takto? Pretože vždy, keď čelíte nejakému problému, nepoznáte Božiu vôľu. Prečo nepoznáte Jeho vôľu? Nielen teraz, ale od začiatku do konca nepoznáte Boží postoj k tomuto problému. Nedokážeš si to predstaviť a nevieš, aký je Boží postoj, ale zamyslel si sa nad tým poriadne? Snažil si sa ho spoznať? Diskutoval si o tom v duchovnom spoločenstve? Nie! To potvrdzuje jednu skutočnosť: tvoj Boh nemá nič spoločné so skutočným Bohom. Vo svojej viere v Boha uvažuješ len o svojich úmysloch a úmysloch svojich vodcov; zamýšľaš sa len nad povrchným a doktrinálnym významom Božích slov bez toho, aby si sa skutočne snažil spoznať alebo vôbec hľadať Božiu vôľu. Nie je to presne tak? Podstata tejto záležitosti je celkom desivá! Za všetky tie roky som videl mnoho ľudí, ktorí veria v Boha. Na čo ich viera premenila Boha v ich mysliach? Niektorí ľudia veria v Boha, akoby bol len prázdnym vzduchom. Nevedia odpovedať na otázky o Božej existencii, pretože nedokážu cítiť ani vnímať Jeho prítomnosť či neprítomnosť, nieto Ho ešte jasne vidieť alebo pochopiť. Podvedome si myslia, že Boh neexistuje. Iní veria v Boha, ako keby bol človekom. Domnievajú sa, že nedokáže robiť všetky veci, ktoré nedokážu robiť ani oni, a že by mal myslieť tak, ako myslia oni. Ich definícia Boha je „neviditeľná a nedotknuteľná osoba“. Existuje aj skupina ľudí, ktorí veria v Boha ako bábku. Títo ľudia veria, že Boh nemá žiadne emócie. Myslia si, že Boh je hlinená socha a že keď čelí nejakému problému, nezaujme žiadny postoj, nemá svoj názor ani predstavu; veria, že je vydaný na milosť a nemilosť ľuďom. Ľudia jednoducho veria tomu, čomu chcú veriť. Ak si Ho predstavujú ako veľkého, potom je veľký; ak si Ho predstavujú ako malého, potom je malý. Keď ľudia zhrešia a potrebujú Božie milosrdenstvo, toleranciu a lásku, predpokladajú, že Boh by im mal preukázať svoje milosrdenstvo. Vo svojej mysli si vymyslia nejakého „Boha“ a potom tohto „Boha“ prinútia, aby splnil ich požiadavky a uspokojil všetky ich túžby. Bez ohľadu na čas a miesto a na to, čo títo ľudia robia, vo svojom zaobchádzaní s Bohom a vo svojej viere si osvoja túto fantáziu. Sú dokonca aj takí, ktorí aj po zhoršení Božej povahy stále veria, že ich Boh môže zachrániť, pretože predpokladajú, že Božia láska je bezhraničná a Jeho povaha spravodlivá a že bez ohľadu na to, ako veľmi človek Boha urazí, On si nič z toho nebude pamätať. Domnievajú sa, že keďže ľudské chyby, ľudské previnenia a ľudská neposlušnosť sú len chvíľkovým prejavom povahy človeka, Boh dá ľuďom viacero šancí a bude k nim tolerantný a trpezlivý; veria, že ich bude stále milovať ako predtým. Preto v sebe živia veľkú nádej na dosiahnutie spásy. V skutočnosti je jedno, ako ľudia veria v Boha, pokiaľ sa neusilujú o

pravdu, bude k nim mať negatívny postoj. Je to preto, že v rámci tvojej viery v Boha, aj keď si vzal do rúk knihu Božích slov a považoval ju za poklad a každý deň si ju študoval a čítal, skutočného Boha si odložil bokom. Vnímal si Ho len ako prázdny vzduch alebo osobu – a niektorí z vás Ho považujú iba za bábku. Prečo to podávam takto? Robím to preto, lebo podľa mňa, či už čelíte nejakému problému alebo nejakej okolnosti, tie veci, ktoré existujú vo vašom podvedomí, tie veci, ktoré si vnútorne vytvárate, nikdy nemali nič spoločné s Božími slovami alebo s usilovaním sa o pravdu. Vieš len to, čo si sám myslíš, aký je tvoj vlastný názor, a potom svoje vlastné predstavy a názory vnucuješ Bohu. V tvojej mysli sa stávajú Božími názormi a ty si z nich vytváraš normy, ktoré neochvejne dodržiavaš. Takýto postup ťa časom čoraz viac vzďaľuje od Boha.

Pochopte Boží postoj a odložte bokom všetky mylné predstavy o Bohu

V akého Boha momentálne veríte? Rozmýšľali ste o tom niekedy? Keď Boh vidí, že zlý človek pácha zlé skutky, pohŕda ním? (Áno, pohŕda.) Aký je Jeho postoj, keď vidí nevedomých ľudí robiť chyby? (Zármutok.) Aký je Jeho postoj, keď vidí ľudí, ktorí kradnú Jeho obety? (Pohŕda nimi.) Toto všetko je veľmi jasné. Keď Boh vidí niekoho, kto je zmätený vo svojej viere v Neho, kto sa v žiadnom prípade neusiluje o pravdu, aký je Boží postoj? Nie ste si celkom istí, však? „Zmätenosť“ ako postoj nie je hriechom, ani Boha neuráža a ľudia cítia, že to nie je nejaká veľká chyba. Povedzte Mi teda – aký je v tomto prípade Boží postoj? (Nie je ochotný ich uznať.) „Neochota uznať“ – čo je to za postoj? Znamená to, že Boh sa na týchto ľudí pozerá zvrchu a pohŕda nimi! Zaobchádza s nimi tak, že ich zámerne ignoruje. Boží prístup spočíva v tom, že ich odsunie bokom a nekoná na nich žiadne dielo, a to zahŕňa dielo osvietenia, osvetlenia, karhania a disciplinovania. S takýmito ľuďmi sa v Božom diele jednoducho nepočíta. Aký je Boží postoj k tým, ktorí zhoršujú Jeho povahu a porušujú Jeho správne ustanovenia? Krajná nenávisť! Boha nesmierne rozčuľujú ľudia, ktorí bez výčitiek zhoršujú Jeho povahu! „Rozčúlenie“ nie je viac než pocit či nálada; nezodpovedá jasnému postoju. Tento pocit – táto nálada – však takýmto ľuďom prinesie výsledok: naplní Boha krajnou nenávisťou! Aký je dôsledok tejto krajnej nenávisti? Dôsledkom je to, že Boh týchto ľudí odsunie bokom a nebude na nich zatiaľ reagovať. Potom počká, aby ich roztriedil „po jeseni“. Čo to znamená? Získajú títo ľudia ešte nejaké výsledky? Boh nikdy nemal v úmysle udeliť takýmto ľuďom nejaký výsledok! Nie je teda úplne normálne, že Boh teraz na takýchto ľudí nereaguje? (Áno, je to normálne.) Na čo sa majú takíto ľudia pripraviť? Mali by sa pripraviť na to, že ponesú negatívne dôsledky svojho správania a zlého konania, ktorého sa dopustili. To je Božia odpoveď takémuto človeku. Takže teraz takýmto ľuďom jasne hovorím: Nepridŕžajte sa už svojich mylných predstáv a nezaoberajte sa už žiadnymi zbožnými prianiami. Boh nebude k ľuďom tolerantný donekonečna. Ich previnenia a neposlušnosť nebude znášať večne. Niektorí ľudia povedia: „Aj ja som videl zopár takýchto ľudí, ktorí pri modlitbe cítia mimoriadny dotyk Boha a potom srdcervúco plačú. Zvyčajne sú aj veľmi šťastní; zdá sa, že ich sprevádza Božia prítomnosť a Božie

vedenie.“ Nerozprávajte takéto nezmysly! Srdcervúci plač nemusí nevyhnutne znamenať, že sa človeka dotýka Boh alebo že si človek vychutnáva Božiu prítomnosť, nieto ešte Božie vedenie. Ak ľudia Boha nahnevajú, bude ich ešte viesť? Skrátka, keď sa Boh rozhodol niekoho odvrhnúť a opustiť, výsledok toho človeka je už daný. Nezáleží na tom, aké príjemné pocity zažívajú, keď sa modlia, ani na tom, akú veľkú vieru v Boha majú v srdci, už to nemá zmysel. Dôležité je, že Boh nepotrebuje takýto druh viery; týchto ľudí už zavrhol. To, ako sa s nimi vysporiada v budúcnosti, je nepodstatné. Dôležité je, že v okamihu, keď títo ľudia rozhnevajú Boha, sú ich výsledky stanovené. Ak sa Boh rozhodol, že ich nezachráni, potom ich neminie trest. Taký je Boží postoj.

Hoci Božia podstata obsahuje prvok lásky a Boh je milosrdný ku každému jednému človeku, ľudia prehliadli a zabudli na to, že Jeho podstata je tiež dôstojná. To, že je láskavý, neznamená, že Ho ľudia môžu slobodne urážať bez toho, aby v Ňom vyvolali nejaké pocity alebo reakciu. A to, že je milosrdný, neznamená, že neuplatňuje žiadne zásady v tom, ako sa správa k ľuďom. Boh je živý, skutočne existuje. Nie je ani vymyslenou bábkou, ani žiadnym iným predmetom. Keďže skutočne existuje, mali by sme vždy pozorne načúvať hlasu Jeho srdca, venovať plnú pozornosť Jeho postojom a pochopiť Jeho pocity. Na definovanie Boha by sme nemali používať ľudské predstavy, ani by sme Mu nemali vnucovať ľudské myšlienky či priania, čím by sme Ho nútili správať sa k ľuďom ľudským spôsobom na základe ľudských predstáv. Ak to robíš, potom Boha hneváš, pokúšaš Jeho hnev a spochybňuješ Jeho dôstojnosť! Keď ste teda pochopili závažnosť tejto záležitosti, každého z vás vyzývam, aby ste boli vo svojom konaní opatrní a prezieraví. Buďte opatrní a prezieraví aj vo svojej reči – čím ste opatrnejší a prezieravejší v rámci svojho správania sa k Bohu, tým lepšie! Ak nechápeš, aký je postoj Boha, zdrž sa ľahkovážnych slov, nebuď neopatrný vo svojom konaní a svojvoľne neškatuľkuj. A čo je ešte dôležitejšie, nerob žiadne náhodné závery. Namiesto toho by si mal čakať a hľadať; aj takéto konanie je prejavom bázne pred Bohom a vyhýbania sa zlu. A predovšetkým, ak to dokážeš a ak máš takýto postoj, Boh ti nebude dávať za vinu tvoju hlúposť, nevedomosť a nedostatočné pochopenie príčin vecí. Ba naopak, vďaka tvojmu postoju strachu z urážky Boha, úcte k Jeho úmyslom a ochote poslúchať Ho si Boh na teba spomenie, bude ťa viesť a osvieti ťa alebo bude tolerovať tvoju nezrelosť a nevedomosť. Naopak, ak by bol tvoj postoj k Nemu neúctivý – posudzoval by si Ho podľa seba alebo by si si ľubovoľne domýšľal a definoval Jeho myšlienky – Boh ťa odsúdi, zdisciplinuje a dokonca aj potrestá; alebo ti môže ponúknuť svoje propomienky. Tie sa okrem iného budú týkať aj tvojho výsledku. Preto chcem ešte raz zdôrazniť: každý z vás by mal byť opatrný a prezieravý ohľadom všetkého, čo pochádza od Boha. Nerozprávaj nedbanlivo a nebuď neopatrný vo svojich činoch. Skôr než niečo povieš, mal by si sa zastaviť a zamyslieť: Mohol by tento môj čin nahnevať Boha? Bojím sa Boha tým, že tak konám? Aj v jednoduchých veciach by si sa mal snažiť prísť na odpovede na tieto otázky a venovať svojim úvahám viac času. Ak dokážeš skutočne praktizovať vieru podľa týchto princípov vo všetkých aspektoch, vo všetkých veciach a za každých okolností a zaujať

takýto postoj najmä vtedy, keď niečomu nerozumieš, Boh ťa vždy povedie a ukáže ti cestu, po ktorej máš ísť. Bez ohľadu na divadlo, ktoré ľudia hrajú, Boh ich vidí celkom jasne a zreteľne. Ponúkne ti presné a primerané zhodnotenie týchto tvojich prejavov. Keď prejdeš poslednou skúškou, Boh vezme celé tvoje správanie a kompletne ho zosumarizuje, aby určil tvoj výsledok. Tento výsledok celkom iste presvedčí každého jedného človeka. Na tomto mieste by som vám chcel povedať toto: každý váš skutok, každý váš čin a každá vaša myšlienka rozhodujú o vašom osude.

Kto určuje výsledky ľudí?

Je tu ešte jedna mimoriadne dôležitá vec, o ktorej treba hovoriť, a tou je váš postoj k Bohu. Tento postoj je obzvlášť dôležitý! Rozhoduje o tom, či budete nakoniec kráčať smerom do záhuby, alebo v ústrety krásnemu konečnému osudu, ktorý pre vás Boh pripravil. Vo Veku kráľovstva Boh koná už vyše dvadsať rokov a možno ste si počas týchto dvoch desaťročí v hĺbke duše neboli celkom istí, ako ste na tom. V Božom srdci je však o každom z vás skutočný a pravdivý záznam. Odvtedy, čo Ho každý človek začal nasledovať a počúvať Jeho kázne, postupne chápajúc viac a viac pravdy, až dovtedy, čo si každý človek začal plniť svoje povinnosti, si Boh viedol záznam o rozličných spôsoboch správania, ktoré možno pripísať každému človeku. Aké sú postoje ľudí, keď si plnia svoje povinnosti a čelia rozličným prostrediam a skúškam? Ako sa im darí? Aký majú z Boha pocit vo svojich srdciach? … Boh má o tom všetkom prehľad a záznam. Možno sú podľa vás tieto otázky mätúce. Avšak z miesta, kde stojí Boh, sú všetky jasné ako krištáľ a nie je v nich ani najmenší náznak nedbalosti. Ide o otázku, ktorá sa týka výsledku každého človeka a súvisí aj s osudom a budúcimi vyhliadkami každého človeka. Okrem toho na túto záležitosť Boh vynakladá všetko svoje starostlivé úsilie. Preto by ju Boh nikdy ani trochu nezanedbal a netoleruje ani žiadnu neopatrnosť. Boh zaznamenáva príbeh ľudstva i to, ako celé ľudstvo nasleduje Boha, od začiatku až do konca. Tvoj postoj k Nemu počas tohto obdobia určil tvoj osud. Nie je to tak? Veríš, že Boh je spravodlivý? Je Jeho konanie primerané? Máte vo svojich hlavách ešte nejaké iné predstavy o Bohu? (Nie.) Čo by ste teda povedali: má výsledky ľudí určiť Boh, alebo samotní ľudia? (Má ich určiť Boh.) Kto je ten, čo ich určuje? (Boh.) Nie ste si istí, však? Bratia a sestry z Hongkongu, prehovorte – kto ich určuje? (Ľudia si ich určujú sami.) Určujú si ich ľudia sami? Neznamenalo by to potom, že výsledky ľudí nemajú nič spoločné s Bohom? Bratia a sestry z Južnej Kórey, prehovorte. (Boh stanovuje výsledky ľudí na základe všetkých ich činov a skutkov a zároveň podľa toho, na akej ceste sa nachádzajú.) Toto je veľmi objektívna odpoveď. Je tu skutočnosť, o ktorej vás všetkých musím informovať: počas Božieho diela spásy Boh stanovil pre ľudí normu. Táto norma sa zakladá na tom, že musia počúvať Božie slovo a kráčať po Božej ceste. Práve táto norma sa používa na posúdenie výsledkov ľudí. Ak budeš praktizovať vieru v súlade s touto Božou normou, môžeš dosiahnuť dobrý výsledok; ak nie, nemôžeš ho dosiahnuť. Čo myslíš, kto teda určuje tento výsledok? Nie je to Boh sám, kto ho určuje, ale skôr

Boh a ľudia spoločne. Je to tak? (Áno.) Prečo je to tak? Je to preto, lebo Boh je ten, kto sa chce aktívne zapojiť do diela spásy ľudstva a pripraviť preň nádherný konečný osud. Ľudia sú predmetom Božieho diela a tento výsledok, tento konečný osud, je to, čo im Boh pripravuje. Keby neexistovali objekty, na ktorých by mohol konať, nemusel by toto dielo vykonávať; keby toto dielo nevykonával, ľudia by nemali príležitosť dosiahnuť spásu. Ľudia sú tí, ktorí majú byť spasení, a hoci spása je pasívnou časťou tohto procesu, o tom, či Boh bude vo svojom diele spásy ľudstva úspešný, rozhoduje postoj tých, ktorí túto úlohu zohrávajú. Keby nebolo vedenia, ktoré ti Boh poskytuje, nepoznal by si Jeho normu a nemal by si ani cieľ. Ak poznáš túto normu, tento cieľ, ale i napriek tomu nespolupracuješ, neuvádzaš to do praxe alebo nezaplatíš cenu, tento výsledok nedosiahneš. Preto hovorím, že výsledok človeka nemožno oddeliť od Boha a nemožno ho oddeliť ani od osoby. Teraz teda viete, kto určuje výsledky ľudí.

Ľudia majú tendenciu definovať Boha na základe skúsenosti

Všimli ste si niečo pri komunikácii na tému poznania Boha? Všimli ste si, že Jeho postoj v týchto dňoch prešiel premenou? Je Jeho postoj k ľuďom nemenný? Bude Boh stále takýto? Bude všetku svoju lásku a milosrdenstvo k ľuďom šíriť donekonečna? Táto otázka zahŕňa aj Božiu podstatu. Vráťme sa k už spomínanej otázke takzvaného márnotratného syna. Keď ste mali odpovedať na túto otázku, vaše odpovede neboli veľmi jednoznačné. Inak povedané, stále veľmi dobre nechápete Božie úmysly. Keďže ľudia vedia, že Boh miluje ľudstvo, definujú Ho ako symbol lásky. Veria, že bez ohľadu na to, čo ľudia robia, bez ohľadu na to, ako sa správajú, bez ohľadu na to, ako sa správajú k Bohu a akí neposlušní môžu byť, na ničom z toho v skutočnosti nezáleží, pretože Boh je láskavý a Jeho láska je neobmedzená a nezmerná. Boh je láskavý, preto môže byť k ľuďom tolerantný. Boh je láskavý, preto môže byť k ľuďom milosrdný, milosrdný k ich nezrelosti, nevedomosti a neposlušnosti. Je to naozaj tak? Niektorí ľudia, po tom, čo raz alebo dokonca viackrát zažijú Božiu trpezlivosť, považujú tieto skúsenosti za zásadné vo svojom vlastnom chápaní Boha a veria, že Boh bude voči nim navždy trpezlivý a milosrdný. Následne počas svojho života túto Božiu trpezlivosť prijmú a považujú ju za normu, podľa ktorej s nimi Boh zaobchádza. Sú aj takí, ktorí po tom, čo raz okúsili Božiu toleranciu, Boha navždy zadefinujú ako tolerantného – a v ich mysliach je táto tolerancia neobmedzená, bezpodmienečná a dokonca úplne bezzásadová. Sú takéto presvedčenia správne? Vždy, keď sa hovorí o Božej podstate alebo povahe, pôsobíte zmätene. Keď vás takto vidím, veľmi Ma to znepokojuje. Počuli ste veľa právd o Božej podstate; vypočuli ste si aj veľa debát o Jeho povahe. Vo vašich mysliach sú však tieto otázky a pravda o týchto aspektoch len spomienkami zakladajúcimi sa na teórii a písanom slove. Vo vašom každodennom živote nie je nikto z vás nikdy schopný zažiť alebo vnímať Božiu povahu takú, aká skutočne je. Preto máte všetci vo svojich názoroch chaos. Všetci slepo veríte, a to až do takej miery, že zaujímate k Bohu neúctivý postoj a dokonca Ho zamietate. K čomu vedie to, že zaujímate takýto postoj k Bohu? Vedie to k

tomu, že o Bohu stále robíte nejaké závery. Keď získate trochu poznania, hneď sa cítite veľmi spokojní, akoby ste dospeli k poznaniu Boha v Jeho celistvosti. Potom dochádzate k názoru, že Boh je taký, aký je, a nenechávate Ho voľne plynúť. Okrem toho vždy, keď Boh urobí niečo nové, jednoducho odmietate pripustiť, že On je Boh. Keď raz Boh vyhlási: „Ľudstvo už nemilujem; už nepreukážem ľuďom žiadne milosrdenstvo; už nebudem voči nim tolerantný ani trpezlivý; priam kypím krajnou nenávisťou a odporom voči nim“, takéto vyhlásenia vyvolajú konflikt hlboko v srdciach ľudí. Niektorí z nich dokonca povedia: „Ty už nie si môj Boh; Ty už nie si Boh, ktorého chcem nasledovať. Ak toto hovoríš, už nemôžeš byť mojím Bohom a ja Ťa už nemusím ďalej nasledovať. Ak mi už nechceš preukazovať milosrdenstvo, lásku a toleranciu, prestanem Ťa nasledovať. Ak budeš voči mne tolerantný donekonečna, ak budeš mať so mnou vždy trpezlivosť a ukážeš mi, že Ty si láska, že Ty si trpezlivosť a tolerancia, len vtedy Ťa môžem nasledovať a len vtedy Ťa budem dôverne nasledovať až do konca. Keďže mám Tvoju trpezlivosť a milosrdenstvo, moja neposlušnosť a moje previnenia mi môžu byť odpustené a nastálo prepáčené a ja môžem hrešiť kedykoľvek a kdekoľvek, vyznať sa z hriechov a bude mi kedykoľvek a kdekoľvek odpustené. A môžem Ťa tiež kedykoľvek a kdekoľvek hnevať. Ty by si si nemal na mňa vytvárať žiadne názory ani z nich vyvodzovať závery.“ Aj keď nikto z vás o takejto otázke neuvažuje tak subjektívne alebo vedome, vždy, keď pokladáš Boha za nástroj, ktorý slúži na odpustenie tvojich hriechov, alebo za predmet, ktorý slúži na dosiahnutie nádherného konečného osudu, nenápadne si postavil živého Boha do opozície voči sebe, do pozície svojho nepriateľa. To je to, čo vidím. Možno stále opakuješ veci ako „verím v Boha“, „usilujem sa o pravdu“, „chcem zmeniť svoju povahu“, „chcem sa vyslobodiť spod vplyvu temnoty“, „chcem uspokojiť Boha“, „chcem sa podriadiť Bohu“, „chcem byť Bohu verný a dobre si plniť svoje povinnosti“ a podobne. No bez ohľadu na to, ako sladko znejú tvoje slová, bez ohľadu na to, koľko teórie ovládaš a aká je táto teória pôsobivá alebo dôstojná, faktom zostáva, že v súčasnosti je medzi vami mnoho takých, ktorí sa už naučili, ako používať ustanovenia, učenia, teórie, ktoré ste si osvojili, na vyvodzovanie záverov o Bohu, čím Ho prirodzene staviate do opozície voči sebe. Hoci si si možno osvojil slová a učenia, nevstúpil si naozaj do reality pravdy, takže je pre teba veľmi ťažké priblížiť sa k Bohu, spoznať a pochopiť Ho. To je také žalostné!

V jednom videu som videl nasledujúcu scénu: niekoľko sestier malo výtlačok knihy Slovo sa zjavuje v tele a držali ju veľmi vysoko; dvíhali ju medzi sebou, vysoko nad hlavami. Hoci to bol len obraz, to, čo to vo mne vyvolalo, nebol obraz; skôr Ma to priviedlo k myšlienke, že to, čo každý človek „drží vysoko“ vo svojom srdci, nie je Božie slovo, ale kniha Božieho slova. Je to nesmierne smutná vec. Takéto konanie vôbec nie je to isté ako držať Boha vysoko, pretože vaše nepochopenie Boha dospelo až do takej miery, že aj veľmi zrejmá otázka, mimoriadne nepodstatná záležitosť, vás núti vymýšľať si vlastné predstavy. Keď vás o niečo žiadam a hovorím s vami vážne, odpovedáte dohadmi a vlastnými predstavami. Niektorí z vás dokonca nasadia pochybovačný tón a na Moje

otázky odpovedajú otázkami. To Mi ešte jasnejšie hovorí, že Boh, v ktorého veríte, nie je pravý Boh. Po toľkých rokoch čítania Božích slov používate tieto slová, Božie dielo a ďalšie učenia na to, aby ste o Ňom opäť robili závery. Okrem toho sa nikdy ani len neusilujete pochopiť Boha; nikdy sa nesnažíte spoznať Jeho úmysly, pochopiť Jeho postoj k ľuďom alebo porozumieť tomu, ako Boh rozmýšľa, prečo je smutný, prečo sa hnevá, prečo zavrhuje ľudí a podobne. Okrem toho ešte viac ľudí verí, že Boh vždy mlčal, pretože jednoducho pozoruje rôzne činy ľudí, bez toho, aby k nim zaujímal nejaký postoj alebo mal o nich nejaké predstavy. Ďalšia skupina ľudí verí, že Boh nevydá ani hlásku, pretože súhlasil, a mlčí, pretože čaká, alebo preto, že nemá žiadny postoj. Myslia si, že keďže Boží postoj už bol dôkladne rozpracovaný v knihe a v plnej miere zjavený ľudstvu, netreba ho ľuďom zas a znova opakovať. Aj keď Boh mlčí, stále má svoj postoj a názor, ako aj normu, ktorej dodržiavanie vyžaduje od ľudí. Hoci sa Ho ľudia nesnažia pochopiť ani Ho nehľadajú, Boží postoj je veľmi jasný. Spomeňte si na niekoho, kto kedysi vášnivo nasledoval Boha, ale potom Ho v istom okamihu opustil a odišiel. Ak by sa tento človek chcel teraz vrátiť, prekvapivo neviete, aký by bol Boží názor alebo aký by bol Jeho postoj. Nie je to obzvlášť smutné? Faktom je, že ide o pomerne povrchnú záležitosť. Ak by ste skutočne rozumeli Božiemu srdcu, poznali by ste Jeho postoj k takémuto človeku a neposkytli by ste nejednoznačnú odpoveď. Keďže to však neviete, dovoľte Mi, aby som vás do toho zasvätil.

Boží postoj k tým, ktorí utečú počas konania Jeho diela

Takíto ľudia sú všade – keď sa z rôznych dôvodov presvedčia o Božej ceste, mlčky, bez rozlúčky odchádzajú a robia, čo sa im zachce. Zatiaľ sa nebudeme zaoberať dôvodmi, prečo títo ľudia odchádzajú; najprv sa pozrieme na to, aký je Boží postoj k takýmto ľuďom. Je to veľmi zrejmé. V momente, keď odídu, sa v Božích očiach skončil časový úsek ich viery. Neukončil ju konkrétny človek, ale Boh. To, že tento človek opustil Boha, znamená, že už Boha odmietol, že Ho už nechce a že už neprijíma Božiu spásu. Keďže takíto ľudia Boha nechcú, môže ich On ešte chcieť? Navyše, keď majú títo ľudia taký postoj, taký názor, a sú už pevne rozhodnutí opustiť Boha, už tým zhoršili Božiu povahu. A to aj napriek tomu, že možno nepodľahli zúrivosti a nepreklínali Boha, aj napriek tomu, že sa možno nedopustili žiadneho podlého ani neprimeraného správania, či tomu, že títo ľudia si myslia: „Ak nadíde deň, keď sa vonku dostatočne vybláznim alebo keď budem Boha ešte na niečo potrebovať, vrátim sa. Alebo ak ma Boh zavolá, vrátim sa.“ Alebo hovoria: „Keď mi navonok ublížia alebo keď zistím, že vonkajší svet je príliš temný a skazený a ja už nebudem chcieť ísť s davom, vrátim sa k Bohu.“ Aj keď si títo ľudia v duchu vypočítali, kedy presne sa vrátia, a aj keď sa snažia nechať si otvorené zadné vrátka pre svoj návrat, neuvedomujú si, že bez ohľadu na to, čomu veria a ako plánujú, je to všetko len zbožné prianie. Ich najväčšou chybou je, že nemajú jasno v tom, ako ich túžba odísť vplýva na Boha. V momente, keď sa rozhodli opustiť Boha, On ich úplne opúšťa; v tom čase už vo svojom srdci určil výsledok daného človeka. Aký je to

výsledok? Taký, že tento človek bude jednou z myší, a preto zahynie spolu s nimi. Ľudia sú teda často svedkami takejto situácie: niekto opustí Boha, ale nie je potrestaný. Boh koná na základe svojich vlastných princípov. Niektoré veci sú viditeľné, zatiaľ čo iné sa vyvodzujú len v Božom srdci, takže ľudia nemôžu vidieť výsledky. Časť, ktorá je pre ľudí viditeľná, nemusí byť nevyhnutne pravou stránkou vecí, ale tá druhá strana – strana, ktorú ty nevidíš – naozaj zahŕňa skutočné a úprimné Božie myšlienky a závery.

Ľudia, ktorí počas Božieho diela utečú, sú tí, ktorí opúšťajú pravú cestu

Prečo Boh udeľuje ľuďom, ktorí počas Jeho diela utečú, také prísne tresty? Prečo je na nich taký nahnevaný? V prvom rade vieme, že Božou povahou je majestát a hnev. Boh nie je ovca, ktorú by mohol niekto zabiť, a už vôbec nie bábka, ktorú by mohli ľudia ovládať, ako sa im zachce. Nie je ani prázdnou nádobou, ktorej možno rozkazovať. Ak skutočne veríš, že Boh existuje, mal by si mať bohabojné srdce a mal by si vedieť, že Jeho podstata je taká, že Ho nesmieš nahnevať. Tento hnev môže vyvolať nejaké slovo, možno myšlienka, možno nejaké ohavné správanie či forma mierneho správania alebo správania, ktoré je v ľudských očiach a ľudskej etike prijateľné; alebo ho možno vyvolá nejaké učenie či teória. Keď však už raz nahneváš Boha, prišiel si o príležitosť a nastali tvoje posledné dni. To je hrozná vec! Ak nedokážeš pochopiť, že Boha nesmieš uraziť, možno sa Ho nebojíš a možno Ho urážaš bežne. Ak nevieš, ako sa Boha báť, potom nie si schopný báť sa Ho a nebudeš vedieť, ako sa vydať na cestu kráčania po Božej ceste – báť sa Boha a vyhýbať sa zlu. Keď si uvedomíš a budeš si vedomý toho, že Boha nesmieš uraziť, zistíš, čo znamená báť sa Boha a vyhýbať sa zlu.

Kráčanie po ceste bázne pred Bohom a vyhýbania sa zlu nemusí byť nutne o tom, koľko pravdy poznáš, koľko skúšok si absolvoval alebo ako veľmi si bol disciplinovaný. Záleží skôr na tom, aký postoj k Bohu uchovávaš vo svojom srdci a akú podstatu vyjadruješ. Podstaty ľudí a ich subjektívne postoje sú veľmi dôležité a rozhodujúce. Čo sa týka tých, ktorí sa zriekli Boha a opustili Ho, ich pohŕdavé postoje voči Nemu a ich srdcia, ktoré nenávidia pravdu, už zhoršili Jeho povahu, takže pokiaľ ide o Neho, nikdy im nebude odpustené. Vedeli o Božej existencii, boli informovaní o tom, že Boh už prišiel, a dokonca okúsili nové Božie dielo. Neodišli preto, že by boli oklamaní alebo zmätení, a už vôbec nie preto, že by boli nútení odísť. Ide skôr o to, že sa rozhodli opustiť Boha vedome a s jasnou mysľou. Neodišli preto, že by zablúdili, a neboli ani odvrhnutí. Preto v Božích očiach nie sú baránkami, ktoré sa vzdialili od stáda, nieto ešte zblúdilými márnotratnými synmi. Odišli beztrestne – a takýto stav, takáto situácia zhoršuje Božiu povahu, a práve v dôsledku tohto zhoršenia im Boh udeľuje zúfalé výsledky. Nie je takýto druh výsledku desivý? Ak teda ľudia nepoznajú Boha, môžu Ho uraziť. To nie je žiadna maličkosť! Ak ľudia neberú Boží postoj vážne a stále sú presvedčení, že sa teší na ich návrat, pretože patria medzi Jeho stratené ovečky a On stále čaká, že zmenia názor, potom už nie sú ďaleko od dní svojho trestu. Boh ich nielenže odmietne prijať – keďže už druhýkrát zhoršili Jeho povahu, ale celá vec je ešte hroznejšia! Neúctivé postoje

týchto ľudí už porušili Božie správne ustanovenia. Prijme ich ešte? V Jeho srdci sú Božie princípy týkajúce sa tejto záležitosti také, že ak si je niekto istý tým, ktorá cesta je pravá, no i tak vedome a s jasnou mysľou odmietne Boha a odíde od Neho, Boh takémuto človeku zatarasí cestu k spáse a brána do kráľovstva bude preňho odvtedy zatvorená. Keď tento človek opäť príde a zaklope, Boh mu dvere neotvorí; tento človek bude navždy vymknutý. Možno niektorí z vás čítali biblický príbeh o Mojžišovi. Po tom, čo Boh Mojžiša pomazal, 250 vodcov prejavilo Mojžišovi neposlušnosť pre jeho konanie a z rôznych iných dôvodov. Komu sa odmietli podriadiť? Mojžiš to nebol. Odmietli sa podriadiť Božím opatreniam; odmietli sa v súvislosti s touto otázkou podriadiť Božiemu dielu. Riekli toto: „Berieš si toho na seba priveľa, keď vidíš, že celé zhromaždenie je sväté, každý z nich, a Jahve je medzi nimi.“ Sú tieto slová a riadky z ľudského pohľadu veľmi vážne? Nie, nie sú vážne. Aspoň doslovný význam týchto slov nie je vážny. Z právneho hľadiska neporušujú žiadne zákony, pretože pri pohľade zvonku nejde o nepriateľský jazyk či slovník, a už vôbec nemajú rúhavý podtón. Sú to len bežné vety, nič viac. Čím to teda je, že tieto slová môžu tak veľmi nahnevať Boha? Je to preto, že neboli vyslovené ľuďom, ale Bohu. Postoj a povaha, ktoré vyjadrujú, je presne to, čo zhoršuje Božiu povahu, a urážajú Božiu povahu, ktorá sa nemá urážať. Všetci vieme, aké boli napokon výsledky týchto vodcov. Čo sa týka ľudí, ktorí opustili Boha, aký je ich názor? Aký je ich postoj? A prečo ich názor a postoj spôsobujú, že Boh s nimi takto zaobchádza? Dôvodom je to, že hoci jasne vedia, že On je Boh, aj tak sa Ho rozhodli zradiť, a preto nemajú vôbec žiadnu šancu dosiahnuť spásu. Ako sa píše v Biblii: „Ak totiž po poznaní pravdy svojvoľne zhrešíme, neostane nám už žiadna obeta za hriechy.“ (Heb 10, 26) Teraz to už chápete jasne?

O osude ľudí rozhodujú ich postoje k Bohu

Boh je živý Boh, a tak ako sa ľudia v rôznych situáciách správajú rôzne, aj Jeho postoj k tomuto rôznemu správaniu sa líši, pretože nie je ani bábkou, ani prázdnym vzduchom. Snaha o spoznanie Božieho postoja je pre ľudstvo ctihodnou snahou. Ľudia by sa mali naučiť, ako poznaním Božieho postoja môžu postupne nadobudnúť poznanie Božej povahy a pochopiť Jeho srdce. Keď postupne pochopíš Božie srdce, nebudeš mať pocit, že báť sa Boha a vyhýbať sa zlu je tak ťažko dosiahnuteľné. Okrem toho, keď pochopíš Boha, nebudeš mať takú tendenciu vytvárať o Ňom závery. Keď prestaneš o Bohu vytvárať závery, bude menej pravdepodobné, že Ho urazíš, a bez toho, aby si si to vôbec uvedomil, Boh ťa bude viesť k tomu, aby si o Ňom získal poznanie. To naplní tvoje srdce bázňou pred Ním. Potom prestaneš definovať Boha na základe učení, slov a teórií, ktoré si si osvojil. Namiesto toho sa neustálym hľadaním Božích úmyslov vo všetkom nevedome staneš človekom, ktorý chce získať Božie srdce.

Božie dielo je pre ľudí neviditeľné a nedotknuteľné, ale pokiaľ ide o Boha, činy každého jedného človeka – spolu s jeho postojom k Nemu – sú pre Boha nielen znateľné, ale aj viditeľné. To by si mal každý uvedomiť a mať v tom celkom jasno. Možno

sa vždy pýtaš sám seba: „Vie Boh, čo tu robím? Vie, na čo práve teraz myslím? Možno áno, a možno nie.“ Ak si osvojíš takýto postoj, nasledujúc Boha a veriac v Neho, ale pochybujúc o Jeho diele a existencii, potom skôr či neskôr nadíde deň, keď vzbudíš Jeho hnev, lebo už teraz sa pohybuješ na okraji nebezpečnej priepasti. Videl som ľudí, ktorí verili v Boha mnoho rokov, no stále nedosiahli pravdu-realitu, a už vôbec nepochopili Božiu vôľu. Títo ľudia vo svojom živote a duchovnom postavení nenapredujú a držia sa len tých najplytších učení. Je to preto, lebo takíto ľudia nikdy neprijali Božie slovo ako život sám, nikdy nečelili Božej existencii a neprijali ju. Myslíš si, že pri pohľade na takýchto ľudí Boh prekypuje potešením? Prinášajú Mu útechu? O osude ľudí teda rozhoduje to, ako veria v Boha. Čo sa týka toho, ako ľudia hľadajú Boha a ako k Nemu pristupujú, v prvom rade sú dôležité ich postoje. Nezanedbávaj Boha, akoby bol len prázdnym vzduchom, ktorý sa vznáša v zadnej časti tvojej hlavy. Vždy mysli na Boha, v ktorého veríš, ako na živého Boha, pravého Boha. Nesedí tam hore v treťom nebi so založenými rukami. Naopak, neustále skúma srdce každého človeka, sleduje, čo robíš, pozoruje každé tvoje slovo a každý drobný skutok, skúma, ako sa správaš, a zisťuje, aký je tvoj postoj k Nemu. Či už si ochotný odovzdať sa Bohu alebo nie, celé tvoje správanie a všetky tvoje najvnútornejšie myšlienky a predstavy sú pred Ním obnažené a On ich pozoruje. Boží názor na teba a Jeho postoj k tebe sa ustavične menia na základe tvojho správania, tvojich skutkov a tvojho postoja k Nemu. Rád by som niektorým ľuďom poskytol zopár rád: nevkladaj sa do Božích rúk ako nemluvňa, akoby mal na tebe lipnúť, akoby ťa nikdy nemal opustiť a akoby Jeho postoj voči tebe mal byť pevný a nemenný. Radím ti tiež, aby si prestal snívať! Boh je spravodlivý vo svojom prístupe ku každému človeku a úprimný vo svojom prístupe k dielu podmanenia a spásy ľudí. Také je Jeho riadenie. S každým jedným človekom zaobchádza vážne, a nie ako s domácim miláčikom na hranie. Božia láska k ľuďom nerozmaznáva ani nekazí a Jeho milosrdenstvo a tolerancia voči ľudstvu nie sú benevolentné ani bezohľadné. Naopak, Božia láska k ľuďom zahŕňa láskyplnú starostlivosť, súcit a úctu k životu. Jeho milosrdenstvo a tolerancia vyjadrujú Jeho očakávania voči nim a práve to ľudstvo potrebuje, aby prežilo. Boh je živý a naozaj existuje. Jeho postoj k ľudstvu je zásadový, no vôbec nepredstavuje balík dogmatických pravidiel a môže sa meniť. Jeho úmysly s ľudstvom sa postupne menia a vyvíjajú v čase v závislosti od konkrétnych okolností a od postoja každého človeka. Preto by si si mal byť vo svojom srdci úplne istý, že Božia podstata je nemenná a že Jeho povaha sa prejaví v rôznych časoch a v rôznych súvislostiach. Možno si nemyslíš, že ide o vážnu vec, a možno máš svoje osobné predstavy a predstavuješ si, ako by mal Boh konať. Niekedy je však pravdou pravý opak tvojho názoru, a tým, že používaš svoje osobné predstavy na posudzovanie Boha, si Ho už nahneval. Dôvodom je to, že Boh nefunguje tak, ako si myslíš, že funguje, a ani nebude s touto záležitosťou nakladať tak, ako povieš. Preto ti pripomínam, aby si bol opatrný a prezieravý vo svojom prístupe ku všetkému, čo ťa obklopuje, a naučil sa vo všetkom riadiť princípom kráčania po Božej ceste, teda báť sa Boha a vyhýbať sa zlu.

Musíš skutočne pochopiť záležitosti týkajúce sa Božej vôle a Božieho postoja, musíš nájsť osvietených ľudí, ktorí ti tieto záležitosti vysvetlia, a musíš mať úprimnú snahu. Nepozeraj sa na Boha svojho presvedčenia ako na bábku – neposudzuj Ho podľa seba, nevytváraj o Ňom náhodné závery a správaj sa k Nemu s rešpektom, aký si zaslúži. Zatiaľ čo ti Boh prináša spásu a určuje tvoj výsledok, môže ti preukázať milosrdenstvo, toleranciu alebo súd a napomínanie, ale v každom prípade Jeho postoj k tebe nie je pevný. Závisí od tvojho postoja k Nemu, ako aj od toho, ako Ho chápeš. Nedovoľ, aby jeden prchavý aspekt tvojho poznania alebo chápania Boha definoval Boha nastálo. Never v mŕtveho Boha; ver v živého Boha. Pamätaj na to! Aj keď som tu objasnil niektoré pravdy – pravdy, ktoré ste potrebovali počuť –, vo svetle vášho momentálneho stavu a súčasného duchovného postavenia nebudem na vás zatiaľ klásť väčšie požiadavky, aby som nezmaril vaše nadšenie. Vaše srdcia by to mohlo naplniť prílišnou bezútešnosťou a spôsobiť, že budete cítiť voči Bohu príliš veľké sklamanie. Namiesto toho však dúfam, že dokážete využiť srdce milujúce Boha, a pri kráčaní po ceste, ktorá je pred vami, zaujmete voči Bohu úctivý postoj. Neberte otázku, ako veriť v Boha, na ľahkú váhu; berte ju ako jednu z najdôležitejších otázok, aké existujú. Vlož si ju do srdca, uplatni ju v praxi a spoj ju so skutočným životom; nedávaj jej len plané sľuby – pretože je to otázka života a smrti, ktorá rozhodne o tvojom osude. Nepovažuj ju za žart alebo detskú hru! Po tom, čo som sa s vami dnes podelil o tieto slová, som zvedavý, koľko pochopenia zožali vaše mysle. Chceli by ste sa spýtať niečo ohľadom toho, čo som tu dnes povedal?

Aj keď sú tieto témy do istej miery nové a trochu vzdialené od vašich názorov, od vašich zvyčajných snažení a od toho, čomu bežne venujete pozornosť, myslím si, že keď sa nimi budete nejaký čas spoločne zaoberať, pochopíte všetko, čo som na tomto mieste povedal. Všetky tieto témy sú úplne nové, nikdy predtým ste o nich neuvažovali, takže dúfam, že vás nijako nadmerne nezaťažia. Tieto slová dnes nehovorím preto, aby som vás naľakal, ani ich nepoužívam na to, aby som sa s vami vysporiadal. Mojím cieľom je skôr pomôcť vám pochopiť skutočné fakty o pravde. Medzi ľudstvom a Bohom totiž existuje priepastný rozdiel. Ľudia síce veria v Boha, ale nikdy Ho nepochopili a nespoznali Jeho postoj. Ľudia sa navyše nikdy príliš nadšene nezaujímali o Boží postoj. Skôr slepo verili a postupovali a boli ľahostajní vo svojom poznaní a chápaní Boha. Preto cítim povinnosť objasniť vám tieto otázky a pomôcť vám pochopiť, akým Bohom je Boh, v ktorého veríte, ako aj to, čo si myslí, aký je Jeho postoj pri zaobchádzaní s rôznymi typmi ľudí, ako ďaleko ste od splnenia Jeho požiadaviek a aký veľký je rozdiel medzi vaším konaním a normou, ktorú požaduje. O týchto veciach vás informujem s cieľom poskytnúť vám meradlo, podľa ktorého sa môžete merať, a aby ste vedeli, k akej žatve viedla cesta, po ktorej kráčate, čo ste na tejto ceste nedosiahli a v ktorých oblastiach ste sa jednoducho nezasadzovali. Keď medzi sebou komunikujete, zvyčajne hovoríte o niekoľkých bežne diskutovaných témach, ktoré majú veľmi úzky záber a plytký obsah. Medzi tým, o čom sa zhovárate, a Božími úmyslami, ako aj medzi vašimi diskusiami a rozsahom a normou Božích požiadaviek je určitá vzdialenosť či priepasť. Takýto postup

časom spôsobí, že sa vaša cesta bude čoraz viac vzďaľovať od Božej cesty. Momentálne len beriete Božie výroky a meníte ich na predmety uctievania a vnímate ich ako rituály a ustanovenia. To je všetko, čo robíte! V skutočnosti Boh jednoducho nemá miesto vo vašich srdciach a nikdy si ich nezískal. Niektorí ľudia si myslia, že poznať Boha je veľmi náročné, a to je pravda. Je to náročné. Ak sú ľudia nútení plniť si svoje povinnosti, angažovať sa navonok a tvrdo pracovať, budú si myslieť, že veriť v Boha je veľmi ľahké, pretože všetky tieto veci patria do rámca ľudských schopností. Keď sa však téma presunie na Božie úmysly a Jeho postoj k ľudstvu, potom sa z pohľadu každého človeka veci naozaj skomplikujú. Týka sa to totiž ľudského chápania pravdy a vstupu ľudí do reality, takže v tomto smere to bude, samozrejme, trochu zložité! Napriek tomu, keď sa dostaneš cez prvé dvere a začneš vstupovať, postupne sa to zjednoduší.

Východiskovým bodom pre bázeň pred Bohom je správať sa k Nemu ako k Bohu

Pred chvíľou sa niekto spýtal: Ako je možné, že aj keď vieme o Bohu viac ako Jób, stále sa Ho nedokážeme báť? Túto tému sme už predtým trochu načrtli. V podstate sme už predtým rozoberali aj podstatu tejto otázky, a to skutočnosť, že hoci Jób vtedy Boha nepoznal, stále sa k Nemu správal ako k Bohu a považoval Ho za Pána neba, zeme a všetkého. Jób nepovažoval Boha za nepriateľa, ale naopak, uctieval Ho ako Stvoriteľa všetkých vecí. Čím to je, že ľudia v dnešnej dobe tak veľmi vzdorujú Bohu? Prečo nie sú schopní báť sa Ho? Jedným z dôvodov je, že ich hlboko skazil satan a s takouto hlboko zakorenenou satanskou prirodzenosťou sa stali Božími nepriateľmi. A preto aj keď veria v Boha a uznávajú Ho, stále sú schopní vzdorovať Mu a stavať sa proti Nemu. Môže za to ľudská prirodzenosť. Druhým dôvodom je, že aj napriek viere v Boha sa k Nemu ľudia jednoducho nesprávajú ako k Bohu. Namiesto toho Ho považujú za odporcu ľudstva, za svojho nepriateľa a majú pocit, že sa s Bohom nedokážu zmieriť. Je to také prosté. Nepreberali sme túto otázku na našom predchádzajúcom stretnutí? Porozmýšľajte o tom: Nie je to preto? Ty máš možno určité poznanie o Bohu, ale čo presne toto poznanie zahŕňa? Nie je to to, o čom všetci hovoria? Nie je to to, čo ti povedal Boh? Ovládaš len teoretické a doktrinálne aspekty – ale ocenil si niekedy pravú tvár Boha? Máš osobné poznanie? Máš praktické poznanie a skúsenosti? Keby ti Boh nič nepovedal, vedel by si to? Tvoje teoretické poznanie nepredstavuje skutočné poznanie. Skrátka, bez ohľadu na to, koľko toho vieš alebo ako si to zistil, kým nedosiahneš skutočné pochopenie Boha, bude tvojím nepriateľom, a kým sa k Bohu skutočne nezačneš správať ako k Bohu, bude ti odporovať, pretože si stelesnením satana.

Keď si s Kristom, možno Mu naservíruješ tri jedlá denne, alebo Mu možno pripravíš čaj a postaráš sa o Jeho životné potreby; bude sa zdať, že sa k Nemu správaš ako k Bohu. Vždy, keď sa niečo stane, názory ľudí sú v rozpore s Božími názormi; ľudia nikdy nepochopia a neprijmú Boží náhľad. Aj keď môžu s Bohom navonok vychádzať, neznamená to, že sú s ním v súlade. Len čo sa niečo stane, pravda o neposlušnosti

ľudstva vyjde najavo, čím sa potvrdzuje nepriateľstvo jestvujúce medzi ľuďmi a Bohom. Toto nepriateľstvo nie je také, že by sa Boh postavil proti ľuďom alebo že by chcel byť voči nim nepriateľský, ani také, že by ich postavil do opozície voči sebe a potom sa k nim takto správal. Ide skôr o túto protichodnú podstatu voči Bohu, ktorá sa skrýva v subjektívnej vôli ľudí a v ich podvedomí. Keďže ľudia všetko, čo pochádza od Boha, považujú za predmet svojho skúmania, ich reakciou na to, čo pochádza od Boha, a na všetko, čo sa týka Boha, je najmä hádanie, pochybovanie a potom urýchlené zaujatie postoja, ktorý je v rozpore s Bohom a stavia sa proti Nemu. Onedlho potom prenášajú negatívnu náladu do hádok alebo súbojov s Bohom a idú až tak ďaleko, že dokonca pochybujú, či je takýto Boh hoden nasledovania. Napriek tomu, že im ich racionalita hovorí, že by takto postupovať nemali, napriek tomu sa rozhodnú konať tak, že budú bez váhania pokračovať až do samého konca. Aká je napríklad prvá reakcia niektorých ľudí, keď začujú klebety o Bohu alebo ohováranie Boha? Je to začudovanie, či sú tieto klebety pravdivé alebo nie a či existujú alebo nie, a následne zaujmú postoj typu „počkáme a uvidíme“. Potom si začnú myslieť: „Neexistuje spôsob, ako to overiť. Stalo sa to naozaj? Je táto klebeta pravdivá alebo nie?“ Hoci to takíto ľudia navonok neprejavujú, vo svojich srdciach už začali pochybovať a popierať Boha. Čo je podstatou takéhoto postoja a názoru? Nie je to zrada? Kým nie sú konfrontovaní s touto záležitosťou, nemôžeš poznať ich názory; zdá sa, akoby neboli v konflikte s Bohom a akoby Ho nepovažovali za nepriateľa. Len čo však začnú čeliť problému, okamžite prejdú na stranu satana a postavia sa proti Bohu. Čo to značí? Značí to, že ľudia a Boh sú v protiklade! Nejde o to, že Boh považuje ľudstvo za nepriateľa, ale o to, že samotná podstata ľudstva je voči Bohu nepriateľská. Bez ohľadu na to, ako dlho Ho niekto nasleduje alebo akú veľkú cenu zaplatil, a bez ohľadu na to, ako Boha chváli, ako sa bráni odporu voči Nemu a dokonca ako sa úporne snaží Boha milovať, nikdy sa mu nepodarí správať sa k Bohu ako k Bohu. Nemôže za to ľudská podstata? Ak sa k Nemu správaš ako k Bohu a skutočne veríš, že je Boh, môžeš mať voči Nemu ešte nejaké pochybnosti? Môže tvoje srdce stále ukrývať nezodpovedané otázky o Ňom? Už nie, však? Trendy tohto sveta sú veľmi zlé a ľudská rasa tiež; ako je teda možné, že nemáš o tom žiadnu predstavu? Ty sám si taký skazený, tak ako je možné, že o tom nemáš ani poňatia? Veď predsa len zopár klebiet a ohováranie môžu podnietiť také obrovské predstavy o Bohu a viesť k tomu, že si vymyslíš toľko vecí, čo svedčí o tom, aké nezrelé je tvoje duchovné postavenie! Stačí „zabzučanie“ niekoľkých komárov a pár odpudzujúcich múch – stačí to, aby ťa to oklamalo? Čo si to za človeka? Vieš, čo si Boh myslí o takýchto ľuďoch? Boží postoj je v podstate veľmi jasný, čo sa týka Jeho správania k nim. Správa sa k nim tak, že ich pohŕdavo odmieta – Jeho postoj spočíva v tom, že im nevenuje žiadnu pozornosť a neberie týchto nevedomých ľudí vážne. Prečo je to tak? Preto, lebo Boh vo svojom srdci nikdy neplánoval získať si týchto ľudí, ktorí sa zaviazali byť voči Nemu nepriateľskí až do samého konca a nikdy neplánovali hľadať spôsob, ako s Ním byť v súlade. Tieto slová, ktoré som vyslovil, možno môžu niektorých ľudí zraniť. Nuž, ste vždy ochotní

dovoliť Mi, aby som vás takto zranil? Či už ste, alebo nie, všetko, čo hovorím, je pravda! Ak vás budem neustále takto zraňovať a odhaľovať vaše jazvy, bude to mať vplyv na vznešený obraz Boha, ktorý ukrývate vo svojich srdciach? (Nebude.) S tým súhlasím, pretože vo vašich srdciach jednoducho niet Boha. Vznešený Boh, ktorý prebýva vo vašich srdciach – ten, ktorého dôrazne bránite a chránite –, jednoducho nie je Boh. Je skôr výplodom ľudskej predstavivosti; jednoducho neexistuje. Preto je vhodné, že odhaľujem odpoveď na túto hádanku; vari to neobnažuje celú pravdu? Pravý Boh nie je taký, ako si Ho ľudia predstavujú. Dúfam, že všetci dokážete čeliť tejto skutočnosti a pomôže vám to vo vašom poznaní Boha.

Ľudia, ktorých Boh neuznáva

Sú ľudia, ktorých vieru Boh vo svojom srdci nikdy neuznal. Inak povedané, Boh ich nevníma ako svojich nasledovníkov, pretože ich presvedčenie neprijíma. Pre týchto ľudí platí, že bez ohľadu na to, koľko rokov nasledujú Boha, ich predstavy a názory sa nikdy nezmenili. Sú ako neveriaci, držia sa princípov a metód styku s ľuďmi a zákonov prežitia a viery neveriacich. Nikdy neprijali Božie slovo za svoj život, nikdy neuverili, že Božie slovo je pravda, nikdy sa nechystali prijať Božiu spásu a nikdy neuznali Boha za svojho Boha. Vieru v Boha považujú za akési amatérske hobby, považujú Ho len za duchovnú potravu. Myslia si, že je zbytočné usilovať sa pochopiť Božiu povahu alebo podstatu. Možno povedať, že všetko, čo zodpovedá pravému Bohu, nemá s týmito ľuďmi nič spoločné; nezaujíma ich to a ani sa neobťažujú venovať tomu pozornosť. Je to preto, že hlboko v ich srdciach sa neprestajne ozýva intenzívny hlas, ktorý im hovorí: „Boh je neviditeľný a nedotknuteľný a neexistuje.“ Veria, že snaha pochopiť takéhoto Boha by nestála za námahu a že by tým klamali sami seba. Sú presvedčení o tom, že keď Boha uznávajú len slovami bez toho, aby zaujali ozajstný postoj alebo sa vložili do ozajstných činov, sú celkom chytrí. Ako sa Boh pozerá na takýchto ľudí? Pokladá ich za neveriacich. Niektorí ľudia sa pýtajú: „Môžu neveriaci čítať Božie slová? Môžu si plniť svoje povinnosti? Môžu vysloviť slová ‚budem žiť pre Boha‘?“ Ľudia často vidia len povrchné ľudské prejavy; nevidia ľudskú podstatu. Boh sa však na tieto povrchné prejavy nepozerá; vidí len vnútornú podstatu ľudí. Takýto má teda Boh postoj k týmto ľuďom a takto ich definuje. Títo ľudia kladú otázky ako: „Prečo Boh koná toto? A prečo koná tamto? Tomuto nerozumiem; tamtomu nerozumiem; toto nezodpovedá ľudským predstavám; musíš mi to vysvetliť…“ V reakcii na to sa pýtam: Naozaj ti tieto veci treba vysvetľovať? Majú s tebou tieto záležitosti skutočne niečo spoločné? Kto si myslíš, že si? Odkiaľ prichádzaš? Si naozaj kompetentný na to, aby si viedol Boha? Veríš v Neho? Uznáva On tvoju vieru? Keďže tvoja viera nemá nič spoločné s Bohom, čo ťa je do toho, čo činí? Nevieš, kde v Božom srdci sa nachádzaš, tak ako môžeš byť spôsobilý viesť s Ním dialóg?

Slová napomenutia

Necítite sa po vypočutí si týchto poznámok nepríjemne? Aj keď ich možno nechcete počúvať alebo ich nechcete prijať, sú to všetko fakty. Keďže túto etapu diela má vykonať Boh, ak ťa nezaujímajú Jeho úmysly, nestaráš sa o Jeho postoj a nechápeš Jeho podstatu ani povahu, nakoniec to budeš ty, kto prehrá. Neobviňuj Moje slová z toho, že sa zle počúvajú, ani z toho, že maria tvoje nadšenie. Hovorím pravdu. Nemám v úmysle odradiť vás. Bez ohľadu na to, čo od vás žiadam a do akej miery sa to od vás vyžaduje, dúfam, že budete kráčať po správnej ceste a nasledovať Božiu cestu a že sa od nej nikdy neodkloníte. Ak nepostupuješ podľa Božieho slova alebo nenasleduješ Jeho cestu, niet pochýb o tom, že vzdoruješ Bohu a zišiel si zo správnej cesty. Preto cítim, že sú tu niektoré záležitosti, ktoré vám musím objasniť, a že vás musím presvedčiť, aby ste uverili jednoznačne, jasne a bez štipky neistoty. Musím vám pomôcť jasne pochopiť Boží postoj, Jeho úmysly, spôsob, ako zdokonaľuje a určuje výsledky ľudí. Ak raz nadíde deň, keď sa na túto cestu nebudeš môcť vydať, nenesiem za to žiadnu zodpovednosť, pretože tieto slová ti už boli povedané veľmi jasne. Čo sa týka toho, ako sa vysporiadaš so svojím vlastným výsledkom, je to celkom na tebe. Pokiaľ ide o výsledky rôznych typov ľudí, Boh má rôzne postoje a svoje vlastné spôsoby ich určenia, ako aj svoje vlastné požiadavky na nich. Jeho norma na určenie výsledkov ľudí je spravodlivá pre všetkých – to je samozrejmé! Preto sú obavy niektorých ľudí zbytočné. Vydýchli ste si teraz? To je pre dnešok všetko. Dovidenia!

17. októbra 2013

BOŽIE DIELO, BOŽIA POVAHA A SAMOTNÝ BOH I

Dnes sa budeme v duchovnom spoločenstve rozprávať o dôležitej téme. Je to téma, ktorá sa rozoberá už od počiatku Božieho diela a ktorá má pre každého človeka nesmierny význam. Inak povedané, je to téma, s ktorou sa v priebehu svojej viery v Boha stretne každý; je to záležitosť, s ktorou sa stretnúť musí. Ide o podstatnú, nevyhnutnú otázku, ktorú ľudstvo nemôže odignorovať. Keď už hovoríme o dôležitosti, čo je pre každého veriaceho v Boha to najdôležitejšie? Niektorí ľudia si myslia, že najdôležitejšie je pochopiť Božiu vôľu; niektorí veria, že najdôležitejšie je jesť a piť viac Božích slov; niektorí cítia, že najdôležitejšie je poznať seba samého; iní sú toho názoru, že najdôležitejšie je vedieť, ako nájsť prostredníctvom Boha spásu, ako Ho nasledovať a ako uspokojiť Božiu vôľu. Všetky tieto otázky dnes odložíme stranou. O čom teda budeme diskutovať? O Bohu. Je to najdôležitejšia téma pre každého človeka? Čo táto téma zahŕňa? Samozrejme, iste ju nemožno oddeliť od Božej povahy, Božej podstaty a Božieho diela. Dnes teda budeme diskutovať o „Božom diele, Božej povahe a samotnom Bohu“.

Odkedy začal človek veriť v Boha, stretáva sa s témami, ako je Božie dielo, Božia povaha a samotný Boh. Pokiaľ ide o Božie dielo, niektorí ľudia povedia: „Božie dielo sa uskutočňuje na nás, zažívame ho každý deň, preto nám nie je cudzie.“ Keď hovoríme o Božej povahe, niektorí povedia: „Božia povaha je téma, ktorú študujeme, skúmame a sústredíme sa na ňu celý život, preto by nám mala byť dobre známa.“ Čo sa týka samotného Boha, niektorí povedia: „Samotný Boh je Ten, ktorého nasledujeme, v ktorého veríme a za ktorým ideme; ani o Ňom nie sme neinformovaní.“ Boh od stvorenia nikdy neprestal konať svoje dielo; počas celého svojho diela naďalej vyjadruje svoju povahu a používa rôzne prostriedky na vyjadrenie svojho slova. Zároveň nikdy neprestal vyjadrovať seba a svoju podstatu ľudstvu, pričom vyjadruje človeku svoju vôľu a to, čo od neho vyžaduje. To znamená, že v doslovnom zmysle slova nie sú tieto témy nikomu neznáme. Ľuďom, ktorí dnes nasledujú Boha, sú však Božie dielo, Božia povaha a samotný Boh v podstate veľmi cudzie. Prečo je to tak? Keď človek zažíva Božie dielo, dostáva sa do kontaktu aj s Bohom, vďaka čomu nadobúda pocit, že chápe Božiu povahu, alebo má isté poznatky o tom, aká je. Na základe toho si človek nemyslí, že sú mu Božie dielo alebo Božia povaha cudzie. Skôr sa domnieva, že je mu Boh veľmi dobre známy a že Mu veľmi dobre rozumie. V súčasnosti je toto chápanie Boha u mnohých obmedzené na to, čo čítali v knihách, a na ich osobnú skúsenosť, skreslenú predstavivosťou a predovšetkým sa vzťahuje len na fakty, ktoré môžu vidieť na vlastné oči – to všetko je na míle vzdialené od samotného pravého Boha. A koľko tých „míľ“ je? Možno si človek sám nie je istý, alebo možno má len tušenie či nepatrné zdanie – no pokiaľ ide o samotného Boha, ľudské chápanie Boha je príliš vzdialené od podstaty samotného pravého Boha. Preto je pri téme, ako je „Božie dielo, Božia povaha a samotný Boh“, nevyhnutné, aby sme sa ňou v duchovnom spoločenstve zaoberali systematicky a konkrétne.

V skutočnosti je Božia povaha otvorená každému a nie je skrytá, pretože Boh sa nikdy vedome nevyhýbal žiadnemu človeku a nikdy sa vedome nesnažil skryť, aby znemožnil ľuďom spoznať alebo pochopiť Ho. Božia povaha sa vždy zakladala na otvorenosti a úprimnom stretnutí s každým človekom tvárou v tvár. V Božom riadení Boh koná svoje dielo, čelí každému a svoje dielo koná na každom jednom človeku. Počas konania tohto diela neustále odhaľuje svoju povahu a ustavične využíva svoju podstatu, to, čo má a čím je, aby viedol a staral sa o každého jedného človeka. V každom veku a v každej etape, bez ohľadu na to, či sú okolnosti dobré alebo zlé, je Božia povaha vždy otvorená každému jednotlivcovi a Jeho vlastníctvo a bytosť sú mu vždy otvorené, rovnako ako Jeho život neustále a neprestajne zaopatruje a podporuje ľudstvo. Napriek tomu všetkému zostáva Božia povaha pre niektorých ľudí skrytá. Prečo? Pretože aj keď títo ľudia žijú v Božom diele a nasledujú Boha, nikdy sa nesnažili Boha pochopiť, nechceli Ho ani spoznať, nieto ešte sa k Nemu priblížiť. U týchto ľudí pochopenie Božej povahy veští, že ich koniec je blízko. Znamená to, že ich čaká súd a odsúdenie Božou povahou. Preto si nikdy nepriali pochopiť Boha či Jeho povahu, ani nikdy netúžili po hlbšom pochopení či poznaní Božej vôle. Neusilujú sa pochopiť Božiu vôľu pomocou vedomej spolupráce – neustále si len užívajú a nikdy ich neomrzí robiť veci, ktoré sa im zachce; veria v Boha, v ktorého chcú veriť; veria v Boha, ktorý jestvuje len v ich fantázii a v ich predstavách; a veria v Boha, ktorý je s nimi v ich každodennom živote nerozlučne spojený. Čo sa týka samotného pravého Boha, sú úplne ľahostajní a vôbec nemajú túžbu Ho pochopiť alebo Mu venovať pozornosť, nieto ešte sa k Nemu priblížiť. Slová, ktoré Boh vyjadruje, používajú len na to, aby sa skrášlili a predviedli. Oni sami sa už na základe tohto považujú za úspešných veriacich a ľudí s vierou v Boha vo svojom srdci. Vo svojich srdciach sa riadia vlastnou fantáziou, svojimi predstavami, ba dokonca svojimi osobnými definíciami Boha. Na druhej strane samotný pravý Boh s nimi nemá vôbec nič spoločné. Keby totiž pochopili samotného pravého Boha, pravú Božiu povahu a to, čo Boh má a čím je, znamenalo by to, že ich konanie, viera a snaženie by boli odsúdené. Preto sa im nechce chápať Božiu podstatu a zdráhavo a neochotne sa aktívne usilujú či modlia, aby lepšie pochopili Boha, lepšie spoznali Božiu vôľu a lepšie pochopili Jeho povahu. Boli by radšej, keby bol Boh niečo vymyslené, niečo bezvýznamné a neurčité. Boli by radšej, keby bol niekým, kto je presne taký, ako si Ho predstavovali, niekým, kto im bude stále k dispozícii, s nevyčerpateľnými prostriedkami a vždy dostupný. Keď si chcú užívať Božiu milosť, prosia Boha, aby bol touto milosťou. Keď potrebujú Božie požehnanie, prosia Boha, aby bol týmto požehnaním. Keď čelia ťažkostiam, prosia Boha, aby im dodal odvahu, aby bol ich ochranným štítom. Ich poznanie Boha sa zaseklo v oblasti milosti a požehnania. Ich chápanie Božieho diela, Božej povahy a samotného Boha sa tiež obmedzuje len na ich predstavy, slová a učenia. Sú však ľudia, ktorí túžia pochopiť Božiu povahu, chcú skutočne vidieť samotného Boha a naozaj pochopiť Jeho povahu a to, čo Boh má a čím je. Títo ľudia sa usilujú o realitu pravdy a Božej spásy, pričom sa snažia získať Božie podmanenie, spásu a zdokonalenie.

Používajú svoje srdce na čítanie Božieho slova, používajú ho na to, aby ocenili každú situáciu a každú osobu, udalosť a vec, ktorú pre nich Boh pripravil, a úprimne sa modlia a hľadajú. Najviac zo všetkého chcú spoznať Božiu vôľu a pochopiť pravú Božiu povahu a podstatu, aby už viac neurážali Boha a prostredníctvom svojich skúseností mohli väčšmi vidieť Božiu milotu a Jeho pravú tvár. Je to aj preto, aby v ich srdciach existoval naozaj skutočný Boh a aby mal v ich srdciach také miesto, že už nebudú žiť vo svojej fantázii, predstavách a nejasnosti. Títo ľudia naliehavo túžia pochopiť Božiu povahu a podstatu preto, lebo Božiu povahu a podstatu potrebuje ľudstvo neprestajne v priebehu celej svojej skúsenosti; práve Jeho povaha a podstata zaisťujú život počas celej existencie človeka. Keď pochopia Božiu povahu, budú mať väčšiu bázeň pred Bohom, budú môcť účinnejšie spolupracovať na Božom diele, byť ohľaduplnejší voči Božej vôli a čo najsvedomitejšie si plniť svoje povinnosti. Takéto postoje k Božej povahe zastávajú dva typy ľudí. Prvý typ nechce pochopiť Božiu povahu. Aj keď títo ľudia vravia, že chcú pochopiť Božiu povahu, spoznať samotného Boha, zistiť, čo Boh má a čím je, a úprimne oceniť Božiu vôľu, v hĺbke duše by boli radšej, keby Boh neexistoval. Je to preto, že tento typ ľudí Boha stále neposlúcha a odporuje Mu. Súperia s Bohom o postavenie vo vlastnom srdci a často pochybujú o Božej existencii alebo ju dokonca popierajú. Nechcú, aby Božia povaha alebo samotný pravý Boh obsadili ich srdcia. Chcú len uspokojiť svoje vlastné túžby, predstavy a ambície. Títo ľudia teda možno veria v Boha, možno Ho nasledujú a možno sa pre Neho vzdajú aj svojich rodín a svojej práce, ale svojich zlých spôsobov sa nezrieknu. Niektorí dokonca kradnú alebo márnia obety, alebo v súkromí Boha preklínajú, zatiaľ čo iní môžu využívať svoje postavenie na to, aby o sebe opakovane vydávali svedectvo, zlepšovali svoju reputáciu a súperili s Bohom o ľudí a postavenie. Používajú rozličné metódy a opatrenia, aby prinútili ľudí uctievať ich, ustavične sa snažia získať si ľudí na svoju stranu a chcú ich ovládať. Niektorí dokonca ľudí úmyselne zavádzajú, aby si mysleli, že sú Bohom, aby sa k nim potom správali ako k Bohu. Nikdy by nikomu nepovedali, že podľahli skaze – že aj oni sú skazení a arogantní, aby ich neuctievali, a že bez ohľadu na to, ako dobre sa im darí, je to všetko vďaka Božiemu povýšeniu a že aj tak robia to, čo by mali. Prečo nič z toho nespomenú? Pretože sa veľmi boja, že prídu o svoje miesto v srdciach ľudí. Preto takíto ľudia nikdy nevelebia Boha a nikdy o Ňom nevydávajú svedectvo. Nikdy sa totiž nesnažili pochopiť Boha. Môžu poznať Boha bez toho, aby Ho pochopili? To je nemožné! Aj keď teda slová v rámci témy „Božie dielo, Božia povaha a samotný Boh“ môžu byť jednoduché, pre každého majú iný význam. Pre niekoho, kto často neposlúcha Boha, odporuje Mu a správa sa k Nemu nepriateľsky, tieto slová veštia odsúdenie. No niekto, kto sa usiluje o pravdu-realitu a často prichádza pred Boha, aby hľadal Božiu vôľu, prijme tieto slová ako ryba vodu. Preto sú medzi vami takí, ktorých rozbolí hlava, ktorých srdce sa naplní odporom a budú sa cítiť veľmi nepríjemne v momente, keď začujú niekoho hovoriť o Božej povahe a Božom diele. Sú však medzi vami aj takí, ktorí cítia, že práve túto tému potrebujú, pretože je pre nich veľmi užitočná. Je to čosi, čo v ich životnej skúsenosti

nemôže chýbať; je to jadro samotnej podstaty, základ viery v Boha a niečo, čoho sa ľudstvo nemôže vzdať. Pre vás všetkých sa táto téma môže zdať blízka aj vzdialená, neznáma, ale zároveň povedomá. Je to však bezpodmienečne téma, ktorú si musí každý vypočuť, musí ju poznať a musí jej porozumieť. Bez ohľadu na to, ako sa s ňou vysporiadaš, ako na ňu hľadíš alebo ako ju chápeš, dôležitosť tejto témy nemožno ignorovať.

Boh koná svoje dielo už odvtedy, čo stvoril ľudstvo. Spočiatku to bolo veľmi jednoduché dielo, ale napriek svojej jednoduchosti zahŕňalo výrazy Božej podstaty a povahy. Zatiaľ čo teraz sa Božie dielo povýšilo a toto dielo na každom človeku, ktorý nasleduje Boha, sa stalo ohromným a konkrétnym, s veľkým výrazom Jeho slova, Božia osoba bola po celý čas pred ľudstvom skrytá. Aj keď sa od čias biblických príbehov až po súčasnosť vtelil dvakrát, kto už uvidel skutočnú Božiu osobu? Na základe vášho chápania, videl už niekto skutočnú Božiu osobu? Nie. Nikto nikdy nevidel skutočnú Božiu osobu, čo znamená, že nikto nikdy nevidel Božie pravé ja. Na tom sa zhodnú všetci. To značí, že skutočná Božia osoba alebo Boží Duch je skrytý pred celým ľudstvom vrátane Adama a Evy, ktorých Boh stvoril, a vrátane spravodlivého Jóba, ktorého prijal. Nikto z nich nevidel skutočnú Božiu osobu. Prečo však Boh zámerne zastiera svoju skutočnú osobu? Niektorí ľudia tvrdia: „Boh sa bojí ľudí vystrašiť.“ Iní zasa: „Boh skrýva svoju skutočnú osobu, pretože človek je príliš malý a Boh príliš veľký; ľudia Ho nesmú vidieť, inak by zomreli.“ Sú aj takí, čo vravia: „Boh je každý deň zaneprázdnený riadením svojho diela a možno nemá čas zjaviť sa tak, aby Ho ostatní mohli vidieť.“ Nech už veríte čomukoľvek, ponúkam vám jeden záver. Aký je to záver? Taký, že Boh skrátka nechce, aby ľudia uvideli Jeho skutočnú osobu. Boh zostáva skrytý pred ľuďmi zámerne. Inak povedané, je Božím úmyslom, aby ľudia nezazreli Jeho skutočnú osobu. To by už malo byť všetkým zrejmé. Ak Boh nikdy nikomu nezjavil svoju osobu, myslíte si, že Božia osoba existuje? (Existuje.) Samozrejme, že existuje. Existencia Božej osoby je samozrejmá vec. Malo by však ľudstvo skúmať otázky týkajúce sa toho, aká veľká je Božia osoba alebo ako vyzerá? Nie. Odpoveď znie nie. Ak Božia osoba nie je témou, ktorú by sme mali skúmať, čo potom máme skúmať? (Božiu povahu.) (Božie dielo.) No skôr než začneme v duchovnom spoločenstve hovoriť o oficiálnej téme, vráťme sa k tomu, o čom sme hovorili pred chvíľou: Prečo Boh nikdy ľudstvu nezjavil svoju osobu? Prečo Boh zámerne zatajuje svoju osobu pred ľudstvom? Existuje na to len jeden dôvod. Aj keď Bohom stvorený človek zažil tisíce rokov Jeho diela, niet jediného človeka, ktorý by poznal Božie dielo, Božiu povahu a Božiu podstatu. V Božích očiach sú s Ním takíto ľudia v rozpore a Boh by sa nezjavil ľuďom, ktorí sa k Nemu správajú nepriateľsky. To je jediný dôvod, prečo Boh nikdy ľudstvu nezjavil svoju osobu a prečo svoju osobu pred ľuďmi zámerne zatajuje. Je vám už teraz zrejmá dôležitosť poznania Božej povahy?

Od začiatku existencie Božieho riadenia sa Boh vždy naplno venoval vykonávaniu svojho diela. Napriek tomu, že svoju osobu pred človekom zatajoval, vždy stál po jeho boku, konal na ňom svoje dielo, vyjadroval svoju povahu, viedol celé ľudstvo

prostredníctvom svojej podstaty a konal svoje dielo na každom jednom človeku prostredníctvom svojej moci, múdrosti a autority, čím vytvoril Vek zákona, Vek milosti a súčasný Vek kráľovstva. Aj keď Boh svoju osobu pred človekom skrýva, svoju povahu, bytie, vlastníctvo a svoju vôľu voči ľudstvu človeku bezvýhradne zjavil, aby ich mohol vidieť a zažiť. Inak povedané, aj keď ľudia Boha nemôžu vidieť, ani sa Ho nemôžu dotknúť, Božia povaha a podstata, s ktorými sa ľudstvo stretáva, sú úplným vyjadrením samotného Boha. Nie je to pravda? Bez ohľadu na to, aký spôsob alebo prístup si Boh vyberie pre svoje dielo, vždy sa k ľuďom správa podľa svojej pravej identity, koná dielo, ktoré je Jeho povinnosťou, a hovorí slová, ktoré vypovedať musí. Je jedno, z akej pozície Boh prehovára – môže stáť v treťom nebi alebo v tele, alebo dokonca ako obyčajný človek –, vždy prehovára k človeku celým svojím srdcom a celou svojou mysľou, bez akéhokoľvek klamania alebo zatajovania. Keď vykonáva svoje dielo, bezvýhradne vyjadruje svoje slovo a svoju povahu aj to, čo má a čím je. Riadi ľudstvo prostredníctvom svojho života, bytia a vlastníctva. Takto žil človek počas Veku zákona – v ére kolísky ľudstva – pod vedením „neviditeľného a nedotknuteľného“ Boha.

Boh sa po prvý raz stal telom po Veku zákona – vtelenie trvalo tridsaťtri a pol roka. Je pre človeka tridsaťtri a pol roka dlhý čas? (Nie je.) Keďže dĺžka ľudského života je zvyčajne oveľa dlhšia ako približne tridsať rokov, pre človeka to nie je veľmi dlhý čas. Pre vteleného Boha však bolo týchto tridsaťtri a pol roka skutočne dlhým časovým obdobím. Stal sa človekom – obyčajným človekom, ktorý prevzal Božie dielo a poverenie. To znamenalo, že musel prijať prácu, ktorú obyčajný človek nezvládne, a zároveň znášať utrpenie, ktoré obyčajní ľudia neznesú. Množstvo utrpenia, ktoré Pán Ježiš znášal počas Veku milosti, od začiatku svojho diela, až kým nebol pribitý na kríž, síce súčasní ľudia nemohli vidieť na vlastné oči, no neviete si o tom aspoň urobiť predstavu prostredníctvom biblických príbehov? Bez ohľadu na to, koľko detailov je v týchto zaznamenaných skutočnostiach, celkovo bolo Božie dielo v tomto období plné ťažkostí a utrpenia. Pre skazeného človeka nie je tridsaťtri a pol roka dlhý čas; trochu utrpenia je maličkosť. No pre svätého, nepoškvrneného Boha, ktorý musel niesť všetky ľudské hriechy, jesť, spať a žiť s hriešnikmi, bola táto bolesť neuveriteľne veľká. On je Stvoriteľom, zvrchovaným Vládcom nad všetkým a Panovníkom všetkého, no keď prišiel na svet, musel znášať útlak a krutosť skazených ľudí. Aby dokončil svoje dielo a zachránil ľudstvo pred morom biedy, musel byť odsúdený človekom a niesť hriechy celého ľudstva. Rozsah utrpenia, ktorým si prešiel, obyčajní ľudia nedokážu ani len pochopiť. Nedokážu ho ani oceniť. Čo toto utrpenie znázorňuje? Znázorňuje Božiu oddanosť ľudstvu. Značí poníženie, ktoré si vytrpel, a cenu, ktorú zaplatil za spásu ľudí, aby vykúpil ich hriechy a zavŕšil túto etapu svojho diela. Znamená to tiež, že Boh vykúpi človeka z kríža. Je to cena zaplatená krvou, životom a cena, ktorú by si nemohla dovoliť žiadna stvorená bytosť. Práve preto, že má Božiu podstatu a vlastní to, čo Boh má a čím je, mohol zniesť takéto utrpenie a vykonať takéto dielo. Je to niečo, čo by namiesto Neho nemohla vykonať žiadna Ním stvorená bytosť. Toto je Božie dielo počas Veku milosti a

zjavenie Jeho povahy. Prezrádza to niečo o tom, čo Boh má a čím je? Stojí to za to, aby to ľudstvo spoznalo? Ľudia v tomto veku síce nevideli Božiu osobu, no prijali Božiu obetu za hriech a Boh ich vykúpil z kríža. Ľudia možno poznajú dielo, ktoré Boh vykonal počas Veku milosti, ale pozná niekto povahu a vôľu, ktoré vyjadril Boh v tomto období? Človek pozná len detaily o Božom diele počas rôznych vekov a prostredníctvom rozličných kanálov alebo pozná príbehy súvisiace s Bohom, ktoré sa udiali v tom istom čase, keď Boh vykonával svoje dielo. Tieto detaily a príbehy sú v najlepšom prípade len akési informácie alebo legendy o Bohu a nemajú žiadny súvis s Božou povahou a podstatou. Takže bez ohľadu na to, koľko príbehov o Bohu ľudia poznajú, neznamená to, že do hĺbky chápu Božiu povahu alebo podstatu a že sú s nimi oboznámení. Tak, ako vo Veku zákona, aj vo Veku milosti síce ľudia zažili bezprostredné a dôverné stretnutie s vteleným Bohom, Božiu povahu a podstatu však prakticky vôbec nepoznali.

Vo Veku kráľovstva sa Boh znova stal telom, a to rovnakým spôsobom ako prvýkrát. Počas tohto obdobia svojho diela Boh stále bezmedzne vyjadruje svoje slovo, vykonáva dielo, ktoré musí vykonať, a vyjadruje to, čo má a čím je. Zároveň i naďalej znáša a toleruje ľudskú neposlušnosť a nevedomosť. Neodhaľuje azda Boh svoju povahu a nevyjadruje svoju vôľu neustále aj počas tohto obdobia konania diela? Preto od stvorenia človeka až doteraz sú Božia povaha, Jeho bytie a vlastníctvo a Jeho vôľa každému človeku vždy otvorené. Boh nikdy zámerne neskrýval svoju podstatu, povahu ani vôľu. Ľudstvo sa však nestará o to, čo Boh robí, aká je Jeho vôľa – preto má človek také úbohé chápanie Boha. Inak povedané, Boh síce skrýva svoju osobu, ale zároveň v každom okamihu stojí pri ľudstve a neustále otvorene vykresľuje svoju vôľu, povahu a podstatu. V istom zmysle je Božia osoba otvorená aj ľuďom, no tí pre svoju ľudskú slepotu a neposlušnosť Božie zjavenie nikdy neuvidia. Ak je to teda takto, nemalo by byť pochopenie Božej povahy a samotného Boha pre každého jednoduché? Na túto otázku je veľmi ťažké odpovedať, však? Možno poviete, že je to jednoduché, ale aj keď sa niektorí ľudia snažia Boha poznať, nemôžu Ho spoznať naozaj ani Ho nemôžu jasne pochopiť – ich chápanie je vždy hmlisté a nejasné. Správne však nie je ani to, keď poviete, že to nie je jednoduché. Keďže bol každý človek tak dlho predmetom Božieho diela, mal by na základe svojich skúseností nadviazať ozajstný kontakt s Bohom. Aspoň do istej miery by mal cítiť Boha vo svojom srdci alebo zažiť s Ním duchovné prepojenie a aspoň trochu by mal vnímať Božiu povahu alebo nadobudnúť určité pochopenie Boha. Odvtedy, čo človek začal nasledovať Boha, až doteraz toho ľudstvo dostalo príliš veľa, ale z najrôznejších dôvodov – pre nízku kvalitu, nevedomosť, vzdorovitosť a rôzne úmysly človeka – toho aj príliš veľa stratilo. Vari Boh už nedal ľudstvu dosť? Aj keď Boh svoju osobu pred ľudstvom skrýva, poskytuje ľuďom to, čo má a čím je, ako aj svoj život. Ľudské poznanie Boha by nemalo byť iba také, aké je teraz. Preto si myslím, že je potrebné sa i naďalej s vami rozprávať na tému Božieho diela, Božej povahy a samotného Boha. Cieľom je, aby tisíce rokov starostlivosti a pozornosti, ktoré Boh venoval človeku, nevyšli nazmar a aby ľudstvo skutočne pochopilo a ocenilo Božiu vôľu

k človeku. Je to preto, aby ľudia mohli prejsť na novú etapu vo svojom poznávaní Boha. To tiež Bohu prinavráti Jeho pravé miesto v srdciach ľudí, čiže Mu preukážu spravodlivosť.

Ak chcete pochopiť Božiu povahu a samotného Boha, musíte začať v malom. No kde presne treba začať? Na začiatok som vybral niekoľko kapitol z Biblie. Informácie uvedené nižšie obsahujú biblické verše, ktoré všetky súvisia s témou Božieho diela, Božej povahy a samotného Boha. Tieto úryvky som našiel konkrétne ako referenčné materiály, ktoré vám pomôžu spoznať Božie dielo, Božiu povahu a samotného Boha. Ich zdieľaním budeme môcť zistiť, aký druh povahy Boh zjavil skrze svoje predošlé dielo a ktoré aspekty Jeho podstaty človek nepozná. Tieto kapitoly sú možno staré, ale téma, o ktorej sa v našom duchovnom spoločenstve zhovárame, je čosi nové, čo ľudia nepoznajú a nikdy o tom nepočuli. Niektorým z vás sa to môže zdať nemysliteľné – vari spomínanie Adama a Evy a návrat k Noemovi nepredstavuje kráčanie späť po tej istej ceste? Nech už máte na to akýkoľvek názor, tieto kapitoly sú pre rozprávanie sa o tejto téme v spoločenstve veľmi užitočné a pre dnešné duchovné spoločenstvo môžu slúžiť ako učebné texty alebo materiály z prvej ruky. Do konca nášho duchovného spoločenstva pochopíte, prečo som vybral práve tieto kapitoly. Tí, ktorí už Bibliu čítali, si možno týchto niekoľko veršov prešli, ale možno im skutočne neporozumeli. Najprv si ich stručne prebehneme a potom si každý z nich v našom duchovnom spoločenstve podrobne vysvetlíme.

Adam a Eva sú predkami ľudstva. Pri zmienke o biblických postavách musíme začať práve nimi dvoma. Ďalšou postavou je Noe, druhý predok ľudstva. Kto je treťou postavou? (Abrahám.) Poznáte všetci Abrahámov príbeh? Niektorí z vás ho možno poznajú, ale iným nemusí byť veľmi zrejmý. Kto je štvrtou postavou? Kto sa spomína v príbehu o zničení Sodomy? (Lót.) Lót sa tu však nespomína. Na koho sa to vzťahuje? (Na Abraháma.) V príbehu o Abrahámovi sa spomína najmä to, čo povedal Boh Jahve. Chápete to? Kto je piatou postavou? (Jób.) Nespomína Boh veľkú časť z Jóbovho príbehu počas tejto súčasnej etapy svojho diela? Naozaj vás veľmi zaujíma tento príbeh? Ak vás naozaj tak zaujíma, čítali ste Jóbov príbeh v Biblii pozorne? Viete, čo Jób povedal a čo urobil? Tí z vás, ktorí ste tento príbeh čítali najviac, koľkokrát ste ho čítali? Čítate ho často? Sestry z Hongkongu, vyjadrite sa, prosím. (Ja som ho už niekoľkokrát čítala, ešte kým sme boli vo Veku milosti.) A odvtedy už nie? To je smutné. Dovoľte Mi povedať vám: počas tejto etapy Božieho diela Boh spomenul Jóba veľakrát, čo odráža Jeho úmysly. To, že Jóba spomenul veľakrát, ale neupútal vašu pozornosť, svedčí o jednej skutočnosti – nemáte záujem byť ľuďmi, ktorí sú dobrí, boja sa Boha a vyhýbajú sa zlu. Je to preto, lebo vám stačí mať len nejasnú predstavu o Jóbovom príbehu, ktorý rozpovedal Boh. Uspokojili ste sa iba s tým, že chápete samotný príbeh, ale nezaujímate sa a nesnažíte sa pochopiť podrobnosti o tom, kto je Jób a prečo sa naňho Boh toľkokrát odvoláva. Ak vás nezaujíma osoba, ktorú Boh takto vyzdvihuje, čo vás vlastne zaujíma? Ak vás nezaujíma ani sa nesnažíte pochopiť takú dôležitú osobu, ktorú spomína Boh, čo to asi vypovedá o vašom prístupe k Božiemu slovu? Nebolo by to odsúdeniahodné? Nebolo by to dôkazom toho,

že väčšina z vás sa nevenuje praktickým veciam a neusiluje sa o pravdu? Ak sa predsa usiluješ o pravdu, nutne budeš venovať pozornosť ľuďom, ktorých Boh schvaľuje, a príbehom postáv, o ktorých hovoril. Bez ohľadu na to, či sa im dokážeš vyrovnať alebo či ich príbehy vnímaš ako hmatateľné, rýchlo si o nich pôjdeš prečítať, pokúsiš sa ich pochopiť, nájdeš spôsoby, ako nasledovať ich príklad, a urobíš všetko, čo je v tvojich silách. Takto by mal konať človek túžiaci po pravde. Faktom však zostáva, že väčšina z vás, čo tu sedíte, nikdy nečítala Jóbov príbeh – a to hovorí v podstate za všetko.

Vráťme sa k téme, ktorú som práve rozoberal. V tejto časti Písma, ktorá sa týka starozmluvného Veku zákona, som sa rozhodol zamerať na isté príbehy o veľmi reprezentatívnych postavách, ktoré pozná väčšina ľudí, ktorí čítali Bibliu. Každý, kto si prečíta príbehy o týchto postavách, vytuší, že dielo, ktoré na nich Boh vykonal, a slová, ktoré im povedal, sú rovnako skutočné a prístupné aj dnešným ľuďom. Keď si prečítaš tieto príbehy, biblické záznamy, budeš môcť lepšie porozumieť tomu, ako Boh postupoval pri konaní svojho diela a ako sa správal k ľuďom v týchto historických obdobiach. Dnes som sa však rozhodol hovoriť o týchto kapitolách nie preto, aby si sa snažil sústrediť len na samotné príbehy alebo postavy v nich. Skôr o nich hovorím preto, aby si mohol – prostredníctvom príbehov týchto postáv – spoznať Božie skutky a Božiu povahu. Tak budeš môcť ľahšie spoznať a pochopiť Boha a uvidieť Jeho skutočnú stránku. Rozoženie to tvoje špekulácie a predstavy o Ňom a pomôže ti to odvrátiť sa od viery poznačenej neurčitosťou. Pokiaľ nemáš pevný základ, snaha pochopiť Božiu povahu a spoznať samotného Boha môže často viesť k pocitu bezradnosti, bezmocnosti a neistoty v súvislosti s tým, kde vôbec začať. Práve to Ma pobádalo k tomu, aby som vyvinul metódu a prístup, ktoré by ti mohli pomôcť lepšie pochopiť Boha, autentickejšie oceniť Božiu vôľu, spoznať Božiu povahu a samotného Boha a umožniť ti skutočne pocítiť Božiu existenciu a oceniť Jeho vôľu voči ľudstvu. Nebude to pre vás všetkých užitočné? Keď sa teraz znovu dostávate k týmto príbehom a častiam Písma, čo cítite vo svojich srdciach? Myslíte si, že časti Písma, ktoré som vybral, sú zbytočné? Musím opätovne zdôrazniť to, čo som vám práve povedal: cieľom toho, aby ste čítali príbehy týchto postáv, je pomôcť vám spoznať, ako Boh koná svoje dielo na ľuďoch, a lepšie pochopiť Jeho postoj k ľudstvu. Čo vám pomôže pochopiť to? Pochopiť dielo, ktoré Boh vykonal v minulosti, a dať ho do súvislosti s dielom, ktoré Boh koná práve teraz – to vám pomôže pochopiť Jeho nespočetné aspekty. Tieto nespočetné aspekty sú skutočné a musia ich poznať a pochopiť všetci, ktorí chcú spoznať Boha.

Začnime príbehom Adama a Evy a citátom z Písma.

A. Adam a Eva

1. Boží príkaz Adamovi

Gn 2, 15-17 A Boh Jahve vzal človeka a umiestnil ho do záhrady Eden, aby ju obhospodaroval a strážil. Boh Jahve prikázal človeku: „Z každého stromu v záhrade môžeš slobodne jesť, ale zo stromu poznania dobra a zla nejedz, lebo v deň, keď z neho budeš jesť, určite zomrieš.“

Čo sa dozvedáte z týchto veršov? Aké pocity vo vás vyvoláva táto časť Písma? Prečo som sa rozhodol hovoriť o Božom príkaze Adamovi? Má teraz každý z vás vo svojej mysli obraz Boha a Adama? Môžete si skúsiť predstaviť nasledovné: ak by ste boli tými, čo sa nachádzajú v tejto scéne, aký by bol podľa vás Boh? Ako sa pri premýšľaní nad touto otázkou cítite? Je to emotívny a dojímavý obraz. Hoci je na ňom len Boh a človek, intimita medzi nimi vás napĺňa pocitom obdivu: človek dostal do daru prekypujúcu Božiu lásku, ktorá ho obklopuje. Človek je nevinný a čistý, nezaťažený a bezstarostný, žije v blaženosti pod Božím dohľadom. Boh prejavuje o človeka záujem, zatiaľ čo človek žije pod Božou ochranou a požehnaním. Úplne všetko, čo človek urobí a povie, je nerozlučne späté s Bohom a nemožno to od Neho oddeliť.

Toto možno nazvať prvým Božím príkazom človeku po jeho stvorení. Čo tento príkaz vyjadruje? Vyjadruje Božiu vôľu, ale aj obavy Boha o ľudstvo. Je to prvý Boží príkaz a zároveň prvý raz, čo Boh vyjadruje obavu o človeka. To znamená, že Boh cíti zodpovednosť voči človeku odvtedy, čo ho stvoril. Aká je Jeho zodpovednosť? Má človeka chrániť a starať sa oňho. Dúfa, že človek dokáže dôverovať Jeho slovám a poslúchať ich. To je tiež prvé Božie očakávanie od človeka. Práve s týmto očakávaním Boh hovorí: „Z každého stromu v záhrade môžeš slobodne jesť, ale zo stromu poznania dobra a zla nejedz, lebo v deň, keď z neho budeš jesť, určite zomrieš.“ Tieto jednoduché slová predstavujú Božiu vôľu. Zároveň odhaľujú to, ako Boh vo svojom srdci začal prejavovať starosť o človeka. Spomedzi všetkých vecí bol na Boží obraz stvorený iba Adam. Adam bol jedinou živou bytosťou s Božím dychom života; mohol kráčať s Bohom a rozprávať sa s Ním. Preto mu Boh dal tento príkaz. Boh vo svojom príkaze dal veľmi jasne najavo, čo človek môže a čo nemôže robiť.

V týchto niekoľkých jednoduchých slovách vidíme Božie srdce. Ale aké srdce to vidíme? Je v ňom láska? Je v ňom starosť? V týchto veršoch môžeme Božiu lásku a starosť nielen oceniť, ale aj dôverne precítiť. Nesúhlasíte? Po tom, čo ste si Ma vypočuli, ešte stále sa domnievate, že je to len zopár jednoduchých slov? Napokon nie sú až také jednoduché, však? Uvedomovali ste si to predtým? Keby ti Boh osobne povedal týchto pár slov, ako by si sa vnútorne cítil? Keby si nebol ľudomil, ale mal by si ľadové srdce, nič by si necítil, nevážil by si si Božiu lásku a nesnažil by si sa pochopiť Božie srdce. No ako človek so svedomím a zmyslom pre ľudskú prirodzenosť by si sa cítil inak. Cítil by si teplo, starostlivosť, lásku a šťastie. Nie je to tak? Ako by si sa s týmito pocitmi správal k Bohu? Cítil by si sa s Ním spätý? Miloval a rešpektoval by si Ho z celého srdca? Priblížilo by sa k Nemu tvoje srdce? Na základe tohto vieš, aká dôležitá je pre človeka Božia láska. Ešte zásadnejšie je však to, ako ju človek oceňuje a chápe. Nehovorí vlastne Boh v tejto fáze svojho diela veľa podobných vecí? Existujú dnes ľudia, ktorí si cenia Božie srdce? Dokážete oceniť Božiu vôľu, o ktorej som práve hovoril? Nedokážete skutočne oceniť Božiu vôľu, keď je takáto konkrétna, hmatateľná a skutočná. Preto hovorím, že Boha skutočne nepoznáte a nechápete. Nie je to pravda? Nechajme to však zatiaľ tak.

2. Boh stvorí Evu

Gn 2, 18-20 A Boh Jahve riekol: „Nie je dobré, aby bol človek sám. Urobím mu pomocníka, ktorý bude pre neho vhodný.“ A Boh Jahve vytvoril zo zeme všetky poľné zvieratá a všetko nebeské vtáctvo a priviedol ich k Adamovi, aby videl, ako ich nazve, a ako Adam nazval každé živé stvorenie, tak sa volalo. A Adam pomenoval všetok dobytok a nebeské vtáctvo a všetky poľné zvieratá, ale pre Adama sa nenašla vhodná pomoc.

Gn 2, 22-23 A z rebra, ktoré Boh Jahve vzal z človeka, stvoril ženu a priviedol ju k mužovi. A Adam povedal: „Toto je teraz kosť z mojich kostí a telo z môjho tela.“ Bude sa volať mužena, lebo bola vzatá z muža.

V tejto časti Písma sa nachádza jedna kľúčová veta – „ako Adam nazval každé živé stvorenie, tak sa volalo“. Kto teda pomenoval všetky živé stvorenia? Bol to Adam, nie Boh. Táto veta hovorí ľudstvu jednu vec: Boh dal človeku pri jeho stvorení inteligenciu. To znamená, že ľudská inteligencia pochádza od Boha. To je isté. Ale prečo? Keď Boh stvoril Adama, chodil Adam do školy? Vedel čítať? Keď Boh stvoril rôzne živé stvorenia, spoznal Adam všetky tieto stvorenia? Povedal mu Boh, ako sa volajú? Samozrejme, Boh ho nenaučil ani to, ako pre ne vymyslieť mená. Taká je pravda! Ako teda Adam vedel, ako má pre tieto živé stvorenia vymyslieť mená a ako konkrétne ich má pomenovať? To súvisí s otázkou, čo Boh Adamovi pri stvorení pridal. Fakty dokazujú, že keď Boh stvoril človeka, pridal mu svoju inteligenciu. Toto je zásadná informácia, preto počúvajte pozorne. Je tu aj ďalšia zásadná skutočnosť, ktorú by ste mali pochopiť: po tom, čo Adam tieto živé stvorenia pomenoval, sa tieto mená začlenili do Božieho slovníka. Prečo to spomínam? Pretože to súvisí aj s Božou povahou a je to niečo, čo musím vysvetliť podrobnejšie.

Boh stvoril človeka, vdýchol mu život a dal mu aj časť svojej inteligencie, svojich schopností a toho, čo má a čím je. Po tom, čo dal Boh človeku všetko toto, bol človek schopný robiť niektoré veci samostatne a myslieť sám za seba. Ak je to, čo človek vymyslí a urobí, v Božích očiach dobré, Boh to prijíma a nezasahuje do toho. Ak je konanie človeka správne, Boh to nechá tak. Čo teda značí veta „ako Adam nazval každé živé stvorenie, tak sa volalo“? Značí, že Boh nepovažoval za vhodné premenovať žiadne zo živých stvorení. Nech by Adam pomenoval nejaké stvorenie akokoľvek, Boh by povedal: „Nech je tak,“ čím by potvrdil meno stvorenia. Vyjadril Boh na túto záležitosť nejaký názor? Nie, určite nie. Ako to teda chápete? Boh obdaril človeka inteligenciou a človek svoju inteligenciu od Boha používal na to, aby konal rôzne veci. Ak je to, čo človek koná, v Božích očiach pozitívne, potom to Boh potvrdzuje, uznáva a prijíma bez akéhokoľvek odsúdenia či kritiky. To je niečo, čo nemôže urobiť žiadny človek, zlý duch ani satan. Vidíte v tom zjavenie Božej povahy? Dovolil by človek, skazený človek alebo satan niekomu inému, aby niečo urobil v jeho mene, priamo pod jeho nosom? Prirodzene, že nie! Zápasili by o túto pozíciu s tým druhým človekom alebo inou silou, ktorá sa od nich líši? Prirodzene, že áno! Keby bola s Adamom v tom čase skazená

osoba alebo satan, určite by Adamovo konanie zavrhli. Aby potvrdili, že dokážu samostatne myslieť a majú vlastné jedinečné názory, popreli by úplne všetko, čo Adam robil: „Chceš toto stvorenie pomenovať takto? Nuž, ja ho nebudem volať takto, ja ho budem volať inak. Ty mu chceš dať meno Tom, ale ja ho budem volať Harry. Musím predsa ukázať, aký som múdry.“ Aká je toto povaha? Nie je to nanajvýš arogantné? A čo Boh? Má aj On takúto povahu? Mal Boh nejaké nezvyčajné námietky voči tomu, čo robil Adam? Odpoveď znie: jednoznačne nie! V povahe zjavenej Bohom nie je ani najmenší náznak škriepenia sa, arogancie alebo samospravodlivosti. Aspoň toto je zatiaľ jasné. Môže sa to javiť ako nepodstatná záležitosť, ale ak nechápeš Božiu podstatu, ak sa tvoje srdce nesnaží porozumieť tomu, ako Boh koná a aký je Jeho postoj, nespoznáš Božiu povahu ani neuvidíš jej výraz a zjavenie. Nie je to tak? Súhlasíte s tým, čo som vám práve vysvetlil? Boh v reakcii na Adamovo konanie grandiózne nevyhlásil: „Urobil si dobrú a správnu vec a Ja s ňou súhlasím!“ Vo svojom srdci však Adamovo konanie schválil, ocenil a pochválil. Bola to prvá vec od stvorenia, ktorú človek urobil pre Boha na Jeho pokyn. Bolo to niečo, čo človek urobil namiesto Boha a v Jeho mene. V Božích očiach to vychádzalo z inteligencie, ktorou človeka obdaril. Boh to vnímal ako niečo dobré a pozitívne. To, čo vtedy Adam urobil, bolo prvým prejavom Božej inteligencie v človeku. Z Božieho pohľadu to bol pekný prejav. To, čo vám chcem na tomto mieste povedať, je, že cieľom Boha pri odovzdávaní niečoho z toho, čo má a čím je, a zo svojej inteligencie, bolo, aby sa ľudstvo mohlo stať živým stvorením, ktoré je Jeho prejavom. Boh túžil presne po tom, aby takéto živé stvorenie konalo v Jeho mene.

3. Boh vyrobí Adamovi a Eve kožený odev

Gn 3, 20-21 A Adam nazval svoju ženu menom Eva, lebo bola matkou všetkých živých. Aj Adamovi a jeho žene urobil Boh Jahve kožený odev a obliekol ich.

Pozrime sa na tento tretí úryvok, podľa ktorého sa za menom, ktoré dal Adam Eve, skutočne skrýva význam. To ukazuje, že Adam mal po stvorení vlastné myšlienky a chápal mnohé veci. Teraz však nebudeme zisťovať ani skúmať, čo pochopil a koľko toho pochopil, pretože to nie je Mojím hlavným cieľom pri rozoberaní tretieho úryvku. Čo je teda to hlavné, čo chcem zdôrazniť? Pozrime sa na verš: „Aj Adamovi a jeho žene urobil Boh Jahve kožený odev a obliekol ich.“ Ak dnes v našom duchovnom spoločenstve nepreberieme tento verš Písma, možno si nikdy neuvedomíte hlbšie dôsledky týchto slov. Najprv Mi dovoľte dať vám niekoľko nápovedí. Predstavte si trebárs rajskú záhradu, v ktorej žijú Adam a Eva. Boh ich ide navštíviť, ale oni sa skryjú, pretože sú nahí. Boh ich nevidí, a keď na nich zavolá, odvetia Mu: „Nemáme odvahu Ťa vidieť, pretože naše telá sú nahé.“ Nemajú odvahu stretnúť sa s Bohom, pretože sú nahí. Čo pre nich teda urobí Boh Jahve? V pôvodnom texte sa píše: „Aj Adamovi a jeho žene urobil Boh Jahve kožený odev a obliekol ich.“ Pochopili ste, z čoho im Boh urobil odev? Na jeho výrobu použil zvieracie kože. To znamená, že Boh vytvoril odev z kožušín, aby ho človek mohol

nosiť ako oblečenie. Boli to prvé kusy oblečenia, ktoré Boh pre človeka vyrobil. Kožušinový odev je v dnešnej dobe luxusnou komoditou a nie každý si ho môže dovoliť. Ak sa ťa niekto spýta: „Aký bol prvý kus odevu, ktorý nosili naši predkovia?“, odpovedz mu: „Bola to kožušina.“ „Kto vyrobil túto kožušinu?“ Následne môžeš odpovedať: „Vyrobil ju Boh!“ To je to hlavné: tento odev vyrobil Boh. Nestojí práve toto za diskusiu? Nevynoril sa vám po tomto Mojom opise v mysli istý obraz? Mali by ste mať aspoň približnú predstavu. Nehovorím vám to však dnes preto, aby ste vedeli, aký bol prvý odev človeka. O čo teda ide? Nejde o kožušinu, ale o to, ako ľudia spoznávajú – ako to zjavil Boh tým, čo tu vykonal – Jeho povahu, čo má a čím je.

„Aj Adamovi a jeho žene urobil Boh Jahve kožený odev a obliekol ich.“ Akú úlohu v tejto scéne preberá Boh, keď je s Adamom a Evou? Akým spôsobom sa prejavuje v tomto svete, v ktorom žijú len dve ľudské bytosti? Prejavuje sa v úlohe Boha? Bratia a sestry z Hongkongu, odpovedzte, prosím. (V úlohe rodiča.) Bratia a sestry z Južnej Kórey, v akej úlohe sa podľa vás prejavuje Boh? (Hlava rodiny.) Bratia a sestry z Taiwanu, ako to vidíte vy? (Úloha niekoho v rodine Adama a Evy, úloha člena rodiny.) Niektorí z vás si myslia, že sa Boh prejavuje ako člen rodiny Adama a Evy, iní zasa tvrdia, že sa prejavuje ako hlava rodiny, a iní hovoria, že sa prejavuje ako rodič. Všetky tieto možnosti sú veľmi náležité. Rozumiete však, na čo narážam? Boh stvoril týchto dvoch ľudí a správal sa k nim ako ku svojim spoločníkom. Boh sa ako ich jediná rodina staral o ich život a zabezpečoval im potrebu jedla, oblečenia a prístrešia. V tomto prípade sa Boh javí ako rodič Adama a Evy. Pokiaľ to Boh robí, človek nevidí, aký je Boh vznešený; nevidí Božiu nadradenosť, Jeho tajomstvo, a hlavne nie Jeho hnev a majestát. Vidí len Božiu pokoru, Jeho náklonnosť, Jeho záujem o človeka, Jeho zodpovednosť a starostlivosť o človeka. Boží postoj a spôsob správania sa k Adamovi a Eve sa podobajú tomu, ako rodičia prejavujú záujem o svoje deti, ale aj tomu, ako svoje vlastné deti milujú, starajú sa o ne a záleží im na nich – je to skutočné, viditeľné a hmatateľné. Namiesto toho, aby sa Boh vyvýšil a získal vysoké a mocné postavenie, osobne použil kože na výrobu odevu pre človeka. Nezáleží na tom, či táto kožušina slúžila na odstránenie ich hanblivosti alebo na ochranu pred chladom. Dôležité je, že tento odev na zakrytie ľudského tela vytvoril sám Boh vlastnými rukami. Namiesto toho, aby Boh tento odev jednoduchou myšlienkou stvoril alebo použil nejaký iný zázračný prostriedok, ako si ľudia predstavujú, že to robí, legitímne urobil niečo, o čom človek predpokladá, že to Boh nerobí a nemal by to robiť. Môže sa to zdať ako banalita – niektorí ľudia sú možno toho názoru, že to ani nestojí za zmienku –, no každému Božiemu nasledovníkovi s nejasnými predstavami o Bohu to umožňuje nahliadnuť do Jeho pravosti a miloty a spoznať Jeho vernosť a pokoru. Neznesiteľne arogantní ľudia, ktorí si myslia, že sú vysoko postavení a mocní, tak sklonia svoje namyslené hlavy a zahanbia sa pred Božou pravosťou a pokorou. Božia pravosť a pokora ďalej umožňuje ľuďom spoznať, aký je Boh hodný lásky. Naopak, „nesmierny“, „hodný lásky“ a „všemohúci“ Boh, ktorého ľudia uchovávali vo svojich srdciach, sa stal bezvýznamným a škaredým a rozpadá sa pri

najmenšom dotyku. Keď čítaš tento verš a počúvaš tento príbeh, hľadíš na Boha zvrchu, pretože urobil takúto vec? Niektorí ľudia možno áno, ale iní budú reagovať opačne. Budú si myslieť, že Boh je pravý a hodný lásky, a dojme ich práve Božia pravosť a milota. Čím viac vidia pravú stránku Boha, tým viac dokážu oceniť pravú existenciu Božej lásky, dôležitosť Boha v ich srdciach a to, ako pri nich v každom okamihu stojí.

Teraz nasmerujme našu diskusiu opäť na súčasnosť. Ak Boh mohol urobiť tieto rôzne maličkosti pre ľudí, ktorých stvoril na samotnom začiatku, dokonca aj veci, na ktoré by sa ľudia nikdy neodvážili ani pomyslieť alebo by ich ani neočakávali, mohol by potom urobiť takéto veci pre ľudí aj dnes? Niektorí vravia: „Áno!“ Prečo je to tak? Pretože Božia podstata ani milota nie sú falošné. Božia podstata naozaj existuje a nie je niečím, čo pridali iní, a už vôbec nie niečím, čo sa mení časom, v závislosti od rôznych miest a epoch. Božia pravosť a milota sa môžu naozaj prejaviť len vtedy, keď Boh urobí niečo, čo ľudia považujú za nezaujímavé a bezvýznamné – čosi také banálne, že by im ani nenapadlo, že by to niekedy urobil. Boh nie je povýšenecký. V Jeho povahe a podstate niet žiadneho zveličovania, pretvárky, pýchy ani arogancie. Nikdy sa nechvastá, priam naopak – miluje, prejavuje záujem, stará sa a verne a úprimne vedie ľudské bytosti, ktoré stvoril. Bez ohľadu na to, ako málo ľudia oceňujú, cítia alebo vidia, čo Boh robí, On to stále celkom iste robí. Ovplyvnilo by poznanie takejto Božej podstaty lásku ľudí k Nemu? Ovplyvnilo by to ich bohabojnosť? Dúfam, že keď pochopíš pravú stránku Boha, ešte viac sa k Nemu priblížiš a budeš môcť viac oceniť Jeho lásku a starostlivosť o ľudstvo. Zároveň budeš môcť odovzdať Bohu svoje srdce a nebudeš Ho už podozrievať alebo o Ňom pochybovať. Boh robí pre človeka v tichosti všetko, všetko robí v tichosti prostredníctvom svojej úprimnosti, vernosti a lásky. Nikdy však nemá v dôsledku svojho konania žiadne obavy ani výčitky, ani nepotrebuje, aby sa Mu niekto nejakým spôsobom zavďačoval. Rovnako nikdy nemá v úmysle niečo od ľudstva získať. Jediným cieľom všetkého, čo kedy urobil, je to, aby mohol prijať pravú vieru a lásku ľudstva. A týmto zakončujem prvú tému.

Boli vám tieto diskusie nápomocné? Do akej miery vám pomohli? (Viac chápeme a poznáme Božiu lásku.) (Táto metóda diskusie v duchovnom spoločenstve nám môže v budúcnosti pomôcť lepšie oceniť Božie slovo, pochopiť Božie emócie a význam toho, čo Boh v danom čase povedal, a vycítiť, čo vtedy cítil.) Uvedomuje si niekto z vás po prečítaní týchto slov intenzívnejšie pravú Božiu existenciu? Máte pocit, že Božia existencia už nie je bezvýznamná alebo nejasná? Ak máte tento pocit, dokážete vycítiť, že Boh je hneď vedľa vás? Možno tento pocit nie je zrejmý práve v tomto okamihu alebo ste sa k nemu ešte nedopracovali. No raz, keď si skutočne hlboko uvedomíte a naozaj spoznáte Božiu povahu a podstatu vo svojom srdci, budeš cítiť, že Boh je priamo pri tebe – len si Boha nikdy skutočne neprijal do svojho srdca. Taká je pravda!

Aký je váš názor na tento prístup k diskusii v duchovnom spoločenstve? Zvládate to? Myslíte si, že tento typ diskusie v duchovnom spoločenstve na tému Božieho diela a Božej povahy je veľmi ťažký? Ako sa cítite? (Veľmi dobre, sme nadšení.) Prečo sa cítite

dobre? Prečo ste pocítili nadšenie? (Bolo to ako návrat do rajskej záhrady, návrat k bytiu po Božom boku.) „Božia povaha“ je pre ľudí v podstate dosť neznáma téma, pretože to, čo si zvyčajne predstavujete a čo čítate v knihách alebo počujete v duchovných spoločenstvách, má tendenciu spôsobiť, že sa cítite trochu ako slepec, ktorý sa dotýka slona – len sa ho dotýkate rukami, ale v skutočnosti si nedokážete nič predstaviť. Ohmatávanie naslepo ti nemôže poskytnúť ani približné pochopenie Boha, nieto ešte jasnú predstavu o Ňom; len naďalej dráždi tvoju predstavivosť, bráni ti presne definovať Božiu povahu a podstatu, pričom neistota vyplývajúca z tvojej predstavivosti zakaždým naplní tvoje srdce pochybnosťami. Keď si niečím nemôžeš byť istý, no i napriek tomu sa to usiluješ pochopiť, v tvojom srdci sa zakaždým objavia rozpory a konflikty, či dokonca pocit nepokoja. V dôsledku toho budeš dezorientovaný a zmätený. Nie je to trýznivé, keď chceš hľadať Boha, poznať Ho a jasne Ho vidieť, no i tak sa zdá, že nedokážeš nájsť odpovede? Samozrejme, tieto slová sú určené len tým, ktorí chcú mať pred Bohom bázeň a uspokojovať Ho. Pre ľudí, ktorí sa takýmito vecami nezapodievajú, to je v podstate zbytočné, pretože tí najviac dúfajú v to, že skutočnosť a existencia Boha sú len legendou alebo výmyslom, aby si mohli robiť, čo sa im zachce. A takisto, aby mohli byť najväčší a najdôležitejší, aby mohli páchať zlé skutky bez ohľadu na následky, aby nemuseli znášať trest či niesť zodpovednosť a aby sa ich netýkalo ani to, čo Boh hovorí o zlosynoch. Títo ľudia nie sú ochotní chápať Božiu povahu. Sú znechutení a unavení zo snahy spoznať Boha a všetko o Ňom. Najspokojnejší by boli, keby Boh neexistoval. Títo ľudia odporujú Bohu a patria medzi tých, ktorí budú vyhnaní.

Ďalej budeme diskutovať o príbehu o Noemovi a o tom, ako súvisí s témou Božieho diela, Božej povahy a samotného Boha.

Čo podľa vás Boh urobil Noemovi v tejto časti Písma? Azda každý z vás, čo tu sedíte, o tom niečo vie z čítania Písma: Boh prinútil Noema postaviť archu a potom zničil svet potopou. Boh prikázal Noemovi postaviť archu, aby zachránil svoju osemčlennú rodinu, vďaka čomu prežili a stali sa predkami ďalšej generácie ľudstva. Teraz prejdime na Písmo.

B. Noe

1. Boh má v úmysle zničiť svet prostredníctvom potopy a prikazuje Noemovi postaviť archu

Gn 6, 9-14 Toto sú Noemove pokolenia: Noe bol spravodlivý muž a dokonalý vo svojich pokoleniach a kráčal s Bohom. Splodil troch synov: Šéma, Cháma a Jefeta. Aj zem bola pred Bohom skazená a plná násilia. Boh sa pozrel na zem, a hľa, bola skazená, lebo každé telo na zemi bolo skazené. A Boh riekol Noemovi: „Koniec každého tela je predo Mnou, lebo zem sa skrze nich naplnila násilím. Hľa, zahubím ich spolu so zemou. Urob archu z cyprusového dreva; v arche urob miestnosti a vymaž ju zvnútra i zvonka smolou.“

Gn 6, 18-22 „Ale s tebou uzavriem svoju zmluvu a vojdeš do korábu ty, tvoji synovia, tvoja žena a ženy tvojich synov s tebou. A z každého živého stvorenia do archy privedieš po dvoch z

každého druhu, aby si ich zachoval naživе s tebou; budú mužského i ženského pohlavia. Z vtáctva podľa svojho druhu a z dobytka podľa svojho druhu, zo všetkých plazov podľa svojho druhu, po dvoch z každého druhu, aby si ich zachoval naživе. A z každého jedla si vezmi so sebou, a zhromaždi ho k sebe, a bude to za pokrm pre teba i pre nich.“ Takto urobil Noe, všetko tak, ako mu prikázal Boh.

Máte už teraz po prečítaní týchto dvoch úryvkov všeobecnú predstavu o tom, kto bol Noe? Akým typom človeka bol Noe? Pôvodný text znie: „Noe bol spravodlivý muž a dokonalý vo svojich pokoleniach.“ Aký človek bol podľa chápania dnešných ľudí v tých časoch „spravodlivý“? Spravodlivý človek by mal byť dokonalým človekom. Viete, či bol tento dokonalý človek dokonalým v očiach človeka alebo v Božích očiach? Niet pochýb o tom, že bol dokonalý v Božích očiach, ale nie v očiach človeka. To je isté! Je to preto, že človek je slepý a nevidí, a iba Boh sa pozerá na celú zem a na každého jedného človeka, a iba Boh vedel, že Noe je dokonalým človekom. Preto sa Boží plán zničiť svet prostredníctvom potopy začal vtedy, keď povolal Noema.

V tomto veku mal Boh v úmysle povolať Noema, aby urobil niečo veľmi dôležité. Prečo bolo treba vykonať túto úlohu? Pretože Boh mal vtedy vo svojom srdci plán. Jeho plánom bolo zničiť svet prostredníctvom potopy. Prečo chcel zničiť svet? Ako sa píše v tejto časti: „Aj zem bola pred Bohom skazená a plná násilia.“ Ako chápete vetu „zem bola plná násilia“? Išlo o jav na zemi, v ktorom sa svet a ľudia na ňom skazili až do krajnosti; takže „zem bola plná násilia“. V dnešnej reči by „plná násilia“ znamenalo, že všetko je v neporiadku. Pre človeka to znamenalo, že sa vytratilo akékoľvek zdanie poriadku v každom aspekte života a že vo všetkom zavládol chaos a všetko bolo nekontrolovateľné. V Božích očiach to znamenalo, že ľudia na svete sa stali príliš skazenými. No do akej miery? Ich skazenosť siahala až do takej miery, že sa na nich Boh už nemohol pozerať a strácal s nimi trpezlivosť. Až do takej miery, že ich mal v úmysle zničiť. Keď sa Boh rozhodol zničiť svet, plánoval nájsť niekoho, kto by postavil archu. Na túto úlohu si vybral Noema, to znamená, že archu Mu mal postaviť Noe. Prečo si vybral práve Noema? V Božích očiach bol Noe spravodlivým človekom; nech mu Boh prikázal urobiť čokoľvek, Noe to urobil. To znamená, že Noe bol ochotný urobiť všetko, čo mu Boh prikázal. Boh chcel nájsť na spoluprácu niekoho takéhoto, aby dokončil to, čo mu zveril – aby dokončil Jeho dielo na zemi. Žil vtedy okrem Noema ešte niekto, kto by dokázal splniť takúto úlohu? Určite nie! Noe bol jediným kandidátom, jediným človekom, ktorý mohol dokončiť to, čo mu Boh zveril, a tak si ho Boh vyvolil. Sú však súčasné Božie hranice a normy na záchranu ľudí rovnaké ako vtedajšie? Odpoveď znie: určite je medzi nimi rozdiel! A prečo sa na to pýtam? Noe bol v tom čase jediným spravodlivým človekom v Božích očiach, z čoho vyplýva, že ani jeho manželka, ani nikto z jeho synov či neviest neboli spravodliví ľudia, no Boh ich napriek tomu kvôli Noemovi ušetril. Boh na nich nekládol také požiadavky ako teraz. Namiesto toho ponechal všetkých osem členov Noemovej rodiny naživе. Vďaka Noemovej spravodlivosti sa im

dostalo Božieho požehnania. Bez Noema by nikto z nich nemohol dokončiť to, čo im Boh zveril. Preto bol Noe jedinou osobou, ktorá mala prežiť zničenie sveta, a ostatní boli len vedľajšími užívateľmi výhod. To znamená, že v období pred tým, ako Boh oficiálne začal svoje dielo riadenia, boli princípy a normy, na základe ktorých zaobchádzal s ľuďmi a ktoré od nich vyžadoval, pomerne uvoľnené. Dnešným ľuďom sa spôsob, akým Boh zaobchádzal s Noemovou osemčlennou rodinou, javí nedostatočne „spravodlivý“. No v porovnaní s veľkým dielom, ktoré teraz koná na ľuďoch, a s mnohými slovami, ktoré teraz vyslovuje, Božie zaobchádzanie s Noemovou osemčlennou rodinou bolo vzhľadom na pozadie Jeho vtedajšieho diela len pracovným princípom. Na porovnanie, dostala viac od Boha Noemova osemčlenná rodina, alebo dostávajú od Neho viac dnešní ľudia?

To, že bol Noe povolaný, je prostá skutočnosť, ale to hlavné, o čom hovoríme – Božia povaha, Jeho vôľa a Jeho podstata v tomto zázname –, také jednoduché nie je. Aby sme pochopili týchto niekoľko Božích aspektov, musíme najprv pochopiť, aký typ človeka chce Boh povolať, a na základe toho pochopiť Jeho povahu, vôľu a podstatu. To je kľúčové. Aký je teda v Božích očiach tento človek, ktorého povoláva? Musí to byť človek, ktorý dokáže načúvať Jeho slovám a nasledovať Jeho pokyny. Zároveň to musí byť aj človek so zmyslom pre zodpovednosť, niekto, kto bude Božie slovo uskutočňovať tak, že ho bude považovať za zodpovednosť a povinnosť, ktorú je povinný plniť. Musí byť tento človek tiež niekým, kto pozná Boha? Nie. V tej dobe Noe nepočul veľa o Božom učení ani nezažil žiadne Božie dielo. Preto mal o Bohu veľmi málo poznatkov. Aj keď je tu zaznamenané, že Noe kráčal s Bohom, videl niekedy Božiu osobu? Odpoveď znie: určite nie! V tej dobe totiž medzi ľudí prichádzali len Boží poslovia. Tí síce mohli zastupovať Boha tým, že niečo hovorili a konali, ale oni iba sprostredkovávali Božiu vôľu a Jeho úmysly. Božia osoba sa človeku nezjavila tvárou v tvár. V tejto časti Písma v podstate vidíme len to, čo mal Noe urobiť a aké pokyny mu Boh dal. Aká teda bola podstata vyjadrená Bohom? Všetko Božie konanie je precízne naplánované. Keď vidí nejakú záležitosť alebo situáciu, v Jeho očiach existuje norma, podľa ktorej ju hodnotí, a táto norma určuje, či spustí plán, ako s ňou naložiť, alebo aký prístup zvolí pri jej riešení. Nie je ľahostajný ani Mu nechýbajú city voči ničomu. V skutočnosti je to celkom naopak. Tento verš hovorí o tom, čo Boh povedal Noemovi: „Koniec každého tela je predo Mnou, lebo zem sa skrze nich naplnila násilím. Hľa, zahubím ich spolu so zemou.“ Keď to Boh povedal, myslel tým, že zničí iba ľudí? Nie! Boh povedal, že zničí všetky živé telá. Prečo chcel Boh ničiť? V tom sa opäť zjavuje Božia povaha; v Božích očiach existuje hranica Jeho trpezlivosti voči ľudskej skazenosti, nečistote, násiliu a neposlušnosti všetkého tela. Aká je táto Jeho hranica? Je to tak, ako povedal Boh: „Boh sa pozrel na zem, a hľa, bola skazená, lebo každé telo na zemi bolo skazené.“ Čo znamená veta „lebo každé telo na zemi bolo skazené“? Znamená to, že keď začalo byť správanie všetkých živých bytostí vrátane tých, ktoré nasledovali Boha, vzývali Božie meno, tých, ktoré kedysi prinášali Bohu zápalné obety, slovne uznávali Boha a dokonca

Ho chválili už naskrz skazené a Boh ho zbadal, musel ich zničiť. Taká bola Božia hranica. Do akej miery mal teda Boh trpezlivosť s človekom a skazenosťou všetkého tela? Do takej miery, že všetci ľudia, či už Boží nasledovníci alebo neveriaci, nekráčali po správnej ceste. Do takej miery, že človek nebol len morálne skazený a plný zla, ale dokonca nejestvoval nik, kto by veril v Božiu existenciu. A už vôbec nik neveril, že svet riadi Boh a že Boh môže ľuďom priniesť svetlo a správnu cestu. Do takej miery, že človek pohŕdal Božou existenciou a nedovolil Bohu existovať. Keď sa ľudská skazenosť dostala do tohto bodu, Boh to už nemohol ďalej tolerovať. Čo by ju nahradilo? Príchod Božieho hnevu a trestu. Nebolo to čiastočné zjavenie Božej povahy? Neexistujú v súčasnom veku ľudia, ktorí by boli v Božích očiach spravodliví? Neexistujú ľudia, ktorí by boli v Božích očiach dokonalí? Je tento vek vekom, v ktorom je správanie všetkých tiel na zemi v Božích očiach skazené? Neskúšajú azda v súčasnosti všetci ľudia z tela – s výnimkou tých, ktorých chce Boh urobiť úplnými, a tých, ktorí Ho môžu nasledovať a prijať Jeho spásu – hranicu Božej trpezlivosti? Nie je všetko, čo sa deje vo vašom okolí – čo vidíte na vlastné oči a počujete na vlastné uši a čo osobne zažívate každý deň na tomto svete – plné násilia? Nemal by sa v Božích očiach takýto svet, takýto vek skončiť? Aj keď je pozadie súčasného veku celkom odlišné od pozadia Noemových čias, pocity a hnev, ktoré Boh prechováva voči skazenosti človeka, sa vôbec nemenia. Boh je vďaka svojmu dielu schopný trpezlivosti, ale vzhľadom na okolnosti a podmienky mal byť tento svet v Božích očiach už dávno zničený. Okolnosti sú oveľa horšie ako v čase, keď svet zničila potopa. V čom je však rozdiel? Táto vec zároveň najviac zarmucuje Božie srdce a možno je to niečo, čo si nikto z vás nedokáže uvedomiť.

Keď Boh zničil svet potopou, mohol povolať Noema, aby postavil archu a vykonal časť z prípravného diela. Boh mohol povolať jedného človeka, Noema, aby pre Neho toto všetko urobil. V súčasnom veku však Boh nemá koho povolať. Prečo je to tak? Všetci, čo tu sedíte, pravdepodobne veľmi dobre chápete a poznáte dôvod. Treba vám ho objasniť? Ak to vyslovíme nahlas, mohli by ste stratiť tvár a všetkých by to mohlo rozladiť. Niektorí ľudia možno povedia: „Hoci nie sme spravodliví ľudia a v Božích očiach nie sme dokonalí, ak by nám Boh nakázal niečo urobiť, boli by sme schopní to urobiť. Keď predtým povedal, že sa blíži hrozná katastrofa, začali sme chystať jedlo a veci, ktoré by sa pri katastrofe zišli. Nebolo to všetko v súlade s Božími požiadavkami? Nespolupracovali sme naozaj na Božom diele? Nemožno tieto veci, ktoré sme urobili, porovnať s tým, čo urobil Noe? Nepreukázali sme svojím konaním skutočnú poslušnosť? Neriadili sme sa Božími pokynmi? Nerobili sme to, čo Boh povedal, pretože veríme Božím slovám? Prečo je potom Boh stále smutný? Prečo Boh hovorí, že nemá nikoho, koho by mohol povolať?“ Je nejaký rozdiel medzi vaším konaním a konaním Noema? V čom spočíva tento rozdiel? (Pripraviť dnes jedlo na katastrofu bol náš vlastný úmysel.) (Naše činy sa nemôžu rovnať „spravodlivosti“, zatiaľ čo Noe bol v Božích očiach spravodlivým človekom.) To, čo ste povedali, nie je príliš vzdialené od pravdy. Noemovo konanie sa podstatne líšilo od toho, čo robia ľudia teraz. Keď Noe konal podľa Božích

pokynov, nevedel, aké sú Božie úmysly. Nevedel, čo chce Boh dosiahnuť. Len mu dal príkaz a nakázal mu, aby niečo urobil, a Noe to bez zbytočných rečí vykonal. Nesnažil sa tajne zistiť Božie úmysly, neodporoval Bohu ani nebol neúprimný. Jednoducho šiel a poslúchol príkaz s čistým a prostým srdcom. Nech mu Boh prikázal urobiť čokoľvek, urobil to, pričom poslušnosť a počúvanie Božieho slova posilňovali jeho vieru v to, čo robil. Takto priamo a jednoducho naložil s tým, čo mu Boh zveril. Jeho podstatou, podstatou jeho konania, bola poslušnosť, nie spochybňovanie, nie odporovanie či myslenie na svoje osobné záujmy alebo na svoje zisky a straty. A okrem toho, keď Boh povedal, že zničí svet prostredníctvom potopy, Noe sa Ho nepýtal, kedy sa tak stane, ani čo sa stane s vecami, a už vôbec sa Ho nepýtal, ako sa chystá zničiť svet. Jednoducho urobil to, čo mu Boh prikázal. Nech už Boh chcel, aby to urobil akokoľvek a z čohokoľvek, vykonal presne to, čo Boh žiadal, a tiež začal konať okamžite. Konal podľa Božích pokynov tak, aby Bohu vyhovel. Robil to preto, aby sám sebe pomohol vyhnúť sa katastrofe? Nie. Pýtal sa Boha, koľko ešte potrvá, kým bude svet zničený? Nepýtal. Pýtal sa Boha alebo vedel, ako dlho bude trvať stavba archy? Nevedel ani to. Jednoducho poslúchol, počúvol a konal podľa pokynov. Dnešní ľudia takí nie sú: len čo k nim prostredníctvom Božieho slova prenikne nejaká informácia, len čo začujú obyčajný šuchot lístia vo vetre, okamžite začnú konať, nech sa deje čokoľvek a bez ohľadu na cenu, aby pripravili, čo budú jesť, piť a používať v prípade katastrofy. Dokonca si naplánujú aj únikové cesty, keď udrie. Ešte zaujímavejšie je, že v tomto kľúčovom okamihu sú ľudské mozgy veľmi dobré v „plnení úloh“. Aj v prípade, že Boh neposkytol žiadne pokyny, dokáže človek všetko veľmi náležite naplánovať. Na opis takýchto plánov možno použiť slovo „dokonalé“. Čo sa týka toho, čo Boh hovorí, aké sú Jeho úmysly alebo čo chce, to nikoho nezaujíma a nikto sa to nesnaží chápať. Nie je práve toto najväčší rozdiel medzi dnešnými ľuďmi a Noemom?

Vidíte v tomto zázname príbehu o Noemovi časť Božej povahy? Božia trpezlivosť voči ľudskej skazenosti, nečistote a násiliu má svoju hranicu. Keď ju Boh dosiahne, stratí trpezlivosť a namiesto toho spustí svoje nové riadenie a nový plán, začne robiť to, čo musí, zjaví svoje skutky a druhú stránku svojej povahy. Toto Jeho konanie nemá ukázať, že Ho človek nikdy nesmie uraziť alebo že má úplnú autoritu a je plný hnevu, a nemá ukázať ani to, že môže zničiť ľudstvo. Ide o to, že Jeho povaha a svätá podstata už nemôžu umožniť či strpieť, aby takéto ľudstvo žilo pred Ním, aby žilo pod Jeho vládou. To znamená, že keď Mu celé ľudstvo bude odporovať, keď sa na celej zemi nenájde nik, koho by mohol zachrániť, už nebude mať s takýmto ľudstvom trpezlivosť a bez akýchkoľvek pochybností uskutoční svoj plán – takéto ľudstvo zničí. Toto Božie konanie vyplýva z Jeho povahy. Je to nevyhnutný dôsledok, taký, ktorý musí znášať každá stvorená bytosť pod Božou vládou. Neukazuje to, že v tomto súčasnom veku Boh nemôže čakať, kým dokončí svoj plán a spasí ľudí, ktorých chce spasiť? Na čom Bohu za týchto okolností najviac záleží? Nie na tom, ako sa k Nemu správajú tí, čo Ho vôbec nenasledujú, alebo tí, čo Mu aj tak odporujú či vzdorujú. Nestará sa ani o to, ako Ho

ľudstvo očierňuje. Záleží mu len na tom, či tých, ktorí Ho nasledujú, predmety Jeho spásy v Jeho pláne riadenia, urobil úplnými, či sa stali hodnými Jeho uspokojenia. Čo sa týka iných ľudí než tých, čo Ho nasledujú, len príležitostne sa uchýli k trestu, aby vyjadril svoj hnev. Napríklad v podobe cunami, zemetrasení a výbuchov sopiek. Zároveň dôkladne chráni a stará sa o tých, čo Ho nasledujú, a ktorých má onedlho spasiť. Božia povaha je takáto: na jednej strane dokáže byť mimoriadne trpezlivý a tolerantný voči ľuďom, ktorých chce urobiť úplnými, a dokáže na nich čakať tak dlho, ako je to len možné; na druhej strane vášnivo nenávidí a neznáša ľudí satanského typu, ktorí Ho nenasledujú a odporujú Mu. Aj keď sa nestará o to, či Ho tieto satanské typy nasledujú alebo uctievajú, stále ich nenávidí a zároveň im vo svojom srdci preukazuje trpezlivosť. A kým určuje zakončenie týchto satanských typov, čaká aj na príchod krokov svojho plánu riadenia.

Pozrime sa na ďalší úryvok.

2. Božie požehnanie pre Noema po potope

Gn 9, 1-6 A Boh požehnal Noema i jeho synov a riekol im: „Ploďte sa a množte sa a naplňte zem! A strach z vás a hrôza z vás spočinie na všetkej zveri zeme a na všetkom nebeskom vtáctve, na všetkom, čo sa hýbe na zemi, a na všetkých morských rybách; do vašich rúk sú vydané. Všetko, čo sa hýbe a žije, bude pre vás pokrmom tak, ako som vám dal aj zelenú bylinu. Ale mäso, v ktorom je život a krv, nebudete jesť. A určite budem požadovať vašu krv z vašich životov, z ruky každého zvieraťa ju budem požadovať a z ruky človeka, z ruky brata každého človeka budem požadovať život človeka. Kto preleje krv človeka, nech je aj jeho krv preliata človekom, lebo na Boží obraz stvoril človeka.“

Čo dedukujete z tohto úryvku? Prečo som vybral práve tieto verše? Prečo som nevybral úryvok o živote Noema a jeho rodiny na arche? Lebo tieto informácie veľmi nesúvisia s témou, ktorú dnes preberáme. To, na čo sa zameriavame, je Božia povaha. Ak sa chcete dozvedieť o týchto podrobnostiach, môžete si sami vziať do rúk Bibliu a prečítať si ju. Tu o tom hovoriť nebudeme. Dnes hovoríme hlavne o tom, ako spoznať Božie konanie.

Keď Noe prijal Božie pokyny, postavil archu a prežil dni, keď Boh zoslal na svet potopu, aby ho zničil, celá jeho osemčlenná rodina prežila. Okrem Noemovej osemčlennej rodiny bolo zničené celé ľudstvo a všetko živé na zemi. Noema Boh požehnal a povedal mu i jeho synom niekoľko vecí. Týkali sa toho, čo mu Boh udeľoval, a tiež Božieho požehnania, ktorého sa mu dostalo. Také sú požehnanie a prísľub, ktoré Boh dáva tomu, kto Ho dokáže počúvať a prijímať Jeho pokyny. Je to aj spôsob, akým Boh odmeňuje ľudí. To znamená, že bez ohľadu na to, či bol Noe v Božích očiach dokonalý alebo spravodlivý človek, a bez ohľadu na to, koľko toho o Bohu vedel, Noe a jeho traja synovia skrátka všetci počúvali Božie slová, spolupracovali na Božom diele a robili to, čo mali robiť v súlade s Božími pokynmi. Výsledkom bolo, že po zničení sveta prostredníctvom

potopy zachovali pre Boha ľudí a rôzne druhy živých tvorov, čím významne prispeli k ďalšiemu kroku Božieho plánu riadenia. Za všetko, čo urobil, ho Boh požehnal. Noemovo konanie možno pre dnešných ľudí ani nestojí za zmienku. Niektorí si možno dokonca myslia: „Noe nič neurobil, Boh sa rozhodol, že ho ušetrí, takže určite to tak bolo. Neprežil zásluhou vlastných činov. Takýto priebeh chcel Boh, pretože človek je pasívny.“ Božie myšlienky však boli iné. Bohu je jedno, či je človek dôležitý alebo nedôležitý, pokiaľ Ho počúva, poslúcha Jeho pokyny a to, čo mu zverí, a spolupracuje na Jeho diele, vôli a pláne, aby sa mohli bez problémov uskutočniť, potom je takéto správanie hodné Jeho spomienky a prijatia Jeho požehnania. Boh si takýchto ľudí cení a veľmi si váži ich konanie, lásku a náklonnosť voči Nemu. Taký je Boží postoj. Prečo teda Boh požehnal Noema? Lebo takto Boh pristupuje k takémuto konaniu a poslušnosti človeka.

V súvislosti s Božím požehnaním Noema niektorí ľudia povedia: „Ak človek počúva Boha a uspokojuje Ho, Boh by ho mal požehnať. Nie je to samozrejmé?“ Môžeme to tvrdiť? Niektorí ľudia hovoria: „Nie.“ Prečo to nemôžeme povedať? Niektorí tvrdia: „Človek nie je hoden tešiť sa z Božieho požehnania.“ To nie je úplne správne. Keď totiž človek prijíma to, čo mu Boh zveruje, Boh má svoju normu, podľa ktorej posudzuje, či je jeho konanie dobré alebo zlé, či poslúcha, plní Božiu vôľu a či jeho činy zodpovedajú tejto norme. Boha zaujíma predovšetkým srdce človeka, nie jeho konanie na povrchu. Nie je to tak, že Boh by mal niekoho požehnať, pokiaľ niečo robí, bez ohľadu na to, ako to robí. Ide o mylné pochopenie Boha zo strany niektorých ľudí. Boh sa nepozerá len na konečný výsledok vecí, ale väčší dôraz kladie na to, aké je srdce človeka a aký je jeho postoj počas vývoja vecí. Hľadí na to, či je v ľudskom srdci poslušnosť, ohľaduplnosť a túžba uspokojiť Boha. Koľko toho Noe v tom čase vedel o Bohu? Bolo toho toľko, ako učenia, ktoré poznáte vy teraz? Čo sa týka aspektov pravdy, ako sú koncepcia a poznanie Boha, dostalo sa mu toľko polievania a starostlivosti ako tebe? Nie, nedostalo! Je tu však jedna nevyvrátiteľná skutočnosť: vo vedomí, mysliach a dokonca aj v hĺbke sŕdc dnešných ľudí sú ich predstavy a postoje voči Bohu hmlisté a nejednoznačné. Možno dokonca povedať, že časť ľudí zaujíma k Božej existencii negatívny postoj. V Noemovom srdci a vedomí však bola Božia existencia absolútna a vôbec o nej nepochyboval. Preto bola jeho poslušnosť voči Bohu autentická a mohla obstáť v skúške. Jeho srdce bolo čisté a otvorené voči Bohu. Nepotreboval príliš veľa poznatkov o učeniach, aby sa presvedčil, že má poslúchať každé Božie slovo, ani nepotreboval veľa faktov dokazujúcich Božiu existenciu, aby bol schopný prijať to, čo mu Boh zveril, a aby dokázal vykonať všetko, čo mu Boh prikázal. To je hlavný rozdiel medzi Noemom a dnešnými ľuďmi. Je to aj skutočná definícia toho, aký presne je v Božích očiach dokonalý človek. Boh chce práve ľudí, ako je Noe. Je to typ človeka, ktorého Boh chváli. A zároveň je to presne ten typ človeka, ktorého Boh požehnáva. Osvietilo vás to? Ľudia sa na iných pozerajú zvonku, no Boh hľadí na ľudské srdcia a ich podstatu. Boh nikomu nedovolí, aby mal voči Nemu vlažný vzťah alebo aby o Ňom pochyboval. Nedovolí ani to, aby Ho ľudia podozrievali alebo akokoľvek skúšali. Aj keď teda dnešní ľudia čelia

Božiemu slovu – mohli by ste dokonca povedať, že čelia Bohu –, niečo hlboko v ich srdciach, ich skazená podstata a nepriateľský postoj voči Nemu im bránia v nadobudnutí pravej viery v Boha a v tom, aby Ho poslúchali. Preto je pre nich veľmi ťažké získať rovnaké požehnanie, aké Boh udelil Noemovi.

Ďalej sa pozrime na časť Písma o tom, ako Boh použil dúhu ako symbol svojej zmluvy s človekom.

3. Boh používa dúhu ako symbol svojej zmluvy s človekom

Gn 9, 11-13 „A uzavriem s vami svoju zmluvu, a už viac nezahubia vody potopy žiadne telo, a už viac nebude potopa, ktorá by zničila zem.“ A Boh riekol: „Toto je znamenie zmluvy, ktorú uzatváram medzi sebou a medzi vami a každou živou bytosťou, ktorá je s vami, na večné pokolenia. Svoju dúhu umiestnim do oblakov a bude znamením zmluvy medzi Mnou a zemou.“

Väčšina ľudí vie, čo je dúha, a počula aj o niekoľkých príbehoch, v ktorých sa dúha objavuje. Čo sa týka biblického príbehu o dúhe, niektorí ľudia mu veria, niektorí ho považujú za legendu, zatiaľ čo iní mu neveria vôbec. Bez ohľadu na to boli všetky udalosti, ktoré sa stali v súvislosti s dúhou, Božím dielom a odohrali sa v rámci Božieho riadenia človeka. Tieto udalosti boli presne zaznamenané v Biblii. Dané záznamy nám nehovoria o tom, v akom rozpoložení bol v tom čase Boh alebo aké úmysly sa skrývali za slovami, ktoré vyslovil. Okrem toho nikto nedokáže posúdiť, čo Boh cítil, keď ich vyslovil. Božie rozpoloženie súvisiace s celou touto udalosťou však možno postrehnúť medzi riadkami textu. Je to akoby Jeho myšlienky v tom čase vyskakovali zo stránky prostredníctvom každého slova a vety Božieho slova.

Ľudí by mali zaujímať Božie myšlienky a práve tie by sa mali snažiť čo najviac spoznať. Je to preto, že Božie myšlienky sú nerozlučne späté s ľudským chápaním Boha a ľudské chápanie Boha je nevyhnutným článkom pre vstup človeka do života. Na čo teda myslel Boh v čase, keď sa tieto udalosti odohrali?

Boh pôvodne stvoril ľudstvo, ktoré bolo v Jeho očiach veľmi dobré a bolo Mu blízke, ale po tom, čo Mu začalo vzdorovať, ho zničila potopa. Ranilo Boha, že takéto ľudstvo len tak z ničoho nič zmizlo? Samozrejme, že áno! Ako teda vyjadril túto bolesť? Ako to bolo zaznamenané v Biblii? V Biblii to bolo zaznamenané týmito slovami: „A uzavriem s vami svoju zmluvu, a už viac nezahubia vody potopy žiadne telo, a už viac nebude potopa, ktorá by zničila zem.“ Táto jednoduchá veta odhaľuje Božie myšlienky. Toto zničenie sveta Ho veľmi ranilo. V ľudskej reči to znamená, že bol veľmi smutný. Môžeme si to predstaviť: ako vyzerala zem, ktorá bola kedysi plná života, po tom, čo ju zničila potopa? Ako v tom čase vyzerala zem, ktorá bola kedysi plná ľudí? Nežili na nej žiadni ľudia, žiadne živé tvory, všetko pokrývala voda a na vodnej hladine to bola úplná spúšť. Bol takýto výjav pôvodným Božím úmyslom pri stvorení sveta? Samozrejme, že nie! Pôvodným Božím úmyslom bolo vidieť život na celej zemi, vidieť ľudské bytosti, ktoré stvoril, ako Ho uctievajú, a nie aby bol Noe jediný, kto Ho uctieva, alebo jediný, kto

dokáže odpovedať na Jeho volanie dokončiť to, čo mu bolo zverené. Keď ľudstvo zmizlo, Boh nevidel to, čo mal pôvodne v úmysle, ale pravý opak. Ako by to nemohlo raniť Jeho srdce? Keď teda zjavoval svoju povahu a vyjadroval svoje emócie, rozhodol sa. Aké rozhodnutie učinil? Rozhodol sa urobiť v oblakoch oblúk (teda dúhu, ktorú vidíme) na znak zmluvy s človekom, ako prísľub, že Boh už viac nezničí ľudstvo potopou. Urobil to aj preto, aby ľuďom povedal, že Boh zničil svet prostredníctvom potopy, aby si ľudstvo naveky zapamätalo, prečo Boh niečo také urobil.

Bolo zničenie sveta v tom čase niečo, čo Boh chcel? Určite to nechcel. Možno si dokážeme čiastočne predstaviť žalostný pohľad na zem po zničení sveta, no nedokážeme si ani trochu predstaviť, ako to všetko vtedy vyzeralo v Božích očiach. Môžeme povedať, že či už ide o dnešných alebo vtedajších ľudí, nik si nedokáže predstaviť alebo si uvedomiť, čo cítil Boh, keď videl ten výjav, ten obraz sveta po tom, čo ho zničila potopa. Boha k tomu dohnala ľudská neposlušnosť, no bolesť, ktorú pri tom utrpelo Božie srdce, je skutočnosťou, ktorú nedokáže nik pochopiť ani oceniť. Preto Boh uzavrel s ľudstvom zmluvu – chcel ňou ľuďom povedať, aby si pamätali, že Boh raz niečo také urobil, a prisahal im, že už nikdy nezničí svet takýmto spôsobom. V tejto zmluve vidíme Božie srdce – vidíme, že keď toto ľudstvo zničil, ranilo to Jeho srdce. Povedané ľudskou rečou, keď Boh zničil ľudstvo a videl, ako mizne, Jeho srdce nariekalo a krvácalo. Nie je to najlepší spôsob, ako to opísať? Tieto slová ľudia používajú na opis ľudských emócií, ale keďže ľudský jazyk je príliš obmedzený, ich použitie na opis Božích pocitov a emócií sa Mi nezdá byť zlé a ani tieto slová príliš prehnané. Aspoň vám poskytnú veľmi živý a výstižný obraz toho, akú mal v tom čase Boh náladu. Čo sa vám teraz vynorí v mysli, keď opäť zbadáte dúhu? Aspoň si spomeniete, ako Boh kedysi smútil nad zničením sveta potopou. Spomeniete si, ako aj napriek tomu, že neznášal tento svet a opovrhoval týmto ľudstvom, keď zničil ľudské bytosti, ktoré vlastnými rukami stvoril, ranilo to Jeho srdce, usiloval sa nemyslieť na to, cítil nechuť a ťažko to znášal. Jedinou útechou Mu bola Noemova osemčlenná rodina. Práve Noemova spolupráca spôsobila, že Jeho veľká snaha o stvorenie všetkých vecí nebola márna. V čase, keď Boh trpel, to bola jediná vec, ktorá Mu pomohla zniesť bolesť. Od tejto chvíle Boh vložil do Noemovej rodiny všetky svoje očakávania od ľudstva v nádeji, že budú môcť žiť pod Jeho požehnaním, a nie pod Jeho kliatbou, dúfajúc, že už nikdy nebudú svedkami toho, ako Boh opäť zničí svet prostredníctvom potopy, a že nebudú zničení.

Akú časť Božej povahy by sme sa z tohto mali dozvedieť? Boh opovrhoval človekom, pretože človek sa k Nemu správal nepriateľsky, ale v Jeho srdci zostali Jeho starostlivosť, záujem a milosrdenstvo voči ľudstvu v nezmenenej podobe. Aj keď ľudstvo zničil, Jeho srdce sa nezmenilo. Keď bolo ľudstvo plné skazenosti a žalostne neposlušné voči Bohu, Boh ho musel zničiť – pre svoju povahu a podstatu a v súlade so svojimi princípmi. Pre Jeho podstatu Mu však bolo ľudstva stále ľúto. Dokonca chcel použiť rôzne spôsoby na jeho vykúpenie, aby mohlo žiť ďalej. Človek však Bohu odporoval, naďalej Ho neposlúchal a nechcel prijať Božiu spásu, teda Jeho dobré úmysly. Bez

ohľadu na to, ako Boh človeka volal, osviežoval mu pamäť, staral sa oňho, pomáhal mu alebo ho toleroval, človek to nechápal, nedokázal to oceniť a nevenoval tomu žiadnu pozornosť. Ani vo svojom trápení Boh nezabudol poskytnúť človeku maximálnu toleranciu a čakal, kým sa obráti. Keď dosiahol svoju hranicu, bez najmenšieho váhania urobil, čo bolo potrebné. Inak povedané, od momentu, keď Boh plánoval zničiť ľudstvo, až po začiatok Jeho diela na zničenie ľudstva, existovalo určité časové obdobie a proces. Cieľom tohto procesu bolo umožniť človeku obrátiť sa. A toto bola posledná šanca, ktorú dal Boh človeku. Čo teda Boh robil v tomto období pred zničením ľudstva? Vykonal značné dielo týkajúce sa pripomínania a upozorňovania. Bez ohľadu na veľkosť bolesti a žiaľu Božieho srdca naďalej poskytoval ľudstvu svoju starostlivosť, záujem a hojnosť milosti. Čo nám z toho vyplýva? Nepochybne chápeme, že Božia láska k ľudstvu je skutočná a nie sú to len neúprimné Božie sľuby. Je skutočná, hmatateľná a zjavná, nie predstieraná, falošná, lživá či namyslená. Boh nikdy nepoužíva žiadne klamstvo ani nevytvára falošné obrazy, aby ľudia pochopili, že je milujúci. Nikdy nepoužíva falošné svedectvo, aby ľudia videli Jeho milotu, ani sa svojou milotou a svätosťou nevystatuje. Nie sú tieto aspekty Božej povahy hodné ľudskej lásky? Nie sú hodné uctievania? Nie sú hodné toho, aby sme si ich vážili? Teraz sa vás chcem spýtať: myslíte si po vypočutí týchto slov, že Božia veľkosť sú len prázdne slová na papieri? Je Božia milota len prázdnymi slovami? Nie! Iste nie! Božia nadradenosť, veľkosť, svätosť, tolerancia, láska a tak ďalej – každý detail každého z rôznych aspektov Božej povahy a podstaty nachádza praktické vyjadrenie vždy, keď Boh koná svoje dielo, je stelesnený v Jeho vôli voči človeku a tiež sa napĺňa a odráža v každom človeku. Bez ohľadu na to, či si to už predtým pocítil, Boh sa všemožne stará o každého človeka, používa svoje úprimné srdce, múdrosť a rôzne metódy, aby zahrial srdce každého človeka a prebudil jeho ducha. To je nepopierateľná skutočnosť. Bez ohľadu na to, koľko ľudí tu sedí, každý človek zažil a pocítil niečo iné voči Božej tolerancii, trpezlivosti a milote. Tieto skúsenosti s Bohom a tieto pocity alebo vnímanie Boha – všetky tieto pozitívne veci jednoducho pochádzajú od Boha. Keď teda zlúčime skúsenosti a poznatky o Bohu každého z nás a skombinujeme ich s naším dnešným čítaním týchto úryvkov z Biblie, je vaše porozumenie Boha teraz skutočnejšie a správnejšie?

Aké nové poznanie o Bohu ste nadobudli po prečítaní tohto príbehu a po pochopení časti Božej povahy zjavenej prostredníctvom tejto udalosti? Umožnilo vám to hlbšie pochopiť Boha a Jeho srdce? Cítite sa teraz inak, keď opätovne čítate Noemov príbeh? Bolo podľa vás zbytočné zaoberať sa v duchovnom spoločenstve týmito biblickými veršami? Teraz, keď sme si ich v duchovnom spoločenstve prebrali, myslíte si, že to bolo nepotrebné? Určite to bolo potrebné! Aj keď to, čo čítame, je príbeh, ide o pravdivý záznam o diele, ktoré Boh vykonal. Mojím cieľom nebolo umožniť vám pochopiť podrobnosti týchto príbehov alebo tejto postavy, ani to, aby ste ďalej skúmali túto postavu, a už vôbec nie to, aby ste sa vrátili a opäť študovali Bibliu. Chápete? Pomohli vám teda tieto príbehy lepšie spoznať Boha? Ako tento príbeh prispel k vášmu chápaniu

Boha? Povedzte nám to, bratia a sestry z Hongkongu. (Videli sme, že Božia láska je niečo, čo nemá nikto z nás, skazených ľudí.) Povedzte nám to, bratia a sestry z Južnej Kórey. (Božia láska k človeku je skutočná. Božia láska k človeku nesie Jeho povahu, ako aj Jeho veľkosť, svätosť, nadradenosť a toleranciu. Stojí za to, aby sme sa ju snažili hlbšie pochopiť.) (Práve prostredníctvom zdieľania v duchovnom spoločenstve môžem na jednej strane vidieť Božiu spravodlivú a svätú povahu a tiež Boží záujem o ľudstvo, Božie milosrdenstvo voči ľudstvu a to, že všetko, čo Boh robí, a každá Jeho myšlienka a každý Jeho nápad odhaľujú Jeho lásku a záujem o ľudstvo.) (V minulosti som to chápal tak, že Boh použil potopu, aby zničil svet, pretože ľudstvo sa stalo zlým do žalostnej miery. Zdalo sa Mi, že Boh toto ľudstvo zničil, pretože ho nenávidel. Až keď dnes Boh hovoril o Noemovom príbehu a povedal, že Božie srdce krváca, uvedomil som si, že On vlastne toto ľudstvo nechcel opustiť. Keďže ľudstvo bolo príliš neposlušné, Boh nemal inú možnosť, ako ho zničiť. Božie srdce vtedy v skutočnosti veľmi žialilo. Na základe tohto vidím v Božej povahe Jeho starostlivosť a záujem o ľudstvo. To je niečo, čo som predtým nevedel.) Výborne! Môžete pokračovať. (Počúvanie ma veľmi zasiahlo. Bibliu som v minulosti čítal, ale nikdy som nezažil to, čo dnes, keď Boh priamo rozoberá tieto veci, aby sme Ho mohli spoznať. To, že nás Boh takto vedie, aby sme pochopili Bibliu, mi umožnilo oboznámiť sa s tým, že Božou podstatou pred skazením človeka bola láska a starostlivosť o ľudstvo. Od čias, čo sa stal človek skazeným, až po tieto súčasné posledné dni, aj keď má Boh spravodlivú povahu, Jeho láska a starostlivosť zostávajú nezmenené. To značí, že podstata Božej lásky od stvorenia až doteraz, bez ohľadu na to, či je človek skazený, sa nikdy nemení.) (Dnes som zistil, že Božia podstata sa nezmení pod vplyvom času alebo miesta pôsobnosti Jeho diela. Pochopil som aj to, že bez ohľadu na to, či Boh stvorí svet alebo ho zničí po tom, čo sa človek stane skazeným, všetko, čo robí, má zmysel a zahŕňa Jeho povahu. Pochopil som teda, že Božia láska je nekonečná a nezmerná, a pochopil som aj, ako spomínali ostatní bratia a sestry, Božiu starostlivosť a milosrdenstvo voči ľudstvu, keď zničil svet.) (O týchto veciach som predtým naozaj nevedel. Po dnešnom počúvaní cítim, že Boh je skutočne vierohodný, skutočne hodný dôvery, že stojí za to v Neho veriť a že naozaj jestvuje. Vo svojom srdci veľmi oceňujem, že Božia povaha a láska sú naozaj také skutočné. Takýto pocit mám po dnešnom počúvaní.) Výborne! Zdá sa, že všetci ste si vzali k srdcu to, čo ste počuli.

Všimli ste si niečo na všetkých biblických veršoch vrátane všetkých biblických príbehov, o ktorých sme dnes v duchovnom spoločenstve hovorili? Použil Boh niekedy svoj vlastný jazyk, aby vyjadril svoje myšlienky alebo vysvetlil svoju lásku a starostlivosť o ľudstvo? Existuje záznam o tom, že by použil jednoduchý jazyk na vyjadrenie toho, ako veľmi sa zaujíma o ľudstvo alebo ako veľmi ho miluje? Nie. Nie je to tak? Sú medzi vami mnohí, čo čítali Bibliu alebo iné knihy ako Bibliu. Videl niekto z vás takéto slová? Odpoveď znie: určite nie! To znamená, že Boh v biblických záznamoch vrátane Božích slov alebo zdokumentovania Božieho diela nikdy v žiadnej dobe ani v žiadnom období nepoužil vlastné metódy na opísanie svojich pocitov alebo vyjadrenie svojej lásky a

starostlivosti o ľudstvo, ani nikdy nepoužil reč alebo nejaké činy na vyjadrenie svojich pocitov a emócií – nie je to fakt? Prečo to hovorím? Prečo to musím spomínať? Dôvodom je, že aj toto stelesňuje Božiu milotu a povahu.

Boh stvoril ľudí. Bez ohľadu na to, či boli skazení alebo či Ho nasledujú, správa sa k nim ako k svojim najzbožňovanejším milovaným – alebo, ako by povedali ľudia, ako k ľuďom, ktorí sú Mu najdrahší –, a nie ako k svojim hračkám. Aj keď Boh hovorí, že On je Stvoriteľ a človek je Jeho stvorením, čo môže znieť trochu hierarchicky, v skutočnosti všetko, čo Boh urobil pre ľudstvo, výrazne presahuje vzťah tohto typu. Boh miluje ľudstvo, stará sa oň a prejavuje oň záujem. Ľudstvo tiež neustále a nepretržite zaopatruje. Nikdy vo svojom srdci necíti, že by to bola nadbytočná práca alebo niečo, čo si zaslúži veľké uznanie. Nemá ani pocit, že zachraňovať ľudstvo, napĺňať jeho potreby a všetko mu poskytovať je preň obrovským prínosom. Jednoducho sa stará o ľudstvo diskrétne a bez slov, svojím vlastným spôsobom a prostredníctvom svojej vlastnej podstaty a toho, čo má a čím je. Bez ohľadu na to, akého veľkého zaopatrenia a pomoci sa od Boha ľudstvu dostáva, nikdy nemyslí na to, že by si mal za to pripísať zásluhy, ani sa o to nesnaží. Vychádza to z Božej podstaty a je to práve aj pravdivý prejav Božej povahy. To je dôvod, prečo, bez ohľadu na to, či to je v Biblii alebo v iných knihách, Boha nikdy nenájdeme vyjadrovať svoje myšlienky ani Ho nenájdeme, ako ľuďom opisuje či oznamuje, prečo robí tieto veci alebo prečo sa tak dôkladne stará o ľudstvo, s tým cieľom, aby Mu bolo ľudstvo vďačné alebo aby Ho velebilo. Dokonca aj keď je ranený, keď Jeho srdce trpí nesmiernou bolesťou, nikdy nezabúda na svoju zodpovednosť voči ľudstvu ani na svoj záujem o ľudstvo. Po celý čas toto trápenie a bolesť znáša sám v tichosti. Boh sa naopak naďalej stará o ľudstvo tak, ako to robil vždy. Aj keď ľudstvo často velebí Boha alebo svedčí o Ňom, takéto správanie Boh vôbec nevyžaduje. Je to preto, lebo Boh nikdy nechce, aby sa čokoľvek z toho dobrého, čo pre ľudstvo robí, vymenilo za vďačnosť alebo aby sa Mu to vrátilo. Na druhej strane tí, čo sú schopní báť sa Boha a vyhýbať sa zlu, tí, čo dokážu skutočne nasledovať Boha, počúvať Ho a byť Mu oddaní, a tí, čo Ho dokážu poslúchať – to sú ľudia, ktorí často získajú Božie požehnania a Boh im ich bezvýhradne udelí. Okrem toho požehnania, ktoré ľudia získavajú od Boha, často prevyšujú ich predstavivosť a tiež všetko, čo môžu ľudia odôvodniť tým, čo urobili alebo akú cenu zaplatili. Keď sa ľudstvo teší z Božích požehnaní, zaujíma sa niekto o to, čo robí Boh? Prejavuje niekto záujem o to, ako sa Boh cíti? Usiluje sa niekto oceniť Božiu bolesť? Odpoveď je rozhodné „nie“! Dokáže nejaká ľudská bytosť vrátane Noema oceniť bolesť, ktorú v tom momente cítil Boh? Dokáže niekto oceniť, prečo Boh uzavrel takúto zmluvu? Nedokáže! Ľudstvo nedokáže oceniť Božiu bolesť nie preto, že by ju nevedelo pochopiť, ani nie pre priepasť medzi Bohom a človekom či rozdiel v ich postavení. Dôvodom je skôr to, že ľudia sa vôbec nezaujímajú o Božie pocity. Myslia si, že Boh je nezávislý – že nepotrebuje, aby sa o Neho ľudia starali, aby Ho chápali alebo aby Mu prejavovali ohľaduplnosť. Boh je Boh, preto necíti žiadnu bolesť, žiadne emócie; nie je smutný, nepociťuje žiaľ, dokonca ani

neplače. Boh je Boh, takže nepotrebuje žiadne citové prejavy ani žiadnu citovú útechu. Ak ich za určitých okolností predsa len potrebuje, zvládne to sám a nepotrebuje žiadnu pomoc od ľudí. Božiu útechu, zaopatrenie a povzbudenie naopak potrebujú práve slabí, nezrelí ľudia. Potrebujú dokonca aj to, aby ich Boh vždy a všade utešoval po citovej stránke. To sa ukrýva hlboko v srdciach ľudí: človek je slabý, potrebuje, aby sa oňho Boh po každej stránke staral, zaslúži si všetku starostlivosť, ktorú od Neho dostáva, a mal by od Neho žiadať všetko, čo by mu malo podľa jeho mienky patriť. Boh je ten silný. Má všetko a mal by byť ochrancom ľudstva a udeľovať mu požehnania. Keďže už Bohom je, je všemohúci a od ľudstva nikdy nič nepotrebuje.

Keďže človek nevenuje pozornosť žiadnemu z Božích zjavení, nikdy nepocítil Boží žiaľ, bolesť ani radosť. Boh naopak pozná všetky prejavy človeka ako svoju dlaň. Boh vždy a všade napĺňa potreby každého človeka, pozoruje jeho meniace sa myšlienky, a tak ho utešuje a povzbudzuje, vedie a osvetľuje. Pokiaľ ide o všetko to, čo Boh na ľudstve vykonal, a všetky ceny, ktoré preňho zaplatil, môžu ľudia nájsť v Biblii alebo z čohokoľvek, čo doteraz Boh povedal, úryvok, ktorý by jasne uvádzal, že Boh bude od človeka niečo žiadať? Nie! Naopak, nehľadiac na to, ako ľudia ignorujú Božie zmýšľanie, On neustále vedie ľudstvo, neustále sa oň stará a pomáha mu, aby mu umožnil nasledovať Božiu cestu a dosiahnuť krásny konečný osud, ktorý preň pripravil. Pokiaľ ide o Boha, to, čo má a čím je, Jeho milosť, Jeho milosrdenstvo a všetky Jeho odmeny budú bezvýhradne udelené tým, ktorí Ho milujú a nasledujú. Nikdy však nikomu nezjavuje bolesť, ktorú pretrpel, ani svoje duševné rozpoloženie, a nikdy sa nesťažuje na to, že človek je voči Nemu neohľaduplný či nepozná Jeho vôľu. On to všetko jednoducho v tichosti znáša a čaká na deň, keď to ľudstvo bude schopné pochopiť.

Prečo to na tomto mieste hovorím? Čo chápete z toho, čo som povedal? V Božej podstate a povahe je čosi, čo sa dá až príliš ľahko prehliadnuť, čosi, čo má len Boh a nikto iný, ani tí, ktorých iní považujú za významných, dobrých ľudí alebo za Boha svojich predstáv. Čo je to? Je to Božia nezištnosť. Keď hovoríme o nezištnosti, možno si aj ty myslíš, že si veľmi nezištný, pretože nikdy nevyjednávaš ani sa nedohaduješ so svojimi deťmi. Alebo sa považuješ za nezištného, pokiaľ ide o tvojich rodičov. Bez ohľadu na to, čo si myslíš, aspoň poznáš výraz „nezištný“ a považuješ ho za pozitívne slovo. Byť nezištným človekom vnímaš ako niečo veľmi ušľachtilé. Keď si nezištný, vysoko si vážiš sám seba. Neexistuje však nikto, kto by dokázal vidieť Božiu nezištnosť vo všetkých veciach, medzi ľuďmi, v udalostiach, predmetoch a v Jeho diele. Prečo je to tak? Pretože človek je príliš sebecký! Prečo to hovorím? Ľudstvo žije v hmotnom svete. Možno Boha nasleduješ, ale nevidíš a nedokážeš oceniť, ako sa o teba stará, ako ťa miluje a zaujíma sa o teba. Čo teda vidíš? Vidíš svojich pokrvných príbuzných, ktorí ťa milujú alebo na tebe lipnú. Vidíš veci, ktoré sú prospešné pre tvoje telo, staráš sa o ľudí a o veci, ktoré miluješ. Toto je tá nezištnosť človeka. Takíto „nezištní“ ľudia sa však nikdy nezaujímajú o Boha, ktorý im dáva život. Na rozdiel od Božej nezištnosti sa tá ľudská stáva sebeckou a hodnou opovrhnutia. Nezištnosť, v ktorú človek verí, je prázdna, nereálna a falošná,

nie je v súlade s Bohom ani s Ním nesúvisí. Ľudská nezištnosť je zameraná na seba, zatiaľ čo tá Božia je pravým zjavením Jeho podstaty. Práve vďaka svojej nezištnosti sa Boh neprestajne stará o potreby človeka. Možno vás táto téma, o ktorej dnes hovorím, príliš nenadchla a len súhlasne prikyvujete. Keď sa však pokúsiš oceniť Božie srdce vo svojom srdci, sám nevedomky zistíš, že spomedzi všetkých ľudí, záležitostí a vecí, ktoré môžeš na tomto svete vnímať, je len Božia nezištnosť skutočná a konkrétna, lebo len Božia láska k tebe je bezpodmienečná a nepoškvrnená. S výnimkou nezištnosti, ktorá pochádza od Boha, je takzvaná nezištnosť kohokoľvek iného predstieraná, povrchná, neautentická. Má svoj účel, určité úmysly, očakáva odplatu a neznesie žiadne skúšky. Dalo by sa dokonca povedať, že je špinavá a hodná opovrhnutia. Súhlasíte s týmito slovami?

Viem, že tieto témy sú pre vás celkom cudzie a potrebujete trochu času, aby ste ich skutočne obsiahli a pochopili. Čím sú pre vás tieto otázky a témy cudzejšie, tým viac to dokazuje, že chýbajú vo vašom srdci. Keby som vám tieto témy nikdy nespomenul, vedel by o nich niekto z vás niečo? Som presvedčený o tom, že by ste sa o nich nikdy nedozvedeli. Niet o tom pochýb. Bez ohľadu na to, koľko toho dokážete pochopiť, tieto témy, o ktorých hovorím, sú jednoducho to, čo ľuďom najviac chýba a o čom by mali najviac vedieť. Pre každého sú veľmi dôležité – sú vzácne, sú životom a vecami, ktoré musíte poznať na ceste, ktorú máte pred sebou. Bez toho, aby ťa tieto slová viedli, bez tvojho pochopenia Božej povahy a podstaty, bude pre teba Boh vždy len jednou veľkou neznámou. Ako môžeš správne veriť v Boha, keď Mu ani nerozumieš? Nevieš nič o Jeho pocitoch, vôli, duševnom rozpoložení, o tom, čo si myslí, čo Ho zarmucuje a čo Mu prináša radosť, tak ako môžeš byť ohľaduplný voči Božiemu srdcu?

Vždy, keď je Boh znepokojený, čelí ľudstvu, ktoré Mu vôbec nevenuje pozornosť, ľudstvu, ktoré Ho nasleduje a tvrdí, že Ho miluje, no celkom zanedbáva Jeho pocity. Ako to môže neraniť Jeho srdce? V rámci Božieho diela riadenia úprimne vykonáva svoje dielo na každom človeku a hovorí s ním a čelí mu bez výhrad a bez zatajovania. Každý človek, ktorý Ho nasleduje, je voči Nemu naopak uzavretý a nikto nie je ochotný aktívne sa k Nemu priblížiť, pochopiť Jeho srdce alebo venovať pozornosť Jeho pocitom. Dokonca ani tí, čo sa chcú stať Božími blízkymi priateľmi, sa k Nemu nechcú priblížiť, byť ohľaduplní k Jeho srdcu alebo sa Ho snažiť pochopiť. Keď je Boh veselý a šťastný, niet nikoho, s kým by sa o svoje šťastie podelil. Keď ľudia Boha zle pochopia, niet nikoho, kto by utešil Jeho zranené srdce. Keď je Jeho srdce zranené, niet jediného človeka, ktorý by bol ochotný vypočuť si Ho. Počas týchto tisícročí Božieho diela riadenia sa nenašiel nik, kto by pochopil Božie emócie, nik, kto by im porozumel alebo ich ocenil, a už vôbec sa nezjavil nik, kto by stál pri Bohu a delil sa s Ním o Jeho radosti aj strasti. Boh je osamelý. Je osamelý! A to nielen preto, že Mu skazené ľudstvo odporuje, ale skôr preto, že tí, čo sa snažia žiť duchovne, tí, čo sa usilujú Boha poznať a pochopiť, a dokonca ani tí, čo sú ochotní vydať Mu celý svoj život, nepoznajú Jeho myšlienky ani nechápu Jeho povahu a emócie.

Na konci Noemovho príbehu si môžeme všimnúť, že Boh v tom čase použil na vyjadrenie svojich pocitov neobyčajnú metódu. Bola to veľmi zvláštna metóda: uzavrieť s človekom zmluvu, ktorá ohlasovala koniec Božieho ničenia sveta prostredníctvom potopy. Na prvý pohľad sa uzavretie zmluvy môže zdať ako niečo úplne bežné. Je to len použitie slov, ktoré zaväzujú dve strany a zabraňujú porušeniu ich vzájomnej dohody s cieľom ochrániť záujmy oboch strán. Z formálneho hľadiska je to čosi úplne bežné, ale z hľadiska Božej motivácie a Božieho úmyslu pri tomto konaní ide o skutočné zjavenie Božej povahy a Božieho rozpoloženia. Ak tieto slová jednoducho odložíš bokom a budeš ich ignorovať, ak ti nikdy nepoviem pravdu o veciach, ľudstvo naozaj nikdy nespozná Božie zmýšľanie. Keď Boh uzatváral túto zmluvu, v tvojich predstavách sa možno usmieval a možno sa tváril vážne, no bez ohľadu na predstavy ľudí o najobyčajnejšom Božom výraze, nik by nebol schopný vidieť Božie srdce alebo Jeho bolesť, nehovoriac o Jeho osamelosti. Nik nemôže Boha prinútiť, aby mu dôveroval či aby bol hoden Jeho dôvery, alebo aby bol niekým, komu môže vyjadriť svoje myšlienky alebo sa zveriť so svojou bolesťou. Preto nemal Boh inú možnosť, ako urobiť toto. Na prvý pohľad Boh urobil jednoduchú vec, keď sa rozlúčil s takým ľudstvom, aké bolo, vyriešil otázku minulosti a dokonale ukončil svoje zničenie sveta potopou. Boh však bolesť z tohto okamihu pochoval hlboko vo svojom srdci. V čase, keď sa nemal komu zveriť, uzavrel s ľudstvom zmluvu, v ktorej mu oznámil, že už nikdy nezničí svet prostredníctvom potopy. Zjavenie dúhy malo ľuďom pripomenúť, že sa niečo také stalo, a upozorniť ich, aby sa vyvarovali zla. Dokonca ani v takomto bolestnom stave Boh na ľudstvo nezabudol a stále sa oň veľmi zaujímal. Vari to nedokazuje Božiu lásku a nezištnosť? Na čo však ľudia myslia, keď trpia? Nie je to čas, keď najviac potrebujú Boha? V takýchto chvíľach ľudia vždy vyvíjajú na Boha nátlak, aby im poskytol útechu. Boh ľudí za žiadnych okolností nesklame a vždy im umožní dostať sa z nepríjemných situácií von a žiť vo svetle. Aj keď sa Boh takto stará o ľudstvo, v srdci človeka nie je ničím iným ako liekom na upokojenie, tonikom na útechu. Keď Boh trpí či keď je Jeho srdce zranené, mať stvorenú bytosť alebo niekoho, kto by Mu robil spoločnosť alebo Ho utešoval, by bolo pre Neho bezpochyby len nesplniteľným želaním. Človek nikdy nevenuje pozornosť Božím pocitom, preto Boh nikdy nežiada ani neočakáva, že by sa našiel niekto, kto by Ho mohol utešiť. Na vyjadrenie svojej nálady používa len vlastné metódy. Ľudia si nemyslia, že pre Boha je veľmi náročné znášať nejaké utrpenie, ale až vtedy, keď sa skutočne pokúsiš pochopiť Boha, keď dokážeš naozaj oceniť Božie úprimné úmysly vo všetkom, čo robí, môžeš pocítiť Božiu veľkosť a nezištnosť. Aj keď Boh uzavrel zmluvu s ľudstvom prostredníctvom dúhy, nikdy nikomu nepovedal, prečo to urobil – prečo túto zmluvu ustanovil. To znamená, že nikdy nikomu neodhalil svoje skutočné myšlienky. Je to preto, že nik nedokáže pochopiť hĺbku lásky, ktorú Boh cíti k ľudstvu, ktoré stvoril vlastnými rukami. Podobne nik nedokáže oceniť, ako veľmi Jeho srdce ranilo, keď ľudstvo zničil. Preto aj keby ľuďom povedal, čo cíti, neboli by schopní túto dôveru prijať. Napriek tomu, že cíti bolesť, naďalej pokračuje v ďalšom kroku svojho diela. Boh vždy dáva ľudstvu zo

seba to najlepšie, dáva mu tie najlepšie veci, pričom sám mlčky znáša všetko utrpenie. Toto utrpenie nikdy otvorene neprejavuje. Namiesto toho ho znáša a v tichosti čaká. Božia vytrvalosť nie je chladná, ochromená ani bezmocná a nie je ani znakom slabosti. Božia láska a podstata boli totiž vždy nezištné. Je to prirodzené zjavenie Jeho podstaty a povahy a skutočné stelesnenie Božej identity ako pravého Stvoriteľa.

Niekto by si mohol Moje slová zle vyložiť a pomyslieť si: „Bolo cieľom takého podrobného opísania Božích pocitov a vytvorenia senzácie, aby ľudia Boha ľutovali?“ Je to myslené takto? (Nie.) Jediným cieľom Mojich slov je, aby ste lepšie spoznali Boha, pochopili Jeho mnohoraké aspekty, porozumeli Jeho emóciám, ocenili, že Božia podstata a povaha sú konkrétne a kúsok po kúsku vyjadrené prostredníctvom Jeho diela, na rozdiel od toho, aby sa prejavili prostredníctvom prázdnych slov ľudí, ich slov a učení alebo ich predstáv. To znamená, že Boh a Božia podstata naozaj jestvujú – nie sú to maľby, nie sú to predstavy, nevytvoril ich človek a už vôbec si ich nevymyslel. Už to teraz uznávate? Ak áno, Moje dnešné slová naplnili svoj cieľ.

Dnes sme diskutovali o troch témach. Verím, že každý sa z tohto nášho rozhovoru v duchovnom spoločenstve veľa dozvedel. Celkom iste môžem povedať, že vďaka týmto trom témam myšlienky o Bohu, ktoré som opísal, alebo Božia povaha a podstata, ktoré som spomenul, zmenili ľudské predstavy o Bohu a Jeho chápanie, dokonca zmenili vieru každého človeka v Boha, ako aj obraz Boha, ktorého každý obdivuje vo svojom srdci. V každom prípade dúfam, že to, čo ste sa dozvedeli o Božej povahe v týchto dvoch častiach Biblie, sa vám zíde, a verím, že po vašom návrate sa nad tým ešte viac zamyslíte. Dnešné stretnutie sa končí. Dovidenia!

4. novembra 2013

BOŽIE DIELO, BOŽIA POVAHA A SAMOTNÝ BOH II

Počas nášho posledného stretnutia sme sa v duchovnom spoločenstve zaoberali veľmi dôležitou témou. Pamätáte si, akou? Dovoľte Mi to zopakovať. Témou nášho posledného duchovného spoločenstva bolo: Božie dielo, Božia povaha a samotný Boh. Je to pre vás dôležitá téma? Ktorá časť je pre vás najdôležitejšia? Božie dielo, Božia povaha, alebo samotný Boh? Čo z toho vás zaujíma najviac? O ktorej časti sa chcete dozvedieť najviac? Viem, že je pre vás ťažké odpovedať na túto otázku, pretože Božia povaha je viditeľná v každom aspekte Jeho diela, Jeho povaha sa zjavuje v Jeho diele vždy a na všetkých miestach a v skutočnosti predstavuje samotného Boha. V celom Božom pláne riadenia sú Božie dielo, Božia povaha a samotný Boh navzájom neoddeliteľné.

Obsah nášho posledného duchovného spoločenstva o Božom diele pozostával z biblických príbehov o udalostiach, ktoré sa udiali kedysi dávno. Boli to všetko príbehy o človeku a Bohu a opisujú udalosti, ktoré sa prihodili človeku, pričom sa v nich tiež vyskytuje a vyjadruje Boh, takže tieto príbehy majú osobitnú hodnotu a význam pre poznanie Boha. Hneď po stvorení ľudstva sa Boh začal zaoberať človekom, rozprával sa s ním a začal mu vyjadrovať svoju povahu. Inými slovami, od chvíle, keď sa Boh prvýkrát spojil s ľudstvom, začal bez prerušenia zverejňovať človeku svoju podstatu a to, čo má a čím je. Bez ohľadu na to, či to vtedajší alebo dnešní ľudia dokážu vidieť alebo pochopiť, Boh hovorí k človeku a pôsobí medzi ľuďmi, zjavuje svoju povahu a vyjadruje svoju podstatu – to je fakt, ktorý nikto nemôže poprieť. Znamená to tiež, že Božia povaha, Božia podstata a to, čo Boh má a čím je, sa neustále vydáva a zjavuje, keď Boh koná a zaoberá sa človekom. Nikdy pred človekom nič netajil ani neskrýval, namiesto toho zverejňuje a vydáva vlastnú povahu a nič nezatajuje. Boh teda dúfa, že Ho človek môže spoznať a pochopiť Jeho povahu a podstatu. Nechce, aby človek zaobchádzal s Jeho povahou a podstatou ako s večnými tajomstvami, ani nechce, aby ľudstvo považovalo Boha za nevyriešiteľnú hádanku. Iba keď ľudstvo spozná Boha, môže človek spoznať ďalšie smerovanie a prijať Božie vedenie, a iba takéto ľudstvo môže skutočne žiť pod Božou nadvládou a žiť vo svetle, uprostred Božieho požehnania.

Slová a povaha, ktoré Boh vydáva a zjavuje, predstavujú Jeho vôľu a tiež Jeho podstatu. Keď sa Boh zaoberá človekom, bez ohľadu na to, čo hovorí alebo koná, alebo akú povahu zjavuje, a bez ohľadu na to, čo človek vidí z Božej podstaty a z toho, čo Boh má a čím je, všetko to predstavuje Božiu vôľu pre človeka. Nezáleží na tom, koľko je človek schopný si uvedomiť, pochopiť alebo porozumieť, všetko predstavuje Božiu vôľu – Božiu vôľu pre človeka. O tom niet pochýb! Božia vôľa pre ľudstvo predstavuje to, čo Boh od ľudí požaduje, čo od nich vyžaduje, aby robili, ako od nich vyžaduje, aby žili, a ako od nich žiada, aby napĺňali Božiu vôľu. Sú tieto veci neoddeliteľné od Božej podstaty? Inými slovami, Boh vydáva svoju povahu a všetko, čo má a čím je, spolu s tým, keď kladie požiadavky na človeka. Nie je v tom žiadna lož, predstieranie, utajovanie ani prikrášľovanie. Prečo však človek nie je schopný poznania a prečo nikdy nedokázal

jasne vnímať Božiu povahu? Prečo si človek nikdy neuvedomil Božiu vôľu? To, čo Boh zjavil a vydal, je to, čo samotný Boh má a čím je; je to každý útržok a aspekt Jeho pravej povahy – tak prečo to človek nedokáže vidieť? Prečo človek nie je schopný dôkladného poznania? Má to dôležitý dôvod. Aký je teda tento dôvod? Od čias stvorenia človek nikdy nezaobchádzal s Bohom ako s Bohom. V najskorších dobách, bez ohľadu na to, čo Boh vykonal so zreteľom na človeka – človeka, ktorý bol práve stvorený –, človek zaobchádzal s Bohom len ako so spoločníkom, ako s niekým, na koho sa dá spoľahnúť, a človek nemal žiadne poznanie ani pochopenie Boha. To znamená, že človek nevedel, že to, čo vydávala táto Bytosť – Bytosť, na ktorú sa spoliehal a ktorú videl ako svojho spoločníka –, bola podstata Boha ani že táto Bytosť bola tou, ktorá vládne všetkým veciam. Jednoducho povedané, vtedajší ľudia Boha vôbec nespoznali. Nevedeli, že On stvoril nebo, zem a všetko, ani nevedeli, odkiaľ prichádzal a kým bol. Boh vtedy, samozrejme, nepožadoval od človeka, aby Ho poznal alebo pochopil, alebo aby pochopil všetko, čo vykonal, či poznal Jeho vôľu, pretože to boli tie najstaršie časy hneď po stvorení ľudstva. Keď Boh spustil prípravy na dielo Veku zákona, vykonal na človeku isté veci a tiež začal klásť na človeka určité požiadavky, hovoriť mu, ako prinášať obety a uctievať Boha. Až potom človek získal niekoľko jednoduchých predstáv o Bohu a až vtedy spoznal rozdiel medzi človekom a Bohom, a to, že Boh je ten, ktorý stvoril ľudstvo. Keď človek vedel, že Boh je Boh a človek je človek, medzi ním a Bohom sa vytvoril určitý odstup, no Boh napriek tomu nežiadal, aby mal človek o Ňom veľké poznatky alebo hlboké porozumenie. Preto Boh kladie na človeka rôzne požiadavky na základe etáp a okolností svojho diela. Čo v tom vidíte? Aký aspekt Božej povahy vnímate? Je Boh skutočný? Sú Božie požiadavky na človeka primerané? V najstarších časoch po Božom stvorení ľudstva, keď Boh ešte nevykonal dielo podmanenia a zdokonalenia človeka a nepovedal mu veľa slov, žiadal od človeka málo. Bez ohľadu na to, čo človek urobil a ako sa správal – aj keď urobil niektoré veci, ktoré Boha urazili –, Boh mu všetko odpustil a prehliadol. Boh totiž vedel, čo dal človeku a čo je v ňom, a teda poznal úroveň požiadaviek, ktoré by mal na človeka klásť. Hoci úroveň Jeho požiadaviek bola v tom čase veľmi nízka, neznamená to, že Jeho povaha nebola veľká alebo že Jeho múdrosť a všemohúcnosť boli len prázdnymi slovami. Pre človeka existuje len jeden spôsob, ako spoznať Božiu povahu a samotného Boha: nasledovaním krokov Božieho riadenia a spásy ľudstva a prijatím slov, ktoré Boh hovorí ľudstvu. Len čo človek spozná, čo Boh má a čím je, a spozná Božiu povahu, bude naďalej žiadať Boha, aby mu ukázal svoju skutočnú osobu? Nie, človek by nežiadal a ani by sa neodvážil žiadať, pretože keď pochopí Božiu povahu a to, čo Boh má a čím je, človek už uvidí samotného pravého Boha a Jeho skutočnú osobu. To je neodvratný výsledok.

Ako Božie dielo a plán nepretržite napredovali a potom, čo Boh s človekom uzavrel zmluvu dúhy na znamenie, že už nikdy nezničí svet povodňami, mal Boh čoraz naliehavejšiu túžbu získať tých, ktorí by s Ním mohli tvoriť jednu myseľ. Takisto mal stále naliehavejšie želanie získať tých, ktorí boli schopní plniť Jeho vôľu na zemi, a navyše

získať skupinu ľudí schopných oslobodiť sa od síl temnoty a nebyť v područí satana, skupinu, ktorá by bola schopná podávať o Ňom svedectvo na zemi. Získanie takejto skupiny ľudí bolo dlho Božím želaním a čakal na to od čias stvorenia. Takže bez ohľadu na to, že Boh použil povodne na zničenie sveta, alebo bez ohľadu na Jeho zmluvu s človekom, Božia vôľa, rozpoloženie, plán a nádeje zostali všetky nemenné. Čo chcel vykonať, po čom túžil už dávno pred stvorením, bolo získať takých ľudí, ktorých chcel získať – získať skupinu ľudí schopných pochopiť a spoznať Jeho povahu a pochopiť Jeho vôľu, skupinu, ktorá by Ho dokázala uctievať. Takáto skupina ľudí by bola skutočne schopná o Ňom svedčiť a dá sa povedať, že by sa stali Jeho dôverníkmi.

Poďme dnes pokračovať v hľadaní Božích stôp a nasledujme kroky Jeho diela, aby sme mohli odhaliť Jeho myšlienky a nápady a všetky rôzne detaily, ktoré majú s Bohom niečo spoločné, ktoré boli všetky veľmi dlhý čas „zapečatené“. Skrze tieto veci spoznáme Božiu povahu, pochopíme Božiu podstatu, vpustíme Boha do našich sŕdc a každý z nás sa pomaly priblíži k Bohu, čím sa zmenší naša vzdialenosť od Boha.

Časť z toho, o čom sme naposledy hovorili, sa týkala otázky, prečo Boh uzavrel s človekom zmluvu. Tentoraz budeme v duchovnom spoločenstve hovoriť o nižšie uvedených úryvkoch z Písma. Začnime čítaním z Písma.

A. Abrahám

1. Boh sľúbi, že dá Abrahámovi syna

Gn 17, 15-17 A Boh riekol Abrahámovi: „Pokiaľ ide o tvoju ženu Saraj, nebudeš ju volať Saraj, ale bude sa volať Sára. A požehnám ju a dám ti aj syna z nej. Áno, požehnám ju a bude matkou národov; z nej vyjdú králi národov.“ Vtedy padol Abrahám na tvár, zasmial sa a v duchu si povedal: „Či sa narodí dieťa storočnej žene? Či porodí Sára, ktorá má deväťdesiat rokov?“

Gn 17, 21-22 „Svoju zmluvu však uzavriem s Izákom, ktorého ti Sára porodí v stanovenom čase na budúci rok.“ Potom sa s ním prestal rozprávať a Boh odišiel od Abraháma.

Nikto nemôže zabrániť dielu, ktoré sa Boh rozhodne vykonať

Takže všetci ste si práve vypočuli príbeh o Abrahámovi, však? Bol vyvolený Bohom po potope, ktorá zničila svet, volal sa Abrahám a keď mal sto rokov a jeho manželka Sára deväťdesiat, dostalo sa mu Božieho zasľúbenia. Aký sľub mu dal Boh? Boh sľúbil to, čo je uvedené v Písme: „A požehnám ju a dám ti aj syna z nej.“ Aké bolo pozadie Božieho sľubu, že mu dá syna? V Písme sa uvádza: „Vtedy padol Abrahám na tvár, zasmial sa a v duchu si povedal: ‚Či sa narodí dieťa storočnej žene? Či porodí Sára, ktorá má deväťdesiat rokov?‘“ Inými slovami, tento pár bol príliš starý na to, aby mohol mať deti. A čo urobil Abrahám, keď mu Boh dal sľub? S úsmevom padol na tvár a spýtal sa sám seba: „Či sa narodí dieťa storočnej žene?“ Abrahám sa domnieval, že je to nemožné – čo znamenalo, že veril, že Boží sľub nebol ničím iným než vtipom. Z ľudského hľadiska je to niečo pre človeka nedosiahnuteľné a rovnako nedosiahnuteľné a nemožné aj pre Boha. Pre Abraháma to možno bolo na smiech: „Boh stvoril človeka,

ale zdá sa, že si neuvedomuje, že niekto taký starý nie je schopný porodiť dieťa; Boh si myslí, že mi umožní porodiť dieťa, hovorí, že mi dá syna – určite to nie je možné!“ Abrahám padol na tvár, zasmial sa a pomyslel si: „Nemožné – Boh so mnou žartuje, to nemôže byť pravda!“ Nebral Božie slová vážne. Akým človekom bol teda Abrahám v Božích očiach? (Spravodlivým.) Kde bolo uvedené, že bol spravodlivým mužom? Myslíte si, že všetci tí, ktorých Boh povolá, sú spravodliví a dokonalí, že sú to všetci ľudia, ktorí kráčajú s Bohom. Lipnete na učení! Musíte jasne vidieť, že keď Boh niekoho vymedzí, nekoná tak svojvoľne. Boh v tomto prípade nepovedal, že Abrahám bol spravodlivý. Boh si vo svojom srdci vytvára normy na meranie každého človeka. Hoci Boh nepovedal, aký typ človeka bol Abrahám, pokiaľ ide o jeho správanie, akú vieru mal Abrahám v Boha? Bolo to trochu abstraktné? Alebo bola jeho viera veľká? Nie, nebola! Jeho smiech a myšlienky dokazovali, kým bol, takže vaše presvedčenie, že bol spravodlivý, je len výplodom vašej fantázie, je to slepé nasledovanie učenia a nezodpovedný úsudok. Videl Boh Abrahámov smiech a jeho drobné vyjadrenia? Vedel o nich? Boh to vedel. Ale zmenil by Boh to, čo sa rozhodol vykonať? Nie! Keď Boh naplánoval a rozhodol sa, že si toho muža vyberie, naplnilo sa to. Myšlienky človeka a jeho správanie by ani v najmenšom neovplyvnili Boha ani Mu neprekážali; Boh by svojvoľne nezmenil svoj plán ani by ho impulzívne nezmenil či nezavrhol pre správanie človeka, dokonca ani ak by išlo o nevedomé správanie. Čo je teda napísané v Genezis 17, 21-22? „‚Svoju zmluvu však uzavriem s Izákom, ktorého ti Sára porodí v stanovenom čase na budúci rok.‘ Potom sa s ním prestal rozprávať a Boh odišiel od Abraháma.“ Boh nevenoval ani najmenšiu pozornosť tomu, čo si Abrahám myslel alebo povedal. Aký bol dôvod Jeho nevšímavosti? Bolo to preto, lebo v tom čase Boh nežiadal, aby mal človek veľkú vieru alebo aby bol schopný veľkého poznania Boha, či dokonca aby bol schopný pochopiť, čo Boh koná a hovorí. Preto nežiadal, aby človek úplne pochopil Jeho rozhodnutia, dôvody, prečo vybral určitých ľudí, či princípy Jeho činov, pretože duchovné postavenie človeka bolo jednoducho nedostatočné. Boh v tej dobe považoval všetko Abrahámovo konanie a správanie za normálne. Neodsudzoval ani nekarhal, len vyslovil: „Sára ti porodí Izáka v stanovenom čase na budúci rok.“ Keď Boh vyhlásil tieto slová, táto záležitosť sa postupne stala skutočnosťou; v očiach Boha sa už dosiahlo to, čo sa malo uskutočniť podľa Jeho plánu. Po dokončení príslušných príprav Boh odišiel. Čo človek robí alebo si myslí, čo chápe, jeho plány – nič z toho nemá žiadny vzťah k Bohu. Všetko prebieha podľa Božieho plánu, v súlade s časmi a etapami stanovenými Bohom. Taký je princíp Božieho diela. Boh nezasahuje do všetkého, čo si človek myslí alebo vie, ale ani sa nevzdáva svojho plánu či neopúšťa svoje dielo len preto, lebo človek neverí alebo nerozumie. Fakty sa tak uskutočňujú podľa Božieho plánu a myšlienok. Presne to vidíme v Biblii: Boh spôsobil, aby sa Izák narodil v tom čase, ktorý určil. Dokazujú fakty, že správanie a chovanie človeka bránilo Božiemu dielu? Nebránilo to Božiemu dielu! Ovplyvnila malá viera človeka v Boha a jeho predstavy a fantázie o Ňom Božie dielo? Nie, nemalo to žiadny vplyv! Ani v najmenšom! Boží plán riadenia nie je ovplyvnený

žiadnym človekom, hmotou ani prostredím. Všetko, čo sa Boh rozhodne urobiť, bude dokončené a uskutočnené včas a podľa Jeho plánu a nikto nemôže zasahovať do Jeho diela. Boh prehliada určité aspekty ľudskej hlúposti a nevedomosti, a dokonca aj určité aspekty ľudského odporu a predstáv voči Nemu a bez ohľadu na to koná skutky, ktoré musí vykonať. To je Božia povaha a je to odraz Jeho všemohúcnosti.

2. Abrahám obetuje Izáka

Gn 22, 2-3 A riekol: „Vezmi svojho syna, jediného syna Izáka, ktorého miluješ, a choď do krajiny Mórija a obetuj ho tam ako zápalnú obetu na jednom z vrchov, o ktorých ti poviem.“ Abrahám vstal skoro ráno, osedlal osla, vzal so sebou dvoch svojich mladíkov a svojho syna Izáka, naštiepal drevo na zápalnú obetu, vstal a šiel na miesto, o ktorom mu povedal Boh.

Gn 22, 9-10 A prišli na miesto, o ktorom mu riekol Boh, a Abrahám tam vytvoril oltár, nazhromaždil drevo, spútal svojho syna Izáka a položil ho na drevo na oltári. Abrahám natiahol ruku a zobral nôž, aby zabil svojho syna.

Dielo Božieho riadenia a spásy ľudstva sa začína Abrahámovou obetou Izáka

Keď dal Boh Abrahámovi syna, naplnili sa slová, ktoré Abrahámovi povedal. To neznamená, že Boží plán sa tu zastavil; naopak, Boží veľkolepý plán riadenia a spásy ľudstva sa práve začal a Jeho požehnanie Abrahámovho syna bolo len predohrou k Jeho celkovému plánu riadenia. Kto v tom momente vedel, že Boží boj so satanom sa v tichosti začal vo chvíli, keď Abrahám obetoval Izáka?

Boha nezaujíma, či je človek hlúpy – žiada len, aby bol pravdivý

Pozrime sa ďalej na to, čo spôsobil Boh Abrahámovi. V Genezis 22, 2 vydal Boh Abrahámovi nasledujúci príkaz: „Vezmi svojho syna, jediného syna Izáka, ktorého miluješ, a choď do krajiny Mórija a obetuj ho tam ako zápalnú obetu na jednom z vrchov, o ktorých ti poviem.“ Boží odkaz bol jasný: hovoril Abrahámovi, aby daroval svojho jediného syna Izáka, ktorého miloval, ako zápalnú obetu. Ak sa na to pozrieme dnes, je Boží príkaz stále v rozpore s ľudskými predstavami? Áno! Všetko, čo Boh vtedy vykonal, je úplne v rozpore s predstavami človeka; je to pre človeka nepochopiteľné. Vo svojich predstavách ľudia veria nasledovnému: keď človek neveril a považoval to za nemožné, Boh mu dal syna, a keď syna získal, Boh ho požiadal, aby svojho syna obetoval. To je úplne neuveriteľné! Čo mal Boh vlastne v úmysle urobiť? Aký bol skutočný Boží úmysel? Dal Abrahámovi syna bezpodmienečne, a predsa žiadal Abraháma, aby priniesol bezpodmienečnú obetu. Bolo to neúmerné? Z pohľadu tretej strany to bolo nielen neúmerné, ale tak trochu to bol aj prípad „bezdôvodného vytvárania problémov“. Samotný Abrahám si však nemyslel, že Boh žiada priveľa. Hoci mal na to niekoľko vlastných drobných názorov a hoci bol voči Bohu trochu podozrievavý, bol stále pripravený priniesť obetu. Čo vidíš v tomto bode ako dôkaz, že bol Abrahám ochotný obetovať svojho syna? O čom sa píše v týchto vetách? V pôvodnom texte sa uvádza

toto: „Abrahám vstal skoro ráno, osedlal osla, vzal so sebou dvoch svojich mladíkov a svojho syna Izáka, naštiepal drevo na zápalnú obetu, vstal a šiel na miesto, o ktorom mu povedal Boh.“ (Gn 22, 3) „A prišli na miesto, o ktorom mu riekol Boh, a Abrahám tam vytvoril oltár, nazhromaždil drevo, spútal svojho syna Izáka a položil ho na drevo na oltári. Abrahám natiahol ruku a zobral nôž, aby zabil svojho syna.“ (Gn 22, 9-10) Keď Abrahám natiahol ruku a zobral nôž, aby svojho syna zabil, videl Boh jeho činy? Áno. Celý proces – od začiatku, keď Boh požiadal Abraháma, aby obetoval Izáka, až do chvíle, keď Abrahám skutočne zdvihol nôž, aby zabil svojho syna – ukázal Bohu Abrahámovo srdce a bez ohľadu na jeho predchádzajúcu hlúposť, nevedomosť a nepochopenie Boha bolo jeho srdce v tom čase pre Boha pravdivé a čestné a Abrahám sa skutočne chystal vrátiť Izáka, syna, ktorého mu dal Boh, späť Bohu. Boh v ňom uvidel poslušnosť, presné tú poslušnosť, po ktorej túžil.

Boh koná mnohé veci, ktoré sú pre človeka nepochopiteľné a dokonca neuveriteľné. Keď Boh chce niekoho ovládať, toto ovládanie je často v rozpore s predstavami človeka a je pre neho nepochopiteľné, ale je to práve tento nesúlad a nepochopiteľnosť, ktoré sú Božou skúškou a testom človeka. Abrahám medzitým dokázal preukázať poslušnosť Bohu, čo bolo najzákladnejšou podmienkou jeho schopnosti uspokojiť Božiu požiadavku. Len vtedy, keď Abrahám dokázal poslúchnuť Božiu požiadavku a podujal sa obetovať Izáka, Boh skutočne pocítil istotu a uznanie voči ľudstvu – voči Abrahámovi, ktorého si vyvolil. Až vtedy Boh získal istotu, že táto osoba, ktorú si vybral, bola nenahraditeľným vodcom, ktorý mohol prijať Jeho sľub a Jeho následný plán riadenia. Hoci to bola len skúška a test, Boh sa cítil uspokojený, vnímal ľudskú lásku a cítil sa potešený človekom ako nikdy predtým. Zastavil Boh Abraháma vo chvíli, keď zdvihol nôž, aby zabil Izáka? Boh nedovolil Abrahámovi obetovať Izáka, pretože Boh jednoducho nemal v úmysle vziať Izákovi život. Boh teda zastavil Abraháma práve včas. Abrahámova poslušnosť prešla Božou skúškou. To, čo urobil, bolo dostatočné a Boh už videl výsledok toho, čo zamýšľal urobiť. Bol tento výsledok pre Boha uspokojivý? Dá sa povedať, že tento výsledok bol pre Boha uspokojivý, že to bolo to, čo Boh chcel a túžil vidieť. Je to pravda? Hoci Boh v rôznych súvislostiach používa rozličné spôsoby skúšania každého človeka, v Abrahámovi Boh videl to, čo chcel, videl, že Abrahámovo srdce bolo pravdivé a jeho poslušnosť bezpodmienečná. Bolo to práve táto bezpodmienečnosť, po čom Boh túžil. Ľudia často hovoria: „Už som obetoval toto, už som sa vzdal tamtoho – prečo so mnou Boh stále nie je spokojný? Prečo ma stále vystavuje skúškam? Prečo ma neustále testuje?“ Dokazuje to jeden fakt: Boh nevidel tvoje srdce ani tvoje srdce nezískal. Znamená to, že neuvidel takú úprimnosť, ako keď Abrahám dokázal zdvihnúť nôž, aby zabil svojho syna vlastnou rukou a obetoval ho Bohu. Nevidel tvoju bezpodmienečnú poslušnosť a nepotešil si Ho. Je teda prirodzené, že ťa Boh neustále skúša. Nie je to pravda? Teraz odložíme túto tému stranou. Ďalej si prečítame Boží sľub Abrahámovi.

3. Boží sľub Abrahámovi

Gn 22, 16-18 „Prisahal som na seba," riekol Jahve, „lebo si to urobil a neušetril si svojho jediného syna. Požehnám ťa a rozmnožím tvoje potomstvo ako hviezdy na nebi a ako piesok na morskom brehu, a tvoje potomstvo obsadí bránu svojich nepriateľov. A v tvojom potomstve budú požehnané všetky národy zeme, pretože si poslúchol Môj hlas."

To je neskrátený príbeh o Božom požehnaní Abraháma. Hoci je stručný, jeho obsah je bohatý: zahŕňa dôvod a pozadie Božieho daru Abrahámovi a to, čo Abrahámovi dal. Je tiež naplnený radosťou a vzrušením, s ktorými Boh vyslovil tieto slová, ako aj naliehavosťou Jeho túžby získať tých, ktorí sú schopní počúvať Jeho slová. Vidíme v tom Božiu opateru a nežnosť voči tým, ktorí poslúchajú Jeho slová a nasledujú Jeho príkazy. Tiež tak vidíme cenu, ktorú platí za získanie ľudí, a opateru a myšlienky, ktoré vkladá do ich získania. Táto pasáž, ktorá obsahuje slová „prisahal som na seba", nám navyše dáva silný pocit trpkosti a bolesti, ktorú znáša Boh a jedine Boh v zákulisí tohto diela svojho plánu riadenia. Je to pasáž na zamyslenie, ktorá mala osobitný význam pre tých, ktorí prišli potom, a mala na nich ďalekosiahly dosah.

Človek získava Božie požehnania svojou úprimnosťou a poslušnosťou

Bolo požehnanie, ktoré udelil Boh Abrahámovi a o ktorom tu čítame, veľké? Aké veľké bolo? Je tu jedna kľúčová veta: „A v tvojom potomstve budú požehnané všetky národy zeme." Táto veta dokazuje, že Abrahám prijal požehnanie, ktoré nebolo dané nikomu, kto prišiel pred ním alebo po ňom. Keď, ako žiadal Boh, Abrahám vrátil Bohu svojho jediného syna – svojho milovaného jediného syna (tu nemôžeme použiť slovo obetoval; mali by sme povedať, že svojho syna vrátil Bohu) –, Boh nielenže nedovolil Abrahámovi obetovať Izáka, ale ho aj požehnal. Akým sľubom požehnal Abraháma? Požehnal ho sľubom, že rozmnoží jeho potomstvo. A ako sa malo rozmnožiť? V Písme je tento záznam: „ako hviezdy na nebi a ako piesok na morskom brehu, a tvoje potomstvo obsadí bránu svojich nepriateľov. A v tvojom potomstve budú požehnané všetky národy zeme." V akom kontexte Boh vyslovil tieto slová? Teda ako Abrahám získal Božie požehnania? Dostal ich presne tak, ako hovorí Boh v Písme: „pretože si poslúchol Môj hlas." To znamená, že Abrahám sa riadil Božím príkazom, pretože urobil všetko, čo Boh povedal, žiadal a prikázal, bez najmenšej ponosy, a tak mu Boh dal taký sľub. V tomto sľube je jedna kľúčová veta, ktorá sa dotýka vtedajších Božích myšlienok. Vidíte ju? Možno ste nevenovali veľkú pozornosť Božím slovám: „Prisahal som na seba." Znamenajú, že keď Boh tieto slová vyslovil, prisahal sám na seba. Na čo ľudia prisahajú, keď skladajú prísahu? Prisahajú na nebo, čo znamená, že skladajú prísahu Bohu a prisahajú na Boha. Ľudia možno veľmi nerozumejú, čo znamená, že Boh prisahal sám na seba, ale dokážete to pochopiť, keď vám poskytnem správne vysvetlenie. Keď sa Boh stretol s mužom, ktorý počul len Jeho slová, ale nerozumel Jeho srdcu, cítil sa znovu osamelý a stratený. V zúfalstve – a dá sa povedať, že podvedome – urobil Boh

niečo veľmi prirodzené: položil ruku na svoje srdce a obrátil sa sám na seba, keď udeľoval tento sľub Abrahámovi, a tento muž počul Boha povedať: „Prisahal som na seba.“ Skrze Božie činy môžeš myslieť na seba. Keď si položíš ruku na srdce a rozprávaš sa sám so sebou, máš jasnú predstavu o tom, čo hovoríš? Je tvoj postoj úprimný? Hovoríš otvorene, zo srdca? Vidíme tu teda, že keď Boh hovoril s Abrahámom, bol vážny a úprimný. Keď Boh hovoril k Abrahámovi a žehnal mu, zároveň hovoril aj sám k sebe. Hovoril si: Požehnám Abraháma a rozmnožím jeho potomstvo ako hviezdy na nebi a ako piesok na morskom brehu, pretože poslúchol Moje slová a on je ten, ktorého som si vyvolil. Keď Boh povedal: „Prisahal som na seba“, rozhodol, že v Abrahámovi vytvorí vyvolený ľud Izraela a povedie tento ľud vpred spolu so svojím dielom. To znamená, že Boh by nechal Abrahámových potomkov niesť dielo Božieho riadenia, a Božie dielo a to, čo Boh vyjadril, by sa začalo Abrahámom a pokračovalo Abrahámovými potomkami, čím by sa naplnilo Božie želanie spasiť človeka. Čo poviete, nie je to požehnaná vec? Pre človeka neexistuje väčšie požehnanie ako toto; dá sa povedať, že je to tá najpožehnanejšia vec. Požehnanie, ktoré Abrahám získal, nepredstavovalo rozmnoženie jeho potomstva, ale dosiahnutie Božieho riadenia, Jeho poverenia a Jeho diela v Abrahámových potomkoch. To znamená, že požehnania, ktoré Abrahám získal, neboli dočasné, ale pokračovali spolu s napredovaním Božieho plánu riadenia. Keď Boh prehovoril, keď Boh prisahal na seba, už urobil rozhodnutie. Bol proces tohto rozhodnutia pravdivý? Bolo to skutočné? Boh sa rozhodol, že od toho okamihu bude Jeho úsilie, cena, ktorú zaplatil, to, čo má a čím je, Jeho všetko, a dokonca aj Jeho život, dané Abrahámovi a jeho potomkom. Boh sa tiež rozhodol, že počnúc touto skupinou ľudí prejaví svoje skutky a umožní človeku vidieť Jeho múdrosť, autoritu a moc.

Nemenným Božím želaním je získať tých, ktorí poznajú Boha a sú schopní o Ňom svedčiť

V rovnakom čase, keď Boh prehovoril k sebe, hovoril aj k Abrahámovi, ale okrem toho, že si vypočul požehnania, ktoré mu Boh dal, dokázal Abrahám v tej chvíli pochopiť skutočné Božie želania vo všetkých Jeho slovách? Nie, nedokázal! Takže v tej chvíli, keď Boh prisahal na seba, Jeho srdce bolo stále osamelé a smutné. Naďalej neexistoval jediný človek, ktorý by bol schopný pochopiť alebo porozumieť, čo Boh zamýšľal a plánoval. V tom okamihu s Ním nikto – vrátane Abraháma – nedokázal dôverne hovoriť, a už vôbec s Ním nikto nedokázal spolupracovať pri vykonávaní diela, ktoré musel vykonať. Na povrchu Boh získal Abraháma, niekoho, kto dokázal poslúchať Jeho slová. No v skutočnosti nemal tento človek o Bohu takmer žiadne poznatky. Aj keď Boh požehnal Abraháma, Božie srdce stále nebolo uspokojené. Čo znamená, že Boh nebol uspokojený? Znamená to, že Jeho riadenie sa len začalo, že ľudia, ktorých chcel získať, ľudia, ktorých túžil vidieť, ľudia, ktorých miloval, boli od Neho stále vzdialení; potreboval čas, potreboval počkať, potreboval byť trpezlivý. Lebo vtedy okrem samotného Boha

nebolo nikoho, kto by vedel, čo potrebuje, čo chce získať alebo po čom túži. Takže v tom istom čase, keď sa Boh cítil veľmi vzrušený, cítil zároveň na srdci ťažobu. Napriek tomu nezastavil svoje kroky a pokračoval v plánovaní ďalšieho kroku toho, čo musí urobiť.

Čo vidíte v Božom sľube Abrahámovi? Boh udelil Abrahámovi veľké požehnania jednoducho preto, lebo poslúchol Božie slová. Aj keď sa to na prvý pohľad zdá normálne a samozrejmé, vidíme v tom Božie srdce: Boh si obzvlášť cení ľudskú poslušnosť voči Nemu a váži si ľudské pochopenie a úprimnosť voči Nemu. Ako veľmi si Boh váži túto úprimnosť? Možno nechápete, ako veľmi si to váži, a možno si to ani nikto neuvedomuje. Boh dal Abrahámovi syna, a keď tento syn vyrástol, Boh požiadal Abraháma, aby Mu svojho syna obetoval. Abrahám do písmena splnil Boží príkaz, poslúchol Božie slovo a jeho úprimnosť pohla Bohom tak, že to ocenil. Do akej miery to Boh ocenil? A prečo to ocenil? V čase, keď nikto nechápal Božie slová ani nerozumel Jeho srdcu, Abrahám urobil niečo, čo otriaslo nebom a rozochvelo zem, a to spôsobilo, že Boh pocítil bezprecedentný pocit uspokojenia a mal radosť, že získal niekoho, kto bol schopný poslúchať Jeho slová. Toto uspokojenie a radosť pochádzali od stvorenia, ktoré Boh vytvoril vlastnou rukou, a bola to prvá „obeta“, ktorú človek priniesol Bohu a ktorú si Boh najviac cenil od stvorenia človeka. Boh dlho čakal na túto obetu a považoval ju za prvý najdôležitejší dar od človeka, ktorého stvoril. Ukázala Bohu prvé ovocie Jeho úsilia a cenu, ktorú zaplatil, a umožnila Mu uzrieť v ľudstve nádej. Potom Boh ešte väčšmi zatúžil po skupine takýchto ľudí, aby Mu robili spoločnosť, zaobchádzali s Ním s úprimnosťou a aby sa o neho úprimne starali. Boh dokonca dúfal, že Abrahám bude žiť ďalej, pretože si želal, aby Ho sprevádzalo také srdce, aké má Abrahám, a aby bol s Ním, keď bude pokračovať vo svojom riadení. Bez ohľadu na to, čo Boh chcel, bolo to len želanie, len myšlienka – pretože Abrahám bol len človekom, ktorý bol schopný Ho poslúchať a nemal najmenšie pochopenie alebo poznanie Boha. Abrahám zďaleka nedosahoval normy Božích požiadaviek na človeka, ktorými sú: poznanie Boha, schopnosť svedčiť o Bohu a byť s Bohom jedna myseľ. Abrahám teda nemohol s Bohom držať krok. V Abrahámovom obetovaní Izáka uvidel Boh jeho úprimnosť a poslušnosť a videl, že odolal Božej skúške. Aj keď Boh prijal jeho úprimnosť a poslušnosť, stále nebol hoden stať sa Božím dôverníkom, stať sa niekým, kto pozná a chápe Boha, a niekým, kto je schopný poznať Božiu povahu; ani zďaleka nebol s Bohom jednej mysle a nekonal Božiu vôľu. Boh preto vo svojom srdci stále zostával osamelý a znepokojený. Čím osamelejším a znepokojenejším sa Boh stával, tým viac potreboval čo najskôr pokračovať vo svojom riadení a byť schopný vybrať a získať skupinu ľudí, aby čo najskôr splnili Jeho plán riadenia a dosiahli Jeho vôľu. Bola to Božia dychtivá túžba a nezmenila sa od samého začiatku až dodnes. Odkedy Boh na počiatku stvoril človeka, túži po skupine premožiteľov, skupine, ktorá s Ním bude kráčať a dokáže si uvedomiť, spoznať a pochopiť Jeho povahu. Toto Božie želanie sa nikdy nezmenilo. Bez ohľadu na to, ako dlho ešte musí čakať, aká ťažká môže byť cesta vpred a aké vzdialené môžu byť ciele, po ktorých túži, Boh nikdy nezmenil svoje očakávania od človeka ani sa ich nevzdal.

Teraz, keď som to vyslovil, uvedomujete si niečo z Božieho priania? Možno to, čo ste si uvedomili, nie je veľmi hlboké – ale postupne to príde!

Počas toho istého obdobia, v ktorom žil Abrahám, Boh zničil mesto. To mesto sa volalo Sodoma. Mnohí ľudia určite poznajú príbeh Sodomy, no nikto nepozná Božie myšlienky, ktoré Ho priviedli k zničeniu mesta.

Dnes sa teda prostredníctvom nižšie uvedených rozhovorov medzi Bohom a Abrahámom dozvieme o Jeho vtedajších myšlienkach a zároveň spoznáme Jeho povahu. Prečítajme si nasledujúce pasáže z Písma.

B. Boh musí zničiť Sodomu

Gn 18, 26 A Jahve riekol: „Ak nájdem v Sodome päťdesiat spravodlivých, ušetrím celé mesto kvôli nim.“

Gn 18, 29 On Mu ešte raz povedal: „Možno, že sa ich tam nájde štyridsať.“ On však odpovedal: „Neurobím to.“

Gn 18, 30 On Mu povedal: „Možno, že sa tam nájde tridsať.“ On odpovedal: „Neurobím to.“

Gn 18, 31 A on povedal: „Možno, že sa ich tam nájde dvadsať.“ A On odpovedal: „Nezničím ho.“

Gn 18, 32 A on povedal: „Možno, že sa ich tam nájde desať.“ A On odpovedal: „Nezničím ho.“

To je niekoľko úryvkov, ktoré som vybral z Biblie. Nie sú to úplné, originálne verzie. Ak si ich chcete prečítať, môžete si ich sami vyhľadať v Biblii. Aby som ušetril čas, vynechal som časť pôvodného obsahu. Vybral som len niekoľko kľúčových pasáží a viet, pričom som vynechal niekoľko viet, ktoré dnes nemajú žiadny vplyv na naše duchovné spoločenstvo. Vo všetkých pasážach a v celom obsahu, o ktorom sa v duchovnom spoločenstve rozprávame, sa nezameriavame na detaily príbehov a správanie človeka v príbehoch; namiesto toho hovoríme len o tom, aké boli v tom čase Božie myšlienky a nápady. V Božích myšlienkach a nápadoch uvidíme Božiu povahu a vo všetkom, čo Boh vykonal, uvidíme pravého samotného Boha – tak dosiahneme náš cieľ.

Boh sa stará len o tých, ktorí dokážu poslúchať Jeho slová a nasledovať Jeho príkazy

Vyššie uvedené pasáže obsahujú niekoľko kľúčových slov: čísla. Jahve najskôr povedal, že ak nájde v meste päťdesiat spravodlivých, ušetrí celé miesto, čo znamená, že mesto nezničí. Bolo teda v Sodome päťdesiat spravodlivých? Nebolo. Čo povedal Abrahám Bohu krátko nato? Povedal: „Možno, že sa ich tam nájde štyridsať?“ A Boh odpovedal: „Neurobím to.“ Potom Abrahám povedal: „Možno, že sa ich tam nájde tridsať?“ A Boh odpovedal: „Neurobím to.“ „A možno dvadsať?“ „Neurobím to.“ „Desať?“ „Neurobím to.“ Bolo nakoniec v meste desať spravodlivých? Nebolo ich desať, ale jeden tam bol. A kto to bol? Bol to Lót. V tom čase žil v Sodome len jeden spravodlivý človek, ale bol Boh veľmi prísny alebo náročný, pokiaľ išlo o toto číslo? Nie, nebol! A tak, keď sa človek stále pýtal: „A čo štyridsať?“ „A čo tridsať?“, až kým sa

nedostal k: „A čo tak desať?“ Boh povedal: „Aj keby ich bolo len desať, nezničil by som mesto; ušetril by som ho a odpustil by som nielen týmto desiatim, ale aj ostatným ľuďom.“ Keby ich bolo len desať, už to by bolo dosť poľutovaniahodné, ale ukázalo sa, že v Sodome v skutočnosti nebolo ani toľko spravodlivých ľudí. Vidíte teda, že v Božích očiach bolo v obyvateľoch mesta toľko hriechu a zla, že Boh nemal inú možnosť, ako ich zničiť. Čo Boh myslel tým, keď povedal, že mesto nezničí, ak tam bude päťdesiat spravodlivých? Tieto čísla neboli pre Boha dôležité. Dôležité bolo, či v meste žili, alebo nežili spravodliví ľudia, ktorých chcel. Keby mesto malo len jedného spravodlivého človeka, Boh by nedovolil, aby sa mu ublížilo pre Jeho zámer zničiť mesto. Znamená to, že bez ohľadu na to, či sa Boh chystal zničiť mesto a koľko spravodlivých v ňom bolo, pre Boha bolo toto hriešne mesto prekliate a ohavné a malo byť zničené, malo zmiznúť z Božích očí, zatiaľ čo spravodliví mali zostať. Bez ohľadu na dobu a štádium vývoja ľudstva zostáva Boží postoj nemenný: nenávidí zlo a stará sa o tých, ktorí sú v Jeho očiach spravodliví. Tento jasný Boží postoj je tiež pravým zjavením Božej podstaty. Keďže v meste bol len jeden spravodlivý človek, Boh už viac neváhal. Konečným výsledkom bolo, že Sodoma bola nevyhnutne zničená. Čo v tom vidíte? V tej dobe by Boh nezničil mesto, ak by v ňom bolo päťdesiat spravodlivých ani ak by ich bolo len desať, čo znamená, že Boh by sa rozhodol odpustiť a byť tolerantný voči ľudstvu alebo by vykonal dielo vedenia kvôli niekoľkým ľuďom, ktorí sa Ho dokázali báť a ctiť si Ho. Boh pripisuje veľký význam spravodlivým skutkom človeka, tým, ktorí Ho dokážu uctievať, a tým, ktorí sú schopní pred Ním konať dobré skutky.

Od najstarších čias až podnes, dočítali ste sa niekedy v Biblii o tom, ako Boh komunikuje pravdu alebo rozpráva niekomu o Božej ceste? Nie, nikdy. Božie slová adresované človeku, o ktorých čítame, hovorili ľuďom len o tom, čo majú robiť. Niektorí išli a urobili to, niektorí nie; niektorí uverili a niektorí nie. To bolo všetko. Spravodliví tej doby – tí, ktorí boli spravodliví v Božích očiach – boli len tí, ktorí dokázali počúvať Božie slová a nasledovať Jeho príkazy. Boli to služobníci, ktorí vykonávali Božie slová medzi ľuďmi. Mohli by sa takíto ľudia nazývať tými, ktorí poznajú Boha? Mohli by sa nazývať ľuďmi, ktorých zdokonalil Boh? Nie, nemohli. Bez ohľadu na ich počet, boli títo spravodliví ľudia v Božích očiach hodní nazývať sa Božími dôverníkmi? Mohli by sa nazývať Božími svedkami? Určite nie! Určite neboli hodní nazývať sa Božími dôverníkmi ani svedkami. Ako teda Boh nazýval takýchto ľudí? V Starej zmluve Biblie je mnoho príkladov, keď ich Boh nazýva označením Môj služobník. To znamená, že v tom čase boli títo spravodliví ľudia v Božích očiach Božími služobníkmi, boli to ľudia, ktorí Mu slúžili na zemi. A ako Boh vymyslel toto pomenovanie? Prečo ich tak nazval? Má Boh vo svojom srdci normy pre pomenovania ľudí? Určite áno. Boh má určité normy bez ohľadu na to, či ľudí nazýva spravodlivými, dokonalými, bezúhonnými, alebo služobníkmi. Keď niekoho nazve svojím služobníkom, pevne verí, že tento človek je schopný prijímať Jeho poslov, plniť Jeho príkazy a dokáže vykonávať to, čo mu poslovia prikážu. Čo tento človek vykonáva? Vykonáva to, čo Boh mu prikazuje, aby robil a vykonal na zemi. Dalo

by sa to, čo vtedy Boh od človeka žiadal, aby robil a vykonával na zemi, nazvať Božou cestou? Nie, nedalo. Pretože v tom čase Boh žiadal len to, aby človek urobil niekoľko jednoduchých vecí; vyslovil niekoľko jednoduchých príkazov a človeku povedal, aby robil len to alebo ono a nič viac. Boh konal podľa svojho plánu. Pretože mnohé podmienky v tom čase ešte neexistovali, čas ešte nedozrel a pre ľudstvo bolo ťažké niesť Božiu cestu, preto Božia cesta ešte nezačala vychádzať z Božieho srdca. Boh videl spravodlivých ľudí, o ktorých hovoril a ktorých tu vidíme – či už tridsiatich alebo dvadsiatich –, ako svojich služobníkov. Keď Boží poslovia prišli k týmto služobníkom, tí ich prijali, nasledovali ich príkazy a konali podľa ich slov. Presne to by mali urobiť a dosiahnuť tí, ktorí boli služobníkmi v Božích očiach. Boh je uvážlivý, keď ľuďom dáva pomenovania. Svojimi služobníkmi ich nenazval preto, lebo boli takí, akí ste teraz vy – nie preto, lebo si vypočuli mnoho kázní, vedeli, čo Boh robí, pochopili veľa z Božej vôle a rozumeli Jeho plánu riadenia –, ale preto, že boli vo svojej ľudskej prirodzenosti čestní a schopní vyhovieť Božím slovám. Keď im Boh rozkázal, boli schopní odložiť stranou to, čo práve robili, a vykonali to, čo im Boh prikázal. Takže pre Boha je ďalšou významovou úrovňou v oslovení služobník to, že spolupracoval s Jeho dielom na zemi, a hoci nebol Božím poslom, bol vykonávateľom a realizátorom Božích slov na zemi. Vidíte teda, že títo služobníci alebo spravodliví ľudia mali v Božom srdci veľkú váhu. Dielo, ktoré mal Boh začať na zemi, nebolo možné vykonať bez ľudí, ktorí by s Ním spolupracovali, a rolu, ktorú prevzali Boží služobníci, nedokázali nahradiť Boží poslovia. Každá úloha, ktorú Boh prikázal týmto služobníkom, bola pre Neho veľmi dôležitá, a preto ich nemohol stratiť. Bez spolupráce týchto služobníkov s Bohom by Jeho dielo medzi ľuďmi ustalo, v dôsledku čoho by Boží plán riadenia a Božie nádeje prišli nazmar.

Boh je nesmierne milosrdný voči tým, na ktorých Mu záleží, a hlboko hnevlivý voči tým, ktorých nenávidí a odmieta

Bolo podľa biblických záznamov v Sodome desať Božích služobníkov? Nie, nebolo! Bolo mesto hodné toho, aby ho Boh ušetril? Iba jediná osoba v meste – Lót – prijala Božích poslov. Z týchto slov vyplýva, že v meste žil len jeden Boží služobník, a preto Boh nemal inú možnosť, než zachrániť Lóta a Sodomu zničiť. Vyššie citované rozhovory medzi Abrahámom a Bohom sa môžu zdať jednoduché, avšak objasňujú niečo veľmi hlboké: existujú princípy Božích činov a pred prijatím rozhodnutia strávi Boh dlhý čas pozorovaním a uvažovaním; rozhodne neurobí žiadne rozhodnutia ani žiadne závery skôr, než nastane ten správny čas. Rozhovory medzi Abrahámom a Bohom nám ukazujú, že Božie rozhodnutie zničiť Sodomu nebolo ani v najmenšom nesprávne, pretože Boh už vedel, že v meste nebolo štyridsať spravodlivých ani tridsať spravodlivých, ani dvadsať. Nebolo ich tam ani desať. Jediný spravodlivý v meste bol Lót. Boh pozoroval všetko dianie a okolnosti v Sodome a poznal ich ako vlastnú dlaň. Jeho rozhodnutie teda nemohlo byť nesprávne. Na rozdiel od Božej všemohúcnosti je človek taký otupený, taký hlúpy a nevedomý, taký krátkozraký. To vidíme v rozhovoroch medzi Abrahámom a

Bohom. Boh vydáva svoju povahu od počiatku až dodnes. Aj v tomto by sme mali vidieť Božiu povahu. Čísla sú jednoduché – nič nedokazujú –, ale je v nich veľmi dôležité vyjadrenie Božej povahy. Boh by nezničil mesto kvôli päťdesiatim spravodlivým. Je to vďaka Božiemu milosrdenstvu? Je to vďaka Jeho láske a tolerancii? Uvedomujete si túto stránku Božej povahy? Aj keby bolo len desať spravodlivých, Boh by vďaka týmto desiatim spravodlivým ľuďom mesto nezničil. Ide, alebo nejde o Božiu toleranciu a lásku? Vďaka Božiemu milosrdenstvu, tolerancii a obavám o týchto spravodlivých ľudí by mesto nezničil. To je Božia tolerancia. Aký výsledok nakoniec vidíme? Keď Abrahám povedal: „Možno sa ich tam nájde desať“, Boh odpovedal: „Nezničím ho.“ Potom už Abrahám nepovedal nič, lebo v Sodome nebolo tých desať spravodlivých, o ktorých hovoril, a už nemal čo dodať. Vtedy pochopil, prečo sa Boh rozhodol zničiť Sodomu. Akú Božiu povahu v tom vidíš? Aké rozhodnutie prijal Boh? Boh rozhodol, že ak toto mesto nemalo desať spravodlivých, nedovolil by jeho jestvovanie a nevyhnutne by ho zničil. Nie je to Boží hnev? Predstavuje tento hnev Božiu povahu? Je táto povaha zjavením Božej svätej podstaty? Je to zjavenie Božej spravodlivej podstaty, ktorú človek nesmie uraziť? Keď si Boh overil, že v Sodome nie je desať spravodlivých, získal istotu, že zničí mesto a ľudí v tomto meste prísne potrestá, pretože sa postavili Bohu a boli tak nečistí a skazení.

Prečo sme tieto pasáže rozobrali týmto spôsobom? Týchto niekoľko jednoduchých viet totiž plne vyjadruje Božiu povahu nesmierneho milosrdenstva a hlbokého hnevu. V Božom srdci tkvela hlboká nenávisť voči všetkým, ktorí boli v Sodome skazení, zatiaľ čo spravodlivých si cenil, mal pre nich milosrdenstvo, toleroval ich a staral sa o nich. Išlo o nesmierne milosrdenstvo a hlboký hnev, alebo nie? Akými prostriedkami Boh zničil mesto? Ohňom. A prečo ho zničil ohňom? Keď vidíš, že niečo horí v plameňoch, alebo keď sa chystáš niečo spáliť, čo pritom cítiš? Prečo to chceš spáliť? Máš pocit, že to už viac nepotrebuješ, že sa na to už viac nechceš dívať? Chceš sa toho zbaviť? Boh použil oheň na znak opustenia, nenávisti a pretože si už viac neželal hľadieť na Sodomu. Táto emócia spôsobila, že Boh zmietol Sodomu ohňom. Použitie ohňa predstavuje veľkosť Božieho hnevu. Božie milosrdenstvo a tolerancia skutočne existujú, ale Božia svätosť a spravodlivosť, keď rozpúta svoj hnev, tiež človeku ukazujú Božiu stránku, ktorá nestrpí žiadne urážky. Keď je človek plne schopný poslúchať Božie príkazy a koná v súlade s Božími požiadavkami, Boh nešetrí milosrdenstvom voči človeku; keď je človek voči Nemu plný skazenosti, nenávisti a nepriateľstva, Boh je hlboko nahnevaný. Do akej miery sa hlboko hnevá? Jeho hnev bude trvať dovtedy, kým viac neuvidí odpor a zlé skutky človeka, kým sa Mu nestratia z očí. Až potom Boží hnev zmizne. Inými slovami, bez ohľadu na to, o koho ide, ak sa srdce človeka vzdiali od Boha a navždy sa od Neho odvráti, potom sa Boží hnev rozpúta bez prestania a bez ohľadu na to, ako chce tento človek – zdanlivo alebo z hľadiska jeho subjektívnych túžob – uctievať, nasledovať a poslúchať Boha vo svojom tele alebo v mysli. Keď Boh vypustí svoj hlboký hnev po tom, čo dal človeku dostatok príležitostí, len čo sa rozpúta, nebude už žiadna možnosť, ako

ho vziať späť a Boh už nikdy nebude milosrdný a tolerantný voči takémuto ľudstvu. To je jedna stránka Božej povahy, ktorá netoleruje žiadnu urážku. Ľuďom sa tu zdá normálne, že by Boh zničil mesto, pretože v Božích očiach mesto plné hriechu nemohlo existovať a ďalej pretrvávať a bolo rozumné, aby ho Boh zničil. A predsa vidíme celú Božiu povahu v tom, čo sa stalo pred zničením Sodomy a po ňom. Je tolerantný a milosrdný k veciam, ktoré sú láskavé, krásne a dobré; k veciam, ktoré sú zlé, hriešne a podlé, pociťuje hlboký, nepretržitý hnev. To sú dva hlavné a najvýznamnejšie aspekty Božej povahy a Boh ich navyše zjavuje od začiatku až do konca: nesmierne milosrdenstvo a hlboký hnev. Väčšina z vás zažila niečo z Božieho milosrdenstva, ale len veľmi málo z vás ocenilo Boží hnev. Božie milosrdenstvo a láskavosť možno vidieť v každom človeku; to znamená, že Boh je voči každému človeku nesmierne milosrdný. Boh napriek tomu len veľmi zriedka prejavil, ba možno nikdy neprejavil hlboký hnev voči niektorým jednotlivcom či skupine ľudí medzi vami. Len pokoj! Skôr či neskôr každý človek uvidí a zažije Boží hnev, no teraz ešte nenastal ten správny čas. Prečo je to tak? Je to preto, lebo keď sa Boh na niekoho neustále hnevá, teda keď naňho vypustí svoj hlboký hnev, znamená to, že tohto človeka už dlho nenávidí a zavrhuje ho, pohŕda jeho existenciou a nemôže jeho existenciu zniesť; len čo naňho zošle svoj hnev, zmizne. Božie dielo dnes ešte nedosiahlo tento bod. Nikto z vás nedokáže uniesť, keď sa Boh hlboko nahnevá. Vidíte teda, že v tomto čase je Boh voči vám všetkým len nesmierne milosrdný a Jeho hlboký hnev ste ešte nevideli. Ak sú medzi vami ešte nepresvedčení ľudia, môžete požiadať Boha, nech na vás zošle svoj hnev, aby ste mohli zažiť, či sú Boží hnev a Jeho povaha, ktorá nestrpí žiadnu urážku zo strany človeka, skutočné. Trúfate si?

Ľudia posledných dní vidia Boží hnev len v Jeho slovách a v skutočnosti ho nikdy nezažili

Sú obe stránky Božej povahy, ktoré sú opísané v týchto pasážach Písma, hodné duchovného spoločenstva? Obnovilo sa vaše chápanie Boha po vypočutí tohto príbehu? Aký druh porozumenia ste získali? Dá sa povedať, že od čias stvorenia až dodnes sa žiadna skupina netešila z Božej milosti alebo milosrdenstva a láskavosti tak ako táto posledná skupina. Hoci v záverečnej etape Boh vykonal dielo súdu a napomínania a vykonal svoje dielo s majestátom a hnevom, väčšinu času používa na dokončenie svojho diela len slová; používa slová na učenie a polievanie, na zaopatrenie a nakŕmenie. Boží hnev bol pritom vždy skrytý a okrem toho, že zažili Božiu hnevlivú povahu v Jeho slovách, len veľmi málo ľudí osobne zakúsilo Jeho hnev. To znamená, že hoci hnev zjavený v Božích slovách počas Božieho diela súdu a napomínania umožňuje ľuďom zažiť Boží majestát a Jeho neznášanlivosť voči urážkam, tento hnev neprekračuje Jeho slová. Inými slovami, Boh používa slová na pokarhanie človeka, na jeho odhalenie, súdenie, napomínanie a dokonca na jeho odsúdenie – ale Boh sa na človeka ešte hlboko nenahneval a okrem svojich slov len sotva rozpútal svoj hnev voči človeku. Božie

milosrdenstvo a láskavosť, ktoré človek zažíva v tomto veku, sú teda zjavením pravej Božej povahy, zatiaľ čo Boží hnev, ktorý človek zažíva, je len účinkom tónu a pocitu Jeho výrokov. Mnohí ľudia nesprávne považujú tento účinok za pravé prežívanie a pravé poznanie Božieho hnevu. V dôsledku toho väčšina ľudí verí, že v Jeho slovách uvideli Božie milosrdenstvo a láskavosť, že tiež uzreli Božiu neznášanlivosť voči ľudským urážkam a väčšina z nich si dokonca vážiť Božie milosrdenstvo a toleranciu voči človeku. No bez ohľadu na to, aké zlé je správanie človeka alebo akú má skazenú povahu, Boh vždy vytrval. Vo vytrvalosti je Jeho cieľom vyčkať, kým slová, ktoré vyslovil, úsilie, ktoré vynaložil, a cena, ktorú zaplatil, dosiahnu účinok u tých, ktorých chce získať. Čakanie na takýto výsledok si vyžaduje čas a vyžaduje si to vytvorenie rôznych prostredí pre človeka, rovnako ako sa ľudia nestanú dospelými hneď po narodení; trvá to osemnásť alebo devätnásť rokov a niektorí ľudia dokonca potrebujú dvadsať či tridsať rokov, kým skutočne dospejú. Boh očakáva zavŕšenie tohto procesu, očakáva príchod takého času a očakáva príchod tohto výsledku. Počas celého vyčkávania je Boh nesmierne milosrdný. Počas obdobia Božieho diela je však len extrémne málo ľudí zrazených k zemi a niektorí sú potrestaní za svoj vážny odpor voči Bohu. Takéto príklady sú ešte väčším dôkazom Božej povahy, ktorá nestrpí urážku človeka, a plne potvrdzujú skutočnú existenciu Božej tolerancie a trpezlivosti voči vyvoleným. Samozrejme, že v týchto typických príkladoch neovplyvní zjavenie časti Božej povahy v týchto ľuďoch celkový Boží plán riadenia. V tejto záverečnej fáze Božieho diela Boh v skutočnosti vytrval počas celého obdobia vyčkávania a vymenil svoju trpezlivosť a svoj život za spásu tých, ktorí Ho nasledujú. Vidíte to? Boh bezdôvodne nenarúša svoj plán. Môže rozpútať svoj hnev a môže byť aj milosrdný; to je zjavenie dvoch hlavných častí Božej povahy. Je to úplne jasné, alebo nie? Inými slovami, pokiaľ ide o Boha, správne a nesprávne, spravodlivé a nespravodlivé, pozitívne a negatívne – to všetko je človeku jasne ukazované. Čo vykoná, čo má rád a čo nenávidí – to všetko sa môže priamo odraziť v Jeho povahe. Takéto veci môžu byť tiež veľmi zrejmé a jasne viditeľné v Božom diele a nie sú hmlisté ani všeobecné; namiesto toho umožňujú všetkým ľuďom uzrieť povahu Boha a to, čo má a čím je, mimoriadne konkrétnym, pravým a praktickým spôsobom. To je pravý samotný Boh.

Božia povaha nebola pred človekom nikdy skrytá – ľudské srdce sa vzdialilo od Boha

Keby som o týchto veciach nehovoril v duchovnom spoločenstve, nikto z vás by nebol schopný uvidieť v biblických príbehoch pravú Božiu povahu. To je fakt. Je to preto, lebo hoci tieto biblické príbehy zaznamenali niektoré veci, ktoré Boh vykonal, Boh povedal len niekoľko slov a priamo nepredstavil svoju povahu ani otvorene nevydal človeku svoju vôľu. Neskoršie generácie nepovažovali tieto záznamy za nič iné než príbehy, a tak sa ľuďom zdá, že sa Boh pred človekom skrýva, že pred človekom nie je skrytá Božia osoba, ale Jeho povaha a vôľa. Máte po Mojom dnešnom duchovnom

spoločenstve stále pocit, že Boh je pred človekom úplne skrytý? Stále veríte, že Božia povaha je pred človekom skrytá?

Od čias stvorenia je Božia povaha v súlade s Jeho dielom. Nikdy nebola pred človekom skrytá, ale bola úplne verejne známa a človeku objasnená. S postupom času sa však ľudské srdce čoraz viac vzďaľovalo od Boha a ako sa prehlbovala ľudská skazenosť, človek a Boh boli od seba čoraz ďalej. Človek pomaly, ale isto zmizol z Božích očí. Stal sa neschopným „vidieť" Boha, v dôsledku čoho zostal bez akýchkoľvek „správ" o Bohu; preto nevie, či Boh existuje, a dokonca zachádza tak ďaleko, že úplne popiera Božiu existenciu. Nepochopenie Božej povahy a toho, čo má a čím je, preto nie je spôsobené tým, že Boh je pred človekom skrytý, ale tým, že jeho srdce sa odvrátilo od Boha. Hoci človek verí v Boha, nemá Ho v srdci, nevie, ako Ho milovať, ani Ho nechce milovať, pretože jeho srdce sa k Nemu nikdy nepriblíži a on sa Mu vždy vyhýba. Výsledkom toho je, že ľudské srdce je od Boha vzdialené. Kde sa teda nachádza jeho srdce? Srdce človeka v skutočnosti nikam neodišlo: namiesto toho, aby ho dal Bohu alebo Mu ho zjavil, nechal si ho pre seba. A to aj napriek tomu, že niektorí ľudia sa často modlia k Bohu a vravia: „Ó, Bože, pozri na moje srdce – Ty vieš všetko, na čo myslím!" a niektorí dokonca prisahajú, že nechajú Boha, aby sa na nich pozrel, aby mohli byť potrestaní, ak porušia svoju prísahu. Hoci človek dovoľuje Bohu nahliadnuť do svojho srdca, neznamená to, že je schopný poslúchať Božie riadenie a opatrenia, ani to, že prenechal svoj osud, svoje vyhliadky a všetko Božej kontrole. Takže bez ohľadu na prísahy, ktoré dávaš Bohu, alebo na to, čo Mu tvrdíš, v Božích očiach je tvoje srdce pred Ním stále zatvorené, pretože Bohu iba dovolíš, aby sa pozrel na tvoje srdce, ale nedovolíš Mu, aby ho ovládal. Inými slovami, vôbec si svoje srdce Bohu nedal a vyslovuješ iba pekne znejúce slová, aby ich Boh počul; pritom skrývaš pred Bohom svoje rozličné klamlivé úmysly spolu so svojimi intrigami, machináciami a plánmi, držíš svoje vyhliadky a osud vo svojich rukách a v hĺbke duše sa obávaš, že ti ich Boh vezme. Boh preto nikdy neuvidí úprimnosť človeka voči Nemu. Hoci Boh pozoruje hlbiny ľudského srdca a vidí, čo si človek myslí a čo si želá robiť vo svojom srdci, a vidí, aké veci vo svojom srdci prechováva, ľudské srdce nepatrí Bohu a človek Mu ho neodovzdal, aby ho ovládal. To znamená, že Boh má právo pozorovať, ale nemá právo ovládať. Človek vo svojom subjektívnom vedomí nechce ani nemá v úmysle odovzdať sa Božím opatreniam. Nielenže sa človek pred Bohom uzavrel, ale existujú aj takí ľudia, ktorí hľadajú spôsoby, ako zaobaliť svoje srdcia, peknými rečičkami a lichôtkami sa snažia vytvoriť falošný dojem a získať Božiu dôveru a skrývajú svoju pravú tvár pred Božím zrakom. Cieľom ich snahy zabrániť Bohu, aby videl, je nedovoliť Mu, aby vnímal, akí skutočne sú. Nechcú dať svoje srdcia Bohu, ale chcú si ich nechať pre seba. Podtextom toho je, že to, čo človek robí a čo chce, si všetko sám naplánoval, vypočítal a rozhodol; nepožaduje účasť ani zásah Boha, o to menej potrebuje Božie riadenie a opatrenia. Či už ide o Božie príkazy, Jeho poverenie alebo požiadavky, ktoré Boh kladie na človeka, rozhodnutia človeka sú založené na jeho vlastných úmysloch a záujmoch, na jeho

vlastnom stave a okolnostiach v danom čase. Človek vždy používa vedomosti a názory, s ktorými je stotožnený, ako aj svoj vlastný intelekt, aby posúdil a zvolil cestu, ktorou by mal ísť, a nedovolí zásah alebo kontrolu Boha. To je srdce človeka, ktoré vidí Boh.

Od začiatku až podnes dokázal hovoriť s Bohom jedine človek. To znamená, že medzi všetkými živými vecami a Božími stvoreniami nikto okrem človeka nebol schopný hovoriť s Bohom. Človek má uši, ktorými počúva, a oči, ktorými vidí; má jazyk, vlastné myšlienky a slobodnú vôľu. Má všetko, čo treba, aby počul Boha hovoriť, pochopil Božiu vôľu a prijal Božie poverenie, a tak Boh kladie na človeka všetky svoje želania a chce z neho urobiť spoločníka, ktorý s Ním bude jedna myseľ a bude s Ním môcť kráčať. Odkedy Boh začal riadiť, čaká na človeka, aby Mu dal svoje srdce, aby Mu ho dovolil očistiť a vybaviť, aby sa stal pre Boha uspokojivým a milovaným, bál sa Ho a vyhýbal sa zlu. Boh sa vždy tešil a čakal na tento výsledok. Nachádzajú sa takíto ľudia v biblických záznamoch? Teda spomína sa v Biblii niekto, kto dokázal dať svoje srdce Bohu? Existuje pred týmto vekom nejaký precedens? Pokračujme dnes v čítaní biblických príbehov a pozrime sa, či to, čo urobila táto postava – Jób – má nejakú súvislosť s témou „odovzdať svoje srdce Bohu“, o ktorej dnes hovoríme. Pozrime sa, či bol Jób pre Boha uspokojivý a či ho miloval.

Aký dojem na vás zanechal Jób? Niektorí ľudia citujú pôvodné písmo a tvrdia, že Jób sa bál Boha a vyhýbal sa zlu. „Bál sa Boha a vyhýbal sa zlu“ – také je Božie hodnotenie Jóba. Ako by ste vlastnými slovami opísali Jóba? Niektorí ľudia hovoria, že Jób bol dobrý a rozumný človek; niektorí hovoria, že mal pravú vieru v Boha; iní zase tvrdia, že Jób bol spravodlivý a ľudský človek. Videli ste Jóbovu vieru, čo znamená, že vo svojich srdciach pripisujete Jóbovej viere veľkú dôležitosť a závidíte mu ju. Dnes sa teda pozrime na to, čo bolo na Jóbovi také zvláštne, že Boh s mím bol taký spokojný. Prečítajme si teraz nižšie uvedené pasáže z Písma.

C. Jób

1. Ako hodnotí Jóba Boh a Biblia

Jób 1, 1 V krajine Úc žil jeden muž, ktorý sa volal Jób, a ten človek bol dokonalý a spravodlivý. Bál sa Boha a vyhýbal sa zlu.

Jób 1, 5 A stalo sa tak, že keď uplynuli dni ich hodovania, Jób poslal po nich a posvätil ich, vstal skoro ráno a obetoval zápalné obety za nich všetkých, lebo si povedal: „Mohlo sa stať, že moji synovia zhrešili a zlorečili Bohu vo svojich srdciach.“ Takto to Jób robil neustále.

Jób 1, 8 A Jahve sa spýtal satana: „Videl si Môjho služobníka Jóba? Veď nieto takého človeka na zemi, dokonalého a spravodlivého, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlému.“

Aký kľúčový bod vidíte v týchto pasážach? Všetky tieto tri krátke pasáže z Písma sa týkajú Jóba. Hoci sú krátke, jasne uvádzajú, akým bol človekom. Na základe opisu Jóbovho každodenného správania a konania je všetkým zrejmé, že Božie hodnotenie Jóba bolo opodstatnené, a nie bezdôvodné. Hovoria nám, že či už ide o ľudské

posúdenie Jóba (Jób 1, 1), alebo o Božie posúdenie Jóba (Jób 1, 8), obe sú výsledkom Jóbových skutkov pred Bohom a človekom (Jób 1, 5).

Najskôr si prečítajme prvú pasáž: „V krajine Úc žil jeden muž, ktorý sa volal Jób, a ten človek bol dokonalý a spravodlivý. Bál sa Boha a vyhýbal sa zlu.“ Toto je prvé hodnotenie Jóba v Biblii a táto veta je autorovým posúdením Jóba. Prirodzene, predstavuje aj ľudské hodnotenie Jóba, že „ten človek bol dokonalý a spravodlivý. Bál sa Boha a vyhýbal sa zlu“. Ďalej si prečítajme o Božom hodnotení Jóba: „Veď nieto takého človeka na zemi, dokonalého a spravodlivého, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlému.“ Z týchto dvoch hodnotení pochádza jedno od človeka a jedno od Boha; obidve s rovnakým obsahom. Je teda zrejmé, že Jóbovo správanie a konanie bolo človeku známe a Boh ho tiež chválil. Inými slovami, Jóbovo správanie pred človekom a jeho správanie pred Bohom boli rovnaké; vždy položil svoje správanie a motiváciu pred Boha, aby ich Boh mohol pozorovať, a bol človekom, ktorý sa bál Boha a vyhýbal sa zlu. Takže v Božích očiach bol spomedzi ľudí na zemi len Jób dokonalý a spravodlivý, bál sa Boha a vyhýbal sa zlu.

Konkrétne prejavy Jóbovho strachu pred Bohom a vyhýbania sa zlu v jeho každodennom živote

Pozrime sa na konkrétne prejavy Jóbovho strachu pred Bohom a vyhýbania sa zlu. Okrem predchádzajúcich a nasledujúcich pasáží si prečítajme aj časť z knihy Jób 1, 5, kde sa opisuje jeden konkrétny prejav Jóbovho strachu pred Bohom a vyhýbania sa zlu. Týka sa toho, ako sa bál Boha a vyhýbal sa zlu vo svojom každodennom živote; čo je najdôležitejšie, pre svoj vlastný strach pred Bohom a vyhýbanie sa zlu nielenže robil to, čo mal robiť, ale tiež pravidelne prinášal Bohu zápalné obety v mene svojich synov. Bál sa, že počas hodovania často „zhrešili a zlorečili Bohu vo svojich srdciach“. Ako sa tento strach prejavoval v Jóbovi? V pôvodnom texte sa uvádza: „A stalo sa tak, že keď uplynuli dni ich hodovania, Jób poslal po nich a posvätil ich, vstal skoro ráno a obetoval zápalné obety za nich všetkých.“ Jóbovo správanie nám ukazuje, že namiesto toho, aby sa jeho strach pred Bohom prejavoval v jeho správaní navonok, vychádzal zvnútra jeho srdca a že jeho strach z Boha možno nájsť v každom aspekte jeho každodenného života, neustále, pretože sa nielen vyhýbal zlu, ale často obetoval zápalné obety v mene svojich synov. Inými slovami, Jób sa nielen hlboko bál zhrešenia proti Bohu a zrieknutia sa Boha vo svojom vlastnom srdci, ale tiež sa obával, že jeho synovia by mohli zhrešiť proti Bohu a zrieknuť sa Ho vo svojich srdciach. Z toho je zrejmé, že pravdivosť Jóbovho strachu pred Bohom obstojí pri skúmaní a nikto o ňom nemôže pochybovať. Robil to príležitostne, alebo pravidelne? Posledná veta textu znie: „Takto to Jób robil neustále.“ Tieto slová znamenajú, že Jób nechodieval a nenavštevoval svojich synov príležitostne alebo keď sa mu to páčilo ani sa nevyznával Bohu skrze modlitby. Namiesto toho pravidelne posielal svojich synov, aby sa posvätili, a obetoval za nich zápalné obety. Slovo „neustále“ tu neznamená, že to vykonával jeden alebo dva dni alebo len chvíľu. Znamená to, že prejav Jóbovho strachu pred Bohom nebol dočasný a neprestal pri poznaní alebo vyslovení

slov; namiesto toho cesta strachu pred Bohom a vyhýbania sa zlu viedla jeho srdce, diktovala jeho správanie a bola v jeho srdci koreňom jeho existencie. To, že to robil neustále, dokazuje, že sa vo svojom srdci často bál, že sám zhreší proti Bohu, a tiež sa bál, že jeho synovia a dcéry zhrešia proti Bohu. Ukazuje to, akú váhu mala v jeho srdci cesta strachu pred Bohom a vyhýbania sa zlu. Robil tak neustále, pretože vo svojom srdci bol vystrašený a bál sa – bál sa, že spáchal zlo a zhrešil proti Bohu a že sa odklonil od Božej cesty, a preto nebol schopný uspokojiť Boha. Zároveň sa obával aj o svojich synov a dcéry, bál sa, že urazili Boha. Také bolo Jóbovo bežné správanie v jeho každodennom živote. Práve toto normálne správanie dokazuje, že Jóbov strach z Boha a vyhýbanie sa zlu nie sú prázdnymi slovami, že Jób skutočne žil takúto realitu. „Takto to Jób robil neustále.“ Tieto slová nám hovoria o Jóbových každodenných skutkoch pred Bohom. Keď tak robil neustále, dosiahlo jeho správanie a jeho srdce Boha? Inými slovami, bol Boh často potešený jeho srdcom a správaním? V akom stave a v akom kontexte to tak potom Jób robil neustále? Niektorí ľudia hovoria: „Konal tak preto, lebo Jóbovi sa často zjavoval Boh.“ Niektorí hovoria: „Robil tak neustále, pretože mal vôľu vyhýbať sa zlu.“ A niektorí vravia: „Možno si myslel, že k svojmu majetku neprišiel ľahko, a vedel, že mu ho Boh daroval, a preto sa veľmi bál, že stratí svoj majetok, pretože zhrešil proti Bohu alebo Ho urazil.“ Sú niektoré z týchto tvrdení pravdivé? Určite nie. Lebo to, čo Boh prijal a čo si na Jóbovi najviac cenil, nebol v Božích očiach len fakt, že to robil neustále; bolo to skôr jeho správanie pred Bohom, človekom a satanom, keď bol vydaný satanovi a pokúšaný. Nižšie uvedené časti ponúkajú najpresvedčivejší dôkaz, dôkaz, ktorý nám ukazuje pravdivosť Božieho hodnotenia Jóba. Prečítajme si nasledujúce pasáže z Písma.

2. Satan po prvý raz pokúša Jóba (ukradnú mu dobytok a jeho deti postihne pohroma)

a) Slová vyslovené Bohom

Jób 1, 8 A Jahve sa spýtal satana: „Videl si Môjho služobníka Jóba? Veď nieto takého človeka na zemi, dokonalého a spravodlivého, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlému.“

Jób 1, 12 A Jahve riekol satanovi: „Hľa, všetko, čo má, je v tvojej moci, len na neho nevystri svoju ruku.“ Vtedy satan od Jahveho odišiel.

b) Satanova odpoveď

Jób 1, 9-11 A satan odpovedal Jahvemu: „Či sa Jób bojí Boha len tak, pre nič, za nič? Či si neurobil plot okolo neho a jeho domu a okolo všetkého, čo má po svojom boku? Požehnal si dielo jeho rúk a jeho majetok sa v krajine zväčšil. Teraz však vystri ruku a dotkni sa všetkého, čo má, a bude ťa preklínať do tváre.“

Boh dovolí satanovi pokúšať Jóba, aby sa zdokonalila Jóbova viera

Jób 1, 8 je prvým biblickým záznamom rozhovoru medzi Bohom Jahvem a satanom. Čo teda povedal Boh? V pôvodnom texte sa píše toto: „A Jahve sa spýtal satana: ‚Videl

si Môjho služobníka Jóba? Veď nieto takého človeka na zemi, dokonalého a spravodlivého, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlému.‘“ Toto bolo Božie hodnotenie Jóba pred satanom. Boh povedal, že je dokonalý a spravodlivý muž, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlu. Ešte pred týmito slovami medzi Bohom a satanom sa Boh rozhodol, že použije satana na pokúšanie Jóba – že Jóba odovzdá satanovi. V jednom ohľade by to dokázalo, že Božie pozorovanie a hodnotenie Jóba bolo presné a bezchybné, a spôsobilo by to, že satan by bol zahanbený Jóbovým svedectvom; v inom by to zdokonalilo Jóbovu vieru v Boha a strach z Neho. Keď teda satan predstúpil pred Boha, Boh nemal pochýb. Pristúpil rovno k veci a spýtal sa satana: „Videl si Môjho služobníka Jóba? Veď nieto takého človeka na zemi, dokonalého a spravodlivého, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlému.“ V Božej otázke je skrytý nasledujúci význam: Boh vedel, že satan sa túla kade-tade a často špehuje Jóba, ktorý je Božím služobníkom. Často pokúšal a útočil na Jóba, snažil sa nájsť spôsob, ako ho zničiť, aby dokázal, že jeho viera v Boha a strach z Boha nemôžu obstáť. Satan tiež dychtivo hľadal príležitosti na zničenie Jóba, aby sa zriekol Boha a aby ho mohol uchmatnúť z Božích rúk. Boh však nazrel do Jóbovho srdca a videl, že je dokonalý a spravodlivý, a že sa Boha bojí a vyhýba sa zlu. Boh prostredníctvom otázky oznámil satanovi, že Jób je dokonalý a spravodlivý muž, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlu, že Jób sa nikdy Boha nezriekne a nebude nasledovať satana. Keď si satan vypočul Božie hodnotenie Jóba, zrodil sa v ňom hnev z poníženia, ešte viac sa rozzúril a nevedel sa dočkať, kedy Jóba uchmatne, pretože satan nikdy neveril, že niekto môže byť dokonalý a spravodlivý alebo že sa môže báť Boha a vyhýbať sa zlu. Satan zároveň nenávidel dokonalosť a spravodlivosť v človeku a hnusili sa mu ľudia, ktorí sa dokázali báť Boha a vyhýbať sa zlu. Tak je to napísané v Jóbovi 1, 9-11: „A satan odpovedal Jahvemu: ‚Či sa Jób bojí Boha len tak, pre nič, za nič? Či si neurobil plot okolo neho a jeho domu a okolo všetkého, čo má po svojom boku? Požehnal si dielo jeho rúk a jeho majetok sa v krajine zväčšil. Teraz však vystri ruku a dotkni sa všetkého, čo má, a bude ťa preklínať do tváre.‘“ Boh dôverne poznal satanovu zlomyseľnú prirodzenosť a veľmi dobre vedel, že satan už dlho plánuje zničiť Jóba, a tak si Boh zaumienil, že satanovi ešte raz povie, že Jób je dokonalý a spravodlivý a že sa bojí Boha a vyhýba sa zlu, aby priviedol satana do takého stavu, že odhalí svoju pravú tvár, zaútočí na Jóba a bude ho pokúšať. Inými slovami, Boh zámerne zdôraznil, že Jób je dokonalý a spravodlivý a že sa bojí Boha a vyhýba sa zlu, a tým spôsobil, že satan zaútočil na Jóba pre svoju nenávisť a hnev voči tomu, akým dokonalým a spravodlivým mužom bol Jób, ktorý sa bál Boha a vyhýbal sa zlu. To by viedlo k tomu, že Boh by zahanbil satana tým, že Jób je dokonalý a spravodlivý človek, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlu, a satan by zostal úplne ponížený a porazený. Potom by už satan nepochyboval ani nevznášal obvinenia o Jóbovej dokonalosti, spravodlivosti, strachu z Boha alebo vyhýbaniu sa zlu. Týmto spôsobom bola Božia skúška a satanovo pokúšanie takmer nevyhnutné. Jób bol jediný, kto bol schopný odolať Božej skúške a satanovmu pokúšaniu. Po tomto rozhovore dostal satan povolenie pokúšať Jóba. Tak sa začalo

satanovo prvé kolo útokov. Cieľom týchto útokov bol Jóbov majetok, pretože satan vzniesol proti Jóbovi nasledujúce obvinenie: „Či sa Jób bojí Boha len tak, pre nič, za nič? … Požehnal si dielo jeho rúk a jeho majetok sa v krajine zväčšil.“ Preto Boh dovolil satanovi, aby vzal Jóbovi všetko, čo mal – to bol skutočný dôvod, prečo sa Boh rozprával so satanom. Napriek tomu Boh vzniesol na satana jednu požiadavku: „Všetko, čo má, je v tvojej moci, len na neho nevystri svoju ruku.“ (Jób 1, 12) To bola podmienka, ktorú Boh vytvoril, keď satanovi dovolil pokúšať Jóba a vložil Jóba do satanových rúk. A bola to hranica, ktorú mu stanovil: prikázal satanovi, aby Jóbovi neublížil. Keďže Boh uznal, že Jób je dokonalý a spravodlivý, a veril, že Jóbova dokonalosť a spravodlivosť pred Ním sú nespochybniteľné a mohli by odolať skúške, Boh dovolil satanovi pokúšať Jóba, ale udelil mu obmedzenie: satan mohol vziať všetok Jóbov majetok, no nemohol sa ho ani dotknúť. Čo to znamená? Znamená to, že Boh v tej chvíli nevydal satanovi Jóba úplne. Satan mohol Jóba pokúšať akýmkoľvek spôsobom, ale sám nemohol Jóbovi ublížiť – skriviť mu jediný vlások na jeho hlave –, pretože všetko v človeku ovláda Boh a len Boh rozhoduje o tom, či človek žije, alebo zomrie. Satan takéto oprávnenie nemá. Keď Boh vyriekol tieto slová satanovi, satan sa nemohol dočkať, až začne. Použil všetky prostriedky na to, aby Jóba pokúšal, a onedlho Jób stratil stádo oviec a volov a všetok majetok, ktorý mu dal Boh… Tak ho zasiahli Božie skúšky.

Hoci nám Biblia hovorí o pôvode Jóbovho pokúšania, uvedomoval si samotný Jób, ktorý bol vystavený týmto pokúšaniam, čo sa vlastne dialo? Jób bol len obyčajným smrteľníkom; samozrejme nevedel nič o príbehu, ktorý sa okolo neho odohrával. Napriek tomu mu jeho strach pred Bohom a jeho dokonalosť a spravodlivosť umožnili uvedomiť si, že Boh naňho zoslal skúšky. Nevedel, čo sa stalo v duchovnej oblasti, ani aké sú Božie úmysly za týmito skúškami. Vedel však, že bez ohľadu na to, čo sa mu stalo, mal by zostať verný svojej dokonalosti a spravodlivosti a mal by sa držať cesty strachu z Boha a vyhýbania sa zlu. Boh jasne videl postoj a reakciu Jóba na tieto záležitosti. Čo Boh videl? Videl Jóbovo bohabojné srdce, pretože od začiatku až do chvíle, keď bol Jób skúšaný, Jóbovo srdce zostalo otvorené Bohu, bolo Mu predložené a Jób sa nevzdal svojej dokonalosti ani spravodlivosti, neodvrhol cestu strachu pred Bohom a vyhýbania sa zlu ani sa od nej neodvrátil – Boha nič tak neutešovalo ako toto. Ďalej sa pozrieme na to, aké pokúšania Jób podstúpil a ako sa s týmito skúškami vysporiadal. Prečítajme si z Písma.

c) Jóbova reakcia

Jób 1, 20-21 Vtedy Jób vstal, roztrhol svoj plášť, oholil si hlavu a padol na zem, klaňal sa a povedal: „Nahý som vyšiel z lona svojej matky a nahý sa tam aj vrátim. Jahve dal a Jahve vzal; nech je požehnané Jahveho meno.“

Jóbovo rozhodnutie vrátiť všetko, čo vlastní, pramení z jeho strachu z Boha

Keď Boh povedal Satanovi: „Všetko, čo má, je v tvojej moci, len na neho nevystri svoju ruku,“ satan odišiel. Čoskoro na to sa Jób dostal pod náhle a prudké útoky: najprv

boli vyplienené jeho voly a osly a niektorí z jeho sluhov zabití; potom jeho ovce a niektorých ďalších sluhov pohltili plamene; následne mu vzali jeho ťavy a ešte viac jeho sluhov bolo zavraždených; nakoniec prišli o život jeho synovia a dcéry. Táto séria útokov predstavovala muky, ktorými Jób trpel počas prvého pokúšania. Ako prikázal Boh, počas týchto útokov sa satan zameral len na Jóbov majetok a jeho deti a samotnému Jóbovi neublížil. A jednako sa Jób v okamihu premenil z majetného muža s veľkým bohatstvom na niekoho, kto nemal nič. Nikto nedokázal odolať tomuto neuveriteľne prekvapivému útoku ani naň správne reagovať, no Jób napriek tomu ukázal svoju mimoriadnu stránku. V Písme sa uvádza nasledujúci úryvok: „Vtedy Jób vstal, roztrhol svoj plášť, oholil si hlavu a padol na zem, klaňal sa.“ Toto bola Jóbova prvá reakcia, keď sa dozvedel, že prišiel o svoje deti a všetok majetok. Predovšetkým nevyzeral prekvapene ani zdesene a už vôbec neprejavoval hnev či nenávisť. Vidíte teda, že vo svojom srdci už uznal, že tieto pohromy neboli náhoda ani neboli dielom ľudskej ruky a už vôbec to nebola odplata alebo trest. Namiesto toho ho zasiahli Jahveho skúšky. Bol to Jahve, kto chcel vziať jeho majetok a deti. Jób bol vtedy veľmi pokojný a mal jasnú hlavu. Jeho dokonalá a spravodlivá ľudská prirodzenosť mu umožnila rozumne a prirodzene robiť presné úsudky a rozhodnutia o pohromách, ktoré ho postihli, a v dôsledku toho sa správal nezvyčajne pokojne: „Vtedy Jób vstal, roztrhol svoj plášť, oholil si hlavu a padol na zem, klaňal sa.“ „Roztrhol svoj plášť“ znamená, že bol vyzlečený a nič nevlastnil; „oholil si hlavu“ znamená, že sa vrátil pred Boha ako novorodenec; „padol na zem, klaňal sa“ znamená, že prišiel na svet nahý a aj dnes, keď stále nič nemal, bol vrátený Bohu ako novonarodené dieťa. Jóbov postoj voči všetkému, čo sa mu prihodilo, nemohol dosiahnuť žiadny Boží tvor. Jeho dôvera v Jahveho presahovala oblasť viery; bol to jeho strach pred Bohom, jeho poslušnosť Bohu. Bol schopný ďakovať Bohu nielen za to, že mu dal, ale aj za to, že mu vzal. Okrem toho bol schopný sám od seba vrátiť Bohu všetko, čo vlastnil, vrátane svojho života.

Jóbov strach z Boha a poslušnosť voči Nemu sú príkladom pre ľudstvo a jeho dokonalosť a spravodlivosť boli vrcholom ľudskej prirodzenosti, ktorú by mal človek vlastniť. Hoci Boha nevidel, uvedomil si, že Boh skutočne jestvuje, a vďaka tomuto poznaniu sa Ho bál. Vďaka svojmu strachu pred Bohom bol schopný Ho poslúchať. Dal Bohu voľnú ruku, aby mu vzal všetko, a vôbec sa neponosoval, len padol pred Bohom a povedal Mu, že aj keby v tej chvíli vzal jeho telo, s radosťou a bez ponosy by Mu to dovolil. Celé jeho správanie bolo podmienené jeho dokonalou a spravodlivou ľudskou prirodzenosťou. To znamená, že v dôsledku svojej nevinnosti, čestnosti a láskavosti bol Jób neochvejný vo svojom poznávaní a prežívaní Božej existencie. Na tomto základe kládol na seba požiadavky a vytváral normy pre svoje myslenie, správanie a princípy konania pred Bohom v súlade s Božím vedením a Božími skutkami, ktoré videl medzi všetkými vecami. Postupom času v ňom jeho skúsenosti vyvolali skutočný a ozajstný strach z Boha a spôsobili, že sa vyhýbal zlu. To bol zdroj bezúhonnosti, na ktorej Jób pevne lipol. Bol posadnutý čestnou, nevinnou a láskavou ľudskou prirodzenosťou a mal

ozajstnú skúsenosť so strachom z Boha, s poslúchaním Boha a vyhýbaním sa zlu, ako aj s poznaním, že „Jahve dal a Jahve vzal“. Len vďaka tomu bol schopný stáť pevne vo svojom svedectve uprostred takýchto podlých útokov satana a len vďaka tomu bol schopný nesklamať Boha a poskytnúť Mu uspokojivú odpoveď, keď na neho doľahli Božie skúšky. Hoci Jóbovo správanie počas prvého pokúšania bolo veľmi priamočiare, neskoršie generácie nemali istotu, že dosiahnu takúto priamočiarosť, a to ani po celoživotnom úsilí, a nemuseli ani dosiahnuť vyššie opísané Jóbovo správanie. Dnes, keď čelíte Jóbovmu priamočiaremu správaniu a porovnávate ho s výkrikmi a odhodlaním „absolútnej poslušnosti a vernosti až do smrti“, ktoré Bohu preukazujú tí, ktorí tvrdia, že veria v Boha a nasledujú Ho, cítite hlbokú hanbu, alebo nie?

Keď čítaš v Písme o všetkom, čo Jób a jeho rodina podstúpili, ako na to reaguješ? Strácaš sa vo svojich myšlienkach? Prekvapuje ťa to? Mohli by sa skúšky, ktoré postihli Jóba, opísať ako desivé? Inak povedané, je dosť hrozné čítať o Jóbových skúškach, ako sú opísané v Písme, nehovoriac o tom, aké by boli v skutočnom živote. Vidíte teda, že to, čo sa stalo Jóbovi, nebol „nácvik“, ale skutočný „boj“ so skutočnými „zbraňami“ a „nábojmi“. No čia ruka ho vystavila týmto skúškam? Boli, samozrejme, dielom satana, ktorý činil tieto veci vlastnými rukami. Napriek tomu to všetko schválil Boh. Povedal Boh satanovi, akými prostriedkami má pokúšať Jóba? Nie. Boh len vytvoril jednu podmienku, podľa ktorej sa mal satan riadiť, a potom Jóba zasiahlo pokúšanie. Keď na Jóba prišlo pokúšanie, ľudia pocítili zlo a ohavnosť satana, jeho zlomyseľnosť a odpor voči človeku, ako aj jeho nepriateľstvo voči Bohu. Na tom vidíme, že slová nedokážu opísať, aké kruté bolo toto pokúšanie. Dá sa povedať, že zlomyseľná prirodzenosť, s ktorou satan ubližoval človeku, a jeho škaredá tvár, boli v tej chvíli úplne odhalené. Satan využil príležitosť, ktorú dostal s Božím dovolením, aby vystavil Jóba horúčkovitému a neľútostnému týraniu, ktorého metóda a úroveň krutosti sú pre dnešných ľudí nepredstaviteľné a úplne neznesiteľné. Namiesto toho, aby sme povedali, že Jób bol pokúšaný satanom a že počas tohto pokúšania obstál vo svojom svedectve, je lepšie povedať, že v skúškach, ktoré pre neho pripravil Boh, sa Jób pustil do boja so satanom, aby chránil svoju dokonalosť a spravodlivosť a ubránil cestu strachu z Boha a vyhýbania sa zlu. V tomto zápase stratil Jób stádo oviec a dobytka a prišiel o celý svoj majetok i o svojich synov a dcéry. Nevzdal sa však svojej dokonalosti, spravodlivosti ani strachu z Boha. Inými slovami, v tomto zápase so satanom sa Jób radšej zbavil svojho majetku a detí, než aby stratil svoju dokonalosť, spravodlivosť a strach z Boha. Radšej sa držal zásad toho, čo znamená byť mužom. Písmo poskytuje stručný opis celého procesu, ako Jób prišiel o svoj majetok, a tiež dokumentuje Jóbove správanie a postoj. Tieto strohé, krátke vyjadrenia vyvolávajú pocit, že Jób bol takmer pokojný, keď čelil tomuto pokušeniu, ale ak by sa to, čo sa naozaj stalo, malo odohrať znovu – aj s ohľadom na skutočnosť satanovej zlomyseľnej prirodzenosti –, potom by veci neboli také jednoduché alebo ľahké, ako je opísané v týchto vetách. Realita bola oveľa krutejšia. Taká je úroveň skazy a nenávisti, s akou satan zaobchádza s ľudstvom a so všetkými, ktorých Boh schvaľuje.

Keby Boh nepožiadal satana, aby Jóbovi neublížil, satan by ho nepochybne bez výčitiek svedomia zmárnil. Satan nechce, aby niekto uctieval Boha, ani si neželá, aby tí, ktorí sú spravodliví v Božích očiach, a tí, ktorí sú dokonalí a čestní, mohli pokračovať v strachu pred Bohom a vo vyhýbaní sa zlu. Keď sa ľudia boja Boha a vyhýbajú sa zlu, znamená to, že sa vyhýbajú satanovi a opustia ho, a tak satan využil Božie povolenie, aby bez milosti vylial na Jóba všetok svoj hnev a nenávisť. Vidíte teda, aké veľké boli muky, ktoré znášal Jób od hlavy až po päty, zvonku až do špiku kostí. Dnes nevidíme, ako sa to vtedy udialo, a z biblických záznamov môžeme získať len krátky náznak Jóbových pocitov, keď bol vtedy vystavený mučeniu.

Jóbova neochvejná bezúhonnosť zahanbuje satana a núti ho v panike utiecť

Čo teda urobil Boh, keď bol Jób vystavený týmto mukám? Pozoroval, sledoval a čakal na výsledok. Ako sa Boh cítil pri pozorovaní a sledovaní? Bol samozrejme zdrvený žiaľom. Je však možné, že mohol oľutovať, že dovolil satanovi pokúšať Jóba, len pre žiaľ, ktorý cítil? Odpoveď znie: nie, nemohol cítiť takú ľútosť. Lebo pevne veril, že Jób je dokonalý a spravodlivý, že sa bojí Boha a vyhýba sa zlu. Boh dal jednoducho satanovi príležitosť overiť Jóbovu spravodlivosť pred Bohom a odhaliť satanovu vlastnú podlosť a opovrhnutie. Okrem toho to bola pre Jóba príležitosť svedčiť o svojej spravodlivosti, bohabojnosti a vyhýbaní sa zlu pred ľuďmi sveta, satanom a dokonca aj všetkými, ktorí nasledujú Boha. Dokázal konečný výsledok, že Božie hodnotenie Jóba bolo správne a bezchybné? Premohol vlastne Jób satana? Čítame tu archetypálne slová, ktoré vyslovil Jób, slová, ktoré sú dôkazom, že satana premohol. Povedal: „Nahý som vyšiel z lona svojej matky a nahý sa tam aj vrátim.“ To je Jóbov postoj poslušnosti voči Bohu. Ďalej povedal: „Jahve dal a Jahve vzal; nech je požehnané Jahveho meno.“ Tieto slová, ktoré vyslovil Jób, dokazujú, že Boh pozoruje hlbiny ľudského srdca a vie nazrieť do mysle človeka, a dokazujú, že jeho schvaľovanie Jóba bolo bezchybné, že tento muž, ktorý bol schválený Bohom, bol spravodlivý. „Jahve dal a Jahve vzal; nech je požehnané Jahveho meno.“ Tieto slová sú Jóbovým svedectvom o Bohu. Boli to tieto obyčajné slová, ktoré zastrašili a zahanbili satana a prinútili ho v panike utiecť a ktoré ho navyše spútali a zanechali bez zdrojov. Tieto slová tiež spôsobili, že satan pocítil zázračnosť a moc skutkov Boha Jahveho, a umožnili mu vidieť mimoriadnu charizmu človeka, ktorého srdce ovláda Božia cesta. Okrem toho satanovi odhalili mocnú vitalitu, ktorú preukázal malý a bezvýznamný človek tým, že sa držal cesty strachu z Boha a vyhýbania sa zlu. Tak bol satan v prvom zápase porazený. Napriek tomu, že sa „z toho poučil“, nemal v úmysle nechať Jóba odísť ani nedošlo k žiadnej zmene v jeho zlomyseľnej prirodzenosti. Satan skúšal pokračovať v útokoch na Jóba, a tak opäť prišiel pred Boha…

Prečítajme si ďalej z Písma o druhom pokúšaní Jóba.

3. Satan ešte raz pokúša Jóba (celé Jóbove telo pokryjú bolestivé vredy)

a) Slová vyslovené Bohom

Jób 2, 3 A Jahve sa spýtal satana: „Videl si Môjho služobníka Jóba? Veď nieto takého človeka na zemi, dokonalého a spravodlivého, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlému. A on sa stále drží svojej bezúhonnosti, hoci si ma pohnal proti nemu, aby som ho bez príčiny zničil.“

Jób 2, 6 A Jahve riekol satanovi: „Pozri, je v tvojich rukách, ale ušetri mu život.“

b) Slová vyslovené satanom

Jób 2, 4-5 A satan odpovedal Jahvemu: „Kožu za kožu, áno, všetko, čo človek má, dá za svoj život. Ale teraz vystri ruku, dotkni sa jeho kostí a jeho mäsa, a bude ťa preklínať do tváre.“

c) Ako sa Jób vysporiada so skúškou

Jób 2, 9-10 Vtedy mu jeho žena povedala: „Ešte si zachovávaš svoju bezúhonnosť? Preklínaj Boha a zomri!“ On jej však povedal: „Hovoríš ako jedna z nerozumných žien. Vari máme dostať z Božej ruky len to dobré a nie aj to zlé?“ V tom všetkom Jób nezhrešil svojimi perami.

Jób 3, 3-4 Nech zanikne deň, v ktorom som sa narodil, a noc, v ktorej bolo povedané: „Počal sa človek.“ Nech je ten deň tmou, nech sa naň Boh nepozerá zhora a nech naň nesvieti svetlo.

Jóbova láska k Božej ceste premôže všetko ostatné

Písmo dokumentuje slová vyslovené medzi Bohom a satanom takto: „A Jahve sa spýtal satana: ‚Videl si Môjho služobníka Jóba? Veď nieto takého človeka na zemi, dokonalého a spravodlivého, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlému. A on sa stále drží svojej bezúhonnosti, hoci si ma pohnal proti nemu, aby som ho bez príčiny zničil.‘“ (Jób 2, 3) V tomto rozhovore Boh opakuje satanovi tú istú otázku. Je to otázka, ktorá nám ukazuje, ako Boh Jahve kladne hodnotil to, čo Jób preukázal a žil počas prvej skúšky, a že sa to nijako nelíši od Božieho hodnotenia Jóba predtým, než podstúpil satanovo pokúšanie. To znamená, že v Božích očiach bol dokonalý ešte pred začatím pokúšania, a tak Boh chránil jeho a jeho rodinu a požehnal ho; bol hoden byť požehnaný v Božích očiach. Po pokúšaní Jób nezhrešil svojimi perami preto, lebo stratil majetok a deti, ale naďalej chválil Jahveho meno. Jeho skutočné správanie spôsobilo, že Boh mu tlieskal, a preto mu Boh dal jednotku s hviezdičkou. Lebo Jóbovi potomkovia či majetok v jeho očiach nestačili na to, aby sa zriekol Boha. Inak povedané, Božie miesto v jeho srdci nemohli nahradiť jeho deti ani žiadny majetok. Počas Jóbovho prvého pokúšania ukázal Bohu, že jeho láska k Nemu a jeho láska k ceste strachu z Boha a vyhýbania sa zlu prekonala všetko ostatné. Jób vďaka tejto skúške len zažil, že Boh Jahve mu dal odmenu a že mu vzal majetok a deti.

Pre Jóba to bola pravá skúsenosť, ktorá očistila jeho dušu; bol to krst života, ktorý naplnil jeho jestvovanie, a navyše to bola okázalá hostina, ktorá preverila jeho poslušnosť voči Bohu a strach z Boha. Toto pokúšanie zmenilo Jóbovo postavenie z

bohatého človeka na niekoho, kto nemal nič, a tiež mu umožnilo okúsiť satanovo týranie ľudstva. Jeho bieda v ňom nevyvolala nenávisť voči satanovi; v satanových ohavných činoch skôr videl jeho ohavnosť a opovrhnutiahodnosť, ako aj jeho nepriateľstvo a vzdor voči Bohu, a to ho viac povzbudilo, aby sa navždy držal cesty strachu z Boha a vyhýbania sa zlu. Prisahal, že nikdy neopustí Boha a neobráti sa chrbtom k Božej ceste pre vonkajšie faktory, ako sú majetok, deti či príbuzní, ani sa nikdy nestane otrokom satana, majetku alebo akejkoľvek osoby. Okrem Boha Jahveho nemôže byť nikto jeho Pánom ani Bohom. Také boli Jóbove snahy. Na druhej strane, Jób tiež získal niečo z tohto pokúšania: získal veľké bohatstvo uprostred skúšok, ktoré mu dal Boh.

Jób počas svojho života v posledných niekoľkých desaťročiach videl Jahveho skutky a získal od Boha Jahveho požehnania. Boli to požehnania, ktoré v ňom vyvolali pocit nesmierneho nepokoja a zaviazanosti, pretože veril, že neurobil pre Boha nič, a predsa bol obdarený takým veľkým požehnaním a tešil sa toľkej milosti. Z tohto dôvodu sa v srdci často modlil, v nádeji, že sa bude môcť Bohu odvďačiť, že bude mať príležitosť vydať svedectvo o Božích skutkoch a Božej veľkosti, že Boh podrobí jeho poslušnosť skúške a že jeho viera sa navyše očistí, až kým jeho poslušnosť a viera nezískajú Boží súhlas. Keď potom Jóba zasiahla skúška, uveril, že Boh vypočul jeho modlitby. Jób si túto príležitosť cenil viac než čokoľvek iné, a preto sa neodvážil brať to na ľahkú váhu, pretože sa mohlo splniť jeho najväčšie celoživotné želanie. Príchod tejto príležitosti znamenal, že jeho poslušnosť voči Bohu a strach z Boha môžu byť podrobené skúške a očistené. Okrem toho to znamenalo, že Jób mal šancu získať Boží súhlas, čím by sa priblížil k Bohu. Počas skúšky mu táto viera a úsilie umožnili stať sa dokonalejším a lepšie pochopiť Božiu vôľu. Jób tiež pocítil väčšiu vďaku za Božie požehnania a milosti, vo svojom srdci viac chválil Božie skutky, stal sa bázlivejším a úctivejším voči Bohu a túžil viac po Božej milote, veľkosti a svätosti. V tomto čase, hoci v Božích očiach bol Jób stále niekým, kto sa bojí Boha a vyhýba sa zlu, Jóbova viera a poznanie z hľadiska jeho skúseností pokročili míľovými krokmi: jeho viera vzrástla, jeho poslušnosť získala oporu a jeho strach z Boha sa prehĺbil. Hoci táto skúška premenila Jóbovho ducha a život, táto premena Jóba neuspokojila ani nespomalila jeho napredovanie. Zároveň s tým, ako vypočítaval, čo získal z tejto skúšky, a zvažoval svoje nedostatky, sa ticho modlil a čakal na ďalšiu skúšku, pretože túžil po tom, aby sa jeho viera, poslušnosť a strach z Boha povýšili počas ďalšej Božej skúšky.

Boh pozoruje najvnútornejšie myšlienky človeka a všetko, čo človek hovorí a robí. Jóbove myšlienky sa dostali do uší Bohu Jahvemu, Boh jeho modlitbám načúval, a tak podľa očakávaní prišla na Jóba ďalšia Božia skúška.

Uprostred extrémneho utrpenia si Jób skutočne uvedomuje Božiu starostlivosť o ľudstvo

Po otázkach Boha Jahveho satanovi bol satan potajme šťastný. Bolo to preto, lebo satan vedel, že bude môcť opäť zaútočiť na človeka, ktorý bol v Božích očiach

dokonalý – pre satana to bola vzácna príležitosť. Satan chcel využiť túto príležitosť na úplné podkopanie Jóbovho presvedčenia, aby stratil vieru v Boha, už sa Ho viac nebál ani nevelebil Jahveho meno. Satan by tak získal šancu: bez ohľadu na miesto alebo čas by bol schopný urobiť z Jóba hračku, závislú od jeho príkazov. Satan bez stopy zakryl svoje podlé úmysly, no nedokázal udržať pod kontrolou svoju zlú prirodzenosť. Táto pravda je naznačená v odpovedi na slová Boha Jahveho, ako je zaznamenané v Písme: „A satan odpovedal Jahvemu: ‚Kožu za kožu, áno, všetko, čo človek má, dá za svoj život. Ale teraz vystri ruku, dotkni sa jeho kostí a jeho mäsa, a bude ťa preklínať do tváre.'" (Jób 2, 4-5) Z tohto rozhovoru medzi Bohom a satanom je nemožné nezískať podstatné vedomosti a predstavu o satanovej zlomyseľnosti. Po vypočutí týchto satanových bludov budú všetci, ktorí milujú pravdu a nenávidia zlo, nepochybne cítiť ešte väčšiu nenávisť voči satanovej nečestnosti a nehanebnosti, budú sa cítiť zdesení a znechutení satanovými bludmi a zároveň budú ponúkať Jóbovi hlboké modlitby a úprimné želania, modliac sa, aby tento muž spravodlivosti mohol dosiahnuť dokonalosť, želajúc si, aby tento muž, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlu, navždy prekonal satanove pokúšania a žil vo svetle, uprostred Božieho vedenia a požehnania. Podobne si takíto ľudia budú želať, aby Jóbove spravodlivé skutky mohli navždy podnietiť a povzbudiť všetkých, ktorí sa usilujú o cestu strachu z Boha a vyhýbania sa zlu. Hoci v tomto vyhlásení možno vidieť satanov zlomyseľný úmysel, Boh poľahky súhlasil so satanovou „žiadosťou", ale dal mu aj jednu podmienku: „Je v tvojich rukách, ale ušetri mu život." (Jób 2, 6) Pretože tentoraz satan žiadal, aby mohol vystrieť ruku, aby ublížil Jóbovmu mäsu a kostiam, Boh povedal: „ale ušetri mu život." Význam týchto slov spočíva v tom, že Boh vydal Jóbovo telo satanovi, ale ponechal si Jóbov život. Satan nemohol vziať Jóbovi život, no okrem toho mohol proti nemu použiť akékoľvek prostriedky alebo metódu.

Po získaní Božieho povolenia sa satan ponáhľal k Jóbovi a natiahol svoju ruku, aby zasiahol jeho kožu, čo mu po celom tele vyvolalo bolestivé vredy a Jób na svojej koži ucítil bolesť. Jób velebil zázračnosť a svätosť Boha Jahveho, vďaka čomu bol satan ešte ohavnejší vo svojej trúfalosti. Pretože cítil radosť z ubližovania človeku, vystrel ruku a zaškrabol do Jóbovho tela, čo vyvolalo hnisanie jeho bolestivých vredov. Jób na svojom tele okamžite pocítil takú bolesť a muky, akým nebolo páru, a nemohol si pomôcť, len sa rukami masíroval od hlavy až po päty, akoby to malo zmierniť úder zasadený jeho duchu skrze túto bolesť tela. Uvedomoval si, že Boh stojí pri ňom a pozoruje ho, a snažil sa zo všetkých síl, aby sa zocelil. Znovu si kľakol na zem a povedal: „Pozeráš sa do srdca človeka, pozoruješ jeho biedu; prečo si robíš starosti o jeho slabosť? Nech je pochválené meno Boha Jahveho." Satan videl Jóbovu neznesiteľnú bolesť, ale nevidel ho vzdať sa mena Boha Jahveho. Tak chvatom vystrel ruku, aby zasiahol Jóbove kosti, a zúfalo ho chcel roztrhať na kusy. Jób v okamihu pocítil nevídané muky; bolo to, akoby sa jeho mäso odtrhlo od kostí a akoby sa jeho kosti rozbili na márne kúsky. Tieto trýznivé muky ho priviedli k myšlienke, že by bolo lepšie zomrieť… Jeho schopnosť znášať takú bolesť dosiahla svoje hranice… Chcel kričať, chcel si trhať kožu na tele v snahe zmierniť

bolesť – no napriek tomu zadržal výkriky a netrhal si kožu na tele, pretože nechcel, aby satan uvidel jeho slabosť. Jób si teda ešte raz kľakol, ale tentoraz nepocítil prítomnosť Boha Jahveho. Vedel, že Boh Jahve bol často pred ním, za ním a po jeho bokoch. Počas jeho bolesti sa však Boh ani raz nepozeral; zakryl si tvár a skryl sa, pretože zmyslom Jeho stvorenia človeka nebolo priniesť človeku utrpenie. Vtedy Jób plakal a robil všetko, čo bolo v jeho silách, aby zniesol takú telesnú agóniu, a predsa sa nedokázal ubrániť tomu, aby Bohu vzdával vďaky: „Človek padá pri prvom údere, je slabý a bezmocný, je mladý a nevedomý – prečo by si mal byť voči nemu taký starostlivý a nežný? Udieraš ma, no zraňuje Ťa to. Čo je na človeku také cenné, že si to zaslúži Tvoju starostlivosť a obavy?“ Jóbove modlitby sa dostali k Božím ušiam, ale Boh mlčal, len sa díval bez toho, aby vydal nejaký zvuk… Keď satan márne vyskúšal každý mysliteľný trik, potichu odišiel, ale to nebol koniec Božích skúšok Jóba. Pretože Božia moc, ktorá bola zjavená v Jóbovi, nebola verejne známa, Jóbov príbeh sa neskončil ústupom satana. Ako vstupovali ďalšie postavy, mali sa odohrať ešte veľkolepejšie scény.

Ďalším prejavom Jóbovho strachu z Boha a vyhýbania sa zlu je jeho ospevovanie Božieho mena vo všetkých veciach

Jób trpel satanovým pustošením, no napriek tomu sa nevzdal mena Boha Jahveho. Jeho žena vystúpila ako prvá a v úlohe satana zaútočila na Jóba spôsobom viditeľným ľudskému oku. Pôvodný text to opisuje takto: „Vtedy mu jeho žena povedala: ‚Ešte si zachovávaš svoju bezúhonnosť? Preklínaj Boha a zomri!‘“ (Jób 2, 9) To boli slová, ktoré vyslovil satan v ľudskom prestrojení. Boli útokom a obvinením, ako aj lákadlom, pokušením a urážkou. Satan, ktorý zlyhal v útoku na Jóbovo telo, potom priamo zaútočil na Jóbovu bezúhonnosť a tento útok chcel využiť na to, aby sa Jób vzdal svojej bezúhonnosti, zriekol sa Boha a už ďalej nežil. Satan teda tiež chcel použiť takéto slová na pokúšanie Jóba: ak by sa Jób vzdal Jahveho mena, potom by nemusel znášať takéto muky a mohol by sa oslobodiť od telesných múk. Zoči-voči radám svojej manželky ju Jób pokarhal slovami: „Hovoríš ako jedna z nerozumných žien. Vari máme dostať z Božej ruky len to dobré a nie aj to zlé?“ (Jób 2, 10) Jób poznal tieto slová už dávno, ale vtedy sa dokázala pravdivosť Jóbovho poznania týchto slov.

Keď mu jeho žena poradila, aby preklial Boha a zomrel, myslela tým: „Tvoj Boh s tebou takto zaobchádza, tak prečo Ho neprekliať? Čo robíš, že ešte stále takto žiješ? Tvoj Boh je k tebe taký nespravodlivý, ale ty stále vravíš: ‚Nech je požehnané Jahveho meno.‘ Ako na teba mohol priviesť pohromu, keď požehnávaš Jeho meno? Poponáhľaj sa a vzdaj sa Božieho mena, viac Ho nenasleduj. Potom sa tvoje útrapy skončia.“ V tejto chvíli bolo vydané svedectvo, ktoré chcel Boh u Jóba vidieť. Žiadny obyčajný človek by nemohol vydať takéto svedectvo a nedočítame sa o ňom ani v žiadnom biblickom príbehu – Boh to však videl dávno predtým, než Jób vyslovil tieto slová. Boh chcel len využiť túto príležitosť a umožniť Jóbovi, aby všetkým dokázal, že Boh mal pravdu. Napriek radám svojej ženy sa Jób nielenže nevzdal svojej bezúhonnosti ani sa nezriekol

Boha, ale tiež svojej žene povedal: „Vari máme dostať z Božej ruky len to dobré a nie aj to zlé?“ Majú tieto slová veľkú váhu? Je len jeden fakt, ktorý dokáže overiť váhu týchto slov. Váha týchto slov spočíva v tom, že ich Boh schvaľuje vo svojom srdci, sú tým, po čom Boh túži, sú tým, čo Boh chce počuť, a sú výsledkom, ktorý Boh túži vidieť; tieto slová sú tiež jadrom Jóbovho svedectva. V tom sa dokázala Jóbova dokonalosť, spravodlivosť, strach pred Bohom a vyhýbanie sa zlu. Vzácnosť Jóba spočívala v tom, že keď bol pokúšaný, a dokonca aj keď bolo celé jeho telo pokryté bolestivými vredmi, keď znášal tie najväčšie muky, a keď mu jeho manželka a príbuzní radili, naďalej vyslovoval také slová. Inak povedané, vo svojom srdci veril, že bez ohľadu na to, aké pokúšania alebo ako bolestné súženia či muky to boli, aj keby na neho prišla smrť, nezriekne sa Boha ani nezavrhne cestu strachu z Boha a vyhýbania sa zlu. Vidíte teda, že Boh mal v jeho srdci najdôležitejšie miesto a že v jeho srdci bol iba Boh. Práve preto o ňom v Písme čítame také opisy ako: „V tom všetkom Jób nezhrešil svojimi perami.“ Nielenže nezhrešil svojimi perami, ale vo svojom srdci sa nesťažoval na Boha. Nevyriekol o Bohu žiadne zraňujúce slová ani proti Nemu nezhrešil. Nielenže jeho ústa velebili Božie meno, ale meno Božie velebil aj vo svojom srdci; jeho ústa a srdce boli ako jedno. To bol pravý Jób, akého videl Boh, a práve preto si Boh Jóba cenil.

Mnohé mylné predstavy ľudí o Jóbovi

Útrapy, ktoré Jób znášal, neboli dielom poslov zoslaných Bohom ani ich nespôsobila samotná Božia ruka. Naopak, osobne ich zapríčinil satan, nepriateľ Boha. Z toho vyplýva, že miera útrap, ktoré Jób znášal, bola obrovská. V tej chvíli však Jób bezvýhradne preukázal svoje každodenné poznanie Boha vo svojom srdci, princípy svojich každodenných činov a svoj postoj k Bohu – to je pravda. Ak by Jób nebol pokúšaný a ak by Boh neuvalil na Jóba skúšky, keď Jób povedal: „Jahve dal a Jahve vzal; nech je požehnané Jahveho meno“, povedal by si, že Jób je pokrytec. Boh mu daroval veľké bohatstvo, a preto niet divu, že velebil Jahveho meno. Ak by sa Jób pred podstúpením skúšok spýtal: „Vari máme dostať z Božej ruky len to dobré a nie aj to zlé?“, povedal by si, že Jób preháňa a že by sa nezriekol Božieho mena, pretože bol často požehnaný Božou rukou. Povedal by si, že keby naňho Boh zoslal pohromu, určite by sa zriekol Božieho mena. Keď sa však Jób ocitol v situáciách, v ktorých by nikto nechcel byť ani si ich neželal vidieť, v situáciách, ktoré by nikto nechcel zažiť a ktorých by sa všetci báli, v situáciách, na ktoré sa nedokázal dívať ani Boh, Jób si napriek všetkému stále dokázal udržať bezúhonnosť: „Jahve dal a Jahve vzal; nech je požehnané Jahveho meno,“ a „vari máme dostať z Božej ruky len to dobré a nie aj to zlé?“ Tvárou v tvár Jóbovmu vtedajšiemu správaniu stratí reč každý, kto rád vyslovuje vznešené slová a prednáša slová a učenia. Tí, ktorí chvália Božie meno iba rečami, ale nikdy neprijali Božie skúšky, sú odsúdení bezúhonnosťou, ktorej sa Jób pevne držal, a tí, ktorí nikdy neverili, že človek je schopný pevne sa držať Božej cesty, sú súdení podľa Jóbovho svedectva. Zoči-voči Jóbovmu správaniu počas týchto skúšok a slovám, ktoré

vyslovil, sa niektorí ľudia budú cítiť zmätení, niektorí budú cítiť závisť, niektorí budú cítiť pochybnosti a iní sa dokonca budú tváriť nezaujato a nad Jóbovým svedectvom budú ohŕňať nosy, pretože nielenže vidia muky, ktoré postihli Jóba počas skúšok, a čítajú slová, ktoré Jób vyslovil, ale vidia aj ľudskú „slabosť“, ktorú Jób prejavil, keď ho postihli skúšky. Túto „slabosť“ považujú za údajnú nedokonalosť v dokonalosti Jóba, škvrnu na človeku, ktorý bol v Božích očiach dokonalý. To znamená, že sa verí, že tí, ktorí sú dokonalí, sú bezchybní, bez poškvrny alebo chyby, že nemajú žiadne slabosti, nepoznajú bolesť, nikdy sa necítia nešťastní alebo skľúčení, nedržia v sebe nenávisť a navonok neprejavujú žiadne extrémne správanie. V dôsledku toho veľká väčšina ľudí neverí, že bol Jób bol skutočne dokonalý. Ľudia neschvaľujú mnohé aspekty jeho správania počas skúšok. Napríklad keď Jób stratil svoj majetok a deti, nerozplakal sa, ako by si ľudia predstavovali. Jeho „nedostatok slušného slušnosti“ vyvoláva u ľudí dojem, že bol chladný, pretože nevyronil ani slzu a neprejavil náklonnosť k svojej rodine. To je prvotný zlý dojem, ktorý majú ľudia z Jóba. Jeho následné správanie ich mätie ešte viac: „roztrhol svoj plášť“ ľudia interpretovali ako jeho neúctu k Bohu a „oholil si hlavu“ sa chybne považuje za Jóbovo rúhanie a odpor voči Bohu. Okrem Jóbových slov: „Jahve dal a Jahve vzal; nech je požehnané Jahveho meno“ ľudia nevidia v Jóbovi nič zo spravodlivosti, ktorú Boh vychválil, takže keď hodnotia Jóba, väčšinou nejde o nič iné ako o nepochopenie, nedorozumenie, pochybnosť, odsúdenie a len teoretické schvaľovanie. Nikto z nich nie je schopný skutočne pochopiť a oceniť slová Boha Jahveho o tom, že Jób bol dokonalý a spravodlivý muž, ktorý sa bál Boha a vyhýbal sa zlu.

Na základe vyššie uvedeného dojmu o Jóbovi majú ľudia ďalšie pochybnosti o jeho spravodlivosti, pretože Jóbove činy a jeho správanie zaznamenané v Písme neboli tak ohromujúco dojemné, ako by si ľudia predstavovali. Nielenže nevykonal žiadne veľké skutky, ale vzal do rúk aj črep, aby sa ním škrabal, kým sedel v popole. Tento čin tiež ľudí udivuje a vyvoláva v nich pochybnosti o Jóbovej spravodlivosti – dokonca ju popierajú –, pretože kým sa škrabal, nemodlil sa ani nedával Bohu sľuby; navyše nebolo vidieť, že roní slzy bolesti. Teraz ľudia vidia len Jóbovu slabosť a nič iné, a tak, aj keď počujú Jóba hovoriť: „Vari máme dostať z Božej ruky len to dobré a nie aj to zlé?“, ani to s nimi nepohne alebo sú nerozhodní a stále nedokážu rozlíšiť spravodlivosť Jóba od jeho slov. Základný dojem, ktorý Jób zanecháva v ľuďoch, keď podstupuje muky uprostred skúšok, je, že nebol ani pokorný, ani arogantný. Ľudia nevidia príbeh za jeho správaním, ktorý sa odohrával v hĺbke jeho srdca, ani nevidia strach z Boha v jeho srdci alebo jeho dodržiavanie princípu cesty vyhýbania sa zlu. Pre jeho rozvahu si ľudia myslia, že jeho dokonalosť a spravodlivosť boli len prázdnymi slovami, že jeho strach z Boha bol len fámou; „slabosť“, ktorú prejavil navonok, v nich, naopak, zanecháva hlboký dojem, dáva im „novú perspektívu“, a dokonca aj „nové pochopenie“ človeka, ktorého Boh definuje ako dokonalého a spravodlivého. Takáto „nová perspektíva“ a „nové pochopenie“ sa potvrdili, keď Jób otvoril ústa a preklial deň, keď sa narodil.

Hoci miera múk, ktorými trpel, je pre každého človeka nepredstaviteľná a nepochopiteľná, nevyslovil ani slovko rúhania, len zmiernil bolesť svojho tela vlastnými prostriedkami. Ako je zaznamenané v Písme, povedal: „Nech zanikne deň, v ktorom som sa narodil, a noc, v ktorej bolo povedané: ‚Počal sa človek.'" (Jób 3, 3) Možno, že nikto nikdy nepovažoval tieto slová za dôležité, a možno existujú ľudia, ktorí im venovali pozornosť. Znamenajú podľa vás, že Jób odporoval Bohu? Predstavujú ponosu na Boha? Viem, že mnohí z vás majú určité názory na tieto Jóbove slová a veria, že ak bol Jób dokonalý a spravodlivý, nemal prejaviť žiadnu slabosť či ľútosť a mal namiesto toho pozitívne čeliť každému útoku satana, ba dokonca sa usmievať tvárou v tvár satanovým pokúšaniam. Nemal prejaviť čo i len najmenšiu reakciu na žiadne muky, ktoré na jeho telo privolal satan, ani nemal ukázať žiadne z emócií vo svojom srdci. Mal dokonca požiadať Boha, aby tieto skúšky ešte viac pritvrdil. Toto by mal preukázať a vlastniť niekto, kto je neochvejný a kto sa skutočne bojí Boha a vyhýba sa zlu. Uprostred týchto nesmiernych múk Jób len preklial deň svojho narodenia. Nesťažoval sa na Boha, a už vôbec nemal v úmysle Bohu odporovať. Oveľa ľahšie sa to povie, než urobí, pretože od dávnych čias až dodnes nikto nikdy nezažil takéto pokúšania ani netrpel tým, čo postihlo Jóba. Prečo teda nikto nikdy nebol vystavený rovnakému pokúšaniu ako Jób? Je to preto, lebo – ako to vidí Boh – nikto nie je schopný niesť takú zodpovednosť alebo poverenie, nikto by nedokázal vykonať to, čo vykonal Jób, a nikto by navyše nedokázal – okrem prekliatia dňa svojho narodenia – nezrieknuť sa Božieho mena a ďalej žehnať meno Boha Jahveho, ako to urobil Jób, keď ho postihli také veľké muky. Bol by niekto toho schopný? Keď to povieme o Jóbovi, chválime jeho správanie? Bol to spravodlivý muž, schopný vydať takéto svedectvo o Bohu a prinútiť satana utiecť s hlavou v dlaniach, takže už nikdy neprišiel pred Boha, aby ho obvinil – tak čo je zlé na tom, že ho chválime? Je možné, že máte vyššie nároky ako Boh? Bolo by možné, že by ste konali ešte lepšie ako Jób, keď by vás postihli skúšky? Boh vychválil Jóba – aké námietky by ste mohli mať?

Jób prekľaje deň svojho narodenia, pretože nechce, aby Boh pre neho trpel

Často hovorím, že Boh nahliada do ľudských sŕdc, zatiaľ čo ľudia sa pozerajú na svoj vonkajšok. Pretože Boh pozerá do ľudských sŕdc, rozumie ich podstate, zatiaľ čo ľudia definujú podstatu iných ľudí na základe ich vzhľadu. Keď Jób otvoril ústa a preklial deň svojho narodenia, tento čin ohromil všetky duchovné postavy vrátane troch Jóbových priateľov. Človek vzišiel z Boha a mal by byť vďačný za život a telo, ako aj za deň svojho narodenia, ktorý mu Boh daroval, a nemal by ich preklínať. To je niečo, čo bežní ľudia dokážu pochopiť a poňať. Pre každého, kto nasleduje Boha, je toto chápanie posvätné a neporušiteľné a je to pravda, ktorú nikdy nemožno zmeniť. Jób však porušil pravidlá: preklial deň svojho narodenia. Ide o čin, ktorý obyčajní ľudia považujú za prekročenie zakázanej hranice. Jób nielenže nemá nárok na pochopenie a súcit ľudí, ale nemá ani nárok na Božie odpustenie. Zároveň ešte viac ľudí pochybuje o Jóbovej

spravodlivosti, pretože sa zdalo, že vďaka Božej priazni sa Jób stal sebeckým – stal sa takým bezočivým a bezohľadným, že nielenže nepoďakoval Bohu za požehnanie a starostlivosť počas života, ale zatratil deň svojho narodenia do záhuby. Čo to je, ak nie odpor voči Bohu? Takéto povrchnosti poskytujú ľuďom dôkaz, aby tento Jóbov čin odsúdili, ale kto môže vedieť, čo si Jób vtedy skutočne myslel? Kto môže poznať dôvod, prečo Jób konal týmto spôsobom? Iba Boh a Jób poznajú vnútorný príbeh a dôvody.

Keď satan natiahol ruku, aby zasiahol Jóbove kosti, Jób padol do jeho pazúrov bez možnosti úniku a bez sily vzdorovať. Jeho telo a duša trpeli obrovskou bolesťou a táto bolesť ho prinútila, aby si v hĺbke uvedomil bezvýznamnosť, krehkosť a bezmocnosť človeka žijúceho v tele. Zároveň získal hlboké uznanie a pochopenie toho, prečo Boh chce zaopatriť ľudstvo a starať sa oň. V satanových pazúroch si Jób uvedomil, že človek, ktorý je z mäsa a kostí, je v skutočnosti bezmocný a slabý. Keď padol na kolená a modlil sa k Bohu, cítil, akoby si Boh zakryl tvár a skryl sa, keďže ho úplne vydal do rúk satana. Boh nad ním zároveň nariekal a navyše bol kvôli nemu zarmútený; Boh bol zasiahnutý jeho bolesťou a zranený jeho ranami… Jób cítil Božiu bolesť, ako aj to, aké neznesiteľné to pre Boha bolo… Nechcel Boha ešte viac zarmútiť ani nechcel, aby nad ním Boh plakal, a už vôbec nechcel vidieť, ako Boh pre neho trpí. V tej chvíli sa Jób chcel len zbaviť svojho tela, aby už viac nemusel znášať bolesť, ktorú mu toto telo spôsobovalo, pretože potom by sa už Boh nemusel trápiť jeho bolesťou – no nemohol, a preto musel znášať nielen bolesť tela, ale aj muky z toho, že nechcel Boha znepokojovať. Tieto dve bolesti – jedna z tela a druhá z ducha – spôsobili Jóbovi srdcervúce, mučivé utrpenie a dali mu pocítiť, ako môžu obmedzenia človeka, ktorý je z mäsa a kostí, spôsobiť zúfalstvo a bezmocnosť. Za týchto okolností sa jeho túžba po Bohu ešte znásobila a jeho odpor k satanovi sa zintenzívnil. Jób by bol vtedy radšej, keby sa nikdy nenarodil do ľudského sveta, radšej by nejestvoval, než by videl Boha roniť slzy alebo cítiť kvôli nemu bolesť. Začal hlboko nenávidieť svoje telo, bol chorý a unavený zo seba samého, zo dňa, keď sa narodil, a dokonca zo všetkého, čo s ním bolo spojené. Nechcel, aby sa viac spomínal deň jeho narodenia alebo čokoľvek, čo s ním súviselo, a tak otvoril ústa a preklial deň, keď sa narodil: „Nech zanikne deň, v ktorom som sa narodil, a noc, v ktorej bolo povedané: ‚Počal sa človek.‘ Nech je ten deň tmou, nech sa naň Boh nepozerá zhora a nech naň nesvieti svetlo.“ (Jób 3, 3-4) Jóbove slová nesú v sebe jeho odpor k sebe samému: „Nech zanikne deň, v ktorom som sa narodil, a noc, v ktorej bolo povedané: ‚Počal sa človek.‘“ A rovnako cítil voči sebe vinu a pocit zaviazanosti za to, že Bohu spôsobil bolesť: „Nech je ten deň tmou, nech sa naň Boh nepozerá zhora a nech naň nesvieti svetlo.“ Tieto dve pasáže sú konečným vyjadrením toho, ako sa Jób vtedy cítil, a všetkým naplno dokazujú jeho dokonalosť a spravodlivosť. Zároveň, tak ako si Jób prial, sa jeho viera a poslušnosť voči Bohu, ako aj jeho strach pred Bohom, skutočne povzniesli. Samozrejme, toto povznesenie je presne ten účinok, ktorý Boh očakával.

Jób porazí satana a v Božích očiach sa stane pravým človekom

Keď Jób prvýkrát podstúpil svoje skúšky, bol zbavený všetkého majetku a detí, ale nepadol ani nepovedal nič, čím by sa prehrešil proti Bohu. Prekonal satanove pokúšania, svoj hmotný majetok, potomstvo i skúšku straty celého svetského majetku, čo znamená, že dokázal poslúchať Boha, keď Mu odňal veci, a bol tiež schopný vzdať Bohu vďaku a chválu za to, čo urobil. Také bolo Jóbovo správanie počas satanovho prvého pokúšania a také bolo aj jeho svedectvo počas prvej Božej skúšky. V druhej skúške satan vystrel ruku, aby zasiahol Jóba, a hoci Jób nikdy predtým nezažil väčšiu bolesť, jeho svedectvo stačilo na to, aby ľudia zostali ohromení. Použil svoju statočnosť, presvedčenie a poslušnosť voči Bohu, ako aj svoj strach pred Bohom, aby opäť porazil satana, a Boh jeho správanie a svedectvo opäť schválil a podporil. Počas tohto pokúšania využil Jób svoje skutočné správanie na to, aby pred satanom vyhlásil, že bolesť tela nemôže zmeniť jeho vieru a poslušnosť Bohu ani ho zbaviť oddanosti Bohu a bohabojného srdca. Nezriekol sa Boha ani sa nevzdal vlastnej dokonalosti a spravodlivosti len preto, lebo čelil smrti. Jóbovo odhodlanie urobilo zo satana zbabelca, satan sa pred jeho vierou chvel od strachu a intenzita, s akou Jób bojoval proti satanovi v boji na život a na smrť, vyvolala v satanovi hlbokú nenávisť a odpor. Jóbova dokonalosť a spravodlivosť spôsobila, že satan mu už nemohol urobiť nič viac, preto na neho prestal útočiť a vzdal sa svojich obvinení proti Jóbovi, ktoré vzniesol pred Bohom Jahvem. Znamenalo to, že Jób premohol svet, premohol telo, premohol satana a premohol smrť. Úplne a absolútne patril Bohu. Počas týchto dvoch skúšok stál Jób pevne vo svojom svedectve, skutočne žil svoju dokonalosť a spravodlivosť a rozšíril rozsah svojich živých princípov strachu pred Bohom a vyhýbania sa zlu. Po prekonaní týchto dvoch skúšok sa v Jóbovi zrodila bohatšia skúsenosť a táto skúsenosť ho urobila zrelším, ostrieľanejším, silnejším a presvedčenejším. Jób vďaka nim nadobudol väčšiu istotu o spravodlivosti a hodnote bezúhonnosti, ktorých sa pevne držal. Skúška Boha Jahveho spôsobila, že Jób získal hlboké porozumenie a zmysel pre Božiu starostlivosť o človeka a umožnila mu pocítiť vzácnosť Božej lásky – vtedy sa k jeho strachu pred Bohom pridala aj úcta a láska k Bohu. Skúšky Boha Jahveho nielenže Jóba od Neho neodcudzili, ale priviedli jeho srdce bližšie k Bohu. Keď telesná bolesť, ktorú Jób znášal, dosiahla vrchol, obava, ktorú cítil od Boha Jahveho, mu nedala inú možnosť, než prekliať deň svojho narodenia. Takéto správanie nebolo vopred naplánované, ale bolo prirodzeným prejavom úcty a lásky k Bohu zvnútra jeho srdca. Bolo to prirodzené zjavenie, ktoré vyplynulo z jeho úcty a lásky k Bohu. To znamená, že keďže sa nenávidel, nebol ochotný a nedokázal vystáť Božie trápenie, jeho ohľaduplnosť a láska dospeli až k nezištnosti. Vtedy Jób pozdvihol svoj dlhotrvajúci obdiv k Bohu, túžbu po Bohu a oddanosť voči Nemu na úroveň úcty a lásky. Zároveň pozdvihol svoju vieru, poslušnosť Bohu a strach pred Bohom na úroveň úcty a lásky. Nedovolil si urobiť nič, čo by ublížilo Bohu, nedovolil si žiadne správanie, ktoré by Boha zranilo, a nedovolil si privodiť Bohu žiadny žiaľ, ľútosť či dokonca nešťastie pre

svoje vlastné dôvody. Hoci bol Jób v Božích očiach stále tým istým Jóbom ako predtým, jeho viera, poslušnosť a strach pred Bohom priniesli Bohu úplné uspokojenie a potešenie. Vtedy Jób dosiahol dokonalosť, ktorú od neho Boh očakával; stal sa niekým skutočne hodným toho, aby ho v Božích očiach nazývali dokonalým a spravodlivým. Jeho spravodlivé skutky mu umožnili premôcť satana a stáť pevne vo svojom svedectve o Bohu. Tak aj jeho spravodlivé skutky ho urobili dokonalým a umožnili, aby sa pozdvihla hodnota jeho života a vynikla viac než kedykoľvek predtým, a tiež sa stal prvým človekom, ktorého satan už viac nenapádal a nepokúšal. Pretože Jób bol spravodlivý, satan ho obvinil a pokúšal. Pretože Jób bol spravodlivý, bol vydaný satanovi. A pretože Jób bol spravodlivý, premohol a porazil satana a stál pevne vo svojom svedectve. Stal sa prvým človekom, ktorý už nikdy nebol vydaný satanovi, skutočne prišiel pred Boží trón a žil vo svetle, pod Božím požehnaním bez satanovho špehovania a pustošenia… V Božích očiach sa stal pravým človekom a bol oslobodený…

O Jóbovi

Keď už viete, aké skúšky Jób podstúpil, väčšina z vás sa pravdepodobne bude chcieť dozvedieť viac podrobností o samotnom Jóbovi, najmä pokiaľ ide o tajomstvo, ktorým získal Božiu chválu. Poďme sa teda dnes porozprávať o Jóbovi!

V Jóbovom každodennom živote vidíme jeho dokonalosť, spravodlivosť, strach pred Bohom a vyhýbanie sa zlu

Ak máme diskutovať o Jóbovi, potom musíme začať jeho hodnotením, vysloveným z Božích úst: „Nieto takého človeka na zemi, dokonalého a spravodlivého, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlému.“

Poďme najskôr spoznať Jóbovu dokonalosť a spravodlivosť.

Ako rozumiete slovám dokonalý a spravodlivý? Myslíte si, že bol Jób bezúhonný a čestný? To by, samozrejme, bola doslovná interpretácia a chápanie slov dokonalý a spravodlivý. Zákonitosti skutočného života sú však neoddeliteľnou súčasťou pravého pochopenia Jóba – slová, knihy a samotná teória neposkytnú žiadne odpovede. Začneme tým, že sa pozrieme na rodinný život Jóba a na jeho normálne správanie počas života. To nám napovie o jeho životných zásadách a cieľoch, ako aj o jeho osobnosti a úsilí. Teraz si prečítajme posledné slová z knihy Jób 1, 3: „Tento muž bol najväčší zo všetkých mužov Východu.“ Tieto slová znamenajú, že Jóbovo postavenie a štatút boli veľmi vysoké, a hoci sa nedozvedáme, či dôvod, prečo bol najväčší zo všetkých mužov Východu, bolo jeho bohatstvo alebo skutočnosť, že bol dokonalý, spravodlivý a bál sa Boha, zatiaľ čo sa vyhýbal zlu, celkovo vieme, že Jóbovo postavenie a štatút boli veľmi cenené. Ako je zaznamenané v Biblii, prvé dojmy ľudí z Jóba boli, že Jób bol dokonalý, že sa bál Boha a vyhýbal sa zlu a že mal veľké bohatstvo a ctihodné postavenie. Pre normálneho človeka žijúceho v takomto prostredí a za takýchto podmienok by bola Jóbova životospráva, kvalita života a rôzne aspekty jeho osobného života stredobodom

pozornosti väčšiny ľudí; preto musíme pokračovať v čítaní Písma: „A jeho synovia šli a hodovali vo svojich domoch, každý vo svoj určený deň, a pozvali a zavolali aj svoje tri sestry, aby jedli a pili s nimi. A stalo sa tak, že keď uplynuli dni ich hodovania, Jób poslal po nich a posvätil ich, vstal skoro ráno a obetoval zápalné obety za nich všetkých, lebo si povedal: ‚Mohlo sa stať, že moji synovia zhrešili a zlorečili Bohu vo svojich srdciach.‘ Takto to Jób robil neustále.“ (Jób 1, 4-5) Tento úryvok nám objasňuje dve veci: po prvé, že Jóbovi synovia a dcéry pravidelne hodovali, veľa jedli a pili; po druhé, že Jób často obetoval zápalné obety, pretože sa často obával o svojich synov a dcéry zo strachu, že zhrešili a že vo svojich srdciach sa zriekli Boha. Sú tu opísané životy dvoch rôznych typov ľudí. Prvým typom sú Jóbovi synovia a dcéry, ktorí vďaka svojej zámožnosti často hodovali, žili extravagantne, pili víno a stolovali, koľko im hrdlo ráčilo, a tešili sa vysokej kvalite života, ktorú im prinášalo materiálne bohatstvo. Keď žili takýmto životom, bolo nevyhnutné, že často hrešili a urážali Boha – no napriek tomu sa neposvätili ani neprinášali zápalné obety. Vidíte teda, že v ich srdciach nebolo miesta pre Boha, nemysleli na Božie milosti ani sa nebáli, že urazia Boha, a už vôbec sa nebáli zrieknutia sa Boha vo svojich srdciach. Samozrejme, nezameriavame sa na Jóbove deti, ale na to, čo urobil Jób, keď čelil takýmto veciam; to je ďalšia záležitosť opísaná v pasáži, ktorá zahŕňa Jóbov každodenný život a jeho ľudskú prirodzenosť-podstatu. Tam, kde Biblia opisuje hodovanie Jóbových synov a dcér, nie je žiadna zmienka o Jóbovi; hovorí sa len, že jeho synovia a dcéry spolu často jedli a pili. Inými slovami, Jób nehodoval ani sa nepripojil k svojim synom a dcéram pri ich extravagantnom stolovaní. Aj keď bol bohatý a mal veľký majetok a mnohých sluhov, neviedol luxusný život. Neočarilo ho výnimočné prostredie, v ktorom žil, a napriek svojmu bohatstvu neprepadol telesným pôžitkom ani nezabúdal obetovať zápalné obety, a už vôbec to nespôsobilo, že sa vo svojom srdci postupne vyhýbal Bohu. Jób bol teda očividne disciplinovaný vo svojom spôsobe života, nebol chamtivý ani hedonistický v dôsledku Božích požehnaní ani nelipol na kvalite života. Namiesto toho bol pokorný a skromný, nebol okázalý a pred Bohom bol opatrný a obozretný. Často premýšľal o Božích milostiach a požehnaniach a neustále mal bohabojné srdce. Vo svojom každodennom živote často skoro vstával, aby za svojich synov a dcéry obetoval zápalné obety. Inými slovami, nielenže sa sám Jób bál Boha, ale dúfal, že jeho deti sa tiež budú báť Boha a nebudú proti Nemu hrešiť. Jóbovo materiálne bohatstvo nezastávalo žiadne miesto v jeho srdci ani nenahrádzalo postavenie, ktoré v ňom zastával Boh; či už kvôli sebe alebo svojim deťom, Jóbove každodenné činy boli spojené so strachom pred Bohom a s vyhýbaním sa zlu. Jeho strach z Boha Jahveho nepredstavoval len prázdne reči, ale bolo to niečo, čo premieňal na činy a čo sa odrážalo v každej časti jeho každodenného života. Toto skutočné správanie Jóba nám ukazuje, že bol čestný a vo svojej podstate miloval spravodlivosť a veci, ktoré boli pozitívne. To, že často posielal po svojich synov a dcéry a posväcoval ich, znamená, že neuznával ani neschvaľoval správanie svojich detí; namiesto toho bol vo svojom srdci sklamaný ich správaním a odsudzoval ich. Dospel k záveru, že

správanie jeho synov a dcér netešilo Boha Jahveho, a preto ich často vyzýval, aby išli pred Boha Jahveho a vyznali sa zo svojich hriechov. Jóbove činy nám ukazujú druhú stránku jeho ľudskej prirodzenosti, a to, že nikdy nekráčal spolu s tými, ktorí často hrešili a urážali Boha, ale namiesto toho sa im vyhýbal a obchádzal ich. Napriek tomu, že títo ľudia boli jeho synmi a dcérami, neopustil svoje vlastné zásady správania len preto, lebo boli z jeho rodu, ani nebol zhovievavý k ich hriechom pre svoje vlastné pocity. Namiesto toho ich nabádal, aby sa vyznali a získali zhovievavosť Boha Jahveho, a varoval ich, aby neopúšťali Boha pre svoj vlastný chamtivý pôžitok. Princípy toho, ako Jób zaobchádzal s ostatnými, sú neoddeliteľné od princípov jeho strachu z Boha a vyhýbania sa zlu. Miloval to, čo Boh prijímal, a nenávidel to, čo Boha odpudzovalo. Miloval tých, ktorí sa Boha vo svojich srdciach báli, a nenávidel tých, ktorí páchali zlo alebo hrešili proti Bohu. Táto láska a nenávisť sa prejavovali v jeho každodennom živote a predstavovali spravodlivosť, ktorú v Jóbovi videli Božie oči. Prirodzene, je to aj vyjadrenie a žitie Jóbovej pravej ľudskej prirodzenosti vo vzťahoch s ostatnými v jeho každodennom živote, o ktorých sa musíme dozvedieť.

Prejavy Jóbovej ľudskej prirodzenosti počas jeho skúšok (pochopenie Jóbovej dokonalosti, spravodlivosti, strachu pred Bohom a vyhýbania sa zlu počas skúšok)

Vyššie sme sa podelili o rôzne aspekty Jóbovej ľudskej prirodzenosti, ktoré sa prejavili v jeho každodennom živote ešte pred jeho skúškami. Tieto rôzne prejavy bezpochyby poskytujú prvotné oboznámenie sa s Jóbovou spravodlivosťou, so strachom z Boha a s vyhýbaním sa zlu a sú, samozrejme, prvotným potvrdením. Dôvod, prečo hovorím „prvotný“, je ten, že väčšina ľudí stále nezískala pravé pochopenie Jóbovej osobnosti a miery, do akej nasledoval cestu poslušnosti a strachu pred Bohom. To znamená, že u väčšiny ľudí sa pochopenie Jóba obmedzuje len na niečo ako priaznivý dojem, ktorý získali z dvoch biblických úryvkov obsahujúcich jeho slová: „Jahve dal a Jahve vzal; nech je požehnané Jahveho meno“ a „vari máme dostať z Božej ruky len to dobré a nie aj to zlé?“ Preto je veľmi potrebné, aby sme pochopili, ako Jób žil svoju ľudskú prirodzenosť, keď prijímal Božie skúšky; týmto spôsobom sa Jóbova pravá ľudská prirodzenosť prejaví všetkým v plnom rozsahu.

Keď sa Jób dopočul, že mu ukradli majetok, že jeho synovia a dcéry prišli o život a že jeho sluhovia boli zabití, reagoval takto: „Vtedy Jób vstal, roztrhol svoj plášť, oholil si hlavu a padol na zem, klaňal sa.“ (Jób 1, 20) Tieto slová nám hovoria jednu skutočnosť: po vypočutí tejto správy Jób neprepadol panike, neplakal ani neobviňoval sluhov, ktorí mu túto správu oznámili, a už vôbec neskúmal miesto činu, aby vyšetril a overil podrobnosti a zistil, čo sa skutočne stalo. Neprejavil žiadnu bolesť či ľútosť nad stratou svojho majetku ani sa nezrútil v slzách v dôsledku straty svojich detí a svojich blízkych. Naopak, roztrhol svoj plášť, oholil si hlavu, padol na zem a klaňal sa. Konanie Jóba sa líši od konania každého obyčajného človeka. Mätie mnoho ľudí a núti ich, aby Jóbovi vo

svojich srdciach vyčítali jeho „chladnokrvnosť“. Pri náhlej strate majetku by normálni ľudia vyzerali zdrvení alebo zúfalí – a niektorí by dokonca mohli upadnúť do hlbokej depresie. Je to preto, lebo v srdciach ľudí predstavuje ich majetok celoživotné úsilie – je to niečo, na čom závisí ich prežitie, je to nádej, ktorá ich udržuje pri živote. Strata ich majetku znamená, že ich úsilie bolo zbytočné, že stratili nádej, a dokonca, že nemajú žiadnu budúcnosť. Každý normálny človek sa takto stavia k svojmu majetku, má k nemu blízky vzťah a majetok má v očiach ľudí nesmiernu dôležitosť. Veľká väčšina ľudí sa preto cíti zmätená Jóbovým ľahostajným postojom k strate majetku. Dnes rozptýlime zmätok, ktorý pociťovali všetci títo ľudia, tým, že vysvetlíme, čo sa odohrávalo v Jóbovom srdci.

Zdravý rozum káže, že Jób by sa mal pred Bohom hanbiť za to, že stratil taký veľký majetok, ktorý mu Boh zveril, pretože sa oň nestaral alebo naň nedával pozor – neudržal si majetok, ktorý mu Boh daroval. Keď sa teda dopočul, že jeho majetok bol ukradnutý, jeho prvou reakciou by malo byť, že pôjde na miesto činu a prešetrí rozsah všetkého, o čo prišiel, a potom sa vyzná Bohu, aby mohol opäť získať Božie požehnania. Jób to však neurobil a, prirodzene, mal na to svoje dôvody. Vo svojom srdci bol Jób hlboko presvedčený, že všetko, čo má, mu daroval Boh a nebolo to výsledkom jeho vlastnej práce. Preto nevidel tieto požehnania ako niečo, z čoho by sa dalo ťažiť, ale namiesto toho ukotvil princípy svojho prežitia v tom, že sa zo všetkých síl držal cesty, ktorá by sa mala dodržiavať. Vážil si Božie požehnania a ďakoval za ne, no nebol nimi fascinovaný ani ich nevyhľadával. Taký bol jeho postoj k majetku. Nerobil nič pre získanie požehnaní, neobával sa nedostatku či straty Božích požehnaní ani sa pre ne netrápil. Pre Božie požehnania sa nestal neviazane, bláznivo šťastným ani neignoroval Božiu cestu a nezabudol na Božiu milosť len pre požehnania, z ktorých sa často tešil. Jóbov postoj k majetku odhaľuje ľuďom jeho pravú ľudskú prirodzenosť. Po prvé, Jób nebol chamtivý a bol nenáročný vo svojom materiálnom živote. Po druhé, Jób sa nikdy nestrachoval a nebál, že mu Boh vezme všetko, čo má, čo bol jeho postoj poslušnosti voči Bohu vo svojom srdci; to znamená, že nemal žiadne požiadavky ani sťažnosti, pokiaľ ide o to, či alebo kedy mu Boh vezme, a nepýtal sa na dôvod prečo, len sa snažil poslúchať Božie usporiadania. Po tretie, nikdy neveril, že jeho majetok pochádza z jeho vlastnej práce, ale že mu ho Boh daroval. To bola Jóbova viera v Boha a je znakom jeho presvedčenia. Objasnili sme Jóbovu ľudskú prirodzenosť a jeho pravé každodenné úsilie v tomto trojbodovom zhrnutí? Jóbova ľudská prirodzenosť a úsilie boli neoddeliteľnou súčasťou jeho chladného správania, keď čelil strate svojho majetku. Práve vďaka svojmu každodennému úsiliu mal Jób duchovné postavenie a presvedčenie, aby počas Božích skúšok vyslovil: „Jahve dal a Jahve vzal; nech je požehnané Jahveho meno.“ Tieto slová nezískal cez noc ani sa len tak neobjavili v Jóbovej hlave. Boli tým, čo videl a nadobudol počas mnohých rokov prežívania života. V porovnaní so všetkými, ktorí len hľadajú Božie požehnania a ktorí sa boja, že im Boh vezme, nenávidia to a sťažujú sa, nie je Jóbova poslušnosť veľmi reálna? V porovnaní so všetkými, ktorí veria, že Boh existuje,

ale ktorí nikdy neverili, že Boh vládne nad všetkými vecami, nie je Jób nadmieru čestný a spravodlivý?

Jóbova racionálnosť

Jóbove skutočné skúsenosti a jeho spravodlivá a čestná ľudská prirodzenosť viedli k tomu, že vykonal najrozumnejšie súdy a rozhodnutia, keď prišiel o svoj majetok a deti. Takéto racionálne rozhodnutia boli neoddeliteľné od jeho každodenného úsilia a Božích skutkov, ktoré spoznal počas každodenného života. Jóbova čestnosť mu umožnila uveriť, že Jahveho ruka vládne nad všetkými vecami; jeho viera mu umožnila spoznať skutočnosť, že Boh Jahve je zvrchovaný nad všetkými vecami; jeho poznanie ho urobilo ochotným a schopným poslúchať zvrchovanosť a usporiadania Boha Jahveho; jeho poslušnosť mu umožnila byť čoraz pravdivejším vo svojom strachu pred Bohom Jahvem; jeho strach ho robil čoraz skutočnejším vo vyhýbaní sa zlu; nakoniec sa Jób stal dokonalým, pretože sa bál Boha a vyhýbal sa zlu; jeho dokonalosť ho urobila múdrym a dala mu najvyššiu racionálnosť.

Ako by sme mali rozumieť slovu racionálny? Doslovný výklad je, že to znamená mať zdravý rozum, byť logický a rozumný v myslení, prejavovať sa múdrou rečou, činmi a úsudkom a riadiť sa zdravými a správnymi morálnymi zásadami. Napriek tomu sa Jóbova racionálnosť nedá vysvetliť tak ľahko. Keď sa tu hovorí, že Jób mal najvyššiu racionálnosť, hovorí sa to v súvislosti s jeho ľudskou prirodzenosťou a jeho správaním pred Bohom. Pretože Jób bol čestný, bol schopný poslúchať a veriť v Božiu zvrchovanosť, čo mu dalo poznanie, ktoré bolo pre iných nedosiahnuteľné, a toto poznanie mu umožnilo presnejšie rozlišovať, posudzovať a definovať to, čo sa mu prihodilo, čo mu umožnilo presnejšie a presvedčivejšie si zvoliť, čo robiť a čoho sa pevne držať. To znamená, že jeho slová, správanie, princípy za jeho činmi a kódex, podľa ktorého konal, boli stále, jasné a konkrétne a neboli slepé, impulzívne ani emocionálne. Vedel, ako zaobchádzať s tým, čo ho postihlo, vedel, ako vyvážiť a zvládať vzťahy medzi zložitými udalosťami, vedel, ako sa pevne držať cesty, ktorej by sa mal pevne pridržiavať, a navyše vedel, ako zaobchádzať s tým, že Boh Jahve dáva a berie. Presne to bola Jóbova racionálnosť. Práve vďaka tejto racionálnosti Jób povedal: „Jahve dal a Jahve vzal; nech je požehnané Jahveho meno“, keď prišiel o majetok i o svojich synov a dcéry.

Keď Jób čelil obrovskej telesnej bolesti a výčitkám svojich príbuzných a priateľov, a keď čelil smrti, jeho skutočné správanie opäť všetkým ľuďom ukázalo jeho pravú tvár.

Skutočná Jóbova tvár: pravdivá, čistá a bez falše

Prečítajme si z Jóba 2, 7-8: „Tak satan odišiel od Jahveho a zasiahol Jóba bolestivými vredmi od chodidiel až po temeno hlavy. A Jób si vzal hrnčiarsky črep, aby sa ním oškrabal, a sadol si do popola.“ Toto je opis Jóbovho správania, keď mu telo posiali bolestivé vredy. Jób v tom čase sedel v popole a trpel bolesťami. Nikto ho neošetril a nikto mu nepomáhal zmierniť bolesť jeho tela; namiesto toho použil

hrnčiarsky črep na oškrabanie bolestivých vredov. Na pohľad išlo len o etapu Jóbových múk a nemá to žiadny súvis s jeho ľudskou prirodzenosťou a so strachom z Boha, pretože Jób v tom čase nevyslovil žiadne slová, aby vyjadril svoju náladu a názory. Napriek tomu sú Jóbove činy a jeho správanie stále pravým vyjadrením jeho ľudskej prirodzenosti. V úryvku predchádzajúcej kapitoly sa dočítame, že Jób bol najväčší zo všetkých mužov Východu. Táto pasáž z druhej kapitoly nám medzitým ukazuje, že tento veľký muž z Východu skutočne vzal hrnčiarsky črep, aby sa oškrabal, zatiaľ čo sedel v popole. Nie je medzi týmito dvoma opismi zjavný kontrast? Je to kontrast, ktorý nám ukazuje Jóbovo pravé ja: napriek svojmu prestížnemu postaveniu a statusu tieto veci nikdy nemiloval ani im nevenoval žiadnu pozornosť; nezaujímalo ho, ako ostatní vnímajú jeho postavenie, ani sa nezaujímal o to, či by jeho činy alebo správanie mali negatívny vplyv na jeho postavenie; nevychutnával si výhody statusu ani si neužíval slávu, ktorá prichádzala so statusom a s postavením. Záležalo mu len na jeho hodnote a význame jeho žitia v očiach Boha Jahveho. Jóbovo pravé ja bolo jeho samotnou podstatou: nemiloval slávu a bohatstvo a nežil pre slávu a bohatstvo; bol pravdivý, čistý a bez falše.

Jób rozlišuje medzi láskou a nenávisťou

Ďalší aspekt Jóbovej ľudskej prirodzenosti sa prejavuje v nasledujúcom rozhovore medzi ním a jeho ženou: „Vtedy mu jeho žena povedala: ‚Ešte si zachovávaš svoju bezúhonnosť? Preklínaj Boha a zomri!‘ On jej však povedal: ‚Hovoríš ako jedna z nerozumných žien. Vari máme dostať z Božej ruky len to dobré a nie aj to zlé?‘“ (Jób 2, 9-10) Keď Jóbova žena uvidela muky, ktorými trpel, snažila sa dať Jóbovi radu, aby mu pomohla mukám uniknúť, ale jej „dobré úmysly“ nezískali Jóbov súhlas. Namiesto toho vyvolali jeho hnev, pretože poprela jeho vieru a poslušnosť voči Bohu Jahvemu a tiež poprela existenciu Boha Jahveho. To bolo pre Jóba neprijateľné, pretože si nikdy nedovolil urobiť nič, čo by odporovalo Bohu alebo Mu ubližovalo, o iných ani nehovoriac. Ako mohol zostať ľahostajný, keď videl iných hovoriť slová, ktorými sa rúhali Bohu a urážali Ho? Svoju manželku preto nazval „nerozumnou ženou“. Jób k svojej manželke pociťoval hnev a nenávisť, ako aj pohanu a výčitky. Bolo to prirodzené vyjadrenie Jóbovej ľudskej prirodzenosti – rozlišovania medzi láskou a nenávisťou – a bol to pravý obraz jeho spravodlivej ľudskej prirodzenosti. Jób mal zmysel pre spravodlivosť, ktorý ho nútil nenávidieť vetry a prílivy podlosti, neznášať, odsudzovať a odmietať absurdné kacírstvo, smiešne argumenty a groteskné tvrdenia a umožňoval mu držať sa vlastných, správnych zásad a postojov, keď ho masy odmietli a jeho blízki ho opustili.

Jóbova dobrosrdečnosť a úprimnosť

Keďže z Jóbovho správania môžeme vidieť prejavy rôznych aspektov jeho ľudskej prirodzenosti, čo vidíme z Jóbovej ľudskej prirodzenosti, keď otvoril ústa, aby preklial deň svojho narodenia? Touto témou sa budeme zaoberať nižšie.

Vyššie som hovoril o tom, čo viedlo k tomu, že Jób preklial svoj deň narodenia. Čo v tom vidíte? Keby bol Jób bezcitný a bez lásky, keby bol chladný a bez emócií a zbavený ľudskej prirodzenosti, mohol by sa starať o túžbu Božieho srdca? Mohol by pohŕdať dňom svojho narodenia, keď mu záležalo na Božom srdci? Inými slovami, ak by bol Jób bezcitný a zbavený ľudskej prirodzenosti, mohol by byť skľúčený z Božej bolesti? Mohol by prekliať deň svojho narodenia, pretože Boh nad ním žialil? Odpoveď znie: rozhodne nie! Keďže Jób bol dobrosrdečný, záležalo mu na Božom srdci; keďže mu záležalo na Božom srdci, cítil Božiu bolesť; keďže bol dobrosrdečný, trpel väčšími mukami v dôsledku toho, že cítil Božiu bolesť; keďže cítil Božiu bolesť, začal nenávidieť deň svojho narodenia, a tak ho preklial. Pre nezaujatých je celé Jóbovo správanie počas jeho skúšok príkladné. Iba jeho prekliatie dňa narodenia kladie otáznik nad jeho dokonalosťou a spravodlivosťou alebo poskytuje odlišné hodnotenie. V skutočnosti to bolo najpravdivejšie vyjadrenie Jóbovej ľudskej prirodzenosti-podstaty. Jeho ľudská prirodzenosť-podstata nebola skrytá, zaobalená či niekým upravovaná. Keď preklial deň svojho narodenia, preukázal dobrosrdečnosť a úprimnosť hlboko vo svojom srdci. Bol ako prameň s tak čistou a priehľadnou vodou, že bolo vidno až na samé dno.

Keď sa ľudia dozvedia o Jóbovi toto všetko, väčšina z nich nepochybne získa pomerne presný a objektívny pohľad na Jóbovu ľudskú prirodzenosť-podstatu. Mali by tiež získať hlboké, praktické a pokročilejšie pochopenie a uznanie Jóbovej dokonalosti a spravodlivosti, ako o nich hovorí Boh. Dúfajme, že toto porozumenie a uznanie pomôže ľuďom vydať sa na cestu strachu z Boha a vyhýbania sa zlu.

Vzťah medzi Božím odovzdaním Jóba satanovi a cieľmi Božieho diela

Hoci väčšina ľudí už uznáva, že Jób bol dokonalý a spravodlivý, bál sa Boha a vyhýbal sa zlu, toto uznanie im neposkytuje väčšie pochopenie Božieho úmyslu. Popri tom, ako závidia Jóbovej ľudskej prirodzenosti a úsiliu, pýtajú sa Boha nasledujúcu otázku: Jób bol taký dokonalý a spravodlivý, ľudia ho tak veľmi zbožňujú, tak prečo ho Boh vydal satanovi a vystavil ho toľkým mukám? Takéto otázky nevyhnutne existujú v srdciach mnohých ľudí – alebo skôr táto pochybnosť je otázkou v srdciach mnohých ľudí. Keďže to zmiatlo toľko ľudí, musíme túto otázku otvoriť a správne vysvetliť.

Všetko, čo Boh koná, je nevyhnutné a má mimoriadny význam, pretože všetko, čo v človeku vytvorí, sa týka Jeho riadenia a spásy ľudstva. Dielo, ktoré Boh vykonal v Jóbovi, samozrejme, nie je výnimkou, hoci Jób bol v Božích očiach dokonalý a bezúhonný. Inými slovami, bez ohľadu na to, čo Boh vykoná alebo akými prostriedkami to koná, a bez ohľadu na cenu či Jeho cieľ, sa zámer Jeho skutkov nemení. Jeho zámerom je pôsobiť na človeka Božími slovami, ako aj Božími požiadavkami a vôľou. Inými slovami, pôsobiť na človeka všetkým, čo Boh považuje za pozitívne a v súlade s Jeho krokmi, umožniť človeku pochopiť Božie srdce a porozumieť Božej podstate a dovoliť mu poslúchať Božiu zvrchovanosť a usporiadanie, a tak mu umožniť báť sa Boha a vyhýbať sa zlu – to všetko je jeden aspekt Božieho zámeru vo všetkom, čo koná. Druhým aspektom je, že keďže

satan je protipólom a predmetom služby v Božom diele, človek je často vydaný satanovi. To je prostriedok, ktorý Boh používa, aby umožnil ľuďom vidieť v satanových pokušeniach a útokoch podlosť, škaredosť a opovrhnutie satana, čím ľudí donúti nenávidieť satana a získať schopnosť poznať a rozoznať to, čo je negatívne. Tento proces im umožní postupne sa oslobodiť spod satanovej kontroly, obvinení, vyrušovania a útokov – až kým nezvíťazia nad útokmi a obvineniami satana vďaka Božím slovám, svojmu poznaniu a poslušnosti k Bohu, viere v Boha a strachu z Neho. Len potom budú úplne zachránení spod satanovej moci. Spása ľudí znamená, že satan je porazený a že už viac nie sú pokrmom v satanových ústach – satan sa ich zriekol namiesto toho, aby ich prehltol. Je to preto, lebo títo ľudia sú bezúhonní, prechovávajú vieru, poslušnosť a strach voči Bohu a načisto so satanom skoncovali. Zahanbujú satana, robia z neho zbabelca a úplne ho porazia. Ich odhodlanie nasledovať Boha, poslušnosť a bázeň pred Bohom porazia satana a prinútia ho, aby sa ich úplne vzdal. Iba takíto ľudia sú skutočne získaní Bohom a to je to, čo je konečným Božím cieľom pri záchrane človeka. Ak chcú byť spasení a úplne získaní Bohom, potom všetci, ktorí Boha nasledujú, musia čeliť väčším či menším pokušeniam a útokom satana. Boh zachráni tých, ktorí sa vymania z týchto pokušení a útokov a sú schopní satana úplne poraziť. To znamená, že Boh zachráni tých, ktorí podstúpili Božie skúšky a ktorých nespočetne mnohokrát pokúšal a napádal satan. Tí, ktorých Boh zachráni, rozumejú Božej vôli a požiadavkám a dokážu sa podriadiť Božej zvrchovanosti a usporiadaniu. Neopúšťajú cestu strachu pred Bohom a vyhýbajú sa zlu uprostred satanových pokušení. Tí, ktorých Boh zachráni, sú čestní, dobrosrdeční, rozlišujú medzi láskou a nenávisťou, majú zmysel pre spravodlivosť, sú rozumní, dokážu sa o Boha starať a vážiť si všetko, čo od Neho pochádza. Týchto ľudí satan neobmedzuje, nesleduje, neobviňuje ani nezneužíva. Sú úplne voľní, úplne sa oslobodili a boli prepustení. Jób bol práve takým slobodným človekom a práve preto ho Boh vydal satanovi.

Satan zneužil Jóba, ktorý však získal večnú slobodu a oslobodenie a získal právo, aby už nikdy nebol vystavený satanovej skazenosti, zneužívaniu a obvineniam, aby namiesto toho žil vo svetle Božej priazne, slobodný a nezaťažený a žil uprostred Božích požehnaní, ktoré mu boli dané. Nikto mu nemohol toto právo odobrať, zničiť alebo sa ho zmocniť. Bolo dané Jóbovi ako odmena za jeho vieru, odhodlanie, poslušnosť a strach z Boha. Jób zaplatil cenu svojho života, aby získal radosť a šťastie na zemi a získal právo a oprávnenie – čo je úplne prirodzené a oprávnené – uctievať Stvoriteľa bez zasahovania ako pravé Božie stvorenie na zemi. To bol tiež najväčší výsledok pokušení, ktoré Jób znášal.

Ľudia ešte len musia byť spasení, a preto satan ich životy vyrušuje, a dokonca ich ovláda. Inými slovami, ľudia, ktorí neboli spasení, sú satanovými väzňami, nemajú slobodu, satan sa ich nevzdal, nie sú spôsobilí ani oprávnení uctievať Boha a satan ich zblízka prenasleduje a zlovoľne na nich útočí. Takíto ľudia nemajú žiadne šťastie, o ktorom by mohli hovoriť, nemajú právo na normálnu existenciu, a navyše nemajú žiadnu

dôstojnosť, o ktorej by mohli hovoriť. Iba ak povstaneš a začneš bojovať so satanom, použiješ svoju vieru v Boha, poslušnosť a strach z Boha ako zbrane, s ktorými budeš bojovať so satanom na život a na smrť, aby si ho úplne porazil, prinútil ho stiahnuť chvost, premenil ho na zbabelca vždy, keď ťa zbadá, a dosiahol, že úplne zastaví svoje útoky a obvinenia proti tebe, len potom budeš spasený a slobodný. Ak si odhodlaný úplne skoncovať so satanom, ale nemáš zbrane, ktoré ti pomôžu satana poraziť, potom budeš stále v ohrození. Ak ťa bude satan postupom času mučiť natoľko, že už v tebe nezostane ani štipka sily, no ty stále nedokážeš vydať svedectvo a úplne sa nezbavíš satanových obvinení a útokov proti tebe, potom bude tvoja nádej na spásu veľmi malá. Nakoniec, keď sa vyhlási ukončenie Božieho diela, budeš stále v zovretí satana, neschopný sa oslobodiť, a tak nikdy nedostaneš šancu ani nádej. Z toho vyplýva, že takíto ľudia budú úplne v satanovom zajatí.

Prijmite Božie skúšky, prekonajte satanove pokušenia a dovoľte Bohu, aby získal celú vašu bytosť

Počas diela Božej trvalej starostlivosti a podpory pre človeka mu rozpovie celú svoju vôľu a požiadavky a ukáže mu svoje skutky, povahu a to, čo má a čo pre človeka znamená. Cieľom je dať človeku duchovné postavenie, dovoliť mu získať od Boha rôzne pravdy a zároveň Ho nasledovať – pravdy, ktoré sú zbraňami, ktoré dal človeku Boh, aby s nimi bojoval proti satanovi. Takto vyzbrojený človek musí čeliť Božím skúškam. Boh má mnoho prostriedkov a spôsobov skúšania človeka, ale každý z nich vyžaduje „spoluprácu“ Božieho nepriateľa – satana. To znamená, že keď dal Boh človeku zbrane, s ktorými môže bojovať so satanom, odovzdáva človeka satanovi a dovoľuje satanovi „skúšať“ jeho duchovné postavenie. Ak sa človek dokáže vymaniť zo satanových bojových šíkov, dokáže uniknúť satanovmu obkľúčeniu a prežiť, potom zloží skúšku. Ak sa mu však nepodarí utiecť zo satanovej bojovej formácie a podriadi sa satanovi, skúškou neprejde. Bez ohľadu na to, ktorý aspekt človeka Boh skúma, kritériom Jeho skúmania je to, či človek stojí pevne za svojím svedectvom, keď ho satan napadne, alebo či opustil Boha, vzdal sa a podriadil satanovi, keď ho chytil do svojich osídiel. Dá sa povedať, že to, či človek môže alebo nemôže byť zachránený, závisí od toho, či môže premôcť a poraziť satana. A jeho schopnosť získať slobodu závisí od toho, či je schopný sám od seba pozdvihnúť zbrane, ktoré mu dal Boh, aby premohol satanovo zajatie, čím by satan úplne stratil nádej a nechal ho na pokoji. Ak satan opustí nádej a niekoho sa zriekne, znamená to, že sa už nikdy nepokúsi vziať túto osobu Bohu, už nikdy ju neobviní a nevyruší a už nikdy ju nebude svojvoľne mučiť ani na ňu útočiť. Jedine niekto taký bude skutočne získaný Bohom. To je celý proces, ktorým Boh získava ľudí.

Varovanie a osvietenie pre budúce generácie cez Jóbove svedectvo

Len čo ľudia pochopia proces, ktorým Boh niekoho úplne získa, pochopia aj ciele a význam Božieho odovzdania Jóba satanovi. Ľudí už viac nevyrušujú Jóbove muky a

znovu si uvedomujú ich význam. Už sa nestarajú o to, či sami budú vystavení rovnakému pokúšaniu ako Jób, a už viac neodporujú ani neodmietajú zoslanie Božích skúšok. Jóbova viera, poslušnosť a jeho svedectvo o zdolaní satana sú pre ľudí zdrojom obrovskej pomoci a povzbudenia. V Jóbovi vidia nádej na vlastnú spásu a vidia, že vierou, poslušnosťou a strachom pred Bohom je úplne možné poraziť satana a zvíťaziť nad ním. Vidia, že pokiaľ sa podvolia Božej zvrchovanosti a usporiadaniam a pokiaľ majú odhodlanie a vieru nezriecť sa Boha po tom, čo stratili všetko, môžu privodiť satanovi hanbu a porážku a uvidia, že potrebujú len odhodlanie a vytrvalosť, aby stáli pevne vo svojom svedectve – aj keď to znamená stratiť svoje životy –, aby bol satan zastrašený a dal sa na rýchly útek. Jóbovo svedectvo je varovaním pre budúce generácie a toto varovanie im hovorí, že ak neporazia satana, nikdy sa nebudú môcť zbaviť jeho obvinení a vyrušovania ani nikdy nebudú schopní uniknúť jeho zneužívaniu a útokom. Jóbovo svedectvo osvietilo budúce generácie. Toto osvietenie učí ľudí, že len ak budú dokonalí a spravodliví, dokážu sa báť Boha a vyhýbať sa zlu; učí ich, že len ak sa budú báť Boha a vyhýbať sa zlu, môžu vydávať silné a zvučné svedectvo o Bohu; iba ak budú vydávať silné a zvučné svedectvo o Bohu, nikdy ich neovládne satan a budú žiť pod vedením a ochranou Boha – len vtedy budú skutočne spasení. Jóbovu osobnosť a jeho životné úsilie by mal napodobňovať každý, kto sa usiluje o spásu. To, ako žil celý svoj život a ako sa správal počas skúšok, je vzácnym pokladom pre všetkých, ktorí nasledujú cestu strachu z Boha a vyhýbania sa zlu.

Jóbove svedectvo prináša Bohu útechu

Ak vám teraz poviem, že Jób je milý muž, možno nebudete vedieť oceniť význam týchto slov a možno nedokážete pochopiť myšlienku, prečo som hovoril o všetkých týchto veciach. Počkajte však do dňa, keď okúsite skúšky, ktoré budú rovnaké alebo podobné ako Jóbove skúšky, keď si prejdete ťažkosťami, podstúpite skúšky, ktoré pre vás osobne pripravil Boh, keď zo seba vydáš všetko a budeš znášať poníženie a útrapy, aby si zvíťazil nad satanom a svedčil o Bohu uprostred pokušení – potom budeš schopný oceniť význam týchto slov, ktoré hovorím. Vtedy budeš mať pocit, že si oveľa horší než Jób, pocítiš, aký milý je Jób a že je hodný nasledovania. Keď nadíde ten čas, uvedomíš si, aké dôležité sú tieto nadčasové Jóbove slová pre toho, kto je skazený a žije v týchto časoch, a zistíš, aké ťažké je pre dnešných ľudí dosiahnuť to, čo dosiahol Jób. Keď budeš mať pocit, že je to ťažké, uvedomíš si, aké je Božie srdce ustráchané a znepokojené, uvedomíš si, akú vysokú cenu Boh zaplatil za získanie takýchto ľudí a aké vzácne je to, čo Boh koná a vynakladá pre ľudstvo. Keď ste si teraz vypočuli tieto slová, rozumiete presne Jóbovi a hodnotíte ho správne? Bol vo vašich očiach Jób skutočne dokonalým a spravodlivým mužom, ktorý sa bál Boha a vyhýbal sa zlu? Verím, že väčšina ľudí určite povie áno. Pretože fakty o tom, čo Jób vykonal a zjavil, nemôže nikto poprieť, a to ani satan. Sú najsilnejším dôkazom Jóbovho víťazstva nad satanom. Tento dôkaz vytvoril Jób a bol prvým svedectvom, ktoré Boh prijal. Keď teda Jób zvíťazil nad

satanovými pokušeniami a svedčil o Bohu, potešil Božie srdce a Boh v ňom videl nádej. Od čias stvorenia až do Jóbových čias to bolo prvýkrát, keď Boh skutočne zakúsil, čo je to útecha a čo to znamená byť potešený človekom. Bolo to prvýkrát, čo uvidel a získal pravé svedectvo, vydané pre Neho.

Verím, že po vypočutí Jóbovho svedectva a zvážení rôznych jeho aspektov bude mať väčšina ľudí plány na cestu, ktorá ich čaká. Rovnako verím, že väčšina ľudí, ktorí sú plní úzkosti a strachu, pomaly začne upokojovať svoje telo i myseľ a pocíti úľavu, kúsok po kúsku…

Nižšie uvedené pasáže sú tiež výpovede o Jóbovi. Pokračujme v čítaní.

4. Jób sa dopočuje o Bohu

Jób 9, 11 „Pozrite, ide okolo mňa, a nevidím Ho; ide ďalej, ale ja Ho nevnímam.“

Jób 23, 8-9 „Pozrite, idem vpred, ale On tam nie je, vrátim sa späť, ale nevidím Ho. Po ľavej strane, kde pôsobí, Ho nevidím. Skrýva sa po pravici, aby som Ho nevidel.“

Jób, 42, 2-6 „Viem, že Ty môžeš urobiť všetko a že pred Tebou nemožno skryť žiadnu myšlienku. Kto je ten, kto skrýva radu bez poznania? Preto som vyslovil to, čomu som nerozumel, veci pre mňa príliš úžasné, o ktorých som nevedel. Vypočuj ma, prosím ťa, a budem hovoriť: Spýtam sa Ťa a Ty mi odpovieš. Počul som o Tebe hovoriť, ale teraz Ťa vidí moje oko. Preto sa nenávidím a kajám sa v prachu a popole.“

Hoci sa Boh Jóbovi nezjavil, Jób verí v Božiu zvrchovanosť

V čom spočívajú tieto slová? Uvedomil si niekto z vás, že je za nimi určitá skutočnosť? Po prvé, ako Jób vedel, že Boh existuje? Ako potom vedel, že to Boh riadi nebo, zem a všetko ostatné? V jednom úryvku sa nachádzajú odpovede na obe tieto otázky: „Počul som o Tebe hovoriť, ale teraz Ťa vidí moje oko. Preto sa nenávidím a kajám sa v prachu a popole.“ Z týchto slov sa dozvedáme, že namiesto toho, aby Jób videl Boha na vlastné oči, dozvedel sa o Ňom z legendy. Za týchto okolností začal kráčať po ceste nasledovania Boha a neskôr potvrdil existenciu Boha vo svojom živote a medzi všetkými vecami. Je v tom nepopierateľný fakt – čo je to? Napriek tomu, že dokázal nasledovať cestu strachu z Boha a vyhýbania sa zlu, nikdy Boha nevidel. Nebol v tomto rovnaký ako dnešní ľudia? Jób nikdy nevidel Boha, z čoho vyplýva, že hoci o Ňom počul, nevedel, kde Boh je, aký je alebo čo robí. To všetko sú subjektívne faktory. Objektívne povedané, hoci Boha nasledoval, Boh sa mu nikdy nezjavil ani k nemu neprehovoril. Nie je to fakt? Hoci Boh k Jóbovi neprehovoril ani mu nevydal žiadne príkazy, Jób videl Božiu existenciu a videl Jeho zvrchovanosť medzi všetkými vecami, a keď sa mu doniesli legendy, v ktorých Jób počul o Bohu hovoriť, začal viesť život strachu pred Bohom a vyhýbania sa zlu. Taký bol pôvod a proces, na základe ktorého Jób nasledoval Boha. No bez ohľadu na to, ako sa bál Boha a vyhýbal sa zlu, a bez ohľadu na to, ako pevne sa držal svojej bezúhonnosti, Boh sa mu nikdy nezjavil. Prečítajme si túto pasáž. Povedal: „Pozrite, ide okolo mňa, a nevidím Ho; ide ďalej, ale ja Ho nevnímam.“ (Jób 9, 11) Tieto

slová hovoria, že Jób mohol alebo aj nemusel cítiť Boha vo svojej blízkosti, ale nikdy Ho neuvidel. Boli časy, keď si predstavoval Boha, ako pred ním kráča, ako koná či vedie človeka, ale nikdy Ho nespoznal. Boh prichádza k človeku, keď to neočakáva; človek nevie, kedy k nemu Boh príde alebo kde k nemu príde, pretože človek nemôže vidieť Boha, a tak je Boh pred človekom skrytý.

Jóbova viera v Boha nie je otrasená skutočnosťou, že Boh je pred ním skrytý

V nasledujúcom úryvku Písma potom Jób povie: „Pozrite, idem vpred, ale On tam nie je, vrátim sa späť, ale nevidím Ho. Po ľavej strane, kde pôsobí, Ho nevidím. Skrýva sa po pravici, aby som Ho nevidel.“ (Jób 23, 8-9) V tejto výpovedi sa dozvedáme, že v Jóbových skúsenostiach bol Boh pred ním celý čas skrytý; Boh sa mu otvorene nezjavil a otvorene k nemu neprehovoril ani slovo, ale vo svojom srdci bol Jób presvedčený o Božej existencii. Vždy veril, že Boh môže pred ním kráčať alebo môže konať po jeho boku a že hoci Ho nemôže vidieť, Boh je vedľa neho a riadi všetko okolo neho. Jób nikdy nevidel Boha, ale dokázal zostať verný svojej viere, čo nedokázal žiadny iný človek. Prečo to iní ľudia nedokázali? Pretože Boh s Jóbom nehovoril ani sa mu nezjavil, a ak by Jób skutočne neveril, nemohol by pokračovať ani by sa nemohol pevne držať cesty strachu z Boha a vyhýbania sa zlu. Nie je to pravda? Ako sa cítiš, keď čítaš o Jóbovi, ako vyslovuje tieto slová? Máš pocit, že Jóbova dokonalosť, bezúhonnosť a spravodlivosť pred Bohom sú pravdivé a že nejde len o zveličovanie zo strany Boha? Aj keď Boh zaobchádzal s Jóbom rovnako ako s inými ľuďmi, nezjavil sa mu ani s ním nehovoril, Jób si uchovával svoju bezúhonnosť, stále veril v Božiu zvrchovanosť, a navyše často obetoval zápalné obety a modlil sa pred Bohom, pretože sa bál uraziť Boha. Jóbova schopnosť báť sa Boha bez toho, aby Ho videl, dokazuje, ako veľmi miloval pozitívne veci a aká pevná a skutočná bola jeho viera. Nepoprel existenciu Boha, pretože bol pred ním skrytý, ani nestratil svoju vieru a nezriekol sa Boha, pretože Ho nikdy nevidel. Namiesto toho si uprostred skrytého Božieho diela vlády nad všetkými vecami uvedomil Božiu existenciu a pocítil Božiu zvrchovanosť a moc. Nevzdal sa svojej spravodlivosti len preto, lebo Boh bol skrytý, ani neopustil cestu strachu pred Bohom a vyhýbania sa zlu, lebo sa mu Boh nikdy nezjavil. Jób nikdy nežiadal, aby sa mu Boh otvorene zjavil a dokázal tak svoju existenciu, pretože Jób už videl Božiu zvrchovanosť medzi všetkými vecami a veril, že získal požehnania a milosti, ktoré iní nezískali. Hoci Boh zostal pred ním skrytý, Jóbovou vierou to nikdy neotriaslo. Zožal teda to, čo nikto iný nemal: Božie schválenie a Božie požehnanie.

Jób žehná Božiemu menu a nemyslí na požehnania ani pohromu

Existuje skutočnosť, o ktorej sa v biblických príbehoch o Jóbovi nikdy nehovorí, a na tento fakt sa dnes zameriame. Hoci Jób nikdy nevidel Boha ani nepočul Božie slová na vlastné uši, v jeho srdci bolo pre Boha miesto. Aký bol Jóbov postoj k Bohu? Bolo to,

ako už bolo spomenuté, „nech je požehnané Jahveho meno“. Jeho požehnanie Božieho mena bolo bezpodmienečné, bez ohľadu na kontext, a neviazalo sa na žiadny dôvod. Vidíme, že Jób dal svoje srdce Bohu, dovolil, aby bolo ovládané Bohom; všetky jeho myšlienky a rozhodnutia i všetky plány v jeho srdci boli otvorené Bohu a neboli pred Ním uzavreté. Jeho srdce Bohu neodporovalo a Jób Ho nikdy nežiadal, aby pre neho niečo urobil alebo mu niečo dal. Nemal extravagantné túžby, aby zo svojho uctievania Boha niečo získal. Jób nehovoril o obchodovaní s Bohom a nekládol na Boha žiadne požiadavky ani nároky. Chválil Božie meno z dôvodu veľkej Božej moci a autority pri riadení všetkých vecí, a nie preto, či získal požehnanie alebo ho zasiahla pohroma. Veril, že bez ohľadu na to, či Boh ľudí požehná alebo na nich zošle pohromu, Božia moc a autorita sa nezmenia, a že Božie meno by sa preto malo chváliť bez ohľadu na okolnosti daného človeka. Tento človek je požehnaný Bohom pre Božiu zvrchovanosť, a keď človeka postihne pohroma, tak aj to je pre Božiu zvrchovanosť. Božia moc a autorita ovládajú a usporadúvajú všetko, čo sa týka človeka; vrtochy ľudského šťastia sú prejavom Božej moci a autority a bez ohľadu na ľudský názor by sa Božie meno malo chváliť. To je to, čo Jób zažil a spoznal počas rokov svojho života. Všetky Jóbove myšlienky a činy sa dostali k Božím ušiam a pred Boha a Boh ich považoval za dôležité. Boh si cenil toto Jóbove poznanie a vážil si ho za to, že má také srdce. Toto srdce vždy a všade očakávalo Boží príkaz a bez ohľadu na čas alebo miesto privítalo všetko, čo sa mu prihodilo. Jób na Boha nekládol žiadne požiadavky. Od seba vyžadoval čakať, prijímať, čeliť a poslúchať všetky usporiadania, ktoré prišli od Boha. Jób veril, že je to jeho povinnosť a že práve to Boh chce. Jób nikdy neuvidel Boha ani Ho nepočul vysloviť žiadne slová, vydať žiadne príkazy, učiť alebo ho o niečom poučovať. Slovami dneška, skutočnosť, že mal také poznanie a postoj k Bohu, keď mu Boh nedal žiadne osvietenie, vedenie alebo zaopatrenie v súvislosti s pravdou, bola vzácna a to, že takéto veci dokázal, bolo pre Boha dostatočné a Boh jeho svedectvo chválil a oceňoval. Jób nikdy nevidel Boha ani Ho osobne nepočul vysloviť nejaké učenie, ale pre Boha boli jeho srdce i Jób sám oveľa cennejší ako tí ľudia, ktorí pred Ním boli schopní hovoriť len z hľadiska hlbokej teórie, ktorí sa dokázali len chváliť a hovoriť o obetovaní, ale ktorí nikdy nemali pravé poznanie Boha a nikdy sa Ho skutočne nebáli. Lebo Jóbovo srdce bolo čisté a neskrývalo sa pred Bohom, jeho ľudská prirodzenosť bola čestná a dobrosrdečná a Jób miloval spravodlivosť a to, čo bolo pozitívne. Iba človek s takým srdcom a ľudskou prirodzenosťou mohol nasledovať Božiu cestu a bol schopný báť sa Boha a vyhýbať sa zlu. Takýto človek mohol vidieť Božiu zvrchovanosť, mohol vidieť Jeho autoritu a moc a dokázal dosiahnuť poslušnosť voči Jeho zvrchovanosti a usporiadaniam. Iba taký človek mohol skutočne chváliť Božie meno. Je to preto, lebo sa nepozeral na to, či ho Boh požehná alebo na neho zošle pohromu, lebo vedel, že všetko je ovládané Božou rukou a že ľudské obavy sú znakom hlúposti, nevedomosti a iracionálnosti, pochybností o skutočnosti Božej zvrchovanosti nad všetkými vecami a chýbajúceho strachu z Boha. Jóbovo poznanie bolo presne také, aké Boh chcel. Mal teda Jób väčšie teoretické

vedomosti o Bohu ako vy? Keďže v tom čase bolo málo Božieho diela a výrokov, nebolo ľahké dosiahnuť poznanie Boha. To, čo dosiahol Jób, bolo nemalým úspechom. Nezakúsil Božie dielo, nikdy nepočul Boha hovoriť ani nevidel Božiu tvár. To, že bol schopný mať takýto postoj k Bohu, bolo len výsledkom jeho ľudskej prirodzenosti a osobného úsilia, takého, aké dnešní ľudia nemajú. V tej dobe Boh povedal: „Nieto takého človeka na zemi, dokonalého a spravodlivého.“ Boh už v tej dobe o ňom urobil také hodnotenie a dospel k takémuto záveru. O koľko pravdivejšie by to bolo dnes?

Hoci je Boh pred človekom skrytý, Jeho skutky medzi všetkými vecami sú dostatočné na to, aby Ho človek poznal

Jób nevidel Božiu tvár ani nepočul Božie slová a už vôbec osobne nezažil Božie dielo, a predsa všetci dosvedčili jeho strach pred Bohom a svedectvo počas jeho skúšok. U Boha to vyvolalo lásku, nadšenie a chválu a u ľudí zase závisť a obdiv, ba dokonca o tom spievali chválospevy. Na jeho živote nebolo nič veľkolepé ani výnimočné: tak ako každý obyčajný človek, žil všedný život, chodil do práce pri východe slnka a vracal sa domov na odpočinok pri súmraku. Rozdiel je v tom, že počas niekoľkých nevýznamných desaťročí svojho života nadobudol poznanie Božej cesty a uvedomil si a pochopil veľkú Božiu moc a zvrchovanosť ako nikto predtým. Nebol chytrejší než ktorýkoľvek obyčajný človek, neviedol obzvlášť húževnatý život, a navyše nemal žiadne neviditeľné špeciálne schopnosti. Mal však osobnosť, ktorá bola čestná, dobrosrdečná a spravodlivá, ktorá milovala nestrannosť, spravodlivosť a pozitívne veci – väčšina obyčajných ľudí takéto vlastnosti nemá. Rozlišoval medzi láskou a nenávisťou, mal zmysel pre spravodlivosť, bol neústupný a vytrvalý a pri uvažovaní venoval dôkladnú pozornosť detailom. Počas svojho všedného života na zemi teda videl všetky mimoriadne veci, ktoré Boh vykonal, videl Božiu veľkosť, svätosť a spravodlivosť, videl Božiu starostlivosť, láskavosť a ochranu pre človeka a videl česť a autoritu najvyššieho Boha. Prvým dôvodom, prečo bol Jób schopný získať tieto veci, ktoré boli nad rámec každého obyčajného človeka, bolo jeho čisté srdce, ktoré patrilo Bohu a bolo vedené Stvoriteľom. Druhým dôvodom bolo jeho úsilie: jeho úsilie byť bezchybný a dokonalý a byť niekým, kto plní vôľu nebies, koho miluje Boh a kto sa vyhýba zlu. Jób tieto veci vlastnil a usiloval sa o ne, pričom nedokázal vidieť Boha ani počuť Božie slová. Hoci Boha nikdy nevidel, spoznal prostriedky, ktorými Boh vládne nad všetkými vecami, a pochopil múdrosť, s akou to Boh robí. Hoci Jób nikdy nepočul Božie slová, vedel, že všetky skutky, ktorými je človek odmeňovaný, alebo všetko, čo mu je odňaté, pochádzajú od Boha. Hoci roky jeho života sa nijako nelíšili od života bežného človeka, nedovolil, aby všednosť jeho života ovplyvnila jeho poznanie Božej zvrchovanosti nad všetkými vecami alebo jeho nasledovanie cesty strachu z Boha a vyhýbania sa zlu. V jeho očiach boli zákony všetkých vecí plné Božích skutkov a Božia zvrchovanosť bola viditeľná v každej časti ľudského života. Nevidel Boha, ale dokázal si uvedomiť, že Božie skutky sú všade, a počas svojho bezvýznamného času na zemi bol schopný v každom kúte svojho života

vidieť a vnímať mimoriadne a zázračné Božie skutky a videl zázračné Božie usporiadania. Skrytosť a mlčanie Boha nebránili Jóbovi v uvedomení si Božích skutkov ani neovplyvnili jeho poznanie Božej zvrchovanosti nad všetkými vecami. Jeho život bol počas jeho každodenného života uvedomením si zvrchovanosti a usporiadaní Boha, ktorý je skrytý medzi všetkými vecami. Vo svojom každodennom živote tiež počul a pochopil hlas Božieho srdca a slová Boha, ktorý mlčí medzi všetkými vecami, a predsa vyjadruje hlas svojho srdca a svoje slová tým, že riadi zákony všetkých vecí. Vidíte teda, že ak majú ľudia rovnakú ľudskú prirodzenosť a úsilie ako Jób, potom môžu získať rovnaké uvedomenie a poznanie ako Jób a môžu nadobudnúť rovnaké pochopenie a vedomosti o Božej zvrchovanosti nad všetkými vecami. Boh sa Jóbovi nezjavil ani s ním nehovoril, ale Jób bol schopný byť dokonalý a spravodlivý, báť sa Boha a vyhýbať sa zlu. Inými slovami, bez toho, aby sa Boh zjavil človeku alebo k nemu prehovoril, Božie skutky medzi všetkými vecami a Jeho zvrchovanosť nad všetkými vecami sú dostatočné na to, aby si človek uvedomil Božiu existenciu, moc a autoritu a Božia moc a autorita sú dostatočné na to, aby človek nasledoval cestu strachu z Boha a vyhýbania sa zlu. Keďže obyčajný človek, akým bol Jób, bol schopný dosiahnuť strach z Boha a vyhýbať sa zlu, potom by to mal dokázať aj každý obyčajný človek, ktorý nasleduje Boha. Hoci tieto slová môžu znieť ako logická dedukcia, nie je to v rozpore so zákonitosťami vecí. Fakty však nezodpovedajú očakávaniam: zdá sa, že strach z Boha a vyhýbanie sa zlu je výhradou Jóba a len Jóba. Pri zmienke o strachu z Boha a vyhýbaní sa zlu si ľudia myslia, že by to mal robiť len Jób, akoby bola cesta strachu pred Bohom a vyhýbania sa zlu označená menom Jób a nemala nič spoločné s inými ľuďmi. Dôvod je jasný: pretože len Jób mal osobnosť, ktorá bola čestná, dobrosrdečná a spravodlivá a ktorá milovala nestrannosť, spravodlivosť a pozitívne veci, tak len Jób mohol nasledovať cestu strachu pred Bohom a vyhýbania sa zlu. Určite ste všetci pochopili dôsledky – pretože nikto nemá ľudskú prirodzenosť, ktorá je čestná, dobrosrdečná a spravodlivá a ktorá miluje nestrannosť, spravodlivosť a pozitívne veci, nikto sa nemôže báť Boha a vyhýbať sa zlu, a preto ľudia nikdy nemôžu získať Božiu radosť alebo stáť pevne uprostred skúšok. To tiež znamená, že s výnimkou Jóba sú všetci ľudia stále zviazaní a uväznení satanom; všetkých obviňuje, napáda a zneužíva. Sú to tí, ktorých sa satan pokúša prehltnúť, a všetci sú zbavení slobody, sú väzňami v zajatí satana.

Ak je ľudské srdce v nepriateľstve s Bohom, ako sa môže človek báť Boha a vyhýbať sa zlu?

Keďže dnešní ľudia nemajú rovnakú ľudskú prirodzenosť ako Jób, aká je ich prirodzenosť-podstata a ich postoj k Bohu? Boja sa Boha? Vyhýbajú sa zlu? Tých, ktorí sa neboja Boha ani sa nevyhýbajú zlu, môžeme súhrnne opísať len dvomi slovami: nepriatelia Boha. Často tieto dve slová hovoríte, no nikdy ste nespoznali ich skutočný význam. Slová „nepriatelia Boha“ majú svoju podstatu: neznamenajú, že Boh vidí človeka ako nepriateľa, ale že človek vidí Boha ako nepriateľa. V prvom rade, keď ľudia

začnú veriť v Boha, kto z nich nemá svoje vlastné ciele, motivácie a ambície? Aj keď jedna časť z nich verí v existenciu Boha a uvidela existenciu Boha, ich viera v Boha stále obsahuje tieto motivácie a ich konečným cieľom vo viere v Boha je získať Jeho požehnania a veci, ktoré chcú. Ľudia si vo svojich životných skúsenostiach často pomyslia: „Vzdal som sa svojej rodiny a kariéry pre Boha, a čo mi dal? Musím si to spočítať a potvrdiť – dostalo sa mi v poslednom čase nejakých požehnaní? Počas tohto obdobia som veľa dával, bežal som a bežal a veľa som trpel. Dal mi Boh za odplatu nejaké prísľuby? Spomenul si na moje dobré skutky? Aký bude môj koniec? Môžem získať Božie požehnania? …“ Každý človek neustále robí takéto výpočty vo svojom srdci a kladie na Boha požiadavky, ktoré v sebe nesú ich motiváciu, ambície a vypočítavosť. To znamená, že človek vo svojom srdci neustále skúša Boha, neustále vymýšľa plány o Bohu, neustále sa s Bohom dohaduje o svojom vlastnom individuálnom cieli a snaží sa od Boha získať stanovisko, či mu Boh môže dať to, čo chce. Keď sa človek usiluje o Boha, nezaobchádza s Ním ako s Bohom. Vždy sa snaží s Bohom uzatvárať dohody, neustále na Neho kladie požiadavky, a dokonca na Neho na každom kroku tlačí – keď mu Boh podá prst, človek mu chmatne celú ruku. Ako sa človek snaží uzatvárať s Bohom dohody, tak sa s Ním súčasne aj háda, a sú aj takí ľudia, ktorí, keď ich postihnú skúšky alebo sa ocitnú v určitých situáciách, často zoslabnú, sú čoraz pasívnejší, upadnú vo svojej práci a len sa na Boha sťažujú. Od chvíle, keď človek prvýkrát začal veriť v Boha, považoval Ho za roh hojnosti a vreckový nožík a seba považoval za najväčšieho Božieho veriteľa, akoby snaženie získať požehnania a zasľúbenia od Boha boli jeho vrodeným právom a povinnosťou, zatiaľ čo Božou zodpovednosťou bolo chrániť, starať sa o človeka a zaopatrovať ho. To je základné chápanie „viery v Boha“ všetkých tých, ktorí v Boha veria, a to je ich najhlbšie porozumenie pojmu viery v Boha. Od prirodzenosti-podstaty človeka až po jeho subjektívne úsilie neexistuje nič, čo by súviselo so strachom pred Bohom. Cieľ človeka veriť v Boha pravdepodobne nemal nič spoločné s uctievaním Boha. To znamená, že človek si nikdy neuvedomil ani nepochopil, že viera v Boha si vyžaduje strach z Boha a Jeho uctievanie. Vzhľadom na takúto situáciu je ľudská podstata zrejmá. Aká je to teda podstata? Je to tak, že ľudské srdce je zlomyseľné, je v ňom zakorenená zrada a lož, nemiluje nestrannosť a spravodlivosť a pozitívne veci, je pohŕdavé a chamtivé. Srdce človeka už nemôže byť viac uzavreté pred Bohom; nedal ho Bohu ani v najmenšom. Boh nikdy nevidel pravé srdce človeka ani nebol človekom uctievaný. Bez ohľadu na to, akú veľkú cenu Boh platí, koľko skutkov koná alebo koľko človeku poskytuje, človek zostáva slepý a úplne ľahostajný voči všetkému. Človek nikdy nedal svoje srdce Bohu, chce sa len starať o svoje srdce a robiť svoje vlastné rozhodnutia – podtextom toho je, že človek nechce nasledovať cestu strachu z Boha a vyhýbania sa zlu ani poslúchať zvrchovanosť a usporiadania Boha, ani nechce uctievať Boha ako Boha. Taký je dnešný stav človeka. Pozrime sa teraz znova na Jóba. V prvom rade, uzavrel s Bohom dohodu? Mal nejaké postranné úmysly, keď sa pevne držal cesty strachu z Boha a vyhýbania sa zlu? Povedal v tom čase Boh niekomu o konci, ktorý má

prísť? Boh vtedy nikomu nesľúbil koniec a práve na tomto pozadí bol Jób schopný báť sa Boha a vyhýbať sa zlu. Obstoja dnešní ľudia v porovnaní s Jóbom? Je medzi nimi príliš veľa rozdielností; patria do iných líg. Hoci Jób nemal veľa poznatkov o Bohu, dal Bohu svoje srdce a to Mu patrilo. Nikdy s Bohom nevyjednával a nemal voči Bohu žiadne extravagantné túžby alebo požiadavky; namiesto toho veril, že „Jahve dal a Jahve vzal“. To bolo to, čo videl a získal z toho, že sa držal pravej cesty strachu z Boha a vyhýbania sa zlu počas mnohých rokov života. Podobne dosiahol výsledok vyjadrený slovami: „Vari máme dostať z Božej ruky len to dobré a nie aj to zlé?“ Tieto dve vety boli to, čo videl a spoznal vďaka svojmu postoju poslušnosti voči Bohu počas svojich životných skúseností, a boli tiež jeho najmocnejšími zbraňami, s ktorými zvíťazil počas satanových pokušení, a stali sa základom jeho pevného postoja v svedectve o Bohu. Predstavujete si v tejto chvíli Jóba ako milú osobu? Dúfate, že sa stanete takým človekom? Bojíte sa, že budete musieť podstúpiť satanove pokušenia? Rozhodli ste sa modliť, aby vás Boh podrobil rovnakým skúškam ako Jóba? Niet pochýb o tom, že väčšina ľudí by sa neodvážila modliť sa za takéto veci. Je teda zrejmé, že vaša viera je žalostne malá; v porovnaní s Jóbom je vaša viera jednoducho nehodná zmienky. Ste nepriateľmi Boha, nebojíte sa Ho, nie ste schopní stáť pevne vo svojom svedectve o Bohu a nedokážete zvíťaziť nad satanovými útokmi, obvineniami a pokušeniami. Čo vás oprávňuje, aby ste prijali Božie sľuby? Po vypočutí príbehu o Jóbovi a pochopení Božieho úmyslu spasiť človeka a významu spásy človeka, získali ste teraz vieru, aby ste prijali rovnaké skúšky ako Jób? Nemali by ste sa trochu odhodlať a dovoliť si nasledovať cestu strachu z Boha a vyhýbania sa zlu?

Nemajte pochybnosti o Božích skúškach

Po prijatí svedectva od Jóba po skončení jeho skúšok sa Boh rozhodol, že získa skupinu – alebo viac než skupinu – ľudí ako je Jób. Rozhodol sa však, že už nikdy nedovolí satanovi napadnúť alebo zneužiť akúkoľvek inú osobu pomocou prostriedkov, ktorými pokúšal, napádal a zneužíval Jóba, stávkovaním s Bohom. Boh nedovolil satanovi, aby ešte niekedy urobil také veci človeku, ktorý je slabý, hlúpy a nevedomý – stačilo, že satan pokúšal Jóba! Je to Božie milosrdenstvo, že nedovolí satanovi, aby zneužíval ľudí, akokoľvek sa mu zachce. Bohu stačilo, že Jób podstúpil satanovo pokúšanie a týranie. Boh už nikdy nedovolil satanovi robiť takéto veci, pretože životy a bytie ľudí, ktorí nasledujú Boha, sú riadené a ovládané Bohom a satan nie je oprávnený manipulovať s Božími vyvolenými podľa ľubovôle – v tomto bode by ste mali mať jasno! Boh sa stará o ľudskú slabosť a rozumie ľudskej hlúposti a nevedomosti. Aby však mohol byť človek úplne spasený, Boh ho musí vydať satanovi. Boh nechce, aby si satan niekedy robil z človeka blázna a zneužíval ho, ani nechce vidieť človeka neustále trpieť. Boh stvoril človeka a to, že Boh riadi a usporadúva všetko, čo sa týka človeka, je úplne prirodzené a oprávnené; to je Božia zodpovednosť a je to autorita, ktorou Boh riadi všetky veci! Boh nedovolí satanovi zneužívať a zle zaobchádzať s človekom podľa ľubovôle, nedovolí mu používať rôzne prostriedky, aby zviedol človeka z cesty, a navyše mu nedovolí zasahovať

do Božej zvrchovanosti nad človekom ani mu nedovolí pošliapať a zničiť zákony, ktorými Boh riadi všetky veci, nehovoriac o veľkom Božom diele riadenia a záchrany ľudstva! Tí, ktorých chce Boh spasiť, a tí, ktorí dokážu vydať svedectvo o Bohu, sú jadrom a vykryštalizovaním Božieho šesťtisícročného plánu riadenia, ako aj cenou Jeho úsilia v Jeho šesťtisícročnom diele. Ako by mohol Boh bezstarostne vydať týchto ľudí satanovi?

Ľudia sa často strachujú a obávajú Božích skúšok, no stále žijú v satanovej pasci a na nebezpečnom území, na ktorom na nich satan útočí a zneužíva ich – napriek tomu nepoznajú strach a nič ich nevyvedie z miery. O čo ide? Viera človeka v Boha sa obmedzuje len na to, čo vidí. Ani v najmenšom si neváži Božiu lásku a záujem o človeka ani Jeho nehu a ohľaduplnosť k človeku. Okrem trochy nepokoja a strachu z Božích skúšok, súdu a napomínania, majestátu a hnevu nemá človek ani najmenšie pochopenie Božích dobrých úmyslov. Pri zmienke o skúškach majú ľudia pocit, akoby mal Boh postranné úmysly, a niektorí dokonca veria, že Božie zámery sú zlé. Neuvedomujú si, čo im Boh v skutočnosti urobí. Preto, keď volajú po poslušnosti voči Božej zvrchovanosti a usporiadaniam, robia všetko, čo môžu, aby odolali a postavili sa proti Božej zvrchovanosti nad človekom a usporiadaniam pre človeka, lebo veria, že ak nebudú opatrní, Boh ich uvedie do omylu, že ak nebudú držať v rukách vlastný osud, Boh im môže vziať všetko, čo majú, a ich život by sa mohol dokonca skončiť. Človek je v satanovom tábore, ale nikdy si nerobí starosti z toho, že ho satan zneužíva. Je zneužívaný satanom, ale nikdy sa nebojí, že ho satan zajme. Stále hovorí, že prijíma Božiu spásu, avšak nikdy Bohu nedôveroval ani neveril, že Boh skutočne zachráni človeka zo satanových pazúrov. Ak sa človek dokáže podriadiť Božiemu ovládaniu a usporiadaniam podobne ako Jób a odovzdá celú svoju bytosť do Božích rúk, nezažije potom rovnaký koniec ako Jób – teda prijatie Božích požehnaní? Ak je človek schopný prijať a podriadiť sa Božej vláde, čo môže stratiť? Preto navrhujem, aby ste boli opatrní vo svojich činoch a dávali pozor na všetko, čo sa na vás chystá. Nebuďte unáhlení alebo impulzívni a nezaobchádzajte s Bohom a ľuďmi, so záležitosťami a s predmetmi, ktoré pre vás usporiadal, na základe vlastnej temperamentnosti či prirodzenosti alebo podľa svojej fantázie a predstáv. Musíte byť opatrní vo svojich činoch a musíte sa modliť a viac snažiť, aby ste sa vyhli podnecovaniu Božieho hnevu. Zapamätajte si to!

Ďalej sa pozrieme na to, ako na tom bol Jób po svojich skúškach.

5. Jób po svojich skúškach

Jób 42, 7-9 A stalo sa tak, že po tom, čo Jahve povedal tieto slová Jóbovi, povedal Jahve Temančanovi Elifazovi: „Môj hnev sa roznietil proti tebe a proti tvojim dvom priateľom, lebo si o Mne nehovoril to, čo je správne, ako Môj služobník Jób. Preto si teraz vezmite sedem býčkov a sedem baranov, choďte k Môjmu služobníkovi Jóbovi a obetujte za seba zápalnú obetu a Môj služobník Jób sa bude za vás modliť, lebo len preňho s vami nenaložím podľa vašej hlúposti, pretože ste o Mne nehovorili to, čo je správne, ako Môj služobník Jób.“ A tak išli Temančan Elifaz, Šuachčan Bildad a Naamčan Zofar a urobili, ako im prikázal Jahve. Ten prijal aj Jóba.

Jób 42, 10 A Jahve zrušil zajatie Jóbovo, keď sa Jób modlil za svojich priateľov. A Jahve dal Jóbovi dvakrát toľko, čo mal predtým.

Jób 42, 12 A tak Jahve požehnal Jóbove ďalšie dni viac ako predchádzajúce, lebo mal štrnásťtisíc oviec, šesťtisíc tiav, tisíc volov a tisíc oslíc.

Jób 42, 17 Jób teda zomrel starý a naplnený.

Boh sa pozerá s úctou na tých, ktorí sa boja Boha a vyhýbajú sa zlu, zatiaľ čo tých, ktorí sú hlúpi, považuje za podradných

V Jóbovi 42, 7-9 Boh hovorí, že Jób je Jeho služobníkom. Jeho používanie pojmu služobník na označenie Jóba dokazuje dôležitosť Jóba v Jeho srdci. Hoci Boh nenazval Jóba nijak váženejšie, toto pomenovanie nemalo žiadny vplyv na dôležitosť Jóba v Božom srdci. Služobník je Božia prezývka pre Jóba. Viacnásobné Božie zmienky o „Mojom služobníkovi Jóbovi“ ukazujú, ako Ho Jób tešil. Hoci Boh nehovoril o význame, ktorý sa skrýva za slovom služobník, Božiu definíciu slova služobník môžeme vidieť z Jeho slov v tejto pasáži Písma. Boh najprv povedal Temančanovi Elifazovi: „Môj hnev sa roznietil proti tebe a proti tvojim dvom priateľom, lebo si o Mne nehovoril to, čo je správne, ako Môj služobník Jób.“ Týmito slovami Boh prvýkrát otvorene povedal ľuďom, že prijal všetko, čo Jób povedal a vykonal po Božích skúškach, a je to prvýkrát, čo otvorene potvrdil presnosť a správnosť všetkého, čo Jób vykonal a povedal. Boh sa hneval na Elifaza a ostatných pre ich nesprávne, absurdné reči. Hoci, rovnako ako Jób, nemohli vo svojich životoch vidieť zjavenie Boha či počuť slová, ktoré hovoril, Jóbovo poznanie Boha bolo presné, zatiaľ čo oni mohli o Bohu len slepo hádať, porušovať Božiu vôľu a skúšať Jeho trpezlivosť vo všetkom, čo robili. Následkom bolo, že súčasne s prijatím všetkého, čo vykonal a povedal Jób, Boh vzbĺkol hnevom voči ostatným, lebo v nich nielenže nedokázal vidieť žiadnu realitu strachu z Boha, ale tiež nepočul nič o strachu z Boha v tom, čo hovorili. A tak od nich potom Boh požadoval toto: „Preto si teraz vezmite sedem býčkov a sedem baranov, choďte k Môjmu služobníkovi Jóbovi a obetujte za seba zápalnú obetu a Môj služobník Jób sa bude za vás modliť, lebo len preňho s vami nenaložím podľa vašej hlúposti.“ V tejto pasáži Boh hovorí Elifazovi a ostatným, aby urobili niečo, čo vykúpi ich hriechy, lebo ich hlúposť bola hriechom proti Bohu Jahvemu, a preto museli obetovať zápalné obety, aby napravili svoje chyby. Bohu sa často obetujú zápalné obety, ale na týchto zápalných obetách je nezvyčajné to, že boli obetované Jóbovi. Boh prijal Jóba, lebo počas svojich skúšok vydal svedectvo o Bohu, kým títo Jóbovi priatelia boli počas jeho skúšok odhalení a pre ich hlúposť ich Boh odsúdil. Podnecovali Boží hnev a zaslúžili si, aby ich Boh potrestal tým, že museli obetovať zápalné obety pred Jóbom. Jób sa potom za nich modlil, aby rozptýlil Boží trest a hnev voči nim. Božím úmyslom bolo zahanbiť ich, lebo to neboli ľudia, ktorí sa báli Boha a vyhýbali sa zlu, a odsudzovali Jóbovu bezúhonnosť. V jednom ohľade im Boh hovoril, že ich činy neprijal, ale ochotne prijal Jóba a tešil sa z neho; v inom ohľade im Boh hovoril, že Božie prijatie povyšuje človeka pred Bohom, že Boh človeka nenávidí

pre jeho hlúposť, pre ňu Boha uráža, a preto je v Božích očiach podradný a ohavný. Takto Boh definuje tieto dva typy ľudí. Sú to Božie postoje týkajúce sa týchto dvoch typov ľudí a Božie vyjadrenia hodnoty a postavenia týchto dvoch typov ľudí. Hoci Boh nazval Jóba svojím služobníkom, v Božích očiach bol tento služobník milovaný a bola mu udelená autorita modliť sa za iných a odpúšťať im ich chyby. Tento služobník dokázal hovoriť priamo k Bohu a prísť priamo pred Boha a jeho postavenie bolo vyššie a vznešenejšie než postavenie iných. To je pravý význam slova služobník, ktoré vyslovil Boh. Jóbovi bola udelená táto osobitná česť pre jeho strach z Boha a vyhýbanie sa zlu a dôvod, prečo Boh nenazval služobníkmi iných, spočíva v tom, že sa nebáli Boha a nevyhýbali sa zlu. Tieto dva zreteľne odlišné Božie postoje sú Jeho postoje k dvom typom ľudí: tých, ktorí sa boja Boha a vyhýbajú sa zlu, Boh prijíma a považuje za vzácnych, zatiaľ čo tých, ktorí sú hlúpi, Boha sa neboja, nie sú schopní vyhýbať sa zlu a nedokážu prijať Božiu priazeň, Boh často nenávidí a odsudzuje a v Jeho očiach sú podradní.

Boh Jóbovi udeľuje autoritu

Jób sa modlil za svojich priateľov a vďaka Jóbovým modlitbám s nimi potom Boh nezaobchádzal tak, ako by sa pre ich hlúposť patrilo – netrestal ich ani sa im neodplácal. Prečo to tak bolo? Bolo to preto, lebo modlitby, ktoré za nich predniesol Boží služobník Jób, sa dostali k Jeho ušiam. Boh im odpustil, lebo prijal Jóbove modlitby. Čo v tom teda vidíme? Keď Boh niekoho požehná, dá mu mnoho odmien, nielen materiálnych: Boh mu tiež udelí autoritu a oprávnenie modliť sa za druhých. Boh zabúda a prehliada priestupky týchto ľudí, lebo tieto modlitby počuje. Je to tá istá autorita, ktorú Boh udelil Jóbovi. Prostredníctvom Jóbových modlitieb za zastavenie ich odsúdenia Boh Jahve tých hlúpych ľudí zahanbil – čo bol, samozrejme, Jeho osobitný trest pre Elifaza a ostatných.

Boh ešte raz požehná Jóba a satan ho už nikdy neobviní

Medzi výrokmi Boha Jahveho sa nachádzajú slová: „O Mne si nehovoril to, čo je správne, ako Môj služobník Jób.“ Čo také povedal Jób? Hovorili sme o tom už predtým a Jóbove výpovede sú tiež zaznamenané na mnohých stranách so slovami v knihe Jób. Na všetkých týchto stránkach so slovami sa Jób nikdy nesťažuje a nemá žiadne pochybnosti o Bohu. Len jednoducho čaká na výsledok. Práve toto čakanie je jeho postojom poslušnosti, a vďaka tomu i vďaka slovám, ktoré povedal Bohu, ho Boh prijal. Keď znášal skúšky a trpel útrapami, Boh bol po jeho boku, a hoci Božia prítomnosť jeho útrapy nezmiernila, Boh videl, čo vidieť chcel, a počul, čo chcel počuť. Každý z Jóbových činov a slov sa dostal k Božím očiam a ušiam. Boh načúval a díval sa – to je fakt. Jóbovo poznanie Boha a jeho myšlienky o Bohu v jeho srdci v tom čase, v tom období, neboli v skutočnosti také špecifické ako u dnešných ľudí, ale v kontexte tej doby Boh rozpoznal všetko, čo povedal, pretože jeho správanie a myšlienky v jeho srdci, ako aj to, čo vyjadril a odhalil, postačovali Jeho požiadavkám. V čase, keď bol Jób podrobený skúškam, ukázalo to, na čo myslel vo svojom srdci a čo sa rozhodol vykonať, Bohu výsledok, ktorý

bol pre Neho uspokojivý. Boh potom Jóba zbavil skúšok, Jób sa vynoril zo svojich ťažkostí, jeho skúšky boli preč a už ho nikdy viac nepostihli. Keďže sa už Jób podrobil skúškam a počas týchto skúšok pevne obstál a úplne zvíťazil nad satanom, Boh mu dal požehnania, ktoré si právom zaslúžil. Ako je zaznamenané v knihe Jób 42, 10-12, Jób bol znova požehnaný a bol požehnaný viac než po prvý raz. Vtedy sa satan stiahol a už nič nepovedal ani neurobil. Od toho momentu už satan Jóba nevyrušoval ani na neho neútočil a už viac neobviňoval Božie požehnania Jóba.

Jób strávi druhú polovicu svojho života uprostred Božích požehnaní

Hoci sa Jeho požehnania v tom čase obmedzovali len na ovce, dobytok, ťavy, hmotné statky a tak ďalej, požehnania, ktoré Boh chcel udeliť Jóbovi vo svojom srdci boli oveľa väčšie. Bolo v tom čase zaznamenané, aké večné zasľúbenia chcel dať Boh Jóbovi? Boh sa vo svojich požehnaniach pre Jóba nezmienil o jeho konci ani sa ho nedotkol a bez ohľadu na to, akú dôležitosť alebo postavenie zastával Jób v Božom srdci, Boh bol vo svojich požehnaniach veľmi uvážlivý. Boh neoznámil Jóbov koniec. Čo to znamená? Boží plán vtedy ešte nedospel k tomu, aby sa ohlasoval ľudský koniec, plán ešte nevstúpil do záverečnej etapy Jeho diela, Boh sa o konci vôbec nezmienil, iba človeku dával materiálne požehnania. Znamená to, že Jób strávil druhú polovicu života uprostred Božích požehnaní, čo ho odlišovalo od iných ľudí – no podobne ako oni, aj on zostarol a ako u každého normálneho človeka nadišiel deň, keď sa rozlúčil so svetom. Tak je to aj zaznamenané: „Jób teda zomrel starý a naplnený.“ (Jób 42, 17) Čo v tomto prípade znamená „zomrel naplnený“? V období, keď Boh ešte neohlasoval ľudský koniec, Boh Jóbovi určil očakávanú dĺžku života, a keď tento vek dosiahol, dovolil Jóbovi prirodzene odísť z tohto sveta. Od Jóbovho druhého požehnania až po jeho smrť Boh nepridal žiadne ďalšie útrapy. Pre Boha bola Jóbova smrť prirodzená a tiež nevyhnutná. Bolo to niečo veľmi bežné a nešlo ani o súd, ani o odsúdenie. Kým bol nažive, Jób uctieval Boha a bál sa Ho. Čo sa týka toho, aký koniec ho čakal po smrti, Boh nepovedal nič ani sa k tomu nevyjadril. Boh má silný zmysel pre to, čo je správne, v tom, čo hovorí a koná, a obsah a princípy Jeho slov a činov sú v súlade s etapou Jeho diela a obdobím, v ktorom pôsobí. Aký koniec mohol mať niekto ako Jób v Božom srdci? Dospel Boh vo svojom srdci k nejakému rozhodnutiu? Samozrejme, že áno! Ide len o to, že o tom človek nevedel. Boh to človeku nechcel povedať ani mu to nemal v úmysle povedať. Takže, stručne povedané, Jób zomrel naplnený a taký bol aj jeho život.

Cena, ktorú Jób žil počas svojho života

Prežil Jób hodnotný život? V čom spočívala jeho hodnota? Prečo sa hovorí, že žil hodnotný život? Akú mal hodnotu pre človeka? Z pohľadu človeka zastupoval ľudstvo, ktoré chce Boh zachrániť, tým, že vydával zvučné svedectvo o Bohu pred satanom a ľuďmi sveta. Splnil povinnosť, ktorú by malo splniť Božie stvorenie. Bol príkladom a pôsobil ako vzor pre všetkých, ktorých chce Boh zachrániť, čím umožnil ľuďom vidieť,

že je celkom možné zvíťaziť nad satanom spoliehaním sa na Boha. Akú mal hodnotu pre Boha? Pre Boha spočívala hodnota Jóbovho života v jeho schopnosti báť sa Boha, uctievať Boha, svedčiť o Božích skutkoch a chváliť Božie skutky, prinášať Bohu útechu a niečo, z čoho sa mohol tešiť. Hodnota Jóbovho života bola pre Boha aj v tom, že pred svojou smrťou Jób okúsil skúšky a zvíťazil nad satanom a pred satanom a ľuďmi sveta vydal o Bohu zvučné svedectvo, takže Boh získal medzi ľuďmi slávu, utešil svoje srdce a dovolil svojmu dychtivému srdcu uzrieť výsledok a uvidieť nádej. Jeho svedectvo vytvorilo precedens, pretože Jób dokázal stáť pevne vo svojom svedectve o Bohu a zahanbiť satana v mene Boha, v Božom diele riadenia ľudstva. Nie je to hodnota Jóbovho života? Jób priniesol útechu Božiemu srdcu, dal Bohu predzvesť radosti zo získania slávy a poskytol nádherný začiatok Božieho plánu riadenia. Od toho momentu sa meno Jób stalo symbolom získania Božej slávy a znamením víťazstva ľudstva nad satanom. Boh si bude navždy ceniť to, čo Jób žil počas svojho života, ako aj jeho pozoruhodné víťazstvo nad satanom. Budúce generácie budú uctievať a napodobňovať jeho dokonalosť, spravodlivosť a strach pred Bohom. Boh si ho navždy bude vážiť ako bezchybnú, žiarivú perlu, takže je hodný toho, aby si ho takto cenil aj človek!

Pozrime sa ďalej na Božie dielo počas Veku zákona.

D. Ustanovenia Veku zákona

Desať prikázaní
Princípy stavania oltárov
Ustanovenia pre zaobchádzanie so služobníkmi
Ustanovenia o krádeži a náhrade škody
Dodržiavanie sabatického roka a troch sviatkov
Ustanovenia pre sobotu
Ustanovenia pre obety
- Zápalné obety
- Obilné obety
- Ďakovné obety
- Obety za hriech
- Obety za vinu
- Ustanovenia o kňazských obetách (Áronovi a jeho synom sa nariaďuje, aby ich dodržiavali)
  - Kňazské zápalné obety
  - Kňazské obilné obety
  - Kňazské obety za hriech
  - Kňazské obety za vinu
  - Kňazské ďakovné obety

Ustanovenia pre jedenie obiet pre kňazov
Čisté a nečisté zvieratá (ktoré sa môžu a nemôžu jesť)

Ustanovenia pre očistenie žien po pôrode

Postupy pre vyšetrenie na malomocenstvo

Ustanovenia pre tých, ktorí boli uzdravení z malomocenstva

Ustanovenia na vyčistenie infikovaných domov

Ustanovenia pre tých, ktorí trpia abnormálnymi únikmi

Deň zmierenia, ktorý treba dodržiavať raz za rok

Pravidlá zabíjania hovädzieho dobytka a oviec

Zákaz nasledovania ohavných pohanských praktík (nepáchanie incestu a tak ďalej)

Ustanovenia, ktoré musia ľudia dodržiavať („Budete svätí, lebo ja, Jahve, váš Boh, som svätý“ (Lv 19, 2))

Poprava tých, ktorí obetujú svoje deti Molochovi

Ustanovenia pre trest za cudzoložstvo

Pravidlá, ktoré by mali dodržiavať kňazi (pravidlá ich každodenného správania, pravidlá spotreby svätých vecí, pravidlá prinášania obetí a tak ďalej)

Sviatky, ktoré by sa mali dodržiavať (sobota, Pesach, Turíce, Deň zmierenia a tak ďalej)

Ostatné ustanovenia (zapaľovanie lámp, jubilejný rok, vykupovanie pozemkov, skladanie sľubov, obetovanie desiatkov a tak ďalej)

Ustanovenia Veku zákona sú skutočným dôkazom Božieho usmernenia celého ľudstva

Takže, prečítali ste si tieto ustanovenia a princípy Veku zákona, však? Majú tieto ustanovenia široký rozsah? Začínajú Desiatimi prikázaniami, po nich nasledujú ustanovenia o tom, ako stavať oltáre a tak ďalej. Potom nasledujú ustanovenia o dodržiavaní soboty a troch sviatkov, po ktorých sú zaradené ustanovenia o obetách. Videli ste, koľko je tam rôznych druhov obiet? Sú to zápalné obety, obilné obety, ďakovné obety, obety za hriech a tak ďalej. Po nich sú zaradené ustanovenia o kňazských obetách vrátane zápalných a obilných obiet pre kňazov a iných druhov obiet. Ôsmy súbor ustanovení sa týka jedenia obiet u kňazov. Ďalej tam patria ustanovenia pre to, čo by sa malo dodržiavať počas života ľudí. Sú tam uvedené podmienky pre mnohé aspekty ľudských životov, ako sú ustanovenia pre to, čo môžu alebo nesmú jesť, pre očistenie žien po pôrode a pre tých, ktorí boli uzdravení z malomocenstva. V týchto ustanoveniach Boh zachádza až tak ďaleko, že hovorí o chorobe, a dokonca existujú pravidlá pre zabíjanie oviec a hovädzieho dobytka a podobne. Ovce a dobytok stvoril Boh, a preto by si ich mal zabíjať tak, ako ti Boh povie; Božie slová majú bezpochyby zmysel; nepochybne je správne konať tak, ako to nariadil Boh, a určite to prináša ľuďom úžitok! Existujú aj sviatky a pravidlá, ktoré sa majú dodržiavať, ako sobota, Pesach a ďalšie – Boh sa o všetkých zmienil. Pozrime sa na tie posledné: iné ustanovenia – zapaľovanie lámp, jubilejný rok, vykupovanie pozemkov, skladanie sľubov, obetovanie desiatkov a tak ďalej. Majú široký záber? Najprv treba hovoriť o ľudských obetách. Potom nasledujú ustanovenia pre krádež a náhradu škody a dodržiavanie soboty…; nachádza sa v nich každý detail života. To

znamená, že keď Boh oficiálne spustil svoj plán riadenia, vytvoril mnohé ustanovenia, ktoré mal človek dodržiavať. Tieto ustanovenia mali umožniť človeku viesť normálny život na zemi, normálny život človeka, ktorý je neoddeliteľný od Boha a Jeho vedenia. Boh najskôr človeku povedal, ako má vyrobiť oltáre a ako ich má postaviť. Potom mu povedal, ako má prinášať obety, a určil, ako má žiť – čomu má v živote venovať pozornosť, čo má dodržiavať, čo má a čo nemá robiť. To, čo Boh stanovil pre človeka, obsiahlo všetky aspekty a pomocou týchto zvyklostí, ustanovení a princípov vytvoril normy pre správanie ľudí, viedol ich životy, viedol ich zasvätenie do Božích zákonov, aby predstúpili pred Boží oltár, viedol ich k tomu, aby mali život medzi všetkými vecami, ktoré Boh vytvoril pre človeka a v ktorých vládol poriadok, pravidelnosť a umiernenosť. Boh najskôr použil tieto jednoduché ustanovenia a princípy na určenie hraníc pre človeka, aby človek na zemi viedol normálny život uctievania Boha a mal normálny život človeka; to je špecifický obsah začiatku Jeho šesťtisícročného plánu riadenia. Ustanovenia a pravidlá pokrývajú veľmi široký obsah a predstavujú špecifiká Božieho vedenia ľudstva počas Veku zákona. Ľudia, ktorí prišli pred Vekom zákona, ich museli prijať a poslúchať. Sú záznamom Božieho diela vykonaného počas Veku zákona a sú skutočným dôkazom Božieho vodcovstva a vedenia celého ľudstva.

Ľudstvo bude navždy neoddeliteľné od Božích učení a nariadení

V týchto ustanoveniach vidíme, že Boží postoj k Jeho dielu, k Jeho riadeniu a k ľudstvu je vážny, svedomitý, prísny a zodpovedný. Vykonáva dielo, ktoré musí medzi ľuďmi vykonať podľa svojich krokov, bez najmenšieho rozporu, vyslovuje slová, ktoré musí ľudstvu vysloviť, bez najmenšej chyby alebo opomenutia, čo umožňuje človeku vidieť, že je neoddeliteľný od Božieho vedenia, a ukazuje mu, aké dôležité je všetko, čo Boh koná a hovorí ľudstvu. Bez ohľadu na to, aký je človek v nasledujúcom veku, na samom začiatku – počas Veku zákona – Boh vykonal tieto jednoduché veci. Pre Boha bolo ľudské chápanie Boha, sveta a ľudstva v tom veku abstraktné a nejasné, a hoci mali ľudia určité vedomé názory a úmysly, všetky boli nejasné a nesprávne, a preto bolo ľudstvo neoddeliteľné od Božích učení a nariadení. V raných časoch ľudstvo nevedelo nič, a tak musel Boh začať učiť človeka od najpovrchnejších a najzákladnejších princípov prežitia a ustanovení potrebných na život a kúsok po kúsku tieto veci vštepiť do srdca človeka. Prostredníctvom týchto slovných pravidiel a týchto ustanovení poskytol človeku postupné pochopenie Boha, postupné uznanie a pochopenie Jeho vedenia a základný koncept vzťahu medzi Ním a človekom. Až po dosiahnutí tohto účinku bol Boh schopný, kúsok po kúsku, vykonať dielo, ktoré vykonal neskôr. Tieto ustanovenia a dielo, ktoré Boh vykonal počas Veku zákona, sú teda základom Jeho diela spásy ľudstva a prvou etapou diela v Božom pláne riadenia. Hoci pred dielom Veku zákona Boh prehovoril k Adamovi, Eve a ich potomkom, tieto príkazy a učenia neboli také systematické alebo špecifické, aby ich mohol postupne vydať človeku, a neboli zapísané ani sa nestali ustanoveniami. Je to preto, lebo v tom čase Boží plán nezašiel až tak ďaleko. Až keď

Boh priviedol človeka k tomuto kroku, mohol začať hovoriť o týchto ustanoveniach Veku zákona a začať ho viesť k tomu, aby ich vykonával. Bol to potrebný proces a výsledok bol nevyhnutný. Tieto jednoduché zvyklosti a ustanovenia ukazujú človeku kroky Božieho diela riadenia a Božiu múdrosť zjavenú v Jeho pláne riadenia. Boh vie, aký obsah a prostriedky treba použiť na začiatok, aké na pokračovanie a aké prostriedky sa majú použiť na koniec, aby získal skupinu ľudí, ktorí o Ňom vydajú svedectvo, a aby získal skupinu ľudí, ktorí majú rovnaké zmýšľanie ako On. Vie, čo je v človeku, a vie, čo mu chýba. Vie, čo musí poskytnúť a ako by mal človeka viesť, a tiež vie, čo by človek mal a nemal robiť. Človek je ako bábka: aj keď nerozumel Božej vôli, nemohol si pomôcť a nechal sa viesť Božím dielom riadenia, krok za krokom, až dodnes. V Božom srdci nebol žiadny zmätok, pokiaľ ide o to, čo má robiť. Vo svojom srdci mal veľmi jasný a živý plán a vykonal dielo, ktoré chcel vykonať On sám podľa svojich krokov a svojho plánu, postupujúc od povrchného k hlbokému. Aj keď nenaznačil dielo, ktoré sa chystal vykonať neskôr, Jeho nasledujúce dielo sa predsa len vykonávalo a napredovalo v prísnom súlade s Jeho plánom, ktorý je prejavom toho, čo Boh má a čím je, a je aj Božou autoritou. Bez ohľadu na to, v ktorej etape svojho plánu riadenia práve koná, Jeho povaha a Jeho podstata predstavujú Jeho samotného. To je absolútna pravda. Bez ohľadu na vek alebo etapu diela existujú veci, ktoré sa nikdy nezmenia: akých ľudí Boh miluje, akých nenávidí, Jeho povaha a všetko, čo má a čím je. Napriek tomu, že tieto ustanovenia a princípy, ktoré Boh vytvoril počas diela Veku zákona, sa dnes ľuďom zdajú veľmi jednoduché a povrchné, a aj keď sú ľahko pochopiteľné a dosiahnuteľné, predsa je v nich Božia múdrosť a Božia povaha a to, čo má a čím je. Lebo v týchto zdanlivo jednoduchých ustanoveniach je vyjadrená Božia zodpovednosť a starostlivosť voči ľudstvu, ako aj znamenitá podstata Jeho myšlienok, čo umožňuje človeku skutočne si uvedomiť fakt, že Boh vládne nad všetkými vecami a všetky veci sú ovládané Jeho rukou. Nezáleží na tom, koľko vedomostí ľudstvo ovláda alebo koľkým teóriám či tajomstvám rozumie, nič z toho nedokáže nahradiť Božie zaopatrenie a vedenie ľudstva. Ľudstvo bude navždy neoddeliteľné od Božieho vedenia a osobného Božieho diela. Taký je neoddeliteľný vzťah medzi človekom a Bohom. Nezáleží na tom, či ti Boh dáva prikázanie, ustanovenie alebo pravdu, aby si pochopil Jeho vôľu – bez ohľadu na to, čo robí, je Božím cieľom viesť človeka ku krásnemu zajtrajšku. Slová vyslovené Bohom i dielo, ktoré koná, sú zjavením jedného aspektu Jeho podstaty a zjavením jedného aspektu Jeho povahy a Jeho múdrosti; sú nenahraditeľným krokom Jeho plánu riadenia. To nesmieme prehliadať! Božia vôľa je vo všetkom, čo robí; Boh sa nebojí nesprávnych poznámok ani sa neobáva žiadnej z ľudských predstáv či myšlienok o Ňom. Iba vykonáva svoje dielo a pokračuje vo svojom riadení v súlade so svojím plánom riadenia, neobmedzený žiadnou osobou, záležitosťou či predmetom.

Dobre. To bude na dnešok všetko. Dovidenia nabudúce!

9. novembra 2013

BOŽIE DIELO, BOŽIA POVAHA A SAMOTNÝ BOH III

Niekoľko našich predchádzajúcich duchovných spoločenstiev malo veľký vplyv na každého z vás. Teraz už ľudia môžu konečne naozaj pocítiť skutočnú existenciu Boha a to, že Boh je vlastne k človeku veľmi blízko. Hoci možno verili v Boha celé roky, nikdy nerozumeli Jeho myšlienkam a ideám tak, ako teraz, a nikdy naozaj nezažili Jeho praktické skutky tak, ako teraz. Väčšina ľudí sa naučila niečo nové a dosiahla lepšie porozumenie, či už hovoríme o poznaní alebo o konkrétnom praktizovaní. Zároveň si uvedomili chybu vo svojom predchádzajúcom snažení, povrchnosť svojich skúseností a to, že príliš veľa skúseností, ktoré majú, nie je v súlade s Božou vôľou. Uvedomili si, že človeku najviac chýba poznanie Božej povahy. Poznanie človeka je založené len na vnímaní; dôkladnejšie racionálne poznanie si vyžaduje postupné prehlbovanie a posilňovanie poznania prostredníctvom vlastných skúseností. Zo subjektívneho pohľadu by sme mohli povedať, že skôr než človek skutočne porozumie Bohu, z hĺbky svojho srdca skutočne verí v Jeho existenciu, nerozumie však určitým otázkam. Ide o otázky typu akým Bohom Boh vlastne je, aká je Jeho vôľa a povaha a aký je Jeho naozajstný postoj k ľudstvu. Táto skutočnosť výrazne narúša vieru ľudí v Boha a bráni tomu, aby ich viera niekedy dosiahla čistotu alebo dokonalosť. Aj keď stojíš zoči-voči Božiemu slovu, alebo cítiš, že si Boha stretol prostredníctvom svojich skúseností, stále nemožno povedať, že Mu úplne rozumieš. Pretože nepoznáš Jeho myšlienky ani to, čo miluje a čo nenávidí, čo Ho hnevá a čo Mu prináša radosť, nemáš o Ňom pravdivé porozumenie. Tvoja viera je postavená na základe nejasnosti a predstavivosti, na základe tvojich subjektívnych túžob. Stále má ďaleko od pravej viery a ty máš ďaleko od toho, aby si bol pravým nasledovateľom Boha. Vďaka vysvetleniam príkladov z biblických príbehov mohli ľudia spoznať srdce Boha, zistiť, čo si počas jednotlivých krokov svojho diela myslel a prečo dané dielo vykonal, aký bol Jeho pôvodný úmysel a plán, keď ho konal, ako naplnil svoje myšlienky, ako sa na svoj plán pripravoval a ako ho vytvoril. Prostredníctvom týchto príbehov môžeme dopodrobna a konkrétne porozumieť každému jednému úmyslu Boha a každej reálnej myšlienke počas Jeho riadenia trvajúceho šesťtisíc rokov, ako aj Jeho postoju k ľuďom v rôznych časoch a v rôznych obdobiach. Ak ľudia dokážu porozumieť tomu, čo si Boh myslel, aký bol Jeho postoj a akú povahu zjavil, keď čelil jednotlivým situáciám, každému človeku to pomôže hlbšie si uvedomiť pravú existenciu Boha a viac precítiť Jeho praktickosť a hodnovernosť. Cieľom môjho rozprávania nie je, aby ľudia pochopili dejiny Biblie, ani aby sa oboznámili s biblickými veršami alebo ľuďmi, ktorí v nich vystupujú, a už vôbec nie, aby pochopili pozadie toho, čo Boh robil vo Veku zákona. Ide skôr o to, aby som ľuďom pomohol porozumieť Božej vôli, Jeho povahe a každej Jeho maličkej časti a dosiahnuť hodnovernejšie a presnejšie porozumenie a poznanie Boha. Takýmto spôsobom sa srdcia ľudí môžu postupne otvoriť Bohu. Môžu sa k Nemu priblížiť a lepšie porozumieť tak Jemu, ako aj Jeho povahe a podstate a lepšie spoznať samotného pravého Boha.

Poznanie Božej povahy a toho, čo Boh má a čím je, môže mať na ľudí pozitívny vplyv. Môže im to pomôcť získať väčšiu dôveru v Boha a dosiahnuť skutočnú poslušnosť a strach z Boha. Potom Ho už nebudú slepo nasledovať ani uctievať. Boh nechce bláznov ani tých, čo slepo nasledujú dav, ale skupinu ľudí, ktorí vo svojich srdciach jasne rozumejú Božej povahe, poznajú ju a dokážu vystupovať ako Boží svedkovia – ľudí, ktorí by Boha nikdy neopustili kvôli Jeho milote, kvôli tomu, čo má a čím je, a kvôli Jeho spravodlivej povahe. Ak by si ako nasledovateľ Boha v srdci stále nemal jasno alebo by v ňom stále panovala nejednoznačnosť alebo zmätok, pokiaľ ide o pravú existenciu Boha, Jeho povahu, čo má a čím je a Jeho plán zachrániť ľudstvo, potom by si tvoja viera nemohla získať chválu Boha. Boh nechce, aby Ho takýto človek nasledoval, a nie je rád, keď pred Neho príde. Keďže takýto človek nerozumie Bohu, nedokáže Mu dať svoje srdce – jeho srdce je pred Bohom uzavreté a jeho viera v Boha je teda plná nečistoty. Jeho nasledovanie Boha môžeme označiť len za slepé. Ľudia môžu získať pravú vieru a byť pravými nasledovateľmi, len ak Bohu skutočne rozumejú a poznajú Ho. Toto v nich vyvolá pravú poslušnosť a strach z Boha. Len takto môžu dať Bohu svoje srdce a otvoriť Mu ho. Toto je to, čo Boh chce, pretože všetko, čo robia a čo si myslia, dokáže odolať Božej skúške a podať svedectvo o Bohu. Všetko, čo vám hovorím o Božej povahe alebo o tom, čo Boh má a čím je, či o Jeho vôli a myšlienkach vo všetkom, čo robí, a nech už o tom hovorím z akejkoľvek perspektívy, vám má pomôcť získať väčšiu dôveru v skutočnú existenciu Boha, lepšie porozumieť Jeho láske k ľudstvu a viac ju oceniť a tiež lepšie pochopiť a oceniť starosť Boha o ľudí a Jeho úprimnú túžbu riadiť a zachrániť ľudstvo.

Prehľad Božích myšlienok, predstáv a činov od stvorenia sveta

Dnes si najprv zhrnieme myšlienky a predstavy Boha a každý Jeho krok, odkedy stvoril ľudstvo. Pozrieme sa na to, aké dielo vykonal od stvorenia sveta po oficiálny začiatok Veku milosti. Potom môžeme zistiť, ktoré myšlienky a predstavy Boha človek nepozná. Následne si môžeme objasniť postupnosť Božieho plánu riadenia a dôkladne porozumieť kontextu, v ktorom Boh vytvoril svoje dielo riadenia, jeho zdroju a procesu vývoja, a zároveň dôkladne pochopiť, aké výsledky chce, aby Jeho dielo riadenia prinieslo – teda podstatu a účel Jeho diela riadenia. Aby sme týmto veciam porozumeli, musíme sa vrátiť do dávnych, pokojných a tichých čias, keď neexistovali žiadni ľudia…

Boh osobne stvoril prvého živého človeka

Keď Boh vstal zo svojej postele, ako prvá Mu napadla táto myšlienka: stvoriť živého človeka – skutočného, živého človeka – niekoho, s kým bude žiť, a kto bude Jeho neustálym spoločníkom. Táto osoba by Ho počúvala a On by sa na ňu mohol spoľahnúť a rozprávať sa s ňou. Potom si Boh po prvýkrát vzal za hrsť hliny a použil ju na stvorenie úplne prvého živého človeka podľa obrazu, ktorý si predstavoval vo svojej mysli. Tejto živej bytosti dal potom meno – Adam. Ako sa Boh cítil, keď mal túto živú a dýchajúcu

osobu? Po prvýkrát pocítil radosť z milovanej osoby, spoločníka. Prvý raz tiež cítil zodpovednosť otca a obavy, ktoré s tým prichádzajú. Tento živý a dýchajúci človek priniesol Bohu šťastie a radosť. Po prvýkrát cítil potešenie. Bola to prvá vec, ktorú Boh nedosiahol svojimi myšlienkami a dokonca ani slovami, ale vytvoril ju vlastnými rukami. Keď táto bytosť – živý a dýchajúci človek – stála pred Bohom, z mäsa a krvi, s telom a tvarom, a bola schopná hovoriť s Bohom, mal radosť, akú nikdy predtým necítil. Boh skutočne cítil svoju zodpovednosť a táto živá bytosť sa nedotkla len Jeho srdca, ale každým svojím drobným pohybom Boha zahriala pri srdci a zapôsobila na Neho. Keď stála pred Bohom, Bohu prvýkrát napadlo, že získa viac takýchto ľudí. Bol to sled udalostí, na začiatku ktorého stála táto prvá myšlienka Boha. Pre Boha sa všetky tieto udalosti odohrávali po prvý raz, ale bez ohľadu na všetky Jeho vtedajšie pocity – radosť, zodpovednosť, obavu – nemal nikoho, s kým by sa o tieto pocity počas nich podelil. Od tej chvíle Boh skutočne pociťoval osamelosť a smútok, ktorý nikdy predtým nezažil. Cítil, že človek nemohol prijať ani pochopiť Jeho lásku a obavy, ani Jeho úmysly týkajúce sa človeka, a tak vo svojom srdci stále pociťoval smútok a bolesť. Tieto veci síce spravil pre človeka, človek však o tom nevedel a nerozumel tomu. Okrem šťastia, radosti a potešenia, ktoré Mu človek priniesol, prišli rýchlo aj prvé pocity smútku a osamelosti. Takéto myšlienky a pocity mal Boh v tom čase. Aj keď robil všetky tieto veci, radosť v Jeho srdci sa zmenila na smútok a smútok na bolesť a tieto pocity sa zmiešavali s úzkosťou. Chcel sa poponáhľať, aby tento človek, toto ľudstvo vedelo, čo má vo svojom srdci, a skôr porozumelo Jeho úmyslom. Ľudia by sa potom mohli stať Jeho nasledovateľmi, šírili by Jeho myšlienky a prispôsobili sa Jeho vôli. Už by len nepočúvali, ako Boh hovorí, a nezostávali by bez slov; už by vedeli, ako sa pripojiť k Bohu v Jeho diele; a predovšetkým by už neboli ľuďmi ľahostajnými voči Božím požiadavkám. Tieto prvé veci, ktoré Boh urobil, majú dnes veľký zmysel a veľkú hodnotu pre Jeho plán riadenia a pre ľudí.

Keď Boh stvoril všetky veci a ľudstvo, nedoprial si odpočinok. Bol nepokojný a netrpezlivo chcel vykonávať svoje riadenie a získať ľudí, ktorých v rámci ľudstva tak miloval.

Boh koná sériu nevídaných činov niekedy v období Veku zákona

Z Biblie ďalej vieme, že krátko po tom, ako Boh stvoril ľudí, sa po celom svete rozšírila veľká potopa. V záznamoch o nej sa spomína Noe a môžeme povedať, že Noe bol prvý človek, ktorého Boh povolal, aby spolu s Ním vykonal Jeho úlohu. Samozrejme, bolo to tiež prvýkrát, čo Boh oslovil človeka na zemi, aby urobil niečo podľa Jeho príkazu. Keď Noe postavil archu, Boh po prvý raz zaplavil zem. Po tom, ako ju potopou zničil, bolo to prvýkrát od stvorenia človeka, čo k ľuďom pocítil odpor. Práve to Boha donútilo prijať bolestivé rozhodnutie a zničiť ľudské pokolenie potopou. Keď potopa zničila zem, Boh uzatvoril s ľuďmi prvú zmluvu, aby im ukázal, že už svet potopami nikdy viac nezničí. Symbolom tejto zmluvy bola dúha. Toto bola prvá zmluva Boha s ľudstvom, takže dúha

bola prvým symbolom Božej zmluvy. Dúha je skutočná, hmotná vec, ktorá existuje. Samotná existencia dúhy v Bohu často vyvoláva smútok nad predchádzajúcim ľudským pokolením, o ktoré prišiel, a neustále Mu pripomína, čo sa mu stalo… Boh svoje tempo nezmiernil – bol nepokojný a nedočkavo chcel vo svojom riadení vykonať ďalší krok. Potom si ako prvého človeka pre svoje dielo v Izraeli vybral Abraháma. Bolo to zároveň po prvý raz, čo si vybral takéhoto kandidáta. Rozhodol sa, že prostredníctvom tohto človeka začne vykonávať svoje dielo spočívajúce v záchrane ľudstva a že bude vo svojom diele pokračovať medzi jeho potomkami. Z Biblie vieme, že práve toto Boh s Abrahámom urobil. Potom spravil z Izraela prvú vyvolenú zem a prostredníctvom svojho vyvoleného národa – Izraelitov – začal vykonávať svoje dielo Veku zákona. A opäť spravil niečo po prvýkrát – Izraelitom dal výslovné pravidlá a zákony, ktoré ľudstvo malo dodržiavať, a podrobne im ich vysvetlil. Bolo to prvýkrát, čo Boh dal ľuďom takéto konkrétne, štandardizované pravidlá, ako majú prinášať obete, žiť, čo majú a nemajú robiť, ktoré sviatky a dni majú svätiť, a zásady, ktoré mali dodržiavať pri každom svojom konaní. Bolo to po prvýkrát, čo Boh dal ľudstvu takéto podrobné, štandardizované ustanovenia a zásady, ako majú žiť svoje životy.

Vždy keď poviem „prvýkrát“, znamená to, že ide o dielo, ktoré Boh nikdy predtým nevykonal. Označuje to dielo, ktoré predtým neexistovalo, a aj keď Boh stvoril ľudstvo a najrôznejšie stvorenia a živé bytosti, takéto dielo nikdy predtým nevykonal. Súčasťou celého tohto diela bolo Božie riadenie ľudstva. Celé to súviselo s ľuďmi a ich spásou a riadením zo strany Boha. Po Abrahámovi Boh opäť urobil niečo po prvýkrát – vybral si Jóba ako niekoho, kto žije podľa zákona, dokáže odolať pokúšaniu satana a zároveň sa naďalej báť Boha, vyhýbať sa zlu a stáť si za svedectvom o Bohu. Bolo to zároveň po prvýkrát, čo Boh dovolil satanovi pokúšať nejakého človeka, a po prvýkrát čo so satanom uzavrel stávku. Nakoniec po prvý raz získal niekoho, kto bol schopný stáť si za svojím svedectvom a svedčiť o Ňom tvárou v tvár satanovi, a niekoho, kto mohol satana poriadne zahanbiť. Odkedy Boh stvoril ľudstvo, išlo o prvého človeka, ktorého získal a ktorý bol schopný svedčiť o Ňom. Keď tohto človeka získal, ešte viac túžil pokračovať vo svojom riadení a vykonať ďalšiu etapu svojho diela spočívajúcu v príprave miesta a ľudí, ktorých si vyberie pre ďalší krok svojho diela.

Po duchovnom spoločenstve o tomto všetkom, rozumiete dôkladne Božej vôli? Boh považuje tento prípad svojho riadenia a spásy ľudstva za dôležitejší než čokoľvek iné. Tieto veci nekoná len pomocou svojej mysle, svojich slov a určite nie s nedbalým postojom – všetky tieto veci robí podľa plánu, s cieľom, normami a svojou vôľou. Je jasné, že toto dielo záchrany ľudstva má pre Boha i človeka veľký význam. Je jedno, aké ťažké je toto dielo, aké veľké sú prekážky, akí slabí sú ľudia alebo aká hlboká je vzdorovitosť ľudstva, nič z toho nie je pre Boha ťažké. Boh sa neustále zamestnáva, starostlivo sa usiluje a riadi dielo, ktoré chce sám vykonať. Zároveň všetko organizuje a uplatňuje svoju zvrchovanosť nad všetkými tými ľuďmi, na ktorých bude konať svoje dielo, a celým dielom, ktoré chce vykonať – nič z toho sa nikdy predtým nestalo. Je to

prvýkrát, čo Boh použil tieto metódy a zaplatil takú vysokú cenu za tento veľký projekt spočívajúci v riadení a záchrane ľudstva. Ako Boh vykonáva toto dielo, kúsok po kúsku a bez výhrad vyjadruje a sprístupňuje ľudstvu svoje dôsledné úsilie, čo má a čím je, svoju múdrosť a všemohúcnosť a každú stránku svojej povahy. Tieto veci sprístupňuje a vyjadruje tak, ako to nikdy predtým nerobil. Okrem ľudí, ktorých chce Boh riadiť a zachrániť, v celom vesmíre neboli nikdy žiadne stvorenia tak blízko k Bohu, žiadne stvorenia s Ním nikdy nemali taký dôverný vzťah. Boh vo svojom srdci považuje ľudstvo, ktoré chce riadiť a zachrániť, za najdôležitejšie. Toto ľudstvo si nadovšetko cení. Hoci za ľudí zaplatil vysokú cenu, stále Mu ubližujú a neposlúchajú Ho, nikdy na nich nezanevrie a neúnavne pokračuje vo svojom diele, bez sťažností alebo výčitiek. Je to preto, lebo vie, že ľudia skôr či neskôr na Jeho volanie zareagujú a budú dojatí Jeho slovami, uvedomia si, že je Pánom stvorenia, a znova sa postavia na Jeho stranu…

Po tom všetkom, čo ste dnes počuli, môžete mať pocit, že všetko, čo Boh robí, je úplne normálne. Zdá sa, že ľudia zo slov a diela Boha vždy cítili nejaké Jeho úmysly, ktoré s nimi mal, ale medzi ich pocitmi alebo poznaním a tým, čo si myslí Boh, je vždy určitý odstup. Preto si myslím, že je potrebné so všetkými ľuďmi komunikovať o tom, prečo Boh stvoril ľudstvo, a čo stojí za Jeho želaním získať si ľudstvo, v ktoré dúfal. Je nevyhnutné podeliť sa o to s každým, aby v tom mali všetci vo svojich srdciach jasno a rozumeli tomu. Pretože každá myšlienka a predstava Boha a každá etapa a vek Jeho diela súvisia a sú úzko spojené s Jeho celým dielom riadenia. Keď porozumieš myšlienkam, predstavám a vôli Boha v každom kroku Jeho diela, je to rovnaké, ako keby si porozumel tomu, ako vzniklo dielo Jeho plánu riadenia. Na základe toho sa prehlbuje vaše porozumenie Bohu. Hoci všetko, čo Boh urobil, keď, ako som spomínal, najprv stvoril svet, teraz vyzerá len ako „informácia“, ktorá je bezvýznamná z hľadiska hľadania pravdy, počas tvojich skúseností príde deň, keď si nebudeš myslieť, že ide len o jednoduché útržky informácií, ani že to je proste len nejaká záhada. Keď Boh neskôr v tvojom živote získa miesto v tvojom srdci, alebo keď dôkladnejšie a hlbšie porozumieš Jeho vôli, potom budeš naozaj rozumieť dôležitosti a potrebe toho, o čom dnes hovorím. Nezáleží na tom, do akej miery to teraz akceptujete; je potrebné, aby ste týmto veciam porozumeli a poznali ich. Keď Boh niečo robí, keď vykonáva svoje dielo, či už prostredníctvom svojich predstáv alebo svojimi vlastnými rukami, nezávisle od toho, či to robí prvý alebo poslednýkrát, skutočne má plán a Jeho zámery a myšlienky sú vo všetkom, čo robí. Tieto zámery a myšlienky predstavujú Božiu povahu a vyjadrujú, čo Boh má a čím je. Tieto dve veci – Božia povaha a to, čo má a čím je – musí pochopiť každý jeden človek. Keď porozumie povahe Boha a tomu, čo Boh má a čím je, postupne môže porozumieť, prečo Boh robí to, čo robí, a prečo hovorí to, čo hovorí. Vďaka tomu môžu mať ľudia väčšiu vieru pri nasledovaní Boha a hľadať pravdu a zmenu svojej povahy. To znamená, že porozumenie Bohu zo strany človeka a jeho vieru v Boha od seba nemožno oddeliť.

Ak ľudia spoznajú Božiu povahu a to, čo Boh má a čím je, a porozumejú tomu, získajú život, ktorý pochádza od Boha. Po tom, ako sa v tebe tento život zakorení, tvoj

strach z Boha bude čoraz väčší. Je to niečo, čo získaš veľmi prirodzene. Keď nechceš porozumieť Božej povahe alebo podstate alebo o nej nechceš vedieť, ak sa nad týmito vecami nechceš ani len zamyslieť alebo sa na ne sústrediť, môžem ti s istotou povedať, že spôsob, akým v súčasnosti hľadáš svoju vieru v Boha, ti nikdy neumožní, aby si naplnil Jeho vôľu alebo od Neho získal pochvalu. Ba čo viac, nikdy nebudeš môcť skutočne dosiahnuť spásu – toto sú konečné dôsledky. Keď ľudia Bohu nerozumejú a nepoznajú Jeho povahu, ich srdcia sa Mu nikdy nebudú môcť skutočne otvoriť. Po tom, ako Bohu porozumejú, začnú si so záujmom a vierou ceniť a užívať, čo je v Božom srdci. Tvoje srdce sa Mu postupne, kúsok po kúsku, otvorí. Keď sa Mu otvorí, uvedomíš si, aké hanebné a opovrhnutiahodné boli tvoje rozhovory s Bohom, tvoje nároky na Boha a tvoje extravagantné túžby. Keď sa tvoje srdce skutočne otvorí Bohu, uvidíš, že Jeho srdce je nekonečným svetom, a vstúpiš do oblasti, akú si nikdy predtým nezažil. V tejto oblasti neexistuje podvádzanie, klamstvo, temnota ani zlo. Je tam len úprimnosť a vernosť, len svetlo a počestnosť, spravodlivosť a dobrota. Je plná lásky a opatery, súcitu a tolerancie a vďaka nej pocítiš šťastie a radosť z toho, že si naživе. Tieto veci ti Boh zjaví, keď Mu otvoríš svoje srdce. Tento nekonečný svet je plný Božej múdrosti a všemohúcnosti a je tiež plný Jeho lásky a autority. Môžeš v ňom vidieť každý aspekt toho, čo Boh má a čím je, čo Mu robí radosť, prečo sa obáva a prečo je smutný, prečo sa hnevá… Toto uvidí každý človek, ktorý otvorí svoje srdce a dovolí Bohu, aby doň vošiel. Boh môže vojsť do tvojho srdca, len ak Mu ho otvoríš. To, čo má a čím je, a aké má s tebou úmysly, uvidíš, len ak vojde do tvojho srdca. Vtedy zistíš, že všetko na Bohu je veľmi cenné, že to, čo má a čím je, je hodné toho, aby si to chránil ako oko v hlave. V porovnaní s tým nestoja ľudia okolo teba, predmety a udalosti v tvojom živote a dokonca ani tvoji milovaní, tvoj partner a veci, ktoré máš rád, ani za reč. Sú takí malí a takí nízki. Budeš mať pocit, že žiadna materiálna vec ťa už nikdy nezaujme, alebo že ťa už nikdy nedonúti k tomu, aby si za ňu zaplatil nejakú cenu. V Božej pokore uvidíš Jeho veľkosť a najvyššiu moc. V niektorom z Božích skutkov, o ktorom si si predtým myslel, že nie je veľmi podstatný, navyše uvidíš Jeho nekonečnú múdrosť a znášanlivosť. Uvidíš Jeho trpezlivosť, zhovievavosť a to, že ti rozumie. Toto spôsobí, že Ho budeš zbožňovať. V ten deň zistíš, že ľudstvo žije v takom nečistom svete, že ľudia po tvojom boku a veci, ktoré sa dejú v tvojom živote, ba dokonca aj tí, ktorých miluješ, ich láska k tebe a ich takzvaná ochrana alebo starosť o teba ani nestoja za reč – len Boh je tvoj milovaný a je to jedine Boh, koho si najviac ceníš. Verím, že keď príde ten deň, nájdu sa ľudia, ktorí povedia: Božia láska je taká veľká a Jeho podstata je taká svätá – v Bohu nie je žiadne klamstvo, zlo, závisť, boj, ale len spravodlivosť a pravosť, a ľudia by mali túžiť po všetkom, čo Boh má a čím je. Ľudia by sa o to mali usilovať a chcieť to dosiahnuť. Na čom je založená schopnosť ľudstva docieliť to? Je založená na ich porozumení Božej povahe a podstate. Porozumenie Božej povahe a tomu, čo Boh má a čím je, je teda pre každého človeka celoživotnou lekciou; je to celoživotný cieľ, o ktorý sa usiluje každý človek, ktorý sa snaží zmeniť svoju povahu a spoznať Boha.

Boh sa prvýkrát stáva telom, aby vykonal dielo

Práve sme hovorili o celom diele, ktoré Boh vykonal, o rade nebývalých diel, ktoré uskutočnil. Každá jedna z týchto vecí súvisí s Božím plánom riadenia a Božou vôľou. Súvisia aj s povahou samotného Boha a Jeho podstatou. Ak chceme lepšie porozumieť tomu, čo Boh má a čím je, nemôžeme sa zastaviť v Starom zákone alebo vo Veku zákona – musíme pokračovať ďalej, nasledovať kroky, ktoré Boh pri svojom diele vykonal. Tak ako Boh ukončil Vek zákona a započal Vek milosti, nech naše kroky smerujú do Veku milosti – veku plného milosti a vykúpenia. V tomto veku Boh opäť spravil niečo veľmi dôležité, čo nikdy predtým neurobil. Dielo v tomto novom veku bolo pre Boha i ľudstvo novým východiskovým bodom – východiskovým bodom pozostávajúcim z ďalšieho nového diela, ktoré Boh nikdy predtým nevykonal. Toto nové dielo bolo nebývalé a presahovalo predstavivosť ľudí a všetkých stvorení. Je to niečo, čo teraz ľudia dobre vedia – Boh sa po prvýkrát stal človekom a po prvý raz začal vykonávať nové dielo v podobe a s totožnosťou človeka. Toto nové dielo znamenalo, že Boh dokončil svoje dielo vo Veku zákona a že už nikdy neurobí ani nepovie nič podľa zákona. Rovnako tak nepovie a neurobí nič vo forme zákona alebo podľa zásad alebo pravidiel zákona. To znamená, že celé Jeho dielo založené na zákone bolo naveky prerušené a už v ňom nebude pokračovať, pretože chcel začať nové dielo a robiť nové veci. Jeho plán mal znova nový východiskový bod a ľudstvo musel voviesť do nového veku.

Či to bola pre ľudí radostná alebo zlovestná správa, záviselo od podstaty každého jedného človeka. Mohli by sme povedať, že pre niektorých ľudí to nebola radostná, ale zlovestná správa, pretože keď Boh začal konať svoje nové dielo, ľudia, ktorí len dodržiavali zákony, pravidlá a učenie, no nebáli sa Ho, mali sklon používať staré dielo Boha na odsúdenie Jeho nového diela. Pre týchto ľudí to bola zlovestná správa. No pre každého nevinného a otvoreného človeka, ktorý bol k Bohu úprimný a snažil sa o Jeho vykúpenie, bolo prvé vtelenie Boha veľmi radostnou správou. Bolo to totiž prvýkrát od začiatku existencie ľudstva, čo sa Boh zjavil a žil medzi ľuďmi v podobe, ktorá nebola Duchom. Tentoraz sa narodil ako človek, žil medzi ľuďmi ako Syn človeka a pôsobil medzi nimi. Týmto „prvýkrát“ sa zrútili predstavy ľudí. Bolo to niečo, čo si nevedeli predstaviť. Všetci nasledovatelia Boha navyše získali hmatateľnú výhodu. Boh nielen ukončil starý vek, ale skončil aj so svojimi starými metódami a spôsobom práce. Už viac nežiadal svojich poslov, aby oznamovali Jeho vôľu. Už sa neskrýval v oblakoch, už sa nezjavoval a nehovoril k ľuďom príkazmi prostredníctvom hromobitia. Na rozdiel od všetkého predtým sa pre ľudí nepredstaviteľným spôsobom, ktorému ťažko rozumeli a ktorý ťažko prijímali – tým, že sa stal telom – stal Synom človeka, aby začal dielo tohto veku. Tento počin Boha zastihol ľudstvo úplne nepripravené. Ľudia boli v rozpakoch, pretože Boh opäť začal nové dielo, ktoré nikdy predtým nevykonal. Dnes sa pozrieme na to, aké nové dielo Boh dosiahol v novom veku, a pouvažujeme nad tým, čo nás toto nové dielo môže naučiť, pokiaľ ide o Božiu povahu a to, čo Boh má a čím je.

Nasledujúce slová sú zaznamenané v Novom zákone, ktorý je súčasťou Biblie:

1. Ježiš trhá v sobotu klasy obilia na jedenie

Mt 12, 1 V tom čase išiel Ježiš v sobotu cez obilné pole. Jeho učeníci boli hladní a začali trhať klasy, aby sa najedli.

2. Syn človeka je Pánom nad sobotou

Mt 12, 6-8 Ale Ja vám hovorím, že na tomto mieste je niekto väčší ako chrám. Keby ste však vedeli, čo to znamená: Milosrdenstvo chcem a nie obetu, neodsúdili by ste nevinného. Lebo Syn človeka je Pánom aj nad sobotou.

Najprv sa pozrime na túto časť: „V tom čase išiel Ježiš v sobotu cez obilné pole. Jeho učeníci boli hladní a začali trhať klasy, aby sa najedli.“

Prečo som vybral práve túto časť? Ako súvisí s Božou povahou? Prvá vec, ktorú sa z tohto textu dozvieme, je, že bola sobota, ale Pán Ježiš išiel von a viedol svojich učeníkov obilnými poľami. Ešte „vierolomnejšie“ je, že dokonca „začali trhať klasy, aby sa najedli“. Podľa zákona Boha Jahveho vo Veku zákona ľudia v sobotu nemohli len tak ísť von alebo vykonávať nejaké činnosti – bolo veľa vecí, ktoré v sobotu nemohli robiť. Toto konanie Pána Ježiša bolo záhadou pre tých, ktorí žili dlhý čas podľa zákona, a dokonca vyvolalo vlnu kritiky. Ich zmätok a spôsob, akým hovorili o tom, čo Ježiš urobil, necháme teraz bokom a najprv si povieme, prečo sa Pán Ježiš rozhodol urobiť to spomedzi všetkých dní práve v sobotu a čo tým chcel povedať ľuďom, ktorí žili podľa zákona. To je súvislosť medzi týmto úryvkom a Božou povahou, o ktorej chcem hovoriť.

Keď Pán Ježiš prišiel, použil svoje praktické činy, aby ľuďom povedal, že Boh opustil Vek zákona a začal nové dielo a že toto nové dielo si nevyžaduje, aby ľudia svätili sobotu. To, že sa Boh zbavil obmedzení sobotného dňa, bolo len akýmsi predkrmom Jeho nového diela. Skutočné a veľké dielo malo ešte len prísť. Keď Pán Ježiš začal vykonávať svoje dielo, vymanil sa z „pút“ Veku zákona a prelomil jeho ustanovenia a princípy. Nebolo v Ňom ani stopy po ničom, čo by súviselo so zákonom. Naveky ho odvrhol a už ho viac nedodržiaval a ani od ľudstva už jeho dodržiavanie nevyžadoval. Tu teda vidíš, ako Pán Ježiš v sobotu išiel cez obilné polia, a že neodpočíval. Bol vonku a pracoval, neoddychoval. Toto Jeho konanie bolo pre predstavy ľudí šokom a povedalo im, že už viac nežije podľa zákona, zbavil sa obmedzení soboty a pred ľudstvom sa zjavil v novom obraze, s novým spôsobom práce. Tento Jeho čin ľuďom povedal, že so sebou priniesol nové dielo – dielo, ktoré sa začalo vymanením spod zákona a odklonom od soboty. Keď Boh vykonával toto nové dielo, už viac nelipol na minulosti, už sa netrápil ustanoveniami Veku zákona. Ani Jeho dielo v predchádzajúcom veku Ho neovplyvnilo. Namiesto toho v sobotu pracoval ako v ktorýkoľvek iný deň a keď boli Jeho učeníci v sobotu hladní, mohli si odtrhnúť kukuričné klasy. Toto všetko bolo v očiach Boha úplne normálne. Pre Boha je prípustné mať pre veľké množstvo diela, ktoré chce vykonať, a nové slová, ktoré chce povedať, nový začiatok. Keď začne niečo nové, nespomína svoje

predchádzajúce dielo ani nepokračuje v jeho vykonávaní. Keďže Boh má počas konania diela svoje princípy, keď chce začať nové dielo, je to vtedy, keď chce ľudstvo priviesť do novej etapy svojho diela a keď sa Jeho dielo dostane do vyššej fázy. Ak budú ľudia naďalej konať podľa starých prísloví a ustanovení alebo sa ich ďalej pevne držať, nebude si to pamätať ani to neschváli. Je to preto, lebo už začal nové dielo a vstúpil do novej fázy svojho diela. Keď začne vykonávať nové dielo, zjaví sa ľudstvu v úplne novom obraze, z úplne nového uhla a úplne novým spôsobom, takže ľudia môžu vidieť odlišné aspekty Jeho povahy a to, čo má a čím je. Toto je jeden z cieľov Jeho nového diela. Boh nelipne na starých veciach ani nechodí po vychodených cestách. Keď pracuje a hovorí, nie je plný zákazov, ako si to ľudia predstavujú. V Bohu je všetko slobodné a uvoľnené, nie sú v Ňom žiadne zákazy, žiadne obmedzenia – ľudstvu prináša voľnosť a oslobodenie. Je živým Bohom, Bohom, ktorý naozaj a skutočne existuje. Nie je bábkou ani hlinenou figúrkou a je úplne iný ako modly, ktoré ľudia uctievajú a velebia. Je živý a energický a všetko, čo Jeho slová ľudstvu prinášajú, je život a svetlo, voľnosť a oslobodenie, pretože On je pravda, život a cesta – v žiadnom Jeho diele Ho nič neobmedzuje. Je jedno, čo ľudia hovoria a ako Jeho nové dielo vnímajú alebo hodnotia, svoje dielo bude vykonávať bez pochybností. Nebude sa trápiť tým, aké má niekto predstavy, alebo že ukazuje prstom na Jeho dielo a slová, a dokonca ani silným vzdorom a odporom ľudí k Jeho novému dielu. Žiadne stvorenie nemôže použiť ľudský rozum ani predstavivosť, poznanie či morálku na zmeranie alebo určenie toho, čo Boh robí, ani na poškodenie, vyrušenie alebo sabotovanie Jeho diela. V Jeho diele ani v tom, čo robí, nie sú žiadne zákazy, a žiadny človek, udalosť ani vec to neobmedzí a nevyrušia to žiadne nepriateľské sily. Pokiaľ ide o Jeho nové dielo, je kráľom, ktorý vždy víťazí, a všetky nepriateľské sily, herézy a omyly ľudstva sú pošliapané pod Jeho nohami. Nezáleží na tom, ktorú novú etapu svojho diela vykonáva, toto veľké dielo sa v každom prípade bude rozvíjať a rozširovať medzi ľuďmi a určite bude vykonané bez prekážok v celom vesmíre, až kým nebude dokončené. Toto je Božia všemohúcnosť a múdrosť, Jeho autorita a moc. Pán Ježiš teda mohol pokojne ísť v sobotu von a pracovať, pretože vo svojom srdci nemal žiadne pravidlá, žiadne poznanie ani učenie, ktoré pochádzalo od ľudstva. To, čo mal, bolo Božie nové dielo a Božia cesta. Jeho dielom bola cesta k oslobodeniu ľudstva, k voľnosti ľudí, aby mohli existovať vo svetle a žiť. Tí, ktorí uctievajú modly alebo falošných bohov, zatiaľ žijú každý deň spútaní satanom a obmedzujú ich všetky druhy pravidiel a tabu – dnes je zakázaná jedna vec, zajtra druhá – v ich životoch nie je žiadna sloboda. Sú ako väzni v putách, žijúc bez radosti, o ktorej by mohli rozprávať. Čo znamenajú „zákazy“? Znamenajú obmedzenia, okovy a zlo. Keď človek uctieva nejakú modlu, uctieva falošného boha, zlého ducha. Zákazy prichádzajú, keď ľudia robia takéto veci. Nemôžete jesť to alebo tamto, dnes nemôžete ísť von, zajtra nemôžete variť, pozajtra sa nemôžete presťahovať do nového domu, pre svadby, pohreby a dokonca aj rodenie detí musia byť vyhradené určité dni. Ako sa to volá? Volá sa to zakazovanie. Je to otroctvo, sú to putá satana, ovládanie ľudí zlými duchmi a obmedzovanie ich sŕdc a

tiel. Existujú tieto zákazy aj u Boha? Keď hovoríme o svätosti Boha, mal by si sa najprv zamyslieť nad týmto: U Boha neplatia žiadne zákazy. Boh má vo svojich slovách a svojom diele princípy, no žiadne zákazy, pretože samotný Boh je pravda, cesta a život.

Teraz sa pozrime na nasledujúci úryvok z Písma: „Ale Ja vám hovorím, že na tomto mieste je niekto väčší ako chrám. Keby ste však vedeli, čo to znamená: Milosrdenstvo chcem a nie obetu, neodsúdili by ste nevinného. Lebo Syn človeka je Pánom aj nad sobotou.“ (Mt 12, 6-8) Čo v tomto úryvku označuje slovo „chrám“? Jednoducho povedané, je to veľkolepá, vysoká budova a vo Veku zákona to bolo miesto, kde kňazi uctievali Boha. Keď Pán Ježiš povedal „na tomto mieste je niekto väčší ako chrám“, kto bol ten „niekto“? Jednoznačne je to Pán Ježiš v tele, pretože len On bol väčší ako chrám. Čo tieto slová ľuďom napovedali? Povedali im, aby vyšli z chrámu – Boh už chrám opustil a už v ňom viac nepôsobil, preto by ľudia mali hľadať Božie kroky mimo chrámu a nasledovať Jeho kroky v Jeho novom diele. Keď to Pán Ježiš povedal, v Jeho slovách sa skrýval predpoklad, že pod zákonom začali ľudia vnímať chrám ako niečo väčšie, než je samotný Boh. Znamená to, že uctievali skôr chrám než Boha, a tak ich Pán Ježiš varoval, aby neuctievali modly, ale Boha, pretože Boh je najvyšší. Povedal teda: „Milosrdenstvo chcem a nie obetu.“ Je zjavné, že v očiach Pána Ježiša väčšina ľudí žijúca podľa zákona už viac neuctievala Jahveho, ale len mechanicky prinášala obete. Pán Ježiš to označil za uctievanie modiel. Títo uctievači modiel považovali chrám za niečo väčšie a vyššie ako je Boh. Vo svojich srdciach mali len chrám, nie Boha, a keby o chrám prišli, prišli by o svoje obydlie. Bez chrámu nemali kde uctievať modly a nemohli prinášať svoje obete. Ich takzvané „obydlie“ je miesto, kde falošne predstierali, že uctievajú Boha Jahveho, aby mohli zostať v chráme a venovať sa vlastným aktivitám. Ich takzvané „prinášanie obetí“ bolo len vykonávaním hanebných osobných obchodov pod zámienkou, že robia službu v chráme. To bol dôvod, prečo ľudia v tom čase považovali chrám za väčší, než je Boh. Pán Ježiš povedal ľuďom tieto slová ako varovanie, pretože chrám používali ako záštitu a obete zas na to, aby zakryli, že klamú ľudí a Boha. Keď tieto slová použijeme vo vzťahu k súčasnosti, sú stále rovnako platné a vhodné. Hoci dnešní ľudia zažili iné dielo Boha než ľudia vo Veku zákona, ich prirodzenosť-podstata je rovnaká. V kontexte dnešného diela ľudia stále robia rovnaké veci, ako boli veci opísané v slovách „chrám je väčší než Boh“. Ľudia napríklad vnímajú plnenie svojej povinnosti ako svoju prácu. Svedectvo o Bohu a boj s veľkým červeným drakom považujú za politické hnutia na obranu ľudských práv, za demokraciu a slobodu. Svoju povinnosť využívať svoje zručnosti premenia na kariéru, ale strach z Boha a vyhýbanie sa zlu považujú len za náboženské učenie, ktoré sa má dodržiavať a podobne. Nie je takéto správanie v podstate to isté, čo vyjadrujú slová „chrám je väčší než Boh“? Rozdiel je v tom, že pred dvetisíc rokmi si ľudia vykonávali svoje súkromné aktivity vo fyzickom chráme, no dnes ich vykonávajú v nehmotných chrámoch. Ľudia, ktorí si cenia pravidlá, považujú pravidlá za niečo väčšie, než je Boh. Ľudia, ktorí majú radi postavenie, vnímajú postavenie za niečo väčšie, než je Boh. Tí, ktorí milujú svoju

kariéru, považujú kariéru za niečo väčšie, ako je Boh a tak ďalej. Všetky ich vyjadrenia Ma vedú k tomu, aby som povedal toto: „Ľudia chvália Boha ako najväčšieho svojimi slovami, ale v ich očiach je všetko väčšie než Boh.“ Je to tak preto, lebo len čo na svojej ceste nasledovania Boha natrafia na príležitosť ukázať svoje vlastné talenty, venovať sa vlastným aktivitám alebo rozvíjať vlastnú kariéru, vzdialia sa od Boha a vrhnú sa na svoju milovanú kariéru. Pokiaľ ide o to, čo im Boh zveril, a Jeho vôľu, tieto veci už dávno odhodili. Aký je rozdiel medzi stavom týchto ľudí a tých, ktorí pred dvetisíc rokmi vykonávali svoju činnosť v chráme?

Teraz sa pozrime na poslednú vetu tohto úryvku: „Lebo Syn človeka je Pánom aj nad sobotou.“ Má táto veta nejakú praktickú stránku? Vidíte ju? Každá jedna vec, ktorú Boh hovorí, vychádza z Jeho srdca, tak prečo to povedal? Ako tomu rozumiete? Teraz možno rozumiete zmyslu tejto vety, ale v čase, keď ju Boh vyslovil, jej nerozumelo veľa ľudí, pretože ľudstvo práve opustilo Vek zákona. Pre ľudí bolo veľmi ťažké zanechať sobotu, nehovoriac o pochopení toho, čo je pravá sobota.

Veta „Syn človeka je Pánom aj nad sobotou“ hovorí ľuďom, že nie všetko na Bohu má materiálny charakter a že hoci Boh dokáže zabezpečiť všetky tvoje materiálne potreby, môže po ich naplnení uspokojenie z nich nahradiť tvoje hľadanie pravdy? To očividne nie je možné! Pravdou je Božia povaha a to, čo Boh má a čím je, ako to bolo predmetom nášho duchovného spoločenstva. Jej hodnotu nemožno merať v porovnaní s materiálnymi vecami, nech sú akékoľvek cenné, ani ju nemožno vyčísliť peniazmi, pretože nejde o materiálnu vec, a uspokojuje potreby srdca každého jedného človeka. Pre každého človeka by mala byť hodnota týchto nehmatateľných právd vyššia než hodnota akýchkoľvek materiálnych vecí, ktoré si možno ceníš, však̆ze? Touto vetou sa musíš dlho zaoberať. Najpodstatnejšie z toho, čo som práve povedal, je skutočnosť, že to, čo Boh má a čím je, a všetko, čo s Ním súvisí, sú pre každého človeka najdôležitejšie veci a žiadna materiálna vec ich nemôže nahradiť. Uvediem príklad: Keď si hladný, potrebuješ jedlo. Toto jedlo môže byť viac alebo menej dobré alebo viac či menej vyhovujúce, no pokiaľ sa nasýtiš, nepríjemný pocit hladu zmizne – bude preč. Môžeš pokojne sedieť a tvoje telo bude odpočívať. Hlad ľudí možno zahnať potravou, ale keď nasleduješ Boha a máš pocit, že Mu nerozumieš, ako zaženieš prázdnotu vo svojom srdci? Môžeš ju zahnať jedlom? Alebo keď nasleduješ Boha a nerozumieš Jeho vôli, čím uspokojíš ten hlad vo svojom srdci? Ak počas svojej skúsenosti spásy prostredníctvom Boha a pri hľadaní zmeny svojej povahy nerozumieš Božej vôli alebo nevieš, čo je pravda, ak nerozumieš povahe Boha, nebudeš sa cítiť veľmi stiesnene? Nebudeš vo svojom srdci pociťovať silný hlad a smäd? Nezabránia ti tieto pocity v tom, aby si vo svojom srdci cítil pokoj? Ako teda uspokojíš ten hlad vo svojom srdci – existuje nejaký spôsob, ako ho odstrániť? Niektorí ľudia chodia nakupovať, iní sa zveria svojim priateľom, ďalší si dožičia dlhý spánok, iní si prečítajú ešte viac Božích slov alebo ťažšie pracujú a vynakladajú viac úsilia, aby si splnili svoje povinnosti. Môžu tieto veci vyriešiť tvoje skutočné ťažkostí? Všetci týmto praktikám úplne rozumiete. Čo najviac potrebuješ,

keď sa cítiš bezmocný, keď pociťuješ silnú túžbu získať od Boha osvietenie, aby si mohol spoznať realitu pravdy a Jeho vôľu? Nepotrebuješ sýte jedlo ani zopár milých slov, ani nehovoriac o pominuteľnom pohodlí a uspokojení tela – potrebuješ, aby ti Boh priamo a jasne povedal, čo a ako by si mal urobiť, aby ti jasne povedal, čo je pravda. Keď tomuto aspoň trochu porozumieš, nebudeš vo svojom srdci cítiť väčšiu spokojnosť, ako keby si si dal dobré jedlo? Nie je to tak, že keď je tvoje srdce spokojné, spolu s celým tvojím bytím si skutočne odpočinie? Rozumiete teraz vďaka tejto analógii a analýze, prečo som sa s vami chcel podeliť o vetu „Syn človeka je Pánom aj nad sobotou“? Znamená to, že to, čo pochádza od Boha, čo Boh má a čím je, a všetko, čo s Ním súvisí, je väčšie než akákoľvek iná vec vrátane veci alebo osoby, o ktorej si si kedysi myslel, že si ju ceníš najviac. Chcem povedať, že keď človek nemôže získať slová z úst Boha, alebo nerozumie Jeho vôli, nemôže si odpočinúť. Počas svojich budúcich skúseností porozumiete tomu, prečo som dnes chcel, aby ste videli tento úryvok – je to veľmi dôležité. Všetko, čo Boh robí, je pravda a život. Pravda je niečo, čo ľuďom v ich životoch nemôže chýbať a bez čoho nikdy nemôžu byť. Mohli by sme tiež povedať, že je to tá najväčšia z vecí. Hoci ju nevidíš ani sa jej nemôžeš dotknúť, nemôžeš ignorovať, aká je pre teba dôležitá. Je to jediná vec, ktorá dokáže priniesť odpočinok tvojmu srdcu.

Je vaše chápanie pravdy súčasťou vášho stavu? V skutočnom živote sa najskôr musíš zamyslieť nad tým, ktoré pravdy súvisia s ľuďmi, udalosťami a vecami, s ktorými si sa stretol. Práve medzi týmito pravdami môžeš nájsť Božiu vôľu a spojiť si to, s čím si sa stretol, s Jeho vôľou. Ak nevieš, ktoré aspekty pravdy súvisia s vecami, s ktorými si sa stretol, a namiesto toho priamo hľadáš Božiu vôľu, ide o slepý prístup, ktorý ti nemôže priniesť výsledky. Ak chceš hľadať pravdu a porozumieť Božej vôli, najskôr sa musíš zamerať na to, aké veci sa ti stali a s ktorými aspektmi pravdy súvisia, a v Božom slove hľadať konkrétnu pravdu, ktorá súvisí s tým, čo si zažil. Potom v tej pravde budeš hľadať cestu praktizovania, ktorá je pre teba tá správna. Takto môžeš nepriamo porozumieť Božej vôli. Hľadanie a praktizovanie pravdy nie je mechanické aplikovanie učenia alebo dodržanie nejakého vzorca. Pravda sa nedá vyjadriť vzorcom a nie je to ani zákon. Nie je mŕtva – samotná pravda je život, je to živá vec a pravidlo, ktoré stvorená bytosť musí v živote dodržiavať, a pravidlo, ktoré človek musí v živote mať. Je to niečo, čo musíš v maximálnej miere pochopiť prostredníctvom skúseností. Je jedno, do ktorej etapy si sa so svojimi skúsenosťami dostal. Nemôžeš sa oddeliť od Božieho slova ani pravdy a všetko, čo vieš o Božej povahe a o tom, čo Boh má a čím je, vyjadrujú Božie slová. Božie slová sú navždy spojené s pravdou. Božia povaha a to, čo Boh má a čím je, to je samé o sebe pravda. Pravda je autentický prejav Božej povahy a toho, čo Boh má a čím je. Vďaka tomu má to, čo Boh má a čím je, konkrétny charakter, a je to jasné vyjadrenie toho, čo Boh má a čím je. Priamočiarejším spôsobom ti to hovorí, čo Boh má a čo nemá rád, čo chce, aby si urobil a čo ti nepovoľuje urobiť, ktorými ľuďmi pohŕda a z ktorých má potešenie. Za pravdami, ktoré Boh vyjadruje, môžu ľudia vidieť Jeho potešenie, hnev, smútok a šťastie, ako aj Jeho podstatu – je to zjavenie Jeho povahy. Okrem poznania

toho, čo Boh má a čím je, a porozumenia Jeho povahe na základe Jeho slova, je najdôležitejšia potreba dosiahnuť toto porozumenie prostredníctvom praktickej skúsenosti. Ak sa človek izoluje od skutočného života, aby spoznal Boha, nebude to schopný dosiahnuť. Aj keď existujú ľudia, ktorí tomu do istej miery porozumejú na základe Božieho slova, ich porozumenie je obmedzené na teórie a slová a je to v určitom rozpore s tým, aký je samotný Boh naozaj.

Všetko to, o čom teraz komunikujeme, patrí medzi príbehy zaznamenané v Biblii. Ľudia môžu prostredníctvom týchto príbehov a analýzy vecí, ktoré sa stali, porozumieť Božej povahe a tomu, čo Boh má a čím je, tak ako to vyjadril, a môžu tak širšie, hlbšie, podrobnejšie a dôkladnejšie spoznať každú stránku Boha. Sú teda tieto príbehy jediným spôsobom, ako spoznať každú stránku Boha? Nie, nie je to jediný spôsob! To, čo Boh hovorí, a dielo, ktoré vykonáva vo Veku kráľovstva, totiž ľuďom viac pomôže spoznať Jeho povahu a poznať ju dôkladnejšie. Myslím si však, že je trochu ľahšie spoznať Božiu povahu a porozumieť tomu, čo má a čím je, prostredníctvom nejakých príkladov alebo príbehov zaznamenaných v Biblii, ktoré ľudia poznajú. Ak by som vzal slová súdu a napomínania a pravdy, ktoré Boh dnes vyjadruje, slovo po slove, aby som ti umožnil takýmto spôsobom Ho spoznať, budeš mať pocit, že je to príliš jednotvárne a zdĺhavé, a niektorí ľudia budú mať dokonca pocit, ako keby boli Božie slová mechanické. Ak však tieto biblické príbehy použijem ako príklady, aby som ľuďom pomohol spoznať Božiu povahu, nebudú to považovať za nudné. Mohli by ste povedať, že pri vysvetľovaní týchto príkladov sa ľudia o detailoch toho, čo bolo v tom čase v srdci Boha – o Jeho nálade alebo pocitoch či Jeho myšlienkach a predstavách –, dozvedeli ľudskou rečou a cieľom tohto celého je dosiahnuť, aby to ocenili a mali pocit, že to, čo Boh má a čím je, nemá mechanický charakter. Nie je to legenda alebo niečo, čo ľudia nevidia alebo čoho sa nemôžu dotknúť. Ide o niečo, čo naozaj existuje, čo ľudia cítia a oceňujú. Toto je hlavný cieľ. Mohli by ste povedať, že ľudia žijúci v tomto veku sú požehnaní. Môžu čerpať z príbehov Biblie, aby lepšie porozumeli predchádzajúcemu dielu Boha. Prostredníctvom diela, ktoré vykonal, môžu vidieť Jeho povahu. Vďaka týmto povahám, ktoré vyjadril, môžu porozumieť Božej vôli pre ľudstvo a pochopiť konkrétne prejavy Jeho svätosti a starostlivosti o ľudí. Týmto spôsobom môžu podrobnejšie a hlbšie spoznať Božiu povahu. Verím, že každý z vás to teraz cíti!

V diele, ktoré Pán Ježiš vykonal vo Veku milosti, môžeš vidieť ďalšiu stránku toho, čo Boh má a čím je. Táto stránka bola vyjadrená skrze Jeho telo a ľudia ju mohli vidieť a oceniť pre Jeho ľudskú prirodzenosť. V Synovi človeka ľudia videli, ako Boh v tele žije svoju ľudskú prirodzenosť, a videli božskú prirodzenosť Boha vyjadrenú prostredníctvom tela. Tieto dva druhy výrazu ľuďom umožnili vidieť úplne skutočného Boha a vytvoriť si o Ňom inú predstavu. Lenže v čase medzi stvorením sveta a koncom Veku zákona, teda pred Vekom milosti, boli jedinými stránkami Boha, ktoré ľudia videli, počuli a zažili, božská prirodzenosť Boha, veci, ktoré Boh urobil a povedal v nemateriálnej oblasti, a veci, ktoré vyjadril ako skutočná osoba, ktorú ľudia nevideli a nemohli sa jej dotknúť.

Tieto veci v ľuďoch často vyvolávali pocit, že Boh je vo svojej veľkosti taký vznešený, že sa k Nemu nemôžu priblížiť. Boh v ľuďoch obvykle vyvolával dojem, že Ho raz môžu a inokedy nemôžu vnímať. Mali dokonca pocit, že každá jedna z Jeho myšlienok a predstáv je záhadná a prchavá, a preto neexistuje spôsob, ako by sa k nim dostali, a už vôbec sa nemôžu pokúsiť im porozumieť a oceniť ich. Pre ľudí bolo všetko súvisiace s Bohom veľmi vzdialené, také vzdialené, že to nemôžu vidieť ani sa toho dotknúť. Zdal sa byť vysoko na oblohe a ako keby vôbec neexistoval. Nemohli teda porozumieť Božiemu srdcu a mysli ani žiadnej z Jeho myšlienok – niečo také nemohli dosiahnuť. Hoci Boh vo Veku zákona vykonal nejaké konkrétne diela, vyslovil špecifické slová a vyjadril špecifické povahy, lebo chcel, aby ľudia ocenili a vnímali skutočné poznatky, ktoré sa Ho týkali, tieto vyjadrenia toho, čo Boh má a čím je, nakoniec pochádzali z nemateriálnej oblasti, a to, čomu ľudia rozumeli, čo poznali, sa stále týkalo božskej stránky toho, čo Boh má a čím je. Ľudstvo z tohto vyjadrenia toho, čo Boh má a čím je, nemohlo získať konkrétnu predstavu a ich predstava o Bohu uviazla v rámci „duchovného tela, ku ktorému sa dá len ťažko priblížiť a ktoré človek raz vníma a inokedy nie“. Keďže Boh na to, aby sa ľuďom zjavil, nepoužíval konkrétny objekt alebo obraz patriaci do materiálnej oblasti, ľudia Ho naďalej nedokázali definovať ľudskou rečou. Ľudia vo svojich srdciach a mysliach vždy chceli použiť svoj vlastný jazyk, aby stanovili štandard Boha, aby Ho zhmotnili a poľudštili – napríklad aký je vysoký, veľký, ako vyzerá, čo presne má rád, či akú má osobnosť. Boh vo svojom srdci v skutočnosti vedel, že ľudia takto rozmýšľajú. Boli Mu veľmi jasné ich potreby a, samozrejme, vedel aj to, čo by mal urobiť. Vo Veku milosti teda svoje dielo vykonal iným spôsobom. Tento nový spôsob bol božský a zároveň poľudštený. V čase, keď Pán Ježiš pôsobil, ľudia videli, že Boh má mnoho ľudských výrazov. Vedel napríklad tancovať, mohol chodiť na svadby, komunikovať s ľuďmi, hovoriť s nimi a rozoberať s nimi rôzne veci. Pán Ježiš okrem toho vykonal veľa diel, ktoré vyjadrovali Jeho božskú prirodzenosť Boha a, samozrejme, všetky tieto diela boli výrazom a zjavením Božej povahy. V tomto čase, keď mala božská prirodzenosť Boha podobu obyčajného tela a ľudia ju mohli vidieť a dotknúť sa jej, prestali mať pocit, že Ho raz vnímajú a raz nie, alebo že sa k Nemu nemôžu priblížiť. Naopak, prostredníctvom každého pohybu, prostredníctvom slov a diela Syna človeka sa mohli pokúsiť pochopiť vôľu Boha alebo porozumieť Jeho božskej prirodzenosti. Vtelený Syn človeka vyjadroval božskú prirodzenosť Boha svojou ľudskou prirodzenosťou a ľudstvu oznamoval vôľu Boha. A svojím vyjadrením Božej vôle a povahy ľuďom zároveň zjavil Boha žijúceho v duchovnej oblasti, ktorého nevidia a nemôžu sa Ho dotknúť. Čo ľudia videli, bol samotný Boh v hmatateľnej podobe, z tela a krvi. Vtelený Syn človeka teda skonkretizoval a poľudštil veci ako totožnosť samotného Boha, postavenie Boha, Jeho obraz, povaha a to, čo má a čím je. Hoci vonkajší vzhľad Syna človeka mal určité obmedzenia, pokiaľ ide o obraz Boha, Jeho podstata a to, čo má a čím je, dokázali plne vyjadriť totožnosť a postavenie samotného Boha – až na určité rozdiely v spôsobe výrazu. Nemôžeme poprieť, že Syn človeka reprezentoval totožnosť

a postavenie samotného Boha, a to tak vo forme Jeho ľudskej prirodzenosti, ako aj v Jeho božskej prirodzenosti. V tomto čase však Boh pracoval prostredníctvom tela, hovoril z pohľadu tela a pred ľudstvom stál s totožnosťou a postavením Syna človeka. Toto ľuďom umožňovalo stretnúť sa s pravými slovami a dielom Boha medzi ľuďmi a zažiť ich. Ľuďom to zároveň dovolilo vnímať Jeho božskú prirodzenosť a veľkosť v pokore, a tiež predbežne porozumieť pravosti a skutočnosti Boha a poznať jej definíciu. Aj keď sa dielo, ktoré vykonal Pán Ježiš, Jeho spôsoby práce a perspektíva, z ktorej hovoril, líšili od skutočnej osoby Boha v duchovnej oblasti, všetko, čo s Ním súviselo, skutočne vyjadrovalo samotného Boha, ktorého ľudstvo nikdy predtým nevidelo – toto nemožno poprieť! To znamená, že je jedno v akej podobe sa Boh zjaví, z akej perspektívy hovorí alebo aký je Jeho výzor pred ľudstvom, nezastupuje nič iné, len samého seba. Nemôže reprezentovať žiadneho človeka ani skazené ľudstvo. Boh je samotný Boh a toto nemožno poprieť.

Teraz sa pozrieme na podobenstvo, ktoré Pán Ježiš rozpovedal vo Veku milosti.

3. Podobenstvo o stratenej ovci

Mt 18, 12-14 Čo myslíte, ak má niekto sto oviec a jedna z nich zablúdi, nenechá tých deväťdesiatdeväť, nepôjde do hôr a nebude hľadať tú, čo zablúdila? A ak ju nájde, veru, hovorím vám, že sa z tej ovce bude tešiť viac ako z deväťdesiatich deviatich, ktoré nezablúdili. Tak ani vôľa vášho Otca, ktorý je na nebesiach, nie je, aby zahynul čo i len jeden z týchto maličkých.

Tento úryvok je podobenstvom – aký pocit v ľuďoch vyvoláva? Spôsob vyjadrovania v podobenstvách, ktoré sa tu používa, je v ľudskom jazyku rečníckou figúrou, a preto je súčasťou ľudského poznania. Keby Boh povedal niečo podobné vo Veku zákona, ľudia by mali pocit, že Jeho slová nie sú plne v súlade s tým, kto Boh je. Keď však tieto slová vyslovil Syn človeka vo Veku milosti, na ľudí to zapôsobilo príjemne, vrúcne a dôverne. Keď sa Boh stal telom a zjavil sa v podobe človeka, použil veľmi vhodné podobenstvo, ktoré vychádzalo z Jeho vlastnej ľudskej prirodzenosti, aby vyjadril hlas svojho srdca. Tento hlas predstavoval vlastný hlas Boha a dielo, ktoré chcel v tom veku vykonať. Predstavoval tiež postoj Boha k ľuďom vo Veku milosti. Z perspektívy postoja Boha k ľuďom prirovnal každého človeka k ovci. Ak sa ovca stratila, urobil všetko pre to, aby ju našiel. Bol to princíp Božieho diela medzi ľuďmi v tom čase, keď bol v tele. Boh použil toto podobenstvo, aby opísal svoje odhodlanie a postoj v uvedenom diele. Bola to výhoda toho, že Boh sa stal telom – mohol využiť ľudské poznanie a použiť ľudskú reč, aby k nim prehovoril a vyjadril svoju vôľu. Človeku vysvetlil svoj veľkolepý, božský jazyk, ktorému ľudia nerozumeli, alebo im ho „preložil“ do ľudskej reči, podal ho ľudským spôsobom. Toto ľuďom pomohlo porozumieť Jeho vôli a zistiť, čo chce urobiť. Mohol tiež s ľuďmi viesť rozhovory z pohľadu človeka a v ľudskom jazyku a komunikovať s nimi spôsobom, ktorému rozumeli. Za použitia ľudského jazyka a poznania mohol dokonca hovoriť a pracovať, takže ľudia mohli cítiť dobrotu a blízkosť Boha, a tiež vidieť Jeho

srdce. Čo v tom vidíte? Je v Božích slovách a činoch nejaký zákaz? Ľudia to vnímajú tak, že nie je možné, aby Boh používal ľudské poznanie, jazyk alebo spôsoby reči na to, aby hovoril o tom, čo chce povedať samotný Boh, o diele, ktoré chce vykonať, alebo aby vyjadril svoju vlastnú vôľu. Toto myslenie je však nesprávne. Boh použil toto podobenstvo, aby ľudia mohli cítiť skutočnosť a úprimnosť Boha a vnímať Jeho postoj k nim počas toho obdobia. Toto podobenstvo zobudilo zo sna ľudí, ktorí dlho žili podľa zákona, a zároveň inšpirovalo jednu generáciu ľudí žijúcich vo Veku milosti za druhou. Keď si ľudia prečítajú úryvok z tohto podobenstva, spoznajú úprimnosť Boha, pokiaľ ide o záchranu ľudstva, a porozumejú významu a dôležitosti, ktorú má ľudstvo v Božom srdci.

Pozrime sa na poslednú vetu tohto úryvku: „Tak ani vôľa vášho Otca, ktorý je na nebesiach, nie je, aby zahynul čo i len jeden z týchto maličkých.“ Boli to vlastné slová Pána Ježiša alebo slová Otca na nebesiach? Síce sa zdá, že hovorí Pán Ježiš, Jeho vôľa však predstavuje vôľu samotného Boha, čo je dôvod, prečo povedal: „Tak ani vôľa vášho Otca, ktorý je na nebesiach, nie je, aby zahynul čo i len jeden z týchto maličkých.“ Ľudia v tom čase uznávali ako Boha len Otca na nebesiach a verili, že túto osobu, ktorú videli priamo pred sebou, Otec na nebesiach len poslal a že Ho nemôže zastupovať. Preto Pán Ježiš musel na koniec tohto podobenstva pridať túto vetu, aby ľudia mohli naozaj pocítiť Božiu vôľu pre ľudstvo a pravosť a presnosť toho, čo povedal. Túto vetu bolo síce jednoduché vysloviť, povedal ju však so starostlivosťou a láskou a zjavila pokoru a skrytosť Pána Ježiša. Je jedno, či sa Boh stal telom, alebo či pôsobil v duchovnej oblasti, ľudské srdce poznal najlepšie a najlepšie rozumel tomu, čo ľudia potrebovali. Vedel, čo ich trápilo a čo ich miatlo, a preto doplnil túto vetu. Táto veta zdôraznila problém skrytý v ľudstve: Ľudia boli skeptickí, pokiaľ ide o to, čo povedal Syn človeka. To znamená, že keď Pán Ježiš rozprával, musel doplniť vetu „Tak ani vôľa vášho Otca, ktorý je na nebesiach, nie je, aby zahynul čo i len jeden z týchto maličkých“. Len na základe tejto premisy mohli Jeho slová priniesť ovocie, len takto ľudia uverili, že sú presné, a ich dôveryhodnosť sa zvýšila. To ukazuje, že keď sa Boh stal obyčajným Synom človeka, medzi Ním a ľudstvom bol veľmi problematický vzťah, a situácia Syna človeka bola veľmi trápna. Ukazuje to tiež, aké bezvýznamné bolo v tom čase postavenie Pána Ježiša medzi ľuďmi. Keď tieto slová vyslovil, ľuďom chcel vlastne povedať: Môžete si byť istí – tieto slová nevyjadrujú, čo je v Mojom vlastnom srdci. Sú vôľou Boha, ktorý je vo vašich srdciach. Nebolo to pre ľudstvo ironické? Hoci mal Boh, ktorý konal v tele, mnoho výhod, ktoré nemal ako osoba, musel znášať ich pochybnosti a odmietnutie, ako aj ich necitlivosť a nechápavosť. Mohli by sme povedať, že proces diela Syna človeka bol procesom, v ktorom zažíval odmietnutie zo strany ľudstva a to, že s Ním ľudstvo zápasilo. Ba čo viac, bol to proces konania diela s cieľom neustále si získavať dôveru ľudstva a podmaniť si ho prostredníctvom toho, čo má a čím je, skrze svoju vlastnú podstatu. Nešlo ani tak o to, že vtelený Boh viedol pozemnú vojnu so satanom, ale skôr o to, že Boh sa stal obyčajným človekom a začal bojovať s tými, ktorí Ho nasledujú. Syn človeka v tomto boji vykonal svoje dielo s pokorou, s tým, čo má a

čím je, a so svojou láskou a múdrosťou. Získal ľudí, ktorých chcel, dosiahol identitu a postavenie, ktoré si zaslúžil, a „vrátil sa“ na svoj trón.

Teraz sa pozrime na nasledujúce dva úryvky z Písma.

4. Odpustiť sedemdesiatkrát sedem

Mt 18, 21-22 Vtedy k Nemu pristúpil Peter a povedal: „Pane, keď sa môj brat prehreší proti mne, koľkokrát mu môžem odpustiť, až sedemkrát?“ Ježiš mu povedal: „Vravím ti, nie sedemkrát, ale až sedemdesiatkrát sedem.“

5. Láska Pána

Mt 22, 37-39 Ježiš mu povedal: „Pána, svojho Boha, budeš milovať celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou mysľou. Také je prvé a najväčšie prikázanie. A druhé je obdobné: Svojho blížneho budeš milovať ako seba samého.“

Z týchto dvoch úryvkov hovorí jeden o odpustení a druhý o láske. Tieto dve témy skutočne zdôrazňujú dielo, ktoré chcel Pán Ježiš vykonať vo Veku milosti.

Keď sa Boh stal telom, spolu s Ním prišla etapa Jeho diela pozostávajúca zo špecifických pracovných úloh a povahy, ktorú chcel vyjadriť v tomto veku. Všetko, čo v tom období Syn človeka urobil, sa točilo okolo diela, ktoré Boh chcel v tomto veku vykonať. Neurobil nič viac a nič menej. Každá jedna vec, ktorú povedal, a každý druh diela, ktoré vykonal, súviseli s týmto vekom. Bez ohľadu na to, či to vyjadril ľudským spôsobom pomocou ľudského jazyka alebo prostredníctvom božského jazyka a nezávisle od toho, akým spôsobom alebo z akej perspektívy to urobil, Jeho cieľom bolo pomôcť ľuďom porozumieť, čo chce urobiť, aká je Jeho vôľa a aké má na ľudí požiadavky. Na to, aby ľuďom pomohol porozumieť a poznať svoju vôľu a porozumieť svojmu dielu spočívajúcemu v záchrane ľudstva, mohol používať rôzne prostriedky a rozličné pohľady. Vo Veku milosti teda vidíme, ako Pán Ježiš po väčšinu času používa ľudský jazyk, aby vyjadril to, čo chce ľudstvu oznámiť. Dokonca Ho vidíme z perspektívy obyčajného vodcu, ktorý hovorí s ľuďmi, zabezpečuje ich potreby a pomáha im s tým, o čo požiadali. Takýto spôsob práce vo Veku zákona, ktorý predchádzal Veku milosti, neexistoval. Bol bližšie k ľudstvu a viac s ním súcitil a zároveň vedel lepšie dosahovať praktické výsledky, pokiaľ ide o formu aj spôsob. Metafora o tom, že ľuďom treba odpustiť sedemdesiatkrát sedem, tento bod skutočne objasňuje. Počet uvedený v tejto metafore dosiahol účel spočívajúci v tom, aby ľudia mohli porozumieť úmyslu Pána Ježiša v čase, keď to povedal. Jeho úmyslom bolo, aby ľudia odpúšťali iným ľuďom – nie raz alebo dvakrát a dokonca ani nie sedemkrát, ale sedemdesiatkrát sedem. Aká myšlienka je obsiahnutá v čísle „sedemdesiatkrát sedem“? Cieľom je dosiahnuť, aby ľudia vnímali odpúšťanie ako svoju povinnosť, niečo, čo sa musia naučiť, a „cestu“, ktorú musia nasledovať. Hoci to bola len metafora, slúžila na zdôraznenie kľúčovej veci. Pomohla ľuďom hlboko si vážiť, čo mal Boh na mysli, a nájsť správne spôsoby praktizovania a ich princípy a normy. Táto metafora pomohla ľuďom jasne chápať a dodala im správnu predstavu – že by sa mali naučiť

odpúšťať a mali by odpúšťať neobmedzene veľakrát bezpodmienečne, ale s postojom znášanlivosti a porozumenia pre druhých. Čo mal Pán Ježiš vo svojom srdci, keď to povedal? Naozaj tým myslel číslo „sedemdesiatkrát sedem“? Nie. Je stanovené, koľkokrát Boh odpustí človeku? Mnoho ľudí veľmi zaujíma „počet“, ktorý sa tu spomína, a chcú skutočne porozumieť pôvodu a zmyslu tohto čísla. Chcú rozumieť tomu, prečo z úst Pána Ježiša vyšlo toto číslo. Veria, že to má nejaký hlbší dosah. Boh však v skutočnosti použil len rečnícku figúru, ktorá sa používa v ľudskej reči. Akýkoľvek dosah alebo zmysel sa musí vnímať spolu s požiadavkami Pána Ježiša na ľudstvo. Skôr než sa Boh stal telom, ľudia väčšine z toho, čo povedal, nerozumeli, pretože Jeho slová vychádzali z čistej božskej prirodzenosti. Pre ľudstvo boli perspektíva a kontext toho, čo povedal, neviditeľné a nedosiahnuteľné. Bolo to vyjadrené z duchovnej oblasti, ktorú ľudia nevideli. Ľudia žijúci v tele totiž nemohli prejsť do duchovnej oblasti. Keď sa však Boh stal telom, hovoril k ľudstvu z perspektívy ľudskej prirodzenosti, vyšiel z rozsahu duchovnej oblasti a prekročil ho. Svoju božskú povahu, vôľu a postoj mohol vyjadriť prostredníctvom vecí, ktoré si ľudia vedeli predstaviť, vecí, ktoré vo svojich životoch videli a stretli, a pomocou metód, ktoré dokázali akceptovať, v jazyku, ktorému rozumeli a s poznaním, ktoré dokázali pochopiť. Cieľom bolo, aby ľudstvo mohlo porozumieť Bohu a poznať Ho, pochopiť Jeho úmysel a normy, ktoré požadoval, v rámci svojich schopností a do takej miery, do akej bolo schopné. Toto bola metóda a princíp Božieho diela v ľudskej prirodzenosti. Hoci spôsoby a princípy pôsobenia Boha v tele sa väčšinou dosiahli prostredníctvom ľudskej prirodzenosti alebo cez ňu, skutočne dosiahli výsledky, ktoré nebolo možné dosiahnuť pôsobením priamo v božskej prirodzenosti. Božie dielo v ľudskej prirodzenosti bolo konkrétnejšie, autentickejšie a cielené, metódy boli oveľa flexibilnejšie a toto dielo malo formu, ktorá prevýšila dielo vykonané počas Veku zákona.

Teraz sa porozprávajme o láske k Pánovi a láske k svojmu blížnemu ako sebe samému. Je to niečo, čo je priamo vyjadrené v božskej prirodzenosti? Nie, určite nie! Boli to všetko veci, o ktorých Syn človeka rozprával v ľudskej prirodzenosti. Len ľudia by povedali niečo ako „Miluj svojho blížneho ako seba samého“ a „Miluj ostatných rovnako, ako opatruješ svoj vlastný život“. Tento spôsob reči je výlučne ľudský. Boh nikdy takto nehovoril. Boh prinajmenšom nepoužíva vo svojej božskej prirodzenosti tento druh jazyka, pretože nepotrebuje heslo „Miluj svojho blížneho ako seba samého“, aby reguloval svoju lásku k ľudstvu. Božia láska k ľudstvu je totiž prirodzeným zjavením toho, čo Boh má a čím je. Kedy ste počuli Boha povedať niečo ako „milujem ľudstvo, ako milujem sám seba“? Nepočuli ste to, pretože láska je v Božej podstate a v tom, čo Boh má a čím je. Božia láska k ľudstvu a Jeho postoj, spôsob, akým zaobchádza s ľuďmi, sú prirodzeným výrazom a zjavením Jeho povahy. Nepotrebuje to robiť úmyselne určitým spôsobom alebo zámerne dodržiavať istú metódu alebo morálny kódex, aby miloval svojho blížneho ako seba samého – tento druh podstaty už má. Čo v tom vidíš? Keď Boh pôsobil v ľudskej prirodzenosti, mnoho Jeho metód, slov a právd vyjadroval ľudským spôsobom. Božia povaha, to, čo Boh má a čím je, a Jeho vôľa však boli zároveň

vyjadrené, aby to ľudia poznali a porozumeli tomu. To, čo spoznali a čomu porozumeli, bola presne Jeho podstata a to, čo má a čím je, čo vyjadruje vrodenú identitu a postavenie samotného Boha. To znamená, že Syn človeka v tele vyjadril vrodenú povahu a podstatu samotného Boha v najväčšom možnom rozsahu a tak presne, ako je to možné. Ľudská prirodzenosť Syna človeka nielenže nebola prekážkou alebo bariérou komunikácie človeka a jeho interakcie s Bohom na nebesiach, ale v skutočnosti bola jediným kanálom a mostom, cez ktorý sa ľudstvo mohlo spojiť s Pánom stvorenia. Nemáte v tejto chvíli pocit, že povaha a metódy diela, ktoré Pán Ježiš vykonal vo Veku milosti, a súčasná etapa vykonávania diela sú si v mnohom podobné? Táto súčasná etapa diela tiež využíva na vyjadrenie Božej povahy veľa ľudského jazyka a veľa jazyka a metód z každodenného života ľudstva a ľudského poznania na vyjadrenie vôle samotného Boha. Keď sa Boh stane telom, je jedno, či hovorí z ľudskej alebo božskej perspektívy. Veľká časť Jeho jazyka a spôsobov vyjadrovania prichádza prostredníctvom ľudského jazyka a metód. To znamená, že keď sa Boh stane telom, je to pre teba tá najlepšia príležitosť, aby si uvidel Božiu všemohúcnosť a Jeho múdrosť a spoznal každú skutočnú stránku Boha. Keď sa Boh stal telom, počas toho, ako vyrastal, porozumel, osvojil si a pochopil niečo z poznania ľudstva, zdravý rozum, jazyk a spôsoby vyjadrovania v ľudskej prirodzenosti. Vtelený Boh mal tieto veci, ktoré pochádzali od ľudí a ktoré stvoril. Pre Boha v tele sa stali nástrojom na vyjadrenie Jeho povahy a božskej prirodzenosti a umožnili Mu zvýšiť relevantnosť, autentickosť a presnosť Jeho diela, keď pracoval medzi ľuďmi, z ich perspektívy a za použitia ich jazyka. Vďaka tomu bolo Jeho dielo prístupnejšie a ľudia Mu ľahšie porozumeli, čím dosiahol výsledky, ktoré chcel. Nie je pre Boha praktickejšie vykonávať dielo v tele týmto spôsobom? Nie je to Božia múdrosť? Keď sa Boh stal telom, keď bolo Božie telo schopné prevziať dielo, ktoré chcel vykonať, teda keď prakticky vyjadril svoju povahu a svoje dielo, bol to zároveň čas, keď mohol oficiálne začať svoju službu ako Syn človeka. Znamenalo to, že medzi Bohom a človekom už nebol „generačný rozdiel“, že Boh čoskoro prestane komunikovať prostredníctvom poslov a že samotný Boh môže osobne vyjadriť všetky slová a dielo v tele, ktoré chce. Znamenalo to tiež, že ľudia, ktorých Boh zachraňuje, k Nemu boli bližšie, že Jeho dielo riadenia vstúpilo na nové územie a že celé ľudstvo malo zakrátko čeliť novej ére.

Každý, kto čítal Bibliu, vie, že keď sa Pán Ježiš narodil, stalo sa mnoho udalostí. Najväčšou z nich bolo to, že na Neho poľoval kráľ diablov, čo bola taká mimoriadna udalosť, že všetky dvojročné a mladšie deti v meste boli zavraždené. Je zjavné, že Boh predvídal veľké riziko spočívajúce v tom, že sa stal telom medzi ľuďmi. Zjavná je aj vysoká cena, ktorú zaplatil za svoje riadenie záchrany ľudstva. Rovnako zjavné sú aj veľké nádeje, ktoré Boh vkladal do svojho diela v tele medzi ľuďmi. Ako sa Boh cítil, keď sa Jeho telo dokázalo ujať diela medzi ľuďmi? Ľudia by tomu mali vedieť do určitej miery porozumieť, však? Boh bol prinajmenšom šťastný, pretože mohol medzi ľuďmi začať vykonávať svoje nové dielo. Keď bol Pán Ježiš pokrstený a oficiálne začal so svojím dielom, aby vykonal svoju službu, Božie srdce bolo plné radosti, pretože po toľkých

rokoch čakania a príprav Boh mohol konečne používať telo normálneho človeka a začať svoje nové dielo v podobe človeka z mäsa a kostí, ktorého ľudia vidia a môžu sa ho dotknúť. Konečne mohol pomocou identity človeka s ľuďmi hovoriť tvárou v tvár a od srdca k srdcu. Konečne sa mohol ľudstvu postaviť zoči-voči prostredníctvom ľudských spôsobov a jazyka. Mohol ľudstvo zabezpečovať, osvecovať a pomáhať mu pomocou ľudského jazyka, mohol s ním jesť za jedným stolom a žiť s ním na rovnakom mieste. Mohol vidieť ľudí, veci a všetko tak, ako to videli ľudia, a dokonca ich vlastnými očami. Už toto bolo pre Boha prvé víťazstvo Jeho diela v tele. Mohli by sme tiež povedať, že to bol úspech veľkého diela – toto, samozrejme, robilo Boha najšťastnejším. Vtedy Boh po prvýkrát pocítil určité potešenie zo svojho diela medzi ľuďmi. Všetky udalosti, ktoré sa diali, boli veľmi praktické a prirodzené a potešenie, ktoré Boh cítil, bolo také pravdivé. Vždy keď sa uskutoční nová etapa Božieho diela a Boh sa cíti potešene, pre ľudstvo je to chvíľa, keď môže byť bližšie k Bohu a k spáse. Pre Boha je to tiež začiatok Jeho nového diela, rýchlo postupuje vo svojom pláne riadenia a sú to navyše časy, keď sa Jeho úmysly približujú k úplnému naplneniu. Pre ľudstvo je takáto možnosť šťastím a veľkým pozitívom. Pre všetkých, ktorí čakajú na Božiu spásu, je to dôležitá a radostná správa. Keď Boh vykonáva novú etapu diela, vtedy vlastní nový začiatok, a keď sa toto nové dielo a nový začiatok spustia a zavedú medzi ľudí, je to chvíľa, keď už je rozhodnuté o výsledku tejto etapy diela, tento výsledok už bol dosiahnutý a Boh už videl konečný účinok a ovocie. Je to tiež okamih, keď tieto účinky napĺňajú Boha spokojnosťou a, samozrejme, Jeho srdce je vtedy šťastné. Pociťuje istotu, pretože svojimi očami už videl a určil ľudí, ktorých hľadá, a už túto skupinu ľudí získal – skupinu, ktorá dokáže zabezpečiť úspech Jeho diela a priniesť Mu spokojnosť. Odkladá teda svoje obavy a je šťastný. Inak povedané, keď sa telo Boha dokáže pustiť do nového diela medzi ľuďmi, keď začne bez prekážok vykonávať dielo, ktoré musí vykonať, a má pocit, že všetko bolo dosiahnuté, vtedy je pre Neho koniec na dohľad. Preto je spokojný a Jeho srdce je šťastné. Ako sa prejavuje šťastie Boha? Viete si predstaviť, aká by mohla byť odpoveď? Smie Boh plakať? Vie Boh plakať? Vie tlieskať rukami? Vie tancovať a spievať? Ak áno, čo by spieval? Samozrejme, Boh by mohol zaspievať krásnu, dojemnú pieseň, ktorá by vyjadrovala radosť a šťastie v Jeho srdci. Mohol by ju zaspievať pre ľudstvo, pre seba a pre všetky veci. Šťastie Boha možno vyjadriť akýmkoľvek spôsobom – všetko toto je normálne, pretože Boh prežíva radosť a smútok a Jeho rôzne pocity môžu byť vyjadrené rôznymi spôsobmi. Je to Jeho právo a nič nemôže byť normálnejšie a správnejšie. Ľudia by si o tom nemali myslieť nič iné. Nemali by ste sa pokúšať nasadzovať Bohu „rituálnu kovovú obruč“[a] a hovoriť Mu, čo by nemal robiť, či ako by nemal konať, a týmto obmedzovať Jeho šťastie alebo akýkoľvek pocit, ktorý by mohol mať. V ľudských srdciach Boh nevie byť

[a] „Rituálna kovová obruč“ je obruč, ktorú používal mních Tang Sanzang v čínskej novele Cesta na západ. Používal ju na to, aby mal vo svojej moci Suna Wukonga. Kovovú obruč mu pripevnil okolo hlavy, čo mu spôsobovalo akútne bolesti hlavy, a takto ho mal vo svojej moci. Stala sa z toho metafora opisujúca niečo, čo človeka zväzuje.

šťastný, nevie roniť slzy či plakať – nevie vyjadrovať žiadnu emóciu. Verím, že vďaka tomu, o čom sme komunikovali počas týchto dvoch duchovných spoločenstiev, už viac nebudete Boha vnímať takto, ale dáte Mu nejakú slobodu a voľnosť. Toto je veľmi dobrá vec. Keď budete v budúcnosti schopní skutočne precítiť smútok Boha v prípade, že sa dopočujete, že je smutný, a budete schopní skutočne precítiť Jeho šťastie, keď sa dopočujete, že je šťastný, budete prinajmenšom jasne vedieť a chápať, čo Ho robí šťastným a čo smutným. Keď dokážeš byť smutný, lebo Boh je smutný, a šťastný, lebo Boh je šťastný, vtedy úplne získa tvoje srdce a medzi tebou a Ním už nebude žiadna prekážka. Už sa nebudeš pokúšať Boha obmedzovať ľudskými obrazmi, predstavami a poznatkami. Vtedy bude Boh v tvojom srdci živý a vitálny. Bude Bohom tvojho života a Pánom všetkého, čo s tebou súvisí. Máte takúto snahu? Ste presvedčení, že to môžete dosiahnuť?

Teraz si prečítajme nasledujúce úryvky z Písma:

6. Kázeň na hore

Blahoslavenstvá (Mt 5, 3-12)
Soľ zeme a svetlo sveta (Mt 5, 13-16)
O zákone (Mt 5, 17-20)
O hneve (Mt 5, 21-26)
O cudzoložstve (Mt 5, 27-30)
O rozvode (Mt 5, 31-32)
O prísahe (Mt 5, 33-37)
O odplate (Mt 5, 38-42)
O láske k nepriateľom (Mt 5, 43-48)
O almužne (Mt 6, 1-4)
O modlitbe (Mt 6, 5-8)

7. Podobenstvá Pána Ježiša

Podobenstvo o rozsievačovi (Mt 13, 1-9)
Podobenstvo o kúkoli medzi pšenicou (Mt 13, 24-30)
Podobenstvo o horčičnom zrnku (Mt 13, 31-32)
Podobenstvo o kvase (Mt 13, 33)
Vysvetlenie podobenstva o kúkoli (Mt 13, 36-43)
Podobenstvo o poklade (Mt 13, 44)
Podobenstvo o perle (Mt 13, 45-46)
Podobenstvo o sieti (Mt 13, 47-50)

8. Prikázania

Mt 22, 37-39 Ježiš mu povedal: „Pána, svojho Boha, budeš milovať celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou mysľou. Také je prvé a najväčšie prikázanie. A druhé je obdobné: Svojho blížneho budeš milovať ako seba samého.“

Najprv sa pozrime na jednotlivé časti „Kázne na hore“. Čoho sa všetky tieto časti dotýkajú? Možno s istotou povedať, že ich obsah je vznešenejší, konkrétnejší a bližší k životom ľudí než ustanovenia Veku zákona. Keby sme to mali vyjadriť moderným jazykom, povedali by sme, že tieto veci sú relevantnejšie pre skutočné praktizovanie zo strany ľudí.

Prečítajme si o tomto konkrétnom obsahu: Ako by si mal chápať blahoslavenstvá? Čo by si mal vedieť o zákone? Ako by sme mali definovať hnev? Ako by sme mali zaobchádzať cudzoložníkmi? Ako by sme mali hovoriť o rozvode a aké pravidlá sa naň vzťahujú? Kto sa môže rozviesť a kto nie? A čo prísahy, odplata, láske k nepriateľom a almužne? A tak ďalej. Všetky tieto veci súvisia s každou stránkou praktizovania viery ľudstva v Boha a jeho nasledovania Boha. Niektoré z týchto foriem praktizovania platia ešte aj dnes, hoci sú povrchnejšie v porovnaní s tým, čo sa v súčasnosti od ľudí vyžaduje – sú to celkom elementárne pravdy, s ktorými sa ľudia stretávajú, keď veria v Boha. Od chvíle, keď Pán Ježiš začal pôsobiť, už začínal konať dielo na povahe života ľudí, ale tieto stránky Jeho diela boli založené na vytvorení zákona. Mali pravidlá a spôsoby rozprávania o týchto témach niečo do činenia s pravdou? Samozrejme, že áno! Všetky predchádzajúce ustanovenia a princípy, ako aj tieto kázne vo Veku milosti, súviseli s povahou Boha a s tým, čo Boh má a čím je, a, samozrejme, s pravdou. Je jedno, čo Boh vyjadruje a akú formu vyjadrovania alebo jazyka používa, všetky veci, ktoré vyjadruje, majú svoj základ, pôvod a východiskový bod v princípoch Jeho povahy a v tom, čo má a čím je. Toto je úplná pravda. Takže hoci sa tieto veci, ktoré povedal, zdajú byť teraz trocha povrchné, stále nemôžete povedať, že nie sú pravdivé. Vo Veku milosti to totiž boli veci, ktoré boli pre ľudí nevyhnutné, aby mohli uspokojiť Božiu vôľu a dosiahnuť zmenu vo svojej povahe života. Môžeš povedať, že niektorá z týchto kázní nie je v súlade s pravdou? Nie, nemôžeš! Každá z nich je pravdivá, lebo to všetko boli požiadavky Boha na ľudstvo. Boli to všetko princípy a rozsah daný Bohom. Ukazovali, ako sa má človek správať, a predstavujú Božiu povahu. Podľa miery rastu ľudí v živote v tom čase to však boli jediné veci, ktoré dokázali prijať a pochopiť. Keďže hriech ľudstva ešte nebol odstránený, boli to jediné slová, ktoré Pán Ježiš mohol vysloviť, a mohol používať len jednoduché učenia zahrnuté v tomto rozsahu, aby ľuďom tej doby povedal, ako by mali konať, čo by mali robiť, v rámci akých princípov a rozsahu by mali robiť veci a ako by mali veriť v Boha a plniť Jeho požiadavky. Toto všetko bolo určené na základe duchovného postavenia ľudstva v tom čase. Pre ľudí žijúcich podľa zákona nebolo ľahké tieto učenia prijať, takže to, čo ich Pán Ježiš učil, muselo zostať v tomto rozsahu.

Teraz sa pozrime na rôzny obsah „Podobenstiev Pána Ježiša“.

Prvé je podobenstvo o rozsievačovi. Je to veľmi zaujímavé podobenstvo. Sejba je v živote ľudí bežnou činnosťou. Druhou je podobenstvo o kúkoli. Ktokoľvek, kto už sadil plodiny, a určite každý dospelý, vie, čo je „kúkoľ“. Tretím je podobenstvo o horčičnom zrnku. Všetci viete, čo je horčica, nie? Ak neviete, môžete sa pozrieť do Biblie. Štvrtým podobenstvom je podobenstvo o kvase. Väčšina ľudí vie, že kvas sa používa na

fermentáciu a je to niečo, čo ľudia používajú vo svojom každodennom živote. Ďalšie podobenstvá vrátane šiesteho – podobenstva o poklade, siedmeho – podobenstva o perle a ôsmeho – podobenstva o sieti sú odvodené a získané zo skutočného života ľudí. Aký obraz maľujú tieto podobenstvá? Je to obraz Boha, ktorý sa stal normálnym človekom, žije s ľudstvom a na komunikáciu s ním a zabezpečovanie toho, čo potrebuje, používa jazyk života, ľudský jazyk. Keď sa Boh stal telom a dlhý čas žil medzi ľuďmi, po tom, ako zažil rôzny spôsob ich života a bol jeho svedkom, sa z týchto skúseností stal Jeho učebný materiál, prostredníctvom ktorého premenil svoj božský jazyk na ľudský. Samozrejme, tieto veci, ktoré v živote videl a počul, tiež obohatili skúsenosti Syna človeka s ľuďmi. Keď chcel, aby ľudia porozumeli nejakým pravdám, časti Božej vôle, mohol použiť podobné podobenstvá ako tieto, aby ľuďom povedal o Božej vôli a Jeho požiadavkách na ľudstvo. Všetky tieto podobenstvá súviseli so životmi ľudí. Ani jedno z nich nebolo také, že by sa ich nedotýkalo. Keď Pán Ježiš žil s ľudstvom, videl poľnohospodárov, ako sa starajú o svoje polia, a vedel, čo je kúkoľ a kvasenie. Rozumel tomu, že ľudia milujú poklady, preto použil metafory o poklade a perle. V živote často vídaval rybárov, ako rozhadzujú svoje siete. Pán Ježiš videl tieto a ďalšie činnosti spojené s ľudským životom a tento druh života aj zažil. Rovnako ako každý iný normálny človek zažil každodenné ľudské činnosti a jedol trikrát denne. Osobne si vyskúšal život priemerného človeka a pozoroval životy iných ľudí. Keď toto všetko pozoroval a osobne zažil, nemyslel na to, ako mať dobrý život, alebo ako by mohol žiť slobodnejšie a pohodlnejšie. Pán Ježiš vďaka svojim skúsenostiam so skutočným ľudským životom videl, aké majú ľudia vo svojich životoch ťažkosti. Videl ťažkosti, nešťastie a smútok ľudí žijúcich pod mocou satana, ktorí pri satanovej skazenosti žili život v hriechu. Keď sám prežíval ľudský život, videl bezmocných ľudí žijúcich v skazenosti a videl a zažil úbohé podmienky ľudí žijúcich v hriechu, ktorí uprostred múk, ktorým ich vystavovali satan a zlo, úplne stratili svoj smer. Keď Pán Ježiš videl tieto veci, videl ich so svojou božskou alebo ľudskou prirodzenosťou? Jeho ľudská prirodzenosť naozaj existovala a bola veľmi živá. Toto všetko mohol zažiť a vidieť. Ale samozrejme, tieto veci videl aj vo svojej podstate, ktorou je Jeho božská prirodzenosť. To znamená, že to videl samotný Kristus, Pán Ježiš, ktorý bol človekom, a na základe všetkého, čo videl, vnímal dôležitosť a potrebu diela, ktoré vykonal v tomto čase, keď žil v tele. Hoci sám vedel, že zodpovednosť, ktorú musel vziať na seba v tele, je obrovská, a tiež, aká krutá bude bolesť, ktorej bude čeliť, keď videl bezmocné ľudstvo v hriechu, jeho nešťastný život a vetchý boj pod zákonom, bol čoraz zarmútenejší a čoraz úzkostlivejšie chcel ľudstvo zachrániť pred hriechom. Nezáležalo na tom, akým ťažkostiam bude čeliť alebo akou bolesťou bude trpieť, bol stále odhodlanejší vykúpiť ľudstvo, ktoré žilo v hriechu. Mohli by ste povedať, že Pán Ježiš začal počas tohto procesu čoraz jasnejšie rozumieť dielu, ktoré musel vykonať a ktorým bol poverený. Stále s väčšou horlivosťou chcel vykonať dielo, ktoré mal prijať – vziať na seba všetky hriechy ľudstva a odčiniť ich, aby už nežilo v hriechu. Boh by bol zároveň schopný odpustiť ľuďom hriechy kvôli obete za hriech, čo

by Mu umožnilo pokračovať v diele spočívajúcom v záchrane ľudstva. Mohli by sme povedať, že Pán Ježiš bol vo svojom srdci ochotný ponúknuť seba za ľudstvo, obetovať sa. Bol tiež ochotný stať sa obetou za hriech, byť pribitý na kríž a nemohol sa dočkať, kedy toto dielo vykoná. Keď videl biedne podmienky ľudského života, ešte viac chcel čo najrýchlejšie vykonať svoje poslanie. Nechcel sa omeškať ani o minútu a dokonca ani o sekundu. Keďže pociťoval takúto naliehavosť, nemyslel na to, aká veľká bude Jeho bolesť, ani sa viac nebál toho, koľko poníženia bude musieť zniesť. Vo svojom srdci mal len jedno presvedčenie: Keď obetuje sám seba, keď bude pribitý na kríž ako obeta za hriech, bude vykonaná Božia vôľa a Boh bude môcť začať nové dielo. Život ľudstva a stav jeho existencie v hriechu sa úplne premenia. Jeho presvedčenie a to, čo bol odhodlaný urobiť, súviseli so záchranou človeka. Mal len jeden cieľ, ktorým bolo vykonať Božiu vôľu, aby Boh mohol úspešne začať ďalšiu etapu svojho diela. Toto mal Pán Ježiš v tom čase na mysli.

Vtelený Boh žijúci v tele vlastnil normálnu ľudskú prirodzenosť. Mal emócie a racionalitu normálneho človeka. Vedel, čo je šťastie a bolesť, a keď videl, že ľudstvo žije takýto druh života, hlboko v sebe cítil, že na to, aby ho vyviedol z hriechu, nebude postačovať, keď mu dá len nejaké naučenia, niečo preň zabezpečiť alebo ho niečo naučiť. Na vykúpenie ľudstva z hriechu tiež nepostačovalo, aby ľudstvo len dodržiavalo prikázania – jeho slobodu a Božie odpustenie mohol získať len výmenou za to, že na seba vezme hriech ľudskej prirodzenosti a stane sa podobou hriešneho tela. Takže po tom, ako Pán Ježiš okúsil život ľudí v hriechu a bol jeho svedkom, Jeho srdca sa zmocnila silná túžba – umožniť ľuďom, aby sa vyslobodili zo svojich životov, v ktorých čelili ťažkostiam v hriechu. Kvôli tejto túžbe stále viac cítil, že sa musí dať čo najskôr a čo najrýchlejšie ukrižovať a vziať na seba hriechy ľudskej prirodzenosti. Takéto boli myšlienky Pána Ježiša v čase, keď žil s ľuďmi a videl, počul a cítil biedu ich života v hriechu. Je to, že vtelený Boh mohol pre ľudstvo chcieť niečo také a vyjadriť a zjaviť takúto povahu, niečo, čo by mohol chcieť priemerný človek? Čo by videl priemerný človek, keby žil v takomto prostredí? Čo by si myslel? Keby tomuto všetkému čelil priemerný človek, pozeral by sa na problémy z nadhľadu? Určite nie! Hoci navonok vyzerá vtelený Boh úplne rovnako ako človek, hoci si osvojuje poznatky človeka a hovorí jeho jazykom a niekedy dokonca vyjadruje svoje myšlienky prostredníctvom metód ľudstva alebo pomocou jeho spôsobu reči, Jeho spôsob vnímania ľudí a podstaty vecí vôbec nie je rovnaký ako spôsob, akým vnímajú ľudstvo a podstatu vecí skazení ľudia. Jeho pohľad a vznešenosť, ktorú má, je niečo, čo skazený človek nemôže dosiahnuť. Je to preto, lebo Boh je pravda, lebo telo, ktoré nosí, má aj podstatu Boha, a Jeho myšlienky a to, čo vyjadruje Jeho ľudská prirodzenosť, sú tiež pravda. Pre skazených ľudí je to, čo vyjadruje v tele, zabezpečením pravdy a života, a to nielen pre jednu osobu, ale pre celé ľudstvo. V srdci ktoréhokoľvek skazeného človeka je len tých pár ľudí, s ktorými má vzťah. Stará a zaujíma sa len o túto hŕstku ľudí. Keď je na obzore nejaké nešťastie, najprv myslí na svoje deti, manžela alebo manželku či rodičov. Súcitný človek

by prinajlepšom pomyslel na nejakého príbuzného alebo dobrého priateľa, no siahajú myšlienky takéhoto súcitného človeka ďalej? Nie, nikdy! Ľudia sú napokon ľudia a na všetko sa dokážu dívať len z výšky a perspektívy ľudskej bytosti. Vtelený Boh je však úplne iný ako skazený človek. Nezáleží na tom, aký je vtelený Boh obyčajný, normálny a skromný a dokonca ani na tom, s akou neúctou sa na Neho ľudia zvysoka pozerajú, Jeho myšlienky a postoj voči ľudstvu sú veci, ktoré by žiadny človek nemohol mať ani ich napodobniť. Ľudstvo bude vždy pozorovať z pohľadu božskosti, zo vznešenosti svojej pozície Stvoriteľa. Vždy ho bude vidieť prostredníctvom podstaty a postoja Boha. V žiadnom prípade ho nemôže vidieť z nízkeho postavenia priemerného človeka alebo z pohľadu skazeného človeka. Ľudia sa pozerajú na ľudstvo očami človeka a ako meradlo používajú ľudské poznatky, pravidlá a teórie. Je to v medziach toho, čo ľudia vidia svojimi očami, a je to rozsah, ktorý sú schopní dosiahnuť skazení ľudia. Keď sa na ľudstvo pozerá Boh, díva sa božskými očami a ako meradlo používa svoju podstatu a to, čo má a čím je. Do týchto medzí patria veci, ktoré ľudia nevidia, a práve v tomto sú vtelený Boh a skazení ľudia úplne rozdielni. Tento rozdiel je daný odlišnou podstatou ľudí a Boha – práve tieto odlišné podstaty určujú ich identitu a postavenie, ako aj perspektívu a výšku, z ktorej vidia veci. Vidíte v Pánovi Ježišovi výraz a zjavenie samotného Boha? Mohli by ste povedať, že to, čo Pán Ježiš urobil a povedal, súviselo s Jeho službou a vlastným Božím dielom riadenia, že to všetko bol výraz a zjavenie Božej podstaty. Hoci sa prejavil ako človek, Jeho božskú podstatu a zjavenie Jeho božskosti nemožno poprieť. Bol tento ľudský prejav skutočne prejavom ľudskej prirodzenosti? Jeho ľudský prejav bol vo svojej podstate úplne iný než ľudský prejav skazených ľudí. Pán Ježiš bol vtelený Boh. Keby bol skutočne jedným z bežných, skazených ľudí, mohol by vidieť život ľudstva v hriechu z božskej perspektívy? V žiadnom prípade! Toto je rozdiel medzi Synom človeka a bežnými ľuďmi. Všetci skazení ľudia žijú v hriechu a keď niekto vidí hriech, nič zvláštne pritom necíti. Všetci sú rovnakí. Je to ako keď prasa žije v blate – vôbec sa necíti nepríjemne alebo špinavo. Naopak, dobre žerie a má zdravý spánok. Keď mu niekto vyčistí chliev, bude sa cítiť zle a nezostane čisté. Zakrátko sa bude opäť váľať v blate a bude mu veľmi príjemne, pretože je to špinavé stvorenie. Ľudia považujú prasatá za špinavé. Keď však prasaťu vyčistíš jeho obydlie, nebude sa cítiť o nič lepšie. To je dôvod, prečo nikto nedrží prasa vo svojom dome. Spôsob, akým ľudia vnímajú prasatá, sa bude vždy líšiť od toho, ako sa cítia samotné prasatá, pretože ľudia a prasatá nie sú z jedného druhu. A pretože vtelený Syn človeka nie je rovnakého druhu ako skazení ľudia, len vtelený Boh môže mať božskú perspektívu a so vznešenosťou Boha vidieť ľudstvo a všetko ostatné.

A čo utrpenie, ktoré Boh zakúsil, keď sa stal telom a žil medzi ľuďmi? Aké je to utrpenie? Rozumie tomu niekto naozaj? Niektorí ľudia hovoria, že Boh veľmi trpí, že hoci je samotným Bohom, ľudia nerozumejú Jeho podstate, ale vždy majú sklon zaobchádzať s Ním ako s človekom a On preto cíti krivdu a bezprávie – hovoria, že z týchto dôvodov je utrpenie Boha naozaj veľké. Iní ľudia hovoria, že Boh je nevinný a bez hriechu, ale že

trpí rovnako ako ľudstvo, že po boku ľudí trpí prenasledovaním, ohováraním a potupou. Hovoria, že tiež znáša nepochopenie a neposlušnosť svojich nasledovateľov, a preto sa podľa nich utrpenie Boha v skutočnosti nedá zmerať. Zdá sa, že Bohu nerozumiete naozaj. Boh vlastne toto utrpenie, o ktorom hovoríte, nevníma ako pravé utrpenie, pretože existuje aj väčšie utrpenie. Čo je teda pre samotného Boha pravým utrpením? Čo je pravým utrpením pre vtelené telo Boha? Boh nevníma ako utrpenie to, že mu ľudia nerozumejú, ani to, že ľudia do istej miery Boha nechápu a nevidia Ho ako Boha. Ľudia však majú často pocit, že Boh si musel vytrpieť veľkú nespravodlivosť, že v čase, ktorý trávi v tele, nemôže ľudstvu ukázať svoju osobu a umožniť ľuďom, aby videli Jeho veľkosť, že sa pokorne skrýva v bezvýznamnom tele a že to pre Neho musí byť veľké trápenie. Ľudia si berú k srdcu to, čomu dokážu porozumieť, a tú časť Božieho utrpenia, ktorú vidia. Vyjadrujú Mu súcit každého druhu a často za Jeho utrpenie dokonca ponúkajú aj malú pochvalu. V skutočnosti je to však inak – je rozdiel medzi tým, čomu ľudia z Božieho utrpenia rozumejú, a tým, čo Boh skutočne cíti. Hovorím vám pravdu – je jedno, či je to Boží Duch alebo vtelené telo Boha, utrpenie opísané vyššie nie je pravým utrpením. Čím potom Boh vlastne trpí? Porozprávajme sa o Božom utrpení len z pohľadu vteleného Boha.

Keď sa Boh stane telom a zmení sa na priemerného, normálneho človeka žijúceho medzi ľuďmi, či nevidí a nevníma metódy, zákony a filozofie ľudí pre život? Aký má pocit z týchto metód a zákonov pre život? Pociťuje vo svojom srdci nenávisť? Prečo by pociťoval nenávisť? Aké sú metódy a zákony ľudstva pre život? Z akých zásad vychádzajú? Na čom sú založené? Všetky metódy a zákony ľudstva a podobne, ktoré sa týkajú spôsobu života, vznikli na základe logiky, poznatkov a filozofie satana. Ľudia žijúci podľa takýchto zákonov nemajú ľudskú prirodzenosť ani pravdu – všetci pravde vzdorujú a sú nepriateľskí voči Bohu. Keď sa pozrieme na podstatu Boha, vidíme, že Jeho podstata je pravým opakom logiky, poznatkov a filozofie satana. Jeho podstata je plná spravodlivosti, pravdy a svätosti a iných realít všetkých pozitívnych vecí. Čo cíti Boh, ktorý má túto podstatu a žije medzi takými ľuďmi? Čo pociťuje vo svojom srdci? Nie je plné bolesti? Jeho srdce sa zmieta v bolesti. V bolesti, ktorej žiadny človek nemôže porozumieť ani ju zažiť. Je to preto, lebo všetko, čomu čelí, s čím sa stretáva, čo počuje, vidí a zažíva, je skazenosť a zlo ľudstva a jeho vzdor a odpor voči pravde. Zdrojom Jeho utrpenia je všetko, čo pochádza od ľudí. To znamená, že keďže Jeho podstata nie je rovnaká ako skazení ľudia, skazenosť ľudstva sa stáva zdrojom Jeho najväčšieho utrpenia. Keď sa Boh stane telom, dokáže si nájsť niekoho, kto hovorí Jeho rečou? Medzi ľuďmi nie je možné takéhoto človeka nájsť. Neexistuje nikto, kto s Bohom môže komunikovať alebo si s Ním vymieňať myšlienky – aký pocit má podľa teba z toho Boh? Všetky veci, o ktorých sa ľudia rozprávajú, ktoré milujú, o ktoré sa usilujú alebo po ktorých túžia, majú do činenia s hriechom a zlými sklonmi. Keď Boh tomuto všetkému čelí, nie je to ako keby Mu bodli nôž do srdca? Mohol by vzhľadom na tieto veci pociťovať radosť v srdci? Mohol by nájsť útechu? Žijú s Ním ľudia plní vzdorovitosti a zla – akoby

Jeho srdce netrpelo? Aké veľké je v skutočnosti toto utrpenie a koho to zaujíma? Kto sa o to stará? A kto je schopný to oceniť? Ľudia nemajú ako porozumieť srdcu Boha. Hlavne Jeho utrpenie je niečo, čo ľudia nedokážu oceniť, a ľudský chlad a necitlivosť Božie utrpenie len prehlbujú.

Niektorí ľudia často súcitia s ťažkou situáciou Krista, pretože v Biblii je nasledujúci verš: „Líšky majú nory a vtáci hniezda, ale Syn človeka nemá, kde by hlavu zložil.“ Keď to ľudia počujú, zoberú si to k srdcu a veria, že toto je najväčšie utrpenie Boha a najväčšie utrpenie Krista. Keď sa na to pozrieme z hľadiska faktov, je to tak? Nie, Boh si nemyslí, že tieto ťažkosti sú utrpením. Nikdy kvôli svojim ťažkostiam v tele nahlas neprotestoval proti nespravodlivosti a nikdy ľudí nenútil, aby Mu niečo splatili alebo Ho čímkoľvek odmenili. Keď je však svedkom všetkého, čo súvisí s ľudstvom, skazenými životmi a zlom skazených ľudí, keď vidí, že ľudstvo je v područí satana, ktorý ho väzní, a ono nemôže uniknúť, že ľudia žijúci v hriechu nevedia, čo je pravda, nemôže všetky tieto hriechy strpieť. Jeho odpor voči ľuďom sa každým dňom zväčšuje, musí to však všetko zniesť. Toto je veľké utrpenie Boha. Boh medzi svojimi nasledovateľmi nemôže v plnom rozsahu vyjadriť dokonca ani hlas svojho srdca alebo svoje emócie a nikto z Jeho nasledovateľov nemôže skutočne porozumieť Jeho utrpeniu. Nikto sa ani nesnaží porozumieť Jeho srdcu alebo ho utešiť, a tak toto trápenie trvá deň za dňom, rok za rokom, stále zas a znova. Čo v tomto všetkom vidíte? Boh od ľudí nevyžaduje nič za to, čo im dal, no kvôli svojej Božej podstate v žiadnom prípade nemôže znášať zlo, skazenosť a hriech ľudstva. Namiesto toho pociťuje veľký odpor a nenávisť, v dôsledku čoho Jeho srdce a telo znášajú nekonečné utrpenie. Videli ste to? S najväčšou pravdepodobnosťou to nikto z vás nemohol vidieť, pretože nikto z vás Bohu skutočne nerozumie. S postupom času by ste to mali sami zakúsiť.

Teraz sa pozrime na nasledujúce úryvky z Písma.

9. Ježiš koná zázraky

a) Ježiš nasýti päťtisíc ľudí

Jn 6, 8-13 Jeden z Jeho učeníkov, Ondrej, brat Šimona Petra, Mu riekol: „Je tu chlapec s piatimi jačmennými chlebmi a dvoma rybami. Ale čo je to pre toľkých?“ A Ježiš prikázal: „Usaďte mužov!“ Na mieste bolo veľa trávy. A tak si posadali muži v počte asi päťtisíc. Ježiš vzal chleby, vzdával vďaky a rozdával učeníkom a učeníci tým, čo si posadali, a podobne aj z rýb, koľko chceli. Keď sa nasýtili, povedal svojim učeníkom: „Zozbierajte zvyšky, ktoré zostali, aby nič nevyšlo navnivoč.“ Potom ich zozbierali a naplnili dvanásť košov zvyškami piatich jačmenných chlebov, ktoré zostali po tých, čo jedli.

b) Vzkriesenie Lazára prináša Bohu slávu

Jn 11, 43-44 Keď to povedal, zvolal veľkým hlasom: „Lazár, poď von!“ A mŕtvy vyšiel, ruku a nohu mal zviazané pohrebným plátnom a jeho tvár bola obviazaná šatkou. Ježiš im prikázal: „Rozviažte ho a nech odíde!“

Spomedzi zázrakov, ktoré Pán Ježiš vykonal, sme vybrali len tieto dva, pretože primerane poukazujú na to, o čom tu chcem hovoriť. Tieto dva zázraky sú skutočne ohromujúce a sú veľmi dobrým príkladom zázrakov, ktoré Pán Ježiš vykonal počas Veku milosti.

Najprv sa pozrime na prvý úryvok: Ježiš nasýti päťtisíc ľudí.

Čo znamená „päť chlebov a dve ryby“? Koľko ľudí by sa za normálnych okolností mohlo dostatočne nasýtiť piatimi chlebmi a dvomi rybami? Ak vychádzame z apetítu priemerného človeka, stačilo by to len pre dvoch ľudí. To je základná predstava o „piatich chlebech a dvoch rybách“. Koľko ľudí sa však tými piatimi chlebmi a dvomi rybami nasýtilo v tomto úryvku? V Písme je zaznamenané toto: „Na mieste bolo veľa trávy. A tak si posadali muži v počte asi päťtisíc.“ Je v porovnaní s piatimi chlebmi a dvomi rybami päťtisíc veľký počet? Čo ukazuje, že tento počet je taký veľký? Z pohľadu človeka by nebolo možné rozdeliť päť chlebov a dve ryby medzi päťtisíc ľudí, pretože rozdiel medzi množstvom ľudí a množstvom potravy je priveľký. Aj keby si každý človek dal len maličké sústo, pre päťtisíc ľudí by to nepostačovalo. Pán Ježiš tu však vykonal zázrak – nielenže zabezpečil, aby sa päťtisíc ľudí mohlo dosýta najesť, ale aby z potravy ešte aj zostalo. Písmo hovorí: „Keď sa nasýtili, povedal svojim učeníkom: ‚Zozbierajte zvyšky, ktoré zostali, aby nič nevyšlo navnivoč.‘ Potom ich zozbierali a naplnili dvanásť košov zvyškami piatich jačmenných chlebov, ktoré zostali po tých, čo jedli.“ Vďaka tomuto zázraku ľudia mohli vidieť identitu a postavenie Pána Ježiša a to, že pre Boha nie je nič nemožné – takýmto spôsobom uvideli pravdu o Božej všemohúcnosti. Päť chlebov a dve ryby stačili na to, aby sa nasýtilo päťtisíc ľudí. Dokázal by však Boh nasýtiť päťtisíc ľudí, keby žiadne jedlo nemali? Samozrejme, že áno! Bol to zázrak, takže ľudia v každom prípade cítili, že je to niečo nepochopiteľné, neuveriteľné a záhadné. Pre Boha to však bola maličkosť. Keďže pre Boha to bolo niečo obyčajné, prečo by sme to teraz mali zdôrazniť a vyložiť? Pretože za týmto zázrakom je vôľa Pána Ježiša, ktorú ľudstvo nikdy predtým nevnímalo.

Najprv sa pokúsme porozumieť tomu, čo za ľudí bolo týchto päťtisíc. Boli to nasledovatelia Pána Ježiša? Z Písma vieme, že neboli. Vedeli, kto je Pán Ježiš? Určite nie! Prinajmenšom nevedeli, že človek, ktorý stojí pred nimi, je Kristus. Niektorí ľudia možno poznali len Jeho meno a vedeli alebo počuli niečo o veciach, ktoré urobil. Na Pána Ježiša začali byť zvedaví, až keď o Ňom počuli príbehy. Určite by sme však nemohli povedať, že Ho nasledovali, a už vôbec nie, že Mu rozumeli. Keď Pán Ježiš videl týchto päťtisíc ľudí, boli hladní a dokázali myslieť len na to, ako si naplniť žalúdky, takže Pán Ježiš uspokojil ich túžbu v tomto kontexte. Čo mal vo svojom srdci, keď ju uspokojil? Aký bol Jeho postoj voči týmto ľuďom, ktorí sa chceli len dosýta najesť? Myšlienky a postoj Pána Ježiša v tom čase súviseli s Božou povahou a podstatou. Keď bolo pred Pánom Ježišom týchto päťtisíc ľudí, ktorí sa chceli len poriadne najesť, boli na Neho zvedaví a dúfali v Neho, myslel len na to, ako tento zázrak využije na to, aby im udelil milosť. Nerobil si však nádeje, že sa stanú Jeho nasledovateľmi, pretože vedel, že

sa len chceli cítiť príjemne a poriadne sa najesť. A tak čo najlepšie využil, čo mal k dispozícii, a pomocou piatich chlebov a dvoch rýb nasýtil päťtisíc ľudí. Otvoril oči týmto ľuďom, ktorí boli radi svedkami vzrušujúcich vecí a chceli vidieť zázraky. A tak na vlastné oči uvideli veci, ktoré vtelený Boh dokázal vykonať. Hoci Pán Ježiš použil na upokojenie ich zvedavosti niečo hmatateľné, vo svojom srdci už vedel, že tých päťtisíc ľudí sa chce len dobre najesť. Preto im nekázal a dokonca im vôbec nič nepovedal – len im umožnil pozorovať tento zázrak. S týmito ľuďmi v žiadnom prípade nezaobchádzal tak ako so svojimi učeníkmi, ktorí Ho skutočne nasledovali. V srdci Boha sú všetky stvorenia pod Jeho vládou a keď to bolo potrebné, všetkým, ktoré zočil, umožnil tešiť sa z milosti Boha. Aj keď títo ľudia nevedeli, kto je, nerozumeli Mu, neurobil na nich žiadny zvláštny dojem a necítili k Nemu vďačnosť ani keď zjedli chleby a ryby, Bohu to nevadilo – dal im skvelú príležitosť tešiť sa z milosti Boha. Niektorí ľudia hovoria, že Boh je vo svojom konaní zásadový, že na nevercov nedohliada ani ich nechráni, a že im v prvom rade neumožní tešiť sa z Jeho milosti. Je to naozaj tak? Z pohľadu Boha platí, že ak sú to živé bytosti, ktoré sám stvoril, bude ich riadiť a starať sa o ne a bude s nimi zaobchádzať, pripravovať pre ne plány a vládnuť im mnohými spôsobmi. Toto sú myšlienky a postoj Boha ku všetkým veciam.

Aj keď tých päťtisíc ľudí, ktorí zjedli chleby a ryby, neplánovalo nasledovať Pána Ježiša, On na nich nemal žiadne prísne nároky. Viete, čo Pán Ježiš urobil, keď sa dosýta najedli? Kázal im vôbec? Kam potom išiel? V Písme nie je zaznamenané, že im Pán Ježiš niečo povedal, len že po vykonaní zázraku potichu odišiel. Mal teda na týchto ľudí nejaké požiadavky? Bola tam nejaká nenávisť? Nie, nič z toho. Jednoducho už týmto ľuďom, ktorí Ho nemohli nasledovať, nechcel ďalej venovať žiadnu pozornosť, a vtedy mal v srdci bolesť. Keďže vnímal mravnú skazenosť ľudstva a cítil, že Ho odmieta, keď týchto ľudí videl a bol s nimi, zarmútila Ho ľudská obmedzenosť a nevedomosť, v srdci mal bolesť a chcel od nich čo najrýchlejšie odísť. Vo svojom srdci na nich nemal žiadne požiadavky, nechcel im venovať pozornosť a ani na nich nechcel vynakladať svoju energiu. Vedel, že Ho nemôžu nasledovať, no napriek tomu k nim mal stále veľmi jasný postoj. Chcel s nimi zaobchádzať láskavo a udeliť im milosť. Takýto bol skutočný postoj Boha ku každej bytosti pod Jeho vládou – chcel s každou z nich zaobchádzať láskavo, zabezpečiť ju a poskytovať jej potravu. Keďže Pán Ježiš bol vtelený Boh, veľmi prirodzene zjavil vlastnú podstatu Boha a s týmito ľuďmi zaobchádzal láskavo. Jeho srdce bolo zhovievavé a znášanlivé a s takýmto srdcom im preukázal láskavosť. Bolo jedno, ako títo ľudia Pána Ježiša vnímali a aký by bol výsledok, s každou bytosťou zaobchádzal na základe svojho postavenia Pána všetkého stvorenia. Všetko, čo zjavil, bola bez výnimky Božia povaha a to, čo Boh má a čím je. Pán Ježiš spravil túto vec potichu a potom v tichosti odišiel – ktorá stránka Božej povahy to je? Mohli by ste povedať, že je to Božie milosrdenstvo? Mohli by ste povedať, že je nesebeckosť Boha? Je to niečo, čoho je schopný bežný človek? Určite nie! Kto boli vlastne títo ľudia – týchto päťtisíc, ktorých Pán Ježiš nasýtil piatimi chlebmi a dvomi rybami? Mohli by ste povedať,

že to boli ľudia, ktorí s Ním boli v súlade? Že boli všetci voči Bohu nepriateľsky naladení? Môžeme s istotou povedať, že s Pánom vôbec neboli v súlade a ich podstata bola voči Bohu maximálne nepriateľská. Ako však s nimi Boh zaobchádzal? Na to, aby zmiernil vzdoroval nepriateľstvo zo strany ľudí, použil metódu, ktorá sa nazýva „láskavosť“. To znamená, že hoci Pán Ježiš videl týchto ľudí ako hriešnikov, v Jeho očiach boli napriek tomu Jeho stvorením, preto s týmito hriešnikmi zaobchádzal láskavo. Toto je Božia znášanlivosť, ktorú určuje vlastná identita a podstata Boha. Je to teda niečo, čoho nie je schopná žiadna Bohom stvorená bytosť – môže to urobiť len Boh.

Keď budeš schopný naozaj oceniť Božie myšlienky a Jeho postoj k ľudstvu, keď budeš skutočne rozumieť Jeho emóciám a starosti o každé jedno stvorenie, vtedy pochopíš oddanosť a lásku, ktorú Stvoriteľ venuje každému jednému človeku. Keď sa to stane, na opis Božej lásky budeš používať dve slová. O aké dve slová ide? Niektorí ľudia spomenú „nesebecká“ a iní „filantropická“. Z týchto dvoch slov sa na opísanie Božej lásky najmenej hodí slovo „filantropická“. Je to slovo, ktoré ľudia používajú na opis niekoho, kto je veľkodušný alebo veľkorysý. Toto slovo je mi odporné, lebo znamená náhodné neuvážené poskytovanie dobročinných darov, bez ohľadu na princíp. Ide o nadmieru sentimentálnu záľubu, ktorú často mávajú pochabí a zmätení ľudia. Keď toto slovo použijeme na opísanie Božej lásky, má nevyhnutne rúhačský význam. Mám tu dve slová, ktoré Božiu lásku opisujú vhodnejším spôsobom. Aké sú to slová? Prvým je „nesmierna“. Nezdá sa vám, že toto slovo niečo výrazne evokuje? Druhým je „obrovská“. Tieto slová, ktoré som použil na opis Božej lásky, majú skutočný význam. Slovo „nesmierna“ sa v doslovnom zmysle týka objemu alebo kapacity nejakej veci. Nezáleží však na tom, aká veľká je daná vec – je to niečo, čoho sa ľudia môžu dotknúť a čo môžu vidieť. Je to preto, lebo existuje – nie je to abstraktný predmet, ale niečo, čo v ľuďoch môže relatívne presným a praktickým spôsobom vyvolávať myšlienky. Či už sa na to dívate ako na niečo dvojrozmerné alebo trojrozmerné, nemusíte si existenciu daného predmetu predstavovať, pretože skutočne existuje. Hoci použitie slova „nesmierna“ na opis Božej lásky môžeme vnímať ako snahu o vyčíslenie Jeho lásky, zároveň to vyvoláva pocit, že Jeho láska sa nedá vyčísliť. Ja hovorím, že Božiu lásku možno vyčísliť, pretože nie je prázdna a nie je to ani legenda. Skôr je to niečo, čo majú spoločné všetky veci pod Božou vládou, niečo, z čoho sa v rôznej miere a z rôzneho uhla pohľadu tešia všetky bytosti. Ľudia túto lásku nemôžu vidieť ani sa jej dotknúť, avšak všetkým veciam prináša obživu a život, keď sa v ich životoch kúsok po kúsku zjavuje a oni s touto Božou láskou, ktorej sa tešia v každej chvíli, počítajú a podávajú o nej svedectvo. Tvrdím, že Božia láska je nevyčísliteľná, pretože záhada Boha, ktorý zabezpečuje a živí všetky veci, je niečo, čo je pre ľudí ťažko pochopiteľné, rovnako ako Božie myšlienky o všetkých veciach a predovšetkým o ľudstve. To znamená, že nikto nevie nič o krvi a slzách, ktoré Stvoriteľ za ľudstvo prelial. HĺbkU ani váhu lásky Stvoriteľa k ľudstvu, ktoré stvoril vlastnými rukami, nedokáže nikto pochopiť, nikto jej nevie porozumieť. Keď Božiu lásku opíšeme ako nesmiernu, má to ľuďom pomôcť oceniť a pochopiť jej rozsah a pravdu o

jej existencii. Ďalším dôvodom je, že ľudia lepšie pochopia skutočný význam slova „Stvoriteľ“, a dôkladnejšie porozumejú skutočnému významu pojmu „stvorenie“. Čo zvyčajne znamená slovo „obrovský“? Vo všeobecnosti sa používa na opis oceánu alebo vesmíru – napríklad „obrovský vesmír“ alebo „obrovský oceán“. Rozpínavosť a pokojná hĺbka vesmíru sú nad ľudské chápanie. Je to niečo, čo v ľuďoch vyvoláva predstavivosť, niečo, k čomu majú veľký obdiv. Vidia jeho záhadnosť a hĺbku, je pre nich však nedosiahnuteľný. Keď si predstavíš oceán, predstavíš si jeho šírku – vyzerá tak bezhranične a ty vnímaš jeho záhadnosť a výraznú schopnosť udržať veci. Práve preto som na opis Božej lásky použil slovo „obrovská“. Ľudia tak budú lepšie vnímať, aká je Jeho láska vzácna a krásna a tiež to, že moc Božej lásky je nekonečná a ďalekosiahla. Toto slovo som použil, aby som ľuďom pomohol precítiť svätosť Jeho lásky a dôstojnosť a neuraziteľnosť Boha, ktorá sa prostredníctvom Jeho lásky zjavuje. Myslíte si, že je vhodné použiť slovo „obrovská“ na opísanie Božej lásky? Napĺňa Božia láska význam slov „nesmierna“ a „obrovská“? Jednoznačne! V ľudskej reči sú tieto dve slová ako-tak vhodné a relatívne dobre opisujú Božiu lásku. Nemyslíte si to? Keby som vás požiadal, aby ste opísali Božiu lásku, použili by ste tieto dve slová? S najväčšou pravdepodobnosťou nie, pretože Božiu lásku chápete a oceňujete len v rozsahu dvojrozmernej perspektívy, ktorá ešte nevystúpila do výšky trojrozmerného priestoru. Ak by som vás teda požiadal, aby ste opísali Božiu lásku, mali by ste pocit, že nemáte slov, alebo by ste dokonca ostali ticho. Možno sú pre vás tieto dve slová, o ktorých som dnes hovoril, ťažko pochopiteľné alebo možno jednoducho nesúhlasíte. To len svedčí o tom, že Boha oceňujete a chápete len povrchne a v úzkom rozsahu. Už som povedal, že Boh je nesebecký. Azda si spomínate na slovo „nesebecký“. Mohlo by to byť tak, že Božiu lásku možno opísať len ako nesebeckú? Nie je to príliš úzky rozsah? Aby ste z toho niečo mali, mali by ste sa nad touto otázkou viac zamyslieť.

Z vyššie uvedeného vyplýva, čo z povahy a podstaty Boha sme videli od prvého zázraku. Hoci je to príbeh, ktorý ľudia čítajú niekoľko tisíc rokov, má jednoduchý dej a ľudia sú svedkami jednoduchého javu. V tomto jednoduchom deji však môžeme vidieť niečo hodnotnejšie, a to povahu Boha a to, čo Boh má a čím je. Veci, ktoré Boh má a ktorými je, predstavujú Jeho samotného a sú výrazom Jeho vlastných myšlienok. Keď Boh vyjadruje svoje myšlienky, je to výraz hlasu Jeho srdca. Verí, že sa nájdu ľudia, ktorí Mu porozumejú, spoznajú Ho a pochopia Jeho vôľu, budú počuť hlas Jeho srdca a dokážu aktívne spolupracovať v snahe uspokojiť Jeho vôľu. Veci, ktoré Pán Ježiš vykonal, boli nemým výrazom Boha.

Teraz sa pozrime na nasledujúci úryvok: Vzkriesenie Lazára prináša Bohu slávu.

Aký dojem máte po jeho prečítaní? Tento zázrak Pána Ježiša má oveľa väčší význam než predchádzajúci zázrak, pretože žiadny zázrak neohromí viac, ako keď mŕtvy vstane z hrobu. V tom období malo veľmi veľký význam, že Pán Ježiš niečo také urobil. Keďže Boh sa stal telom, ľudia mohli vidieť len Jeho telesný zjav, Jeho praktickú stránku a nedôležitý aspekt. Aj keď niektorí ľudia vnímali a chápali niečo z Jeho charakteru alebo

niektoré zvláštne schopnosti, ktoré očividne mal, nikto nevedel, odkiaľ Pán Ježiš prišiel, kým vo svojej podstate skutočne je a aké ďalšie veci vlastne dokáže spraviť. Nič z tohto ľudstvo nevedelo. Mnohí ľudia preto chceli nájsť dôkaz, ktorý by im dal odpovede na tieto otázky o Pánovi Ježišovi, a tak spoznať pravdu. Mohol Boh urobiť niečo, aby preukázal svoju identitu? Pre Boha to bola hračka – bolo to veľmi jednoduché. Aby preukázal svoju identitu a podstatu, mohol urobiť niečo kdekoľvek a kedykoľvek, Boh však robil veci svojím vlastným spôsobom – podľa plánu a po krokoch. Nerobil veci neuvážene. Čakal skôr na vhodný čas a príležitosť, aby urobil niečo, vďaka čomu by človek pochopil, niečo, čo v sebe ukrývalo hlboký význam. Takto preukázal svoju autoritu a identitu. Mohlo teda zmŕtvychvstanie Lazára preukázať identitu Pána Ježiša? Pozrime sa na tento úryvok z Písma: „Keď to povedal, zvolal veľkým hlasom: ‚Lazár, poď von!‘ A mŕtvy vyšiel…“ Keď to Pán Ježiš urobil, povedal len jednu vec: „Lazár, poď von!“ Lazár potom vyšiel zo svojho hrobu – stalo sa tak len kvôli niekoľkým slovám, ktoré Pán vyslovil. V tomto čase Pán Ježiš nepripravil oltár a nerobil ani žiadne iné úkony. Len povedal túto jednu vec. Mali by sme to nazvať zázrakom alebo príkazom? Alebo to boli nejaké čary? Navonok sa zdá, že by sme to mohli nazvať zázrakom. Keď sa na to pozrieme zo súčasnej perspektívy, samozrejme, aj v takom prípade by sme to stále mohli nazvať zázrakom. Určite by sme to ale nemohli považovať za mágiu, ktorá má za cieľ zavolať dušu naspäť zo sveta mŕtvych, a v žiadnom prípade to neboli žiadne čary. Je správne povedať, že tento zázrak bol najnormálnejším, nepatrným prejavom autority Stvoriteľa. Toto je autorita a moc Boha. Boh má autoritu dosiahnuť, aby človek zomrel, aby jeho duša opustila telo a vrátila sa do podsvetia alebo kamkoľvek, kam by mala odísť. Čas smrti človeka a miesto, kam po smrti pôjde, určuje Boh. Tieto rozhodnutia môže spraviť kedykoľvek a kdekoľvek, bez toho, aby Ho obmedzovali ľudia, udalosti, predmety, priestor alebo geografické podmienky. Ak to chce urobiť, môže, pretože všetky veci a živé bytosti sú pod Jeho vládou, a všetko sa rodí, žije a hynie na základe Jeho slova a autority. Môže vzkriesiť mŕtveho, a to tiež kedykoľvek a kdekoľvek. Takúto autoritu má len Stvoriteľ.

Keď Pán Ježiš konal skutky ako vzkriesenie Lazára, Jeho cieľom bolo dať ľuďom a satanovi dôkaz, aby videli a spoznali, že všetko, čo súvisí s ľudstvom a jeho životom a smrťou, určuje Boh, a že hoci sa Boh stal telom, naďalej ovláda fyzický svet, ktorý je viditeľný, ako aj duchovný svet, ktorý ľudia nevidia. Urobil to preto, aby ľudstvo aj satan vedeli, že nič z toho, čo súvisí s ľudstvom, neovláda satan. Bolo to zjavenie a prejav Božej autority a zároveň to bol spôsob, ktorým Boh poslal všetkým veciam posolstvo, že život a smrť ľudstva sú v Božích rukách. Vzkriesenie Lazára Pánom Ježišom je jeden zo spôsobov, ktorými Stvoriteľ ľudstvo učí a poučuje. Bol to konkrétny skutok, počas ktorého použil svoju moc a autoritu, aby ľudstvo poučil a zabezpečil. Bol to spôsob, ktorým Stvoriteľ bez použitia slov umožnil ľudstvu vidieť pravdu, a síce že On všetko ovláda. Takto pomocou praktických skutkov ľudstvu povedal, že spása je možná jedine prostredníctvom Neho. Tento tichý prostriedok, ktorý použil na poučenie ľudstva, je

večný, nezmazateľný a v ľudských srdciach vyvoláva úžas a osvietenie, ktoré nikdy nevyprchá. Vzkriesenie Lazára prinieslo Bohu slávu a na každého jedného z nasledovateľov Boha to má veľký dopad. V každom človeku, ktorý tejto udalosti rozumie do hĺbky, pevne zakorení porozumenie a víziu, že len Boh môže ovládať život a smrť ľudstva. Boh má síce túto autoritu a prostredníctvom vzkriesenia Lazára poslal posolstvo o svojej zvrchovanosti nad životom a smrťou ľudstva, nebolo to však Jeho hlavné dielo. Boh nikdy nerobí nič, čo by nemalo zmysel. Každá jedna vec, ktorú učiní, má veľkú hodnotu a je to klenot, ktorý vyniká nad všetkými ostatnými. Keď prikáže, aby „človek vyšiel zo svojho hrobu“, v žiadnom prípade to nie je hlavný alebo jediný cieľ či prvok Jeho diela. Boh nerobí niečo, čo nemá zmysel. Vzkriesenie Lazára ako jedinečná udalosť primerane vyjadruje Božiu autoritu a preukazuje identitu Pána Ježiša. To je dôvod, prečo Pán Ježiš takýto zázrak už nezopakoval. Boh robí veci podľa vlastných zásad. V ľudskej reči by sme to mohli vyjadriť tak, že Boh sa vo svojej mysli zaoberá len vážnymi záležitosťami. To znamená, že keď niečo koná, neodchyľuje sa od účelu svojho diela. Vie, aké dielo chce v tejto fáze vykonať, čo chce dosiahnuť, a bude konať striktne podľa svojho plánu. Keby mal takúto schopnosť skazený človek, myslel by len na to, ako túto svoju schopnosť zjaviť, aby ostatní vedeli, aký je mocný, a klaňali sa mu, aby ich mohol ovládať a zničiť. Toto je zlo, ktoré pochádza od satana a nazýva sa skazenosť. Boh nemá takúto povahu ani podstatu. Keď niečo koná, Jeho zámerom nie je sa ukazovať, ale poskytnúť ľudstvu viac zjavenia a usmernení, preto ľudia v Biblii vidia tento jav len veľmi málo. Nechcem tým povedať, že Pán Ježiš mal obmedzenú moc, alebo že niečoho takého nebol schopný. Boh to jednoducho nechcel robiť, pretože vzkriesenie Lazára Pánom Ježišom malo veľmi praktický význam. Bolo to tak aj preto, lebo keď sa Boh stal telom, Jeho hlavným zámerom nebolo robiť zázraky ani vracať mŕtvych do života, ale vykonať dielo vykúpenia ľudstva. Veľká časť diela Pána Ježiša preto spočívala v učení a zabezpečovaní ľudí, pomoci ľuďom a udalosti ako zmŕtvychvstanie Lazára tvorili len malú časť služby, ktorú Pán Ježiš vykonával. Mohli by sme dokonca povedať, že „ukazovanie sa“ nepatrí do Božej podstaty, takže keď Pán Ježiš neukázal ďalšie zázraky, neznamenalo to, že sa úmyselne ovládal. Príčinou neboli ani obmedzenia prostredia a určite nie nedostatkom moci.

Keď Pán Ježiš vrátil Lazára späť medzi živých, povedal len pár slov: „Lazár, poď von!“ Nič iné nepovedal. Čo teda dokazujú tieto slová? Dokazujú, že Boh môže svojimi slovami dosiahnuť čokoľvek vrátane zmŕtvychvstania zosnulého človeka. Keď Boh stvoril všetky veci a svet, urobil to pomocou slov – vyslovených príkazov, slov s autoritou. Takto stvoril všetky veci a takto to dosiahol. Bolo to rovnaké, ako keby tých pár slov, ktoré Pán Ježiš vyslovil, povedal Boh, keď stvoril nebo a zem a všetky veci. Tiež v sebe mali autoritu Boha a moc Stvoriteľa. Všetky veci vznikli a vytrvali vďaka slovám vychádzajúcim z úst Boha. Lazár rovnako tak vyšiel zo svojho hrobu vďaka slovám z úst Pána Ježiša. Bola to autorita Boha, ktorá sa prejavila a uplatnila v Jeho vtelenom tele. Tento typ autority a schopností patril Stvoriteľovi a Synovi človeka, v ktorom sa Stvoriteľ

realizoval. Toto naučil Boh ľudstvo tým, že vrátil Lazára späť medzi živých. Týmto sa naša diskusia na túto tému skončila. Prečítajme si teraz ešte niečo v Písma.

10. Farizeji súdia Ježiša

Mk 3, 21-22 Keď o tom počuli Jeho priatelia, vyšli, aby Ho chytili, lebo hovorili: „Pomiatol sa.“ A zákonníci, ktorí prišli z Jeruzalema, hovorili: „Posadol Ho Belzebub a s kniežaťom démonov vyháňa démonov.“

11. Ježiš karhá farizejov

Mt 12, 31-32 Preto vám hovorím: „Ľuďom sa odpustí každý hriech a rúhanie, ale rúhanie proti Duchu Svätému sa im neodpustí. A kto by povedal slovo proti Synovi človeka, odpustí sa mu, ale kto by hovoril proti Duchu Svätému, neodpustí sa mu ani na tomto svete, ani na budúcom.“

Mt 23, 13-15 Ale beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo zatvárate nebeské kráľovstvo pred ľuďmi, lebo ani sami nevchádzate, ani nedovoľujete vchádzať tým, čo vchádzajú. Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo vyžierate domy vdov a pre zámienku sa dlho modlíte; preto vás čaká väčšie zatratenie. Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo obchádzate more i zem, aby ste získali jedného prozelytu, a keď sa stane prozelytom, urobíte z neho dvojnásobne väčšie dieťa pekla, než ste vy sami.

Vyššie uvedené dva úryvky majú rozdielny obsah. Pozrime sa najskôr na prvý úryvok: Farizeji súdia Ježiša.

V Biblii farizeji posudzovali samotného Ježiša a veci, ktoré vykonal, takto: „… hovorili: ‚Pomiatol sa.‘ … ‚Posadol Ho Belzebub a s kniežaťom démonov vyháňa démonov.‘“ (Mk 3, 21-22) Keď zákonníci a farizeji súdili Pána Ježiša, neopakovali len slová iných ľudí a nebola to ani nepodložená domnienka – bol to záver, ktorý si o Pánovi Ježišovi vyvodili z toho, čo videli a počuli o Jeho skutkoch. Hoci k svojmu záveru naoko dospeli v mene spravodlivosti a ľuďom sa zdalo, že bol dobre podložený, aroganciu, s ktorou súdili Pána Ježiša, bolo ešte aj pre nich ťažké prijať. Šialená energia ich nenávisti k Pánovi Ježišovi odhalila ich vlastné divoké ambície a ich zlé satanské tváre, ako aj ich nežičlivú prirodzenosť, s ktorou odporovali Bohu. To, čo povedali, keď Pána Ježiša súdili, spôsobili ich divoké ambície, žiarlivosť a škaredá a zlomyseľná prirodzenosť ť ich nepriateľstva k Bohu a pravde. Neskúmali pôvod skutkov Pána Ježiša ani podstatu toho, čo povedal či vykonal. Namiesto toho slepo, v stave pobláznenéhо vzrušenia a s úmyselnou zlovôľou napadli a zneuctili to, vykonal. Zašli až tak ďaleko, že zámerne zneuctili Jeho Ducha, teda Ducha Svätého, čo je Boží Duch. Toto mali na mysli, keď povedali: „Pomiatol sa“, „Belzebub“ a „knieža démonov“. Povedali tým, že Duch Boží je Belzebub a knieža démonov. Dielo vteleného Božieho Ducha, ktorý sa zaodel do tela, charakterizovali ako šialenstvo. Rúhali sa, keď označili Božieho Ducha za Belzebuba a knieža démonov, a navyše odsúdili Božie dielo a Pána Ježiša Krista, ktorému sa tiež rúhali. Podstata ich odporu a rúhania sa Bohu bola úplne rovnaká ako podstata odporu

a rúhania sa Bohu zo strany satana a démonov. Nezastupovali len skazených ľudí, ale boli stelesnením satana. Pre satana predstavovali spojencov medzi ľuďmi. Boli jeho komplicmi a lokajmi. Podstatou ich rúhania a pošpiňovania Pána Ježiša Krista bol ich boj s Bohom o postavenie, ich zápas s Bohom a nekonečné skúšanie Boha. Podstata ich odporu a nepriateľského postoja k Bohu, ako aj ich slov a myšlienok, bola priamym rúhaním a nahnevala Božieho Ducha. Boh preto na základe toho, čo povedali a urobili, vyniesol primeraný súd a rozhodol, že ich skutky sú hriechom rúhania sa Duchu Svätému. Tento hriech je neodpustiteľný tak v tomto svete, ako aj vo svete, ktorý príde, a potvrdzuje ho nasledujúca pasáž z Písma: „Rúhanie proti Duchu Svätému sa ľuďom neodpustí“ a „kto by hovoril proti Duchu Svätému, neodpustí sa mu ani na tomto svete, ani na budúcom“. Porozprávajme sa dnes o pravom význame týchto slov Boha: „neodpustí sa mu ani na tomto svete, ani na budúcom.“ Demystifikujme teda to, ako Boh napĺňa slová: „neodpustí sa mu ani na tomto svete, ani na budúcom.“

Všetko, o čom sme hovorili, súvisí s povahou Boha a Jeho postojom k ľuďom, udalostiam a veciam. Prirodzene, ani dva úryvky uvedené vyššie nie sú výnimkou. Všimli ste si niečo v týchto dvoch úryvkoch z Písma? Niektorí ľudia hovoria, že v nich vidia hnev Boha. Niektorí zas tvrdia, že vidia tú stránku Božej povahy, ktorá netoleruje urážku zo strany ľudstva, a že ak ľudia urobia niečo, čím sa budú rúhať Bohu, neodpustí im. Napriek tomu, že ľudia v týchto dvoch úryvkoch vidia a vnímajú hnev Boha a to, že netoleruje urážku zo strany ľudstva, stále skutočne nerozumejú Jeho postoju. Tieto dva úryvky obsahujú skryté zmienky o pravom postoji Boha a Jeho prístupe k tým, ktorí sa Mu rúhajú a hnevajú Ho. Jeho postoj a prístup dokazujú pravý význam nasledujúceho úryvku: „Kto by hovoril proti Duchu Svätému, neodpustí sa mu ani na tomto svete, ani na budúcom.“ Keď sa ľudia rúhajú Bohu a hnevajú Ho, vynesie verdikt a tento verdikt je výsledkom, ktorý vydáva. V Biblii je to opísané takto: „Preto vám hovorím: Ľuďom sa odpustí každý hriech a rúhanie, ale rúhanie proti Duchu Svätému sa im neodpustí“ (Mt 12, 31) a „Ale beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci.“ (Mt 23, 13) Je však v Biblii zaznamenané, aký bol výsledok pre tých zákonníkov a farizejov, ako aj tých, ktorí po tom, ako Pán Ježiš povedal tieto slová, povedali, že je blázon? Je tam zaznamenané, že dostali nejaký trest? S istotou môžeme povedať, že nie. Keď hovoríme „nie“, neznamená to, že takýto záznam neexistuje, len to, že nebol zaznamenaný žiadny výsledok, ktorý by bolo možné vidieť ľudskými očami. Keď povieme, že „to nebolo zaznamenané“, objasníme tým postoj a zásady Boha týkajúce zaobchádzania s určitými vecami. Boh nezatvára oči ani uši pred ľuďmi, ktorí sa Mu rúhajú alebo Mu odporujú, dokonca ani pred tými, ktorí Ho ohovárajú – ľuďmi, ktorí Ho úmyselne napádajú, ohovárajú a preklínajú Ho – k takýmto ľuďom má jasný postoj. Týchto ľudí nenávidí a vo svojom srdci ich odsudzuje. Dokonca otvorene deklaruje, k čomu to povedie, aby ľudia vedeli, že k tým, ktorí sa Mu rúhajú, má jasný postoj, a tiež aby vedeli, ako určí ich výsledok. Keď však Boh povedal tieto veci, ľudia len zriedka videli pravdu o tom, ako by Boh s takýmito ľuďmi zaobchádzal, a nerozumeli zásadám výsledku a verdiktu, ktorý

Boh vydal. To znamená, že ľudia nevidia, aký je konkrétny prístup Boha a Jeho metódy, ktorými s nimi bude zaobchádzať. Súvisí to so zásadami, na základe ktorých Boh koná. So zlým správaním niektorých ľudí si Boh poradí pomocou faktov, ktoré sa dejú. To znamená, že neoznámi, že zhrešili, a neurčí ich výsledok, ale priamo použije fakty, aby im pridelil trest a spravodlivú odplatu. Keď k týmto faktom dôjde, potrestané je ľudské telo. Trest je teda niečo, čo možno vidieť ľudskými očami. Keď sa Boh zaoberá zlým správaním niektorých ľudí, jednoducho ich prekľaje slovami a zošle na nich aj svoj hnev. Trestom, ktorý dostanú, však môže byť niečo, čo nevidia. Takýto výsledok ale môže byť závažnejší než výsledky, ktoré ľudia vidia, napríklad potrestanie alebo zabitie. Je to preto, lebo keď Boh určil, že daného človeka nezachráni, že mu už nebude prejavovať milosť alebo k nemu už nebude znášanlivý a nedá mu viac príležitostí, zaujme k nemu taký postoj, že si ho nebude všímať. Aký význam má v tomto prípade slovo „nevšímať si“? Základný význam tohto slova je odsunúť nabok, ignorovať a viac tomu nevenovať pozornosť. Keď si však v tomto prípade Boh niekoho nevšíma, má to dve vysvetlenia: prvé je také, že život tohto človeka a všetko, čo s ním súvisí, odovzdal do rúk satana a už za neho viac nie je zodpovedný a neriadi ho. Boha sa už nijako netýka, či je tento človek šialený alebo hlúpy, mŕtvy alebo živý alebo či zostúpil do pekla, aby tam bol potrestaný. Znamenalo by to, že takéto stvorenie by k Stvoriteľovi nemalo žiadny vzťah. Druhé vysvetlenie hovorí, že Boh určil, že chce s takýmto človekom spraviť niečo sám, svojimi vlastnými rukami. Je možné, že využije jeho službu, alebo ho použije ako protipól. Je možné, že s týmto človekom naloží nejakým osobitným spôsobom, že s ním bude zaobchádzať osobitne, ako napríklad s Pavlom. Toto je zásada a postoj v srdci Boha, na základe ktorých určil, ako s týmto človekom naloží. Keď teda ľudia Bohu odporujú, ohovárajú Ho a rúhajú sa Mu, keď hnevajú Jeho povahu alebo prekročia hranice Jeho znášanlivosti, na dôsledky je hrozné čo i len pomyslieť. Najvážnejším dôsledkom je, keď Boh raz a navždy odovzdá ich život a všetko, čo s nimi súvisí, do rúk satana. Neodpustí sa im na celú večnosť. Znamená to, že takýto človek sa stal potravou v ústach satana, hračkou v jeho rukách a Boh s ním už nemá viac nič do činenia. Viete si predstaviť tú mizériu, keď satan pokúšal Jóba? Jób ohromne trpel aj napriek podmienke, že satan nesmel siahnuť na jeho život. A nie je ešte ťažšie si predstaviť tú spúšť, ktorú by satan napáchal na niekom, kto by mu bol úplne odovzdaný, koho by mal plne vo svojej moci, kto by úplne prišiel o starostlivosť a milosť Boha, kto by už nebol pod vládou Stvoriteľa, bol by zbavený práva uctievať Ho a byť stvorením pod Božou vládou a koho vzťah s Pánom stvorenia by bol úplne prerušený? To, ako satan prenasledoval Jóba, bolo možné vidieť ľudskými očami, no keď Boh odovzdá život človeka satanovi, dôsledky si človek ani nevie predstaviť. Ľudia sa napríklad môžu znova narodiť ako krava či somár, niektorých sa môžu zmocniť a posadnúť ich nečistí, zlí duchovia a tak ďalej. Takéto výsledky dosiahnu niektorí ľudia, ktorých Boh vydá satanovi. Navonok to vyzerá tak, že ľudia, ktorí Pána Ježiša zosmiešňovali, ohovárali Ho, odsudzovali a rúhali sa Mu, netrpeli žiadnymi dôsledkami. Pravda je však taká, že

Boh má ku všetkému svoj prístup. Nemusí ľuďom jasne povedať, aký bude výsledok Jeho konania vo vzťahu ku každému človeku. Niekedy nehovorí priamo, ale skôr priamo koná. To, že o tom nehovorí, neznamená, že nejestvuje žiadny výsledok – v takom prípade je celkom možné, že výsledok je ešte závažnejší. Navonok sa môže zdať, že existujú ľudia, ktorým Boh priamo nehovorí o svojom postoji, v skutočnosti je to však tak, že im nechcel dlho venovať svoju pozornosť. Nechce ich viac vidieť. Kvôli veciam, ktoré vykonali, a ich správaniu, kvôli ich prirodzenosti-podstate jednoducho chce, aby Mu zmizli z očí, chce ich odovzdať priamo satanovi, dať satanovi ich ducha, dušu a telo a dovoliť mu, aby si s nimi robil, čo chce. Je jasné, nakoľko ich nenávidí, nakoľko je nimi znechutený. Ak nejaký človek nahnevá Boha natoľko, že Boh ho už nechce ani vidieť a je pripravený sa ho úplne vzdať, nechce sa ním už sám zaoberať – ak sa to dostane do takého bodu, že ho odovzdá satanovi, nech si s ním robí, čo chce, dovolí satanovi, aby ho ovládal, pohltil a zaobchádzal s ním, ako sa mu páči – takýto človek načisto skončil. Bolo mu navždy odňaté právo byť človekom a jeho právo byť stvorením, ktoré stvoril Boh, zaniklo. Nie je to ten najťažší trest?

Všetko, čo je uvedené vyššie, dôkladne vysvetľuje slová: „neodpustí sa mu ani na tomto svete, ani na budúcom.“ Zároveň to slúži ako jednoduchý komentár k uvedeným úryvkom z Písma. Verím, že teraz tomu už rozumiete.

Teraz si prečítajme nasledujúce úryvky z Písma.

12. Slová Ježiša k učeníkom po Jeho zmŕtvychvstaní

Jn 20, 26-29 A po ôsmich dňoch boli vnútri opäť Jeho učeníci a s nimi Tomáš. Potom prišiel Ježiš, dvere boli zatvorené, postavil sa doprostred a povedal: „Pokoj vám!“ Potom povedal Tomášovi: „Natiahni sem prst a pozri si Moje ruky, natiahni sem ruku a vlož ju do Môjho boku a nebuď neveriaci, ale veriaci.“ Tomáš Mu odpovedal: „Môj Pán a Môj Boh.“ Ježiš mu povedal: „Tomáš, pretože si Ma videl, uveril si; blahoslavení sú tí, čo nevideli, a predsa uverili.“

Jn 21, 16-17 Druhýkrát sa Ho spýtal: „Šimon, syn Jánov, miluješ Ma?“ On Mu odpovedal: „Áno, Pane, Ty vieš, že Ťa milujem.“ Povedal mu: „Pas Moje ovce.“ Tretíkrát sa Ho spýtal: „Šimon, syn Jánov, miluješ Ma?“ Peter sa zarmútil, lebo sa Ho tretíkrát spýtal: „Miluješ Ma?“ A on mu povedal: „Pane, Ty vieš všetko, Ty vieš, že Ťa milujem.“ Ježiš mu povedal: „Pas Moje ovce.“

V týchto úryvkoch sú opísané určité veci, ktoré Pán Ježiš vykonal a povedal svojim učeníkom po svojom zmŕtvychvstaní. Najprv sa pozrime, či je Pán Ježiš v niečom iný pred zmŕtvychvstaním a po ňom. Bol stále tým istým Pánom Ježišom ako predtým? V Písme sa nachádza nasledujúci riadok, ktorý opisuje Pána Ježiša po zmŕtvychvstaní: „Potom prišiel Ježiš, dvere boli zatvorené, postavil sa doprostred a povedal: ‚Pokoj vám!‘“ Je úplne jasné, že Pán Ježiš v tom čase už neprebýval v hmotnom, ale v duchovnom tele. Bolo to preto, lebo prekročil obmedzenia tela. Dvere boli síce zatvorené, no On mohol aj tak vojsť medzi ľudí a dovoliť im, aby Ho uvideli. Toto je

najväčší rozdiel medzi Pánom Ježišom po zmŕtvychvstaní a Pánom Ježišom žijúcim v tele pred zmŕtvychvstaním. Hoci vo vzhľade duchovného tela v danej chvíli a vo vzhľade Pána Ježiša predtým nebol žiadny rozdiel, ľudia Ho od tej chvíle vnímali ako cudzieho, pretože po tom, ako vstal z mŕtvych, sa stal duchovným telom, ktoré v porovnaní s Jeho predchádzajúcim telom bolo pre ľudí väčšou záhadou a viac ich miatlo. Zároveň to spôsobilo, že Pán Ježiš a ľudia si boli vzdialenejší a ľudia mali vo svojich srdciach pocit, že v tej chvíli sa stal záhadnejším. Toto poznanie a pocity ľudí náhle vrátili do doby, keď verili v Boha, ktorého nemohli vidieť ani sa Ho dotknúť. Prvá vec, ktorú teda Pán Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní urobil, bola tá, že ľuďom dovolil, aby Ho videli, a potvrdil, že existuje a že vstal z mŕtvych. Tento skutok navyše obnovil Jeho vzťah s ľuďmi z čias, keď pôsobil v tele, keď bol Kristom, ktorého mohli vidieť a ktorého sa mohli dotknúť. Jedným z dôsledkov toho je, že ľudia vôbec nepochybovali o tom, že Pán Ježiš po tom, ako Ho pribili na kríž, vstal z mŕtvych, a nemali ani žiadne pochybnosti o Jeho diele spočívajúcom vo vykúpení ľudstva. Skutočnosť, že Pán Ježiš sa po svojom zmŕtvychvstaní zjavil ľuďom a dovolil im, aby Ho uvideli a dotkli sa Ho, navyše pevne ukotvila ľudstvo vo Veku milosti. To zaistilo, že ľudia sa odteraz nebudú na domnelom základe spočívajúcom v tom, že Pán Ježiš „zmizol“ alebo „bez slova odišiel“, vracať do predchádzajúceho Veku zákona. Takto zabezpečil, že budú pokračovať v napredovaní a nasledovať učenie Pána Ježiša a dielo, ktoré vykonal. Týmto sa formálne otvorila nová etapa v diele vo Veku milosti a ľudia, ktorí žili pod zákonom, od tejto chvíle zákon formálne opustili a vstúpili do novej éry, do nového začiatku. Toto sú mnohostranné významy zjavenia Pána Ježiša ľudstvu po zmŕtvychvstaní.

Keďže Pán Ježiš teraz prebýval v duchovnom tele, ako sa Ho ľudia mohli dotknúť a ako Ho mohli vidieť? Táto otázka sa dotýka významu toho, že Pán Ježiš sa zjavil ľuďom. Všimli ste si niečo v úryvkoch z Písma, ktoré sme si práve prečítali? Duchovné telá vo všeobecnosti nie sú viditeľné a nemožno sa ich dotknúť a po zmŕtvychvstaní bolo dielo, ktoré Pán Ježiš na seba vzal, už dokončené. Teoreticky teda nemal vôbec žiadnu potrebu vracať sa medzi ľudí vo svojom pôvodnom obraze a stretnúť sa s nimi. Zjavenie duchovného tela Pána Ježiša ľuďom ako Tomáš však spôsobilo, že Jeho zjavenie bolo konkrétnejšie a preniklo hlbšie do ľudských sŕdc. Keď prišiel k neveriacemu Tomášovi, dovolil mu, aby sa dotkol Jeho ruky, a povedal mu: „Natiahni sem ruku a vlož ju do Môjho boku a nebuď neveriaci, ale veriaci.“ Tieto slová a skutky neboli vecami, ktoré Pán Ježiš chcel povedať a urobiť len po svojom zmŕtvychvstaní. V skutočnosti to boli veci, ktoré chcel povedať a urobiť ešte predtým, ako Ho pribili na kríž, pretože Tomášove pochybnosti nevznikli až vtedy, ale mal ich počas celého svojho nasledovania Pána Ježiša. Je zjavné, že Pán Ježiš mal k ľuďom ako Tomáš pochopenie ešte skôr, než Ho pribili na kríž. Čo z toho teda môžeme vyvodiť? Po zmŕtvychvstaní bol stále tým istým Pánom Ježišom. Jeho podstata sa nezmenila. Bol tu však Pán Ježiš, ktorý vstal z mŕtvych a vrátil sa z duchovného sveta so svojím pôvodným obrazom, so svojou pôvodnou povahou a porozumením pre ľudstvo z čias, keď bol v tele. Preto išiel najprv

k Tomášovi a nechal ho, nech sa Mu dotkne rebra, a to nielen preto, aby Tomáš videl Jeho duchovné telo po zmŕtvychvstaní, ale aj preto, aby sa dotkol Jeho duchovného tela a cítil jeho existenciu, a tak sa úplne zbavil svojich pochybností. Skôr než Pána Ježiša pribili na kríž, Tomáš vždy pochyboval o tom, že je Kristus, a nebol schopný veriť. Veriť v Boha začal až na základe toho, čo videl na vlastné oči a čoho sa mohol dotknúť vlastnými rukami. Pán Ježiš dobre rozumel viere takéhoto človeka. Títo ľudia verili len v Boha na nebi a vôbec neverili v toho, ktorého zoslal Boh, alebo v Krista v tele a ani ho neprijali. Preto, by Tomáš uznal existenciu Pána Ježiša a to, že je naozaj vtelený Boh, a aby v to veril, dovolil mu vystrieť ruku a dotknúť sa Jeho rebra. Boli Tomášove pochybnosti pred zmŕtvychvstaním Pána Ježiša a po ňom v niečom rozdielne? Vždy pochyboval a okrem toho, že sa mu duchovné telo Pána Ježiša osobne zjavilo a dovolil mu dotknúť sa stôp po klincoch na Jeho tele neexistoval iný spôsob, ako by ktokoľvek mohol jeho pochybnosti vyvrátiť a odohnať. Takže od chvíle, keď Pán Ježiš dovolil Tomášovi, aby sa dotkol Jeho rebra, a Tomáš mohol skutočne vnímať existenciu stôp po klincoch, jeho pochybnosti zmizli a skutočne vedel, že Pán Ježiš vstal z mŕtvych. Uznal a uveril, že Pán Ježiš bol pravý Kristus a vtelený Boh. Hoci v tejto chvíli už viac nepochyboval, navždy stratil možnosť stretnúť sa s Kristom. Navždy stratil možnosť byť s Ním, nasledovať Ho, spoznať Ho. Stratil možnosť, aby ho Kristus zdokonalil. Zjavenie a slová Pána Ježiša boli záverom a verdiktom o viere tých, ktorí boli plní pochybností. Použil svoje skutočné slová a skutky, aby pochybovačom a tým, čo verili len v Boha na nebi, ale neverili v Krista, povedal: Boh ich vieru neschvaľoval a neschvaľoval ani to, aby Ho nasledovali, keď o Ňom pochybujú. Deň, keď úplne uverili v Boha a Krista, mohol byť len dňom, keď Boh dokončil svoje veľkolepé dielo. Samozrejme, ten deň bol zároveň dňom vynesenia verdiktu nad ich pochybovaním. Ich postoj ku Kristovi určil ich osud, ich tvrdošijné pochybnosti znamenali, že ich viera im nepriniesla žiadne ovocie, a ich tvrdosť zas znamenala, že ich nádeje boli márne. Keďže ich vieru v Boha na nebi živili ilúzie a ich pochybnosti o Kristovi boli v skutočnosti ich pravým postojom k Bohu, aj keď sa dotkli stôp po klincoch na tele Pána Ježiša, ich viera bola naďalej zbytočná a ich výsledky možno opísať len ako naberanie vody deravým košom, teda úplne zbytočne. To, čo Pán Ježiš povedal Tomášovi, bolo očividne to, čo hovorí každému človeku: Pán Ježiš, ktorý vstal z mŕtvych, je Pán Ježiš, ktorý tridsaťtri a pol roka pracoval medzi ľuďmi. Hoci Ho pribili na kríž a bol v údolí tieňa smrti a hoci vstal z mŕtvych, nijako sa nezmenil. Aj keď mal teraz na tele stopy po klincoch a hoci vstal z mŕtvych a vyšiel z hrobu, Jeho povaha, Jeho porozumenie pre ľudstvo a Jeho úmysly týkajúce sa ľudstva sa ani trochu nezmenili. Ľuďom tiež hovoril, že zišiel z kríža, zvíťazil nad hriechom, prekonal ťažkosti a zvíťazil nad smrťou. Stopy po klincoch boli len dôkazom Jeho víťazstva nad satanom, dôkazom, že je obetou za hriech, aby úspešne vykúpil celé ľudstvo. Ľuďom hovoril, že už na seba vzal hriechy ľudstva a dokončil svoje dielo vykúpenia. Keď sa vrátil, aby navštívil svojich učeníkov, prostredníctvom svojho zjavenia im povedal: „Som stále živý, stále existujem a dnes pred vami skutočne stojím, aby ste Ma videli a dotkli sa Ma. Vždy budem s

vami.“ Pán Ježiš chcel tiež použiť Tomášov prípad ako varovanie ľudí budúcnosti: Hoci Pána Ježiša vo svojej viere v Neho nemôžeš vidieť ani sa Ho dotknúť, si kvôli svojej pravej viere požehnaný, kvôli nej Pána Ježiša vidíš a takýto človek je požehnaný.

Slová o tom, že Pán Ježiš prehovoril, keď sa zjavil Tomášovi, ktoré sú zaznamenané v Biblii, veľmi pomáhajú všetkým ľuďom vo Veku milosti. Jeho zjavenie Tomášovi a slová, ktoré mu povedal, mali veľmi veľký vplyv na nasledujúce generácie – ich význam je večný. Tomáš predstavuje človeka, ktorý v Boha verí, no pochybuje o Ňom. Je podozrievavý, má zlovestné srdce, je vierolomný a neverí vo veci, ktoré Boh dokáže. Neverí v Božiu všemohúcnosť a Jeho zvrchovanosť a neverí ani vo vteleného Boha. Zmŕtvychvstanie Pána Ježiša bolo však v rozpore s týmito charakteristikami a navyše mu umožnilo objaviť a uvedomiť si svoju vlastnú pochybnosť, uznať svoju vierolomnosť a začať skutočne veriť v existenciu a zmŕtvychvstanie Pána Ježiša. To, čo sa stalo s Tomášom, bolo varovaním a upozornením pre neskoršie generácie, aby si viac ľudí mohlo uvedomiť, že nemajú pochybovať ako Tomáš a že ak budú plní pochybností, upadnú do temnoty. Ak nasleduješ Boha, no rovnako ako Tomáš sa vždy chceš dotknúť Pánovho rebra a cítiť Jeho stopy po klincoch, aby si si potvrdil alebo overil, či Boh existuje, a aby si o tom špekuloval, Boh ťa zaprie. Pán Ježiš teda od ľudí vyžaduje, aby neboli ako Tomáš a neverili len tomu, čo vidia na vlastné oči, ale boli čistými, čestnými ľuďmi, aby nemali o Bohu pochybnosti, ale v Neho jednoducho verili a nasledovali Ho. Takíto ľudia sú požehnaní. To je veľmi malá požiadavka Pána Ježiša na ľudí a tiež varovanie pre Jeho nasledovateľov.

Vyššie je uvedený postoj Pána Ježiša k tým, ktorí sú plní pochybností. Čo teda povedal Pán Ježiš tým, ktorí v Neho dokážu úprimne uveriť a nasledovať Ho, a čo pre nich urobil? Na to sa pozrieme teraz v rozhovore medzi Pánom Ježišom a Petrom.

V tomto rozhovore sa Pán Ježiš opakovane opýtal Petra jednu vec: „Šimon, syn Jánov, miluješ Ma?“ Toto je vyššia úroveň, ktorú Pán Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní vyžadoval od ľudí ako Peter, ľudí, ktorí skutočne veria v Krista a snažia sa milovať Pána. Táto otázka mala charakter vyšetrovania a vypočúvania. Ba čo viac, bola to požiadavka na ľudí ako Peter a tiež niečo, čo sa od nich očakávalo. Pán Ježiš použil túto metódu kladenia otázok, aby ľudia o sebe premýšľali, pozreli sa do svojho vnútra a opýtali sa: Aké má Pán Ježiš na ľudí požiadavky? Milujem Pána? Som človekom, ktorý miluje Boha? Ako by som mal milovať Boha? Aj keď Pán Ježiš položil túto otázku len Petrovi, pravda je taká, že keď mu kládol tieto otázky, vo svojom srdci chcel túto príležitosť využiť na to, aby rovnakú otázku položil viacerým ľuďom, ktorí sa snažia milovať Boha. Ide len o to, že Peter mal to požehnanie predstavovať tento druh človeka a dostať túto otázku z úst samotného Pána Ježiša.

V porovnaní s nasledujúcimi slovami, ktoré Pán Ježiš povedal Tomášovi po svojom zmŕtvychvstaní: „Natiahni sem ruku a vlož ju do môjho boku a nebuď neveriaci, ale veriaci“, Jeho otázka, ktorú Petrovi položil trikrát: „Šimon, syn Jánov, miluješ Ma?“, umožňuje ľuďom lepšie precítiť tvrdosť postoja Pána Ježiša a naliehavosť, ktorú

pociťoval, keď kládol otázky. Pokiaľ ide o neveriaceho Tomáša a jeho klamlivú prirodzenosť, Pán Ježiš mu dovolil, aby natiahol ruku a dotkol sa stôp po klincoch na Jeho tele, v dôsledku čoho Tomáš uveril, že Pán Ježiš je Syn človeka, ktorý vstal z mŕtvych, a uznal Jeho identitu Krista. A hoci Pán Ježiš Tomáša prísne nepokarhal ani o ňom slovne nevyjadril žiadny jasný súd, pomocou praktických skutkov mu dal spoznať, že mu rozumie, pričom však zároveň prejavil svoj postoj a rozhodnutie vo vzťahu k takémuto človeku. Zo slov Pána Ježiša nie sú zrejmé Jeho požiadavky na takéhoto človeka ani očakávania, ktoré na neho kladie, pretože ľudia ako Tomáš proste nemajú ani štipku pravej viery. Požiadavky Pána Ježiša na takýchto ľudí siahajú len takto ďaleko, ale postoj k ľuďom ako Peter, ktorý Pán Ježiš zjavil, je úplne iný. Od Petra nepožadoval, aby natiahol svoju ruku a dotkol sa Jeho stôp po klincoch, ani mu nepovedal: „Nebuď neveriaci, ale veriaci.“ Namiesto toho mu opakovane kládol rovnakú otázku. Bola to zmysluplná otázka vyvolávajúca úvahy, otázka, ktorá musí v každom nasledovateľovi Krista vyvolať výčitky a strach, a zároveň mu dá pocítiť úzkosť a zármutok Pána Ježiša. A keď takíto ľudia cítia veľkú bolesť a utrpenie, dokážu lepšie porozumieť obavám a starostlivosti Pána Ježiša Krista a uvedomia si Jeho úprimné učenie a prísne požiadavky na čistých, čestných ľudí. Otázka Pána Ježiša umožňuje ľuďom vnímať, že očakávania Pána od ľudí, ktoré sa zjavujú v týchto jednoduchých slovách, nespočívajú len v tom, aby v Neho uverili a nasledovali Ho, ale aby v sebe mali lásku a milovali svojho Pána a svojho Boha. Takáto láska je starostlivá a poslušná. Znamená, že ľudia pre Boha žijú a zomierajú, všetko Mu zasvätia, odovzdajú sa Mu a dajú Mu všetko. Takáto láska navyše Boha utešuje, dovoľuje Mu radovať sa zo svedectva a odpočívať. Ľudstvo tým Bohu spláca dlh. Je to zodpovednosť, povinnosť, úloha človeka a cesta, po ktorej musia ľudia ísť celý svoj život. Tieto tri otázky boli požiadavkou na Petra a všetkých ľudí, ktorí mali byť zdokonalení, ako aj ich upozornením. Práve tieto tri otázky Petra viedli a motivovali k tomu, aby v živote kráčal po svojej ceste až do konca, a boli to tieto tri otázky Pána Ježiša počas Jeho rozlúčky, ktoré Petra viedli k tomu, aby sa vydal na cestu za zdokonalením a k tomu, aby sa z lásky k Pánovi staral o Jeho srdce, poslúchal Ho a utešoval a kvôli tejto láske obetoval celý svoj život a svoje bytie.

Počas Veku milosti bolo Božie dielo primárne určené pre dva druhy ľudí. Prvým boli ľudia, ktorí v Neho uverili a nasledovali Ho, dokázali dodržiavať Jeho prikázania, niesť kríž a držať sa cesty Veku milosti. Tento druh ľudí získal Božie požehnanie a tešil sa z Jeho milosti. Druhým typom človeka boli ľudia ako Peter, ktorí mohli byť zdokonalení. Pán Ježiš teda po svojom zmŕtvychvstaní najprv spravil tieto dve veci, ktoré mali najväčší zmysel. Jednu urobil s Tomášom a druhú s Petrom. Čo tieto dve veci vyjadrujú? Predstavujú skutočné zámery Boha zachrániť ľudstvo? Predstavujú úprimnosť Boha k ľudstvu? Dielo, ktoré vykonal s Tomášom, spočíva vo varovaní ľudí, aby nepochybovali, ale jednoducho uverili. Dielo, ktoré vykonal s Petrom, zas spočívalo v posilnení viery ľudí ako Peter, v objasnení Jeho požiadaviek na tento druh človeka a predstavení cieľov, ktoré by mal dosahovať.

Pán Ježiš sa po svojom zmŕtvychvstaní zjavil ľuďom, ktorým považoval za potrebné sa zjaviť. Hovoril s nimi, vyslovil svoje požiadavky a zanechal za sebou svoje úmysly, ktoré mal s ľuďmi, a to, čo od nich očakáva. To znamená, že Jeho starosť o ľudstvo a požiadavky na ľudí sa nezmenili, ani keď bol vteleným Bohom. Zostali rovnaké, keď bol v tele, aj keď bol po ukrižovaní vo svojom duchovnom tele a vstal z mŕtvych. O týchto učeníkov si robil starosti pred ukrižovaním a vo svojom srdci mal jasno, v tom, v akom stave je každý jeden človek. Rozumel nedostatkom každého človeka a, samozrejme, po svojej smrti, zmŕtvychvstaní a po tom, ako sa stal duchovným telom, rozumel ľuďom rovnako, ako keď bol v tele. Vedel, že ľudia si neboli úplne istí Jeho identitou Krista, ale keď bol v tele, nemal na nich prísne požiadavky. Po zmŕtvychvstaní sa im však zjavil a rozhodne ich uistil, že Pán Ježiš prišiel od Boha a že On je vtelený Boh. Svoje zjavenie a zmŕtvychvstanie použil ako najväčšiu víziu a motiváciu celoživotného hľadania ľudstva. Jeho zmŕtvychvstanie nielen dodalo silu všetkým, ktorí Ho nasledovali, ale zároveň medzi ľuďmi dôkladne zakorenilo Jeho dielo Veku milosti, a tak sa evanjelium o spáse Pána Ježiša vo Veku milosti postupne šírilo do všetkých kútov, v ktorých ľudia žili. Povedal by si, že zjavenie Pána Ježiša po zmŕtvychvstaní malo nejaký význam? Keby si bol v tom čase Tomášom alebo Petrom a vo svojom živote by si sa stretol s niečím takým významným, aký vplyv by to na teba malo? Vnímal by si to ako najlepšiu a najväčšiu víziu svojho života, v ktorom veríš v Boha? Vnímal by si to ako silu, ktorá ťa vedie, keď Boha počas celého svojho života nasleduješ, snažíš sa Ho uspokojiť a milovať? Vynaložil by si celoživotné úsilie, aby si túto najväčšiu z vízií šíril? Prijal by si šírenie spásy Ježiša Krista ako poverenie od Boha? Aj keď ste to nezažili, príklad Tomáša a Petra dnešným ľuďom stačí na to, aby jasne porozumeli Bohu a Jeho vôli. Mohli by sme povedať, že keď sa Boh stal telom, keď osobne zažil život medzi ľuďmi a vyskúšal si ľudský život, a keď videl mravnú skazenosť ľudstva a situáciu ľudského života v tom čase, Boh v tele väčšmi cítil, aké je ľudstvo bezmocné, biedne a úbohé. Boh bol kvôli svojej ľudskej prirodzenosti, ktorú mal, keď žil v tele, a kvôli svojim telesným inštinktom k situácii človeka empatickejší. V dôsledku toho mal ešte väčšiu starosť o svojich nasledovateľov. To sú zrejme veci, ktoré nemôžete pochopiť. Túto obavu a starostlivosť Boha v tele vo vzťahu ku každému z jeho nasledovateľov môžem opísať dvomi slovami „veľká starosť“. Hoci ide o pojem v ľudskej reči a hoci je to veľmi ľudský pojem, pravdivo vyjadruje a opisuje, čo Boh cítil k svojim nasledovateľom. Túto veľkú starosť Boha o ľudí budete počas získavania skúseností postupne cítiť a zažijete ju. Môžete to však dosiahnuť len tak, že postupne porozumiete povahe Boha, a to tak, že sa budete snažiť o zmenu vo svojej vlastnej povahe. Keď sa Pán Ježiš takto zjavil, vyvolalo to v Ňom veľkú starosť o to, aby sa Jeho nasledovatelia v ľudskej prirodzenosti zhmotnili a prešli do Jeho duchovného tela alebo do Jeho božskej prirodzenosti. Jeho zjavenie ľuďom umožnilo ešte raz zažiť a pocítiť starosť a opateru Boha a zároveň to bolo veľmi silným dôkazom, že Boh je ten, kto istý vek začína, rozvíja ho a aj ho ukončuje. Svojím zjavením posilnil vieru všetkých ľudí a dokázal svetu, že je samotný

Boh. Jeho nasledovatelia tak získali večný dôkaz. Svojím zjavením zároveň začal etapu svojho diela v novom veku.

13. Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní je chlieb a vysvetľuje Písmo

Lk 24, 30-32 Keď s nimi sedel pri stole, vzal chlieb, požehnal ho, lámal ho a dával im. Otvorili sa im oči a spoznali Ho, ale On im zmizol z očí. A oni si povedali: „Či nám srdce nehorelo v srdci, keď sa s nami cestou rozprával a keď nám vysvetľoval Písma?“

14. Učeníci dávajú Ježišovi zjesť pečenú rybu

Lk 24, 36-43 Keď to hovorili, sám Ježiš sa postavil medzi nich a povedal im: „Pokoj vám!“ Ale oni sa zľakli a vydesili a mysleli si, že videli ducha. On im povedal: „Prečo ste ustarostení a prečo v duchu pochybujete? Pozrite sa na Moje ruky a nohy, že som to Ja sám; dotknite sa Ma a uvidíte, lebo duch nemá telo a kosti, ako mám Ja.“ Keď to povedal, ukázal im svoje ruky a nohy. A keď ešte neverili od radosti a čudovali sa, spýtal sa ich: „Máte tu niečo na jedenie?“ A oni Mu podali kúsok pečenej ryby a plást medu. On to vzal a jedol pred nimi.

Teraz sa pozrieme na vyššie uvedené úryvky z Písma. Prvý úryvok rozpráva o tom, ako Pán Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní jedol chlieb a vysvetľoval Písmo. Druhý zas hovorí o tom, ako Pán Ježiš jedol pečenú rybu. Ako vám tieto dva úryvky pomáhajú spoznať Božiu povahu? Viete si predstaviť obraz, ktorý získate z opisov toho, ako Pán Ježiš je chlieb a potom pečenú rybu? Viete si predstaviť, ako by ste sa asi cítili, keby Pán Ježiš stál pred vami a jedol chlieb? Alebo aký by ste mali pocit, keby s vami jedol za jedným stolom, jedol by s ľuďmi rybu a chlieb? Keby si k Pánovi pociťoval veľkú blízkosť, a to, že je k tebe veľmi dôverný, je to správny pocit. Je to presne ten výsledok, ktorý chcel Pán Ježiš dosiahnuť, keď po svojom zmŕtvychvstaní jedol chlieb a rybu pred zhromaždenými ľuďmi. Ako by sa ľudia cítili, keby sa s nimi Pán Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní len rozprával, keby necítili Jeho telo a kosti a namiesto toho by Ho vnímali ako nedosiahnuteľného Ducha? Neboli by sklamaní? Keby boli sklamaní, necítili by sa opustení? Nevnímali by akýsi odstup od Pána Ježiša Krista? Aký negatívny vplyv by mal tento odstup na vzťah ľudí s Bohom? Ľudia by sa určite obávali a neodvážili by sa k Nemu prísť blízko, a preto by si od Neho udržiavali úctivú vzdialenosť. Od tej chvíle by prerušili svoj dôverný vzťah s Pánom Ježišom Kristom a vrátili by sa k vzťahu medzi ľudstvom a Bohom v nebi, ktorý existoval vo Veku milosti. Duchovné telo, ktorého sa ľudia nemohli dotknúť a necítili ho, by zničilo ich dôvernosť s Bohom a ukončilo existenciu dôverného vzťahu, ktorý sa vytvoril, keď bol Pán Ježiš Kristus v tele, keď medzi Ním a ľuďmi nebol žiadny odstup. Jediné, čo duchovné telo v ľuďoch vyvolalo, boli pocity strachu a vyhýbania a nemý uprený pohľad. Neodvážili by sa k Nemu priblížiť alebo s Ním viesť rozhovor, ani nehovoriac o tom, že by Ho nasledovali, dôverovali Mu alebo Ho obdivovali. Boh si neželal, aby z Neho mali ľudia takýto pocit. Nechcel vidieť, ako sa Mu vyhýbajú alebo sa od Neho odťahujú. Chcel len, aby Mu porozumeli, priblížili sa k Nemu a boli Jeho rodinou. Ako by si sa cítil, keby ťa vlastná rodina, tvoje deti videli,

no nepoznali by ťa, neodvážili by sa k tebe priblížiť a vždy by sa ti vyhýbali, keby nenadobudli porozumenie toho, čo všetko si pre nich urobil? Nebolelo by ťa to? Nezlomilo by ti to srdce? Presne to Boh cíti, keď sa Mu ľudia vyhýbajú. Po zmŕtvychvstaní sa teda Pán Ježiš stále zjavoval ľuďom vo forme tela a kostí a stále s nimi jedol a pil. Boh vníma ľudí ako rodinu a chce, aby aj Jeho ľudstvo považovalo za niekoho, kto im je najdrahší. Len takto si môže skutočne ľudí získať a len takto Ho ľudia môžu naozaj milovať a uctievať. Rozumiete už, aký som mal zámer, keď som z Písma vybral tieto dva úryvky, v ktorých Pán Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní je chlieb a vysvetľuje Písmo, a v ktorých Mu učeníci dávajú jesť pečenú rybu?

Možno povedať, že veci, ktoré Pán Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní povedal a urobil, boli múdro premyslené. Boli plné láskavosti a náklonnosti Boha k ľudskej prirodzenosti, a tiež Jeho opatery a úzkostlivej starostlivosti o dôverný vzťah, ktorý si s ľudstvom vytvoril v čase, keď bol v tele. Ba čo viac, boli plné Jeho nostalgie a túžby po živote v tele, keď jedol a žil so svojimi nasledovateľmi. Boh teda nechcel, aby ľudia vnímali odstup medzi Ním a človekom, a tiež nechcel, aby sa ľudstvo od Neho vzdialilo. Dokonca nechcel ani to, aby malo pocit, že Pán Ježiš po zmŕtvychvstaní už nebol viac Pánom, ktorý mal s ľuďmi taký dôverný vzťah, že už nebol s ľudstvom, lebo sa vrátil do duchovného sveta k Otcovi, ktorého ľudia nikdy nevidia ani sa k Nemu nemôžu dostať. Nechcel, aby mali ľudia pocit, že medzi Ním a ľudstvom nastal nejaký rozdiel v postavení. Keď Boh vidí ľudí, ktorí Ho chcú nasledovať, ale udržiavajú si od Neho úctivú vzdialenosť, bolí Ho srdce, pretože to znamená, že ich srdcia sú od Neho veľmi vzdialené a bude pre Neho veľmi ťažké si ich získať. Keby sa teda ľuďom zjavil v duchovnom tele, ktoré by nevideli a nemohli by sa ho dotknúť, znova by ich to od Boha vzdialilo a mylne by sa domnievali, že Kristus sa po zmŕtvychvstaní stal povýšeneckým, že sa od nich líši a už s človekom nezdieľa stôl a neje s ním, pretože ľudia sú hriešni, nečistí a nikdy sa nemôžu priblížiť Bohu. Aby Pán Ježiš odstránil toto nesprávne chápanie ľudstva, urobil niekoľko vecí, ktoré robieval v tele, ako to je zaznamenané v Biblii: „Vzal chlieb, požehnal ho, lámal ho a dával im.“ Tiež ľuďom vysvetľoval Písmo tak, ako to robieval v minulosti. Všetky tieto veci, ktoré Pán Ježiš vykonal, vyvolali v každom človeku, ktorý Ho videl, pocit, že Pán sa nezmenil, že je to stále ten istý Pán Ježiš. Aj keď Ho ukrižovali a zomrel, vstal z mŕtvych a ľudstvo neopustil. Vrátil sa medzi ľudí a nič sa na Ňom nezmenilo. Syn človeka stojaci pred ľuďmi bol stále ten istý Pán Ježiš. Jeho vystupovanie a spôsob, ako sa s ľuďmi rozprával, im boli také známe. Stále bol plný láskavosti, milosti a znášanlivosti – stále to bol ten istý Pán Ježiš, ktorý miloval iných tak, ako miloval seba, ktorý dokázal ľudstvu odpustiť sedemdesiatkrát sedem. Tak ako vždy predtým, jedol s ľuďmi, hovoril s nimi o Písme a čo je ešte dôležitejšie, rovnako ako predtým bol z mäsa a kostí a ľudia sa Ho mohli dotknúť a vidieť Ho. Ako Syn človeka dal ľuďom pocítiť dôvernosť, vnútorný pokoj a radosť z toho, že znovu získali niečo, čo stratili. Ľudia sa veľmi ľahko začali smelo a sebaisto na Syna človeka, ktorý dokázal ľudstvu odpustiť jeho hriechy, spoliehať a obdivovať Ho. Začali sa tiež bez váhania

modliť v mene Pána Ježiša, modliť sa za Jeho milosť a požehnanie, za to, aby im dal radosť a pokoj, aby sa o nich staral a chránil ich a v mene Pána Ježiša začali uzdravovať chorých a vyháňať démonov.

V čase, keď Pán Ježiš pôsobil v tele, si väčšina Jeho nasledovateľov nemohla úplne overiť Jeho identitu a veci, ktoré povedal. Keď prichádzal ku krížu, Jeho nasledovníci Ho pozorovali. Od chvíle, keď Ho pribili na kríž, až dovtedy, keď Ho uložili do hrobu, boli z Neho ľudia sklamaní. V tom čase už ľudia vo svojich srdciach prestávali spochybňovať veci, ktoré Pán Ježiš vykonal, keď bol v tele, a začali Ho úplne popierať. Keď však vyšiel z hrobu a ľuďom sa jednému po druhom zjavil, väčšina tých, ktorí Ho videli na vlastné oči alebo počuli o Jeho zmŕtvychvstaní, postupne prešla od popierania ku skepse. To, že Pán Ježiš je Kristus v tele skutočne prijali, až keď Pán Ježiš vyzval Tomáša, aby vložil svoju ruku do Jeho boku a keď po svojom zmŕtvychvstaní polámal chlieb a jedol ho pred davom a potom pre ním jedol pečenú rybu. Mohli by sme povedať, že to bolo, ako keby toto duchovné telo z mäsa a kostí stojace pred ľuďmi prebudilo každého jedného zo sna – Syn človeka stojaci pred nimi bol tým, ktorý existoval od nepamäti. Mal tvar, telo a kosti a už dlho predtým žil a jedol s ľudstvom… Vtedy ľudia pocítili, že Jeho existencia je taká skutočná a taká nádherná. Zároveň boli veselí a šťastní a plní emócií. Jeho opätovné zjavenie ľuďom umožnilo skutočne vidieť Jeho pokoru, cítiť Jeho blízkosť a náklonnosť k ľudstvu a to, koľko na nich myslel. V dôsledku tohto krátkeho opakovaného stretnutia mali tí, čo Pána Ježiša videli, pocit, ako keby prešla večnosť. Ich stratené, zmätené, ustráchané, úzkostlivé a necitlivé srdcia plné túžby našli útechu. Už viac nepochybovali ani neboli sklamaní, pretože cítili, že teraz majú nádej a majú sa na čo spoliehať. Syn človeka, ktorý vtedy stál pred nimi, bude ochrancom, bude po celú večnosť ich pevnou vežou, ich útočiskom.

Hoci Pán Ježiš vstal z mŕtvych, Jeho srdce a dielo ľudstvo neopustili. Svojím zjavením ľuďom povedal, že nezáleží na tom, akú má podobu, bude ich sprevádzať, kráčať s nimi a bude s nimi vždy a všade. Povedal im, že vždy a všade bude ľudstvo zabezpečovať a viesť, dovolí mu, aby Ho videlo a dotklo sa Ho, a zaistí, aby už nikdy nemalo pocit bezmocnosti. Pán Ježiš tiež chcel, aby ľudia vedeli, že na tomto svete nežijú sami. Ľudstvo je v opatere Boha, Boh je s ním. Vždy sa o Neho môže oprieť a je rodinou každého zo svojich nasledovateľov. Keď sa ľudstvo bude môcť oprieť o Boha, už viac nebude osamelé ani bezmocné a tí, čo Ho prijmú ako obetu za ich hriechy, už viac neuviaznu v hriechu. V ľudských očiach boli tieto časti diela, ktoré Pán Ježiš vykonal po svojom zmŕtvychvstaní, veľmi malé skutky, ja to však vnímam tak, že každá jedna vec, ktorú vykonal, bola veľmi zmysluplná, cenná, dôležitá a plná významu.

Hoci Pán Ježiš zažil v čase, keď pôsobil v tele, množstvo ťažkostí a utrpenia, svoje dielo z času, keď bol v tele, vykonal úplne a dokonale, aby vykúpil ľudstvo zjavením vo svojom duchovnom tele z mäsa a kostí. Svoju službu začal tým, že sa stal telom, a dokončil ju, keď sa ľudstvu zjavil v telesnej podobe. Zvestoval Vek milosti, čím začal nový vek prostredníctvom svojej identity Krista. Takto vykonal dielo vo Veku milosti, v

ktorom dodal silu svojim nasledovateľom a viedol ich. O Božom diele môžeme povedať, že to, čo Boh začne, to aj dokončí. Toto dielo má svoje kroky a plán a je plné Jeho múdrosti, všemohúcnosti, zázračných skutkov a Jeho lásky a milosrdenstva. Samozrejme, hlavnou charakteristikou celého Božieho diela je Jeho starostlivosť o ľudstvo. Je presiaknuté Jeho obavami, ktorých sa nevie nikdy zbaviť. Tieto verše z Biblie zjavili nemenné nádeje a starosť Boha o ľudstvo v každej jednej veci, ktorú Pán Ježiš urobil po svojom zmŕtvychvstaní, ako aj Jeho úzkostlivú starostlivosť a opateru ľudstva. Nič z toho sa ani do dnešného dňa nezmenilo – vidíte to? Keď to vidíte, nepribližujú sa vaše srdcia podvedome bližšie k Bohu? Ako by ste sa cítili, keby ste žili v tom veku a Pán Ježiš by sa vám po svojom zmŕtvychvstaní zjavil v hmotnej podobe, aby ste Ho videli? A keby sedel by pred vami, jedol chlieb a rybu, vysvetľoval vám Písmo a hovoril s vami, čo by ste cítili? Boli by ste šťastní? Alebo by ste cítili vinu? Nezmizli by všetky predchádzajúce nedorozumenia a vyhýbanie sa Bohu, konflikty s Ním a pochybnosti o Ňom? Nebol by vzťah medzi Bohom a človekom normálnejší a správnejší?

Našli ste pri interpretácii týchto obmedzených kapitol z Biblie nejaké chyby v Božej povahe? Našli ste v nich falšovanie Božej lásky? Vidíte vo všemohúcnosti alebo múdrosti Boha nejaké klamstvo alebo zlo? Určite nie! Môžete teraz s istotou povedať, že Boh je svätý? Môžete s istotou povedať, že každá z emócií Boha je zjavením Jeho podstaty a povahy? Dúfam, že porozumenie, ktoré získate po prečítaní týchto slov, vám pomôže a bude pre vás prínosom pri vašom hľadaní zmeny povahy a strachu z Boha, a že vám to prinesie ovocie – ovocie, ktoré bude postupne rásť, aby ste sa počas tohto hľadania dostali čoraz bližšie k Bohu a úrovne, ktorú Boh vyžaduje. Hľadanie pravdy vás už nebude nudiť a už nebudete mať pocit, že hľadanie pravdy a zmeny povahy je nepríjemná alebo nepotrebná vec. Motivovaní výrazom pravej povahy Boha a Jeho svätou podstatou budete túžiť po svetle a spravodlivosti, vašou ambíciou bude hľadať pravdu a naplnenie Božej vôle a stanete sa človekom, ktorého si Boh získal, stanete sa skutočným človekom.

Dnes sme hovorili o niektorých skutkoch, ktoré Boh vykonal vo Veku milosti po prvom vtelení. V týchto skutkoch sme videli povahu, ktorú vyjadril a zjavil v tele, ako aj každý aspekt toho, čo má a čím je. Všetky aspekty toho, čo má a čím je, pôsobia veľmi poľudšteným dojmom, realita je však taká, že podstata všetkého, čo zjavil a vyjadril, sa nedá oddeliť od Jeho vlastnej povahy. Každá metóda a každý aspekt vteleného Boha, ktorý vyjadruje Jeho povahu v ľudskej prirodzenosti je nerozlučne spojený s Jeho vlastnou podstatou. Je teda veľmi dôležité, aby Boh prišiel k ľudstvu prostredníctvom vtelenia. Dôležité je aj dielo, ktoré vykonal v tele, ale pre každého človeka žijúceho v tele a v skazenosti je ešte dôležitejšia povaha, ktorú zjavil, a vôľa, ktorú vyjadril. Je to niečo, čo dokážete pochopiť? Dospeli ste po tom, ako ste porozumeli Božej povahe a tomu, čo Boh má a čím je, k nejakým záverom, ktoré by sa týkali toho, ako by ste sa mali správať k Bohu? V odpovedi na túto otázku by som vám na záver rád dal tri rady: po prvé, neskúšaj Boha. Je jedno, do akej miery Bohu rozumieš a koľko toho vieš o Jeho povahe,

v žiadnom prípade Ho neskúšaj. Po druhé, nezápas s Bohom o postavenie. Nezáleží na tom, aké postavenie ti Boh dá, alebo akú prácu ti zverí, akú povinnosť ti uloží a nakoľko si sa Mu vydal a obetoval, v žiadnom prípade s Ním nebojuj o postavenie. Po tretie, nesúťaž s Bohom. Je jedno, či rozumieš alebo sa dokážeš podriadiť tomu, čo s tebou Boh robí, čo pre teba zariaďuje, a veciam, ktoré ti prináša, v žiadnom prípade s Ním nesúťaž. Ak dokážeš dodržiavať tieto tri rady, budeš relatívne v bezpečí a nebudeš mať sklon Boha nahnevať. Tu dnes naše duchovné spoločenstvo ukončíme.

23. novembra 2013

SÁM BOH, JEDINEČNÝ I
BOŽIA AUTORITA (I)

Niekoľko Mojich posledných duchovných spoločenstiev sa týkalo Božieho diela, Božej povahy a samotného Boha. Máte po vypočutí týchto duchovných spoločenstiev pocit, že ste pochopili a spoznali Božiu povahu? Aký stupeň pochopenia a poznania ste dosiahli? Môžete to vyjadriť číslom? Priniesli vám tieto duchovné spoločenstvá hlbšie pochopenie Boha? Dá sa povedať, že toto chápanie je pravým poznaním Boha a tiež poznaním celej Božej podstaty a všetkého, čo Boh má a čím je? Nie, samozrejme, že nie! Je to preto, že tieto duchovné spoločenstvá nám poskytli pochopenie len časti Božej povahy a toho, čo Boh má a čím je – nie všetkého v plnom rozsahu. Tieto duchovné spoločenstvá vám umožnili pochopiť časť diela, ktoré Boh vykonal v minulosti; prostredníctvom nich ste uzreli Božiu povahu a to, čo Boh má a čím je, ako aj postoj a zmýšľanie, ktoré sa skrývajú za všetkým, čo vykonal. Je to však len doslovné, slovami vyjadrené chápanie Boha a vy vo svojich srdciach ostávate neistí, čo z toho je skutočné. Čo teda hlavne rozhoduje o tom, či je v ľudskom chápaní takýchto vecí nejaká realita? Rozhoduje o tom, koľko z Božích slov a Božej povahy ľudia skutočne zažili počas svojich skutočných skúseností a koľko toho mohli počas nich vidieť a poznať. Vyslovil azda niekto slová: „Niekoľko posledných duchovných spoločenstiev nám umožnilo pochopiť veci, ktoré vykonal Boh, Jeho myšlienky, a taktiež postoj k ľudstvu a dôvody, ako aj princípy Jeho konania; a tak sme pochopili Božiu povahu a spoznali Božiu celistvosť?“ Je namieste to povedať? Zjavne nie. Prečo hovorím, že to nie je správne? Božia povaha a to, čo Boh má a čím je, sa prejavuje vo veciach, ktoré vykonal, a v slovách, ktoré vyslovil. Prostredníctvom diela, ktoré vykonal, a slov, ktoré vyslovil, je človek schopný pozorovať, čo Boh má a čím je, ale to znamená len toľko, že Jeho dielo a slová umožňujú človeku pochopiť len časť Jeho povahy a časť toho, čo má a čím je. Ak chce človek dosiahnuť väčšie a hlbšie pochopenie Boha, potom musí zažiť viac Božích slov a Jeho diela. Aj keď pri skúsenosti s časťou Božích slov alebo Jeho diela človek získava len čiastočné pochopenie Boha, predstavuje toto čiastočné chápanie skutočnú Božiu povahu? Odráža podstatu Boha? Samozrejme, že predstavuje skutočnú Božiu povahu a podstatu Boha; o tom niet pochýb. Bez ohľadu na čas a miesto, alebo na to, akým spôsobom Boh koná svoje dielo, v akej podobe sa človeku zjavuje, či akým spôsobom vyjadruje svoju vôľu, všetko, čo zjavuje a vyjadruje, predstavuje samotného Boha, Jeho podstatu a to, čo má a čím je. Boh uskutočňuje svoje dielo prostredníctvom toho, čo má a čím je, a vo svojej pravej totožnosti; to je absolútna pravda. Dnes však ľudia chápu Boha len čiastočne, skrze Jeho slová a to, čo počúvajú pri kázaní, a tak sa dá povedať, že toto chápanie je do istej miery len teoretickým poznaním. Pochopenie alebo poznanie Boha, ktoré ste dnes počuli, videli alebo poznávali a pochopili vo svojom srdci, si vzhľadom na váš reálny stav môžete overiť len vtedy, ak ich každý z

vás okúsi prostredníctvom svojich reálnych skúseností a kúsok po kúsku ich spozná. Keby som vám tieto slová nesprostredkoval, boli by ste schopní dosiahnuť pravé poznanie Boha len prostredníctvom svojich skúseností? Obávam sa, že by to bolo veľmi ťažké. Je to preto, že ľudia musia najprv poznať Božie slová, aby vedeli, ako majú čo prežívať. Koľko Božích slov ľudia zjedia, toľko ich aj môžu skutočne zažiť. Božie slová vedú človeka na ceste vpred a usmerňujú ho v jeho skúsenostiach. Skrátka, tým, ktorí majú nejakú ozajstnú skúsenosť, týchto niekoľko posledných duchovných spoločenstiev pomôže dospieť k hlbšiemu pochopeniu pravdy a k reálnejšiemu poznaniu Boha. Ale pre tých, ktorí nemajú žiadnu reálnu skúsenosť, alebo ju ešte len získavajú, prípadne sa len začínajú dotýkať tejto skutočnosti, je to veľká skúška.

Hlavnou náplňou niekoľkých posledných duchovných spoločenstiev bola „Božia povaha, Božie dielo a samotný Boh“. Čo ste vnímali ako kľúčové a ťažiskové časti všetkého, o čom som hovoril? Dokážete vďaka týmto duchovným spoločenstvám uznať, že ten, kto vykonal dielo a zjavil túto povahu, je jedinečný samotný Boh, ktorý má zvrchovanosť nad všetkým? Ak je vaša odpoveď kladná, čo vás vedie k takémuto záveru? Koľko aspektov ste zvážili pri vyvodzovaní tohto záveru? Môže Mi to niekto povedať? Viem, že niekoľko posledných duchovných spoločenstiev vás výrazne ovplyvnilo a prinieslo nový začiatok do vašich sŕdc pre spoznávanie Boha, čo je vynikajúce. Ale hoci ste v porovnaní s predchádzajúcim obdobím urobili veľký skok vo vašom chápaní Boha, vaša definícia Božej totožnosti ešte neprekročila hranice mien Boha Jahveho z Veku zákona, Pána Ježiša z Veku milosti a Všemohúceho Boha z Veku kráľovstva. Tým chcem povedať, že hoci vám tieto duchovné spoločenstvá o „Božej povahe, Božom diele a samotnom Bohu“ umožnili pochopiť nejaké slová, ktoré kedysi vyslovil Boh, dielo, ktoré vykonal, bytie a vlastníctvo, ktoré kedysi zjavil, nedokážete však správne definovať slovo „Boh“ a presne sa v ňom orientovať. Neviete sa ani správne a presne orientovať a nepoznáte postavenie a totožnosť samotného Boha, teda postavenie Boha medzi všetkými vecami a v celom vesmíre. Je to tak preto, že v predchádzajúcich duchovných spoločenstvách o samotnom Bohu a Jeho povahe bol celý obsah založený na Jeho predchádzajúcich vyjadreniach a zjaveniach tak, ako sú zaznamenané v Biblii. Pre človeka je však ťažké objaviť bytie a vlastníctvo, ktoré Boh zjavil a vyjadril počas alebo mimo svojho riadenia a spásy ľudstva. Takže aj keď chápete Božie bytie a vlastníctvo, zjavené v diele, ktoré vykonal v minulosti, vaša definícia Božej totožnosti a Jeho postavenia je stále veľmi vzdialená od definície „jedinečného Boha, toho, ktorý má zvrchovanosť nad všetkým“, a líši sa od definície „Stvoriteľa“. Z niekoľkých posledných duchovných spoločenstiev mali všetci rovnaký pocit: Ako môže človek poznať Božie myšlienky? Ak by ich niekto naozaj poznal, potom by to bol určite Boh, pretože len samotný Boh pozná svoje myšlienky a len On pozná dôvody a postoje, ktoré sú základom všetkého, čo koná. Zdá sa vám racionálne a logické takto rozpoznať Božiu totožnosť, ale kto môže na základe Božej povahy a Jeho diela povedať, že je to naozaj dielo samotného Boha, a nie ľudské dielo, ktoré nemôže v Božom mene vykonať človek?

Kto vie pochopiť, že toto dielo spadá pod zvrchovanosť toho, ktorý má Božiu podstatu a moc? To jest, podľa akých vlastností alebo podstaty rozpoznáte, že je to samotný Boh, ktorý má totožnosť Boha a je tým, kto má zvrchovanosť nad všetkým? Rozmýšľali ste o tom niekedy? Ak nie, potom to dokazuje len jednu skutočnosť: niekoľko posledných duchovných spoločenstiev vám prinieslo len určité pochopenie kúska histórie, v ktorom Boh konal svoje dielo, a tiež Božieho postoja, prejavov a zjavení počas vykonávania tohto diela. Hoci vďaka takémuto pochopeniu každý z vás bezpochyby uznáva, že ten, kto vykonal tieto dve etapy diela, je samotný Boh, v ktorého veríte a ktorého nasledujete, ten, ktorého musíte vždy nasledovať, ešte stále nedokážete uznať, že je to Boh, ktorý existuje od stvorenia sveta a bude existovať naveky. Rovnako tak nedokážete uznať, že On je tým, kto vedie a má zvrchovanú moc nad celým ľudstvom. O tomto probléme ste určite nikdy neuvažovali. Či už je to Jahve alebo Pán Ježiš, pomocou ktorých aspektov podstaty a prejavov dokážete uznať, že On je nielen Bohom, ktorého musíte nasledovať, ale aj tým, kto velí ľudstvu a má zvrchovanú moc nad jeho osudom, a navyše je samotným jedinečným Bohom, ktorý má zvrchovanú moc nad nebom, zemou a všetkým? Akým spôsobom spájate Boha, v ktorého veríte, s Bohom, ktorý má moc nad osudom ľudstva? Čo vám pomáha uznať, že Boh, v ktorého veríte, je sám jedinečný Boh, ktorý je na nebi, na zemi a vo všetkom? To je problém, ktorý rozoberiem v nasledujúcej časti.

Otázky, o ktorých ste nikdy nepremýšľali alebo o ktorých nedokážete premýšľať, by mohli byť práve tými, ktoré sú pre spoznanie Boha najdôležitejšie a v ktorých možno hľadať pre človeka nepochopiteľné pravdy. Keď narazíte na tieto problémy tak, že sa im budete musieť postaviť tvárou v tvár a rozhodnúť sa, ak ich nebudete schopní úplne vyriešiť pre svoju hlúposť a nevedomosť alebo preto, že vaše skúsenosti sú príliš povrchné a chýba vám pravé poznanie Boha, potom sa stanú najväčším úskalím a prekážkou na ceste vašej viery v Boha. A preto cítim, že je veľmi potrebné, aby som sa s vami v súvislosti s touto témou spojil v duchovnom spoločenstve. Viete, v čom teraz spočíva váš problém? Je vám jasné, o akých problémoch hovorím? Ide o problémy, ktorým budete čeliť, ktorým nerozumiete a nikdy vám nenapadli? Sú pre vás dôležité? Sú to skutočne problémy? Táto záležitosť je pre vás zdrojom veľkého zmätku, čo svedčí o tom, že nemáte pravé pochopenie Boha, v ktorého veríte, a že Ho neberiete vážne. Niektorí ľudia hovoria: „Viem, že je Bohom, a tak Ho nasledujem, pretože Jeho slová sú výrokmi Boha. To mi stačí. Aký ďalší dôkaz potrebujeme? Určite nemusíme o Bohu pochybovať a nemáme Ho skúšať? Naozaj netreba spochybňovať Božiu podstatu a totožnosť samotného Boha?“ Bez ohľadu na to, či si to myslíte, nepredkladám takéto otázky preto, aby som vás ohľadom Boha zmiatol alebo aby ste Ho skúšali, a už vôbec nie preto, aby som vo vás vyvolal pochybnosti o Božej totožnosti a podstate. Robím to skôr preto, aby som vás povzbudil k väčšiemu pochopeniu Božej podstaty, k istote a viere v Božie postavenie, aby sa Boh stal jediným v srdciach všetkých, ktorí nasledujú Boha, a aby sa pôvodné postavenie Boha – ako Stvoriteľa, Vládcu všetkého, jedinečného

samého Boha – obnovilo v srdci každého stvorenia. Aj to je téma, o ktorej budem v duchovnom spoločenstve hovoriť.

Poďme si teraz prečítať ďalšie úryvky z Biblie.

1. Boh tvorí všetko pomocou slov

Gn 1, 3-5 A Boh riekol: „Nech sa objaví svetlo!“ A objavilo sa svetlo. A Boh videl, že svetlo je dobré, a oddelil ho od tmy. A Boh pomenoval svetlo dňom a tmu pomenoval nocou. A večer a ráno boli prvým dňom.

Gn 1, 6-7 A Boh povedal: „Nech sa uprostred vôd nachádza obloha a nech delí vody od vôd.“ A Boh stvoril oblohu a oddelil vody pod oblohou od vôd nad oblohou, a tak sa stalo.

Gn 1, 9-11 A Boh riekol: „Nech sa vody pod nebom zhromaždia na jedno miesto a nech sa objaví súš!“ A tak sa stalo. A Boh nazval súš zemou a zhromaždenie vôd nazval morami; a Boh videl, že je to dobré. A Boh riekol: „Nech zem vydá trávu, bylinu, ktorá prináša semeno, a ovocný strom, ktorý prináša ovocie podľa svojho druhu, ktorého semeno je v ňom, na zemi.“ A tak sa stalo.

Gn 1, 14-15 A Boh riekol: „Nech sú svetlá na nebi, aby oddeľovali deň od noci, a nech určujú znamenia a odlišujú obdobia, dni a roky. A nech sú svetlá na nebi, aby svietili na zem.“ A tak sa stalo.

Gn 1, 20-21 A Boh riekol: „Nech vody hojne prinesú hýbajúce sa živé tvory a vtáctvo, ktoré môže lietať nad zemou na otvorenom nebi.“ A Boh stvoril veľké veľryby a každé živé stvorenie, ktoré sa pohybuje a ktoré vody hojne prinášali, podľa ich druhu a všetko okrídlené vtáctvo podľa jeho druhu. A Boh videl, že je to dobré.

Gn 1, 24-25 A Boh riekol: „Nech zem vydá živú bytosť podľa jej druhu, dobytok, plazy a zver zeme podľa jej druhu.“ A stalo sa tak. A Boh stvoril zver zeme podľa jej druhu a dobytok podľa jeho druhu a všetko, čo sa plazí po zemi podľa jeho druhu. A Boh videl, že je to dobré.

V prvý deň sa vďaka Božej autorite rodia a upevňujú deň a noc ľudstva

Pozrime sa na prvý úryvok: „A Boh riekol: ‚Nech sa objaví svetlo!‘ A objavilo sa svetlo. A Boh videl, že svetlo je dobré, a oddelil ho od tmy. A Boh pomenoval svetlo dňom a tmu pomenoval nocou. A večer a ráno boli prvým dňom.“ (Gn 1, 3-5) Tento úryvok opisuje prvý Boží počin na začiatku stvorenia, prvý deň, ktorý Boh strávil a v ktorom vznikol večer a ráno. Bol to však výnimočný deň: Boh začal pripravovať pre všetky veci svetlo a okrem toho oddelil svetlo od tmy. V tento deň začal Boh hovoriť a Jeho slová a autorita jestvovali súčasne vedľa seba. Jeho autorita sa vo všetkom začala prejavovať a Jeho moc sa šírila medzi všetkými vecami v dôsledku Jeho slov. Od toho dňa sa všetko formovalo a upevňovalo vďaka Božím slovám, autorite a moci a vďaka nim začalo všetko tiež fungovať. Keď Boh vyriekol slová: „Nech sa objaví svetlo!“, objavilo sa svetlo. Nepustil sa do žiadneho programu diel; svetlo sa objavilo ako dôsledok Jeho slov. Bolo to svetlo, ktoré Boh pomenoval dňom a od ktorého dodnes

závisí existencia človeka. Z Božieho príkazu sa jeho podstata a hodnota nikdy nezmenili ani nezanikli. Jeho existencia poukazuje na Božiu autoritu a moc a deklaruje existenciu Stvoriteľa. Znovu a znovu potvrdzuje totožnosť a postavenie Stvoriteľa. Nie je to nehmotné ani iluzórne, ale skutočné svetlo, ktoré môže človek vidieť. Od tej chvíle v tomto prázdnom svete, v ktorom „Zem bola beztvará a prázdna, tma bola nad priepasťou“, vznikla prvá hmotná vec. Táto vec pochádzala zo slov Božích úst a objavila sa v prvom počine stvorenia všetkého vďaka Božej autorite a Jeho výrokom. Krátko nato Boh prikázal, aby sa svetlo oddelilo od tmy… Všetko sa zmenilo a dotvorilo vďaka Božím slovám… Boh pomenoval toto svetlo „dňom“ a tmu „nocou“. V tom čase vznikli vo svete, ktorý Boh zamýšľal stvoriť, prvý večer a prvé ráno a Boh povedal, že to bol prvý deň. Tento deň bol prvým z dní, keď Stvoriteľ všetko stvoril, a bol začiatkom všetkých stvorených vecí. Bol to prvý deň, keď sa v tomto svete, ktorý Boh stvoril, prejavila autorita a moc Stvoriteľa.

Prostredníctvom týchto slov môže človek vidieť Božiu autoritu a slová, ako aj Jeho moc. Keďže len Boh disponuje takou mocou, len On má takú autoritu; keďže Boh disponuje takou autoritou, len On má takú moc. Mohol by nejaký človek alebo predmet vlastniť takú autoritu a moc? Máte vo svojom srdci odpoveď? Má okrem Boha nejaká stvorená alebo nestvorená bytosť takú autoritu? Videli ste niekedy takýto príklad v nejakej knihe alebo publikácii? Existuje nejaký záznam o tom, že niekto stvoril nebo, zem a všetko? Neobjavuje sa to v žiadnych iných knihách ani záznamoch. Toto sú, samozrejme, jediné autoritatívne a mocné slová o veľkolepom Božom stvorení sveta, ktoré sú zaznamenané v Biblii. Tieto slová svedčia o jedinečnej autorite a totožnosti Boha. Možno povedať, že takáto autorita a moc symbolizujú jedinečnú totožnosť Boha a že ich vlastní výlučne Boh? Takúto autoritu a moc má bezpochyby len samotný Boh! Nemôže ich mať ani nahradiť žiadna stvorená či nestvorená bytosť! Patrí k jednej z vlastností samotného jedinečného Boha? Boli ste jej svedkami? Tieto slová umožňujú ľuďom rýchlo a jasne pochopiť skutočnosť, že Boh disponuje jedinečnou autoritou a mocou, že má najvyššiu totožnosť a postavenie. Môžete na základe hore uvedeného duchovného spoločenstva prehlásiť, že Boh, v ktorého veríte, je samotným jedinečným Bohom?

Na druhý deň Božia autorita ovláda vody, vytvára oblohu a vzniká priestor pre najzákladnejšie potreby ľudského prežitia

Prečítajme si druhý úryvok z Biblie: „A Boh povedal: ‚Nech sa uprostred vôd nachádza obloha a nech delí vody od vôd.‘ A Boh stvoril oblohu a oddelil vody pod oblohou od vôd nad oblohou, a tak sa stalo.“ (Gn 1, 6-7) Aké zmeny nastali potom, čo Boh povedal: „Nech sa uprostred vôd nachádza obloha a nech delí vody od vôd“? Vo Svätom písme sa píše: „A Boh stvoril oblohu a oddelil vody pod oblohou od vôd nad oblohou.“ Aký bol výsledok po tom, čo Boh prehovoril a vykonal to? Odpoveď sa nachádza v poslednej časti úryvku: „a tak sa stalo.“

Tieto dve krátke vety zaznamenávajú veľkolepú udalosť a opisujú úžasnú scénu – obrovský počin, v ktorom Boh ovládol vody a vytvoril priestor, aby mohol existovať človek…

V tomto výjave sa vody a obloha odrazu objavia pred zrakom Boha a autoritou Jeho slov sa vody oddelia na tie „pod“ a „nad“ oblohou spôsobom, ktorý ustanovil Boh. To znamená, že Bohom stvorená obloha nielen zakrývala vody pod ňou, ale aj udržovala vody nad ňou… Človek si nemôže pomôcť, iba nehybne hľadieť a lapať po dychu v úžase nad silou Jeho autority a nádherou scény, v ktorej Stvoriteľ hýbal vodami, rozkazoval im a stvoril oblohu. Skrze Božie slová, moc a autoritu vykonal Boh ďalší veľký čin. Či to nie je moc Stvoriteľovej autority? Na vysvetlenie Božích skutkov použime Sväté písmo: Boh vyslovil svoje slová a vďaka nim sa uprostred vôd vytvorila obloha. Zároveň sa v tomto priestore kvôli týmto Božím slovám udiala obrovská zmena, a nebola to zmena v bežnom zmysle slova, ale akási zámena, pri ktorej sa z ničoho stalo niečo. Zrodilo sa to z myšlienok Stvoriteľa a z ničoho sa stalo niečo pre slová, ktoré vyslovil. Navyše, od tohto okamihu to bude existovať a pretrvávať vďaka Stvoriteľovi a bude sa to posúvať, meniť a obnovovať v súlade s Jeho myšlienkami. Tento úryvok opisuje druhý počin Stvoriteľa pri stvorení celého sveta. Bol to ďalší prejav autority a moci Stvoriteľa, Jeho ďalšia priekopnícka iniciatíva. Tento deň bol druhým dňom, ktorý Stvoriteľ od založenia sveta prežil, a bol to pre Neho ďalší úžasný deň: kráčal vo svetle, priniesol oblohu, usporiadal a ovládal vody a Jeho skutky, autorita a moc sa prejavili v novom dni…

Bola uprostred vôd obloha predtým, ako Boh vyslovil svoje slová? Samozrejme, že nie! A čo potom, čo Boh povedal: „Nech sa uprostred vôd nachádza obloha“? Objavilo sa to, čo Boh zamýšľal. Uprostred vôd bola obloha a vody sa oddelili, pretože Boh povedal: „Nech delí vody od vôd.“ Takto sa na základe Božích slov vo všetkom objavili dva nové predmety, dve novovzniknuté veci, a to v dôsledku Božej moci a autority. Čo si myslíte o objavení sa týchto dvoch nových vecí? Cítite veľkosť Stvoriteľovej moci? Jedinečnú a mimoriadnu silu Stvoriteľa? Veľkosť takejto sily a moci vyplýva z Božej autority, ktorá je obrazom samotného Boha a Jeho jedinečnou vlastnosťou.

Ukázal vám tento úryvok opäť hlboký význam Božej jedinečnosti? V skutočnosti to ani zďaleka nestačí. Autorita a moc Stvoriteľa siahajú oveľa ďalej. Jeho jedinečnosť nespočíva len v tom, že disponuje podstatou, ktorá sa nepodobá podstate žiadneho stvorenia, ale aj v tom, že Jeho autorita a moc sú mimoriadne, bezhraničné, nadovšetko nadradené a nad všetkým vynikajú, a okrem toho v tom, že Jeho autorita a to, čo má a čím je, môže tvoriť život, robiť zázraky a stvoriť každú úchvatnú a neobyčajnú minútu a sekundu. Zároveň dokáže riadiť život, ktorý stvorí, a držať zvrchovanosť nad zázrakmi a každou minútou a sekundou, ktorú vytvorí.

Na tretí deň Božie slová zrodia zem a moria a Božia autorita spôsobí, že svet sa naplní životom

Ďalej si prečítajme prvú vetu z knihy Genezis 1, 9-11: „A Boh riekol: ‚Nech sa vody pod nebom zhromaždia na jedno miesto a nech sa objaví súš!‘“ Aké zmeny nastali po

tom, čo Boh jednoducho povedal: „Nech sa vody pod nebom zhromaždia na jedno miesto a nech sa objaví súš!“? A čo bolo v tomto priestore okrem svetla a oblohy? Vo Svätom Písme sa píše: „A Boh nazval súš zemou a zhromaždenie vôd nazval morami; a Boh videl, že je to dobré.“ To znamená, že v tomto priestore sa teraz nachádzala pevnina a moria, ktoré boli od seba oddelené. Tieto nové veci vznikli po príkaze z Božích úst: „A tak sa stalo.“ Opisuje Sväté písmo, ako sa Boh ponáhľal, keď toto konal? Opisuje Ho pri fyzickej práci? Ako to teda Boh urobil? Ako dosiahol, že vznikli tieto nové veci? Je evidentné, že použil slová, aby toto všetko uskutočnil a stvoril.

V troch vyššie uvedených úryvkoch sme sa dozvedeli o troch veľkých udalostiach. Tieto tri veľké udalosti sa udiali a stali sa skutočnosťou skrze Božie slová a práve vďaka nim sa tieto udalosti jedna po druhej objavili pred Božím zrakom. Z toho vyplýva, že slová: „To, čo Boh povie, sa splní, a čo prikáže, obstojí,“ nie sú prázdne. Táto Božia podstata sa potvrdzuje v okamihu, keď sa počnú Jeho myšlienky, a keď otvorí svoje ústa, aby prehovoril, Jeho podstata sa naplno prejaví.

Pokračujme poslednou vetou tohto úryvku: „A Boh riekol: ‚Nech zem vydá trávu, bylinu, ktorá prináša semeno, a ovocný strom, ktorý prináša ovocie podľa svojho druhu, ktorého semeno je v ňom, na zemi.‘ A tak sa stalo.“ Kým Boh hovoril, všetky tieto veci vznikali podľa Jeho myšlienok a v okamihu sa cez pôdu začali predierať rôzne malé krehké formy života, ktoré si ešte predtým, ako zo seba striasli kúsky hliny, nadšene mávali na pozdrav, kývali a usmievali sa na svet. Ďakovali Stvoriteľovi za život, ktorý im daroval, a oznamovali svetu, že sú súčasťou všetkého a že každý z nich zasvätí svoj život tomu, aby poukazoval na autoritu Stvoriteľa. Keď zazneli Božie slová, krajina sa zazelenala a všetky druhy bylín, ktoré človek mohol požívať, vyklíčili a prerazili zem, a vrchy a pláne sa husto zaplnili stromami a lesmi… Tento neúrodný svet, v ktorom nebolo ani stopy po živote, sa rýchlo pokryl množstvom trávy, bylín a stromov a oplýval zeleňou… Vzduchom sa šírila vôňa trávy a zeminy a množstvo rastlín začalo dýchať súčasne s cirkulujúcim vzduchom a začali rásť. Zároveň vďaka Božím slovám a podľa Božích myšlienok všetky rastliny započali nekonečný životný cyklus, v ktorom rastú, kvitnú, prinášajú ovocie a množia sa. Začali prísne dodržiavať svoj životný cyklus a plniť svoju úlohu… Všetky sa zrodili a žili vďaka slovám Stvoriteľa. Dostávali od Neho neustálu starostlivosť a výživu a vždy húževnato prežívali v každom kúte zeme, aby ukázali Jeho autoritu a moc a vždy ukazovali životnú silu, ktorú im daroval…

Život Stvoriteľa, Jeho myšlienky a autorita sú výnimočné, a tak, keď vyriekol Boh svoje slová, konečným výsledkom bolo „a tak sa stalo“. Je zrejmé, že Boh pri svojom konaní nemusí pracovať rukami. Používa len svoje myšlienky, aby prikazoval, a slová, aby nariaďoval, a takýmto spôsobom všetko funguje. V ten deň Boh zhromaždil vody na jedno miesto a nechal vzniknúť súš. Potom Boh nechal zo zeme vyklíčiť trávu, vyrásť byliny, ktoré dávali semená, a stromy, ktoré prinášali ovocie, a Boh ich roztriedil podľa druhu a každému dal jeho vlastné semeno. To všetko sa uskutočnilo podľa Božích myšlienok a príkazov Božích slov a každý z nich sa postupne objavil v tomto novom svete.

Keď mal Boh ešte len započať svoje dielo, v mysli mal už predstavu toho, čo chcel dosiahnuť, a keď sa pustil do uskutočňovania týchto vecí, čo bolo zároveň vtedy, keď otvoril svoje ústa, aby hovoril o obsahu tejto predstavy, vďaka Jeho autorite a moci sa začali vo všetkom diať zmeny. Bez ohľadu na to, ako to Boh vykonal alebo ako uplatnil svoju autoritu, všetko sa postupne uskutočnilo podľa Božieho plánu a vďaka Božím slovám. A vďaka Božím slovám a autorite postupne nastali zmeny medzi nebom a zemou. Všetky tieto zmeny a udalosti poukazovali na Stvoriteľovu autoritu a na neobyčajnosť a veľkosť moci Jeho života. Jeho myšlienky nie sú len jednoduché nápady alebo prázdne predstavy, ale autorita, ktorá disponuje životnou silou a mimoriadnou energiou, ktoré majú moc spôsobiť, že sa všetko mení, oživuje, obnovuje a zaniká. Z tohto dôvodu všetko funguje vďaka Jeho myšlienkam a súčasne sa uskutočňuje vďaka slovám z Jeho úst…

Skôr než sa všetko objavilo, v Božích myšlienkach bol už dávno vypracovaný úplný plán a stvorený nový svet. Hoci sa na tretí deň objavili na zemi všetky druhy rastlín, Boh nemal dôvod stáť v ceste svojmu stvoreniu na tomto svete. Mal v úmysle pokračovať v hovorení svojich slov a v tvorení každej novej veci. Rozprával, vydával svoje príkazy, uplatňoval svoju autoritu, preukazoval svoju moc a pripravoval všetko, čo plánoval pripraviť pre všetko a pre ľudstvo, ktoré zamýšľal stvoriť…

Na štvrtý deň, keď Boh opäť uplatňuje svoju autoritu, vznikajú ročné obdobia, dni a roky ľudstva

Stvoriteľ použil svoje slová na uskutočnenie svojho plánu, a tak uplynuli prvé tri dni Jeho plánu. Počas nich nebolo vidieť, že by bol Boh zaneprázdnený alebo že by bol vyčerpaný. Naopak, uplynulé prvé tri dni Jeho plánu boli nádherné a dosiahol veľký cieľ, ktorým bola radikálna premena sveta. Pred Jeho očami sa objavil úplne nový svet a kúsok po kúsku sa v Božích slovách konečne zjavil nádherný obraz, ktorý bol doposiaľ skrytý v Jeho myšlienkach. Vznik každej novej veci bol ako pôrod novorodenca a Stvoriteľ mal radosť z obrazu, ktorý bol kedysi v Jeho myšlienkach, no teraz ožil. Vtedy Jeho srdce našlo kúsok uspokojenia, ale Jeho plán sa ešte len začal. V okamihu nastal nový deň – a aká bola ďalšia časť Stvoriteľovho plánu? Čo povedal? Ako uplatnil svoju autoritu? Čo nové medzitým prišlo do tohto nového sveta? Po Stvoriteľovom vedení náš pohľad padá na štvrtý deň celého Božieho stvorenia, deň, ktorý bol ďalším novým začiatkom. Samozrejme, pre Stvoriteľa to bol nepochybne ďalší nádherný deň a pre dnešné ľudstvo to bol ďalší deň mimoriadneho významu. Bol to prirodzene deň nevyčísliteľnej hodnoty. V čom bol úžasný, v čom bol taký dôležitý a v čom mal nevyčísliteľnú hodnotu? Najprv si vypočujme slová, ktoré vyslovil Stvoriteľ…

„A Boh riekol: ‚Nech sú svetlá na nebi, aby oddeľovali deň od noci, a nech určujú znamenia a odlišujú obdobia, dni a roky. A nech sú svetlá na nebi, aby svietili na zem.‘“ (Gn 1, 14-15) Išlo o ďalšie uplatnenie Božej autority, ktorú prejavili stvorenia po stvorení súše a rastlín na nej. Pre Boha bol takýto čin rovnako jednoduchý ako to, čo už

vykonal, pretože Boh má takú moc. Je taký dobrý ako Jeho slovo, ktoré sa aj naplní. Prikázal, aby sa na nebi objavili svetlá, a tieto svetlá nielenže svietili na nebi a na zemi, ale slúžili aj ako znamenia dňa a noci, ročných období, dní a rokov. Tak ako Boh vyslovoval svoje slová, tak sa každý čin, ktorý chcel uskutočniť, naplnil podľa Jeho zámeru a spôsobom, ktorý určil.

Svetlá na nebi sú hmota na oblohe, ktorá vyžaruje svetlo. Osvetľujú oblohu, zem a moria. Otáčajú sa podľa rytmu a frekvencie, ktoré nariadil Boh, a osvetľujú rôzne časové obdobia na zemi, a tak ich otáčavé cykly spôsobujú, že na východe a západe zeme nastáva deň a noc. A nie sú len znakom noci a dňa, ale prostredníctvom týchto rôznych cyklov označujú aj sviatky a rôzne výnimočné dni ľudstva. Sú dokonalým doplnkom a sprievodom štyroch ročných období – jari, leta, jesene a zimy –, ktoré Boh vydal a spolu s ktorými svetlá sústavne a presne označujú fázy mesiaca, dni a roky ľudstva. Hoci ľudstvo začalo chápať a stotožňovať sa s rozdelením mesiacov, dní a rokov spôsobeným svetlami, ktoré stvoril Boh, až po príchode poľnohospodárstva, v skutočnosti mesiace, dni a roky, ktoré dnes človek pozná, začali vznikať už dávno, v štvrtý deň celého Božieho stvorenia. Rovnako aj striedanie cyklov jari, leta, jesene a zimy, ktoré človek zažíva, sa začalo už dávno, v štvrtý deň celého Božieho stvorenia. Svetlá, ktoré stvoril Boh, umožnili človeku pravidelne, presne a jasne rozlišovať medzi dňom a nocou, počítať dni a jasne sledovať fázy mesiaca a roky. (Deň splnu mesiaca bol dokončením jedného mesiaca, na základe čoho človek vedel, že rozsvietením svetiel sa začína nový cyklus. Deň polmesiaca bol dokončením polovice mesiaca, vďaka čomu človek vedel, že sa začína nový mesiac, a podľa toho sa dalo usúdiť, koľko dní a nocí má jeden mesiac, koľko mesiacov je v jednom ročnom období a koľko ročných období je v jednom roku, a to všetko sa dalo určiť s veľkou pravidelnosťou.) Človek tak mohol ľahko sledovať mesiace, dni a roky podľa otáčania svetiel. Od tohto momentu ľudstvo a všetky veci nevedome žili medzi usporiadaným striedaním noci a dňa a striedaním ročných období, ktoré spôsobovalo otáčanie svetiel. To bol význam Stvoriteľovho stvorenia svetiel na štvrtý deň. Podobne aj ciele a význam tohto Stvoriteľovho počínania boli stále neoddeliteľné od Jeho autority a moci. A tak svetlá, ktoré Boh stvoril, a hodnota, ktorú mali čoskoro človeku prinášať, boli ďalším majstrovským krokom pri uplatňovaní Jeho autority.

V tomto novom svete, v ktorom sa ľudstvo ešte len malo objaviť, Stvoriteľ pripravil večer a ráno, oblohu, pevninu a moria, trávu, byliny a rôzne druhy stromov, svetlá, ročné obdobia, dni a roky pre nový život, ktorý mal čoskoro stvoriť. Autorita a moc Stvoriteľa sa prejavovali v každej novej veci, ktorú stvoril, a Jeho slová a počiny sa odohrávali súčasne, bez najmenšej odchýlky a bez najmenšej prestávky. Objavenie a zrodenie všetkých týchto nových vecí bolo dôkazom Jeho autority a moci: Je taký dobrý ako Jeho slovo, ktoré sa naplní, a to, čo vykoná, pretrvá naveky. Táto skutočnosť sa nikdy nezmenila: tak to bolo v minulosti, tak je to aj dnes a tak to bude naveky. Keď sa ešte raz pozriete na tieto slová Svätého písma, pripadajú vám stále svieže? Pochopili ste

nový obsah a objavili niečo nové? Je to preto, že skutky Stvoriteľa rozochveli vaše srdcia a usmernili vaše poznanie Jeho autority a moci. Otvorili dvere k vášmu pochopeniu Stvoriteľa a Jeho skutky a autorita darovali týmto slovám život. V týchto slovách teda človek videl skutočný, živý prejav Stvoriteľovej autority, bol skutočným svedkom Jeho nadradenosti a uzrel mimoriadnosť Jeho autority a moci.

Autorita a moc Stvoriteľa robia zázrak za zázrakom. Boh priťahuje ľudskú pozornosť a človek sa nemôže ubrániť úžasu pri pohľade na ohromujúce skutky, ktoré sú výsledkom Jeho autority. Jeho fenomenálna moc prináša jeden pôžitok za druhým a človek zostáva ohromený a rozradostený, lapá po dychu z obdivu, žasne a jasá. Navyše je viditeľne dojatý a vzniká v ňom rešpekt, bázeň a puto. Autorita a skutky Stvoriteľa pôsobia na ducha človeka veľmi silno a očisťujú ho, ba čo viac, nasycujú ho. Každá Jeho myšlienka, výrok a zjavenie Jeho autority je majstrovským dielom uprostred všetkého a tiež veľkým počinom nanajvýš hodným hlbokého pochopenia a poznania zo strany stvoreného ľudstva. Keď spočítame všetky stvorenia, ktoré sa zrodili zo slov Stvoriteľa, nášho ducha priťahuje zázrak Božej moci a my zistíme, že ideme v stopách Stvoriteľa do ďalšieho dňa: piateho dňa celého Božieho stvorenia.

Pokračujme v čítaní Svätého písma úryvok po úryvku a pozrime sa na ďalšie skutky Stvoriteľa.

Na piaty deň prejavuje život rozmanitých a rozličných foriem autoritu Stvoriteľa rôznymi spôsobmi

Sväté písmo hovorí: „A Boh riekol: ‚Nech vody hojne prinesú hýbajúce sa živé tvory a vtáctvo, ktoré môže lietať nad zemou na otvorenom nebi.‘ A Boh stvoril veľké veľryby a každé živé stvorenie, ktoré sa pohybuje a ktoré vody hojne prinášali, podľa ich druhu a všetko okrídlené vtáctvo podľa jeho druhu. A Boh videl, že je to dobré.“ (Gn 1, 20-21) Sväté písmo nám jasne hovorí, že v tento deň Boh stvoril tvory vo vodách a nebeské vtáky, čo znamená, že stvoril rôzne ryby a vtáky a roztriedil ich podľa druhu. Takto sa zem, obloha a vody obohatili o Božie stvorenstvo…

Keď zazneli Božie slová, uprostred slov Stvoriteľa okamžite vznikol nový život, každý v inej podobe. Objavili sa na svete, bojujúc o svoje miesto, skákali, šantili od radosti… Vo vode plávali ryby všetkých tvarov a veľkostí, z piesku sa vynárali mäkkýše všetkých druhov, tvory so šupinami, ulitami a bez chrbtice narýchlo pribúdali v rôznych podobách, či už veľké alebo malé, dlhé alebo krátke. Rovnako aj rôzne druhy morských rias začali svižne rásť. Pohojdávali sa podľa pohybu rôznych vodných živočíchov, vlnili sa a pobádali stojaté vody, akoby im chceli povedať: „Pohnite si! Priveďte svojich priateľov! Lebo už nikdy nebudete sami!“ Od chvíle, keď sa vo vode objavili rozmanité živé tvory, ktoré stvoril Boh, každý svieži nový život prinášal do vôd, ktoré boli tak dlho pokojné, vitalitu a ohlasoval nové obdobie… Od toho okamihu sa k sebe pritúlili, robili si navzájom spoločnosť a nedržali si od seba odstup. Voda existovala pre tvory v nej, živila každý život, ktorý bol v jej objatí, a každý život existoval vďaka vode, pretože ho živila. Každý

z nich daroval život tomu druhému a zároveň rovnakým spôsobom svedčil o zázračnosti a veľkosti Stvoriteľovho stvorenia a neprekonateľnej moci Stvoriteľovej autority…

Keď more prestalo mlčať, aj obloha sa začala napĺňať životom. Jeden po druhom vylietali na oblohu zo zeme veľkí i malí vtáci. Na rozdiel od morských tvorov mali krídla a perie pokrývajúce ich štíhle a ladné postavy. Mávali krídlami, hrdo a pyšne ukazovali svoje nádherné perie ako aj jedinečné činnosti a zručnosti, ktoré im udelil Stvoriteľ. Voľne sa vznášali a obratne poletovali medzi nebom a zemou, cez pasienky a lesy… Boli miláčikmi vzduchu a celého sveta. Čoskoro sa stali spojivom medzi nebom a zemou a odovzdávali posolstvá všetkým stvoreniam… Spievali, radostne poletovali a do tohto kedysi prázdneho sveta priniesli veselosť, smiech a živosť… Svojím čistým, melodickým spevom a slovami vo svojich srdciach chválili Stvoriteľa za život, ktorý im daroval. Veselo tancovali, aby ukázali dokonalosť a zázračnosť Stvoriteľovho stvorenia, a celý svoj život zasvätili tomu, aby svedčili o autorite Stvoriteľa prostredníctvom výnimočného života, ktorý im daroval…

Bez ohľadu na to, či sa nachádzali vo vode alebo na oblohe, toto veľké množstvo živých tvorov v rôznych formách života existovalo z príkazu Stvoriteľa a zhromažďovali sa podľa príslušných druhov – a tento zákon, toto pravidlo, bolo pre všetky stvorenia nemenné. Nikdy sa neodvážili prekročiť hranice, ktoré im určil Stvoriteľ, a ani toho neboli schopné. Tak, ako im to určil Stvoriteľ, žili a rozmnožovali sa a prísne dodržiavali životný štýl a zákony, ktoré im určil. Vedome sa riadili Jeho nevyslovenými príkazmi, nebeskými nariadeniami a predpismi, ktoré im dal, a to až dodnes. Svojím osobitným spôsobom sa so Stvoriteľom rozprávali, naučili sa vážiť si Jeho význam a poslúchali Jeho príkazy. Nikto nikdy neprekročil autoritu Stvoriteľa a Jeho zvrchovanosť a príkazy nad nimi sa uskutočňovali v Jeho myšlienkach. Neodzneli žiadne slová, ale autorita, ktorá bola vlastná iba Stvoriteľovi, v tichosti ovládala všetko, čo nemalo schopnosť reči a líšilo sa od ľudstva. Uplatňovanie Jeho moci týmto osobitným spôsobom primälo človeka k tomu, aby nadobudol nové poznanie a vytvoril si nový obraz o jedinečnej moci Stvoriteľa. A práve na tomto mieste vám musím povedať, že v tento nový deň sa pri uplatňovaní Stvoriteľovej autority opäť raz preukázala Jeho jedinečnosť.

Poďme sa pozrieť na poslednú vetu tohto úryvku Písma: „Boh videl, že je to dobré.“ Čo to podľa vás znamená? V týchto slovách sú obsiahnuté Božie emócie. Boh sledoval, ako všetko, čo stvoril, vzniká a upevňuje sa vďaka Jeho slovám a postupne sa začína meniť. Bol v tej chvíli Boh spokojný s rozličnými vecami, ktoré stvoril svojimi slovami, a s rôznymi činmi, ktoré vykonal? Odpoveď znie: „Boh videl, že je to dobré.“ Ako tomu rozumiete? Čo znamená, že „Boh videl, že je to dobré“? Čo to symbolizuje? Znamená to, že Boh disponoval mocou a múdrosťou, aby uskutočnil to, čo naplánoval a ustanovil, a dosiahol ciele, ktoré si vytýčil. Keď Boh dokončil všetky úlohy, pociťoval ľútosť? Odpoveď zostáva rovnaká: „Boh videl, že je to dobré.“ Inými slovami, nielenže necítil žiadnu ľútosť, ale naopak, bol spokojný. Čo teda znamená, že nepociťoval žiadnu ľútosť? To, že Boží plán je dokonalý, Jeho moc a múdrosť sú dokonalé a že takáto

dokonalosť sa dá dosiahnuť len vďaka Jeho autorite. Keď človek vykonáva nejakú úlohu, môže tak ako Boh vidieť, že je to dobré? Môže všetko, čo človek robí, dosiahnuť dokonalosť? Môže človek niečo dokončiť raz a navždy? Tak ako sa hovorí, že „nič nie je dokonalé, len lepšie“, nič z toho, čo človek urobí, nemôže dosiahnuť dokonalosť. Keď Boh videl, že všetko, čo urobil a dosiahol, je dobré, a všetko, čo stvoril, sa ustanovilo podľa Jeho slov, teda keď „Boh videl, že je to dobré“, všetko, čo stvoril, nadobudlo trvalú podobu, bolo roztriedené podľa druhu a dostalo pevné miesto, účel a úlohu, a to raz a navždy. Ich úlohu medzi všetkými vecami a cestu, ktorú musia podstúpiť počas Božieho riadenia všetkého, navyše Boh už vopred určil a boli nemenné. Bol to nebeský zákon, ktorý Stvoriteľ vytvoril pre všetko.

„Boh videl, že je to dobré.“ Tieto jednoduché, nedocenené slová, ktoré sa tak často ignorujú, sú slovami nebeského zákona a nebeského nariadenia, ktoré dal Boh všetkým stvoreniam. Sú ďalším stelesnením Stvoriteľovej autority, ktorá je praktickejšia a dôkladnejšia. Prostredníctvom svojich slov mohol Stvoriteľ nielen získať všetko, čo si predsavzal, a dosiahnuť, čo si zaumienil, ale aj kontrolovať svojimi rukami všetko, čo stvoril, a riadiť všetky veci, ktoré stvoril, a navyše všetko bolo systematické a pravidelné. Na základe Jeho slova sa všetky veci aj množili, existovali a zanikali, ba čo viac, na základe Jeho autority existovali uprostred zákona, ktorý ustanovil, a nikto z nich nebol oslobodený! Tento zákon začal platiť v okamihu, keď „Boh videl, že je to dobré“, a bude existovať, pretrvávať a fungovať v záujme Božieho plánu riadenia až do dňa, keď ho Stvoriteľ zruší! Jedinečná autorita Stvoriteľa sa prejavovala nielen v Jeho schopnosti stvoriť všetky veci a prikázať im, aby vznikli, ale aj v Jeho schopnosti vládnuť a mať nad všetkými vecami zvrchovanosť, obdarovať ich životom a vitalitou, a okrem toho spôsobiť, aby sa raz a navždy všetko, čo stvorí podľa svojho plánu, objavilo a existovalo vo svete, ktorý stvoril, v dokonalom tvare, dokonalej štruktúre a dokonalej úlohe. Tak sa to prejavilo aj v tom, že myšlienky Stvoriteľa nepodliehali žiadnym obmedzeniam, neboli obmedzené časom, priestorom ani zemepisom. Tak ako Jeho autorita, aj Jeho jedinečná totožnosť zostane nezmenená naveky vekov. Jeho autorita bude vždy zobrazením a symbolom Jeho jedinečnej totožnosti a Jeho autorita bude navždy existovať súčasne s Jeho totožnosťou!

Na šiesty deň Stvoriteľ prehovorí a všetky druhy živých tvorov v Jeho mysli sa jeden po druhom objavia

Stvoriteľovo dielo stvorenia všetkého nepozorovane prebiehalo päť dní a hneď po nich Stvoriteľ privítal šiesty deň svojho stvorenia všetkých vecí. Tento deň bol ďalším novým začiatkom a ďalším výnimočným dňom. Aký bol teda Stvoriteľov plán v predvečer nového dňa? Aké nové stvorenia stvoril, vytvoril? Počúvajte, to je hlas Stvoriteľa…

„A Boh riekol: ‚Nech zem vydá živú bytosť podľa jej druhu, dobytok, plazy a zver zeme podľa jej druhu.‘ A stalo sa tak. A Boh stvoril zver zeme podľa jej druhu a dobytok podľa jeho druhu a všetko, čo sa plazí po zemi podľa jeho druhu. A Boh videl, že je to

dobré.“ (Gn 1, 24-25) Ktoré živé bytosti sem patria? Písmo hovorí: dobytok, plazy a zver zeme podľa jej druhu. Čo znamená, že v tento deň boli na zemi nielen všetky druhy živých tvorov, ale všetky boli roztriedené podľa druhu, a podobne „Boh videl, že je to dobré“.

Tak ako počas predchádzajúcich piatich dní, Stvoriteľ hovoril rovnakým tónom a nariadil, aby sa zrodili živé bytosti, ktoré si želal, a aby sa objavili na zemi, každá podľa svojho druhu. Keď Stvoriteľ uplatňuje svoju autoritu, žiadne z Jeho slov nie je vyslovené nadarmo, a tak sa šiesteho dňa každá živá bytosť, ktorú chcel stvoriť, objavila v stanovenom čase. Keď Stvoriteľ povedal: „Nech zem vydá živú bytosť podľa jej druhu,“ zem sa hneď naplnila životom, a na zemi sa zrazu objavil dych všetkých druhov živých bytostí… V trávnato zelenej pustatine sa jedna za druhou objavili statné kravy, ktoré švihali chvostom sem a tam, bečiace ovce sa zhromaždili do stád a erdžiace kone začali cválať… V jedinom okamihu sa rozľahlé priestranstvá tichých pasienkov naplnili životom… Príchod týchto rôznych hospodárskych zvierat priniesol krásny pohľad na pokojné pasienky a bezhraničnú vitalitu… Boli priateľmi a pánmi pasienkov a jeden od druhého vzájomne záviseli. Tak sa aj oni stali strážcami a ochrancami týchto zemí, ktoré sa stali ich trvalým príbytkom a poskytovali im všetko, čo potrebovali, zdroj večnej obživy pre ich existenciu…

V ten istý deň, keď vďaka slovu Stvoriteľa vznikli tieto rôzne druhy hospodárskych zvierat, objavilo sa aj množstvo hmyzu, jeden po druhom. Aj keď bol spomedzi všetkých živých tvorov hmyz tým najmenším, jeho životná sila bola stále zázračným výtvorom Stvoriteľa a neprišiel príliš neskoro… Niektoré druhy trepotali svojimi malými krídlami, iné sa pomaly plazili. Niektoré poskakovali a odrážali sa, iné sa potácali. Jedny vyrazili vpred, zatiaľ čo iné sa rýchlo stiahli; ďalšie sa pohybovali do strán, iné poskakovali hore a dolu… Všetky boli zaneprázdnené snahou nájsť si svoj domov: niektoré sa pchali do trávy, iné sa pustili do vyhrabávania dier v zemi, ďalšie vyleteli na stromy, aby sa ukryli v lesoch… Hoci boli malé, neboli ochotné znášať muky prázdneho žalúdka. Po tom, čo našli svoje domovy, ponáhľali sa hľadať potravu, aby sa nasýtili. Niektoré vyliezli na trávu, aby si pochutnali na jej jemných steblách, iné si nabrali do úst hlinu a prehĺtali ju dolu do žalúdka, pričom jedli s veľkou chuťou a potešením (pre nich je aj hlina chutná pochúťka). Niektoré sa ukryli v lesoch, ale nezastavili sa, aby si oddýchli, pretože šťava v lesklých tmavozelených listoch im poskytovala výdatné jedlo… Keď sa hmyz nasýtil, ani vtedy neprestával vo svojej činnosti. Hoci bol malého vzrastu, oplýval obrovskou energiou a bezhraničnou činorodosťou, a tak je zo všetkých tvorov najaktívnejší a najpracovitejší. Nikdy nelenil a nedoprial si odpočinok. Keď si naplnil brucho, naďalej sa lopotil s prácou v záujme svojej budúcnosti, zaneprázdňoval sa a náhlil pre svoje zajtrajšky a prežitie… Ticho si pritom nôtil balady rôznych melódií a rytmov, aby sa povzbudzoval a poháňal dopredu. Zároveň dodával radosť tráve, stromom a každému centimetru pôdy, čím robil každý deň a rok jedinečným… Svojím vlastným jazykom a vlastnými spôsobmi odovzdával informácie všetkým živým tvorom na zemi. Svojou

osobitnou životnou dráhou poznačil všetko, na čom zanechal stopy… Bol v dôvernom vzťahu s pôdou, trávou a lesmi a prinášal im vitalitu a životnú silu. Prinášal povzbudenie a pozdravy Stvoriteľa všetkým živým stvoreniam…

Stvoriteľov pohľad prechádzal naprieč všetkým, čo stvoril, a v tej chvíli sa Jeho zrak zastavil na lesoch a vrchoch, na ktoré sa upriamila Jeho myseľ. Keď vyslovil svoje slová, v hustých lesoch a na vrchoch sa objavili tvory, ktoré sa nepodobali žiadnemu z tých, ktoré už existovali. Boli to divoké zvieratá, o ktorých hovorili Božie ústa. S veľkým oneskorením krútili hlavami a švihali chvostami, pričom každé z nich malo svoju jedinečnú tvár. Niektoré mali huňaté kožuchy, iné panciere, niektoré cerili zuby, iné sa uškŕňali, ďalšie mali dlhý krk, iné krátky chvost, niektoré divoké oči, iné plachý pohľad, niektoré sa skláňali, aby žrali trávu, a iným po ústach stekala krv. Niektoré poskakovali na dvoch nohách, iné sa pohybovali na štyroch kopytách, niektoré sa pozerali do diaľky z vrcholcov stromov, vyčkávali v lesoch, hľadali jaskyne na odpočinok, behali a skákali po pláňach, iné sa potulovali po lesoch… Niektoré revali, iné zavýjali, ďalšie štekali a vyli… Niektoré sa ozývali sopránom, iné barytónom, niektoré spievali na plné hrdlo, iné jasne a melodicky… Niektoré boli pochmúrne, iné pekné, ďalšie nechutné, niektoré rozkošné, iné desivé, ďalšie okúzľujúco naivné… Jedno po druhom vychádzali von. Pozrite, aké sú vznešené a mocné, nespútané, bez záujmu o druhých, pričom sa na seba navzájom neobťažujú pozrieť… Každému z nich Stvoriteľ daroval osobitný život, ich vlastnú divokosť a krutosť, a tak sa objavili v lesoch a v horách. Všetkým pohŕdali, boli tak úplne suverénni – napokon, boli skutočnými pánmi vrchov a lesov. Od okamihu, keď Stvoriteľ nariadil ich vznik, si „nárokovali“ na lesy a vrchy, pretože Stvoriteľ už predtým zapečatil ich hranice a určil rozsah ich existencie. Jedine oni boli skutočnými pánmi vrchov a lesov, a preto boli takí divokí a pohŕdaví. Nazývali ich „divokými zvieratami“ výlučne preto, že spomedzi všetkých to boli práve ony, ktoré boli skutočne divoké, surové a neskrotné. Nedali sa skrotiť, takže sa nedali chovať, nemohli žiť v harmónii s ľudstvom ani preň pracovať. Práve preto, že sa nedali chovať a nemohli pracovať pre ľudstvo, museli žiť v odstupe od ľudstva a človek sa k nim nemohol priblížiť. Na druhej strane si práve preto mohli plniť povinnosť, ktorú im zveril Stvoriteľ: strážiť hory a lesy. Ich divokosť chránila hory a strážila lesy a bola najlepšou ochranou a zárukou ich existencie a množenia. Ich divokosť zároveň udržiavala a zabezpečovala medzi všetkým rovnováhu. Ich príchod priniesol horám a lesom podporu a zakotvenie a do nehybných a prázdnych hôr a lesov vlial bezhraničnú energiu a vitalitu. Odteraz sa hory a lesy stali ich trvalým príbytkom a nikdy neprišli o svoj domov, pretože práve kvôli nim sa hory a lesy objavili a existovali. Divé zvieratá si plnili svoju povinnosť a robili všetko, čo mohli, aby ich chránili. Tak aj divé zvieratá prísne dodržiavali nabádanie Stvoriteľa, aby sa držali svojho územia, a naďalej používali svoju zvieraciu prirodzenosť na udržiavanie rovnováhy vo všetkom, čo Stvoriteľ ustanovil, a preukazovali autoritu a moc Stvoriteľa!

Pod autoritou Stvoriteľa je všetko dokonalé

Všetko, čo Boh stvoril, vrátane toho, čo sa mohlo hýbať, aj toho, čo nie, ako napríklad vtáky a ryby, stromy a kvety, a tiež hospodárske zvieratá, hmyz a divé zvieratá, ktoré boli stvorené na šiesty deň – všetko bolo v Božích očiach dobré, a navyše, v súlade s Jeho plánom všetko dosiahlo vrchol dokonalosti a úroveň, ktorú Boh chcel dosiahnuť. Stvoriteľ krok za krokom vykonával dielo, ktoré zamýšľal vykonať podľa svojho plánu. Jedna po druhej sa objavovali veci, ktoré zamýšľal stvoriť, a objavenie každej z nich bolo odrazom Stvoriteľovej autority, kryštalizáciou Jeho moci. Vzhľadom na tieto kryštalizácie museli všetky stvorenia vďačiť Stvoriteľovi za Jeho milosť a starostlivosť. Tak ako sa prejavovali zázračné Božie skutky, tento svet sa kúsok po kúsku rozširoval o všetko, čo stvoril Boh, a menil sa z chaosu a temnoty na priezračnosť a jas, zo smrteľného pokoja na živosť a neobmedzenú vitalitu. Medzi všetkými stvoreniami, od veľkých po malé, od malých po mikroskopické, nebolo nič, čo by nestvorila autorita a moc Stvoriteľa, a existencia každého stvorenia mala jedinečnú a prirodzenú potrebu a hodnotu. Bez ohľadu na rozdiely v ich tvare a štruktúre ich musel stvoriť jedine Stvoriteľ, aby existovali pod Jeho autoritou. Niekedy ľudia vidia nejaký hmyz, ktorý je veľmi škaredý, a povedia: „Ten hmyz je taký odporný, nie je možné, že takú škaredú vec stvoril Boh – je nemožné, aby stvoril niečo také škaredé.“ Aký hlúpy postoj! Mali by skôr povedať: „Aj keď je tento hmyz taký škaredý, stvoril ho Boh, a preto musí mať svoj jedinečný účel.“ A to je to, čo by mali povedať. Boh vo svojich myšlienkach zamýšľal dať rôznym živým tvorom, ktoré stvoril, rozličný vzhľad a najrôznejšie funkcie a spôsoby využitia, a tak žiadna z vecí, ktoré stvoril, nebola z rovnakého cesta. Od ich zovňajška až po ich vnútorné zloženie, od ich životných návykov až po miesto, ktoré obývajú – všetky sú odlišné. Kravy vyzerajú ako kravy, osly ako osly, jelene ako jelene a slony ako slony. Môžeš povedať, ktorý je najkrajší a ktorý najškaredší? Ktorý je najužitočnejší a ktorého existencia je najmenej potrebná? Niektorým ľuďom sa páči, ako vyzerajú slony, ale nikto ich nepoužíva na osievanie polí. Niektorým sa zas páči, ako vyzerajú levy a tigre, pretože ich vzhľad je spomedzi všetkých tvorov najpôsobivejší, ale dajú sa chovať ako domáce zvieratá? Skrátka, pokiaľ ide o nespočetné veci stvorenia, človek by sa mal podriadiť autorite Stvoriteľa, teda podriadiť sa poriadku, ktorý Stvoriteľ určil pre všetko. To je najmúdrejší postoj. Iba postoj hľadania pôvodných úmyslov Stvoriteľa a poslušnosti voči nim je skutočným prijatím a istotou autority Stvoriteľa. V Božích očiach je to dobré, tak aký má človek dôvod hľadať chyby?

Všetky veci pod Stvoriteľovou autoritou tak budú hrať novú symfóniu pre Stvoriteľovu zvrchovanosť, započnú brilantnú predohru pre Jeho dielo nového dňa a v tejto chvíli Stvoriteľ otvorí aj novú kapitolu v diele svojho riadenia! Podľa zákona, ktorý Stvoriteľ určil o klíčení na jar, dozrievaní v lete, úrode na jeseň a uskladňovaní v zime, bude všetko zodpovedať Stvoriteľovmu plánu riadenia a vítať nový deň, nový začiatok a nový životný smer. Všetky veci budú ďalej žiť a rozmnožovať sa v

nekonečnom slede, aby každý deň mohli privítať pod zvrchovanosťou Stvoriteľovej autority…

Žiadna zo stvorených ani nestvorených bytostí nemôže nahradiť totožnosť Stvoriteľa

Od chvíle, keď Boh započal stvorenie všetkého, sa začala vyjadrovať a zjavovať Jeho moc, pretože Boh na stvorenie všetkého použil slová. Bez ohľadu na to, akým spôsobom a prečo to stvoril, všetko vzniklo, zotrvalo a existovalo vďaka Božím slovám. To je jedinečná autorita Stvoriteľa. Predtým, než sa na svete objavilo ľudstvo, Stvoriteľ použil svoju moc a autoritu, aby všetko stvoril pre ľudstvo, a použil svoje jedinečné metódy, aby pre ľudstvo pripravil vhodné životné prostredie. Všetko, čo urobil, pripravil pre ľudstvo, ktoré malo čoskoro prijať Jeho dych. To znamená, že v čase pred stvorením ľudstva sa Božia autorita prejavovala vo všetkých tvoroch odlišných od ľudstva, vo veciach tak veľkých, ako sú nebesá, svetlá, moria a pevnina, a v takých malých, ako sú zvieratá a vtáky, ako aj vo všetkých druhoch hmyzu a mikroorganizmov vrátane rôznych voľným okom neviditeľných baktérií. Skrze slová Stvoriteľa dostal každý z nich život, rozmnožoval sa a žil pod Jeho zvrchovanosťou. Aj keď nedostali Stvoriteľov dych, predsa prejavovali životaschopnosť, ktorú im daroval, prostredníctvom rôznych foriem a štruktúr. Hoci nedostali schopnosť reči, ktorú Stvoriteľ daroval ľudstvu, každý z nich od Neho dostal na vyjadrenie svojho života prostriedok iný od ľudského jazyka. Autorita Stvoriteľa dáva životaschopnosť nielen zdanlivo statickým hmotným predmetom, aby nikdy nezmizli, ale každému živému tvorovi dáva tiež inštinkt rozmnožovať sa a množiť, aby nikdy nezanikli a aby si z generácie na generáciu odovzdávali zákony a princípy prežitia, ktorými ich Stvoriteľ obdaril. Spôsob, akým Stvoriteľ uplatňuje svoju autoritu, sa nedrží pevne makro ani mikro hľadiska a neobmedzuje sa na žiadnu formu. Boh dokáže riadiť chod vesmíru a držať zvrchovanosť nad životom a smrťou všetkého, a okrem toho dokáže všetko usmerňovať tak, aby Mu to slúžilo. Môže riadiť všetky aktivity vrchov, riek a jazier a ovládať všetko, čo sa v nich nachádza, a naviac je schopný zabezpečiť pre nich to, čo potrebujú. To je prejav jedinečnej autority Stvoriteľa vo všetkom popri ľudstve. Takýto prejav netrvá len po celý život. Nikdy neprestane ani nepoľaví a žiadna osoba ani vec to nemôže zmeniť ani zničiť, doplniť alebo obmedziť – pretože nikto nemôže nahradiť totožnosť Stvoriteľa, a preto autoritu Stvoriteľa nemôže nahradiť žiadna stvorená bytosť. Nedosiahne ju žiadna nestvorená bytosť. Vezmi si napríklad Božích poslov a anjelov. Nemajú Božiu moc a už vôbec nie autoritu Stvoriteľa, a dôvod, prečo ich nemajú, je ten, že nemajú podstatu Stvoriteľa. Aj keď nestvorené bytosti, ako sú Boží poslovia a anjeli, môžu robiť niektoré veci v mene Boha, nemôžu Ho zastupovať. Hoci majú istú moc, ktorú človek nemá, nemajú autoritu Boha na to, aby všetko stvorili, všetkému rozkazovali a nad všetkým držali zvrchovanosť. Žiadna nestvorená bytosť nemôže nahradiť jedinečnosť a podobne ani autoritu a moc Boha. Dočítal si sa v Biblii o nejakom Božom poslovi, ktorý všetko stvoril? Prečo Boh nevyslal niektorého zo svojich

poslov alebo anjelov, aby všetko stvorili? Je to preto, že nedisponovali Božou autoritou, a preto nemali schopnosť ju uplatňovať. Tak ako všetky stvorenia, aj oni podliehajú zvrchovanosti Stvoriteľa a Jeho autorite, a tak je Stvoriteľ zároveň aj ich Bohom a zvrchovaným Pánom. Medzi nimi všetkými – bez ohľadu na to, či sú vznešení alebo ponížení, či majú veľkú alebo malú moc – niet takého, ktorý môže prekonať autoritu Stvoriteľa, a tak medzi nimi nie je nikto, kto môže nahradiť totožnosť Stvoriteľa. Nikdy ich nebudú nazývať Bohom a nikdy sa nestanú Stvoriteľom. To sú nemenné pravdy a fakty!

Môžeme prostredníctvom vyššie uvedeného duchovného spoločenstva tvrdiť, že jedine Stvoriteľ a Vládca všetkého, On, ktorý má jedinečnú autoritu a moc, sa môže sám nazývať jedinečným Bohom? V tejto chvíli možno cítite, že takáto otázka je príliš hlboká. V tejto chvíli ju nie ste schopní pochopiť a nedokážete vnímať jej podstatu, a tak zatiaľ cítite, že je ťažké na ňu odpovedať. V tom prípade budem pokračovať vo svojom duchovnom spoločenstve. Ďalej vám umožním uzrieť konkrétne skutky mnohých aspektov autority a moci, ktoré vlastní jedine Boh, a tak skutočne pochopiť, oceniť a spoznať jedinečnosť Boha a to, čo znamená jedinečná autorita Boha.

2. Na uzatvorenie zmluvy s človekom Boh používa svoje slová

Gn 9, 11-13 „A uzavriem s vami svoju zmluvu, a už viac nezahubia vody potopy žiadne telo, a už viac nebude potopa, ktorá by zničila zem.“ A Boh riekol: „Toto je znamenie zmluvy, ktorú uzatváram medzi sebou a medzi vami a každou živou bytosťou, ktorá je s vami, na večné pokolenia. Svoju dúhu umiestnim do oblakov a bude znamením zmluvy medzi Mnou a zemou.“

Po tom, čo stvoril všetky veci, sa autorita Stvoriteľa ešte raz potvrdila a ukázala v dúhe na znak zmluvy

Autorita Stvoriteľa sa vždy ukazuje a uplatňuje medzi všetkými stvoreniami a On nielenže riadi osud všetkého, ale aj ľudstvo, osobitné stvorenie, ktoré stvoril vlastnými rukami a ktoré má odlišnú životnú štruktúru a existuje v odlišnej forme života. Po tom, ako Stvoriteľ všetko stvoril, neprestal vyjadrovať svoju autoritu a moc; pre Neho sa autorita, ktorou držal zvrchovanosť nad všetkými vecami a nad osudom celého ľudstva, formálne začala len vtedy, keď sa ľudstvo skutočne zrodilo z Jeho rúk. Mal v úmysle riadiť ľudstvo a vládnuť mu. Zamýšľal ho zachrániť a skutočne si ho získať. Chcel si získať ľudstvo, ktoré by dokázalo riadiť všetko a žilo pod Jeho autoritou, poznalo a rešpektovalo ju. Boh teda začal oficiálne vyjadrovať svoju autoritu medzi ľuďmi pomocou svojich slov a začal ju používať na uskutočňovanie svojich slov. Samozrejme, že Božia autorita sa počas tohto procesu ukazovala na všetkých miestach; vybral som len niektoré konkrétne, dobre známe príklady, na ktorých môžete pochopiť a spoznať jedinečnosť Boha a Jeho jedinečnú autoritu.

Pasáž z knihy Genezis 9, 11-13 sa podobá vyššie uvedeným pasážam so záznamom o Božom stvorení sveta, ale je v nich aj istý rozdiel. V čom spočíva ich podobnosť? V tom, že Boh používa slová na to, čo zamýšľal, a rozdiel zasa v tom, že tu citované

pasáže predstavujú rozhovor Boha s človekom, v ktorom s ním uzavrel zmluvu a povedal mu o tom, čo je v nej obsiahnuté. Toto uplatňovanie Božej autority sa uskutočnilo počas Jeho rozhovoru s človekom, čo znamená, že pred stvorením ľudstva boli Božie slová pokynmi a príkazmi, vydané stvoreniam, ktoré mienil stvoriť. Teraz však existoval niekto, kto Božie slová počúval, a tak boli Jeho slová rozhovorom s človekom a zároveň napomenutím a výstrahou pre neho. Božie slová boli navyše prikázania, ktoré niesli Jeho autoritu a ktoré boli vydané všetkým veciam.

Aký Boží čin je zaznamenaný v tomto úryvku? Úryvok opisuje zmluvu, ktorú Boh uzavrel s človekom po tom, čo zničil svet potopou. Hovorí človeku, že Boh už takúto skazu na svete znovu nespôsobí a že na tento účel vytvoril znamenie. Aké to bolo znamenie? V Písme sa hovorí, že „Svoju dúhu umiestnim do oblakov a bude znamením zmluvy medzi Mnou a zemou“. To sú pôvodné slová, ktoré Stvoriteľ adresoval ľudstvu. Keď vyslovil tieto slová, pred očami človeka sa objavila dúha a zostala tam až dodnes. Každý už videl takúto dúhu, ale keď ju vidíš, vieš, ako vzniká? Veda ju nevie nijako dokázať, ani lokalizovať jej zdroj, ani určiť miesto, kde sa nachádza. Je to preto, že dúha je znamením zmluvy uzavretej medzi Stvoriteľom a človekom. Nevyžaduje si vedecký základ, nevytvoril ju človek ani ju nedokáže zmeniť. Je pokračovaním Stvoriteľovej autority po tom, čo vyslovil svoje slová. Stvoriteľ použil vlastnú osobitnú metódu, aby dodržal zmluvu s človekom a svoj prísľub, a tak je Jeho použitie dúhy ako znamenia zmluvy, ktorú ustanovil, nebeským nariadením a zákonom, ktorý zostane navždy nezmenený, či už vo vzťahu k Stvoriteľovi, alebo k stvorenému ľudstvu. Treba povedať, že tento nemenný zákon je ďalším skutočným prejavom Stvoriteľovej autority po tom, čo všetko stvoril, a že Jeho autorita a moc sú neobmedzené; použitie dúhy ako znamenia je pokračovaním a predĺžením Stvoriteľovej autority. Bol to ďalší čin, ktorý Boh vykonal pomocou svojich slov, a zároveň znak zmluvy, ktorú pomocou slov uzavrel s človekom. Oznámil človeku to, čo sa rozhodol uskutočniť, a akým spôsobom sa to naplní a dosiahne. Takto sa táto záležitosť naplnila podľa slov z Božích úst. Iba Boh má takú moc a aj dnes, niekoľko tisíc rokov po tom, čo vyslovil tieto slová, môže človek pozorovať dúhu, ktorú vyslovili Božie ústa. Vďaka týmto slovám, ktoré vyslovil Boh, zostala dúha zachovaná a nezmenená až dodnes. Nikto ju nemôže odstrániť ani zmeniť jej zákonitosti a existuje len vďaka Božím slovám. Práve to je Božia autorita. „Boh je taký dobrý ako Jeho slovo a Jeho slovo sa splní, a to, čo On splní, pretrvá naveky.“ Tu sa jasne prejavili takéto slová a je to jasné znamenie a vlastnosť Božej autority a moci. Takýmto znamením alebo vlastnosťou nedisponuje žiadna zo stvorených bytostí, ani ju nevidno u žiadnej z nestvorených bytostí. Prináleží iba jedinečnému Bohu a odlišuje totožnosť a podstatu, ktorou disponuje iba Stvoriteľ, od totožnosti a podstaty stvorených bytostí. Zároveň je to aj znamenie a vlastnosť, ktorú okrem samotného Boha nemôže prekonať žiadna stvorená ani nestvorená bytosť.

Uzatvorenie Božej zmluvy s človekom bolo veľmi dôležitým činom, ktorý Boh zamýšľal použiť na to, aby človeku oznámil istú skutočnosť a povedal mu o svojej vôli.

Na tento účel použil jedinečnú metódu, keď použil zvláštne znamenie na uzavretie zmluvy s človekom. Znamenie, ktoré bolo prísľubom zmluvy, ktorú s ním uzavrel. Bolo teda ustanovenie tejto zmluvy významnou udalosťou? Aká významná vlastne bola? Na zmluve je zvláštne práve toto: nie je to zmluva uzatvorená medzi ľuďmi, skupinami ani krajinami, ale medzi Stvoriteľom a celým ľudstvom a bude platiť až do dňa, keď Stvoriteľ všetko zničí. Vykonávateľom tejto zmluvy je Stvoriteľ a jej udržiavateľom je tiež Stvoriteľ. Stručne povedané, celá dúha na znak uzatvorenia zmluvy s ľudstvom sa naplnila a uskutočnila na základe rozhovoru medzi Stvoriteľom a ľudstvom a zostala takou až do súčasnosti. Čo iné môžu stvorenia robiť okrem toho, že sa podriadia autorite Stvoriteľa, poslúchajú ju, veria jej, vážia si ju, svedčia o nej a chvália ju? Veď nikto okrem jedinečného Boha nemá moc uzavrieť takúto zmluvu. Každé objavenie sa dúhy je správou pre ľudstvo, ktorá ho upozorňuje na zmluvu medzi Stvoriteľom a ľudstvom. V neustálom objavovaní sa zmluvy medzi Stvoriteľom a ľudstvom sa ľudstvu neukazuje dúha alebo samotná zmluva, ale nezameniteľná autorita Stvoriteľa. Opakované objavovanie dúhy preukazuje obrovské a zázračné skutky Stvoriteľa na skrytých miestach a zároveň je životne dôležitým odrazom Stvoriteľovej autority, ktorá nikdy nezanikne a nikdy sa nezmení. Nie je to prejav ďalšieho aspektu jedinečnej autority Stvoriteľa?

3. Božie požehnania

Gn 17, 4-6 Pokiaľ ide o Mňa, pozri, Moja zmluva je s tebou a budeš otcom mnohých národov. Už sa nebudeš volať Abrám, ale tvoje meno bude Abrahám, lebo som ťa učinil otcom mnohých národov. A urobím ťa veľmi plodným a urobím z teba národy a vyjdú z teba králi.

Gn 18, 18-19 Abrahám sa určite stane veľkým a mocným národom a všetky národy zeme v ňom budú požehnané. Veď ho poznám a viem, že prikáže svojim synom a svojmu domu zachovávať Jahveho cestu, aby vykonávali spravodlivosť a súd, aby Jahve splnil Abrahámovi to, čo mu sľúbil.

Gn 22, 16-18 „Prisahal som na seba," riekol Jahve, „lebo si to urobil a neušetril si svojho jediného syna. Požehnám ťa a rozmnožím tvoje potomstvo ako hviezdy na nebi a ako piesok na morskom brehu, a tvoje potomstvo obsadí bránu svojich nepriateľov. A v tvojom potomstve budú požehnané všetky národy zeme, pretože si poslúchol Môj hlas."

Jób 42, 12 A tak Jahve požehnal Jóbove ďalšie dni viac ako predchádzajúce, lebo mal štrnásťtisíc oviec, šesťtisíc tiav, tisíc volov a tisíc oslíc.

Jedinečný spôsob a vlastnosti Stvoriteľových výrokov sú symbolom Jeho jedinečnej totožnosti a autority

Mnohí chcú hľadať a získať Božie požehnania, ale nie každý ich môže získať, lebo Boh má svoje vlastné zásady a žehná človeka svojím vlastným spôsobom. Prísľuby, ktoré Boh dáva človeku, a množstvo milosti, ktoré mu udeľuje, sa prideľujú na základe myšlienok a činov človeka. O čom teda svedčia Božie požehnania? Čo v nich môžu ľudia vidieť? Odložme teraz bokom diskusiu o tom, akých ľudí Boh požehnáva a o princípoch

Božieho požehnania človeka. Namiesto toho sa pozrime na Božie požehnanie človeka s cieľom spoznať Božiu autoritu, z pohľadu spoznania Božej autority.

Všetky štyri vyššie uvedené úryvky Písma hovoria o Božom požehnaní človeka. Podrobne opisujú príjemcov Božích požehnaní, akými sú Abrahám a Jób, a tiež dôvody, prečo Boh udelil svoje požehnanie, a čo toto požehnanie obsahovalo. Tón a spôsob Božích výrokov, perspektíva a pozícia, z ktorej hovoril, umožňujú ľuďom vážiť si to, že ten, kto udeľuje požehnania, a príjemca týchto požehnaní majú výrazne odlišnú totožnosť, postavenie a podstatu. Tón a spôsob týchto výrokov a pozícia, z ktorej boli vyslovené, sú jedinečné pre Boha, ktorý má totožnosť Stvoriteľa. Má autoritu a moc, ako aj česť Stvoriteľa a majestát, o ktorom nikto nepochybuje.

Najprv sa pozrime na knihu Genezis 17, 4-6: „Pokiaľ ide o Mňa, pozri, Moja zmluva je s tebou a budeš otcom mnohých národov. Už sa nebudeš volať Abrám, ale tvoje meno bude Abrahám, lebo som ťa učinil otcom mnohých národov. A urobím ťa veľmi plodným a urobím z teba národy a vyjdú z teba králi.“ Tieto slová boli zmluvou, ktorú Boh uzatvoril s Abrahámom, ako aj Božím požehnaním Abraháma: Boh ho učinil otcom národov a urobil ho veľmi plodným. Vzišli z neho národy a vzišli z neho i králi. Vidíš v týchto slovách Božiu autoritu? A ako ju vnímaš? Ktorý aspekt podstaty Božej autority vidíš? Pri pozornom čítaní týchto slov nie je ťažké zistiť, že autorita a totožnosť Boha sa jasne prejavuje v znení Božích výrokov. Napríklad, keď Boh hovorí: „Moja zmluva je s tebou a budeš… som ťa učinil… urobím ťa…“ také frázy ako „budeš“ a „urobím ťa“, ktorých znenie potvrdzuje Božiu totožnosť a autoritu, sú v jednom ohľade ukazovateľom Stvoriteľovej vernosti; v inom zvláštne slová, ktoré používa Boh s totožnosťou Stvoriteľa a zároveň sú súčasťou bežnej slovnej zásoby. Ak niekto povie, že dúfa, že iný človek bude veľmi plodný, urobia sa z neho národy a vyjdú z neho králi, potom je to nepochybne akési želanie, nie prisľúbenie alebo požehnanie. Ľudia sa teda neodvážia povedať: „Urobím ťa takým a onakým, budeš taký a onaký,“ pretože vedia, že takú moc nemajú. Nezáleží to od nich a aj keby niečo také povedali, ich slová by boli čistým nezmyslom, poháňaným ich túžbami a ambíciami. Odváži sa niekto hovoriť takýmto veľkolepým tónom, ak cíti, že nemôže splniť svoje želania? Každý praje svojim potomkom všetko dobré a dúfa, že budú vynikať a tešiť sa z veľkého úspechu. „Aké veľké šťastie by bolo, keby sa jeden z nich stal vládcom! Ak by sa jeden z nich stal guvernérom, tiež by to bolo dobré – len aby bol niekto z nich významný!“ To všetko sú želania ľudí, ale svojim potomkom môžu priať len požehnanie a nemôžu naplniť ani uskutočniť žiadne zo svojich sľubov. Vo svojom srdci každý jasne vie, že nemá moc dosiahnuť takéto veci, lebo všetko, čo sa ho týka, je mimo jeho kontroly, a ako by teda mohol rozkazovať o osude iných? Tieto slová môže Boh povedať preto, lebo disponuje takouto autoritou a je schopný splniť všetky prísľuby, ktoré dáva človeku, a uskutočniť všetky požehnania, ktoré človeku udeľuje. Človeka stvoril Boh a pre Boha by bolo hračkou urobiť niekoho nesmierne plodným; na to, aby sa niekoho potomkom darilo, by stačilo Jeho jediné slovo. Boh by sa pre

takúto vec nikdy nemusel zapotiť, zaťažovať sa tým ani sa pre to príliš namáhať. Ide totiž o samotnú Božiu moc a autoritu.

Cítite po prečítaní vety „Abrahám sa určite stane veľkým a mocným národom a všetky národy zeme v ňom budú požehnané“ z knihy Genezis 18, 18 Božiu autoritu? Vnímate výnimočnosť Stvoriteľa? Vnímate Jeho nadradenosť? Božie slová sú isté. Boh nevyslovuje takéto slová preto, že by si bol istý úspechom, alebo na to, aby ho takto prezentoval. Naopak, sú dôkazom autority Božích výrokov a sú prikázaním, ktoré napĺňa Božie slová. Existujú dva výrazy, ktorým by ste tu mali venovať pozornosť. Keď Boh hovorí: „Abrahám sa určite stane veľkým a mocným národom a všetky národy zeme v ňom budú požehnané,“ je v týchto slovách nejaký prvok dvojzmyselnosti? Nejaký prvok, ktorý by vyvolával obavy alebo strach? Kvôli slovám „určite“ a „bude“ obsiahnutým v Božích výrokoch sa tieto prvky, ktoré sú človeku vlastné a často sa v ňom prejavujú, nikdy nevzťahovali na Stvoriteľa. Nikto by sa neodvážil použiť takéto slová, keď želá druhým dobro ani požehnať druhého s takou istotou, že mu dá veľký a mocný národ, alebo prisľúbiť, že v ňom budú požehnané všetky národy zeme. Čím istejšie sú Božie slová, tým viac o niečom svedčia – a čo je to niečo? Sú dôkazom toho, že Boh má autoritu, ktorou môže tieto veci vykonať a že ich uskutočnenie je nevyhnutné. Boh si bol vo svojom srdci bez najmenšieho zaváhania istý všetkým, čím Abraháma požehnal. Navyše sa to všetko uskutočnilo v súlade s Jeho slovami a žiadna sila to nemohla zmeniť, prekaziť, znemožniť alebo narušiť ich naplnenie. Bez ohľadu na to, čo by sa ešte stalo, nič by nemohlo zrušiť alebo ovplyvniť naplnenie a uskutočnenie Božích slov. Toto je samotná moc slov vyrieknutých z úst Stvoriteľa a autorita Stvoriteľa, ktorá nestrpí odmietanie človeka! Máš po prečítaní týchto slov ešte stále pochybnosti? Tieto slová zazneli z Božích úst a v Božích slovách je moc, majestát a autorita. Takúto moc a autoritu a nevyhnutnosť vykonania skutočnosti nedosiahne ani neprekoná žiadna stvorená či nestvorená bytosť. Len Stvoriteľ môže hovoriť s ľuďmi takýmto tónom a intonáciou a fakty preukázali, že Jeho prísľuby nie sú prázdnymi slovami ani márnymi chválami, ale vyjadrením jedinečnej autority, ktorú neprekoná žiadna osoba, udalosť ani vec.

Aký je rozdiel medzi slovami, ktoré hovorí Boh, a slovami, ktoré hovorí človek? Keď čítaš tieto slová, ktoré vyslovil Boh, cítiš silu Jeho slov a Jeho autoritu. Ako sa cítiš, keď počuješ ľudí hovoriť takéto slová? Považuješ ich za nesmierne arogantných a chválenkárskych, za ľudí, ktorí sa predvádzajú? Veď nemajú takú moc ani autoritu, a tak vôbec nedokážu dosiahnuť takéto veci. To, že sú si takí istí svojimi sľubmi, len svedčí o ľahostajnosti ich poznámok. Ak niekto hovorí takéto slová, potom je nepochybne arogantný a príliš sebavedomý a javí sa ako klasický príklad archanjelskej povahy. Tieto slová vyšli z Božích úst. Vnímaš v nich nejaký prvok arogancie? Máš pocit, že Božie slová sú len žartom? Božie slová sú autoritou a skutočnosťou a skôr, ako ich Boh vyriekne zo svojich úst, čiže kým sa rozhodne niečo urobiť, tak to už aj vykonal. Možno povedať, že všetko to, čo Boh povedal Abrahámovi, bola zmluva, ktorú Boh uzatvoril s

Abrahámom, a prísľub, ktorý mu dal. Tento prísľub bol ustanovenou ako aj vykonanou skutočnosťou, a tieto skutočnosti sa postupne napĺňali v Božích myšlienkach podľa Božieho plánu. Takže to, že Boh hovorí takéto slová, neznamená, že má arogantnú povahu, pretože Boh môže takéto veci dosiahnuť. Má takúto moc a autoritu, je plne schopný takéto činy realizovať a ich uskutočnenie je v plnom rozsahu Jeho schopností. Keď z Božích úst zaznievajú slová ako tieto, sú zjavením a vyjadrením skutočnej Božej povahy, dokonalým zjavením a prejavom Božej podstaty a autority, a nejestvuje nič primeranejšie a vhodnejšie ako dôkaz Stvoriteľovej totožnosti. Spôsob, tón a znenie takýchto výrokov sú presne známkou Stvoriteľovej totožnosti a dokonale zodpovedajú výrazu vlastnej Božej totožnosti; nie je v nich žiadna pretvárka ani nečistota. Sú úplne a absolútne dokonalým prejavom podstaty a autority Stvoriteľa. Čo sa týka stvorení, tie nemajú ani takúto autoritu, ani podstatu, a už vôbec nie moc, ktorú dáva Boh. Ak sa človek takto správa, potom je to určite prejav jeho skazenej povahy. Koreňom toho je rušivý vplyv ľudskej arogancie a bezuzdnej ctižiadosti a odhalenie zlomyseľných úmyslov nikoho iného ako diabla, satana, ktorý chce ľudí oklamať a zlákať ich, aby zradili Boha. Ako sa Boh pozerá na to, čo sa zjavuje takýmto jazykom? Hovorí, že si chceš prisvojiť Jeho miesto, chceš sa za Neho vydávať a nahradiť Ho. Keď napodobňuješ tón Božích výrokov, tvojím úmyslom je nahradiť Božie miesto v ľudských srdciach, privlastniť si ľudstvo, ktoré právom patrí Bohu. Toto je čisto a jednoducho satan. Sú to činy potomkov archanjela, ktoré sú pre nebo neprípustné! Sú medzi vami takí, ktorí niekedy určitým spôsobom napodobňovali Boha tým, že povedali niekoľko slov s úmyslom zavádzať a klamať ľudí, a vzbudili v nich pocit, akoby slová a činy tejto osoby mali autoritu a moc Boha, akoby podstata a totožnosť tejto osoby boli jedinečné, ba dokonca akoby tón slov tejto osoby bol podobný Božiemu? Urobili ste už niekedy niečo podobné? Napodobňovali ste niekedy Boží tón vo svojom prejave gestami, ktoré akoby predstavovali Božiu povahu, pričom ste sa domnievali, že ide o moc a autoritu? Koná alebo plánuje konať väčšina z vás často takýmto spôsobom? Keď teraz skutočne vidíte, vnímate a poznáte autoritu Stvoriteľa a pozriete sa späť na to, čo ste kedysi robili a čo ste o sebe prezrádzali, nie je vám zle? Uvedomujete si svoju nehodnosť a nehanebnosť? Po rozanalyzovaní povahy a podstaty takýchto ľudí by sme mohli povedať, že sú prekliatymi plodmi pekla a že každý, kto robí takéto veci, privoláva na seba poníženie? Uvedomujete si vážnosť tejto prirodzenosti? Nakoľko je to vážne? Úmyslom ľudí, ktorí takto konajú, je napodobňovať Boha. Chcú byť Bohom, aby ich ľudia uctievali ako Boha. Chcú odstrániť Božie miesto v ľudských srdciach a zbaviť sa Boha, ktorý pôsobí medzi ľuďmi. Robia to preto, aby dosiahli svoj cieľ ovládať ľudí, pohlcovať ich a zmocňovať sa ich. Každý má takéto podvedomé túžby a ambície a žije v takejto skazenej satanskej podstate, v satanskej prirodzenosti, v ktorej je v nepriateľstve s Bohom, zrádza Ho a chce sa Ním stať. Ešte aj po Mojom duchovnom spoločenstve na tému Božej autority sa chcete alebo túžite vydávať za Boha alebo Ho napodobňovať? Stále túžite byť Bohom a želáte si sa Ním stať? Človek nemôže napodobniť Božiu autoritu ani sa zosobniť s

Božou totožnosťou a postavením. Hoci dokážeš napodobniť tón, ktorým Boh hovorí, Božiu podstatu napodobniť nevieš. Aj keď dokážeš stáť na Božom mieste a vydávať sa za Boha, nikdy nebudeš schopný vykonať to, čo zamýšľa vykonať Boh, a nikdy nebudeš schopný vládnuť a všetkému rozkazovať. V Božích očiach budeš navždy malým stvorením a bez ohľadu na to, aké veľké sú tvoje zručnosti a schopnosti, i na to, koľko talentov máš, vo svojej celistvosti si pod nadvládou Stvoriteľa. Aj keď dokážeš vysloviť niekoľko odvážnych slov, nepreukazuješ tým, že máš podstatu Stvoriteľa, ani to neznamená, že máš Jeho autoritu. Autorita a moc Boha sú podstatou Jeho samotného. Nenaučil sa ich ani si ich nepridal zvonku, ale sú vrodenou podstatou samotného Boha. A tak vzťah medzi Stvoriteľom a stvoreniami nemožno nikdy zmeniť. Ako jeden zo stvorení si človek musí zachovať svoje vlastné postavenie a správať sa svedomito. Poctivo si chráň to, čo ti Stvoriteľ zveril. Nejednaj proti pravidlám, nerob veci, ktoré presahujú hranice tvojich schopností alebo sú Bohu odporné. Nesnaž sa byť veľkým alebo stať sa nadčlovekom, či vyvyšovať sa nad ostatných, ani sa nesnaž stať sa Bohom. Ľudia by nemali túžiť po tom, aby takí boli. Snaha stať sa veľkým alebo nadčlovekom je absurdná. Túžba stať sa Bohom je ešte hanebnejšia, je odporná a opovrhnutiahodná. To, čo je chvályhodné a čoho by sa mali stvorenia držať viac než čohokoľvek iného, je stať sa pravým stvorením. To je jediný cieľ, o ktorý by mali všetci ľudia usilovať.

Stvoriteľova autorita nie je obmedzená časom, priestorom ani geografiou a nedá sa vypočítať

Pozrime sa na knihu Genezis 22, 17-18. Je to ďalší úryvok, ktorý vyslovil Boh Jahve a v ktorom povedal Abrahámovi: „Požehnám ťa a rozmnožím tvoje potomstvo ako hviezdy na nebi a ako piesok na morskom brehu, a tvoje potomstvo obsadí bránu svojich nepriateľov. A v tvojom potomstve budú požehnané všetky národy zeme, pretože si poslúchol Môj hlas.“ Boh Jahve požehnal Abraháma mnohokrát, aby sa jeho potomstvo rozmnožilo – ale do akej miery sa malo rozmnožiť? Do takej, o akej hovorí Písmo: „ako hviezdy na nebi a ako piesok na morskom brehu“. To znamená, že Boh chcel Abraháma obdarovať potomstvom početným ako hviezdy na nebi a hojným ako piesok na morskom pobreží. Boh hovoril pomocou podobenstiev a z týchto podobenstiev nie je ťažké pochopiť, že Boh nechcel Abraháma obdarovať len jedným, dvoma alebo dokonca len tisíckami potomkov, ale nespočítateľným číslom, dostatočným na to, aby vytvorili množstvá národov, pretože Boh Abrahámovi prisľúbil, že bude otcom mnohých národov. Rozhodol však o tomto čísle človek alebo Boh? Môže človek kontrolovať, koľko bude mať potomkov? Je to na ňom? Od človeka nezávisí ani to, či ich vôbec bude mať niekoľko, a nieto ešte „ako hviezd na nebi a ako piesku na morskom brehu“. Kto by si neželal, aby jeho potomkov bolo toľko ako hviezd? Žiaľ, veci sa nie vždy vyvíjajú podľa toho, ako chceš. Bez ohľadu na to, aký je človek šikovný alebo schopný, nie je to na ňom. Nikto nemôže vybočiť z toho, čo nariadil Boh. Koľko ti dovolí, toľko budeš mať: ak

ti Boh dá málo, potom nikdy nebudeš mať veľa, a ak ti dá veľa, nemá zmysel sa rozhorčovať nad tým, koľko máš. Nie je to tak? To všetko závisí od Boha, nie od človeka! Človeku vládne Boh a nikto nie je výnimkou!

Keď Boh povedal: „Rozmnožím tvoje potomstvo," bola to zmluva, ktorú Boh uzavrel s Abrahámom, a podobne ako zmluva, ktorej znamením bola dúha, sa mala uskutočniť naveky, a bol to tiež prísľub, ktorý dal Boh Abrahámovi. Jedine Boh je spôsobilý a schopný uskutočniť tento sľub. Bez ohľadu na to, či tomu človek verí a prijíma to alebo nie, a bez ohľadu na to, ako sa na to človek pozerá a ako to vníma, sa to všetko do písmena splní podľa slov, ktoré vyslovil Boh. Božie slová sa nezmenia preto, že sa zmení ľudská vôľa alebo predstavy a nezmenia sa ani preto, že sa zmení nejaká osoba, udalosť alebo vec. Všetko môže zaniknúť, ale Božie slová ostávajú naveky. V skutočnosti je deň, keď všetko zanikne, presne tým dňom, keď sa úplne naplnia Božie slová, pretože On je Stvoriteľ, má autoritu a moc Stvoriteľa a ovláda všetky veci a celú životnú silu. Dokáže z ničoho urobiť niečo a z niečoho urobiť nič. Riadi premenu všetkých vecí zo živých na mŕtve. Pre Boha nie je nič jednoduchšie ako rozmnožiť niečie potomstvo. Človeku to znie fantasticky, ako rozprávka, ale pre Boha to, čo sa rozhodne a sľúbi vykonať, nie je fantastické ani rozprávkové. Skôr je to skutočnosť, ktorú Boh už videl a určite sa uskutoční. Vážite si to? Dokazujú fakty, že Abrahámovi potomkovia boli početní? Akí početní boli? Takí ako „hviezdy na nebi a ako piesok na morskom brehu" o ktorých hovorí Boh? Rozšírili sa do všetkých národov a krajov, do všetkých končín sveta? Čím sa táto skutočnosť dosiahla? Uskutočnila sa autoritou Božích slov? Niekoľko stoviek či tisícok rokov po tom, čo Boh vyslovil svoje slová, sa Jeho slová naďalej napĺňali a neustále sa uskutočňovali. Je to moc Božích slov a dôkaz Jeho autority. Keď Boh na počiatku všetko stvoril, povedal: „Nech sa objaví svetlo!" a objavilo sa svetlo. Stalo sa to veľmi rýchlo, naplnilo sa to vo veľmi krátkom čase a pri uskutočňovaní a napĺňaní nedošlo k žiadnemu oneskoreniu. Účinky Božích slov boli okamžité. Oboje boli prejavom Božej autority, ale keď Boh požehnal Abraháma, umožnil človeku vidieť druhú stránku podstaty Božej autority, ako aj skutočnosť, že Stvoriteľova autorita je nevypočítateľná, a navyše umožnil človeku vidieť skutočnejšiu, znamenitejšiu stránku Stvoriteľovej autority.

Po vyslovení Božích slov preberá Božia autorita velenie nad týmto dielom a skutočnosť prisľúbená Božími ústami sa postupne začína stávať realitou. V dôsledku toho sa vo všetkom začnú objavovať zmeny, podobne ako keď sa s príchodom jari zazelená tráva, rozkvitnú kvety, pučia stromy, vtáky začnú spievať, priletia späť husi a polia sa hemžia ľuďmi… S príchodom jari sa všetko omladzuje, a to je zázračný čin Stvoriteľa. Keď Boh uskutočňuje svoje prísľuby, všetko na nebi i na zemi sa obnovuje a mení v súlade s Božími myšlienkami – nič nie je výnimkou. Keď Božie ústa vyslovia nejaký záväzok alebo sľub, všetko slúži ich naplneniu a vykonáva sa v záujme ich naplnenia. Všetky stvorenia sú ovládané a usporiadané pod nadvládou Stvoriteľa, zohrávajú svoju príslušnú úlohu a plnia svoju príslušnú funkciu. Toto je prejav

Stvoriteľovej autority. Čo za tým vidíte? Ako spoznáte Božiu autoritu? Má Božia autorita nejaký rozsah? Je nejako časovo ohraničená? Dá sa povedať, že má určitú výšku alebo dĺžku? Možno povedať, že má istú veľkosť alebo silu? Dá sa merať podľa ľudskej miery? Božia autorita sa nezapína a nevypína, neprichádza a neodchádza a nikto nemôže zmerať, aká veľká je Jeho autorita. Bez ohľadu na to, koľko času uplynie, keď Boh požehná človeka, toto požehnanie bude pretrvávať, čo bude svedčiť o neoceniteľnej Božej autorite a umožní ľudstvu znovu a znovu uzrieť zjavenie neuhasiteľnej životnej sily Stvoriteľa. Každý prejav Jeho autority je dokonalou ukážkou slov z Jeho úst, ktoré sa ukazujú všetkým veciam a ľudstvu. Okrem toho všetko, čo sa uskutočňuje prostredníctvom Jeho autority, je neporovnateľne nádherné a absolútne bezchybné. Možno povedať, že Jeho myšlienky, slová, autorita a celé dielo, ktoré koná, sú neporovnateľne krásnym obrazom a ľudský jazyk nedokáže pre stvorenia vyjadriť ich dôležitosť a hodnotu. Keď Boh dáva človeku prísľub, pozná ho tak dobre ako vlastnú dlaň, či už ide o to, kde žije, alebo čo robí, o jeho minulosť pred prijatím zasľúbenia alebo po ňom, alebo o to, aké veľké boli zvraty v prostredí, v ktorom žije. Nezáleží na tom, koľko času uplynie od toho, čo Boh vyslovil svoje slová, pre Neho je to akoby ich práve vyslovil. To znamená, že Boh má moc a takú autoritu, že môže sledovať, kontrolovať a splniť každý prísľub, ktorý dá ľudstvu, a bez ohľadu na to, o aký prísľub ide, ako dlho potrvá, kým sa úplne naplní, a navyše bez ohľadu na to, ako široký je rozsah, ktorého sa jeho uskutočnenie dotýka – napríklad čas, zemepis, rasa a tak ďalej –, tento prísľub sa uskutoční a splní. Ba čo viac, jeho uskutočnenie a naplnenie si od Neho nevyžaduje ani najmenšiu námahu. O čom to svedčí? Dokazuje to, že rozsah Božej autority a moci stačí na to, aby kontroloval celý vesmír a ľudstvo. Boh stvoril svetlo, ale to neznamená, že riadi len svetlo alebo len vodu, pretože ju stvoril, a že všetko ostatné s Bohom nesúvisí. Nebolo by to mylné chápanie? Hoci sa Božie požehnanie Abraháma po niekoľkých stovkách rokov postupne vytratilo z pamäti človeka, pre Boha zostal tento prísľub stále rovnaký. Ešte stále bol v procese uskutočňovania a nikdy sa nezastavil. Človek nikdy nevedel ani nepočul, ako Boh uplatňoval svoju autoritu, ako bolo všetko riadené a usporiadané a koľko úžasných príbehov sa počas tohto obdobia odohralo medzi všetkým Božím stvorením. Každý úžasný kúsok prejavu Božej autority a zjavenia Jeho činov sa však vo všetkom odovzdal a vyzdvihol, všetko ukazovalo a hovorilo o zázračných činoch Stvoriteľa a každý mnohokrát vyrozprávaný príbeh o Stvoriteľovej zvrchovanosti nad všetkým bude navždy ohlasovaný všetkými vecami. Autorita, ktorou Boh všetkému vládne, a Božia moc všetkému ukazujú, že Boh je prítomný všade a v každom čase. Keď sa staneš svedkom všadeprítomnosti Božej autority a moci, uvidíš, že Boh je prítomný všade a v každom čase. Božia autorita a moc nie sú obmedzené časom, zemepisom, priestorom ani žiadnou osobou, udalosťou či vecou. Rozsah Božej autority a moci presahuje ľudskú predstavivosť. Pre človeka je nepochopiteľná, nepredstaviteľná a človek ju nikdy úplne nespozná.

Niektorí ľudia si radi domýšľajú a predstavujú, ale kam až môže siahať ľudská predstavivosť? Môže ísť za hranice tohto sveta? Je človek schopný odvodiť a predstaviť

si pravosť a presnosť Božej autority? Sú odvodzovanie a predstavivosť človeka schopné umožniť mu dosiahnuť poznanie Božej autority? Môžu dosiahnuť, aby si človek skutočne vážil Božiu autoritu a podriadil sa jej? Fakty dokazujú, že ľudský úsudok a predstavivosť sú len výplodom ľudského intelektu a neposkytujú človeku ani najmenšiu pomoc či úžitok pri spoznávaní Božej autority. Po čítaní sci-fi literatúry si niektorí dokážu predstaviť Mesiac alebo to, ako vyzerajú hviezdy. To však neznamená, že človek rozumie Božej autorite. Predstavivosť človeka je jednoducho len predstavivosť. Fakty týkajúce sa týchto vecí, teda ich spojenie s Božou autoritou, vôbec nechápe. Čo z toho, aj keby si bol na Mesiaci? Azda to svedčí o tom, že chápeš Božiu autoritu viacrozmerne? Svedčí to o tom, že si dokážeš predstaviť rozsah Božej autority a moci? Keďže odvodzovanie a predstavivosť človeka mu neumožňujú spoznať Božiu autoritu, čo by mal robiť? Najmúdrejšie by bolo nič si nedomýšľať ani nepredstavovať, teda človek sa nikdy nesmie spoliehať na predstavivosť ani na svoje domnienky, keď ide o spoznávanie Božej autority. Čo vám týmto chcem povedať? Poznanie Božej autority, moci, Jeho vlastnej totožnosti a Božej podstaty nemožno dosiahnuť spoliehaním sa na svoju predstavivosť. Keďže pri poznávaní Božej autority sa nemôžete spoliehať na predstavivosť, akým spôsobom potom môžete dosiahnuť skutočné poznanie Božej autority? Spôsob, ako to dosiahnuť, je jesť a piť Božie slová, byť v duchovnom spoločenstve a zakúšať Božie slová. Takto budete postupne zažívať a overovať si Božiu autoritu a postupne jej začnete rozumieť a spoznávať ju. To je jediný spôsob, ako dôjsť k poznaniu Božej autority; žiadne skratky nejestvujú. Požiadať vás o to, aby ste si nič nepredstavovali, nie je to isté ako nútiť vás pasívne sedieť a očakávať zničenie alebo vám brániť v akejkoľvek činnosti. Nepoužívať mozog na premýšľanie a predstavovanie si znamená nepoužívať logiku na vyvodzovanie záverov, vedomosti na analyzovanie a vedu ako základ, ale namiesto toho si vážiť, overovať a potvrdzovať, že Boh, v ktorého veríš, má autoritu, potvrdzovať, že má zvrchovanosť nad tvojím osudom a že Jeho moc v každom okamihu dokazuje, že On sám je pravý Boh, a to prostredníctvom Božích slov, pravdy a všetkého, s čím sa v živote stretávaš. To je jediný spôsob, ktorým môže ktokoľvek pochopiť Boha. Niektorí hovoria, že by chceli nájsť jednoduchý spôsob, ako tento cieľ dosiahnuť, ale napadá vám takýto spôsob? Hovorím ti, že o tom nemusíš premýšľať, lebo nejestvujú žiadne iné spôsoby! Jediným spôsobom je svedomito a vytrvalo spoznávať a overovať si, čo Boh má a čím je, prostredníctvom každého slova, ktoré vyjadruje, a všetkého, čo koná. To je jediný spôsob, ako spoznať Boha. Lebo to, čo Boh má a čím je, a všetko Božie nie je pusté a prázdne, ale skutočné.

Skutočnosť Stvoriteľovej kontroly a nadvlády nad všetkými vecami a živými bytosťami svedčí o pravej existencii Jeho autority

Podobne je v Knihe Jób zaznamenané Jahveho požehnanie Jóba. Čím Boh obdaroval Jóba? „A tak Jahve požehnal Jóbove ďalšie dni viac ako predchádzajúce, lebo mal štrnásťtisíc oviec, šesťtisíc tiav, tisíc volov a tisíc oslíc.“ (Jób 42, 12) Čo boli tieto

veci, ktoré boli dané Jóbovi, z pohľadu človeka? Boli majetkom ľudstva? Nebol by Jób s týmto majetkom v tom veku veľmi bohatý? Ako potom získal takýto majetok? Čo spôsobilo jeho bohatstvo? Je samozrejmé, že Jób k nemu prišiel vďaka Božiemu požehnaniu. O tom, ako sa Jób na tento majetok pozeral a ako vnímal Božie požehnania, tu nebudeme diskutovať. Pokiaľ ide o Božie požehnania, všetci ľudia dňom i nocou túžia po tom, aby ich Boh požehnal. Človek však nemá žiadnu kontrolu nad tým, koľko majetku môže počas svojho života získať, ani nad tým, či môže od Boha prijať požehnania – to je nesporný fakt! Boh má autoritu a moc udeliť človeku akýkoľvek majetok, umožniť človeku získať akékoľvek dobrodenie, a predsa existujú princípy Božieho požehnania. Akých ľudí Boh požehnáva? Samozrejme, že požehnáva ľudí, ktorých má rád! Boh požehnal Abraháma aj Jóba, no požehnania, ktoré dostali, neboli rovnaké. Boh požehnal Abraháma potomstvom, ktorého bolo toľko ako piesku a hviezd. Keď Boh požehnal Abraháma, spôsobil, že potomkovia jedného človeka a jedného národa sa stali mocnými a prosperujúcimi. V tom vládla ľudstvu Božia autorita, ktorá vdýchla dych Boha medzi všetky veci a živé bytosti. Pod zvrchovanosťou Božej autority sa toto ľudstvo rozmnožovalo a existovalo rýchlosťou a v rozsahu, ktorý určil Boh. Konkrétne životaschopnosť tohto národa, rýchlosť jeho rastu a priemerná dĺžka života boli súčasťou Božích opatrení a princíp toho všetkého bol úplne založený na prísľube, ktorý dal Boh Abrahámovi. To znamená, že bez ohľadu na okolnosti, Božie prísľuby pokračujú bez prekážok a uskutočňujú sa pod prozreteľnosťou Božej autority. V prísľube, ktorý Boh dal Abrahámovi, bez ohľadu na prevraty vo svete, na dobu a na katastrofy, ktoré ľudstvo prežilo, Abrahámovi potomkovia nebudú čeliť riziku vyhladenia a ich národ nevymrie. Božie požehnanie však Jóbovi prinieslo nesmierne bohatstvo. Boh mu dal množstvo živých, dýchajúcich stvorení, ktorých špecifiká – ich počet, rýchlosť rozmnožovania, mieru prežitia, množstvo tuku v ich tele a podobne – tiež riadil Boh. Hoci tieto živé bytosti nemali schopnosť hovoriť, aj ony boli súčasťou Stvoriteľových opatrení a princíp, na základe ktorého ich Boh usporiadal, bol založený na požehnaniach, ktoré Boh prisľúbil Jóbovi. V požehnaniach, ktoré dal Boh Abrahámovi a Jóbovi, sa síce ich prísľuby líšili, ale autorita, ktorou Stvoriteľ riadil všetky veci a živé bytosti, bola rovnaká. Každý detail Božej autority a moci je vyjadrený v Jeho rôznych prísľuboch a požehnaniach Abrahámovi a Jóbovi a opäť ukazuje ľudstvu, že Božia autorita ďaleko presahuje ľudskú predstavivosť. Tieto detaily ľudstvu opäť hovoria, že ak túžia spoznať Božiu autoritu, môžu to dosiahnuť len prostredníctvom Božích slov a skúseností s Božím dielom.

Božia autorita zvrchovanosti nad všetkým umožňuje človeku vidieť skutočnosť: Božia autorita nie je obsiahnutá len v slovách: „A Boh riekol: ‚Nech sa objaví svetlo, a objavilo sa svetlo, nech sa objaví obloha, a objavila sa obloha, nech sa objaví súš, a objavila sa súš,‘“ ale okrem toho je Jeho autorita vyjadrená aj v tom, ako umožnil, aby svetlo naďalej pretrvávalo, ako zabránil tomu, aby obloha zanikla, a ako ponechal zem navždy oddelenú od vody, ako aj v detailoch toho, ako vládol a riadil veci, ktoré stvoril – svetlo, oblohu a zem. Čo ešte vidíte v Božom požehnaní ľudstva? Je zrejmé, že po tom,

čo Boh požehnal Abraháma a Jóba, Božie kroky neustali, pretože Boh ešte len začal uplatňovať svoju autoritu a mal v úmysle uskutočniť každé svoje slovo a zrealizovať každý detail, o ktorom hovoril, a tak v nasledujúcich rokoch pokračoval v konaní všetkého, čo zamýšľal. Keďže Boh má autoritu, možno sa človeku zdá, že stačí, aby Boh prehovoril, a bez toho, aby čo i len pohol prstom, sa uskutočnia všetky záležitosti a veci. Takéto predstavy sú dosť absurdné! Ak zastávaš len jednostranný názor, že Boh uzatvára zmluvu s človekom pomocou slov a že všetko pomocou nich uskutočňuje, a nie si schopný vidieť rôzne znamenia a skutočnosti, že Božia autorita má nadvládu nad existenciou všetkých vecí, potom je tvoje chápanie Božej autority veľmi prázdne a smiešne! Ak si človek takto predstavuje Boha, potom treba povedať, že ľudské poznanie Boha bolo zahnané do poslednej priekopy a dostalo sa do slepej uličky, pretože Boh, ako si Ho človek predstavuje, je len strojom, ktorý vydáva príkazy, a nie Bohom, ktorý má autoritu. Čo si si uvedomil na príkladoch Abraháma a Jóba? Všimol si si skutočnú stránku Božej autority a moci? Po tom, čo Boh požehnal Abraháma a Jóba, nezostal tam, kde bol, ani neposlal svojich poslov do práce a nečakal na výsledok. Naopak, len čo Boh vyslovil svoje slová, pod vedením Božej autority sa všetko začalo podriaďovať tomu, čo Boh zamýšľal vykonať, a ľudia, veci a predmety, ktoré Boh požadoval, boli pripravení. To znamená, že hneď ako z Božích úst zazneli Jeho slová, v celej krajine sa začala uplatňovať Božia autorita a Boh nastolil smer, aby uskutočnil a naplnil prísľuby, ktoré dal Abrahámovi a Jóbovi. Zároveň urobil všetky náležité plány a prípravy k všetkému, čo bolo potrebné pre každý krok a každú kľúčovú etapu, ktorú plánoval uskutočniť. Počas tohto obdobia Boh nielenže usmerňoval svojich poslov, ale aj všetko, čo stvoril. To znamená, že rozsah, v ktorom sa uplatňovala Božia autorita, nezahŕňal len poslov, ale všetky stvorené veci, ktoré boli usmerňované tak, aby boli v súlade s dielom, ktoré chcel vykonať. Boli to konkrétne spôsoby, ktorými sa uplatňovala Božia autorita. Vo svojich predstavách môžu niektorí chápať Božiu autoritu takto: Boh má autoritu a moc, a tak Mu stačí len zostať v treťom nebi alebo na nejakom pevnom mieste a nemusí vykonávať žiadne konkrétne dielo a celé Božie dielo sa dokončí v Jeho myšlienkach. Niektorí možno veria, že hoci Boh požehnal Abraháma, nemusel urobiť nič a stačilo, keď vyslovil svoje slová. Stalo sa to naozaj tak? Zjavne nie! Hoci má Boh autoritu a moc, Jeho autorita je skutočná a reálna, nie bezduchá. Pravosť a skutočnosť Božej autority a moci sa postupne odhaľuje a stelesňuje vo všetkom Jeho stvorení, v Jeho kontrole nad všetkým a v procese, ktorým vedie a riadi ľudstvo. Každá metóda, každá perspektíva a detail Božej zvrchovanosti nad ľudstvom a nad všetkým, a celé dielo, ktoré vykonal, ako aj Jeho chápanie všetkého – to všetko doslova dokazuje, že Božia autorita a moc nie sú prázdnymi slovami. Jeho autorita a moc sa prejavujú a zjavujú neustále a vo všetkom. Tieto prejavy a zjavenia vypovedajú o skutočnej existencii Božej autority, pretože Boh používa svoju autoritu a moc, aby pokračoval vo svojom diele, a všetkému rozkazoval a vládol v každej chvíli; Jeho moc a autoritu nemôžu nahradiť ani anjeli, ani Boží poslovia. Boh rozhodol, aké požehnania udelí Abrahámovi a Jóbovi – toto rozhodnutie bolo na

Ňom. Aj keď Boží poslovia osobne navštívili Abraháma a Jóba, ich konanie vychádzalo z Božích prikázaní a ich činy sa udiali pod Božou autoritou a podobne aj poslovia boli pod Božou zvrchovanosťou. Hoci človek vidí, že Boží poslovia navštevujú Abraháma, a v biblických záznamoch nie je svedkom toho, že by Boh Jahve osobne niečo vykonal, v skutočnosti jediný, kto skutočne uplatňuje moc a autoritu, je samotný Boh, a o tom nikto z ľudí nepochybuje! Hoci si videl, že anjeli a poslovia majú veľkú moc a konali zázraky alebo že vykonali niektoré veci, ktorými ich poveril Boh, ich činy slúžia len na dokončenie Božieho poverenia, a v nijakom prípade nie sú prejavom Božej autority, pretože žiaden človek ani predmet nemá a ani nedisponuje autoritou Stvoriteľa, ktorá by všetko stvorila a všetkému vládla. Žiadny človek ani predmet teda nemôže uplatňovať ani prejavovať autoritu Stvoriteľa.

Autorita Stvoriteľa je nemenná a neporušiteľná

Čo ste videli v týchto troch častiach Svätého písma? Vnímate, že existuje princíp, podľa ktorého Boh uplatňuje svoju autoritu? Napríklad, že Boh použil dúhu, aby s človekom uzavrel zmluvu – umiestnil ju do oblakov, aby človeku povedal, že už nikdy nepoužije potopu na zničenie sveta. Je dúha, ktorú ľudia vidia dnes, tou istou, ktorú Boh vyslovil zo svojich úst? Zmenila sa jej prirodzenosť a význam? Bezpochyby nie. Boh použil svoju autoritu, aby vykonal tento čin, a zmluva, ktorú s človekom uzatvoril, trvá dodnes. O čase, keď sa táto zmluva zmení, rozhodne, samozrejme, Boh. Po tom, čo Boh povedal: „svoju dúhu umiestnim do oblakov," Boh vždy dodržiaval túto zmluvu, a to až do dnes. Čo na tom vidíš? Hoci Boh disponuje autoritou a mocou, vo svojom konaní je veľmi prísny a zásadový a zostáva verný svojmu slovu. Jeho prísnosť a princípy Jeho konania poukazujú na neporušiteľnosť Stvoriteľa a neprekonateľnosť Jeho autority. Hoci má najvyššiu autoritu, všetko je pod Jeho nadvládou a má moc všetkému vládnuť, Boh nikdy nepoškodil ani neprerušil svoj vlastný plán a zakaždým, keď uplatňuje svoju autoritu, je to v prísnom súlade s Jeho vlastnými princípmi. Presne sa riadi tým, čo odznelo z Jeho úst, a dodržiava kroky a ciele svojho plánu. Netreba pripomínať, že všetko, čo Boh riadi, dodržiava princípy, podľa ktorých sa uplatňuje Božia autorita, a žiaden človek ani vec nie sú vyňaté z pôsobnosti Jeho autority, ani nemôžu zmeniť princípy, podľa ktorých sa uplatňuje Jeho autorita. V Božích očiach sa tým, ktorí sú požehnaní, dostáva šťastia, ktoré prináša Jeho autorita, a tým, ktorí sú prekliati, sa dostáva z titulu Božej autority trest. Pod zvrchovanosťou Božej autority nie je žiaden človek ani vec vyňatá z uplatňovania Jeho autority, ani nemôžu zmeniť princípy, na základe ktorých sa Jeho autorita uplatňuje. Autorita Stvoriteľa sa nezmení zmenou akéhokoľvek faktora a podobne sa z akéhokoľvek dôvodu nezmenia ani princípy, na základe ktorých sa uplatňuje. Nebo a zem môžu prejsť veľkými otrasmi, ale autorita Stvoriteľa sa nezmení. Všetko môže zaniknúť, ale autorita Stvoriteľa nikdy nezmizne. To je podstata Stvoriteľovej nemennej a neporušiteľnej autority, a v tom spočíva samotná jedinečnosť Stvoriteľa!

Nasledujúce slová sú pre spoznanie Božej autority nevyhnutné a ich význam je vyjadrený v nasledujúcom duchovnom spoločenstve. Pokračujme v čítaní Svätého písma.

4. Boží príkaz satanovi

Jób 2, 6 A Jahve riekol satanovi: „Pozri, je v tvojich rukách, ale ušetri mu život.“

Satan sa nikdy neodvážil prekonať autoritu Stvoriteľa, a preto žije všetko usporiadane

Toto je úryvok z Knihy Jóbovej a zámeno „on“ v týchto slovách sa vzťahuje na Jóba. Hoci je táto veta krátka, objasňuje mnohé otázky. Opisuje konkrétny rozhovor medzi Bohom a satanom v duchovnom svete a napovedá nám, že predmetom Božích slov bol satan. Tiež zaznamenáva, čo presne Boh povedal. Božie slová boli pre satana príkazom a rozkazom. Konkrétne detaily tohto rozkazu sa vzťahujú na ušetrenie Jóbovho života a toho, kde Boh určil hranicu satanovho zaobchádzania s Jóbom – satan musel ušetriť Jóbov život. Prvá vec, ktorú sa z tejto vety dozvedáme, je, že to boli slová, ktoré Boh povedal satanovi. Pôvodný text Knihy Jóbovej nám hovorí o pozadí týchto slov: satan chcel obviniť Jóba, a tak predtým, ako ho mohol pokúšať, musel získať Boží súhlas. Keď Boh súhlasil so satanovou žiadosťou pokúšať Jóba, predložil mu nasledujúcu podmienku: „Jób je v tvojich rukách, ale ušetri mu život.“ Aká je prirodzenosť týchto slov? Je to jednoznačne príkaz, rozkaz. Keď si pochopil prirodzenosť týchto slov, mal by si, samozrejme, pochopiť aj to, že ten, kto tento príkaz vydal, bol Boh, a ten, kto tento príkaz prijal a poslúchol, bol satan. Netreba dodávať, že v tomto rozkaze je vzťah medzi Bohom a satanom zrejmý každému, kto číta tieto slová. Samozrejme, toto je aj vzťah medzi Bohom a satanom v duchovnom svete a rozdiel medzi totožnosťou a postavením Boha a satana, ktorý je zachytený v záznamoch rozhovorov medzi Bohom a satanom v Písme. Je to zreteľný rozdiel medzi totožnosťou a postavením Boha a satana, o ktorom sa dodnes človek môže učiť z konkrétneho príkladu a písomného záznamu. Na tomto mieste musím povedať, že záznam týchto slov je dôležitým dokumentom v ľudskom poznaní totožnosti a postavenia Boha a poskytuje dôležité informácie pre ľudské poznanie Boha. Prostredníctvom tohto rozhovoru medzi Stvoriteľom a satanom v duchovnom svete môže človek pochopiť ešte jeden konkrétny aspekt v autorite Stvoriteľa. Tieto slová sú ďalším svedectvom o Jeho jedinečnej autorite.

Navonok vedie Boh Jahve dialóg so satanom. Z hľadiska podstaty, sú postoj, s ktorým Boh Jahve hovorí, a postavenie, v ktorom sa nachádza, vyššie ako satanove. To znamená, že Boh Jahve rozkazuje satanovi tónom povelu a hovorí mu, čo má a nemá robiť, že Jób je už v jeho rukách a že s ním môže zaobchádzať, ako chce – ale nesmie ho pripraviť o život. Podtextom je, že hoci bol Jób odovzdaný do satanových rúk, jeho život nie je vydaný satanovi; nikto nemôže vziať Jóbov život z Božích rúk, pokiaľ mu to Boh nedovolí. V tomto príkaze satanovi je jasne vyjadrený Boží postoj a zároveň sa v ňom prejavuje a zjavuje postavenie, z ktorého Boh Jahve hovorí so satanom. Boh Jahve

tu má nielen status Boha, ktorý stvoril svetlo a vzduch, všetky veci a živé bytosti, Boha, ktorý je zvrchovaný nad všetkými vecami a živými bytosťami, ale aj Boha, ktorý rozkazuje ľudstvu a podsvetiu a riadi život a smrť všetkých živých bytostí. Kto okrem Boha by sa v duchovnom svete odvážil vydať satanovi takýto rozkaz? A prečo Boh osobne vydal svoj rozkaz satanovi? Pretože život človeka, vrátane toho Jóbovho, riadi Boh. Boh nedovolil satanovi, aby Jóbovi ublížil alebo ho pripravil o život, a dokonca aj keď mu Boh dovolil Jóba pokúšať, ani tak nezabudol osobitne vydať rozkaz a opäť satanovi zakázal, aby Jóbovi vzal život. Satan sa nikdy neodvážil prekonať Božiu autoritu, ba čo viac, vždy pozorne počúval a poslúchal Božie rozkazy a konkrétne príkazy. Nikdy sa neodvážil vzdorovať im a, samozrejme, neodvážil sa ani svojvoľne zmeniť niektoré z Božích nariadení. To sú hranice, ktoré Boh stanovil satanovi, a preto sa ich satan nikdy neodvážil prekročiť. Nie je toto sila Božej autority? Nie je to svedectvo o Božej autorite? Satan oveľa lepšie ako ľudia chápe, ako sa má správať k Bohu a ako sa má na Boha pozerať, a preto v duchovnom svete satan veľmi jasne vidí Božie postavenie a autoritu a hlboko si uvedomuje moc Božej autority a princípy, ktoré stoja za uplatňovaním Jeho autority. Vôbec sa ich neodvažuje prehliadať, ani ich nijakým spôsobom porušovať, ani robiť nič, čo prestupuje Božiu autoritu, a už vôbec sa neodvažuje akokoľvek spochybňovať Boží hnev. Hoci je satan vo svojej podstate zlý a arogantný, nikdy sa neodvážil prekročiť hranice a obmedzenia, ktoré mu určil Boh. Milióny rokov tieto hranice striktne dodržiaval, riadil sa každým príkazom a rozkazom, ktorý mu dal Boh, a nikdy sa neodvážil prekročiť ich. Hoci je satan zlomyseľný, je oveľa múdrejší ako skazené ľudstvo; pozná totožnosť Stvoriteľa aj svoje vlastné hranice. Zo satanových „podriadených“ činov vidno, že Božia autorita a moc sú nebeské nariadenia, ktoré satan nemôže prekonať, a že práve vďaka Božej jedinečnosti a autorite sa všetko mení a rozmnožuje usporiadane a že ľudstvo môže žiť a rozmnožovať sa spôsobom, ktorý stanovil Boh. Pritom žiadna osoba ani predmet nemôže tento poriadok narušiť a žiadna osoba ani predmet nemôže tento zákon zmeniť – všetko totiž pochádza z rúk Stvoriteľa a z Jeho nariadení a autority.

Jedine Boh, ktorý má totožnosť Stvoriteľa, disponuje jedinečnou autoritou

Osobitná totožnosť satana spôsobila, že mnohí ľudia prejavujú veľký záujem o jeho prejavy v rôznych smeroch. Dokonca sa nájde mnoho nerozumných ľudí, ktorí veria, že rovnako ako Boh, aj satan disponuje autoritou, pretože dokáže predvádzať zázraky a robiť veci, ktoré sú pre ľudstvo nemožné. Ľudstvo si teda okrem uctievania Boha vo svojom srdci vyhradzuje miesto aj pre satana, a dokonca ho uctieva ako Boha. Títo ľudia sú poľutovaniahodní a odporní. Sú poľutovaniahodní pre svoju nevedomosť a odporní pre svoje kacírstvo a vrodené zlé jadro. Na tomto mieste považujem za potrebné informovať vás o tom, čo je autorita, čo symbolizuje a čo predstavuje. Všeobecne povedané, sám Boh je autoritou, ktorá symbolizuje nadradenosť a Božiu podstatu, a autorita samotného Boha predstavuje Jeho postavenie a totožnosť. Keďže je to tak,

odváži sa satan tvrdiť, že on sám je Boh? Odváži sa povedať, že všetko stvoril a nad všetkým drží zvrchovanú moc? Samozrejme, že nie! Nie je totiž schopný všetko stvoriť. Doteraz totiž ešte nestvoril nič, čo stvoril Boh, a nikdy nestvoril nič, čo má život. Keďže nemá Božiu autoritu, nikdy nemôže mať postavenie a totožnosť Boha, a to je dané jeho podstatou. Má rovnakú moc ako Boh? Samozrejme, že nie! Ako nazývame satanove činy a zázraky, ktoré predvádza? Je to moc? Dalo by sa to nazvať autoritou? Pravdaže nie! Satan riadi príval zla a vyrušuje, poškodzuje a narúša každý aspekt Božieho diela. Urobil satan za posledných niekoľko tisíc rokov, okrem toho, že kazí a zneužíva ľudstvo, zvádza a klame človeka k skazenosti a k odmietaniu Boha, takže človek kráča smerom do údolia tieňa smrti, niečo, čo si zaslúži čo i len najmenšiu pochvalu, uznanie alebo obdiv zo strany človeka? Keby mal satan autoritu a moc, skazil by ľudstvo? Keby mal satan autoritu a moc, ublížil by ľudstvu? Keby mal satan autoritu a moc, opustilo by ľudstvo Boha a obrátilo sa smerom k smrti? Keďže satan nemá žiadnu autoritu ani moc, čo by sme mali usúdiť o podstate všetkého, čo koná? Sú ľudia, ktorí definujú všetko, čo satan robí, ako obyčajnú ľstivosť, Ja sa však domnievam, že takáto definícia nie je až taká primeraná. Sú zlé skutky, ktorými kazí ľudstvo, len obyčajnou ľsťou? Zlá sila, s akou satan zneužíval Jóba, a jeho zúrivá túžba zneužiť a pohltiť ho, sa nedala dosiahnuť iba ľsťou. Pri pohľade späť boli Jóbove stáda a čriedy, roztrúsené široko-ďaleko po kopcoch a horách, v okamihu preč. V okamihu zmizlo aj Jóbovo veľké šťastie. Mohlo sa to podariť len obyčajnou ľsťou? Prirodzenosť všetkého, čo satan robí, zodpovedá a zhoduje sa s negatívnymi pojmami, ako poškodiť, narušiť, zničiť, uškodiť, zlo, zlomyseľnosť a temnota, a tak je objavenie sa všetkého, čo je nespravodlivé a zlé, neodmysliteľne späté so satanovými činmi a neoddeliteľné od jeho zlej podstaty. Bez ohľadu na to, aký je satan „mocný“, odvážny a ctižiadostivý, aká veľká je jeho schopnosť spôsobovať škody, aké rozsiahle sú techniky, ktorými kazí a zvádza človeka, aké šikovné sú triky a plány, ktorými zastrašuje človeka, a bez ohľadu na to, aká premenlivá je forma, v ktorej existuje, nikdy nedokázal vytvoriť jedinú živú bytosť, stanoviť zákony a pravidlá existencie všetkých vecí ani vládnuť a ovládať žiaden predmet, či už živý, alebo neživý. Vo vesmíre ani na nebesiach nie je jediná osoba alebo predmet, ktorý by sa z neho zrodil alebo by vďaka nemu existoval. Neexistuje jediná osoba alebo predmet, ktorému by vládol alebo ho ovládal. Naopak, nielenže musí žiť pod Božou nadvládou, ale okrem toho musí poslúchať všetky Božie rozkazy a príkazy. Bez Božieho dovolenia sa satan ťažko môže dotknúť čo i len kvapky vody alebo zrnka piesku na zemi. Nemôže pohnúť ani mravcami na zemi, nehovoriac o ľudstve, ktoré Boh stvoril. V Božích očiach má satan menšiu hodnotu ako ľalie na vrchu, vtáky lietajúce vo vzduchu, ryby v mori či červy na zemi. Jeho úlohou uprostred všetkých vecí je všetkému slúžiť, pracovať pre ľudstvo a slúžiť Božiemu dielu a Jeho plánu riadenia. Bez ohľadu na to, aká zlomyseľná je jeho povaha a aká zlá je jeho podstata, jediné, čo môže robiť, je poslušne plniť svoju úlohu: slúžiť Bohu a byť Jeho náprotivkom. Taká je podstata a postavenie satana. Jeho podstata nie je spätá so životom, mocou ani autoritou; je to len hračka v Božích rukách, len akýsi stroj, ktorý slúži Bohu!

Hoci mnohí ľudia spoznali pravú tvár satana, stále nechápu, čo je to autorita, preto Mi dovoľ, aby som ti to povedal! Samotnú autoritu možno vysvetliť ako Božiu moc. Po prvé, s istotou možno povedať, že autorita aj moc sú pozitívne. Nespájajú sa s ničím negatívnym a nesúvisia so žiadnymi stvorenými ani nestvorenými bytosťami. Božia moc dokáže stvoriť veci akejkoľvek formy, ktoré majú život a vitalitu, a to určuje život Boha. Boh je život, takže je zdrojom všetkých živých bytostí. Okrem toho môže Božia autorita primäť všetky živé bytosti poslúchať každé Božie slovo, teda vzniknúť podľa slov z Božích úst a žiť a rozmnožovať sa podľa Božieho príkazu, po ktorom Boh vládne a rozkazuje všetkým živým bytostiam, a nikdy to nebude inak, až na veky vekov. Tieto vlastnosti nemá žiadna osoba ani predmet; takúto moc má a nesie iba Stvoriteľ, a preto sa nazýva autoritou. To je jedinečnosť Stvoriteľa. Ako taká, bez ohľadu na to, či ide o samotné slovo „autorita“, alebo o jej podstatu, každá z nich môže byť spojená len so Stvoriteľom, pretože je symbolom Jeho jedinečnej totožnosti a podstaty a reprezentuje Jeho totožnosť a postavenie. Okrem Stvoriteľa nemôže byť so slovom „autorita“ spojená žiadna osoba ani predmet. Ide o interpretáciu jedinečnej autority Stvoriteľa.

Hoci satan hľadel na Jóba žiadostivým pohľadom, bez Božieho dovolenia sa neodvážil dotknúť ani jediného chĺpku na jeho tele. Hoci je satan vo svojej podstate zlý a krutý, po tom, čo mu Boh vydal svoj rozkaz, nemal inú možnosť, len sa riadiť Božím príkazom. A tak, hoci bol satan rozzúrený ako vlk medzi ovcami, keď prišlo na Jóba, neodvážil sa zabudnúť na hranice, ktoré mu určil Boh, ani porušiť Božie nariadenia a vo všetkom, čo robil, sa neodvážil odkloniť od princípov a hraníc Božích slov – vari to nie je tak? Z toho je zrejmé, že satan sa neodvažuje odporovať žiadnemu slovu Boha Jahveho. Pre satana je každé slovo z Božích úst rozkazom a nebeským zákonom, vyjadrením Božej autority – za každým Božím slovom sa totiž skrýva Boží trest pre tých, ktorí porušujú Božie príkazy, a tých, ktorí neposlúchajú a odporujú nebeským zákonom. Satan jasne vie, že ak poruší Božie nariadenia, musí prijať dôsledky prekročenia Božej autority a odporovania nebeským zákonom. Aké sú to dôsledky? Netreba dodávať, že sú to jeho tresty od Boha. Satanove činy voči Jóbovi boli len mikrokozmom jeho skazenia človeka, a keď satan tieto činy uskutočňoval, hranice, ktoré Boh stanovil, a rozkazy, ktoré satanovi vydal, boli len mikrokozmom princípov, ktoré stoja za všetkým, čo koná. Okrem toho úloha a postavenie satana v tejto záležitosti boli len mikrokozmom jeho úlohy a postavenia v diele Božieho riadenia a satanova úplná poslušnosť voči Bohu pri jeho pokúšaní Jóba bola len mikrokozmom toho, ako sa satan neodvážil klásť ani najmenší odpor Bohu v diele Božieho riadenia. Aké varovanie vám tieto mikrokozmy dávajú? Spomedzi všetkých vecí, vrátane satana, neexistuje osoba ani vec, ktorá by mohla prekročiť nebeské zákony a nariadenia stanovené Stvoriteľom, a neexistuje osoba ani vec, ktorá by sa odvážila tieto nebeské zákony a nariadenia porušiť, pretože žiadna osoba ani vec nemôže zmeniť ani uniknúť trestu, ktorý Stvoriteľ uvalí na tých, ktorí ich neposlúchajú. Iba Stvoriteľ môže ustanoviť nebeské zákony a nariadenia, iba On má moc uviesť ich do platnosti a len Jeho moc nemôže žiadna osoba ani vec

prekročiť. Toto je jedinečná autorita Stvoriteľa a táto autorita je nadradená všetkému, a preto nie je možné povedať, že „Boh je najväčší a satan je na druhom mieste“. Okrem Stvoriteľa, ktorý má jedinečnú autoritu, neexistuje žiaden iný Boh!

Nadobudli ste teraz nové poznanie o Božej autorite? Po prvé, je rozdiel medzi práve spomínanou Božou autoritou a ľudskou mocou? Aký je v nich rozdiel? Niektorí ľudia hovoria, že tieto dva pojmy sa nedajú porovnať. To je pravda! Hoci ľudia hovoria, že tieto dve veci sa nedajú porovnať, v ľudských myšlienkach a predstavách sa moc človeka často zamieňa s autoritou a tieto dve veci sa často navzájom porovnávajú. O čo tu ide? Nerobia ľudia chybu, keď jedno mimovoľne zamieňajú za druhé? Tieto dve veci spolu nesúvisia a nemožno ich porovnávať, no ľudia si napriek tomu nevedia pomôcť. Ako by sa to dalo vyriešiť? Ak chceš skutočne nájsť riešenie, jedinou cestou je pochopiť a spoznať jedinečnú Božiu autoritu. Po tom, čo pochopíš a spoznáš autoritu Stvoriteľa, nebudeš jedným dychom spomínať moc človeka a autoritu Boha.

Na čo sa vzťahuje ľudská moc? Jednoducho povedané, je to schopnosť alebo zručnosť, ktorá umožňuje rozšíriť alebo v čo najväčšej miere zrealizovať skazenú povahu, túžby a ambície človeka. Považuje sa za autoritu? Nech sú ambície a túžby človeka akokoľvek naduté alebo ziskuchtivé, nemožno povedať, že by disponoval autoritou; toto nadúvanie a úspech je nanajvýš len prejavom satanovho bláznovstva medzi ľuďmi a fraškou, v ktorej satan vystupuje ako svoj vlastný predchodca, aby naplnil svoju ambíciu byť Bohom.

Ako presne teraz vnímaš Božiu autoritu? Teraz, keď sme si tieto slová spoločne prebrali, by si o Božej autorite mal mať nové poznanie. Preto sa vás pýtam: Čo symbolizuje Božia autorita? Symbolizuje totožnosť samotného Boha? Symbolizuje Jeho moc? Jeho jedinečné postavenie? V čom spomedzi všetkého si spozoroval Božiu autoritu? Ako si ju vnímal? Z hľadiska štyroch ročných období, ktoré človek zakúša, môže niekto zmeniť zákon striedania jari, leta, jesene a zimy? Na jar stromy pučia a kvitnú, v lete sú pokryté listami, na jeseň prinášajú ovocie a v zime lístie opadá. Dokáže niekto tento zákon zmeniť? Neodráža to jeden z aspektov Božej autority? Boh povedal: „Nech sa objaví svetlo!“ A objavilo sa svetlo. Existuje stále toto svetlo? Vďaka čomu existuje? Samozrejme, že existuje vďaka Božím slovám a Božej autorite. Existuje ešte stále vzduch, ktorý Boh stvoril? Pochádza vzduch, ktorý človek dýcha, od Boha? Môže niekto odstrániť veci, ktoré pochádzajú od Boha? Môže niekto zmeniť ich podstatu a funkciu? Môže niekto rozvrátiť noc a deň, ktoré vyčlenil Boh, a zákon noci a dňa, ktorý nariadil? Môže niečo také vykonať satan? Aj keď v noci nespíš a považuješ ju za deň, stále je to noc. Môžeš zmeniť svoj denný režim, ale nemôžeš zmeniť zákon o striedaní dňa a noci – túto skutočnosť nedokáže zmeniť nikto, však? Dokáže niekto prinútiť leva, aby oral pôdu ako vôl? Premeniť slona na osla alebo prinútiť sliepku, aby sa vznášala vo vzduchu ako orol? Dokáže niekto prinútiť vlka, aby jedol trávu ako ovca? (Nie.) A je niekto, kto dokáže prinútiť rybu žiť na súši? Nie, to ľudia nedokážu. Prečo nie? Pretože Boh prikázal rybám žiť vo vode, a tak žijú vo vode. Na súši by neprežili a zahynuli by;

nedokážu totiž prekonať hranice Božieho príkazu. Všetky veci sa riadia nejakým zákonom a majú hranice svojej existencie a každá z nich má svoje vlastné inštinkty. Tie ustanovil Stvoriteľ a žiaden človek ich nemôže zmeniť ani prekonať. Napríklad lev bude vždy žiť v divočine, v odstupe od ľudských spoločenstiev, a nikdy nebude taký poddajný a verný ako vôl, ktorý s človekom žije a pracuje pre neho. Hoci slony aj osly sú zvieratá a takisto majú štyri nohy a sú tvormi, ktoré dýchajú vzduch, sú to odlišné druhy zvierat, pretože ich Boh tak rozdelil. Každý z nich má svoje vlastné inštinkty, a preto sa nikdy nebudú dať zameniť. Hoci má sliepka dve nohy a krídla rovnako ako orol, nikdy nebude môcť lietať vo vzduchu. Môže maximálne vzlietnuť na strom – to je dané jej inštinktom. Netreba ani dodávať, že to všetko sa odvíja od príkazov Božej autority.

Pri dnešnom vývoji ľudstva možno povedať, že veda prekvitá a úspechy ľudského vedeckého bádania možno opísať ako impozantné. Treba povedať, že ľudské schopnosti sa stále viac rozvíjajú, ale existuje jeden vedecký prielom, ktorý ľudstvo doteraz nedokázalo uskutočniť: ľudstvo vyrobilo lietadlá, lietadlové lode a atómovú bombu, dostalo sa do vesmíru, kráčalo po Mesiaci, vynašlo internet a začalo žiť životným štýlom založeným na špičkových technológiách, a predsa nedokáže vytvoriť niečo živé, čo dýcha. Inštinkty každého živého tvora a zákony, podľa ktorých žije, ako aj kolobeh života a smrti každého druhu živej bytosti – to všetko je nad sily ľudskej vedy a nejde to ovplyvniť. Tu treba povedať, že bez ohľadu na to, aké veľké výšiny dosiahla ľudská veda, nevyrovná sa žiadnej z myšlienok Stvoriteľa a nedokáže rozoznať zázračnosť Jeho stvorenia a moc Jeho autority. Na zemi je toľko oceánov, a predsa nikdy neprekročili svoje hranice a nevystúpili na pevninu podľa svojej vôle, a to preto, lebo Boh každému z nich určil hranice. Zostali tam, kde im prikázal, a bez Božieho dovolenia sa nemôžu voľne pohybovať. Bez Božieho dovolenia sa nesmú navzájom narušovať a môžu sa pohybovať len vtedy, keď to Boh povie, a to, kam idú a kde ostanú, určuje Božia autorita.

Jednoducho povedané, „Božia autorita“ znamená, že všetko je na Bohu. Boh má právo rozhodnúť, ako sa má niečo vykonať, a vykoná sa to presne tak, ako si želá. Zákon všetkých vecí závisí od Boha, a nie od človeka; človek ho nemôže zmeniť. Nemôže ním pohnúť ľudská vôľa, ale naopak, mení sa podľa Božích myšlienok, Božej múdrosti a Božích príkazov. Je to skutočnosť, ktorú nemôže žiaden človek poprieť. Nebo a zem a všetky veci, vesmír, hviezdna obloha, štyri ročné obdobia, to, čo je človeku viditeľné i neviditeľné – to všetko existuje, funguje a mení sa bez najmenšej chyby, pod Božou autoritou, podľa Božích nariadení, prikázaní a zákonov na počiatku stvorenia. Ani jeden človek alebo predmet nemôže zmeniť ich zákony alebo prirodzený priebeh ich fungovania. Vznikli vďaka Božej autorite a vďaka nej aj zanikajú. To je samotná Božia autorita. Teraz, keď už toho bolo toľko povedané, cítiš, že Božia autorita je symbolom Božej totožnosti a postavenia? Môže Božou autoritou disponovať akákoľvek stvorená alebo nestvorená bytosť? Môže ju napodobniť, zosobniť alebo nahradiť akákoľvek osoba, vec alebo predmet?

Totožnosť Stvoriteľa je jedinečná a nemali by ste sa držať myšlienky polyteizmu

Hoci sú satanove zručnosti a schopnosti väčšie ako tie ľudské a dokáže robiť veci, ktoré sú pre človeka nedosiahnuteľné, bez ohľadu na to, či satanovi závidíš alebo sa snažíš dosiahnuť to, čo robí, a na to, či ho nenávidíš alebo sa ti tieto veci hnusia, či ich vidíš, alebo nie, na to, koľko toho môže satan dosiahnuť alebo koľko ľudí dokáže oklamať, aby ho uctievali a ospevovali, a bez ohľadu na to, ako ho definuješ, nemôžeš povedať, že disponuje Božou autoritou a mocou. Mal by si vedieť, že Boh je Boh, že Boh je len jeden, a okrem toho by si mal vedieť, že len Boh má autoritu a moc všetko ovládať a všetkému vládnuť. Len preto, že satan dokáže oklamať ľudí a vydávať sa za Boha, napodobňovať znamenia a zázraky, ktoré vykonal Boh, a urobil podobné veci ako Boh, sa mylne domnievaš, že Boh nie je jedinečný, že existuje mnoho bohov, že títo rôzni bohovia disponujú len väčšími či menšími schopnosťami a že existujú rozdiely v miere moci, ktorú majú. Ich veľkosť hodnotíš podľa toho, v akom poradí prišli, a podľa ich veku, a nesprávne sa domnievaš, že okrem Boha existujú aj iné božstvá, a myslíš si, že Božia moc a autorita nie sú jedinečné. Ak máš takéto myšlienky, ak neuznávaš jedinečnosť Boha, neveríš, že jedine Boh má autoritu, a ak lipneš na polyteizme, potom ti hovorím, že si spodina stvorenia, skutočné stelesnenie satana a absolútne zlý človek! Rozumiete, čo sa vás týmito slovami snažím naučiť? Nezávisle od času, miesta a tvojej minulosti si nesmieš zamieňať Boha so žiadnou inou osobou, vecou alebo predmetom. Bez ohľadu na to, aká nepoznaná a nedostupná sa ti zdá byť autorita a podstata samotného Boha, ako veľmi sa satanove skutky a slová zhodujú s tvojimi predstavami a fantáziou, a bez ohľadu na to, ako ťa uspokojujú, nebuď hlúpy, nezamieňaj si tieto pojmy, nepopieraj existenciu ani totožnosť a postavenie Boha, nevyháňaj Boha z domu a neprivádzaj doňho satana, aby nahradil Boha v tvojom srdci a bol tvojím Bohom. Vôbec nepochybujem o tom, že si dokážete predstaviť dôsledky takéhoto konania!

Aj keď je ľudstvo skazené, stále žije pod zvrchovanosťou Stvoriteľovej autority

Satan kazí ľudstvo už tisíce rokov. Spôsobil nevýslovné množstvo zla, klamal generáciu za generáciou a vo svete páchal ohavné zločiny. Zneužíval človeka, klamal ho a zvádzal, aby sa postavil proti Bohu, a páchal zlé skutky, ktoré znovu a znovu vyrušovali a poškodzovali Boží plán riadenia. Pod Božou autoritou však všetky veci a živé tvory naďalej dodržiavajú pravidlá a zákony stanovené Bohom. V porovnaní s Božou autoritou je satanova zlá prirodzenosť a rozpínavosť taká odporná, nechutná a podlá, a pritom taká malá a zraniteľná. Hoci satan chodí medzi všetkým, čo Boh stvoril, na ľuďoch, veciach a predmetoch, ktoré Boh prikázal, nedokáže uskutočniť ani najmenšiu zmenu. Uplynulo niekoľko tisíc rokov a ľudstvo sa stále teší zo svetla a vzduchu, ktoré mu daroval Boh, stále dýcha dychom, ktorý vydychuje sám Boh, teší sa z kvetov, vtákov, rýb a hmyzu, ktoré stvoril, a má radosť zo všetkého, čo mu dal. Deň a

noc sa stále navzájom striedajú, štyri ročné obdobia sa striedajú ako zvyčajne; husi, ktoré lietajú na oblohe, v zime odlietajú a na jar sa stále vracajú. Ryby vo vode nikdy neopúšťajú rieky a jazerá – svoj domov; počas letných dní cikády na zemi zo srdca spievajú, na jeseň zasa cvrčky v tráve jemne cvrlikajú v rytme vetra; husi sa zhromažďujú do kŕdľov, zatiaľ čo orly zostávajú osamotené. Skupiny levov sa živia lovom, losy neopúšťajú trávu a kvety… Všetky druhy živých tvorov spomedzi všetkých vecí odchádzajú a vracajú sa a potom opäť odchádzajú, v jedinom okamihu sa dejú milióny zmien – ale to, čo sa nemení, sú ich inštinkty a zákony prežitia. Žijú z Božieho zaopatrenia a obživy a nikto nemôže zmeniť ich inštinkty ani narušiť pravidlá ich prežitia. Hoci ľudstvo, ktoré žije uprostred všetkého, satan skazil a oklamal, človek sa stále nemôže vzdať vody, vzduchu ani ničoho, čo stvoril Boh, a človek stále žije a rozmnožuje sa v tomto priestore, ktorý stvoril Boh. Inštinkty ľudstva sa nezmenili. Človek sa stále spolieha na svoje oči, ktorými sa pozerá, na svoje uši, ktorými počúva, na svoj mozog, ktorým myslí, na svoje srdce, ktorým chápe, na svoje nohy a chodidlá, ktorými chodí, na svoje ruky, ktorými pracuje, a tak ďalej. Všetky inštinkty, ktoré Boh daroval človeku, aby mohol prijať Božie zaopatrenie, zostávajú nezmenené. Nezmenili sa schopnosti, prostredníctvom ktorých človek spolupracuje s Bohom, nezmenila sa schopnosť človeka plniť povinnosti stvorenej bytosti ani jeho duchovné potreby, nezmenila sa túžba človeka nájsť svoj pôvod ani jeho túžba byť spasený Stvoriteľom. Také sú súčasné pomery ľudstva, ktoré žije pod Božou autoritou a ktoré prežilo krvavú skazu spôsobenú satanom. Hoci ľudstvo pošliapal satan a už nie je Adamom a Evou z počiatku stvorenia, ale naopak, je plné vecí, ktoré sú voči Bohu nepriateľské, ako napríklad poznanie, fantázia, predstavy, a tak ďalej a plné skazenej satanskej povahy, v Božích očiach je ľudstvo stále tým istým ľudstvom, ktoré stvoril. Boh stále vládne a ovláda ľudstvo, ktoré žije spôsobom určeným Bohom, a tak je v Božích očiach ľudstvo, ktoré bolo skazené satanom, len pokryté špinou, so škvŕkajúcim bruchom, trochu pomalými reakciami, pamäťou, ktorá nie je taká dobrá ako bývala, a je trochu staršie – ale všetky ľudské funkcie a inštinkty sú vcelku nepoškodené. Toto je ľudstvo, ktoré Boh zamýšľa zachrániť. Tomuto ľudstvu stačí počuť volanie Stvoriteľa a Jeho hlas, vstane a bude sa ponáhľať, aby našlo zdroj tohto hlasu. Tomuto ľudstvu stačí vidieť postavu Stvoriteľa, prestane dbať na všetko ostatné a zanechá všetko, aby sa zasvätilo Bohu, a dokonca za Neho položí svoj život. Keď srdce ľudstva pochopí úprimné slová Stvoriteľa, zavrhne satana a pridá sa na stranu Stvoriteľa. Keď ľudstvo úplne zmyje špinu zo svojho tela a znovu prijme Stvoriteľovo zaopatrenie a obživu, vtedy sa pamäť ľudstva obnoví a v tom čase sa ľudstvo skutočne vráti pod nadvládu Stvoriteľa.

14. decembra 2013

SÁM BOH, JEDINEČNÝ II
SPRAVODLIVÁ BOŽIA POVAHA

Teraz, keď ste si vypočuli predchádzajúcu diskusiu o Božej autorite v duchovnom spoločenstve, som presvedčený, že viete na túto tému obšírne rozprávať. To, koľko toho dokážete prijať a pochopiť, závisí od úsilia, ktoré tomu venujete. Dúfam, že k tejto záležitosti budete pristupovať s plnou vážnosťou; v žiadnom prípade by ste sa k nej nemali stavať vlažne! Rovná sa poznanie Božej autority poznaniu Božej celistvosti? Dalo by sa povedať, že poznanie Božej autority je začiatkom poznania samého Boha, jedinečného, a tiež že poznanie Božej autority znamená, že človek už prekročil bránu poznania podstaty samého Boha, jedinečného. Toto pochopenie je jednou časťou poznania Boha. Aká je teda tá druhá časť? O tejto téme by som chcel dnes diskutovať v našom duchovnom spoločenstve – o spravodlivej Božej povahe.

Vybral som z Biblie dve časti, ktoré nám v duchovnom spoločenstve poslúžia na diskusiu o dnešnej téme: prvá sa týka Božieho zničenia Sodomy, ktoré možno nájsť v knihe Genezis 19, 1-11 a 19, 24-25; druhá sa týka Božieho oslobodenia mesta Ninive, ktoré možno nájsť v knihe Jonáša 1, 1-2 a tiež v tretej a vo štvrtej kapitole knihy Jonáša. Predpokladám, že všetci čakáte, čo vám o týchto dvoch častiach poviem. To, čo poviem, samozrejme, nemôže vybočiť z rámca poznania samého Boha a Jeho podstaty. Na čo však bude zameraná dnešná diskusia v duchovnom spoločenstve? Vie to niekto z vás? Ktoré časti Mojej rozpravy o Božej autorite vás zaujali? Prečo som povedal, že jediný, kto má takú autoritu a moc, je sám Boh? Čo som tým chcel ozrejmiť? Čo som vás tým chcel naučiť? Sú Božia autorita a moc jedným z aspektov toho, ako sa prejavuje Jeho podstata? Sú súčasťou Jeho podstaty, súčasťou, ktorá dokazuje Jeho identitu a postavenie? Viete na základe týchto otázok, čo sa chystám povedať? Čo chcem, aby ste pochopili? Starostlivo si to premyslite.

Za tvrdohlavý odpor voči Bohu zničí človeka Boží hnev

Najprv sa pozrime na niekoľko úryvkov z Písma, ktoré opisujú Božie zničenie Sodomy.

Gn 19, 1-11 A večer prišli dvaja anjeli do Sodomy. Lót sedel v bráne Sodomy, a keď ich uvidel, vstal a išiel im v ústrety. Sklonil sa tvárou k zemi a povedal: „Hľa, moji páni, vstúpte, prosím, do domu vášho sluhu a zostaňte tu celú noc, umyte si nohy a vstanete skoro ráno a pôjdete ďalej.“ A oni povedali: „Nie, ale zostaneme na ulici celú noc.“ A on na nich veľmi naliehal, a oni sa obrátili k nemu a vošli do jeho domu. Urobil im hostinu, upiekol nekvasené chleby a oni jedli. Ale skôr ako si ľahli, dom obkľúčili muži z mesta, aj muži zo Sodomy, starí i mladí, všetok ľud z každej štvrte. Volali na Lóta a povedali mu: „Kde sú tí muži, ktorí k tebe vošli túto noc? Vyveď ich k nám, aby sme ich poznali.“ A Lót vyšiel von za nimi, zavrel za sebou dvere a povedal: „Prosím vás, bratia, nebuďte takí podlí. Hľa, mám dve dcéry, ktoré ešte nepoznali muža; dovoľte mi, prosím, vyviesť ich k vám a urobte im, čo je dobré vo vašich očiach; len týmto

mužom neublížte, lebo preto sa uchýlili pod moju strechu.“ A oni povedali: „Odstúp!“ A zase povedali: „Tento človek sem prišiel ako cudzinec, a ešte chce aj súdiť. Budeme s tebou zaobchádzať horšie ako s nimi.“ A tak veľmi naliehali na toho človeka, na Lóta, a priblížili sa, aby vylomili dvere. Muži však vystreli ruky, vtiahli Lóta k sebe do domu a dvere zavreli. A mužov, ktorí boli pri dverách domu, oslepili, malých i veľkých, takže sa unavili hľadaním dverí.

Gn 19, 24-25 Potom zoslal na Sodomu a Gomoru síru a oheň. Pochádzali od Jahveho z neba. Zničil tie mestá i celé okolie i všetkých obyvateľov miest a to, čo rástlo na zemi.

Z týchto úryvkov nie je ťažké pochopiť, že podlosť a skazenosť Sodomy už dosiahli stupeň, ktorý sa hnusí človeku i Bohu, a tak si mesto v Božích očiach zaslúžilo byť zničené. Čo sa však dialo vo vnútri mesta pred jeho zničením? Akú inšpiráciu môžu ľudia čerpať z týchto udalostí? Čo ukazuje Boží postoj k týmto udalostiam ľuďom o Jeho povahe? Aby sme pochopili celý príbeh, pozorne si prečítajme jeho záznam v Písme…

Skazenosť Sodomy: neznesiteľná pre človeka, poburujúca pre Boha

V tú noc prijal Lót dvoch Božích poslov a pripravil pre nich hostinu. Po jedle, skôr ako si ľahli, ľudia z celého mesta obkľúčili Lótov dom a volali naňho. Písmo zaznamenáva tieto ich slová: „Kde sú tí muži, ktorí k tebe vošli túto noc? Vyveď ich k nám, aby sme ich poznali.“ Kto povedal tieto slová? Komu ich povedal? Boli to slová obyvateľov Sodomy, ktoré volali pred Lótovým domom a boli určené Lótovi. Aký pocit v tebe tieto slová vyvolávajú? Rozčuľujú ťa? Znechucujú? Prekypuješ hnevom? Nezaváňajú tieto slová satanom? Vnímaš prostredníctvom nich zlo a temnotu v tomto meste? Vnímaš prostredníctvom nich brutálne a barbarské správanie týchto ľudí? Vnímaš prostredníctvom ich správania hĺbku ich skazenosti? Podľa obsahu ich reči nie je ťažké všimnúť si, že ich podlá a divoká povaha dosiahla úroveň, ktorá sa vymykala ich vlastnej kontrole. Okrem Lóta sa vôbec nik v tomto meste nelíšil od satana; už len pohľad na iného človeka vyvolával v týchto ľuďoch túžbu ublížiť mu a zožrať ho… Tieto veci dávajú človeku pocítiť nielen strašidelnú a desivú povahu mesta a auru smrti, ktorá ho obklopovala, ale aj jeho podlosť a krvavosť.

Keď sa ocitol zoči-voči bande neľudských zločincov, ľudí, ktorí prekypovali divokou túžbou požierať ľudské duše, ako Lót zareagoval? Podľa Písma to bolo takto: „Prosím vás, bratia, nebuďte takí podlí. Hľa, mám dve dcéry, ktoré ešte nepoznali muža; dovoľte mi, prosím, vyviesť ich k vám a urobte im, čo je dobré vo vašich očiach; len týmto mužom neublížte, lebo preto sa uchýlili pod moju strechu.“ Lót týmito slovami myslel nasledovné: bol ochotný vzdať sa svojich dvoch dcér, aby ochránil poslov. Z každého rozumného hľadiska mali títo ľudia pristúpiť na Lótove podmienky a nechať oboch poslov na pokoji; poslovia boli pre nich koniec koncov úplnými cudzincami, ľuďmi, ktorí s nimi nemali vôbec nič spoločné a nikdy nepoškodili ich záujmy. Motivovaní svojou podlou povahou to však nenechali tak, ale naopak, zintenzívnili svoje úsilie. Ďalší priebeh ich rozhovoru môže ľuďom nepochybne poskytnúť ďalší pohľad na skutočnú, zlomyseľnú povahu týchto ľudí a zároveň im umožňuje porozumieť dôvodu, prečo chcel Boh zničiť toto mesto.

Čo povedali ďalej? Ako sa píše v Biblii: „„Odstúp!‘ A zase povedali: ‚Tento človek sem prišiel ako cudzinec, a ešte chce aj súdiť. Budeme s tebou zaobchádzať horšie ako s nimi.‘ A tak veľmi naliehali na toho človeka, na Lóta, a priblížili sa, aby vylomili dvere.“ Prečo chceli vylomiť Lótove dvere? Dôvodom je to, že tým dvom poslom túžili spôsobiť škodu. Čo priviedlo týchto poslov do Sodomy? Prišli tam, aby zachránili Lóta a jeho rodinu, ale obyvatelia mesta sa mylne domnievali, že prišli zabrať úradné funkcie. Obyvatelia mesta sa nespýtali na dôvod príchodu poslov a svoju túžbu kruto im ublížiť založili len na domnienke; chceli ublížiť dvom ľuďom, ktorí s nimi nemali vôbec nič spoločné. Je zrejmé, že obyvatelia tohto mesta úplne stratili ľudskú prirodzenosť a rozum. Úroveň ich šialenstva a divokosti sa už nijako nelíšila od satanovej zlomyseľnej povahy, ktorou ubližuje ľuďom a požiera ich.

Čo urobil Lót, keď ho žiadali, aby im vydal týchto ľudí? Z textu vieme, že Lót im ich nevydal. Poznal Lót týchto dvoch Božích poslov? Samozrejme, že nie! Prečo ich však dokázal zachrániť? Vedel, čo prišli urobiť? Aj keď netušil, prečo prišli, vedel, že sú to Boží služobníci, a tak ich prijal do svojho domu. To, že týchto Božích služobníkov oslovil titulom páni, ukazuje, že Lót bol na rozdiel od ostatných obyvateľov Sodomy bežným Božím nasledovníkom. Keď k nemu teda prišli Boží poslovia, riskoval vlastný život, aby týchto dvoch služobníkov vzal do svojho domu. Okrem toho ponúkol aj svoje dve dcéry, aby týchto dvoch sluhov ochránil. Toto bol Lótov spravodlivý skutok; bol to hmatateľný prejav Lótovej prirodzenosti-podstaty a tiež dôvod, prečo Boh poslal svojich služobníkov, aby Lóta zachránili. Keď Lót čelil nebezpečenstvu, chránil týchto dvoch služobníkov a nehľadel pri tom na nič iné; dokonca sa pokúsil vymeniť svoje dve dcéry za bezpečnosť služobníkov. Bol v meste okrem Lóta ešte niekto, kto by čosi také urobil? Fakty hovoria jasnou rečou – nie, nebol! Preto je jasné, že všetci v Sodome, okrem Lóta, boli terčom zničenia, a to právom – zaslúžili si to.

Sodoma je úplne zničená pre urážku Božieho hnevu

Keď obyvatelia Sodomy uvideli týchto dvoch služobníkov, nepýtali sa na dôvod ich príchodu ani sa nik nepýtal, či prišli šíriť Božiu vôľu. Vytvorili naopak rozvášnený dav a bez toho, aby čakali na vysvetlenie, sa vyrútili ako divé psy či zúriví vlci, aby týchto dvoch služobníkov zajali. Sledoval Boh toto dianie? Čo si vo svojom srdci myslel o takomto ľudskom správaní, o takejto udalosti? Boh sa rozhodol, že toto mesto zničí. Nezaváhal, nečakal ani už neprejavil žiadnu trpezlivosť. Nadišiel Jeho deň, a tak sa pustil do diela, ktoré chcel vykonať. A tak sa v knihe Genezis 19, 24-25 uvádza: „Potom zoslal na Sodomu a Gomoru síru a oheň. Pochádzali od Jahveho z neba. Zničil tie mestá i celé okolie i všetkých obyvateľov miest a to, čo rástlo na zemi.“ Tieto dva verše hovoria o spôsobe, akým Boh zničil toto mesto, ako aj o veciach, ktoré zničil. Najprv sa v Biblii píše, že Boh mesto zapálil a že tento oheň stačil na to, aby zničil všetkých ľudí a všetko, čo rástlo na zemi. To znamená, že oheň, ktorý zostúpil z neba, nezničil len mesto, ale aj všetkých ľudí a všetko živé v ňom, kým po ňom nezostalo ani stopy. Po zničení mesta

zostala krajina bez živých tvorov; nebolo tam viac života ani žiadnych známok života. Z mesta sa stala pustatina, prázdne miesto plné smrteľného ticha. Už sa tu voči Bohu nepáchali žiadne zlé skutky, už sa tu nevraždilo ani sa neprelievala krv.

Prečo chcel Boh toto mesto tak dôkladne spáliť? Čo to podľa vás znamená? Naozaj by Boh zniesol dívať sa na to, ako sa takto ničí ľudstvo a príroda, Jeho vlastné výtvory? Ak dokážeš rozoznať hnev Boha Jahveho od ohňa, ktorý bol zoslaný z neba, ľahko pochopíš, aký veľký bol Jeho hnev, súdiac podľa cieľov Jeho ničenia a miery zničenia tohto mesta. Keď Boh nejakým mestom pohŕda, potrestá ho. Keď Boha nejaké mesto znechucuje, bude ľudí opakovane varovať, aby sa dozvedeli o Jeho hneve. Keď sa však Boh rozhodne skoncovať s mestom a zničiť ho – teda ak boli Jeho hnev a majestát urazené –, nevykoná žiadne ďalšie tresty ani nevydá varovania. Namiesto toho ho priamo zničí. Úplne ho nechá zaniknúť. Taká je spravodlivá Božia povaha.

Po opakovanom nepriateľstve a odpore Sodomy voči Nemu ju Boh úplne zničí

Teraz, keď už máme všeobecnú predstavu o spravodlivej Božej povahe, môžeme svoju pozornosť obrátiť na mesto Sodomu – miesto, ktoré Boh považoval za mesto hriechu. Keď pochopíme podstatu tohto mesta, pochopíme, prečo ho chcel Boh zničiť a prečo ho zničil tak dôkladne. Na základe toho môžeme spoznať spravodlivú Božiu povahu.

Z ľudského hľadiska bola Sodoma mestom, ktoré mohlo plne uspokojiť ľudskú túžbu a ľudské zlo. Bola príťažlivá a očarujúca, noc čo noc plná hudby a tanca, jej prosperita privádzala ľudí k fascinácii a šialenstvu. Jej zlo rozožieralo ľudské srdcia a priviedlo ich ku nemravnosti. Bolo to mesto, v ktorom zúrili nečistí a zlí duchovia; prekypovalo hriechom a vraždami, pričom vo vzduchu bolo cítiť krvavý, hnilobný zápach. Bolo to mesto, z ktorého ľuďom tuhla krv v žilách, mesto, od ktorého sa človek so zdesením odvracal. Nik v tomto meste – ani muž, ani žena, ani mladý, ani starý človek – nehľadal pravú cestu; nik netúžil po svetle ani po vzdaní sa hriechu. Ich život ovládal satan, jeho skazenosť a klamstvá. Stratili svoju ľudskú prirodzenosť, prišli o rozum a pôvodný cieľ ľudskej existencie. Dopustili sa nespočetných podlých skutkov odporu voči Bohu; odmietali Jeho vedenie a stavali sa proti Jeho vôli. Práve ich podlé skutky postupne privádzali týchto ľudí, mesto a všetko živé v ňom na cestu skazy.

Aj keď tieto dva úryvky nezaznamenávajú všetky podrobnosti o miere skazenosti sodomského ľudu, len ich správanie voči dvom Božím služobníkom po ich príchode do mesta, istá jednoduchá skutočnosť odhaľuje, do akej miery bol sodomský ľud skazený, zlý a odporoval Bohu. Odkrýva sa tak aj pravá tvár a podstata obyvateľov mesta. Títo ľudia nielenže odmietali prijať Božie varovania, ale nebáli sa ani Jeho trestu. Božím hnevom, naopak, opovrhovali a Bohu slepo vzdorovali. Bez ohľadu na to, čo alebo ako urobil, ich zlomyseľná povaha sa len umocňovala a oni Bohu opakovane odporovali. Sodomský ľud ostro odmietal Božiu existenciu, Jeho príchod, trest, a najmä Jeho

varovania. Bol mimoriadne arogantný. Dokázal zožrať všetkých ľudí a ublížiť všetkým, ktorých bolo možné zožrať a ublížiť im, a inak sa nesprával ani k Božím služobníkom. Čo sa týka všetkých podlých skutkov, ktorých sa Sodomčania dopustili, ubližovanie Božím služobníkom bolo len špičkou ľadovca a ich podlá povaha, ktorá sa takto odkryla, v skutočnosti nebola viac než kvapkou v obrovskom mori. Preto sa Boh rozhodol zničiť ich ohňom. Nepoužil potopu ani hurikán, ani zemetrasenie, cunami či inú metódu na zničenie mesta. Čo znamenalo, že Boh použil na zničenie tohto mesta oheň? Znamenalo to úplné zničenie mesta; znamenalo to, že mesto úplne zmizlo z povrchu zemského a prestalo existovať. „Zničenie“ v tomto prípade neznamená len zánik formy a štruktúry mesta či jeho vonkajšieho vzhľadu; ide aj o to, že duše obyvateľov mesta prestali existovať a boli celkom vyhubené. Jednoducho povedané, všetci ľudia, všetky udalosti a veci spojené s mestom zanikli. Pre obyvateľov tohto mesta už nejestvoval žiadny život po smrti ani reinkarnácia; Boh ich vyňal z ľudskej prirodzenosti svojho stvorenia na celú večnosť. Použitie ohňa znamenalo koniec a obmedzenie hriechu na tomto mieste; tento hriech prestal existovať a šíriť sa. Znamenalo to, že satanovo zlo prišlo o živnú pôdu, ako aj cintorín, ktorý mu poskytoval miesto na pôsobenie a na život. Vo vojne medzi Bohom a satanom je Božie použitie ohňa znamením Jeho víťazstva, ktorým je satan poznačený. Zničenie Sodomy je veľkým prešľapom v satanovej ambícii vzdorovať Bohu tým, že kazí a požiera ľudí, a je tiež potupným znakom obdobia vo vývoji ľudstva, keď človek odmietol Božie vedenie a oddal sa neresti. Okrem toho je záznamom pravého zjavenia spravodlivej Božej povahy.

Keď oheň zoslaný Bohom z neba premenil Sodomu len na popol, znamenalo to, že mesto s názvom Sodoma, ako aj všetko v ňom prestali existovať. Zničil ho Boží hnev, vytratilo sa v Božom hneve a majestáte. Sodome sa ušiel spravodlivý trest a zaslúžený koniec pre spravodlivú Božiu povahu. Zánik Sodomy spôsobilo jej zlo a tiež Božie prianie, aby sa už nikdy nemusel pozerať na toto mesto ani na ľudí, ktorí v ňom žili, ani na život, ktorý v ňom rástol. Božia „túžba nikdy viac sa nepozrieť na toto mesto“ predstavuje Jeho hnev, ako aj Jeho majestát. Boh mesto spálil, pretože jeho podlosť a hriešnosť spôsobili, že voči nemu pocítil hnev, odpor a znechutenie a už sa naň nikdy nechcel pozerať – ani na ľudí či živé tvory v ňom. Keď mesto dotlelo a zostal po ňom iba popol, v Božích očiach skutočne prestalo existovať; dokonca aj Jeho spomienka naň zmizla, bola vymazaná. To znamená, že oheň zoslaný z neba nezničil len celé mesto Sodomu, nezničil len ľudí v meste, ktorí boli plní hriechu, nezničil len všetky veci v meste, ktoré boli poškvrnené hriechom; okrem týchto vecí zničil aj spomienku na zlo a odpor ľudstva voči Bohu. Taký bol Boží úmysel pri spálení mesta.

Toto ľudstvo sa stalo mimoriadne skazeným. Títo ľudia nevedeli, kto je Boh a odkiaľ sami prišli. Ak si im spomenul Boha, útočili, ohovárali a rúhali sa. Dokonca aj keď Boží služobníci prišli šíriť Jeho varovanie, títo skazení ľudia nielenže neprejavili žiadne známky pokánia a neupustili od svojho podlého správania, ale naopak, bezočivo ubližovali Božím služobníkom. Prejavili a odkryli svoju prirodzenosť-podstatu mimoriadneho

nepriateľstva voči Bohu. Vidíme, že vzdor týchto skazených ľudí voči Bohu bol viac než len zjavením ich skazenej povahy, rovnako ako bol viac než len ohováraním či výsmechom, ktoré jednoducho pramenili z nepochopenia pravdy. Príčinou ich podlého správania nebola ani hlúposť, ani nevedomosť; konali takto nie preto, že by boli oklamaní, a už vôbec nie preto, že by boli uvedení do omylu. Ich správanie dosiahlo úroveň do očí bijúceho bezočivého nepriateľstva, odporu a protestovania proti Bohu. Takéto ľudské správanie Boha bezpochyby nazlostilo a ovplyvnilo to aj Jeho povahu – povahu, ktorá sa nesmie uraziť. Preto Boh priamo a otvorene rozpútal svoj hnev a majestát; bolo to skutočné zjavenie Jeho spravodlivej povahy. Boh čelil mestu, ktoré prekypovalo hriechom, a chcel ho zničiť čo najrýchlejšie, aby čo najdôkladnejšie vyhladil ľudí v ňom a všetky ich hriechy, aby obyvatelia tohto mesta prestali existovať a aby sa hriech na tomto mieste prestal množiť. Najrýchlejším a najdôkladnejším spôsobom, ako to urobiť, bolo použiť oheň a spáliť ho. Boží postoj k sodomskému ľudu nebol postojom opustenosti alebo ľahostajnosti. Naopak, Boh použil svoj hnev, majestát a autoritu, aby týchto ľudí potrestal, skolil a úplne zničil. Jeho postoj k nim nebol len postojom fyzického zničenia, ale aj zničenia duše, večného vyhladenia. Toto je skutočný význam toho, čo Boh myslí pod výrazom „prestať existovať“.

Hoci je Boží hnev skrytý a človeku neznámy, netoleruje žiadne urážky

Božie zaobchádzanie so všetkými ľuďmi, aj keď sú hlúpi a nevedomí, sa zakladá hlavne na milosrdenstve a tolerancii. Na druhej strane, Jeho hnev zostáva takmer po celý čas a v drvivej väčšine udalostí skrytý a človek ho nepozná. V dôsledku toho človek ťažko uvidí, ako Boh prejavuje svoj hnev, a tiež ho len ťažko pochopí. Preto Boží hnev zľahčuje. Keď človek čelí záverečnému Božiemu dielu a kroku tolerancie a odpustenia človeku – to znamená, keď sa k ľudstvu naposledy dostane Božie milosrdenstvo a Jeho posledné varovanie –, ak ľudia stále používajú tie isté metódy, aby vzdorovali Bohu, a nevynakladajú žiadne úsilie, aby činili pokánie, napravili svoje cesty a prijali Jeho milosrdenstvo, Boh k nim už viac nebude tolerantný a trpezlivý. Vtedy im, naopak, vezme svoje milosrdenstvo. Potom už len zosiela svoj hnev. Svoj hnev môže vyjadriť rôznymi spôsobmi a rôzne metódy môže použiť aj na potrestanie a zničenie ľudí.

Použitie ohňa na zničenie mesta Sodoma je najrýchlejšia Božia metóda úplného vyhladenia ľudstva alebo čohokoľvek iného. Spálenie Sodomčanov zničilo viac než len ich fyzické telá; úplne zničilo ich ducha, dušu i telo, takže obyvatelia mesta prestali jestvovať v hmotnom svete aj vo svete, ktorý je pre človeka neviditeľný. Toto je jeden zo spôsobov, ktorým Boh zjavuje a prejavuje svoj hnev. Tento spôsob zjavenia a prejavu je jedným z aspektov podstaty Božieho hnevu a rovnako je prirodzene aj zjavením podstaty spravodlivej Božej povahy. Keď Boh zosiela svoj hnev, prestáva zjavovať milosrdenstvo alebo láskavosť, pričom viac neprejavuje ani toleranciu či trpezlivosť. Neexistuje osoba, vec ani dôvod, ktorý by Ho dokázal presvedčiť, aby bol naďalej trpezlivý, aby opäť prejavoval milosrdenstvo a udeľoval zhovievavosť. Namiesto toho

Boh bez jediného zaváhania zosiela svoj hnev a majestát a robí, čo chce. Robí to rýchlo a čisto v súlade so svojimi prianiami. Takýmto spôsobom zosiela Boh svoj hnev a majestát, ktorý človek nesmie uraziť, a je to tiež prejav jedného z aspektov Jeho spravodlivej povahy. Keď sú ľudia svedkami toho, ako Boh prejavuje záujem a lásku voči človeku, nie sú schopní všimnúť si Jeho hnev, vidieť Jeho majestát ani pocítiť Jeho neznášanlivosť voči urážkam. Tieto veci vždy viedli ľudí k presvedčeniu, že spravodlivá Božia povaha je výhradne jedným z prejavov milosrdenstva, tolerancie a lásky. Keď však človek vidí, ako Boh ničí mesto alebo neznáša ľudstvo, Jeho hnev pri ničení človeka a Jeho majestát umožňujú ľuďom zahliadnuť i druhú stránku Jeho spravodlivej povahy. Je to Božia neznášanlivosť voči urážkam. Božia povaha, ktorá netoleruje žiadne urážky, prevyšuje predstavivosť akejkoľvek stvorenej bytosti, pričom spomedzi nestvorených bytostí nie je nik schopný narušiť ju alebo ovplyvniť; a už vôbec sa nedá zosobniť alebo napodobniť. Tento aspekt Božej povahy by preto malo ľudstvo poznať najviac. Daný druh povahy má iba sám Boh, iba On disponuje týmto druhom povahy. Boh má tento druh spravodlivej povahy, pretože neznáša skazenosť, temnotu, vzdorovitosť a satanove zlé činy – kazenie a požieranie ľudstva –, lebo neznáša všetky hriešne činy, ktoré sú v protiklade s Ním, a pre svoju svätú a nepoškvrnenú podstatu. Práve preto neznesie, aby Mu otvorene odporovala alebo Ho napadla akákoľvek stvorená či nestvorená bytosť. Stačí, aby človek, ktorému Boh dokonca kedysi preukázal milosrdenstvo alebo ktorého si vyvolil, vyprovokoval Jeho povahu a porušil Jeho princípy trpezlivosti a tolerancie, a On bez štipky milosrdenstva či zaváhania rozpúta a zjaví svoju spravodlivú povahu, ktorá netoleruje žiadne urážky.

Boží hnev je ochranou všetkých síl spravodlivosti a všetkých pozitívnych vecí

Ak pochopíš tieto príklady Božej reči, myšlienok a činov, dokážeš pochopiť aj spravodlivú Božiu povahu, povahu, ktorá neznesie, aby ju človek urážal? V skratke platí, že bez ohľadu na to, do akej miery ju človek dokáže pochopiť, je to aspekt povahy samého Boha a je pre Neho jedinečný. Božia neznášanlivosť voči urážkam je Jeho jedinečnou podstatou; Boží hnev je Jeho jedinečnou povahou; Boží majestát je Jeho jedinečnou podstatou. Princípom za Božím hnevom je prejav identity a postavenia, ktoré má len On. Je jasné, že tento princíp je tiež symbolom podstaty samého jedinečného Boha. Božia povaha je Jeho vlastnou vrodenou podstatou, ktorá sa postupom času vôbec nemení – a nemenia ju ani zmeny geografickej polohy. Jeho vrodená povaha je Jeho vnútornou podstatou. Bez ohľadu na to, na kom vykonáva svoje dielo, Jeho podstata sa nemení a nemení sa ani Jeho spravodlivá povaha. Keď Boha niekto rozčúli, prejaví svoju vrodenú povahu; vtedy sa princíp za Jeho hnevom nemení a nemenia sa ani Jeho jedinečná identita a postavenie. Nerozčúli sa preto, lebo by sa zmenila Jeho podstata alebo by z Jeho povahy vyplynuli iné prvky, ale preto, lebo ľudský odpor voči Nemu uráža Jeho povahu. Keď človek očividne provokuje Boha, je to vážne

spochybňovanie vlastnej Božej identity a postavenia. Z Božieho pohľadu platí, že keď Ho človek spochybňuje, napáda Ho tým a skúša Jeho hnev. Keď človek odporuje Bohu, napáda Ho, neustále skúša Boží hnev – pričom práve v takýchto chvíľach hriech bujnie –, Boží hnev sa prirodzene zjaví a prejaví. Preto je prejav Božieho hnevu symbolom toho, že všetky zlé sily zaniknú, a tiež toho, že všetky nepriateľské sily budú zničené. V tom spočíva jedinečnosť spravodlivej Božej povahy a Božieho hnevu. Keď sa spochybňuje Božia dôstojnosť a svätosť, keď sa hatia pre človeka neviditeľné sily spravodlivosti, vtedy Boh prejaví svoj hnev. Vzhľadom na Božiu podstatu sú všetky sily na zemi, ktoré napádajú Boha, odporujú Mu a súperia s Ním, zlé, skazené a nespravodlivé; pochádzajú od satana a aj mu patria. Keďže je Boh spravodlivý, pochádza zo svetla a je dokonale svätý, všetko zlé, skazené a patriace satanovi sa vytratí, keď sa rozpúta Boží hnev.

Aj keď je vyliatie Božieho hnevu jedným z aspektov prejavu Jeho spravodlivej povahy, Boží hnev v žiadnom prípade nerobí rozdiely, pokiaľ ide o jeho cieľ, a nie je ani bezzásadový. Skôr naopak, vôbec nevzplanie rýchlo a Boh svoj hnev ani majestát nezjavuje ľahko. Okrem toho je Boží hnev pomerne regulovaný a riadený; vôbec sa nedá porovnať s tým, ako zvykne vybuchnúť od zlosti alebo si vybiť svoj hnev človek. V Biblii je zaznamenaných mnoho rozhovorov medzi človekom a Bohom. Slová niektorých jednotlivcov zapojených do rozhovorov boli plytké, nevedomé a detinské, no Boh ich neskolil ani neodsúdil. Najmä počas Jóbovej skúšky, ako sa Boh Jahve správal k trom Jóbovým priateľom a k ostatným po tom, čo si vypočul slová, ktoré adresovali Jóbovi? Odsúdil ich? Hneval sa na nich? Nič také nespravil! Namiesto toho povedal Jóbovi, aby sa za nich úpenlivo prihováral a modlil, a sám Boh si ich chyby nevzal k srdcu. Všetky tieto prípady predstavujú základný Boží postoj k ľudstvu, ku skazenému a nevedomému ľudstvu. Preto rozpútanie Božieho hnevu nie je v žiadnom prípade prejavom Jeho nálady ani spôsobom, ktorým by dal voľný priebeh svojim pocitom. Navzdory tomu, čo si myslia ľudia, Boží hnev nie je úplným výbuchom zlosti. Boh nerozpútava svoj hnev preto, lebo by nedokázal ovládať svoju náladu, alebo preto, že Jeho hnev dosiahol kritický bod a musí sa vyventilovať. Jeho hnev je, naopak, prejavom a skutočným vyjadrením Jeho spravodlivej povahy a symbolickým zjavením Jeho svätej podstaty. Boh je hnev a neznesie žiadne urážky na svoju adresu – to však neznamená, že Boží hnev nerozlišuje medzi príčinami alebo že je bezzásadový; na bezpríčinné, náhodné výbuchy hnevu, na hnev nerozlišujúci medzi príčinami má výhradný nárok skazené ľudstvo. Pre človeka s postavením je často náročné ovládať svoju náladu, a tak rád využíva príležitosti na vyjadrenie svojej nespokojnosti a vyventilovanie svojich emócií; často sa rozzúri bez zjavnej príčiny, aby odhalil svoje schopnosti a dal ostatným najavo, že Jeho postavenie a identita sa líšia od postavenia a identity obyčajných ľudí. Samozrejme, aj skazení ľudia bez akéhokoľvek postavenia sa často prestanú ovládať. Ich hnev je nezriedka spôsobený poškodením ich súkromných záujmov. Na ochranu vlastného postavenia a dôstojnosti dajú často voľný priechod svojim emóciám a odkryjú svoju arogantnú povahu. Človek sa rozzúri a dá voľný priechod svojim emóciám, aby obhájil a podporil

existenciu hriechu, a takýmto konaním človek vyjadruje svoju nespokojnosť. Prekypuje nečistotami, úkladmi a intrigami, ľudskou skazenosťou a ľudským zlom a – viac než čímkoľvek iným – divokými ľudskými ambíciami a túžbami. Keď sa spravodlivosť stretne so zlobou, ľudský hnev nevzplanie na obranu existencie spravodlivosti alebo na jej podporu; naopak, keď sú sily spravodlivosti ohrozené, prenasledované a napádané, človek nadobudne postoj prehliadania, vyhýbania sa alebo úskoku. Keď však človek čelí silám zla, jeho postoj je postojom prispôsobenia sa, sklonenia sa a poklonkovania. Preto je ventilovanie človeka únikom pre zlé sily, výrazom prudkého a nezastaviteľného zlého konania telesného človeka. Keď však Boh zošle svoj hnev, všetky zlé sily budú zastavené, všetky hriechy škodiace človeku budú obmedzené, všetky nepriateľské sily brániace Božiemu dielu sa odhalia, budú oddelené a prekliate, zatiaľ čo všetci satanovi komplici, ktorí odporujú Bohu, budú potrestaní a vykorenení. Bez nich bude Božie dielo napredovať bez akýchkoľvek prekážok, Boží plán riadenia sa bude ďalej postupne rozvíjať podľa plánu a Boží vyvolený národ bude oslobodený od satanových rušivých vplyvov a klamstiev, zatiaľ čo tí, ktorí nasledujú Boha, sa budú tešiť z Božieho vedenia a zabezpečenia v pokojnom a mierumilovnom prostredí. Boží hnev je ochranou, ktorá zamedzuje množeniu a bujneniu všetkých zlých síl, chráni existenciu a šírenie všetkého, čo je spravodlivé a pozitívne, a večne to chráni pred potlačením a rozvrátením.

Vidíte podstatu Božieho hnevu v tom, že zničil Sodomu? Je v ňom aj prímes niečoho iného? Je Boží hnev čistý? Ak použijeme ľudské slová, je Boží hnev nefalšovaný? Skrýva sa za Jeho hnevom nejaká lesť? Je v ňom nejaké sprisahanie? Sú v ňom nejaké nevysloviteľné tajomstvá? Môžem vám to povedať vážne a velebne: v Božom hneve nie je nič, čo by človeka viedlo k pochybnostiam. Jeho hnev je čistý a nefalšovaný, pričom v sebe neskrýva žiadne iné úmysly ani ciele. Dôvody Jeho hnevu sú čisté, nevinné a nepodliehajú kritike. Je to prirodzené zjavenie a prejav Jeho svätej podstaty; je to niečo, čo nevlastní žiadne zo stvorení. Je to súčasť jedinečnej spravodlivej Božej povahy a zároveň výrazný rozdiel medzi podstatou Stvoriteľa a podstatou Jeho stvorenia.

Či už sa niekto hnevá pred očami iných alebo za ich chrbtom, hnev každého človeka má iný úmysel a cieľ. Možno si tým buduje prestíž alebo bráni svoje záujmy, zachováva si svoj imidž či svoju tvár. Niektorí sú vo svojom hneve zdržanliví, zatiaľ čo iní sú unáhlenejší a umožnia mu kedykoľvek vzplanúť bez najmenšej zábrany. Hnev človeka skrátka vychádza z jeho skazenej povahy. Bez ohľadu na to, aký je jeho účel, vychádza z tela a z prirodzenosti; nemá nič spoločné so spravodlivosťou či nespravodlivosťou, pretože nič v ľudskej prirodzenosti-podstate nezodpovedá pravde. Preto by sa skazená ľudská povaha a Boží hnev nemali spomínať súčasne. Správanie človeka skazeného satanom sa bez výnimky začína túžbou chrániť skazenosť a skutočne sa zakladá na skazenosti. Preto sa ľudský hnev nemôže spomínať súčasne s Božím hnevom, bez ohľadu na to, aký náležitý sa ľudský hnev môže teoreticky zdať. Keď Boh zosiela svoj hnev, zlé sily sú zadržané a zlé veci zničené, zatiaľ čo spravodlivé a pozitívne veci sa tešia Božej starostlivosti a ochrane a môžu pokračovať. Boh zosiela svoj hnev, pretože

nespravodlivé, negatívne a zlé veci blokujú, narúšajú alebo ničia normálnu činnosť a rozvoj spravodlivých a pozitívnych vecí. Cieľom Božieho hnevu nie je chrániť vlastné postavenie a identitu, ale chrániť existenciu spravodlivých, pozitívnych, krásnych a dobrých vecí, chrániť zákony a poriadok normálneho ľudského prežívania. To je hlavná príčina Božieho hnevu. Boží hnev je veľmi náležitým, prirodzeným a pravým prejavom Jeho povahy. V Jeho hneve nie sú žiadne skryté motívy, klamstvá ani tajné plány, nehovoriac o túžbach, prešibanosti, zlomyseľnosti, násilí, zlobe či iných spoločných vlastnostiach skazeného ľudstva. Skôr než Boh vyšle svoj hnev, už celkom jasne a úplne pochopil podstatu každej veci a už sformuloval presné, jasné definície a závery. Boží cieľ vo všetkom, čo robí, je teda úplne jasný, podobne ako aj Jeho postoj. Nie je popletený, slepý, impulzívny ani ľahostajný a rozhodne nie je bezzásadový. To je praktický aspekt Božieho hnevu a práve vďaka nemu nadobudlo ľudstvo svoju normálnu existenciu. Bez Božieho hnevu by upadlo do abnormálnych životných podmienok a všetko spravodlivé, krásne a dobré by bolo zničené a zaniklo by. Bez Božieho hnevu by boli zákony a pravidlá existencie stvorených bytostí porušené alebo dokonca úplne zničené. Boh od stvorenia človeka neustále používa svoju spravodlivú povahu, aby ochránil a udržal normálnu existenciu ľudstva. Keďže Jeho spravodlivá povaha zahŕňa hnev a majestát, všetci zlí ľudia, zlé veci a predmety a všetko, čo narúša a poškodzuje normálnu existenciu ľudstva, je v dôsledku Jeho hnevu potrestané, obmedzené a zničené. Počas niekoľkých uplynulých tisícročí Boh neustále používal svoju spravodlivú povahu, aby skolil a zničil všetky druhy nečistých a zlých duchov, ktorí odporujú Bohu a pôsobia ako satanovi komplici a prisluhovači v Božom diele riadenia ľudstva. Božie dielo spásy človeka tak vždy postupovalo podľa Jeho plánu. To znamená, že vďaka existencii Božieho hnevu neboli nikdy zničené najspravodlivejšie záležitosti ľudstva.

Teraz, keď ste pochopili podstatu Božieho hnevu, určite už lepšie rozumiete tomu, ako rozpoznať satanovo zlo!

Hoci sa satan zdá byť ľudský, spravodlivý a cnostný, jeho podstata je krutá a zlá

Satan si buduje meno tým, že klame ľudí, a často sa stavia do úlohy priekopníka a vzoru spravodlivosti. Pod falošnou zámienkou ochrany spravodlivosti škodí ľuďom, požiera ich duše a používa všakovaké prostriedky, aby človeka ochromil, oklamal a vyprovokoval. Jeho cieľom je, aby človek schvaľoval jeho zlé konanie a podporoval ho, aby sa k nemu pridal a odporoval Božej autorite a zvrchovanosti. Keď však človek prekukne jeho plány a intrigy a odhalí jeho odporné vlastnosti, a keď si už nepraje, aby ho naďalej pošliapaval a podvádzal, aby mu naďalej otročil či aby bol zároveň potrestaný a zničený, vtedy satan zmení svoje predošlé „sväté“ vlastnosti a strhne si falošnú masku, aby odhalil svoju pravú tvár, ktorá je zlá, zlomyseľná, škaredá a surová. Najväčšmi by chcel zahubiť všetkých, ktorí ho nechcú nasledovať, a odporujú jeho zlým silám. V tom bode si už satan nemôže osvojiť dôveryhodnú, uhladenú podobu; namiesto toho sa pod

ovčím rúchom odhalia jeho pravé škaredé a diabolské črty. Keď vyjdú najavo satanove plány a odhalia sa jeho pravé vlastnosti, rozzúri sa a odkryje svoje barbarstvo. Následne sa jeho túžba škodiť a požierať ľudí len umocní. Je to preto, lebo ho hnevá, keď sa človek otvorí pravde, a cíti silnú pomstychtivosť voči ľuďom za ich túžbu po slobode a svetle a vymanenie sa z jeho väzenia. Jeho hnev má za cieľ brániť a udržiavať jeho zlo a je tiež pravým zjavením jeho krutej prirodzenosti.

Satanovo správanie za každých okolností odkrýva jeho zlú prirodzenosť. Všetky zlé činy, ktoré satan vykonal na človeku – od jeho počiatočného úsilia nahovoriť človeka, aby ho nasledoval, cez jeho vykorisťovanie, v rámci ktorého zaťahuje človeka do svojich zlých skutkov, až po jeho pomstychtivosť voči človeku po tom, čo sa odkryli jeho pravé vlastnosti a človek ho spoznal a opustil –, odhaľujú zlú satanovu podstatu a to, že nemá vzťah k pozitívnym veciam a že je zdrojom všetkého zla. Celé jeho konanie chráni jeho zlo, zachováva kontinuitu jeho zlých činov, ide proti spravodlivým a pozitívnym veciam a ničí zákony a poriadok normálnej ľudskej existencie. Tieto satanove činy sú nepriateľské voči Bohu a Boží hnev ich zničí. Hoci má satan svoj hnev, jeho hnev je len prostriedkom na vybitie jeho zlej prirodzenosti. Satan sa rozčuľuje a zúri práve preto, lebo jeho príšerné plány boli odhalené; jeho intrigy mu len tak ľahko neprejdú; jeho divoké ambície a túžba nahradiť Boha a konať ako Boh boli porazené a prekazené; a jeho cieľ ovládnuť celé ľudstvo teraz vyšiel nazmar a už nikdy mu nevyjde. Opakované privolávanie Božieho hnevu, zas a znova, zastavilo satanove intrigy a prerušilo šírenie a bujnenie satanovho zla. Preto satan neznáša Boží hnev a zároveň sa ho bojí. Zakaždým, keď zostúpi Boží hnev, nielenže odhalí satanovu pravú odpornú podobu, ale zároveň vystaví satanove zlé túžby svetlu a počas toho tiež vychádzajú na povrch dôvody satanovho hnevu voči ľudstvu. Výbuch satanovho hnevu je pravým zjavením jeho zlej prirodzenosti a odhalením jeho plánov. Každé rozhorčenie satana, samozrejme, ohlasuje zničenie zlých vecí a ochranu a pokračovanie pozitívnych vecí; ohlasuje pravdu, že Boží hnev nemožno uraziť!

Aby človek spoznal Božiu spravodlivú povahu, nesmie sa spoliehať na skúsenosť a predstavivosť

Keď sa zrazu ocitneš zoči-voči Božiemu súdu a napomínaniu, budeš tvrdiť, že Božie slovo je sfalšované? Povieš, že za Božím hnevom je príbeh, ktorý je sfalšovaný? Budeš očierňovať Boha a tvrdiť, že Jeho povaha nemusí byť nevyhnutne celkom spravodlivá? Keď sa zaoberáš každým z Božích činov, musíš si byť najprv istý, že spravodlivá Božia povaha je oslobodená od akýchkoľvek iných prvkov, že je svätá a bezchybná. Medzi tieto činy patrí skolenie, potrestanie a zničenie ľudstva Bohom. Každý z Božích činov sa bez výnimky deje v prísnom súlade s Jeho vrodenou povahou a Jeho plánom a nezahŕňa nič z ľudského poznania, tradície ani filozofie. Každý Boží čin je prejavom Jeho povahy a podstaty, ktorá nesúvisí s ničím, čo patrí skazenému ľudstvu. Ľudstvo si myslí, že len Božia láska, milosrdenstvo a tolerancia voči ľudstvu sú bezchybné, nefalšované a sväté,

no nik nevie, že rovnako nefalšovaný je aj Jeho hnev a rozhorčenie. Okrem toho, nik sa nezamýšľa nad otázkami typu: prečo Boh netoleruje urážky alebo prečo je Jeho hnev taký veľký. Niektorí si Boží hnev, naopak, mýlia so zlou náladou, akú majú skazení ľudia, a mylne ho chápu ako hnev skazených ľudí. Dokonca sa nesprávne domnievajú, že Boží hnev je presne ako prirodzené zjavenie skazenej ľudskej povahy a že prúdenie Božieho hnevu je ako hnev skazených ľudí, keď čelia nejakej nešťastnej situácii, a sú presvedčení, že prílev Božieho hnevu je prejavom Jeho nálady. Dúfam, že po tomto rozhovore v duchovnom spoločenstve už nebude mať nikto z vás žiadne mylné predstavy, domnienky ani špekulácie týkajúce sa spravodlivej Božej povahy. Dúfam, že po vypočutí Mojich slov skutočne vo svojich srdciach spoznáte hnev spravodlivej Božej povahy, zavrhnete predošlé mylné chápanie Božieho hnevu a zmeníte vlastné mylné presvedčenia a názory na podstatu Božieho hnevu. Okrem toho dúfam, že si vo svojich srdciach presne zadefinujete Božiu povahu, že už nebudete mať o spravodlivej Božej povahe žiadne pochybnosti a že si pravú Božiu povahu nebudete vykladať na základe ľudského uvažovania alebo predstáv. Spravodlivá Božia povaha je pravá podstata Boha. Nie je to čosi, čo napísal alebo vytvoril človek. Jeho spravodlivá povaha je Jeho spravodlivou povahou a nijako nesúvisí so žiadnym stvorením. Sám Boh je samým Bohom. Nikdy sa nestane súčasťou stvorenia, a keby sa aj stal členom stvorených bytostí, Jeho vrodená povaha a podstata sa nezmenia. Poznať Boha preto nie je to isté, ako poznať nejaký predmet; poznať Boha neznamená niečo rozobrať ani to nie je to isté, ako pochopiť človeka. Pokiaľ človek na poznanie Boha používa svoju predstavu alebo metódu poznania predmetu či pochopenia osoby, potom Boha nikdy nespoznáš. Poznanie Boha nezávisí od skúsenosti alebo predstavivosti, a preto nesmieš Bohu nikdy vnucovať svoju skúsenosť či predstavivosť. Bez ohľadu na to, aké bohaté sú tvoje skúsenosti a predstavivosť, aj tak sú stále obmedzené. Tvoja predstavivosť okrem toho nezodpovedá faktom, a už vôbec nie pravde, a nie je v súlade s pravou Božou povahou a podstatou. Ak sa budeš pri chápaní Božej podstaty spoliehať na svoju predstavivosť, nikdy neuspeješ. Jediná cesta vedie tadiaľto: prijmi všetko, čo pochádza od Boha, a následne to postupne zaži a pochop. Príde deň, keď ťa Boh osvieti, aby si Ho vďaka svojej spolupráci a svojmu hladu a smädu po pravde skutočne pochopil a spoznal. A týmto môžeme ukončiť túto časť nášho rozhovoru.

Ľudstvo si vyslúži Božie milosrdenstvo a toleranciu úprimným pokáním

Nasleduje biblický príbeh o „Božej záchrane mesta Ninive“.

Jon 1, 1-2 A prehovoril Jahve k Jonášovi, synovi Amittajovmu: „Vstaň a choď do Ninive, do toho veľkého mesta a volaj proti nemu, lebo jeho zloba vystúpila predo Mnou.“

Jon 3 A prehovoril Jahve k Jonášovi po druhý raz: „Vstaň a choď do Ninive, do toho veľkého mesta, a káž mu, čo som ti prikázal.“ Jonáš teda vstal a odišiel do Ninive podľa Jahveho slova. Ninive bolo veľmi veľké mesto na tri dni cesty. Jonáš začal vchádzať do mesta a po jednom dni cesty zvolal: „Ešte štyridsať dní a Ninive bude zvrhnuté.“ Ninivský ľud uveril Bohu, vyhlásil pôst

a obliekol si vrecovinu od najväčších až po najmenších. Lebo k ninivskému kráľovi sa doniesla správa, vstal zo svojho trónu, zobliekol si plášť, zakryl sa vrecovinou a sadol si do popola. A dal to vyhlásiť a uverejniť v Ninive na základe rozhodnutia kráľa a jeho veľmožov: „Nech neokúsia nič ani človek, ani zviera, ani stádo, ani kŕdeľ, nech sa nepasú ani nepijú vodu. Nech sa však človek i dobytok zahalia vrecovinou a nech mocne volajú k Bohu. Áno, nech sa každý odvráti od svojej zlej cesty a od násilia, ktoré je v jeho rukách. Kto môže povedať, či sa Boh obráti, oľutuje to a odvráti sa od svojho prudkého hnevu, aby sme nezahynuli?“ A Boh videl ich skutky, že sa odvrátili pitod svojej zlej cesty, a oľutoval zlo, ktoré im chcel údajne učiniť, a neurobil to.

Jon 4 Jonášovi sa to však veľmi nepáčilo a veľmi sa rozhneval. A modlil sa k Jahvemu a riekol: „Prosím ťa, Jahve, či som to nehovoril, keď som ešte bol vo svojej krajine? Preto som utiekol predtým do Taršíša, lebo som vedel, že si milosrdný a milostivý Boh, zhovievavý a veľmi láskavý, a činíš pokánie za zlo. Preto teraz, ó, Jahve, vezmi môj život, prosím, lebo je pre mňa lepšie zomrieť, ako žiť.“ A Jahve vtedy povedal: „Je dobre, že sa hneváš?“ Jonáš vyšiel z mesta, usadil sa na východ od neho, urobil si tam stánok a sedel pod ním v tieni, aby videl, čo sa stane s mestom. Boh Jahve pripravil ricínovník a prikázal mu vyrásť nad Jonášom, aby bol tieňom nad jeho hlavou, a tak ho vyslobodil z jeho zármutku. Jonáš sa z ricínovníka veľmi tešil. Ale keď na druhý deň ráno začalo svitať, Boh pripravil červa, ktorý napadol ricínovník, takže vyschol. A stalo sa, keď vyšlo slnko, že Boh pripravil silný východný vietor a slnko pieklo Jonášovi na hlavu, až omdlel. V duchu si želal zomrieť a povedal: „Lepšie mi je zomrieť, ako žiť.“ A Boh riekol Jonášovi: „Právom sa hneváš na ten ricínovník?“ A on odpovedal: „Právom sa hnevám, až na smrť.“ Vtedy riekol Jahve: „Zmiloval si sa nad ricínovníkom, pre ktorý si sa nenamáhal a nedal si mu rásť, ktorý vyrástol za noc a zahynul za noc. A nemal by som sa zmilovať nad Ninive, týmto veľkým mestom, v ktorom je viac ako stodvadsaťtisíc ľudí, ktorí nerozlišujú medzi pravou a ľavou rukou, a tiež mnoho dobytka?“

Zhrnutie príbehu o meste Ninive

Hoci je príbeh o „Božej záchrane mesta Ninive“ stručný, umožňuje nám nahliadnuť na druhú stránku spravodlivej Božej povahy. Ak chceme presne pochopiť, v čom táto stránka spočíva, musíme sa vrátiť k Písmu a preskúmať jeden z Božích činov, ktoré uskutočnil počas svojho diela.

Pozrime sa najprv na začiatok tohto príbehu: „A prehovoril Jahve k Jonášovi, synovi Amittajovmu: ‚Vstaň a choď do Ninive, do toho veľkého mesta a volaj proti nemu, lebo jeho zloba vystúpila predo Mnou.‘“ (Jon 1, 1-2) V tomto úryvku z Písma čítame, že Boh Jahve prikázal Jonášovi ísť do mesta Ninive. Prečo mu tam prikázal ísť? Biblia o tom hovorí veľmi jasne: zloba ľudí v tomto meste vystúpila pred Boha Jahveho, a tak poslal Jonáša, aby im oznámil, čo zamýšľa urobiť. Aj keď nám záznamy neprezrádzajú, kto bol Jonáš, nijako to, samozrejme, nesúvisí s poznaním Boha, a preto nemusíte rozumieť tomuto mužovi, Jonášovi. Potrebujete len vedieť, čo Boh Jonášovi prikázal urobiť a čo Ho k tomu viedlo.

Varovanie Boha Jahveho prichádza k Ninivčanom

Prejdime k druhému úryvku, k tretej kapitole Knihy proroka Jonáša: „Jonáš začal vchádzať do mesta a po jednom dni cesty zvolal: ‚Ešte štyridsať dní a Ninive bude zvrhnuté.‘“ Toto sú slová, ktoré Boh priamo adresoval Jonášovi, aby ich povedal Ninivčanom, takže ide, prirodzene, o slová, ktoré chcel Jahve povedať Ninivčanom. Tieto slová ľuďom hovoria, že Boh začal cítiť k obyvateľom mesta odpor a začal ich nenávidieť, pretože ich zloba sa dostala pred Jeho zrak, a tak chcel toto mesto zničiť. Pred zničením mesta chcel však ešte Ninivčanom niečo oznámiť a zároveň im dať šancu kajať sa zo svojej zloby a začať odznova. Táto šanca mala trvať štyridsať dní a nie dlhšie. Inak povedané, ak by ľudia v meste do štyridsiatich dní nečinili pokánie, nepriznali svoje hriechy a nesklonili sa pred Bohom Jahvem, Boh by mesto zničil tak, ako zničil aj Sodomu. To chcel Boh Jahve povedať Ninivčanom. Je jasné, že nešlo len o jednoduché vyhlásenie. Vyjadrovalo nielen hnev Boha Jahveho, ale aj Jeho postoj k Ninivčanom a zároveň slúžilo ako oficiálne varovanie pre ľudí žijúcich v meste. Toto varovanie ich informovalo o tom, že ich zlé činy im vyslúžili nenávisť Boha Jahveho a čoskoro ich privedú na pokraj ich vlastnej záhuby. Život každého Ninivčana bol preto v bezprostrednom ohrození.

Ostrý kontrast medzi reakciou mesta Ninive a Sodomy na varovanie Boha Jahveho

Čo znamená, ak je niečo zvrhnuté? V hovorovej reči to znamená, že to prestane existovať. No akým spôsobom? Kto by mohol zvrhnúť celé mesto? Človek by takýto čin, samozrejme, nemohol vykonať. Ninivčania však neboli hlúpi; z tohto oznámenia okamžite pochopili, o čo ide. Vedeli, že prišlo od Boha, že Boh sa chystá vykonať svoje dielo a že ich zloba rozzúrila Boha Jahveho a spustila na nich Jeho hnev, takže budú čoskoro zničení aj so svojím mestom. Ako zareagovali obyvatelia mesta, keď počuli varovanie Boha Jahveho? Biblia podrobne opisuje ich reakciu, od kráľa až po obyčajných ľudí. V Písme sú zaznamenané nasledujúce slová: „Ninivský ľud uveril Bohu, vyhlásil pôst a obliekol si vrecovinu od najväčších až po najmenších. Lebo k ninivskému kráľovi sa doniesla správa, vstal zo svojho trónu, zobliekol si plášť, zakryl sa vrecovinou a sadol si do popola. A dal to vyhlásiť a uverejniť v Ninive na základe rozhodnutia kráľa a jeho veľmožov: ‚Nech neokúsia nič ani človek, ani zviera, ani stádo, ani kŕdeľ, nech sa nepasú ani nepijú vodu. Nech sa však človek i dobytok zahalia vrecovinou a nech mocne volajú k Bohu. Áno, nech sa každý odvráti od svojej zlej cesty a od násilia, ktoré je v jeho rukách…‘“ (Jon 3, 5-9)

Po vypočutí oznámenia Boha Jahveho zaujal ninivský ľud úplne opačný postoj ako ten sodomský – zatiaľ čo Sodomčania otvorene odporovali Bohu a prechádzali od zlého k zlému, Ninivčania po vypočutí týchto slov záležitosť neignorovali a ani nekládli odpor. Namiesto toho Bohu uverili a vyhlásili pôst. Čo v tomto prípade znamená slovo uverili? Odkazuje na vieru a podriadenosť. Ak na vysvetlenie tohto slova použijeme samotné

správanie Ninivčanov, znamená to, že verili, že Boh môže a chce urobiť, čo povedal, a že boli ochotní činiť pokánie. Cítil ninivský ľud zoči-voči hroziacej katastrofe strach? Strach do srdc mu vložila práve jeho viera. Čím teda môžeme dokázať vieru a strach ninivského ľudu? Je to tak, ako hovorí Biblia: „… vyhlásil pôst a obliekol si vrecovinu od najväčších až po najmenších.“ To znamená, že Ninivčania skutočne uverili a že z tejto viery vzišiel strach, ktorý ich potom viedol k pôstu a oblečeniu si vrecoviny. Takto ukázali, že začínajú činiť pokánie. Ninivčania v ostrom protiklade k Sodomčanom nielenže neodporovali Bohu, ale svojím správaním a svojimi činmi jasne prejavili pokánie. Robili to, samozrejme, všetci obyvatelia mesta Ninive, nielen obyčajní ľudia – výnimkou nebol ani kráľ.

Pokánie ninivského kráľa si vyslúži pochvalu od Boha Jahveho

Keď to počul ninivský kráľ, vstal z trónu, vyzliekol si plášť, obliekol si vrecovinu a sadol si do popola. Potom vyhlásil, že nik v meste nesmie nič ochutnať a že ovce, voly ani iné hospodárske zvieratá sa nesmú pásť ani piť vodu. Ľudia aj dobytok sa mali navliecť do vrecoviny a ľudia mali úpenlivo prosiť Boha. Kráľ tiež vyhlásil, aby sa každý z nich odvrátil od svojej zlej cesty a zriekol sa násilia vo svojich rukách. Ninivský kráľ mal, súdiac podľa tohto konania, v srdci pravé pokánie. Tieto jeho činy – vstanie z trónu, vyzlečenie si kráľovského plášťa, oblečenie si vrecoviny a sadnutie si do popola – ľuďom oznamujú, že ninivský kráľ odložil bokom svoje kráľovské postavenie a zaodel sa do vrecoviny spolu s obyčajnými ľuďmi. To znamená, že keď si ninivský kráľ vypočul oznámenie od Boha Jahveho, nezaujal svoj kráľovský post, aby pokračoval vo svojej zlej ceste alebo mal naďalej vo svojich rukách násilie. Naopak, odložil bokom svoju autoritu a činil pokánie pred Bohom Jahvem. V tejto chvíli ninivský kráľ nečinil pokánie ako kráľ; prišiel pred Boha, aby sa kajal a vyznal svoje hriechy ako obyčajný Boží poddaný. Okrem toho prikázal aj celému mestu, aby činilo pokánie a vyznalo svoje hriechy pred Bohom Jahvem rovnakým spôsobom ako on. Okrem toho mal aj konkrétny plán, ako to urobiť, ako sa píše v Písme: „Nech neokúsia nič ani človek, ani zviera, ani stádo, ani kŕdeľ, nech sa nepasú ani nepijú vodu. … a nech mocne volajú k Bohu. Áno, nech sa každý odvráti od svojej zlej cesty a od násilia, ktoré je v jeho rukách.“ Ninivský kráľ ako vládca mesta mal najvyššie postavenie a moc a mohol robiť, čo chcel. Keď čelil oznámeniu Boha Jahveho, mohol túto záležitosť ignorovať alebo mohol jednoducho činiť pokánie a vyznať svoje hriechy sám. To, či sa obyvatelia mesta rozhodli pre pokánie, mohol úplne ignorovať. Ninivský kráľ to však vôbec neurobil. Nielenže vstal zo svojho trónu, obliekol si vrecovinu a sadol si do popola, činil pokánie a vyznal svoje hriechy pred Bohom Jahvem, ale nariadil to isté aj všetkým ľuďom a dobytku v meste. Dokonca prikázal ľuďom, aby „mocne volali k Bohu“. Týmto konaním ninivský kráľ skutočne dosiahol to, čo by mal vládca dosiahnuť. Jeho činy ťažko dosiahol ktorýkoľvek kráľ v dejinách ľudstva. Toto skutočne žiaden iný kráľ nedosiahol. Tieto činy by sme mohli označiť za bezprecedentné v ľudských dejinách a sú hodné toho, aby si ich ľudstvo

pripomínalo a aby ich napodobňovalo. Každý kráľ už od úsvitu ľudstva viedol svojich poddaných k odporu a vzdoru voči Bohu. Nikto nikdy neviedol svojich poddaných k tomu, aby úpenlivo prosili Boha, aby hľadali vykúpenie za svoju zlobu, aby prijali odpustenie od Boha Jahveho a vyhli sa hroziacemu trestu. Ninivský kráľ však dokázal viesť svojich poddaných k tomu, aby sa obrátili k Bohu, zanechali svoje zlé cesty a vzdali sa násilia vo svojich rukách. Okrem toho dokázal odložiť bokom aj svoj trón a Boh Jahve výmenou za to zmenil názor a pocítil ľútosť, vzal svoj hnev späť a nechal obyvateľov mesta žiť, čím ich uchránil pred zničením. Konanie tohto kráľa možno nazvať nevídaným zázrakom v dejinách ľudstva či dokonca vzorovým príkladom skazeného ľudstva, ktoré činí pokánie a vyznáva svoje hriechy pred Bohom.

Boh vidí hlboko v srdciach Ninivčanov úprimné pokánie

Po vypočutí si Božieho oznámenia vykonal ninivský kráľ a jeho poddaní niekoľko činov. Aká bola povaha týchto činov a ich správania? Inak povedané, aká bola podstata ich správania vo svojej celistvosti? Prečo vykonali to, čo vykonali? V Božích očiach činili úprimné pokánie, a to nielen preto, lebo sa úpenlivo modlili k Bohu a vyznali pred Ním svoje hriechy, ale aj preto, lebo zanechali svoje zlé správanie. Konali takto preto, lebo po vypočutí si Božích slov boli nesmierne vyľakaní a verili, že Boh urobí, čo povedal. Pôstom, nosením vrecoviny a sedením v popole chceli vyjadriť svoju ochotu pozmeniť svoje správanie a odvrátiť sa od zloby, pričom sa modlili k Bohu Jahvemu, aby zadržal svoj hnev, a úpenlivo Ho prosili, aby vzal svoje rozhodnutie späť a odvrátil bezprostrednú katastrofu. Ak preskúmame celé ich správanie, zistíme, že už pochopili, že ich predchádzajúce zlé činy sa Bohu Jahvemu protivili, a zistíme aj to, že pochopili dôvod, prečo ich chcel čoskoro zničiť. Preto chceli všetci činiť úplné pokánie, odvrátiť sa od svojich zlých ciest a zanechať násilie vo svojich rukách. Inak povedané, keď sa dozvedeli o oznámení Boha Jahveho, každý jeden z nich pocítil v srdci strach; prestali sa správať zle a už nepáchali tie činy, ktoré sa Bohu Jahvemu tak protivili. Okrem toho úpenlivo prosili Boha Jahveho, aby im odpustil ich predošlé hriechy a aby sa k nim nesprával podľa ich minulých činov. Boli ochotní navždy zanechať zlé konanie a riadiť sa pokynmi Boha Jahveho, len aby Ho už nikdy nerozzúrili. Ich pokánie bolo úprimné a dôkladné. Vychádzalo z hĺbky ich sŕdc a bolo nefalšované a neoblomné.

Keď sa všetci Ninivčania, od kráľa až po obyčajných ľudí, dozvedeli, že sa na nich Boh Jahve hnevá, Boh mohol jasne a zreteľne vidieť každý ich ďalší čin a ich správanie v celej jeho celistvosti, ako aj každé ich rozhodnutie a voľbu. Božie srdce sa menilo podľa ich správania. Aké bolo Božie rozpoloženie v danom momente? Túto otázku ti môže zodpovedať Biblia. V Písme sú zaznamenané nasledujúce slová: „A Boh videl ich skutky, že sa odvrátili od svojej zlej cesty, a oľutoval zlo, ktoré im chcel údajne učiniť, a neurobil to.“ (Jon 3, 10) Hoci Boh zmenil svoj názor, na Jeho rozpoložení nebolo nič komplikované. Jednoducho sa po prejavení svojho hnevu upokojil a potom usúdil, že na mesto Ninive nezošle katastrofu. Božie rozhodnutie ušetriť Ninivčanov od katastrofy bolo

také rýchle preto, lebo Boh pozoroval srdce každého človeka v Ninive. Videl, čo prechovávajú hlboko vo svojich srdciach: úprimné pokánie a vyznanie svojich hriechov, úprimnú vieru v Neho, hlboké pochopenie toho, ako ich zlé činy rozzúrili Jeho povahu, a z toho vyplývajúci strach z hroziaceho trestu Boha Jahveho. Boh Jahve zároveň vypočul aj ich modlitby, ktoré vychádzali z hĺbky ich sŕdc a úpenlivo Ho prosili, aby sa na nich prestal hnevať a aby ich nepostihla táto katastrofa. Zatiaľ čo Boh sledoval všetky tieto skutočnosti, Jeho hnev sa postupne rozplýval. Bez ohľadu na to, ako veľmi sa predtým hneval, Jeho srdca sa dotklo, keď videl úprimné pokánie v hĺbke sŕdc týchto ľudí, a tak na nich nedokázal zniesť katastrofu a prestal sa na nich hnevať. Namiesto toho im naďalej prejavoval svoje milosrdenstvo a toleranciu, ďalej ich viedol a staral sa o nich.

Ak je tvoja viera v Boha pravdivá, často sa ti dostane Jeho opatery

Boh pri zmene svojich úmyslov voči Ninivčanom vôbec nezaváhal a nebolo na tom nič nejednoznačné ani nejasné. Nastala skôr premena z čistého hnevu na čistú toleranciu. To je pravé zjavenie Božej podstaty. Boh nie je vo svojom konaní nikdy nerozhodný ani váhavý; všetky princípy a zámery za Jeho konaním sú jasné a priehľadné, čisté a bezchybné, pričom nezahŕňajú žiadne triky ani intrigy. Inak povedané, Božia podstata neobsahuje žiadnu temnotu ani zlo. Boh sa nahneval na Ninivčanov, pretože ich zlé skutky sa dostali pred Jeho zrak; v tom čase Jeho hnev vychádzal z Jeho podstaty. Keď sa však Boží hnev rozplynul a Boh opäť prejavil Ninivčanom svoju toleranciu, všetko, čo zjavil, bolo stále Jeho vlastnou podstatou. Celú túto premenu spôsobila zmena postoja človeka k Bohu. Jeho neurážlivá povaha, Jeho tolerantná podstata ani láskavá a milosrdná podstata sa počas celého tohto obdobia nezmenili. Keď ľudia páchajú zlé činy a urážajú Boha, zošle na nich svoj hnev. Keď budú ľudia skutočne činiť pokánie, Boh zmení názor a Jeho hnev utíchne. Keď budú naďalej tvrdohlavo odporovať Bohu, Jeho hnev neustane a postupne ich bude dusiť, až kým ich nezničí. Taká je podstata Božej povahy. Bez ohľadu na to, či Boh prejavuje hnev alebo milosrdenstvo a láskavú dobrotu, správanie, konanie a postoj, ktorý má človek k Bohu v hĺbke svojho srdca, diktujú to, čo sa prejaví prostredníctvom zjavenia Božej povahy. Ak Boh ustavične vystavuje jedného človeka svojmu hnevu, srdce tohto človeka Mu nepochybne odporuje. Keďže tento človek nikdy skutočne nečinil pokánie, nesklonil sa pred Bohom a naozaj v Neho neveril, nikdy nezískal Božie milosrdenstvo a toleranciu. Ak niekto často prijíma Božiu starostlivosť, milosrdenstvo a toleranciu, bezpochyby vo svojom srdci prechováva pravú vieru v Boha a jeho srdce Mu neodporuje. Tento človek často činí pred Bohom ozajstné pokánie. Preto, aj keď na tohto človeka často zostupuje Božie disciplinovanie, Jeho hnev naňho nezostúpi.

Tento krátky opis umožňuje ľuďom vidieť Božie srdce, reálnosť Jeho podstaty aj to, že Boží hnev a zmena Jeho názoru majú určitú príčinu. Napriek ostrému kontrastu, ktorý Boh prejavil, keď sa hneval a keď zmenil svoj názor, čo ľudí núti veriť, že medzi týmito

dvoma aspektmi Božej podstaty – Jeho hnevom a toleranciou – existuje veľký rozpor alebo kontrast, Boží postoj k pokániu Ninivčanov opäť raz umožňuje ľuďom vidieť inú stránku pravej Božej povahy. Zmena Božieho názoru skutočne umožňuje ľudstvu opäť vidieť reálnosť Božieho milosrdenstva a láskavej dobroty a pravé zjavenie Božej podstaty. Stačí, že ľudstvo uzná, že Božie milosrdenstvo a láskavosť nie sú mýty ani výmysly. Je to preto, lebo Boží pocit v tej chvíli bol skutočný a zmena Božieho názoru bola skutočná – Boh v podstate opäť udelil ľudstvu svoje milosrdenstvo a toleranciu.

Skutočné pokánie v srdciach Ninivčanov im vyslúži Božie milosrdenstvo a zmení ich vlastné výsledky

Bol nejaký rozpor medzi zmenou Božieho názoru a Jeho hnevom? Samozrejme, že nie! Je to preto, lebo Božia tolerancia v tom danom čase mala svoj dôvod. Aký dôvod to mohol byť? Je to ten, ktorý je uvedený v Biblii: „Každý človek sa odvrátil od svojej zlej cesty“ a „zanechal násilie vo svojich rukách“.

Táto „zlá cesta“ sa nevzťahuje na niekoľko zlých činov, ale na zdroj zla, z ktorého pramení ľudské správanie. Keď sa človek „odvráti od svojej zlej cesty“, znamená to, že sa už nikdy nedopustí týchto činov. Inak povedané, už nikdy sa nebude takto zle správať; metóda, zdroj, cieľ, zámer a princíp jeho konania sa zmenili; už nikdy tieto metódy a princípy nepoužije, aby svojmu srdcu priniesol radosť a šťastie. Výraz „zriecť sa“ v slovnom spojení „zriecť sa násilia vo svojich rukách“ znamená odložiť alebo zavrhnúť, úplne sa rozlúčiť s minulosťou a už sa nikdy nevrátiť. Keď sa Ninivčania zriekli násilia vo svojich rukách, dokazovalo a predstavovalo to ich skutočné pokánie. Boh sleduje vonkajšie prejavy ľudí, ako aj ich srdcia. Keď Boh spozoroval skutočné pokánie v srdciach Ninivčanov aj to, že sa odvrátili od svojich zlých ciest a zriekli sa násilia vo svojich rukách, zmenil názor. To znamená, že správanie a počínanie si týchto ľudí a rôzne spôsoby ich konania, ako aj ich skutočné vyznanie a pokánie z hriechov v ich srdciach spôsobili, že Boh zmenil svoj názor a svoje úmysly, vzal späť svoje rozhodnutie a nepotrestal ich ani nezničil. Ninivčania tak pre seba získali iný výsledok. Vykúpili svoje životy a zároveň si vyslúžili Božie milosrdenstvo a toleranciu. V tomto momente sa Boh tiež prestal hnevať.

Božie milosrdenstvo a tolerancia nie sú výnimočné – pravé ľudské pokánie výnimočné je

Bez ohľadu na to, ako sa Boh na Ninivčanov hneval, hneď ako vyhlásili pôst, obliekli si vrecovinu a sadli si do popola, obmäkčilo to Jeho srdce a začal meniť svoj názor. Keď im oznámil, že zničí ich mesto – len chvíľu pred ich vyznaním a pokáním za hriechy –, stále sa na nich hneval. Keď vykonali činy pokánia, Boží hnev na Ninivčanov sa postupne zmenil na milosrdenstvo a toleranciu voči nim. Na súbežnom zjavení týchto dvoch aspektov Božej povahy v tej istej udalosti nie je nič protirečivé. Ako by sme teda mali chápať a poňať tento nedostatok protirečenia? Boh postupne prejavil a zjavil každú

z týchto dvoch protikladných podstát, keď Ninivčania činili pokánie, čo im umožnilo vidieť reálnosť a neuraziteľnosť Božej podstaty. Boh použil svoj postoj, aby ľuďom povedal nasledovné: niežeby Boh netoleroval ľudí alebo im nechcel preukázať milosrdenstvo; skôr ide o to, že len zriedka činia pred Bohom skutočné pokánie a len zriedka sa skutočne odvrátia od svojich zlých ciest a zrieknu sa násilia vo svojich rukách. Inak povedané, keď sa Boh na človeka hnevá, dúfa, že človek bude schopný činiť skutočné pokánie – v podstate dúfa, že uvidí skutočnú ľútosť človeka. V takom prípade bude naďalej hojne udeľovať človeku svoje milosrdenstvo a toleranciu. To znamená, že zlé správanie človeka vzbudzuje Boží hnev, zatiaľ čo Božie milosrdenstvo a tolerancia sa udeľujú tým, čo počúvajú Boha a činia pred Ním skutočné pokánie, tým, čo sa dokážu odvrátiť od svojich zlých ciest a zrieknuť sa násilia vo svojich rukách. Boží postoj sa veľmi jasne prejavil v Jeho správaní sa k Ninivčanom: Božie milosrdenstvo a toleranciu nie je vôbec ťažké získať a to, čo Boh vyžaduje, je pravé ľudské pokánie. Pokiaľ sa ľudia odvrátia od svojich zlých ciest a zrieknu sa násilia vo svojich rukách, Boh zmení svoj názor aj postoj k nim.

Stvoriteľova spravodlivá povaha je skutočná a živá

Keď Boh zmenil svoj názor na Ninivčanov, boli Jeho milosrdenstvo a tolerancia falošnou zástierkou? Samozrejme, že nie! Čo teda ukázal prechod medzi týmito dvoma aspektmi Božej povahy počas Božieho riešenia tejto jednej situácie? Božia povaha predstavuje úplný celok – nie je vôbec rozdelená. Bez ohľadu na to, či Boh prejavuje hnev alebo milosrdenstvo a toleranciu voči ľuďom, všetko sú to prejavy Jeho spravodlivej povahy. Božia povaha je živá a jasne viditeľná a Boh mení svoje myšlienky a postoje podľa toho, ako sa veci vyvíjajú. Zmena Jeho postoja voči Ninivčanom informuje ľudstvo o tom, že má svoje vlastné myšlienky a predstavy; nie je to robot ani hlinená figúrka, ale sám živý Boh. Mohol sa na Ninivčanov hnevať, no vďaka ich postojom im tiež mohol odpustiť ich minulosť. Mohol sa rozhodnúť, že na nich zošle nešťastie, no vďaka ich pokániu tiež mohol zmeniť svoje rozhodnutie. Ľudia radi prísne uplatňujú pravidlá a pomocou nich ohraničujú a definujú Boha. Radi tiež používajú vzorce a skúšajú tak pochopiť Božiu povahu. Pokiaľ teda ide o oblasť ľudského myslenia, Boh nemyslí a nemá ani žiadne zásadné predstavy. V skutočnosti sú však Božie myšlienky v stave neustálej premeny v závislosti od zmien vo veciach a v prostredí. Kým sa tieto myšlienky menia, odkrývajú sa rôzne aspekty Božej podstaty. Počas tohto procesu premeny, presne vtedy, keď Boh mení svoj názor, ukazuje ľudstvu pravú existenciu svojho života a to, že Jeho spravodlivá povaha je plná dynamickej vitality. Boh zároveň používa svoje vlastné pravé zjavenia, aby ľudstvu dokázal pravdivosť existencie svojho hnevu a milosrdenstva, svojej láskavej dobroty a tolerancie. Jeho podstata sa zjaví kedykoľvek a kdekoľvek podľa toho, ako sa veci vyvíjajú. Má v sebe leví hnev a materinské milosrdenstvo a toleranciu. Jeho spravodlivá povaha nedovoľuje, aby ju niekto spochybňoval, narúšal, menil či prekrúcal. Medzi všetkými záležitosťami a vecami sa

Božia spravodlivá povaha – teda Boží hnev a Božie milosrdenstvo – môže zjaviť kedykoľvek a kdekoľvek. Týmto aspektom dáva životný prejav v každom kúte stvorenia a uskutočňuje ich s vitalitou v každom plynúcom okamihu. Božia spravodlivá povaha nie je obmedzená časom ani priestorom. Inak povedané, neprejavuje ani nezjavuje sa mechanicky na základe časových či priestorových obmedzení, ale s dokonalou ľahkosťou vždy a všade. Keď vidíš, že Boh zmenil názor, prestal prejavovať svoj hnev a rozmyslel si zničenie mesta Ninive, môžeš povedať, že Boh je len milosrdný a láskavý? Môžeš povedať, že Boží hnev pozostáva z prázdnych slov? Keď sa Boh prudko hnevá a odvoláva svoje milosrdenstvo, môžeš povedať, že necíti voči ľudstvu pravú lásku? Tento prudký hnev prejavuje Boh ako odpoveď na zlé ľudské skutky; Jeho hnev nie je chybný. Božie srdce je dojaté v reakcii na ľudské pokánie a práve toto pokánie mení Jeho názor. Keď sa cíti dojatý, keď mení názor a keď prejavuje voči človeku svoje milosrdenstvo a toleranciu, všetko je úplne bezchybné, čisté, nepoškvrnené a nesfalšované. Božia tolerancia je presne týmto: toleranciou, rovnako ako Jeho milosrdenstvo nie je ničím iným než milosrdenstvom. Jeho povaha zjavuje hnev alebo milosrdenstvo a toleranciu v súlade s pokáním človeka a odchýlkami v jeho správaní. Bez ohľadu na to, čo zjaví a prejaví, všetko je čisté a priame; podstata toho je odlišná od podstaty čohokoľvek vo stvorení. Keď Boh prejavuje princípy, ktoré sú základom Jeho činov, sú bez akýchkoľvek chýb či kazov, rovnako ako Jeho myšlienky, nápady a každé Jeho rozhodnutie a každý Jeho čin. Keďže sa Boh takto rozhodol a takto konal, dokončil svoje počiny. Výsledky Jeho počinov sú správne a bezchybné práve preto, že ich zdroj je bezchybný a nepoškvrnený. Boží hnev je bezchybný. Podobne aj Božie milosrdenstvo a tolerancia – ktoré žiadne stvorenie nevlastní – sú svätí a bezchybné a znesú hĺbavé úvahy a skúsenosti.

Teraz, keď ste porozumeli príbehu o meste Ninive, chápete už druhú stránku podstaty spravodlivej Božej povahy? Vidíte druhú stránku jedinečnej spravodlivej Božej povahy? Má niekto z ľudí takýto druh povahy? Prejavuje niekto takýto druh hnevu, Boží hnev? Disponuje niekto takým milosrdenstvom a toleranciou ako Boh? Kto zo stvorenia dokáže rozpútať taký veľký hnev a rozhodnúť sa zničiť ľudstvo či zoslať naň katastrofu? A kto je spôsobilý udeliť človeku milosrdenstvo, toleranciu a odpustenie, a tak zmeniť svoje predošlé rozhodnutie zničiť človeka? Stvoriteľ vyjadruje svoju spravodlivú povahu prostredníctvom svojich vlastných jedinečných metód a princípov a nepodlieha kontrole ani obmedzeniam stanoveným ľuďmi, udalosťami alebo vecami. Vďaka Jeho jedinečnej povahe nedokáže nik zmeniť Jeho myšlienky či nápady ani Ho nik nedokáže presvedčiť a zmeniť žiadne z Jeho rozhodnutí. Všetko správanie a všetky myšlienky jestvujúce v celom stvorení existujú pod dozorom Jeho spravodlivej povahy. Nik nemôže ovplyvniť, či prejaví hnev alebo milosrdenstvo; o tom môže rozhodnúť iba Stvoriteľova podstata – alebo inak povedané, spravodlivá Stvoriteľova povaha. Taká je jedinečná prirodzenosť spravodlivej Stvoriteľovej povahy!

Dokážete prostredníctvom analýzy a pochopenia premeny Božieho postoja k Ninivčanom použiť slovo jedinečný na opísanie milosrdenstva v spravodlivej Božej

povahe? Predtým sme povedali, že Boží hnev je jedným z aspektov podstaty Jeho jedinečnej spravodlivej povahy. Teraz ako Jeho spravodlivú povahu definujem dva aspekty – Boží hnev a Božie milosrdenstvo. Spravodlivá Božia povaha je svätá; neznesie urážky ani spochybňovanie; je to niečo, čo nemá žiadna zo stvorených ani nestvorených bytostí. Je jedinečná a zároveň výlučne Božia. To znamená, že Boží hnev je svätý a neuraziteľný. Rovnako aj druhý aspekt spravodlivej Božej povahy – Božie milosrdenstvo – je svätý a nedá sa uraziť. Žiadna zo stvorených ani nestvorených bytostí nemôže nahradiť ani zastupovať Boha v Jeho konaní. Nik Ho nemohol nahradiť alebo zastúpiť ani pri zničení Sodomy či záchrane mesta Ninive. To je pravý výraz jedinečnej spravodlivej Božej povahy.

Úprimné city Stvoriteľa voči ľudstvu

Ľudia často tvrdia, že spoznať Boha nie je ľahké. Ja však hovorím, že spoznať Ho nie je vôbec ťažké, pretože často dáva najavo svoje skutky tak, aby ich človek videl. Nikdy neprestáva viesť s ľudstvom dialóg, nikdy sa pred ním nezatajuje ani neskrýva. Všetky Jeho myšlienky, predstavy, slová a skutky sú ľudstvu zjavené. Pokiaľ chce teda človek spoznať Boha, môže Ho pochopiť a oboznámiť sa s Ním všetkými možnými spôsobmi a metódami. Človek sa slepo domnieva, že sa mu Boh úmyselne vyhýba, že sa pred ľudstvom zámerne skryl, že nemá v úmysle umožniť človeku, aby Ho pochopil a spoznal – a to preto, lebo nevie, kto je Boh, ani Ho nechce pochopiť. Človek sa dokonca ani nezaujíma o Stvoriteľove myšlienky, slová či skutky… Pravdupovediac, ak človek skrátka využije svoj voľný čas na to, aby sa zameral na Stvoriteľove slová alebo skutky a pochopil ich, a ak venuje čo i len trochu pozornosti Stvoriteľovým myšlienkam a hlasu Jeho srdca, nebude preňho ťažké pochopiť, že Stvoriteľove myšlienky, slová a skutky sú viditeľné a jasné. Rovnako nebude príliš zložité uvedomiť si, že Stvoriteľ je medzi ľuďmi neustále, že sa s človekom a celým stvorením ustavične zhovára a každý deň koná nové skutky. Jeho podstata a povaha sa prejavujú v dialógu s človekom; Jeho myšlienky a predstavy sa úplne odkrývajú v Jeho skutkoch; ľudstvo neustále sprevádza a pozoruje. Svojimi tichými slovami sa nehlučne prihovára ľudstvu a celému stvoreniu: „Som na nebesiach a tiež medzi svojím stvorením. Dávam pozor; vyčkávam; som po tvojom boku…“ Jeho ruky sú teplé a silné; Jeho kroky sú ľahké; Jeho hlas je mäkký a podmanivý; Jeho podoba plynie a mení sa, objímajúc celé ľudstvo; Jeho tvár je nádherná a nežná. Nikdy neodišiel, nikdy nezmizol. Vo dne i v noci je stálym spoločníkom ľudstva, ktoré nikdy neopustí. Jeho oddaná starostlivosť a výnimočná náklonnosť voči ľudstvu, ako aj Jeho skutočný záujem o človeka a láska k nemu sa postupne odhaľovali, keď zachraňoval mesto Ninive. Stvoriteľovu nehu k ľudstvu, ktoré sám stvoril, naplno zjavil najmä rozhovor medzi Bohom Jahvem a Jonášom. Prostredníctvom týchto slov môžeš hlboko pochopiť úprimné Božie city voči ľudstvu…

Nasledujúci úryvok je zaznamenaný v Knihe proroka Jonáša 4, 10-11: „Vtedy riekol Jahve: ‚Zmiloval si sa nad ricínovníkom, pre ktorý si sa nenamáhal a nedal si mu rásť,

ktorý vyrástol za noc a zahynul za noc. A nemal by som sa zmilovať nad Ninive, týmto veľkým mestom, v ktorom je viac ako stodvadsaťtisíc ľudí, ktorí nerozlišujú medzi pravou a ľavou rukou, a tiež mnoho dobytka?“ Toto sú skutočné slová Boha Jahveho, pochádzajúce z rozhovoru medzi Bohom a Jonášom. Hoci je tento rozhovor krátky, prekypuje Stvoriteľovou starostlivosťou o ľudstvo a Jeho neochotou vzdať sa ho. Tieto slová vyjadrujú skutočný postoj a city, ktoré Boh prechováva voči svojmu stvoreniu vo svojom srdci. Boh prostredníctvom týchto slov, ktoré sú jasné a presné a človek také počuje iba zriedka, vyjadruje svoje skutočné úmysly s ľudstvom. Tento rozhovor vyjadruje postoj, aký Boh zaujal voči Ninivčanom – čo je to však za postoj? Je to postoj, ktorý zastával voči Ninivčanom pred ich pokáním aj po ňom, a postoj, ktorý zaujíma voči ľudstvu. V týchto slovách sú zahrnuté Jeho myšlienky a povaha.

Aké Božie myšlienky sú zjavené v týchto slovách? Ak budete pri čítaní venovať pozornosť detailom, ľahko si všimnete, že používa slovo „zmilovanie“; použitie tohto slova ukazuje skutočný Boží postoj voči ľudstvu.

Na úrovni doslovného významu môžu ľudia slovo „zmilovanie“ interpretovať rôznymi spôsobmi: po prvé, znamená „milovať a chrániť, cítiť voči niečomu nehu“; po druhé, „mať niečo nesmierne rád“; a napokon, „nechcieť a nedokázať niečomu ublížiť“. Toto slovo jednoducho značí nežnú náklonnosť a lásku, ako aj neochotu vzdať sa niekoho alebo niečoho; poukazuje na Božie milosrdenstvo a toleranciu voči človeku. Boh použil toto slovo, ktoré ľudia bežne používajú, a predsa dokáže obnažiť aj hlas Božieho srdca a Jeho postoj voči ľudstvu.

Aj keď mesto Ninive bolo plné rovnako skazených, zlých a násilných ľudí ako Sodoma, vďaka ich pokániu zmenil Boh názor a rozhodol sa nezničiť ich. Keďže spôsob, akým zaobchádzali s Božími slovami a pokynmi, svedčil o postoji, ktorý bol v ostrom rozpore s postojom Sodomčanov, a keďže sa úprimne podriadili Bohu, úprimne ľutovali svoje hriechy a správali sa pravdivo a srdečne vo všetkých ohľadoch, Boh sa nad nimi opäť z celého srdca zľutoval a udelil im zmilovanie. To, čo Boh udeľuje ľudstvu, a Jeho súcit s ľudstvom nemôže nik napodobniť a nie je možné ani to, aby niekto vlastnil Božie milosrdenstvo, Jeho toleranciu alebo úprimné city voči ľudstvu. Nájde sa niekto, koho považuješ za veľkého muža či veľkú ženu, alebo dokonca nadčloveka, kto by z vysokého miesta, z pozície veľkého muža či veľkej ženy, alebo z najvyššieho miesta, toto oznámil ľudstvu alebo stvoreniu? Kto z ľudí môže poznať stav ľudského života ako svoju dlaň? Kto môže niesť bremeno a zodpovednosť za existenciu ľudstva? Kto je oprávnený vyhlásiť zničenie mesta? A kto je oprávnený odpustiť mestu? Kto môže povedať, že sa zmiluje nad vlastným stvorením? Iba Stvoriteľ! Jedine Stvoriteľ je nežný voči tomuto ľudstvu. Jedine Stvoriteľ mu prejavuje súcit a náklonnosť. Jedine Stvoriteľ voči nemu prechováva skutočnú, nezlomnú náklonnosť. Rovnako iba Stvoriteľ mu môže udeliť milosrdenstvo a iba On sa môže zmilovať nad celým svojím stvorením. Jeho srdce poskočí a zabolí pri každom jednom ľudskom čine: ľudské zlo a skazenosť Ho hnevajú, deptajú a zarmucujú; nad ľudským pokáním a vierou sa teší, raduje, odpúšťa a jasá;

každá Jeho myšlienka a predstava existuje pre ľudstvo a točí sa okolo neho; to, čím je a čo má, sa prejavuje úplne v ľudskom záujme; všetky Jeho emócie sú prepletené s ľudskou existenciou. V ľudskom záujme cestuje a náhli sa; v tichosti odovzdáva každý kúsok svojho života; každú minútu a sekundu svojho života daruje… Nikdy nevedel, ako si ctiť vlastný život, a predsa sa vždy zmiloval nad ľudstvom, ktoré sám stvoril… Tomuto ľudstvu dáva všetko, čo má… Svoje milosrdenstvo a toleranciu udeľuje bezpodmienečne a nič za to neočakáva. Robí to len preto, aby ľudstvo mohlo naďalej žiť pred Jeho zrakom a prijímať Jeho starostlivosť o život. Robí to len preto, aby sa Mu ľudstvo jedného dňa mohlo podriadiť a uznať, že On je Ten, kto vyživuje existenciu človeka a dáva život celému stvoreniu.

Stvoriteľ vyjadruje svoje pravé city voči ľudstvu

Tento rozhovor medzi Bohom Jahvem a Jonášom je bezpochyby vyjadrením pravých citov Stvoriteľa voči ľudstvu. Na jednej strane informuje ľudí o Stvoriteľovom chápaní celého stvorenia pod Jeho zvrchovanosťou; ako povedal Boh Jahve: „A Mne by nemalo byť ľúto Ninive, toho veľkého mesta, v ktorom je viac ako stodvadsaťtisíc ľudí, ktorí nerozlišujú medzi pravou a ľavou rukou, a tiež mnoho dobytka?“ Inak povedané, Božie chápanie mesta Ninive nebolo ani náhodou povrchné. Nielenže poznal počet živých stvorení v meste (vrátane ľudí a dobytka), ale vedel aj to, koľko ľudí nerozlišuje medzi pravou a ľavou rukou, teda koľko je tam detí a mladistvých. To je konkrétny dôkaz všeobecného Božieho chápania ľudstva. Na druhej strane tento rozhovor informuje ľudí o Stvoriteľovom postoji voči ľudstvu, teda o váhe ľudstva v Stvoriteľovom srdci. Je to presne tak, ako povedal Boh Jahve: „Zmiloval si sa nad ricínovníkom, pre ktorý si sa nenamáhal a nedal si mu rásť, ktorý vyrástol za noc a zahynul za noc. A Mne by nemalo byť ľúto Ninive, toho veľkého mesta…?“ To sú vyčítavé slová, ktoré Boh Jahve adresuje Jonášovi, no všetky sú pravdivé.

Aj keď dostal Jonáš za úlohu zvestovať Ninivčanom slová Boha Jahveho, nerozumel Božím úmyslom ani obavám a očakávaniam voči obyvateľom mesta. Týmto pokarhaním mu chcel Boh povedať, že ľudstvo je produktom Božích rúk a že na každého jedného človeka vynaložil obrovské úsilie, že každý nesie na svojich pleciach Božie očakávania a teší sa z vyživenia Božím životom; Boh za každého človeka zaplatil cenu v podobe obrovského úsilia. Toto pokarhanie tiež Jonášovi napovedalo, že Boh sa zmiloval nad ľudstvom, ktoré je dielom Jeho vlastných rúk, rovnako ako sa sám Jonáš zľutoval nad ricínovníkom. Boh by v žiadnom prípade len tak ľahko alebo v poslednej chvíli neopustil ľudstvo aj preto, že v meste bolo veľa detí a nevinného dobytka. Pri zaobchádzaní s týmito mladými a nevedomými produktmi Božieho stvorenia neschopnými rozoznať pravú ruku od ľavej bolo ešte menej predstaviteľné, že by Boh ukončil ich životy a určil ich výsledky takýmto unáhleným spôsobom. Boh dúfal, že ich uvidí vyrásť; dúfal, že nebudú kráčať po tých istých cestách ako ich starší, že si nebudú musieť znova vypočuť varovanie Boha Jahveho a budú svedčiť o minulosti mesta Ninive. Ešte väčšmi však

Boh dúfal, že uvidí Ninive po jeho pokání, že uvidí budúcnosť mesta po tom, čo učinilo pokánie, a čo je ešte dôležitejšie, že ho uvidí opäť žiť pod Božím milosrdenstvom. Preto boli v Božích očiach tieto objekty stvorenia, ktoré nedokázali rozlíšiť pravú ruku od ľavej, budúcnosťou mesta Ninive. Mali na seba prevziať jeho minulosť hodnú opovrhnutia, rovnako ako aj dôležitú povinnosť svedčiť o minulosti mesta Ninive aj o jeho budúcnosti pod vedením Boha Jahveho. V tomto vyjadrení svojich pravých citov Boh Jahve predstavil Stvoriteľovo milosrdenstvo pre ľudstvo v celej jeho celistvosti. Ukázal ľudstvu, že „Stvoriteľovo milosrdenstvo“ nie je len prázdna fráza či prázdny prísľub; zahŕňa konkrétne princípy, metódy a ciele. Boh je pravý a skutočný, nepoužíva žiadne klamstvá ani prestrojenia a svoje milosrdenstvo neustále udeľuje ľudstvu rovnakým spôsobom v každom čase a každom veku. Stvoriteľov rozhovor s Jonášom je však dodnes jediným, výlučným slovným vyjadrením toho, prečo preukazuje ľudstvu milosrdenstvo, ako to robí, aký je k ľudstvu tolerantný a aké sú Jeho skutočné city voči ľudstvu. Výstižné slová Boha Jahveho počas tohto rozhovoru vyjadrujú Jeho myšlienky voči ľudstvu ako nedeliteľnému celku; sú pravdivým výrazom postoja Jeho srdca k ľudstvu a tiež konkrétnym dôkazom toho, že ľudstvu hojne udeľuje milosrdenstvo. Toto milosrdenstvo neudeľuje len starším generáciám, ale aj mladším členom ľudského spoločenstva, tak ako to bolo vždy, z generácie na generáciu. Aj keď Boží hnev často dolieha na určité ľudské zákutia a veky, Božie milosrdenstvo nikdy neustáva. Svojím milosrdenstvom riadi a vedie jednu generáciu svojho stvorenia za druhou, pričom ich zásobuje a vyživuje, pretože Jeho skutočné city voči ľudstvu sa nikdy nezmenia. Ako povedal Boh Jahve: „A Mne by nemalo byť ľúto…?“ Vždy ľutoval svoje vlastné stvorenie. To je milosrdenstvo Stvoriteľovej spravodlivej povahy – a zároveň úplná jedinečnosť Stvoriteľa!

Päť typov ľudí

Toľko k nášmu duchovnému spoločenstvu o Božej spravodlivej povahe. Ďalej rozdelím Božích nasledovníkov do niekoľkých kategórií podľa ich chápania Boha a na základe ich porozumenia Božej spravodlivej povahe a skúsenosti s ňou, aby ste vedeli, v akej etape sa momentálne nachádzate a aké je vaše momentálne duchovné postavenie. Z hľadiska ľudského poznania Boha a chápania Jeho spravodlivej povahy možno rôzne etapy a duchovné postavenia, ktoré ľudia zastávajú, vo všeobecnosti rozdeliť na päť typov. Táto téma sa zakladá na poznaní jedinečného Boha a Jeho spravodlivej povahy. Preto by ste sa pri čítaní nasledujúceho obsahu mali pokúsiť starostlivo a presne zistiť, do akej miery chápete a poznáte Božiu jedinečnosť a Jeho spravodlivú povahu, a následne by ste mali výsledok použiť na posúdenie toho, do ktorej etapy naozaj patríte, aké veľké je vaše duchovné postavenie a aký typ človeka naozaj ste.

Prvý typ: etapa nemluvňaťa v zavinovačke

Čo znamená „nemluvňa v zavinovačke“? Nemluvňa v zavinovačke je dieťa, ktoré práve prišlo na tento svet, novorodenec. Je to obdobie, keď sú ľudia najnezrelší.

Ľudia v tejto etape v podstate nemajú žiadne vedomie ani povedomie o otázkach viery v Boha. Sú zmätení a nevedomí. Títo ľudia môžu veriť v Boha už dlho alebo len krátko, no ich zmätenosť a nevedomosť a ich skutočné duchovné postavenie ich zaraďujú do etapy nemluvňaťa v zavinovačke. Presná definícia nemluvňaťa v zavinovačke je takáto: bez ohľadu na to, ako dlho takýto človek verí v Boha, vždy bude zmätený, popletený a prostoduchý; nevie, prečo verí v Boha, ani to, kto je Boh alebo kým Boh je. Aj keď Boha nasleduje, v srdci nemá Jeho presnú definíciu a nedokáže určiť, či Ten, koho nasleduje, je naozaj Boh, nehovoriac o tom, či by mal naozaj veriť v Boha a nasledovať Ho. To je pravý stav tohto typu človeka. Myšlienky týchto ľudí sú zahmlené a ich viera je, jednoducho povedané, popletená. Stále žijú v stave zmätenosti a prázdnoty; ich stav vystihujú slová „popletenosť“, „zmätenosť“ a „prostoduchosť“. Nikdy nevideli ani nepocítili Božiu existenciu, a preto hovoriť s nimi o poznaní Boha má rovnaký zmysel ako nútiť ich čítať knihu napísanú hieroglyfmi – nepochopia ju ani neprijmú. Poznať Boha je pre nich to isté ako počúvať vymyslenú rozprávku. Aj keď ich myšlienky môžu byť zahmlené, v skutočnosti sú presvedčení, že poznanie Boha je úplná strata času a úsilia. To je prvý typ človeka: nemluvňa v zavinovačke.

Druhý typ: etapa dojčaťa

V porovnaní s nemluvňaťom v zavinovačke urobil tento typ človeka určitý pokrok. Žiaľ, ešte stále vôbec nechápe Boha. Stále mu chýba jasné pochopenie a preniknutie do Jeho podstaty. Nemá veľmi jasno v tom, prečo by mal v Neho veriť, no v srdci má svoj vlastný cieľ a jasné predstavy. Nezaoberá sa tým, či je správne veriť v Boha. Prostredníctvom viery v Boha si kladie za cieľ tešiť sa z Jeho milosti, žiť radostne a v pokoji, žiť pohodlne, tešiť sa z Božej starostlivosti a ochrany a žiť pod Božím požehnaním. Netrápi ho, do akej miery pozná Boha; necíti potrebu usilovať sa o chápanie Boha a nezaujíma sa ani o to, čo Boh robí alebo čo túži robiť. Len sa slepo usiluje tešiť sa z Jeho milosti a získať viac Jeho požehnaní; snaží sa získať stonásobok v tomto veku a večný život v budúcom veku. Jeho myšlienky, to, do akej miery sa vydáva, jeho oddanosť, ako aj utrpenie, to všetko má rovnaký cieľ: získať Božiu milosť a požehnania. Nič iné ho nezaujíma. Tento typ človeka si je istý len tým, že Boh môže ľudí ochrániť a udeliť im svoju milosť. Dalo by sa povedať, že ho nezaujíma, ani mu nie je veľmi jasné, prečo chce Boh človeka zachrániť, ani aký výsledok chce svojimi slovami a svojím dielom dosiahnuť. Nikdy nevyvinul žiadne úsilie, aby spoznal Božiu podstatu a spravodlivú povahu, ani o to nedokáže prejaviť záujem. Chýba mu túžba venovať týmto veciam pozornosť a ani ich nechce poznať. Nechce sa pýtať na Božie dielo, Božie požiadavky na človeka, Božiu vôľu ani na nič iné, čo sa týka Boha, a tiež mu chýba túžba zaujímať sa o tieto veci. Je to preto, lebo verí, že tieto záležitosti nesúvisia s jeho užívaním si Božej milosti, a zaujíma sa len o Boha, ktorý existuje v priamom vzťahu k jeho vlastným záujmom a ktorý môže človeku udeliť milosť. Nič iné ho vôbec nezaujíma, a tak nemôže vstúpiť do pravdy-reality bez ohľadu na to, koľko rokov verí v Boha. Bez

toho, aby ho niekto často polieval alebo sýtil, je preňho ťažké ďalej kráčať po ceste viery v Boha. Ak si nemôže užívať radosť a pokoj či tešiť sa z Božej milosti ako predtým, je dosť pravdepodobné, že utečie. To je druhý typ človeka: človek, ktorý jestvuje v etape dojčaťa.

Tretí typ: etapa odstaveného dieťaťa alebo etapa malého dieťaťa

Táto skupina ľudí má vedomie jasné len do istej miery. Uvedomujú si, že užívanie si Božej milosti neznamená, že oni sami vlastnia pravú skúsenosť, a uvedomujú si aj to, že ak sa aj nikdy neunavia hľadaním radosti, pokoja a milosti alebo ak sú schopní vydávať svedectvo tým, že sa delia o svoje skúsenosti s užívaním si Božej milosti alebo velebia Boha za požehnania, ktoré im udelil, neznamená to, že vlastnia život či realitu pravdy. Vychádzajúc zo svojho vedomia si prestávajú robiť plané nádeje, že ich bude sprevádzať len Božia milosť; skôr chcú popri užívaní si Božej milosti zároveň urobiť niečo pre Boha. Sú ochotní plniť si svoje povinnosti, do istej miery znášať ťažkosti a únavu, zapájať sa v určitom rozsahu do spolupráce s Bohom. Keďže je však ich snaha veriť v Boha príliš falošná, pretože ich osobné úmysly a túžby sú príliš silné a ich povaha je príliš divoko arogantná, je pre nich veľmi ťažké uspokojiť Božiu túžbu alebo byť Bohu verní. Preto často nedokážu uskutočniť svoje osobné priania ani dodržať svoje prísľuby Bohu. Často sa ocitajú v rozporuplných stavoch: veľmi chcú čo najviac uspokojiť Boha, no zo všetkých síl Mu odporujú a často Mu niečo sľúbia, ale krátko nato svoje prísahy porušia. Ešte častejšie sa ocitajú v iných rozporuplných stavoch: úprimne v Boha veria, no popierajú Ho, ako aj všetko, čo od Neho pochádza; úzkostlivo dúfajú, že ich osvieti, bude ich viesť, zaopatrí ich a pomôže im, ale stále hľadajú vlastné východisko. Chcú Ho pochopiť a spoznať, no nie sú ochotní sa k Nemu priblížiť. Namiesto toho sa Mu neustále vyhýbajú a ich srdcia sú pred Ním uzavreté. Aj keď zbežne chápu doslovný význam Božích slov a pravdy a majú s Ním určitú skúsenosť, ako aj zbežnú predstavu o Bohu a pravde, podvedome sa stále nedokážu utvrdiť v tom, či je Boh pravda ani či je skutočne spravodlivý. Taktiež nedokážu určiť pravdivosť Božej povahy a podstaty, nehovoriac o Jeho pravej existencii. Ich viera v Boha vždy obsahuje pochybnosti a nepochopenie a zahŕňa aj výmysly a predstavy. Zatiaľ čo sa tešia z Božej milosti, neochotne zažívajú alebo praktizujú aj niektoré pravdy, ktoré považujú za uskutočniteľné, aby obohatili svoju vieru, rozšírili svoje skúsenosti s vierou v Boha, overili si svoje chápanie viery v Boha a uspokojili svoju márnivosť kráčaním po životnej ceste, ktorú si sami určili, a uskutočňovaním spravodlivých počinov pre ľudstvo. Zároveň tieto veci robia aj preto, aby uspokojili svoju vlastnú túžbu po požehnaniach, ktorá je súčasťou stávky, čo uzatvárajú v nádeji, že získajú väčšie požehnania pre ľudstvo, a aby dosiahli svoju ambicióznu túžbu a celoživotné prianie neustať, až kým nezískajú Boha. Títo ľudia dosiahnu Božie osvietenie len zriedka, pretože ich túžba a úmysel získať požehnania sú pre nich príliš dôležité. Nechcú sa toho vzdať a v podstate by to ani nezniesli. Obávajú sa, že bez túžby získať požehnania, bez dlhoročnej ambície neustať, kým nezískajú

Boha, stratia motiváciu veriť v Boha. Z tohto dôvodu nechcú čeliť realite. Nechcú čeliť Božím slovám ani Božiemu dielu. Nechcú čeliť Božej povahe ani podstate a už vôbec nechcú načrtnúť tému poznania Boha. Je to preto, lebo keď raz Boh, Jeho podstata a spravodlivá povaha nahradia ich výmysly, ich sny sa rozplynú ako dym a ich takzvaná čistá viera a „zásluhy“ nahromadené rokmi starostlivej práce sa rozplynú a vyjdú navnivoč. Rovnako bude hroziť zničenie aj ich „územiu“, ktoré v priebehu rokov krvopotne dobyli. To všetko bude znamenať, že ich dlhoročná tvrdá práca a úsilie boli zbytočné a musia začať opäť od nuly. To je pre nich najtrpkejšia bolesť, ktorú musia znášať vo svojom srdci, a je to výsledok, ktorý vôbec nechcú vidieť, a preto sú stále uväznení v slepej uličke a odmietajú sa obrátiť. To je tretí typ človeka: človek, ktorý jestvuje v etape odstaveného dieťaťa.

Vyššie opísané tri typy ľudí – teda ľudia, ktorí jestvujú v týchto troch etapách – v skutočnosti vôbec neveria v Božiu identitu a postavenie ani v Jeho spravodlivú povahu, pričom tieto veci jasne a presne neuznávajú ani sa k nim nehlásia. Preto veľmi ťažko vstúpia do reality pravdy a s ťažkosťami prijmú aj Božie milosrdenstvo, osvietenie či osvetlenie, pretože spôsob ich viery v Boha a ich mylný postoj voči Bohu znemožňujú, aby konal dielo v ich srdciach. Ich pochybnosti, mylné predstavy a výmysly o Bohu prevyšujú ich vieru a poznanie Boha. To sú tri typy ľudí, ktorí sú vo veľkom ohrození, a tri veľmi nebezpečné etapy. Keď si človek pestuje pochybovačný postoj voči Bohu, Božej podstate a identite, otázke, či je Boh pravda, a pravdivosti Jeho existencie, a keď si tým nemôže byť istý, ako môže prijať všetko, čo pochádza od Boha? Ako môže prijať skutočnosť, že Boh je pravda, cesta a život? Ako môže prijať Božie napomínanie a súd? Ako môže prijať Božiu spásu? Ako môže takýto človek získať pravé Božie vedenie a zaopatrenie? Tí, čo sa nachádzajú v týchto troch etapách, môžu Bohu kedykoľvek odporovať, odsúdiť Ho, rúhať sa Mu alebo Ho zradiť. Kedykoľvek môžu zanechať pravú cestu a opustiť Boha. Dalo by sa povedať, že ľudia v týchto troch etapách žijú v kritickom období, pretože nenastúpili na správnu cestu viery v Boha.

Štvrtý typ: etapa dospievajúceho dieťaťa alebo detstvo

Človek po odstavení – teda keď sa mu dostalo hojnej milosti – začne bádať, čo znamená veriť v Boha, začne túžiť po chápaní rôznych otázok, napríklad prečo človek žije, ako by mal žiť a prečo na ňom Boh koná svoje dielo. Keď sa v ňom objavia a existujú v ňom tieto nejasné myšlienky a popletené myšlienkové vzorce, neustále podstupuje polievanie a je tiež schopný plniť si svoju povinnosť. Počas tohto obdobia už nepochybuje o pravdivosti Božej existencie a má presnú predstavu o tom, čo znamená veriť v Boha. Na tomto základe Boha pozvoľne spoznáva a postupne získava odpovede na svoje nejasné myšlienky a popletené myšlienkové vzorce týkajúce sa Božej povahy a podstaty. Pokiaľ ide o zmeny v ľudskej povahe a ľudskom poznaní Boha, ľudia v tejto etape sa začínajú vydávať na správnu cestu a vstupujú do prechodného obdobia. Práve v tejto etape začínajú naozaj žiť. Jasným dôkazom toho je, že postupne nachádzajú

odpovede na svoje otázky týkajúce sa poznania Boha, ktoré majú vo svojich srdciach – ako sú nepochopenie, výmysly, predstavy a hmlisté definície Boha –, a nielenže začnú naozaj veriť v Božiu existenciu a uznávať jej pravdivosť, ale osvoja si aj presnú definíciu Boha a nájdu pre Neho správne miesto vo svojich srdciach, pričom ich hmlistú vieru nahradí pravé nasledovanie Boha. V rámci tejto etapy si ľudia postupne uvedomia svoje mylné predstavy o Bohu a svoje chybné snaženia a spôsoby viery. Začnú prahnúť po pravde, po Božom súde, karhaní a disciplíne a tiež po zmene svojej povahy. Počas tejto etapy postupne zavrhnú všetky svoje predstavy a výmysly o Bohu. Zároveň pozmenia a napravia svoje nesprávne poznanie o Bohu a nadobudnú o Ňom určité správne základné poznanie. Aj keď časť poznania, ktoré majú ľudia v tejto etape, nie je veľmi konkrétna ani presná, postupne aspoň začnú opúšťať svoje predstavy a mylné poznatky o Bohu a začnú Ho chápať; už sa nepridržajú svojich vlastných predstáv a výmyslov o Ňom. Začínajú sa učiť, ako sa niečoho vzdať – ako sa vzdať vecí, ktoré možno nájsť medzi ich vlastnými predstavami, vecí pochádzajúcich z poznania a vecí od satana. Začínajú prejavovať ochotu podriadiť sa správnym a pozitívnym veciam, dokonca aj takým, ktoré pochádzajú z Božích slov a sú v súlade s pravdou. Začínajú sa tiež snažiť o zakúsenie Božích slov, chcú osobne spoznať a uskutočňovať Jeho slová, prijať ich ako princípy pre svoje konanie a ako základ pre zmenu svojej povahy. Počas tohto obdobia ľudia nevedomky prijímajú Boží súd a napomínanie a Božie slová nevedomky prijímajú ako svoj život. Zatiaľ čo prijímajú Boží súd, napomínanie a slová, čoraz viac si uvedomujú a dokážu vycítiť, že Boh, v ktorého veria vo svojich srdciach, naozaj existuje. V Božích slovách, vo vlastných skúsenostiach a životoch čoraz viac vnímajú, že Boh odjakživa riadi osud človeka a neustále ho vedie a stará sa oňho. Pomocou svojho spojenia s Bohom postupne potvrdzujú Božiu existenciu. Preto skôr, než si to uvedomia, už podvedome schválili a začali pevne veriť v Božie dielo a súhlasili s Božími slovami. Keď ľudia súhlasia s Božími slovami a dielom, neprestajne popierajú sami seba, svoje vlastné predstavy, poznanie a výmysly a zároveň neprestajne hľadajú, čo je pravda a čo je Božia vôľa. Počas tohto obdobia vývoja je ľudské poznanie Boha pomerne povrchné. Ľudia ho dokonca nie sú schopní jasne pomenovať slovami ani vyjadriť konkrétnymi detailmi. Chápu ho len na základe vlastného vnímania. V porovnaní s predošlými troma etapami však nezrelé životy ľudí v tomto období podstúpili polievanie a živenie Božími slovami, a tak už začali klíčiť. Ich životy sú ako semienko zasiate do zeme; keď sa mu dostane vlahy a živín, prerazí pôdu a jeho vyklíčenie bude značiť zrodenie nového života. Toto zrodenie človeku umožňuje postrehnúť znaky života. Keď majú ľudia život, rastú. Preto život ľudí na týchto základoch – postupne sa vydávajú na správnu cestu viery v Boha, opúšťajú svoje vlastné predstavy, získavajú Božie vedenie – nevyhnutne pozvoľna rastie. Na základe čoho sa tento rast meria? Meria sa na základe skúsenosti človeka s Božími slovami a jeho skutočného pochopenia spravodlivej Božej povahy. Aj keď je preňho veľmi ťažké vlastnými slovami presne opísať svoje poznanie Boha a Jeho podstaty počas tohto obdobia rastu, táto skupina ľudí už nechce jednostranne vyhľadávať

potešenie prostredníctvom užívania si Božej milosti alebo veriť v Boha s cieľom získať Jeho milosť. Namiesto toho sa chcú usilovať o život podľa Božieho slova a stať sa predmetmi Božej spásy. Navyše sú pevne veriaci a pripravení prijať Boží súd a napomínanie. Tým sa vyznačuje človek v etape rastu.

Aj keď ľudia v tejto etape majú isté poznanie o spravodlivej Božej povahe, toto poznanie je veľmi hmlisté a neurčité. Napriek tomu, že nedokážu tieto veci jasne pomenovať, cítia, že sa už nejako vnútorne obohatili, pretože získali istú mieru poznania a pochopenia spravodlivej Božej povahy prostredníctvom Božieho napomínania a súdu. Všetko je to však skôr povrchné a stále ide len o prvotnú etapu. Táto skupina ľudí má špecifický názor na zaobchádzanie s Božou milosťou, čo sa prejavuje v zmenách cieľov, o ktoré sa usiluje, a v spôsobe, akým sa o ne usiluje. Títo ľudia už v Božích slovách, Božom diele a vo všetkých druhoch Jeho požiadaviek na človeka a v Jeho zjaveniach človeku videli, že ak sa stále neusilujú o pravdu, ak sa stále nesnažia vstúpiť do reality, ak sa stále nepokúšajú uspokojiť a poznať Boha pri zažívaní Jeho slov, prídu o zmysel viery v Boha. Vidia, že bez ohľadu na to, ako veľmi sa tešia z Božej milosti, nemôžu zmeniť svoju povahu, uspokojiť či poznať Boha, a že ak ľudia neustále žijú pod Božou milosťou, nikdy nedosiahnu rast, nenadobudnú život ani nebudú môcť získať spásu. Skrátka, ak človek nedokáže skutočne zažívať Božie slová a spoznať Boha prostredníctvom Jeho slov, naveky zostane v etape nemluvňaťa a nikdy sa neposunie vo svojom životnom raste. Ak budeš naveky žiť v etape nemluvňaťa, ak nikdy nevstúpiš do reality Božieho slova, ak nikdy neprijmeš Božie slovo ako svoj život, ak nikdy nezískaš pravú vieru a poznanie Boha, je vôbec možné, aby ťa Boh urobil úplným? Preto každý, kto vstúpi do reality Božieho slova, každý, kto prijme Božie slovo ako svoj život, každý, kto začne prijímať Božie napomínanie a súd, každý, koho skazená povaha sa začne meniť, a každý, kto má srdce prahnúce po pravde, túžbu poznať Boha a prijať Božiu spásu – to sú ľudia, čo skutočne vlastnia život. To je teda štvrtý typ človeka, typ dospievajúceho dieťaťa, človeka v etape detstva.

Piaty typ: etapa životného dozrievania alebo etapa dospelosti

Po absolvovaní a prekonaní etapy detstva, etapy plnej samých vzostupov a pádov, sa ľudské životy stabilizujú, ľudia sa už nezastavujú a nikto im už nestojí v ceste. A hoci je cesta pred nimi drsná a kľukatá, už nie sú slabí ani bojazliví, neblúdia ani sa nestrácajú. Ich základ je zakorenený hlboko v ozajstnej skúsenosti s Božím slovom a ich srdcia pritiahla Božia dôstojnosť a veľkosť. Túžia kráčať v Božích stopách, poznať Božiu podstatu, vedieť o Bohu všetko.

Ľudia v tejto etape už jasne vedia, v koho veria, a jasne vedia aj to, prečo by mali veriť v Boha a poznajú zmysel vlastného života, a že všetko, čo Boh vyjadruje, je pravda. Na základe svojich dlhoročných skúseností si uvedomujú, že bez Božieho súdu a napomínania, človek nikdy neuspokojí ani nespozná Boha a nikdy nebude naozaj schopný pred Neho predstúpiť. V srdciach týchto ľudí je silná túžba po Božom skúšaní,

aby počas neho mohli uzrieť Božiu spravodlivú povahu a získali čistejšiu lásku a zároveň boli schopní skutočnejšie pochopiť a spoznať Boha. Ľudia v tejto etape už dali celkom zbohom etape detstva a etape užívania si Božej milosti a sýtenia sa chlebom. Už prehnane nedúfajú v to, že Boh ich bude tolerovať a preukáže im milosrdenstvo. Sú skôr presvedčení, že prijímajú a dúfajú v neustále Božie napomínanie a súdy, aby sa tak oddelili od svojej skazenej povahy a uspokojili Boha. Ich poznanie Boha a snaženia, či konečné ciele týchto snažení sú v ich srdciach veľmi jasné. Preto ľudia v etape dospelosti už dali celkom zbohom etape hmlistej viery, etape, v rámci ktorej sa spoliehajú na milosť spásy, etape nezrelého života, čo nedokáže odolávať skúškam, etape zahmlenosti, etape blúdenia, etape, v rámci ktorej často niet cesty, po ktorej by mohli kráčať, nestabilnému obdobiu náhleho striedania tepla a chladu a etape, v rámci ktorej človek nasleduje Boha so zaviazanými očami. Ľudia tohto typu často prijímajú Božie osvietenie a osvetlenie a často nadväzujú pravé spojenie a komunikáciu s Bohom. Dalo by sa povedať, že ľudia žijúci v tejto etape už čiastočne pochopili Božiu vôľu, dokážu nájsť princípy pravdy vo všetkom, čo robia, a vedia, ako uspokojiť Božiu túžbu. Navyše objavili aj cestu k poznaniu Boha a začali vydávať svedectvo o svojom poznaní Boha. Počas procesu postupného rastu krok za krokom nadobúdajú pochopenie a poznanie Božej vôle: Božej vôle pri stvorení ľudstva a Božej vôle pri riadení ľudstva. Postupne získavajú aj pochopenie a poznanie Božej spravodlivej povahy, čo sa týka podstaty. Toto poznanie nedokáže nahradiť žiadna ľudská predstava ani žiadny ľudský výmysel. Hoci nemožno povedať, že v piatej etape už život človeka úplne dozrel alebo že je tento človek spravodlivý či úplný, predsa len už vykročil k etape životnej zrelosti a je už schopný predstúpiť pred Boha, čeliť Božiemu slovu a Bohu. Keďže tento druh človeka zakúsil toľko Božieho slova, nespočetné skúšky a nespočetné prípady Božieho disciplinovania, súdu a napomínania, jeho podriadenosť Bohu nie je relatívna, ale absolútna. Jeho poznanie Boha sa zmenilo z podvedomého na jasné a konkrétne, z povrchného na hlboké, z nezreteľného a hmlistého na dôsledné a uchopiteľné. Prešiel od vyčerpávajúceho blúdenia a pasívneho hľadania k nenútenému poznaniu a proaktívnemu svedectvu. Možno povedať, že ľudia v tejto etape vlastnia pravdu-realitu Božieho slova a vydali sa na cestu k dokonalosti, po akej kráčal aj Peter. To je piaty typ človeka, ktorý žije v etape dozrievania – etape dospelosti.

14. decembra 2013

SÁM BOH, JEDINEČNÝ III
BOŽIA AUTORITA (II)

Dnes budeme pokračovať v našom duchovnom spoločenstve na tému „Sám Boh, jedinečný“. K tejto téme sme už mali dve duchovné spoločenstvá, prvé sa týkalo Božej autority a druhé Božej spravodlivej povahy. Dosiahli ste po vypočutí týchto dvoch duchovných spoločenstiev nové pochopenie Božej identity, postavenia a podstaty? Pomohli vám tieto poznatky dosiahnuť zásadnejšie poznanie a istotu o pravdivosti Božej existencie? Dnes mám v pláne ďalej rozvinúť tému „Božia autorita“.

Chápanie Božej autority z makro- a mikroperspektívy

Božia autorita je jedinečná. Je charakteristickým výrazom a osobitnou podstatou identity samotného Boha, ktorú nemá žiadna stvorená ani nestvorená bytosť. Tento druh autority má len Stvoriteľ. To znamená, že iba Stvoriteľ – jedinečný Boh – je vyjadrený týmto spôsobom a disponuje touto podstatou. Prečo by sme teda mali hovoriť o Božej autorite? Ako sa autorita samotného Boha líši od „autority“, ktorú si človek predstavuje vo svojej mysli? Čo je na nej špecifické? Prečo je obzvlášť dôležité hovoriť o nej práve tu? Každý z vás musí túto otázku dôkladne zvážiť. Pre väčšinu ľudí je „Božia autorita“ nejasnou predstavou, pochopenie ktorej si vyžaduje veľké úsilie, a akákoľvek diskusia o nej bude pravdepodobne abstraktná. Preto bude medzi poznaním Božej autority, ktorým človek môže disponovať, a podstatou Božej autority vždy existovať priepasť. Na prekonanie tejto priepasti musí každý postupne spoznávať Božiu autoritu cez ľudí, udalosti, veci a rôzne javy, ktoré sú v dosahu človeka a ktoré je schopný pochopiť vo svojom reálnom živote. Hoci sa slovné spojenie „Božia autorita“ môže zdať nepochopiteľné, Božia autorita vôbec nie je abstraktná. Boh je prítomný pri človeku v každej minúte jeho života a vedie ho každý deň. V reálnom živote teda každý človek nevyhnutne uvidí a zažije ten najhmatateľnejší aspekt Božej autority. Tento hmatateľný aspekt je dostatočným dôkazom toho, že Božia autorita skutočne existuje a človeku plne umožňuje spoznať a pochopiť skutočnosť, že Boh takouto autoritou disponuje.

Boh stvoril všetko, a keďže to stvoril, má nad všetkým nadvládu. Okrem toho, že má nad všetkými vecami nadvládu, všetko aj ovláda. Čo vlastne znamená myšlienka, že „Boh všetko ovláda“? Ako sa to dá vysvetliť a ako aplikovať na skutočný život? Ako môže pochopenie skutočnosti, že Boh všetko ovláda, viesť k pochopeniu Jeho autority? Zo samotnej frázy „Boh všetko ovláda“ by sme mali chápať, že to, čo Boh ovláda, nie je časť planét ani časť stvorenia, a už vôbec nie časť ľudstva, ale všetko: to, čo je obrovské aj mikroskopické, viditeľné aj neviditeľné, hviezdy vo vesmíre aj živé veci na zemi, ako aj mikroorganizmy, ktoré nie je možné vidieť voľným okom, a bytosti, ktoré existujú v iných formách. To je presná definícia slova „všetko“, čo Boh „ovláda“. Je to rozsah pôsobnosti Jeho autority, miera Jeho zvrchovanosti a vlády.

Predtým, než vzniklo toto ľudstvo, vesmír – všetky planéty a hviezdy na nebesiach – už existoval. Na makroúrovni tieto nebeské telesá okolo seba pravidelne obiehali pod Božou kontrolou po celý čas svojej existencie, nech už to bolo koľkokoľvek rokov. To, ktorá planéta sa v akom konkrétnom čase kam dostane, akú úlohu každá vykonáva a kedy, ktorá obieha po akej dráhe a kedy zaniká alebo je nahradená – všetky tieto veci prebiehajú bez najmenšej chybičky. Polohy planét a vzdialenosti medzi nimi sa riadia prísnymi zákonitosťami a všetko sa dá opísať presnými údajmi. Trajektórie, po ktorých sa pohybujú, rýchlosť a vzorce ich obežných dráh, časy, v ktorých sa nachádzajú v rôznych pozíciách – všetky tieto údaje sa dajú presne kvantifikovať a opísať osobitnými zákonmi. Už celé veky sa planéty riadia týmito zákonmi bez najmenších odchýlok. Žiadna sila nemôže zmeniť alebo narušiť ich obežné dráhy ani zákonitosti, ktorých sa pridŕžajú. Keďže osobitné zákony, ktoré riadia ich pohyb, a presné údaje, ktoré ich opisujú, predurčila autorita Stvoriteľa, poslúchajú tieto zákony z vlastnej vôle pod Stvoriteľovou zvrchovanosťou a kontrolou. Na makroúrovni nie je pre človeka ťažké objaviť niektoré zákonitosti, údaje a zvláštne a nevysvetliteľné zákony alebo javy. Hoci ľudstvo neuznáva existenciu Boha ani neprijíma skutočnosť, že Stvoriteľ všetko stvoril a má nad všetkým nadvládu, a navyše neuznáva ani existenciu Stvoriteľovej autority, humanitní vedci, astronómovia a fyzici napriek tomu čoraz častejšie zisťujú, že existenciu všetkých vecí vo vesmíre, princípy a zákonitosti, ktoré určujú ich pohyb, riadi a ovláda obrovská a neviditeľná tmavá energia. Táto skutočnosť núti človeka tomu čeliť a uznať, že uprostred týchto zákonitostí pohybu je Mocný Boh, ktorý všetko ovláda. Jeho moc je mimoriadna, a hoci nikto nemôže vidieť Jeho pravú tvár, v každom okamihu všetko riadi a ovláda. Žiadny človek ani sila nemôžu presiahnuť Jeho zvrchovanosť. Tvárou v tvár tejto skutočnosti musí človek uznať, že zákony, ktorými sa riadi existencia všetkých vecí, nemôžu ovládať ľudia a nikto ich nemôže zmeniť. Človek musí tiež pripustiť, že ľudia nemôžu tieto zákony úplne pochopiť a že sa nevyskytujú prirodzene, ale diktuje ich Zvrchovaný. To všetko sú prejavy Božej autority, ktoré ľudstvo môže vnímať na makroúrovni.

Na mikroúrovni sú všetky hory, rieky, jazerá, moria a pevniny, ktoré človek môže na zemi vidieť, všetky ročné obdobia, ktoré zakúša, všetky veci, ktoré obývajú zem, vrátane rastlín, zvierat, mikroorganizmov a ľudí, podriadené Božej zvrchovanosti a vláde. Pod Božou zvrchovanosťou a vládou všetky veci vznikajú alebo zanikajú v súlade s Jeho myšlienkami. Vznikajú zákony, ktoré riadia ich existenciu, a v súlade s nimi rastú a množia sa. Žiadna ľudská bytosť ani vec nie je nad týmito zákonmi. Prečo je to tak? Jediná odpoveď je táto: je to z titulu Božej autority. Alebo, inak povedané, je to vďaka Božím myšlienkam, Božím slovám a osobnému konaniu samotného Boha. To znamená, že je to Božia autorita a Božia myseľ, z ktorých vznikajú tieto zákony, ktoré sa hýbu a menia podľa Jeho myšlienok, a všetky tieto pohyby a zmeny sa dejú alebo zanikajú v rámci Jeho plánu. Napríklad epidémie. Vypuknú bez varovania. Nikto nepozná ich pôvod ani presné príčiny, prečo k nim dochádza, a vždy, keď epidémia zasiahne určité miesto, tí, ktorí sú odsúdení, sa nešťastiu nevyhnú. Ľudská veda sa domnieva, že epidémie sú

spôsobené šírením zákerných alebo škodlivých mikróbov, ale ich rýchlosť, rozsah a spôsob prenosu ľudská veda nedokáže predvídať ani ovládať. Hoci sa ľudia epidémiám bránia všetkými možnými prostriedkami, nemôžu ovplyvniť, ktorí ľudia alebo zvieratá budú pri vypuknutí epidémie nevyhnutne postihnutí. Jediné, čo môžu ľudia robiť, je snažiť sa im predchádzať, odolávať im a skúmať ich. Nikto však nepozná základné príčiny, ktoré vysvetľujú začiatok alebo koniec jednotlivých epidémií a nikto ich nevie ovládať. V súvislosti s nárastom a šírením epidémie je prvým opatrením, ktoré ľudia prijímajú, vyvinúť vakcínu, ale epidémia často vymizne sama skôr, ako je vakcína pripravená. Prečo sa epidémie vytratia? Podľa niektorých sa choroboplodné zárodky dostali pod kontrolu, zatiaľ čo iní tvrdia, že vymreli v dôsledku striedania ročných období… Na otázku, či sú tieto divoké špekulácie obhájiteľné, veda nevie ponúknuť žiadne vysvetlenie ani presnú odpoveď. Ľudstvo musí počítať nielen s týmito špekuláciami, ale aj s nedostatočným chápaním a strachom ľudstva z epidémií. V konečnom dôsledku nikto nevie, prečo sa epidémie začínajú a prečo sa končia. Keďže ľudstvo verí len vo vedu, spolieha sa výlučne na ňu a neuznáva autoritu Stvoriteľa ani neprijíma Jeho zvrchovanosť, nikdy nedostane odpoveď.

Z Božej zvrchovanosti sa všetky veci rodia, žijú a zanikajú vďaka Jeho autorite a riadeniu. Niektoré veci pokojne prídu a odídu a človek nedokáže povedať, odkiaľ sa vzali ani pochopiť zákonitosti, ktorými sa riadia, a už vôbec nie pochopiť dôvody ich vzniku a zániku. Hoci človek na vlastné oči vidí všetko, čo sa deje medzi všetkými vecami, a môže to na vlastné uši počuť a zažiť na vlastnú kožu; hoci to všetko má vplyv na človeka a ten podvedome vníma pomernú nezvyčajnosť, pravidelnosť či dokonca zvláštnosť rôznych javov, stále nevie nič o tom, čo sa skrýva za nimi, čo je Stvoriteľova vôľa a zmýšľanie. Za týmito javmi sa skrýva veľa príbehov, veľa skrytých právd. Keďže sa človek vzdialil od Stvoriteľa a neprijíma skutočnosť, že autorita Stvoriteľa riadi všetky veci, nikdy nespozná a nepochopí všetko, čo sa deje pod zvrchovanosťou Stvoriteľovej autority. Božia vláda a zvrchovanosť väčšinou presahuje hranice ľudskej predstavivosti, ľudského poznania, chápania a toho, čo dokáže ľudská veda. Je mimo dosahu stvoreného ľudstva. Niektorí ľudia hovoria: „Keďže si sám nebol svedkom Božej zvrchovanosti, ako môžeš veriť, že všetko podlieha Jeho autorite?“ Vidieť neznamená vždy uveriť a tiež nie vždy uznať a pochopiť. Odkiaľ teda pramení viera? S istotou môžem povedať, že viera pochádza zo stupňa a hĺbky ľudského chápania, prežívania skutočnosti a základných príčin vecí. Ak veríš, že Boh existuje, ale nedokážeš uznať a už vôbec nie vnímať skutočnosť Božej vlády a zvrchovanosti nad všetkým, potom vo svojom srdci nikdy neuznáš, že Boh má tento druh autority a že Božia autorita je jedinečná. Nikdy skutočne neprijmeš Stvoriteľa za svojho Pána a svojho Boha.

Osud ľudstva a osud vesmíru nemožno oddeliť od zvrchovanosti Stvoriteľa

Všetci ste dospelí. Niektorí z vás sú v strednom veku; niektorí vstúpili do staroby. Od neviery v Boha ste prešli k viere v Neho a od začiatku viery v Boha až k prijatiu Jeho

slova a skúsenosti s Jeho dielom. Nakoľko poznáte Božiu zvrchovanosť? Aké poznatky ste získali o ľudskom osude? Môže človek v živote dosiahnuť všetko, po čom túži? Koľko vecí ste za niekoľko desaťročí svojej existencie dokázali uskutočniť tak, ako ste si želali? Koľko sa toho stalo, čo by ste nikdy nepredpokladali a čo vás vie príjemne prekvapiť? Na koľko vecí ľudia stále čakajú dúfajúc, že im prinesú ovocie – podvedome čakajú na ten správny okamih, na vôľu neba? Pre čo všetko sa ľudia cítia bezradne a neúspešne? Všetci sú plní nádeje voči svojmu osudu, očakávajú, že všetko v ich živote pôjde podľa ich predstáv, že nebudú mať núdzu o jedlo ani oblečenie, že ich bohatstvo závratne porastie. Nikto nestojí o život, v ktorom by bol chudobný a utláčaný, zavalený ťažkosťami a sužovaný nešťastiami. Ľudia však tieto veci nemôžu predvídať ani ovládať. Pre niektorých je minulosť možno len spleťou skúseností. Nikdy sa nedozvedia, aká je vôľa nebies, a ani sa o ňu nezaujímajú. Prežívajú svoj život nerozvážne ako zvieratá, deň za dňom, nezaujímajú sa o osud ľudstva, či o to, prečo ľudia žijú alebo ako by mali žiť. Takíto ľudia sa dožívajú vysokého veku bez toho, aby pochopili ľudský osud, a až do chvíle, keď zomrú, netušia, o čom je život. Títo ľudia sú mŕtvi. Sú to bytosti bez ducha, sú to zvery. Aj keď ľudia vedú život v rámci stvorenia a čerpajú radosť z mnohých spôsobov, ktorými svet uspokojuje ich materiálne potreby, a hoci vidia, že tento materiálny svet neustále napreduje, ich vlastná skúsenosť – to, čo cítia a prežívajú ich srdce a duch – nemá nič spoločné s materiálnymi vecami a nič materiálne nenahradí skúsenosť. Skúsenosť je poznanie hlboko v srdci. Niečo, čo sa nedá vidieť voľným okom. Toto poznanie spočíva v chápaní a vnímaní ľudského života a ľudského osudu. A to človeka často vedie k pochopeniu, že neviditeľný Pán všetko usporadúva, všetko za človeka ovláda. Uprostred toho všetkého človek nemôže neprijať opatrenia a riadenie osudu; nemôže neprijať cestu, ktorú mu Stvoriteľ vytýčil, Stvoriteľovu zvrchovanosť nad jeho osudom. To je nespochybniteľný fakt. Bez ohľadu na to, aký pohľad a postoj má človek k osudu, nikto túto skutočnosť nemôže zmeniť.

Kam budeš každý deň chodiť, čo budeš robiť, koho alebo s čím sa stretneš, čo povieš, čo sa ti stane – dá sa niečo z toho predvídať? Ľudia nemôžu všetky tieto udalosti predpovedať a už vôbec nie kontrolovať, ako sa tieto situácie vyvinú. V živote sa tieto nepredvídateľné udalosti dejú neustále, sú na každodennom poriadku. Tieto dennodenné zvraty a spôsob, akým sa vyvíjajú, alebo zákonitosti, ktoré nasledujú, sú pre ľudstvo neustálou pripomienkou toho, že nič sa nedeje náhodne, že proces vzniku každej udalosti a jej nezvratnosť nemožno zmeniť ľudskou vôľou. Každá udalosť je pripomienkou Stvoriteľa ľudstvu a zároveň posolstvom, že ľudia nemôžu riadiť svoj vlastný osud. Všetky udalosti vyvracajú divoké, márne ambície ľudstva a jeho túžbu vziať svoj osud do vlastných rúk. Sú ako silné facky ľudstvu, jedna za druhou, ktoré nútia ľudí prehodnotiť, kto v konečnom dôsledku riadi a ovláda ich osud. A keďže ich ambície a túžby sú opakovane zmarené a zničené, ľudia prirodzene dospejú k nevedomému prijatiu toho, čo im osud pripravil – k prijatiu reality, vôle neba a zvrchovanosti Stvoriteľa. Od týchto každodenných peripetií až po osud všetkých ľudských životov neexistuje nič,

čo by nezjavovalo Stvoriteľove plány a Jeho zvrchovanosť. Nejestvuje nič, čo by nevysielalo posolstvo, že „Stvoriteľovu autoritu nemožno presiahnuť“, čo by nevyjadrovalo večnú pravdu, že „Stvoriteľova autorita je najvyššia“.

Osudy ľudstva a vesmíru sú úzko späté so Stvoriteľovou zvrchovanosťou, neoddeliteľne zviazané so Stvoriteľovým ovládaním a napokon sú neoddeliteľné od Stvoriteľovej autority. Na základe zákonov všetkých vecí človek chápe Stvoriteľovo riadenie a Jeho zvrchovanosť, z pravidiel prežitia všetkých vecí vníma Stvoriteľovo vedenie a z ich osudov vyvodzuje spôsoby, akými Stvoriteľ uplatňuje svoju zvrchovanosť a kontrolu nad nimi. V životných cykloch ľudských bytostí a všetkých vecí človek skutočne zažíva Stvoriteľovo riadenie a opatrenia vo všetkých veciach a živých bytostiach, aby svedčil o tom, ako toto riadenie a usporiadanie nahrádza všetky pozemské zákony, pravidlá a inštitúcie, všetky ostatné moci a sily. Preto je ľudstvo nútené uznať, že Stvoriteľovu zvrchovanosť nemôže porušiť žiadna stvorená bytosť, že žiadna sila si nemôže privlastniť alebo zmeniť udalosti a veci, ktoré Stvoriteľ predurčil. Podľa týchto božských zákonov a pravidiel žijú a rozmnožujú sa ľudia a všetky veci, generácia za generáciou. Nie je toto skutočným stelesnením Stvoriteľovej autority? Aj keď človek z objektívnych zákonov vidí Stvoriteľovu zvrchovanosť a Jeho usporiadanie všetkých udalostí a všetkých vecí, koľko ľudí dokáže pochopiť princíp Stvoriteľovej zvrchovanosti nad vesmírom? Koľko ľudí vie skutočne spoznať, uznať, prijať a podriadiť sa Stvoriteľovej zvrchovanosti nad vlastným osudom a Jeho opatreniam? Kto z tých, čo uverili v skutočnosť Stvoriteľovej zvrchovanosti nad všetkými vecami, skutočne uverí a uzná, že Stvoriteľ diktuje aj osudy ľudských životov? Kto vie naozaj pochopiť skutočnosť, že osud človeka spočíva v dlani Stvoriteľa? Aký postoj by malo ľudstvo zaujať k Stvoriteľovej zvrchovanosti, keď je konfrontované so skutočnosťou, že On riadi a ovláda osud ľudstva? Toto rozhodnutie musí urobiť každá ľudská bytosť, ktorá je teraz postavená pred túto skutočnosť, sama za seba.

Šesť medzníkov v ľudskom živote

V priebehu života sa každý človek dostáva do viacerých kritických situácií. Sú to najzásadnejšie a najdôležitejšie kroky, ktoré rozhodujú o jeho životnom osude. Teraz nasleduje stručný opis týchto medzníkov, ktorými musí každý človek v priebehu svojho života prejsť.

Prvý medzník: narodenie

Kde sa človek narodí, do akej rodiny, aké je jeho pohlavie, vzhľad a čas jeho narodenia – to sú detaily prvých okamihov života človeka.

Nikto si nemôže vybrať určité detaily tohto okamihu, lebo všetky sú dávno vopred predurčené Stvoriteľom. Vonkajšie prostredie ich nijako neovplyvňuje a žiadne človekom vytvorené faktory nemôžu zmeniť skutočnosti, ktoré vopred určil Stvoriteľ. To, že sa človek narodí, znamená, že Stvoriteľ už naplnil prvý krok osudu, ktorý pre neho pripravil.

Keďže všetky tieto detaily už dávno vopred predurčil, nikto nemá moc ktorýkoľvek z nich zmeniť. Nezávisle od ďalšieho osudu človeka sú podmienky jeho narodenia predurčené a zostanú také, aké sú. Nie sú nijako ovplyvnené jeho životným osudom ani nijako neovplyvňujú Stvoriteľovu zvrchovanosť nad jeho životným osudom.

1) Nový život sa rodí z plánov Stvoriteľa

Ktoré detaily prvých okamihov života – miesto narodenia, rodinu, pohlavie, fyzický vzhľad, čas narodenia – si človek môže vybrať? Je samozrejmé, že narodenie je pasívna udalosť. Človek sa nerodí dobrovoľne, na určitom mieste, v určitom čase, do určitej rodiny a s určitým fyzickým vzhľadom. Nestáva sa dobrovoľne členom istej domácnosti, vetvou istého rodokmeňa. V tejto prvej životnej fáze človek nemá možnosť voľby, ale rodí sa do prostredia, ktoré je pevne dané podľa plánov Stvoriteľa, do konkrétnej rodiny, s konkrétnym pohlavím a vzhľadom a v konkrétnom čase, ktorý je úzko prepojený s priebehom života človeka. Čo môže človek v tejto dôležitej fáze urobiť? Celkovo možno povedať, že človek si nemôže vybrať ani jeden z detailov týkajúcich sa jeho narodenia. Keby nebolo Stvoriteľovho predurčenia a Jeho vedenia, život, ktorý sa práve narodil do tohto sveta, by nevedel, kam má ísť a kde má zostať, nemal by žiadne vzťahy, nikam by nepatril a nemal by skutočný domov. Ale vďaka dôkladným opatreniam Stvoriteľa má tento nový život miesto, kde môže zostať, rodičov, miesto, kam patrí, a príbuzných, a preto sa vydáva na svoju cestu. Počas tohto procesu sa zhmotnenie nového života určuje podľa plánov Stvoriteľa a všetko, čo bude tento život vlastniť, mu udeľuje Stvoriteľ. Z voľne sa vznášajúceho tela, ktoré nedisponuje ničím, sa postupne stáva človek z mäsa a kostí, viditeľný, hmatateľný, ktorý je jedným z Božích stvorení. Myslí, dýcha a vníma teplo a chlad. Môže sa zúčastňovať na všetkých bežných činnostiach stvorenej bytosti v materiálnom svete. Pritom podstúpi všetko, čo musí stvorená ľudská bytosť v živote zažiť. To, že Stvoriteľ predurčil narodenie človeka znamená, že mu dá aj všetko potrebné na prežitie. Rovnako to, že sa človek narodí, znamená, že dostane od Stvoriteľa všetko potrebné na prežitie a od tohto okamihu bude žiť v inej forme, ktorú mu Stvoriteľ zabezpečil a ktorá podlieha Jeho zvrchovanosti.

2) Prečo sa rôzne ľudské bytosti rodia za rôznych okolností

Ľudia si často radi predstavujú, že ak by sa znovu narodili, bolo by to do slávnej rodiny. Ak by boli ženami, vyzerali by ako Snehulienka a všetci by ich milovali, a ak by boli mužmi, boli by rozprávkovým princom, ktorému by nič nechýbalo a celý svet by mu bol naklonený. Často sa nájdu aj takí, ktorí o svojom narodení živia veľa ilúzií a sú s ním veľmi nespokojní, nenávidia svoju rodinu, vzhľad, svoje pohlavie, dokonca čas svojho narodenia. Ľudia však nikdy nepochopia, prečo sa narodili do konkrétnej rodiny alebo prečo vyzerajú práve tak, ako vyzerajú. Nevedia, že bez ohľadu na to, kde sa narodili alebo ako vyzerajú, majú zohrávať rôzne úlohy a plniť rôzne poslania v rámci Stvoriteľovho riadenia a tento účel sa nikdy nezmení. V očiach Stvoriteľa sú miesto, kde sa človek narodil, pohlavie a fyzický vzhľad len dočasné veci. Sú radom nepatrných

drobností, miniatúrnych symbolov v každej fáze Jeho riadenia celého ľudstva. A skutočný konečný osud a úspech človeka neurčuje jeho narodenie v nejakej konkrétnej fáze, ale poslanie, ktoré vo svojom živote naplní a Stvoriteľov súd nad ním, keď sa zavŕši svoj plán riadenia.

Hovorí sa, že každá udalosť má svoju príčinu a žiadny účinok nie je bez príčiny. Takže narodenie človeka je nevyhnutne spojené s jeho súčasným aj s jeho predošlým životom. Ak smrťou človeka končí jeho súčasné obdobie života, potom narodenie človeka je začiatkom nového cyklu. Ak starý cyklus predstavuje jeho minulý život, potom nový cyklus prirodzene reprezentuje ten súčasný. Keďže narodenie človeka je spojené s jeho minulým životom ako aj so súčasným životom, z toho vyplýva, že miesto, rodina, pohlavie, vzhľad a ďalšie podobné faktory, ktoré sú spojené s narodením človeka, sú nevyhnutne spojené s jeho minulým a súčasným životom. To znamená, že faktory narodenia človeka nie sú ovplyvnené len jeho predošlým životom, ale sú determinované jeho osudom v súčasnom živote, čo vysvetľuje rozmanitosť rôznych okolností, do ktorých sa ľudia rodia: niektorí sa narodia do chudobných rodín, iní do bohatých. Niektorí pochádzajú z obyčajného rodu, iní majú slávny rodokmeň. Niektorí sa narodia na juhu, iní na severe, niektorí na púšti, iní v úrodných krajinách. Narodenie niektorých ľudí sprevádza jasot, smiech a oslavy, iným prinášajú slzy, nešťastie a žiaľ. Niektorí sa narodia, aby si ich vážili, iní, aby ich odhodili ako burinu. Niektorí sa rodia s peknými črtami, iní s krivými. Na niektorých je krásny pohľad, iní sú škaredí. Niektorí sa narodia o polnoci, iní pod páľavou poludňajšieho slnka. … Narodenie ľudí všetkých vrstiev je podmienené osudom, ktorý im Stvoriteľ pripravil. Ich narodenie určuje ich osud v súčasnom živote, ako aj úlohy, ktoré budú zohrávať, a poslanie, ktoré budú napĺňať. To všetko podlieha Stvoriteľovej zvrchovanosti, to všetko je Ním predurčené. Nikto nemôže uniknúť svojmu vopred danému údelu, zmeniť svoje narodenie a nikto si nemôže vybrať svoj osud.

Druhý medzník: dospievanie

V závislosti od toho, do akej rodiny sa ľudia narodia, vyrastajú v rôznom domácom prostredí a od svojich rodičov dostávajú rôzne lekcie. Tieto faktory určujú podmienky, za ktorých človek dospieva, a dospievanie predstavuje druhý zásadný míľnik v živote človeka. Netreba dodávať, že ani v tomto okamihu nemajú ľudia na výber. Aj ten je pevne stanovený, vopred usporiadaný.

1) Stvoriteľ naplánoval fixné podmienky pre dovŕšenie dospelosti každého človeka

Človek si nemôže vybrať ľudí, udalosti alebo veci, ktoré ho počas dospievania formujú a ovplyvňujú. Nemôže si vybrať, aké vedomosti alebo zručnosti získa, aké návyky si vytvorí. Tiež nemôže ovplyvniť, kto sú jeho rodičia a príbuzní a v akom prostredí vyrastá. Jeho vzťahy s ľuďmi, udalosťami a vecami v jeho okolí a to, ako ovplyvňujú jeho vývoj, sú mimo jeho kontroly. Kto teda o týchto veciach rozhoduje? Kto

ich usporadúva? Keďže ľudia nemajú v tejto veci na výber, keďže o týchto otázkach nemôžu rozhodovať sami a keďže sa zjavne neformujú prirodzene, je celkom zrejmé, že formovanie všetkých týchto ľudí, udalostí a vecí je v rukách Stvoriteľa. Pravdaže tak, ako Stvoriteľ usporadúva konkrétne okolnosti narodenia každého človeka, usporadúva aj konkrétne okolnosti, v ktorých človek vyrastá. Ak narodenie človeka prinesie zmenu v ľuďoch, udalostiach a veciach okolo neho, potom jeho rast a vývoj nevyhnutne ovplyvní aj ich. Niektorí ľudia sa napríklad narodia do chudobných rodín, ale vyrastajú obklopení bohatstvom. Iní sa narodia do majetných rodín, ale spôsobia úpadok bohatstva svojich rodín, takže vyrastajú v chudobnom prostredí. Nikoho narodenie sa neriadi nejakým pevným pravidlom a nikto nevyrastá v nezvratnom, nemennom rade okolností. Nie sú to veci, ktoré si človek môže predstaviť alebo ovládať. Samozrejme, vo svojej podstate sú tieto veci výsledkom osudu, ktorý Stvoriteľ predurčuje každému človeku. Sú určené Stvoriteľovou zvrchovanosťou nad osudom danej osoby a Jeho plánmi s ňou.

2) Rôzne okolnosti, za ktorých ľudia vyrastajú, vedú k rozdielnym úlohám

Situáciu narodenia osoby určujú na základnej úrovni prostredie a okolnosti, v ktorých vyrastá, a tie sú takisto výsledkom situácie jeho narodenia. Počas tohto obdobia sa človek začína učiť jazyk a jeho myseľ sa stretáva s mnohými novými vecami a osvojuje si ich, a to je proces, počas ktorého človek neustále rastie. Veci, ktoré človek počuje ušami, vidí očami a absorbuje mysľou, postupne napĺňajú a rozvíjajú jeho vnútorný svet. Ľudia, udalosti a veci, s ktorými prichádza do kontaktu, zdravý rozum, vedomosti a zručnosti, ktoré si osvojí, ako aj spôsoby myslenia, ktoré ho ovplyvňujú, ktoré sa mu vštepujú alebo ho vyučujú, to všetko bude viesť a ovplyvňovať jeho životný osud. Jazyk, ktorý sa človek naučí, keď vyrastá, a jeho spôsob myslenia sú neoddeliteľné od prostredia, v ktorom trávi svoju mladosť, a toto prostredie tvoria rodičia a súrodenci a ďalší ľudia, udalosti a veci okolo nich. Priebeh vývoja človeka je teda určený prostredím, v ktorom vyrastá, a závisí aj od ľudí, udalostí a vecí, s ktorými počas tohto obdobia prichádza do kontaktu. Keďže podmienky, v ktorých človek vyrastá, sú dané už dávno predtým, prostredie, v ktorom počas tohto procesu žije, je, prirodzene, tiež vopred dané. Nerozhodujú o tom voľby a preferencie človeka, ale plány Stvoriteľa, ktoré si určuje svojimi dôkladnými opatreniami a zvrchovanosťou nad životným osudom človeka. Takže ľudia, s ktorými sa každý človek stretáva v priebehu dospievania, a veci, s ktorými prichádza do kontaktu, sú prirodzene spojené s riadením a opatreniami Stvoriteľa. Ľudia nemôžu predvídať tieto druhy zložitých vzájomných vzťahov, nemôžu ich ovládať ani pochopiť. Na prostredie, v ktorom človek vyrastá, má vplyv veľa rôznych vecí a ľudí a žiadna ľudská bytosť nedokáže usporiadať alebo ovládať takú rozsiahlu sieť súvislostí. Žiadna osoba ani vec okrem Stvoriteľa nemôže kontrolovať výskyt všetkých ľudí, vecí a udalostí, nemôže ich udržiavať ani ovládať ich zánik, a práve takáto rozsiahla sieť súvislostí formuje vývoj človeka tak, ako to predurčil Stvoriteľ, a vytvára rôzne druhy prostredia, v ktorých ľudia vyrastajú. Práve to vytvára rôzne roly nevyhnutné pre

Stvoriteľovo dielo riadenia, ktoré kladie pevné a silné základy pre ľudí, aby mohli úspešne naplniť svoje poslanie.

Tretí medzník: nezávislosť

Po tom, čo človek prešiel detstvom a dospievaním, postupne a neodvratne dosiahol dospelosť, nasleduje ďalší krok, v ktorom sa musí úplne odpútať od svojej mladosti, rozlúčiť sa s rodičmi a nastúpiť na cestu nezávislého dospelého človeka. V tomto okamihu sa musí vysporiadať so všetkými ľuďmi, udalosťami a vecami, ktorým musí dospelý človek čeliť, postaviť sa všetkým častiam svojho osudu, ktoré sa čoskoro ukážu. Toto je tretí zlomový bod, ktorým musí človek prejsť.

1) Keď sa človek osamostatní, začne prežívať zvrchovanosť Stvoriteľa

Ak je narodenie a dospievanie človeka „prípravným obdobím“ na jeho životnú cestu, ktoré položí základný kameň jeho osudu, potom je jeho osamostatnenie úvodným otvorením cesty k jeho životnému osudu. Ak sú narodenie a dospievanie človeka bohatstvom, ktoré si nahromadil v rámci prípravy na svoj životný osud, potom osamostatnenie človeka nastáva vtedy, keď začne toto bohatstvo míňať alebo ho zveľaďovať. Keď človek opustí svojich rodičov a osamostatní sa, sociálne podmienky, ktorým čelí, a druh práce a kariéry, ktoré má k dispozícii, sú určené osudom a nemajú nič spoločné s rodičmi. Niektorí ľudia si na vysokej škole vyberú dobrý odbor a po skončení štúdia si nájdu uspokojivú prácu, čím urobia prvý triumfálny krok na svojej životnej ceste. Niektorí sa naučia a budú ovládať mnoho rôznych zručností, a predsa nikdy nenájdu prácu, ktorá by im vyhovovala, alebo si nikdy nenájdu svoje miesto a už vôbec nie kariéru. Na začiatku svojej životnej cesty sa stretávajú s prekážkami na každom kroku, sú sužovaní problémami, ich vyhliadky sú pochmúrne a ich život neistý. Niektorí ľudia sa svedomito venujú štúdiu, ale každá príležitosť získať vyššie vzdelanie im tesne unikne. Zdá sa, že im nie je súdené dosiahnuť úspech, že už ich prvá ambícia na ceste životom sa rozplynula vo vzduchoprázdne. Nevediac, či je cesta pred nimi hladká alebo skalnatá, po prvý raz pocítia, aký je ľudský osud premenlivý, a tak sa na život pozerajú s očakávaním a strachom. Niektorí ľudia, hoci nie sú veľmi vzdelaní, píšu knihy a dosiahnu určitý stupeň slávy. Niektorí, hoci sú takmer úplne negramotní, zarábajú peniaze v podnikaní a dokážu sa tak zabezpečiť… Aké povolanie si človek vyberie a ako sa bude živiť: majú ľudia nejakú kontrolu nad tým, či si v týchto otázkach vyberú dobre alebo zle? Sú tieto veci v súlade s ich túžbami a rozhodnutiami? Väčšina ľudí si želá nasledovné: menej pracovať a viac zarábať, nenadrieť sa na slnku ani v daždi, dobre sa obliekať, všade žiariť a blyšťať sa, vyvyšovať sa nad ostatných a prinášať česť svojim predkom. Ľudia dúfajú v dokonalosť, ale keď urobia prvé kroky na svojej životnej ceste, postupne si uvedomia, aký nedokonalý je ľudský osud. Po prvý raz skutočne pochopia fakt, že hoci si človek môže robiť smelé plány do budúcnosti a prechovávať odvážne fantázie, nikto nemá schopnosť ani moc uskutočniť svoje sny a nikto nedokáže kontrolovať svoju budúcnosť. Medzi snami a realitou, s ktorou sa človek

musí vyrovnať, bude vždy určitý rozdiel. Veci nikdy nie sú také, aké by si ich človek želal, a tvárou v tvár takejto realite ľudia nikdy nemôžu dosiahnuť spokojnosť alebo pohodu. Niektorí sú ochotní zájsť za hranice únosnosti, vynaložiť veľké úsilie a priniesť veľké obete v záujme svojho živobytia a budúcnosti v snahe zmeniť svoj osud. Ale nakoniec, aj keď sa im vlastnou tvrdou prácou podarí uskutočniť svoje sny a túžby, svoj osud nikdy nezmenia a je jedno, ako húževnato sa snažia, nikdy nemôžu prekročiť to, čo im osud pridelil. Bez ohľadu na rozdiely v schopnostiach, inteligencii a sile vôle sú si všetci ľudia rovní pred osudom, ktorý nerozlišuje medzi veľkými a malými, vysokými a nízkymi, vznešenými a priemernými. O tom, aké povolanie človek vykonáva, čím sa živí a koľko bohatstva v živote nazhromaždí, nerozhodujú jeho rodičia, talent, úsilie ani ambície, ale predurčuje ich Stvoriteľ.

2) Odchod od rodičov a skutočný začiatok hrania svojej úlohy v divadle života

Keď človek dosiahne dospelosť, môže opustiť svojich rodičov a ísť vlastnou cestou. A práve vtedy začína skutočne zohrávať svoju vlastnú úlohu, hmla sa rozplynie a jeho životné poslanie sa postupne vyjasní. Človek je síce stále úzko spätý s rodičmi, ale keďže jeho poslanie a životná úloha nemajú s jeho matkou a otcom nič spoločné, toto intímne puto sa v podstate rozpadá, pretože človek sa postupne osamostatní. Z biologického hľadiska ľudia nemôžu zabrániť tomu, aby boli podvedome stále závislí na svojich rodičoch, ale z objektívneho hľadiska, keď raz úplne dospejú, budú žiť úplne oddelene od svojich rodičov a úlohy, ktoré na seba prevezmú, budú plniť nezávisle. Zodpovednosť rodičov v živote ich detí spočíva okrem ich narodenia a výchovy len v tom, že im poskytnú formálne prostredie, v ktorom budú vyrastať, pretože na osud človeka nemá vplyv nič okrem predurčenia Stvoriteľa. Nikto nemôže kontrolovať, aká budúcnosť ho čaká. Je to predurčené dávno dopredu a ani rodičia nemôžu zmeniť osud svojho dieťaťa. Pokiaľ ide o osud, každý je nezávislý a každý má svoj vlastný osud. Rodičia teda nemôžu odvrátiť osud dieťaťa ani mať najmenší vplyv na to, akú úlohu v živote zohrá. Dalo by sa povedať, že rodina, do ktorej sa človek narodí, a prostredie, v ktorom vyrastá, nie sú ničím iným ako predpokladmi na naplnenie jeho životného poslania. V žiadnom prípade neurčujú životný osud človeka ani druh osudu, v rámci ktorého človek napĺňa svoje poslanie. A tak žiadni rodičia nemôžu svojmu dieťaťu pomôcť pri uskutočňovaní jeho životného poslania a rovnako ani príbuzní mu nemôžu pomôcť prevziať jeho životnú úlohu. To, ako človek naplní svoje poslanie a v akom životnom prostredí bude svoju úlohu vykonávať, je určené výhradne jeho životným osudom. Inak povedané, žiadne iné objektívne podmienky nemôžu ovplyvniť poslanie človeka, ktoré predurčil Stvoriteľ. Všetci ľudia dozrievajú v konkrétnom prostredí, v ktorom vyrastajú. Potom sa postupne, krok za krokom, vydávajú na svoje vlastné životné cesty a napĺňajú osudy, ktoré im naplánoval Stvoriteľ. Prirodzene, nedobrovoľne vstupujú do obrovského mora ľudí a zaujímajú svoje vlastné životné pozície, kde začínajú plniť svoje povinnosti ako stvorené bytosti v záujme Stvoriteľovho predurčenia a Jeho zvrchovanosti.

Štvrtý medzník: manželstvo

S pribúdajúcim vekom a dospievaním sa človek čoraz viac vzďaľuje od svojich rodičov a prostredia, v ktorom sa narodil a vyrastal, a namiesto toho začína hľadať svoj životný smer a sledovať svoje vlastné životné ciele odlišným spôsobom ako jeho rodičia. Počas tejto doby už človek nepotrebuje rodičov, ale skôr partnera, s ktorým môže stráviť svoj život, teda manželského partnera, osobu, s ktorou je jeho osud úzko prepojený. Prvou významnou životnou udalosťou po osamostatnení sa je teda manželstvo predstavujúce štvrtý medzník v ľudskom živote, ktorým musí človek prejsť.

1) Individuálna voľba do manželstva nevstupuje

Manželstvo je kľúčovou udalosťou v živote každého človeka. Je to obdobie, keď človek začína skutočne preberať rôzne druhy zodpovednosti a postupne plniť rozličné typy úloh. Skôr než ľudia zažijú manželstvo na vlastnej koži, prechovávajú o ňom mnoho ilúzií a všetky tieto ilúzie sú veľmi pekné. Ženy si predstavujú, že ich druhé polovičky budú rozprávkovými princami a muži zasa, že si vezmú Snehulienku. Tieto predstavy poukazujú na to, že každý človek má určité požiadavky na manželstvo, svoje vlastné požiadavky a normy. Hoci v tejto zlej dobe sú ľudia neustále bombardovaní skreslenými informáciami o manželstve, ktoré vytvárajú stále ďalšie požiadavky a prinášajú ľuďom všelijakú záťaž a zvláštne postoje, každý človek, ktorý má skúsenosť s manželstvom, vie, že bez ohľadu na to, ako ho človek chápe a aký má k nemu postoj, manželstvo nie je záležitosťou individuálnej voľby.

Človek v živote stretne mnoho ľudí, ale nikto nevie, kto sa stane jeho manželským partnerom. Hoci má každý svoje vlastné predstavy a osobné postoje k téme manželstva, nikto nemôže predvídať, kto sa napokon skutočne stane jeho druhou polovičkou, a jeho vlastné predstavy v tejto záležitosti nie sú dôležité. Keď spoznáš niekoho, kto sa ti páči, môžeš sa o neho zaujímať, ale o tom, či má o teba záujem, či sa môže stať tvojím partnerom, nerozhoduješ ty. Predmet tvojich sympatií nemusí byť nevyhnutne osoba, s ktorou budeš môcť zdieľať svoj život. A medzičasom môže do tvojho života nenápadne vstúpiť niekto, koho si nikdy neočakával, a stať sa tvojím partnerom, najdôležitejším prvkom tvojho osudu, tvojou druhou polovicou, s ktorou je tvoj osud nerozlučne spätý. A tak, hoci na svete existujú milióny manželstiev, každé z nich je iné: mnoho manželstiev je neúspešných, mnoho šťastných, mnoho manželstiev spája východ a západ a mnoho z nich sever a juh, veľa manželov sa k sebe dokonale hodí a v mnohých manželstvách majú partneri rovnaké spoločenské postavenie. Veľa manželstiev je šťastných a harmonických, veľa bolestných a smutných, mnoho z nich vzbudzuje u iných závisť, mnohé sú nepochopené a opovrhované. Mnohé manželstvá sú plné radosti, mnohé sú zaliate slzami a prinášajú zúfalstvo… V týchto nespočetných typoch manželstiev ľudia odhaľujú vernosť a celoživotný záväzok voči manželstvu. Odhaľujú lásku, náklonnosť a nerozlučnosť alebo rezignáciu a nepochopenie. Niektorí svoje manželstvo zrádzajú alebo k nemu dokonca pociťujú nenávisť. Či už samotné manželstvo prináša šťastie

alebo bolesť, poslanie každého človeka v manželstve je predurčené Stvoriteľom a nezmení sa. Toto poslanie musí každý dokončiť. Osud každého človeka, ktorý sa skrýva za každým manželstvom, je nemenný, dávno vopred určený Stvoriteľom.

2) Manželstvo sa rodí z osudu oboch partnerov

Manželstvo je dôležitým medzníkom v živote človeka. Je produktom osudu človeka a rozhodujúcim článkom v jeho osude. Nie je založené na nikoho individuálnej vôli alebo preferenciách a nie je ovplyvnené žiadnymi vonkajšími faktormi, ale absolútne určené osudom oboch strán, Stvoriteľovými opatreniami a predurčením osudu oboch členov páru. Navonok je cieľom manželstva pokračovať v ľudskom rode, ale v skutočnosti nie je manželstvo nič iné ako obrad, ktorý človek podstupuje v procese napĺňania svojho poslania. V manželstve ľudia nezohrávajú len úlohu výchovy ďalšej generácie, ale prijímajú všetky rôzne úlohy spojené s fungovaním manželstva a poslaním, ktoré si tieto úlohy vyžadujú. Keďže narodenie človeka má vplyv na zmeny, ktorými prechádzajú ľudia, udalosti a veci, ktoré ho obklopujú, aj manželstvo nevyhnutne ovplyvní týchto ľudí, udalosti a veci, a navyše ich všetkých rôznymi spôsobmi premení.

Keď sa človek osamostatní, začína svoju vlastnú životnú cestu, ktorá smeruje krok za krokom k ľuďom, udalostiam a veciam súvisiacimi s jeho manželstvom. Zároveň sa druhá osoba, ktorá bude v tomto manželstve, postupne približuje k tým istým ľuďom, udalostiam a veciam. V rámci Stvoriteľovej zvrchovanosti dvaja navzájom ničím neprepojení ľudia so spriaznenými osudmi postupne vstupujú do jedného manželstva a zázračne sa stávajú rodinou: „ťahajú za jeden povraz“. Keď teda človek vstúpi do manželstva, jeho životná cesta ovplyvní a dotkne sa jeho druhej polovičky, a rovnako aj životná cesta jeho partnera ovplyvní a dotkne sa jeho vlastného životného osudu. Inak povedané, ľudské osudy sú navzájom prepojené a nikto nemôže dokončiť svoje životné poslanie alebo plniť svoju úlohu úplne nezávisle od ostatných. Narodenie človeka má vplyv na obrovský reťazec vzťahov. Dospievanie tiež zahŕňa zložitý reťazec vzťahov. Podobne aj manželstvo nevyhnutne existuje a funguje v rámci rozsiahlej a zložitej siete ľudských väzieb, ktorá zahŕňa každého člena tejto siete a ovplyvňuje osud každého, kto je jej súčasťou. Manželstvo nie je výsledkom rodín oboch partnerov, okolností, v ktorých vyrastali, ich výzoru, veku, vlastností, talentov ani iných faktorov. Skôr vzniká na základe spoločného poslania a s ním spojeného osudu. Toto je pôvod manželstva a produkt ľudského osudu, ktorý zariadil a usporiadal Stvoriteľ.

Piaty medzník: potomstvo

Po sobáši človek začína vychovávať ďalšiu generáciu. Nikto nemôže rozhodnúť o tom, koľko a aké deti bude mať. Aj to je dané osudom človeka, ktorý mu predurčil Stvoriteľ. Toto je piaty medzník, ktorý musí človek absolvovať.

Ak sa niekto narodí, aby plnil úlohu niekoho dieťaťa, potom vychováva ďalšiu generáciu, ktorá má plniť úlohu niekoho rodiča. Táto zmena úloh spôsobuje, že človek prežíva rôzne fázy života z rôznych perspektív. Dáva človeku aj rôzne súbory životných

skúseností, prostredníctvom ktorých spoznáva zvrchovanosť Stvoriteľa, ktorá sa vždy uskutočňuje rovnakým spôsobom, a prostredníctvom ktorých sa stretáva s tým, že nikto nemôže presiahnuť alebo zmeniť Stvoriteľovo predurčenie.

1) Človek nemá kontrolu nad tým, čo vyrastie z jeho potomkov

Narodenie, dospievanie a manželstvo prinášajú rôzne druhy a stupne sklamania. Niektorí ľudia sú nespokojní so svojou rodinou alebo s vlastným fyzickým vzhľadom, nemajú radi svojich rodičov, majú odpor k prostrediu, v ktorom vyrastali, alebo sa naň sťažujú. A pre väčšinu ľudí je manželstvo spomedzi všetkých týchto sklamaní tým najväčším. Bez ohľadu na to, ako veľmi je človek nespokojný so svojím narodením, dospievaním alebo manželstvom, každý, kto týmito vecami prešiel, vie, že si nemôže vybrať, kde a kedy sa narodí, ako vyzerá, kto sú jeho rodičia a kto bude jeho partnerom, ale musí jednoducho prijať vôľu neba. Keď však príde čas, aby ľudia vychovávali ďalšiu generáciu, premietnu všetky túžby, ktoré sa im v prvej polovici života nepodarilo naplniť, na svojich potomkov v nádeji, že im vynahradia všetky sklamania z prvej polovice ich vlastného života. Ľudia sa preto oddávajú rôznym ilúziám o svojich deťoch: že z ich dcér vyrastú úžasné krásavice a z ich synov šarmantní gentlemani; že ich dcéry budú vzdelané a talentované a ich synovia vynikajúci študenti a športovci; že ich dcéry budú jemné, cnostné a rozumné a ich synovia inteligentní, šikovní a citliví. Dúfajú, že ich potomkovia, či už dcéry alebo synovia, budú rešpektovať starších, budú ohľaduplní k rodičom, všetci ich budú milovať a chváliť… V tomto bode sa nanovo prebudí nádej na život a v ľudských srdciach sa rozhoria nové vášne. Ľudia vedia, že sú v tomto živote bezmocní a nemajú nádej, že už nebudú mať ďalšiu príležitosť ani šancu vyniknúť z davu a že im nezostáva nič iné, len prijať svoj osud. A tak všetky svoje nádeje, svoje neuskutočnené túžby a ideály prenášajú na ďalšiu generáciu dúfajúc, že ich deti im pomôžu dosiahnuť ich sny a uskutočniť ich túžby; že ich dcéry a synovia zveľadia meno rodiny, budú významní, bohatí alebo slávni. Stručne povedané, chcú, aby ich deti prosperovali. Plány a predstavy ľudí sú dokonalé. Nevedia azda, že o počte detí, ich vzhľade, schopnostiach a tak ďalej nerozhodujú oni a že ani štipka osudu ich detí nie je v ich rukách? Ľudia nie sú pánmi svojho osudu a predsa dúfajú, že zmenia osudy mladej generácie. Nemôžu uniknúť vlastnému osudu a predsa sa snažia ovládať osudy svojich synov a dcér. Nepreceňujú sa? Nie je to ľudská hlúposť a nevedomosť? Ľudia sa pre svoje potomstvo snažia urobiť čokoľvek, ale nakoniec ich plány a túžby nerozhodujú o tom, koľko detí budú mať a aké tie deti budú. Niektorí ľudia sú bez peňazí, ale splodia veľa detí. Niektorí sú bohatí, ale nemajú ani jedno. Niektorí chcú dcéru, ale je im to odopreté, a iní chcú syna, ale nedokážu ho splodiť. Pre niektorých sú deti požehnaním, pre iných prekliatím. Niektoré páry sú inteligentné, ale rodia zaostalé deti. Niektorí rodičia sú pracovití a čestní, ale deti, ktoré vychovávajú, sú lenivé. Niektorí rodičia sú láskaví a spravodliví, ale z ich detí sa stanú zákerní a zlomyseľní ľudia. Niektorí rodičia sú duševne a telesne zdraví, ale narodia sa im postihnuté deti. Niektorí sú zas obyčajní

a neúspešní, ale majú deti, ktoré dosiahnu veľké úspechy. A niektorí majú nízke postavenie, ale ich deti sa vypracujú na významné osobnosti…

2) Po výchove ďalšej generácie ľudia nanovo pochopia osud

Väčšina ľudí, ktorí vstupujú do manželstva, tak robí okolo tridsiateho roku života, teda v období, keď človek ešte vôbec nerozumie ľudskému osudu. Keď však ľudia začnú vychovávať deti a ich potomkovia rastú, sledujú, ako nová generácia znova prežíva život a všetky skúsenosti predchádzajúcej generácie. A keď vidia, ako sa v nich odráža ich vlastná minulosť, uvedomujú si, že cesta, ktorou kráča mladá generácia, sa rovnako ako ich vlastná nedá naplánovať ani vybrať. Tvárou v tvár tejto skutočnosti im nezostáva nič iné, len pripustiť, že osud každého človeka je predurčený, a bez toho, aby si to celkom uvedomovali, postupne odkladajú svoje vlastné túžby a vášne v ich srdciach sa rozpŕchnu a vyhasnú… Ľudia, ktorí v podstate už prešli dôležitými životnými míľnikmi, v tomto období nadobudli nové chápanie života, osvojili si nový postoj. Čo všetko môže človek v tomto veku očakávať od budúcnosti a na aké vyhliadky sa môže tešiť? Ktorá päťdesiatnička ešte sníva o krásnom princovi? Ktorý päťdesiatročný muž ešte stále hľadá svoju Snehulienku? Ktorá žena v strednom veku ešte stále dúfa, že sa zo škaredého káčatka stane labuť? Má väčšina starších mužov rovnaký zápal pre kariéru ako mladí muži? Celkovo možno povedať, že bez ohľadu na to, či ide o muža alebo ženu, každý, kto sa dožije tohto veku, má pravdepodobne relatívne racionálny a praktický postoj k manželstvu, rodine a deťom. Takýto človek už v podstate nemá na výber, nemá žiadnu chuť vzdorovať osudu. Čo sa týka ľudskej skúsenosti, len čo človek dosiahne tento vek, prirodzene si vytvorí určitý postoj: „Človek musí prijať svoj osud. Jeho deti majú vlastný osud. Ľudský osud určuje nebo.“ Väčšina ľudí, ktorí nechápu pravdu, po tom, čo prežili všetky peripetie, sklamania a ťažkosti tohto sveta, zhrnú svoj pohľad na ľudský život do troch slov: „To je osud!“ Hoci táto veta vystihuje to, ako svetskí ľudia chápu ľudský osud a záver, ku ktorému dospeli, a hoci vyjadruje bezmocnosť ľudstva a možno ju označiť za ráznu a presnú, je na míle vzdialená od pochopenia Stvoriteľovej zvrchovanosti a jednoducho nemôže nahradiť poznanie Stvoriteľovej autority.

3) Viera v osud nemôže nahradiť poznanie Stvoriteľovej zvrchovanosti

Po mnohých rokoch nasledovania Boha, existuje nejaký zásadný rozdiel medzi vaším poznaním osudu a poznaním svetských ľudí? Skutočne ste pochopili Stvoriteľovo predurčenie a naozaj ste spoznali Jeho zvrchovanosť? Niektorí ľudia dôkladne a do hĺbky chápu slovné spojenie „to je osud“, ale ani prinajmenšom neveria v Božiu zvrchovanosť. Neveria, že ľudský osud usporadúva a ovláda Boh, a nie sú ochotní podriadiť sa Božej zvrchovanosti. Takíto ľudia sú akoby unášaní oceánom, zmietajú sa vo vlnách, unáša ich prúd a nemajú inú možnosť ako pasívne čakať a zmieriť sa so svojim osudom. Napriek tomu si neuvedomujú, že ľudský osud podlieha Božej zvrchovanosti. Nemôžu z vlastnej iniciatívy spoznať Božiu zvrchovanosť, a tak dosiahnuť poznanie Božej autority, podriadiť sa Božiemu riadeniu a opatreniam, prestať vzdorovať osudu a žiť v

Božej starostlivosti, pod Božou ochranou a vedením. Inými slovami, prijať osud nie je to isté ako podriadiť sa zvrchovanosti Stvoriteľa. Viera v osud neznamená, že človek prijíma, uznáva a pozná zvrchovanosť Stvoriteľa. Viera v osud je len uznaním jeho pravdivosti a jeho vonkajších prejavov. Je to niečo iné ako poznanie toho, ako Stvoriteľ riadi osud ľudstva, ako uznanie, že Stvoriteľ je zdrojom nadvlády nad osudmi všetkých vecí, a určite je to na míle vzdialené od podriadenia sa Stvoriteľovmu ovládaniu a opatreniam pre osud ľudstva. Ak človek iba verí v osud, dokonca ho hlboko prežíva, ale nie je schopný poznať a uznať Stvoriteľovu zvrchovanosť nad ľudským osudom, podriadiť sa mu a prijať ho, potom bude jeho život napriek tomu tragédiou, márnym životom, prázdnotou. Stále nebude schopný dostať sa pod Stvoriteľovu nadvládu, stať sa stvorenou ľudskou bytosťou v pravom zmysle slova a tešiť sa zo Stvoriteľovej priazne. Človek, ktorý skutočne pozná a prežíva Stvoriteľovu zvrchovanosť, by mal byť v aktívnom, nie v pasívnom alebo bezmocnom stave. Hoci by takýto človek akceptoval, že všetko je predurčené, mal by mať presnú definíciu života a osudu: každý život podlieha zvrchovanosti Stvoriteľa. Keď sa človek obzrie späť na cestu, po ktorej kráčal, a spomenie si na každú etapu svojej cesty, uvidí, že na každom kroku, či už bola jeho cesta namáhavá alebo bezproblémová, Boh viedol jeho cestu, naplánoval ju. Boli to dôkladné Božie opatrenia, Jeho starostlivé plánovanie, ktoré človeka nevedomky priviedli k dnešnému dňu. Dokázať prijať Stvoriteľovu zvrchovanosť a Jeho spásu – aké je to obrovské šťastie! Ak má človek negatívny postoj k osudu, dokazuje to, že sa bráni všetkému, čo pre neho Boh pripravil, že nemá postoj podriadenosti. Ak má človek pozitívny postoj k Božej zvrchovanosti nad ľudským osudom, potom, keď sa pozrie späť na svoju cestu, keď skutočne pochopí Božiu zvrchovanosť, bude úprimnejšie túžiť podriadiť sa všetkému, čo Boh usporiadal, bude mať viac odhodlania a dôvery dovoliť Bohu, aby ovládal jeho osud, a prestane sa proti Nemu búriť. Človek totiž vidí, že keď nechápe osud, keď nerozumie Božej zvrchovanosti, keď dobrovoľne tápe na ceste vpred, potkýna sa a potáca v hmle, cesta je príliš ťažká a príliš zdrvujúca. Keď si teda ľudia uvedomia Božiu zvrchovanosť nad ľudským osudom, tí múdrejší sa rozhodnú spoznať a prijať ju, rozlúčiť sa s bolestnými dňami, keď sa snažili vybudovať si dobrý život vlastnými rukami. Prestanú bojovať proti osudu a nasledovať svoje takzvané „životné ciele“ po svojom. Keď človek nemá Boha, keď Ho nevidí, keď nedokáže jasne rozpoznať Božiu zvrchovanosť, každý deň je bezvýznamný, zbytočný a úbohý. Nech je človek kdekoľvek, nech je jeho práca akákoľvek, jeho životné prostriedky a snaha dosiahnuť svoje ciele mu neprinášajú nič iné ako nekonečné sklamanie a utrpenie bez úľavy, lebo sa nemôže obhliadnuť späť do svojej minulosti. Až keď človek prijme Stvoriteľovu zvrchovanosť, podriadi sa Jeho riadeniu a opatreniam a bude sa usilovať o skutočný ľudský život, postupne sa začne oslobodzovať od všetkého sklamania a utrpenia a zbaví sa všetkej prázdnoty života.

4) Len tí, ktorí sa podriadia zvrchovanosti Stvoriteľa, môžu dosiahnuť skutočnú slobodu

Keďže ľudia neuznávajú Božie riadenie a Božiu zvrchovanosť, vždy čelia osudu spurne a vzdorovito, vždy chcú odvrhnúť Božiu autoritu a zvrchovanosť i to, čo im osud pripravil, a márne dúfajú, že sa im podarí zmeniť súčasné okolnosti a svoj osud. Nikdy sa im to však nepodarí a ich snaha je zmarená na každom kroku. Tento boj, odohrávajúci sa hlboko v ľudskej duši, prináša hlbokú bolesť, ktorá sa človeku zarezáva do mäsa, pretože celý čas mrhá svojím životom. Čo je príčinou tejto bolesti? Božia zvrchovanosť alebo skutočnosť, že sa človek nešťastne narodil? Samozrejme, ani jedno, ani druhé nie je pravda. V podstate ju spôsobujú ľudské rozhodnutia a spôsoby, akými sa ľudia rozhodnú žiť svoj život. Niektorí si tieto veci možno neuvedomujú. Ale keď skutočne spoznáš a uznáš, že Boh má zvrchovanú moc nad ľudským osudom, keď skutočne pochopíš, že všetko, čo pre teba Boh naplánoval a rozhodol, je pre teba veľkým prínosom a ochranou, potom pocítiš, ako sa tvoja bolesť začne zmierňovať a celá tvoja bytosť sa uvoľní, bude slobodná a oslobodená. Súdiac podľa stavu väčšiny ľudí, sa objektívne nedokážu naozaj vyrovnať s praktickou hodnotou a významom Stvoriteľovej zvrchovanosti nad ľudským osudom, hoci na subjektívnej úrovni nechcú žiť ako doteraz a chcú úľavu od bolesti. Z objektívneho hľadiska nedokážu skutočne uznať Stvoriteľovu zvrchovanosť a podriadiť sa jej, a ešte menej vedia ako hľadať a prijať Stvoriteľovo riadenie a opatrenia. Ak teda ľudia nedokážu skutočne uznať, že Stvoriteľ má zvrchovanú moc nad ľudským osudom a nad všetkými ľudskými záležitosťami, ak sa nedokážu naozaj podriadiť Stvoriteľovej nadvláde, potom bude pre nich ťažké nenechať sa uniesť a spútať myšlienkou, že „osud človeka je v jeho vlastných rukách“. Bude pre nich zložité striasť zo seba bolesť z intenzívneho boja proti osudu a Stvoriteľovej autorite, a netreba ani hovoriť, že bude pre nich tiež ťažké stať sa skutočne oslobodenými a slobodnými, stať sa ľuďmi, ktorí uctievajú Boha. Existuje však nesmierne jednoduchý spôsob, ako sa z tohto stavu oslobodiť, a to rozlúčiť sa s predchádzajúcim spôsobom života. Rozlúčiť sa s predchádzajúcimi životnými cieľmi, zhrnúť a zanalyzovať svoj predchádzajúci životný štýl, pohľad na život, snahy, túžby a ideály, a potom ich porovnať s Božou vôľou a nárokmi voči človeku a pozrieť sa na to, či sú v súlade s Božou vôľou a požiadavkami, či prinášajú správne životné hodnoty, vedú človeka k lepšiemu pochopeniu pravdy a umožňujú mu žiť s ľudskou prirodzenosťou a podobou ľudskej bytosti. Keď budeš opakovane skúmať a pozorne rozlišovať rôzne ciele, ktoré ľudia v živote nasledujú, a ich nespočetné spôsoby života, zistíš, že ani jeden z nich nie je v súlade s pôvodným zámerom Stvoriteľa, s ktorým stvoril ľudstvo. Všetky odvádzajú ľudí od Stvoriteľovej zvrchovanosti a starostlivosti. Sú to pasce, ktoré spôsobujú, že ľudia sa stávajú skazenými a vedú ich do pekla. Keď si to uvedomíš, tvojou úlohou bude odložiť svoj starý pohľad na život, držať sa ďaleko od rôznych nástrah, nechať Boha, aby prevzal tvoj život a urobil za teba opatrenia. Máš sa len snažiť podriadiť Božiemu riadeniu a vedeniu, žiť bez vlastnej voľby a stať sa človekom, ktorý uctieva Boha. Znie to

jednoducho, ale je to ťažké. Niektorí ľudia to dokážu zniesť, iní zasa nie. Niektorí chcú poslúchať, iní nie. Tým, ktorí sú neochotní, chýba túžba a odhodlanie. Jasne si uvedomujú Božiu zvrchovanosť, dobre vedia, že Boh je ten, kto plánuje a usporadúva ľudský osud, a predsa stále vzdorujú a bojujú a nie sú pripravení zveriť svoj osud do Božích rúk a podriadiť sa Božej zvrchovanosti. Navyše stále odmietajú Božie riadenie a opatrenia. A tak budú vždy existovať ľudia, ktorí sa chcú na vlastnej koži presvedčiť, čo dokážu. Chcú vlastnoručne zmeniť svoj osud alebo dosiahnuť šťastie vlastnou silou, aby zistili, či dokážu prekročiť hranice Božej autority a prevýšiť Božiu zvrchovanosť. Tragédia človeka nespočíva v tom, že sa usiluje o šťastný život, že sa ženie za slávou a bohatstvom alebo zápasí s vlastným osudom uprostred hmly, ale v tom, že po tom, čo uvidel existenciu Stvoriteľa, po tom, čo spoznal skutočnosť, že Stvoriteľ je zvrchovaný nad ľudským osudom, stále nevie napraviť svoje cesty a vytiahnuť nohy z bahna, ale zatvrdzuje svoje srdce a zotrváva vo svojich omyloch. Radšej sa bude ďalej váľať v bahne, tvrdohlavo bojovať proti Stvoriteľovej zvrchovanosti, vzdorovať jej až do trpkého konca, a to všetko bez najmenšej štipky ľútosti. Až keď leží zničený a krváca, rozhodne sa konečne vzdať a obrátiť sa. To je pravý ľudský smútok. Preto hovorím, že tí, ktorí sa rozhodnú podriadiť, sú múdri, a tí, ktorí sa rozhodnú bojovať a unikať, sú naozaj hlúpi.

Šiesty medzník: smrť

Po toľkom zhone, frustráciách a sklamaniach, po mnohých radostiach a strastiach, vzostupoch a pádoch, mnohých nezabudnuteľných rokoch, po pozorovaní striedania ročných období človek bez toho, aby si to všimol, prejde dôležitými životnými medzníkmi a v okamihu sa ocitne na sklonku života. Stopy času sa otláčajú na celom tele: človek už nedokáže stáť vzpriamene, jeho vlasy sa zmenia z tmavých na biele, kým oči, ktoré boli kedysi bystré a jasné, sa zmenia na matné a zastreté a hladká, pružná pokožka zvráskavie a vytvoria sa na nej škvrny. Sluch človeka zoslabne, zuby sa mu uvoľnia a vypadnú, jeho reakcie sa spomalia, pohyby ustrnú… V tomto okamihu sa človek definitívne rozlúči s vášnivými rokmi svojej mladosti a vstúpi do súmraku svojho života – staroby. Potom sa stretne so smrťou, posledným medzníkom v ľudskom živote.

1) Len Stvoriteľ má moc nad životom a smrťou človeka

Ak bolo narodenie človeka predurčené jeho predchádzajúcim životom, potom jeho smrť znamená koniec tohto osudu. Ak je narodenie človeka začiatkom jeho poslania v tomto živote, potom jeho smrť znamená koniec tohto poslania. Keďže Stvoriteľ určil pevný súbor okolností pre narodenie človeka, je len samozrejmé, že usporiadal aj pevný súbor okolností pre jeho smrť. Inak povedané, nikto sa nenarodí náhodou, smrť neprichádza nečakane a narodenie aj smrť sú nevyhnutne spojené s predošlým a súčasným životom človeka. Okolnosti narodenia aj smrti sú vopred určené Stvoriteľom. Je to osud človeka, jeho predurčenie. Keďže existuje mnoho vysvetlení pre narodenie človeka, platí aj to, že jeho smrť prirodzene nastane za osobitných, špecifických okolností. To je dôvod rozdielnej dĺžky života ľudí a rôzneho spôsobu a času ich úmrtia.

Niektorí ľudia sú silní a zdraví, ale zomierajú mladí, iní sú slabí a chorľaví, ale dožívajú sa vysokého veku a pominú sa pokojne. Niektorí zomierajú neprirodzenou smrťou, iní prirodzenou. Niektorí ukončia svoj život ďaleko od domova, iní naposledy zatvoria oči pri svojich blízkych. Niektorí ľudia umierajú vo vzduchu, iní pod zemou. Niektorí sa utopia pod vodou, iní sa stratia pri katastrofách. Niektorí zomierajú ráno, iní v noci. … Každý chce zažiť úžasné narodenie, skvelý život a slávnu smrť, ale nikto nemôže prekročiť svoj vlastný osud, nikto nemôže uniknúť Stvoriteľovej zvrchovanosti. Taký je ľudský osud. Človek môže do budúcnosti plánovať všeličo, ale nikto nemôže naplánovať spôsob a čas svojho narodenia ani odchodu z tohto sveta. Hoci sa ľudia všemožne snažia vyhnúť príchodu smrti a vzdorovať jej, nevedno prečo, smrť sa predsa len potichu blíži. Nikto nevie, kedy a ako zahynie, a už vôbec nie, kde sa to stane. Je jasné, že moc nad životom a smrťou nemá v rukách ľudstvo, ani žiadna prirodzená bytosť, ale Stvoriteľ, ktorého autorita je jedinečná. Život a smrť ľudstva nie sú výsledkom nejakého zákona prirodzeného sveta, ale dôsledkom zvrchovanosti autority Stvoriteľa.

2) Toho, kto nepozná zvrchovanosť Stvoriteľa, bude prenasledovať strach zo smrti

Keď človek vstúpi do staroby, výzva, pred ktorou stojí, nespočíva v zabezpečení rodiny alebo naplnení veľkých životných ambícií, ale v tom, ako sa rozlúčiť so svojím životom, ako sa vyrovnať s koncom svojho života a ako dať bodku na koniec vety svojho života. Hoci sa navonok zdá, že ľudia smrti nevenujú veľkú pozornosť, nikto sa nemôže vyhnúť skúmaniu tejto témy, pretože nikto nevie, či sa na druhej strane smrti nachádza iný svet. Svet, ktorý ľudia nemôžu vnímať ani cítiť, o ktorom nič nevedia. To spôsobuje, že ľudia sa boja postaviť sa smrti tvárou v tvár, boja sa jej čeliť tak, ako by mali, a namiesto toho robia všetko pre to, aby sa tejto téme vyhli. Preto to každého človeka napĺňa strachom zo smrti a pridáva tejto nevyhnutnej skutočnosti života závoj tajomstva, ktorý vrhá na srdce každého človeka trvalý tieň.

Keď človek cíti, že jeho telo chradne a že sa blíži smrť, pociťuje neurčitú hrôzu, nevýslovný strach. Strach zo smrti spôsobuje, že sa človek cíti stále osamelejší a bezmocnejší, a v tej chvíli sa sám seba pýta: Odkiaľ sa vzal človek? Kam smeruje? Takto človek zomiera, keď jeho život prebehne okolo neho? Je toto obdobie koncom ľudského života? Aký má napokon život zmysel? A akú má hodnotu? Je o sláve a bohatstve? O založení rodiny? … Bez ohľadu na to, či človek premýšľa o týchto konkrétnych otázkach a ako veľmi sa bojí smrti, v hĺbke srdca každého človeka je vždy túžba skúmať tajomstvá, pocit nepochopenia života a do toho sa mieša pocit sentimentality voči svetu a nechuť odísť. Azda nikto nedokáže jasne vyjadriť, čoho sa bojí, čo hľadá, prečo je precitlivený a čo sa zdráha opustiť…

Pre strach zo smrti majú ľudia veľa starostí a pre strach zo smrti majú i veľa toho, čoho sa nevedia vzdať. Keď už majú zomrieť, niektorí sa trápia kvôli tomu či onomu. Robia si starosti o svoje deti, blízkych a majetok, akoby tým, že si budú robiť starosti,

mohli vymazať utrpenie a strach, ktoré smrť prináša, akoby udržiavaním akejsi blízkosti so živými mohli uniknúť bezmocnosti a osamelosti, ktoré smrť sprevádzajú. V hĺbke ľudského srdca sa skrýva neznámy strach, strach z rozlúčky s milovanými, z toho, že už nikdy neuvidia modrú oblohu, že už nikdy neuvidia materiálny svet. Osamelá duša, zvyknutá na spoločnosť svojich blízkych, nechce pustiť ich zovretie a odísť úplne sama do sveta, ktorý je cudzí a neznámy.

3) Človek, ktorý strávi život hľadaním slávy a bohatstva je tvárou v tvár smrti bezradný

Vďaka Stvoriteľovej zvrchovanosti a predurčeniu získava osamelá duša, ktorá začala z ničoho, rodičov a rodinu, šancu stať sa členom ľudského pokolenia, zažiť ľudský život a vidieť svet. Táto duša tiež získava možnosť zažiť Stvoriteľovu zvrchovanosť, spoznať podivuhodnosť Stvoriteľovho stvorenia, ba čo viac, spoznať Stvoriteľovu autoritu a podliehať jej. Väčšina ľudí však túto vzácnu a pominuteľnú príležitosť nevyužíva. Človek vynakladá celoživotnú energiu na boj s osudom, trávi všetok čas v zhone, snaží sa uživiť rodinu a pendluje medzi bohatstvom a postavením. Ľudia si cenia rodinu, peniaze a slávu a považujú ich za najvzácnejšie veci v živote. Všetci sa sťažujú na svoj osud, ale stále odsúvajú do úzadia otázky, ktoré musia nevyhnutne preskúmať a pochopiť: prečo človek žije, ako má žiť, aká je hodnota a zmysel života. Celý život, nech už trvá akokoľvek dlho, sa ľudia len ženú za slávou a bohatstvom, až kým ich mladosť neopustí a oni zošedivejú a zvráskavejú. Takto žijú, až kým nezistia, že sláva a bohatstvo nedokážu zastaviť nástup ich staroby a peniaze zasa nedokážu vyplniť prázdnotu srdca, že nikto sa nemôže oslobodiť od zákonov narodenia, starnutia, choroby a smrti a nikto nemôže uniknúť tomu, čo mu osud pripraví. Až keď sú nútení čeliť poslednému štádiu života, skutočne pochopia, že aj keď človek vlastní obrovské bohatstvo a rozsiahly majetok, aj keď je privilegovaný a vysoko postavený, stále nemôže uniknúť smrti a musí sa vrátiť do svojho pôvodného postavenia: osamelej duše, ktorá nemá nič. Keď majú ľudia rodičov, veria, že rodičia sú všetko. Keď majú majetok, myslia si, že peniaze sú ich oporou, že sú prostriedkom, vďaka ktorému žijú. Keď majú postavenie, pevne na ňom lipnú a riskovali by preň život. Až keď sa ľudia chystajú opustiť tento svet, uvedomia si, že veci, o ktoré sa celý život usilovali, sú len prchavé oblaky, z ktorých si nič nemôžu uchovať, vziať so sebou, a nič ich nemôže ochrániť pred smrťou a poskytnúť spoločnosť alebo útechu osamelej duši na jej ceste späť. Už vôbec nič z toho nemôže človeka zachrániť a umožniť mu prekonať smrť. Sláva a bohatstvo, ktoré človek získava v materiálnom svete, mu prinášajú dočasné uspokojenie, pominuteľné potešenie, falošný pocit pohodlia, ale zároveň spôsobujú, že sa stráca na svojej ceste. A tak ľudí, ktorí sa zmietajú v obrovskom mori ľudstva a túžia po mieri, pohodlí a pokoji v srdci, pohlcuje jedna vlna za druhou. Keď si ľudia ešte len musia ujasniť otázky, ktoré je najdôležitejšie pochopiť – odkiaľ pochádzajú, prečo žijú, kam smerujú a podobne –, nechajú sa zviesť slávou a bohatstvom, sú nimi oklamaní a ovládaní a nenávratne

stratení. Čas letí, roky ubiehajú ako voda, a kým si to človek uvedomí, rozlúči sa s najlepšími rokmi svojho života. Na sklonku života postupne prichádza k poznaniu, že všetko na svete sa vzďaľuje, že si už nedokáže udržať veci, ktoré mu pôvodne patrili. Vtedy má naozaj pocit, že je ako plačúce nemluvňa, ktoré sotva prišlo na svet a nemá nič okrem svojho mena. V tomto momente je človek nútený zamyslieť sa nad tým, čo v živote urobil, akú cenu má byť nažive, čo to znamená a prečo prišiel na svet. A práve v tomto bode sa človek čoraz viac zaujíma o to, či naozaj existuje ďalší život, či naozaj existuje nebo a či naozaj existuje odplata… Čím viac sa človek blíži k smrti, tým viac chce pochopiť, o čom život naozaj je. Čím viac sa blíži k smrti, tým viac sa mu zdá, že jeho srdce je prázdne a tým viac sa cíti bezmocne, a tak sa strach zo smrti každým dňom zväčšuje. Existujú dva dôvody, prečo sa takéto pocity prejavujú u ľudí, keď sa blížia k smrti: po prvé, čoskoro prídu o slávu a bohatstvo, od ktorých závisel ich život, a opustia všetko, čo na svete vidia, a po druhé, čoskoro sa ocitnú úplne sami v neznámom svete, v tajomnej, neznámej ríši, kam sa boja vkročiť, kde nemajú žiadnych blízkych a žiadne prostriedky na živobytie. Z týchto dvoch dôvodov sa každý, kto sa stretáva so smrťou, cíti nepríjemne, prežíva paniku a pocit beznádeje, aký nikdy predtým nepoznal. Až keď sa niekto skutočne dostane do tohto bodu, uvedomí si, že keď človek vstúpi na túto zem, musí v prvom rade pochopiť, odkiaľ sa vzali ľudské bytosti, prečo ľudia žijú, kto určuje ľudský osud, zabezpečuje ľudskú existenciu a má nad ňou zvrchovanosť. Toto poznanie je skutočným prostriedkom, vďaka ktorému človek žije, podstatným základom ľudského prežitia – nie schopnosť naučiť sa, ako zabezpečiť svoju rodinu alebo ako dosiahnuť slávu a bohatstvo, vystúpiť z davu alebo ako žiť zámožnejšie, a už vôbec nie ako vynikať a úspešne konkurovať iným. Rozličné schopnosti prežitia, ktoré si ľudia celý život cibria, im síce môžu poskytnúť hojnosť materiálneho pohodlia, ale nikdy im neprinesú skutočný pokoj a útechu do srdca. Naopak, spôsobujú, že ľudia neustále strácajú svoj smer, majú problém ovládať sa a premárnia každú príležitosť spoznať zmysel života. Tieto schopnosti prežitia spôsobujú skrytú úzkosť z toho, ako správne čeliť smrti. Ľudské životy sa takto ničia. Stvoriteľ zaobchádza s každým spravodlivo, počas celého života dáva každému príležitosť zažiť a spoznať Jeho zvrchovanosť, ale človek začne vidieť svetlo až vtedy, keď sa blíži smrť, keď sa blíži jej prízrak – a vtedy je už neskoro!

Ľudia sa celý život naháňajú za peniazmi a slávou, chytajú sa týchto slamiek a myslia si, že sú ich jediným zdrojom obživy, akoby vďaka nim mohli ďalej žiť, oslobodení od smrti. Ale až keď majú zomrieť, uvedomia si, ako sú im tieto veci vzdialené, akí sú slabí tvárou v tvár smrti, ako ľahko sa zlomia, akí sú osamelí a bezmocní a nemajú sa kam obrátiť. Uvedomujú si, že život sa nedá kúpiť za peniaze či slávu a že bez ohľadu na to, aký je človek bohatý a aké má vysoké postavenie, tvárou v tvár smrti sú všetci rovnako chudobní a bezvýznamní. Pochopia, že život si nemožno kúpiť za peniaze, sláva nemôže vymazať smrť a že ani peniaze ani sláva nemôžu predĺžiť život človeka ani o jedinú minútu či sekundu. Čím viac to ľudia cítia, tým viac túžia žiť ďalej a tým viac sa desia blížiacej sa smrti. Až v tom momente si skutočne uvedomia, že ich život im nepatrí,

nemôžu ho ovládať a že človek nemôže rozhodnúť o tom, či bude žiť alebo zomrie – že to všetko je mimo jeho kontroly.

4) Dostať sa pod nadvládu Stvoriteľa a pokojne čeliť smrti

V okamihu, keď sa človek narodí, jedna osamelá duša začína svoju skúsenosť života na zemi, skúsenosť so Stvoriteľovou autoritou, ktorú pre ňu Stvoriteľ pripravil. Netreba dodávať, že pre človeka – dušu – je to vynikajúca príležitosť nadobudnúť poznanie o Stvoriteľovej zvrchovanosti, spoznať Jeho autoritu a osobne ju zažiť. Ľudia žijú svoj život v rámci zákonov osudu, ktoré im stanovil Stvoriteľ, a pre každého rozumného človeka so svedomím nie je ťažké sa počas desiatok rokov svojho života zmieriť so zvrchovanosťou Stvoriteľa a spoznať Jeho autoritu. Preto by malo byť pre každého človeka veľmi ľahké uznať na základe vlastných životných skúseností v priebehu niekoľkých dekád, že všetky ľudské osudy sú predurčené, a malo by byť ľahké pochopiť alebo zhodnotiť, čo znamená byť nažive. Keď si človek osvojí tieto životné lekcie, postupne pochopí, odkiaľ pochádza život, pochopí, čo srdce skutočne potrebuje, čo ho privedie na pravú cestu života a aké by malo byť poslanie a cieľ ľudského života. Človek postupne uzná, že ak neuctieva Stvoriteľa a nedostane sa pod Jeho nadvládu, potom, keď príde čas postaviť sa tvárou v tvár smrti – keď sa jeho duša bude musieť opäť stretnúť so Stvoriteľom –, jeho srdce bude naplnené bezbrehou hrôzou a nepokojom. Ak je človek na svete už niekoľko desaťročí, ale ešte nepochopil, odkiaľ pochádza ľudský život, ani neuznal, v koho ruke spočíva ľudský osud, potom sa nemožno čudovať, že nebude schopný pokojne čeliť smrti. Človek, ktorý počas desiatok rokov skúseností s ľudským životom získal poznanie o zvrchovanosti Stvoriteľa, je osoba, ktorá správne oceňuje zmysel a hodnotu života. Takýto človek má hlboké poznanie zmyslu života, skutočnú skúsenosť a pochopenie zvrchovanosti Stvoriteľa a okrem toho je schopný podriadiť sa Stvoriteľovej autorite. Taká osoba chápe zmysel Božieho stvorenia ľudstva. Rozumie, že človek by mal ctiť Stvoriteľa, že všetko, čo človek vlastní, pochádza od Stvoriteľa a že sa k Nemu niekedy v blízkej budúcnosti navráti. Tento typ človeka rozumie, že Stvoriteľ pripravuje narodenie človeka a má zvrchovanú moc nad jeho smrťou a že život aj smrť sú predurčené Stvoriteľovou autoritou. Keď teda človek tieto veci skutočne pochopí, bude prirodzene schopný pokojne čeliť smrti, pokojne odložiť všetok svoj pozemský majetok, prijať a radostne sa podriadiť všetkému, čo nasleduje, a privítať posledný životný okamih, ktorý Stvoriteľ zariadil, a nie sa ho slepo báť a bojovať proti nemu. Ak človek vníma život ako príležitosť zakúsiť Stvoriteľovu zvrchovanosť a spoznať Jeho autoritu, ak vníma svoj život ako vzácnu príležitosť splniť si povinnosť stvorenej ľudskej bytosti a splniť svoje poslanie, potom bude mať určite správny pohľad na život, určite prežije požehnaný život pod vedením Stvoriteľa, bude kráčať vo svetle Stvoriteľa, spozná Stvoriteľovu zvrchovanosť, iste sa dostane pod Jeho nadvládu a stane sa svedkom Jeho zázračných skutkov, svedkom Jeho autority. Netreba dodávať, že takýto človek bude určite milovaný a prijatý Stvoriteľom, a len takýto človek môže mať

pokojný postoj k smrti a s radosťou privítať posledný okamih života. Jedným z ľudí, ktorí zjavne mali takýto postoj k smrti, bol Jób. Jób bol v pozícii, keď mohol prijať poslednú etapu života s radosťou, a keď svoju životnú cestu úspešne zavŕšil a dokončil svoje životné poslanie, vrátil sa, aby bol po Stvoriteľovom boku.

5) Jóbovo úsilie a životné úspechy mu umožňujú pokojne čeliť smrti

Vo Svätom písme sa o Jóbovi píše: „Jób teda zomrel starý a naplnený.“ (Jób 42, 17) To znamená, že keď Jób zomrel, neľutoval a necítil bolesť, ale prirodzene odišiel z tohto sveta. Ako každý vie, Jób bol človek, ktorý sa bál Boha a vyhýbal sa zlu, kým bol nažive. Boh jeho skutky chválil a iní si ich pripomínali. Možno povedať, že jeho život mal hodnotu a význam, ktorý prevyšoval všetky ostatné. Jób sa tešil z Božieho požehnania a Boh ho na zemi nazval spravodlivým, ale zároveň ho skúšal nielen Boh ale aj satan. Svedčil o Bohu a zaslúžil si, aby ho Boh nazval spravodlivým človekom. Desaťročia po tom, čo ho Boh skúšal, žil život, ktorý bol ešte hodnotnejší, zmysluplnejší, uzemnenejší a pokojnejší ako predtým. Pre jeho spravodlivé skutky ho Boh skúšal a tiež sa mu zjavil a priamo s ním hovoril. Takže nasledujúce roky po tom, čo bol skúšaný, Jób konkrétnejšie pochopil a ocenil hodnotu života, dosiahol hlbšie pochopenie Stvoriteľovej zvrchovanosti a získal presnejšie a definitívnejšie poznanie o tom, ako Stvoriteľ dáva a odníma svoje požehnania. Kniha Jób zaznamenáva, že Boh Jahve udelil Jóbovi ešte väčšie požehnania ako predtým, vďaka čomu Jób ešte lepšie spoznal Stvoriteľovu zvrchovanosť a mohol pokojne čeliť smrti. Keď teda Jób zostarol a stál tvárou v tvár smrti, určite sa nestrachoval o svoj majetok. Nemal žiadne starosti, nič neľutoval a samozrejme sa nebál smrti, pretože celý svoj život kráčal cestou bázne pred Bohom a stránil sa zlého. Nemal dôvod obávať sa o svoj koniec. Koľko ľudí by sa dnes zachovalo rovnako ako Jób, keď stál zoči-voči vlastnej smrti? Prečo nikto nie je schopný zachovať si taký jednoduchý vonkajší postoj? Existuje len jeden dôvod: Jób prežil svoj život v subjektívnom hľadaní viery, uznania a podriadenia sa Božej zvrchovanosti a práve s touto vierou, uznaním a podriadením si prešiel dôležitými životnými okamihmi, prežil svoje posledné roky a privítal svoj posledný životný okamih. Bez ohľadu na to, čo Jób zažil, jeho úsilie a životné ciele neboli bolestné, ale šťastné. Šťastný bol nielen pre požehnania či pochvaly, ktoré mu udelil Stvoriteľ, ale predovšetkým pre svoje úsilie a životné ciele, pre rastúce poznanie a pravdivé pochopenie Stvoriteľovej zvrchovanosti, ktoré dosiahol prostredníctvom bázne pred Bohom a vyhýbaním sa zlu, a navyše pre svoju osobnú skúsenosť ako predmet Stvoriteľovej zvrchovanosti, pre obdivuhodné Božie skutky a nežné, ale nezabudnuteľné zážitky a spomienky na spolužitie, spoznávanie a vzájomné porozumenie človeka a Boha. Jób bol šťastný vďaka úteche a radosti, ktoré mu prinášalo poznanie Stvoriteľovej vôle, a vďaka bázni, ktorá sa v ňom vzbudila, keď videl, že On je veľký, obdivuhodný, milý a verný. Jób dokázal čeliť smrti bez akéhokoľvek utrpenia, pretože vedel, že keď zomrie, vráti sa k Stvoriteľovi. Práve jeho úsilie a životné úspechy mu umožnili pokojne čeliť smrti a tiež vyhliadke, že Stvoriteľ si vezme jeho život späť. Navyše mu umožnili

stáť pred Stvoriteľom bez poškvrny a starostí. Môžu ľudia v dnešnej dobe dosiahnuť také šťastie, aké mal Jób? Máte na to potrebné podmienky? Keďže ľudia v súčasnosti tieto podmienky majú, prečo nie sú schopní žiť šťastne, ako žil Jób? Prečo nedokážu uniknúť utrpeniu zo strachu pred smrťou? Niektorí ľudia sa pri pohľade na smrť nekontrolovane pomočujú, iní sa trasú, omdlievajú, búria sa proti nebu i ľuďom, niektorí dokonca nariekajú a plačú. V žiadnom prípade to nie sú prirodzené reakcie, ktoré sa náhle objavia vtedy, keď sa blíži smrť. Ľudia sa takto zahanbujúco správajú najmä preto, že sa v hĺbke svojho srdca boja smrti, lebo jasne nepoznajú a nedoceňujú Božiu zvrchovanosť a Jeho opatrenia, a tým menej sa im skutočne podriaďujú. Ľudia takto reagujú preto, lebo nechcú nič iné, ako všetko usporadúvať a riadiť sami, ovládať svoj osud, život a smrť. Preto sa niet čomu čudovať, že nikdy nevedia uniknúť strachu zo smrti.

6) Jedine prijatím Stvoriteľovej zvrchovanosti sa k Nemu človek môže vrátiť

Ak človek nemá jasné poznanie a skúsenosť s Božou zvrchovanosťou a s Jeho opatreniami, jeho poznanie osudu a smrti bude nevyhnutne neucelené. Ľudia nemôžu jasne vidieť, že všetko spočíva v Božích rukách, neuvedomujú si, že všetko podlieha Božej kontrole a zvrchovanosti a neuznávajú, že človek sa tejto zvrchovanosti nemôže zbaviť ani jej uniknúť. Preto, keď príde ich čas stretnutia so smrťou, ich posledné slová, starosti a výčitky nemajú konca kraja. Ťaží ich veľa bremien, neochoty a zmätku. To v nich vyvoláva obavy zo smrti. Pre každého človeka, ktorý sa narodí na tento svet, je narodenie nevyhnutné a smrť nutná. Nikto sa nemôže povzniesť nad týmto chodom vecí. Ak chce človek odísť z tohto sveta bezbolestne, ak chce vedieť čeliť poslednému životnému okamihu bez nevôle a obáv, jedinou cestou je nezanechať po sebe žiadne výčitky. A jediný spôsob, ako odísť bez výčitiek, je poznať Stvoriteľovu zvrchovanosť, Jeho autoritu a podriadiť sa im. Len tak môže človek zostať ďaleko od ľudských sporov a zla, od satanovho zajatia a žiť život ako Jób, vedený a požehnaný Stvoriteľom, život slobodný a oslobodený, s hodnotou a zmyslom, život čestný a otvorený. Len takto sa človek môže podriadiť, podobne ako Jób, skúškam a strádaniu Stvoriteľa, Stvoriteľovmu riadeniu a opatreniam. Jedine tak môže človek celý život uctievať Stvoriteľa, získať si Jeho pochvalu, ako to urobil Jób, a počuť Jeho hlas, vidieť Ho, ako sa zjavuje. Len tak môže človek žiť a zomrieť šťastne ako Jób, bez bolesti, starostí a výčitiek. Iba tak môže žiť vo svetle ako Jób a prejsť všetkými životnými križovatkami vo svetle, bez problémov dokončiť svoju cestu vo svetle, úspešne splniť svoje poslanie – zažiť, učiť sa a ako stvorená bytosť spoznať Stvoriteľovu zvrchovanosť – a odísť vo svetle a už naveky stáť po Stvoriteľovom boku ako stvorená ľudská bytosť, ktorú Stvoriteľ chváli.

Nepremeškajte príležitosť spoznať zvrchovanosť Stvoriteľa

Šesť vyššie opísaných medzníkov predstavuje kľúčové fázy stanovené Stvoriteľom, ktorými musí prejsť každý normálny človek počas svojho života. Z ľudského hľadiska je každá z týchto fáz reálna, žiadna sa nedá obísť a všetky majú vzťah k Stvoriteľovmu

predurčeniu a zvrchovanosti. Pre človeka je teda každá z týchto fáz dôležitým kontrolným bodom a vy všetci teraz stojíte pred vážnou otázkou, ako úspešne prejsť každým z nich.

Niekoľko desaťročí, ktoré tvoria ľudský život, nie je ani dlhých, ani krátkych. Asi dvadsať rokov medzi narodením a dosiahnutím plnoletosti uplynie mihnutím oka, a hoci sa v tomto období života človek považuje za dospelého, ľudia v tomto veku nevedia o ľudskom živote a osude takmer nič. Keď získajú viac skúseností, postupne vstúpia do stredného veku. Ľudia medzi tridsiatkou a štyridsiatkou získavajú prvotné skúsenosti o živote a osude, ale ich názory na tieto veci sú stále veľmi nejasné. Až po štyridsiatke niektorí ľudia začnú rozumieť ľudstvu a vesmíru, ktoré stvoril Boh, a pochopia, o čom je ľudský život a ľudský osud. Niektorí ľudia, hoci sú už dlho Božími nasledovníkmi a sú v strednom veku, stále nedisponujú presným poznaním a definíciou Božej zvrchovanosti, a už vôbec nie pravou podriadenosťou. Niektorí sa nestarajú o nič iné ako o snahu získať požehnania, a hoci žijú už mnoho rokov, ani pri najmenšom nepoznajú a nerozumejú skutočnosti Stvoriteľovej zvrchovanosti nad ľudským osudom. Okrem toho neurobili ani najmenší krok k praktickej lekcii podriadenia sa Božiemu riadeniu a opatreniam. Títo ľudia sú veľmi hlúpi a svoj život žijú nadarmo.

Ak sa obdobia ľudského života rozdelia podľa stupňa životných skúseností a poznania ľudského osudu, možno ich rozdeliť zhruba do troch fáz. Prvou fázou je mladosť, čo sú roky medzi narodením a stredným vekom alebo od narodenia do tridsiateho roku života. Druhou fázou je dozrievanie, teda obdobie od stredného veku do staroby, respektíve od tridsiatky po šesťdesiatku. A tretia fáza je obdobie zrelosti, ktoré trvá od začiatku staroby, teda od šesťdesiatky až do odchodu človeka zo sveta. Inak povedané, od narodenia do stredného veku sa poznanie osudu a života väčšiny ľudí obmedzuje len na napodobňovanie myšlienok iných a nemá takmer žiadny skutočný, praktický obsah. V tomto období sú pohľad človeka na život a spôsoby komunikácie s inými ľuďmi dosť povrchné a naivné. Je to obdobie mladosti. Až keď človek okúsi všetky radosti a strasti života, skutočne pochopí osud a – podvedome, hlboko vo svojom srdci – si postupne uvedomí nezvratnosť osudu a pomaly pochopí, že Stvoriteľova zvrchovanosť nad ľudským osudom skutočne existuje. Je to obdobie dozrievania. Človek vstúpi do obdobia zrelosti, keď prestane bojovať s osudom, keď sa už nechce nechať zatiahnuť do boja a namiesto toho pozná svoj životný údel, podriaďuje sa nebeskej vôli, bilancuje svoje životné úspechy a chyby a očakáva Stvoriteľov súd nad svojím životom. Vzhľadom na rôzne skúsenosti a vedomosti, ktoré ľudia nadobúdajú počas týchto troch období, za normálnych okolností nie je možnosť spoznať zvrchovanosť Stvoriteľa veľmi veľká. Ak sa človek dožije šesťdesiatky, na poznanie Božej zvrchovanosti má približne len tridsať rokov. Ak niekto potrebuje dlhšie časové obdobie, je to možné len vtedy, pokiaľ jeho život trvá dostatočne dlho a môže žiť celé storočie. Preto tvrdím, že podľa bežných zákonov ľudskej existencie, hoci je to veľmi dlhý proces od chvíle, keď sa človek prvýkrát stretne s témou poznania Stvoriteľovej

zvrchovanosti, až po chvíľu, keď je schopný rozpoznať skutočnosť tejto zvrchovanosti, a od tej chvíle až po okamih, keď je schopný sa jej podriadiť, ak naozaj spočítame tieto roky, nie je ich viac ako tridsať alebo štyridsať, počas ktorých má človek možnosť získať tieto výhody. Ľudia sa často nechávajú uniesť svojimi túžbami a ambíciami, aby získali požehnanie, takže nedokážu rozoznať, v čom spočíva podstata ľudského života, a nechápu, aké dôležité je poznať zvrchovanosť Stvoriteľa. Takíto ľudia si nevážia túto vzácnu príležitosť vstúpiť do ľudského sveta, zažiť ľudský život a Stvoriteľovu zvrchovanosť a neuvedomujú si, aké vzácne je pre stvorenú bytosť dostať Stvoriteľovo osobné vedenie. Preto hovorím, že tí ľudia, ktorí chcú, aby sa Božie dielo rýchlo skončilo, a želajú si, aby Boh naplánoval skon človeka na čo najskôr, aby mohli okamžite uzrieť Jeho skutočnú osobu a čo najskôr získali požehnania – dopúšťajú sa najhoršieho druhu neposlušnosti a sú nanajvýš nerozumní. Pritom tí, ktorí sú medzi ľuďmi múdri, tí, ktorí disponujú najvyššou mentálnou ostrosťou, sú tí, ktorí chcú počas svojho obmedzeného času využiť túto jedinečnú príležitosť na spoznanie Stvoriteľovej zvrchovanosti. Tieto dve rozdielne túžby odhaľujú dva výrazne odlišné pohľady a úsilia: tí, ktorí hľadajú požehnania, sú sebeckí a prízemní a neberú ohľad na Božiu vôľu, nikdy sa nesnažia poznať Božiu zvrchovanosť, nikdy sa jej nechcú podriadiť, ale jednoducho chcú žiť tak, ako sa im páči. Sú to ľahkovážni zvrhlíci a práve táto kategória ľudí bude zničená. Tí, ktorí sa snažia spoznať Boha, sú schopní odložiť svoje túžby, sú ochotní podriadiť sa Božej zvrchovanosti a Božím opatreniam a snažia sa byť takými ľuďmi, ktorí sa podriaďujú Božej autorite a uspokojujú Božie priania. Takíto ľudia žijú vo svetle a uprostred Božích požehnaní a Boh ich určite pochváli. V každom prípade je ľudská voľba zbytočná a ľudia nemôžu ovplyvniť, ako dlho bude trvať Božie dielo. Je lepšie, keď sa ľudia zveria Božiemu riadeniu a podriadia sa Jeho zvrchovanosti. Ak sa nevydáš na Jeho milosť, čo môžeš urobiť? Utrpí Boh v dôsledku toho nejakú stratu? Ak sa nezveríš Jeho riadeniu, no namiesto toho sa pokúsiš prevziať zodpovednosť, potom robíš nerozumné rozhodnutie a nakoniec to budeš práve ty, kto utŕži stratu. Len ak ľudia začnú urýchlene spolupracovať s Bohom, poponáhľajú sa a prijmú Jeho riadenie, spoznajú Jeho autoritu a pochopia všetko, čo pre nich urobil, budú mať nádej. Len tak totiž ich život nebude márny a dosiahnu spásu.

Nikto nemôže zmeniť skutočnosť, že Boh má zvrchovanú moc nad ľudským osudom

Zmenila sa po vypočutí všetkého, čo som práve povedal, vaša predstava o osude? Ako chápete skutočnosť Božej zvrchovanosti nad ľudským osudom? Jednoducho povedané, z Božej autority každý človek aktívne alebo pasívne prijíma Jeho zvrchovanosť a opatrenia a nezávisle od toho, ako sa v priebehu svojho života trápi, koľko kľukatých ciest prejde, nakoniec sa vráti na dráhu osudu, ktorú mu vytýčil Stvoriteľ. Toto je neprekonateľnosť Stvoriteľovej autority a spôsob, akým Jeho autorita ovláda a riadi vesmír. Práve táto neprekonateľnosť, táto forma ovládania a vedenia, je zodpovedná za

zákony, ktoré určujú život všetkého, umožňujú ľuďom znovu a znovu sa nerušene opakovane narodiť, vďaka čomu sa svet pravidelne točí a hýbe vpred, deň čo deň, rok čo rok. Ste svedkami všetkých týchto skutočností a chápete ich, či už povrchne alebo do hĺbky, a miera vášho pochopenia závisí od vašich skúseností, poznania pravdy-reality a od vášho poznania Boha. To, ako dobre poznáte skutočnú pravdu, koľko Božích slov ste zažili, ako dobre poznáte Božiu podstatu a povahu – to všetko predstavuje hĺbku vášho pochopenia Božej zvrchovanosti a opatrení. Závisí existencia Božej zvrchovanosti a opatrení od toho, či sa im ľudské bytosti podriaďujú? Je skutočnosť, že Boh má túto autoritu, podmienená tým, či sa jej ľudstvo podriaďuje? Božia autorita existuje bez ohľadu na okolnosti. Vo všetkých prípadoch Boh diktuje a usporadúva ľudské osudy a všetko v súlade so svojimi myšlienkami a želaniami. To sa nezmení v dôsledku zmeny človeka. Nezávisí to na ľudskej vôli, nemôžu to zmeniť žiadne zmeny v čase, priestore a geografii, pretože Božia autorita je Jeho samotnou podstatou. Bez ohľadu na to, či je človek schopný poznať a prijať Božiu zvrchovanosť a či je schopný sa jej podriadiť – ani jedna z týchto okolností ani v najmenšom nemení skutočnosť Božej zvrchovanosti nad ľudským osudom. To znamená, že nezávisle od toho, aký postoj človek zaujme voči Božej zvrchovanosti, to jednoducho nemôže zmeniť fakt, že Boh má zvrchovanú moc nad ľudským osudom a nad všetkým. Aj keď sa nepodriaďuješ Božej zvrchovanosti, On naďalej riadi tvoj osud. Aj keď nemôžeš poznať Jeho zvrchovanosť, Jeho autorita predsa len existuje. Božia autorita a skutočnosť Božej zvrchovanosti nad ľudským osudom sú nezávislé od ľudskej vôle a nemenia sa v závislosti od ľudských preferencií a rozhodnutí. Božia autorita je všade, v každú hodinu, v každom okamihu. Nebo a zem sa pominú, ale Jeho autorita sa nikdy nepominie, pretože On sám je Boh, má jedinečnú autoritu a Jeho autorita nie je obmedzená ani limitovaná ľuďmi, udalosťami alebo vecami, priestorom alebo miestom. V každom čase Boh uplatňuje svoju autoritu, prejavuje svoju moc, pokračuje vo svojom diele riadenia tak, ako to vždy robil. Nepretržite všetkému vládne, všetko zabezpečuje a ovláda – tak, ako to robil vždy. Nikto to nemôže zmeniť. Je to fakt, nemenná pravda od nepamäti!

Správny postoj a praktizovanie pre toho, kto sa chce podriadiť Božej autorite

S akým postojom by mal teraz človek poznať a vnímať Božiu autoritu a skutočnosť Božej zvrchovanosti nad ľudským osudom? Je to skutočný problém, ktorý stojí pred každým človekom. Ako by si mal pri konfrontácii s reálnymi životnými problémami poznať a chápať Božiu autoritu a Jeho zvrchovanosť? Keď sa stretávaš s týmito problémami a nevieš, ako im rozumieť, ako ich zvládať a prežívať, aký postoj by si mal zaujať, aby si preukázal svoj zámer, túžbu podriadiť sa a tvoju skutočnú podriadenosť Božej zvrchovanosti a Božím opatreniam? Najprv sa musíš naučiť čakať, potom hľadať a následne sa naučiť podriadiť sa. „Čakať“ znamená počkať na Boží čas, očakávať ľudí, udalosti a veci, ktoré pre teba usporiadal, čakať na Jeho vôľu, ktorá sa ti postupne

zjaví. „Hľadať“ znamená pozorovať a pochopiť Božie premyslené úmysly s tebou prostredníctvom ľudí, udalostí a vecí, ktoré ti pripravil, a prostredníctvom nich chápať pravdu. Ďalej to znamená pochopiť, čo musia ľudia dosiahnuť a akých ciest sa musia držať, aké výsledky chce Boh v ľuďoch docieliť a aké úspechy chce v nich dosiahnuť. „Podriadiť sa“, samozrejme, znamená prijať ľudí, udalosti a veci, ktoré Boh nariadil, prijať Jeho zvrchovanosť a cez ňu spoznať, ako Stvoriteľ diktuje ľudský osud, ako dáva človeku svoj život a ako v človeku uskutočňuje pravdu. Všetko, čo je predmetom Božích opatrení a zvrchovanosti, sa riadi prirodzenými zákonmi, a ak sa rozhodneš nechať Boha, aby pre teba všetko usporiadal a určil, mal by si sa naučiť čakať, hľadať a mal by si sa naučiť podriadiť. To je postoj, ktorý musí zaujať každý človek, ktorý sa chce podriadiť Božej autorite, základná vlastnosť, ktorú musí mať každý, kto chce prijať Božiu zvrchovanosť a opatrenia. Aby si si udržal takýto postoj a disponoval touto vlastnosťou, musíš na tom viac pracovať. Jedine tak môžeš vstúpiť do pravej reality.

Prijať Boha za svojho jedinečného Pána je prvým krokom k dosiahnutiu spásy

Pravdy o Božej autorite musí každý človek brať vážne, musí ich prežívať a chápať svojím srdcom, nakoľko majú vplyv na život každého človeka, na jeho minulosť, prítomnosť a budúcnosť. Vplývajú aj na zásadné okamihy, ktorými musí každý človek v živote prejsť, na poznanie Božej zvrchovanosti a postoj, s ktorým sa má človek postaviť Božej autorite, a prirodzene, na konečný osud každého človeka. Na ich spoznanie a pochopenie je teda potrebná celoživotná energia. Keď sa pozrieš priamo na Božiu autoritu a prijmeš Jeho zvrchovanosť, postupne si uvedomíš a pochopíš pravdu o existencii Božej autority. Ak však nikdy neuznáš Božiu autoritu a nikdy neprijmeš Jeho zvrchovanosť, potom bez ohľadu na to, koľko rokov budeš žiť, nezískaš ani najmenšie poznatky o Božej zvrchovanosti. Ak naozaj nespoznáš a nepochopíš Božiu autoritu, potom, keď prídeš na koniec svojej životnej cesty, aj keby si desaťročia veril v Boha, nebudeš mať nič, čím by si sa mohol pochváliť, a prirodzene nebudeš mať ani najmenšie poznatky o Božej zvrchovanosti nad ľudským osudom. Nie je to veľmi smutné? Takže bez ohľadu na to, ako ďaleko si v živote došiel, koľko máš teraz rokov alebo ako dlho ešte bude trvať tvoja cesta, najprv musíš uznať Božiu autoritu, brať ju vážne a prijať skutočnosť, že Boh je tvojím jedinečným Pánom. Dosiahnutie jasného, presného poznania a pochopenia týchto právd týkajúcich sa Božej zvrchovanosti nad ľudským osudom je povinnou lekciou pre všetkých. Je to kľúč k poznaniu ľudského života a nájdeniu pravdy. Taký je život spoznávania Boha, jeho základný smer štúdia, s ktorým sa musia všetci stretávať každý deň a ktorému sa nikto nemôže vyhnúť. Ak chce niekto na dosiahnutie tohto cieľa využiť skratky, potom ti hneď teraz hovorím, že je to nemožné! Ak chceš uniknúť Božej zvrchovanosti, tak to už vôbec nejde! Boh je jediným Pánom človeka, jediným Pánom ľudského osudu, a preto je nemožné, aby si človek sám určoval svoj osud a aby z neho vybočil. Bez ohľadu na to, aké má človek veľké schopnosti,

nemôže ovplyvňovať – a už vôbec nie riadiť, usporadúvať, ovládať alebo meniť – osudy iných. Jedine sám Boh, jedinečný, človeku všetko diktuje. Keďže len sám Boh, jedinečný, disponuje jedinečnou autoritou, ktorá má zvrchovanú moc nad ľudským osudom, len Stvoriteľ je jedinečným Pánom človeka. Božia autorita drží zvrchovanosť nielen nad stvoreným ľudstvom, ale aj nad nestvorenými bytosťami, ktoré žiaden človek nemôže vidieť, nad hviezdami a vesmírom. To je nesporná skutočnosť, fakt, ktorý naozaj jestvuje a ktorý nemôže zmeniť žiadna osoba ani vec. Ak je niekto z vás stále nespokojný s tým, ako sa veci majú, a verí, že má nejaké zvláštne zručnosti alebo schopnosti, a stále si myslí, že nejakým zázrakom môže zmeniť svoju súčasnú situáciu alebo jej inak uniknúť, ak sa pokúša zmeniť svoj osud ľudským úsilím, a tým sa odlíšiť od svojich blížnych a získať slávu a bohatstvo, potom ti hovorím, že si to sťažuješ, koleduješ si len o ťažkosti a kopeš si vlastný hrob! Jedného dňa, skôr či neskôr, prídeš na to, že si sa rozhodol zle a tvoje úsilie bolo zbytočné. Tvoja ctižiadosť, tvoja túžba bojovať s osudom a tvoje vlastné bezohľadné správanie ťa zavedú na cestu, z ktorej niet návratu, a za to draho zaplatíš. Hoci v súčasnosti nevidíš závažnosť dôsledkov, keď budeš naďalej hlbšie prežívať a oceňovať pravdu, že Boh je Pánom ľudského osudu, pomaly si uvedomíš, o čom dnes hovorím, a aké to má skutočné dôsledky. To, či máš skutočne srdce a ducha a či si človek, ktorý miluje pravdu, závisí od toho, aký postoj zaujmeš k Božej zvrchovanosti a k pravde. To prirodzene určuje, či môžeš skutočne spoznať a pochopiť Božiu autoritu. Ak si nikdy v živote nepocítil Božiu zvrchovanosť a Jeho opatrenia a už vôbec neuznal a neprijal Božiu autoritu, potom budeš úplne bezcenný a bezpochyby budeš predmetom Božej nenávisti a odmietnutia, a to pre cestu, ktorou si sa vybral a rozhodnutie, ktoré si urobil. Ale tí, ktorí v Božom diele dokážu prijať Jeho skúšku, prijať Jeho zvrchovanosť, podriadiť sa Jeho autorite a postupne získajú skutočnú skúsenosť s Jeho slovami, dosiahnu skutočné poznanie Božej autority, naozaj pochopia Jeho zvrchovanosť a podriadia sa Stvoriteľovi. Len takíto ľudia budú naozaj spasení. Keďže spoznali Božiu zvrchovanosť a prijali ju, ich hodnotenie reality Božej zvrchovanosti nad ľudským osudom a podriadenie sa jej je skutočné a správne. Keď budú čeliť smrti, ich myseľ, podobne ako u Jóba, nebude zastrašená smrťou a podriadia sa Božiemu riadeniu a opatreniam vo všetkom, a to bez nároku na vlastnú voľbu alebo túžbu. Len takýto človek sa bude môcť vrátiť k Stvoriteľovi ako pravá, stvorená ľudská bytosť.

17. decembra 2013

SÁM BOH, JEDINEČNÝ IV
BOŽIA SVÄTOSŤ (I)

Počas nášho posledného zhromaždenia sme mali ďalšie duchovné spoločenstvo o Božej autorite. Zatiaľ sa nebudeme venovať téme Božej spravodlivosti. Dnes sa budeme rozprávať o úplne novej téme – Božej svätosti. Božia svätosť je ďalší aspekt jedinečnej Božej podstaty, preto je nevyhnutné, aby sme mali na túto tému duchovné spoločenstvo. Predtým som viedol duchovné spoločenstvo o iných dvoch aspektoch Božej podstaty – Božej spravodlivej povahe a Božej autorite; sú tieto aspekty spolu s týmto, o ktorom budem dnes viesť duchovné spoločenstvo, jedinečné? (Áno.) Aj Božia svätosť je jedinečná, a preto bude témou nášho dnešného duchovného spoločenstva otázka, čo tvorí základ a koreň tejto jedinečnosti. Dnes budeme mať duchovné spoločenstvo o jedinečnej podstate Boha – o Jeho svätosti. Niektorí z vás možno majú isté pochybnosti a pýtajú sa: „Prečo by sme mali mať duchovné spoločenstvo o Božej svätosti?“ Buďte bez obáv, všetko vám postupne vysvetlím. Keď si vypočujete, čo chcem povedať, pochopíte, prečo je pre Mňa dôležité viesť duchovné spoločenstvo na túto tému.

Najprv si definujme slovo „svätý“. Ako chápete definíciu slova „svätý“ na základe vašich poznatkov a vedomostí, ktoré ste doteraz získali? („Svätý“ znamená nepoškvrnený, úplne bez ľudskej skazenosti alebo chýb. Svätosť vyžaruje všetky pozitívne veci, či už v myšlienkach, reči alebo konaní.) Veľmi dobre. („Svätý“ je božský, neskazený, niekto, koho človek nemôže uraziť. Je to jedinečné, týka sa len Boha a je Jeho symbolom.) Toto je vaša definícia. V srdci každého človeka je slovo „svätý“ vymedzené, definované a má svoj vlastný význam. Keď toto slovo vidíte, vaše mysle prinajmenšom nie sú prázdne. Máte preň definíciu určitého rozsahu a výroky niektorých ľudí sa približujú k výrokom, ktoré definujú podstatu Božej povahy. To je veľmi dobré. Väčšina ľudí si myslí, že slovo „svätý“ je pozitívne, čo je určite pravda. Ale dnes, počas nášho duchovného spoločenstva o svätosti Boha, nebudem hovoriť len o definíciách alebo vysvetleniach. Namiesto toho ti predložím fakty ako dôkaz, aby som ti ukázal, prečo hovorím, že Boh je svätý, a prečo používam slovo „svätý“ na opis podstaty Boha. Keď sa naše duchovné spoločenstvo skončí, budeš mať pocit, že používanie slova „svätý“ na definovanie Božej podstaty a pri zmienke o Bohu je plne odôvodnené a nanajvýš primerané. V kontexte súčasného ľudského jazyka je používanie tohto slova na označovanie Boha prinajmenšom obzvlášť vhodné – len ono je spomedzi všetkých slov ľudského jazyka úplne spôsobilé na označovanie Boha. Keď sa toto slovo používa na označenie Boha, nie je prázdne a nie je to ani pojem vyjadrujúci bezdôvodnú chválu alebo prázdnu lichôtku. Účelom nášho duchovného spoločenstva je umožniť každému človeku rozpoznať pravdu o tomto aspekte Božej podstaty. Boh sa nebojí ľudského porozumenia, ale jeho neporozumenia. Želá si, aby každý človek poznal Jeho podstatu a to, čo má a čím je. Preto vždy, keď spomíname nejaký aspekt Božej podstaty, môžeme sa odvolávať na mnohé skutočnosti, aby ľudia videli, že tento aspekt Božej podstaty skutočne existuje.

Teraz, keď sme si definovali slovo „svätý“, poďme si pohovoriť o nejakých príkladoch. Ľudia vo svojich predstavách vnímajú mnoho vecí a ľudí ako „svätých“. Takto sú napríklad v slovníkoch ľudstva definované panny a panici. Sú však naozaj svätí? Je tento význam slova „svätý“ a význam, o ktorom dnes vedieme duchovné spoločenstvo, rovnaký? Sú svätí tí spomedzi ľudí, ktorí patria medzi ľudí dobrých mravov, ktorí majú vycibrené a kultivované vyjadrovanie, ktorí nikdy nikomu neublížili a svojimi slovami vyvolávajú v druhých príjemné pocity a potešenie? Sú svätí tí, ktorí často konajú dobro, sú šľachetní, ostatným výrazne pomáhajú a prinášajú ľuďom do života veľa radosti? Sú svätí tí, ktorí nemyslia na svoj prospech, nekladú na nikoho tvrdé požiadavky a sú ku každému tolerantní? Sú svätí tí, ktorí sa nikdy s nikým nehádali alebo nikoho nevyužili? A sú svätí tí, ktorí pracujú pre dobro ostatných, sú pre ostatných prínosom a každým spôsobom ich vychovávajú? Sú svätí tí, ktorí dajú svoje celoživotné úspory iným a žijú jednoduchý život, ktorí sú na seba prísni, ale s ostatnými zaobchádzajú veľkodušne? (Nie.) Všetci si pamätáte, ako sa o vás vaše matky starali a dávali na vás pozor všetkými možnými spôsobmi – sú sväté? Sú sväté idoly, ktoré si vážite, či už sú to slávni ľudia, celebrity alebo významné osobnosti? (Nie.) Pozrime sa teraz na tých prorokov v Biblii, ktorí dokázali predpovedať budúce udalosti neznáme mnohým ľuďom – boli títo ľudia svätí? Boli svätí ľudia, ktorí dokázali zaznamenať Božie slová a fakty o Jeho diele v Biblii? Bol Mojžiš svätý? Bol Abrahám svätý? (Nie.) A čo Jób? Bol svätý? (Nie.) Boh mu hovoril spravodlivý muž, tak prečo sa ani o ňom nehovorí, že bol svätý? Naozaj nie sú ľudia, ktorí sa boja Boha a vyhýbajú sa zlu, svätí? Sú, alebo nie sú? (Nie.) Máte tak trochu obavy, nie ste si istí odpoveďou a neodvážite sa povedať „nie“, ale ani „áno“, a tak nakoniec ľahostajne poviete „nie“. Dovoľte Mi, aby som vám položil ďalšiu otázku. Boží posli – posli, ktorých Boh posiela na zem – sú svätí? Sú anjeli svätí? (Nie.) Ľudstvo neskazené satanom – je sväté? (Nie.) Na každú otázku odpovedáte „nie“. Z čoho vychádzate? Ste zmätení, však že? Prečo sa teda dokonca aj o anjeloch hovorí, že nie sú svätí? Teraz pociťujete neistotu, pravda? Dokážete zistiť kvôli čomu nie sú svätí ľudia, veci alebo nestvorené bytosti, o ktorých sme hovorili? Som si istý, že to nedokážete. Nie je potom vaše „nie“ trochu nezodpovedné? Strieľate naslepo? Niektorí ľudia premýšľajú: „Keďže si svoju otázku položil takýmto spôsobom, odpoveď musí byť určite ‚nie‘.“ Nedávajte Mi vopred pripravené odpovede. Dôkladne sa zamyslite, či je odpoveď „áno“ alebo „nie“. Prečo odpoveďou je „nie“, budete vedieť po našom duchovnom spoločenstve o nasledujúcej téme. Odpoviem vám zakrátko. Na začiatok si prečítajme z Písma.

1. Príkaz Boha Jahveho človeku

Gn 2, 15-17 A Boh Jahve vzal človeka a umiestnil ho do záhrady Eden, aby ju obhospodaroval a strážil. Boh Jahve prikázal človeku: „Z každého stromu v záhrade môžeš slobodne jesť, ale zo stromu poznania dobra a zla nejedz, lebo v deň, keď z neho budeš jesť, určite zomrieš.“

2. Ako had zviedol ženu

Gn 3, 1-5 A had bol zákernejší než akékoľvek poľné zviera, ktoré stvoril Boh Jahve. A povedal žene: „Áno, vari Boh povedal: Nebudete jesť zo všetkých stromov v záhrade?“ Žena odpovedala hadovi: „Môžeme jesť z ovocia stromov v záhrade, ale o ovocí stromu, ktorý je uprostred záhrady, riekol Boh: Nejedzte z neho, ani sa ho nedotknite, aby ste nezomreli.“ A had povedal žene: „Určite nezomriete, lebo Boh vie, že v deň, keď z neho budete jesť, otvoria sa vám oči a budete ako Boh. Budete poznať dobro a zlo.“

Tieto dve pasáže sú úryvkami z knihy Genezis v Biblii. Poznáte ich? Opisujú udalosti, ktoré sa stali na začiatku v čase stvorenia ľudstva; tieto udalosti boli skutočné. Najprv sa pozrime na to, aký príkaz dal Boh Jahve Adamovi a Eve; jeho obsah je veľmi dôležitý pre našu dnešnú tému. „A Boh Jahve prikázal človeku: ‚Z každého stromu v záhrade môžeš slobodne jesť, ale zo stromu poznania dobra a zla nejedz, lebo v deň, keď z neho budeš jesť, určite zomrieš.‘“ Aký význam má Boží príkaz človeku v tejto pasáži? Po prvé, Boh hovorí človeku, čo môže jesť – ovocie zo všetkých stromov. Nie je nebezpečné ani otrávené. Všetko môže človek jesť a konzumovať slobodne, ako chce, bez obáv a pochybností. To je jedna časť Božieho príkazu. Druhou časťou je varovanie. Boh v tomto varovaní hovorí človeku, že nesmie jesť ovocie zo stromu poznania dobra a zla. Čo sa stane, ak bude jesť z tohto stromu? Boh riekol človeku: „Ak z neho budeš jesť, určite zomrieš.“ Nie sú tieto slová jasné? Keby ti Boh toto povedal, ale ty by si nerozumel prečo, považoval by si Jeho slová za pravidlo alebo príkaz, ktorý je potrebné poslúchnuť? Takéto slová treba poslúchnuť. Či už je človek schopný poslúchnuť alebo nie, Božie slová sú jednoznačné. Boh človeku veľmi jasne povedal, čo smie a čo nesmie jesť a čo sa stane, ak bude jesť to, čo nesmie. Vidíš v týchto stručných slovách, ktoré Boh vyslovil, niečo z Božej povahy? Sú tieto Božie slová pravdivé? Je v nich nejaké klamstvo? Nejaká faloš? Nejaké zastrašovanie? (Nie.) Boh človeku čestne, pravdivo a úprimne povedal, čo môže a čo nemôže jesť. Hovoril jasne a na rovinu. Majú tieto slová nejaký skrytý význam? Nie sú tieto slová priame? Sú potrebné nejaké dohady? Nie je potrebné si niečo domýšľať. Ich význam je zrejmý na prvý pohľad. Keď si ich človek prečíta, ich význam je mu úplne jasný. To znamená, že to, čo chce Boh povedať a vyjadriť, vychádza z Jeho srdca. To, čo Boh vyjadruje, je čisté, priame a jasné. Nie sú v tom žiadne skryté motívy ani významy. K človeku hovorí priamo, oznamuje mu, čo môže a čo nemôže jesť. To znamená, že prostredníctvom týchto Božích slov môže človek vidieť, že Božie srdce je priehľadné a pravdivé. Nie je v nich ani stopy po lži. Neznamená to, že ti hovorí, že nemôžeš jesť, čo je jedlé, alebo že ti vecami, ktoré nemôžeš jesť, vraví: „Urob to a uvidíš, čo sa stane.“ Boh toto nemá na mysli. Hovorí všetko, čo si myslí vo svojom srdci. Keď poviem, že Boh je svätý, lebo sa v týchto slovách takýmto spôsobom ukazuje a zjavuje, môžeš mať pocit, že som urobil z komára somára alebo som zašiel trochu priďaleko. Ak je to tak, neboj sa, ešte sme neskončili.

Porozprávajme sa teraz o tom „Ako had zviedol ženu“. Kto je had? Satan. V Božom pláne riadenia trvajúcom šesťtisíc rokov zohráva rolu protipólu a je to rola, ktorú musíme počas duchovného spoločenstva o svätosti Boha spomenúť. Prečo to hovorím? Ak nepoznáš zlo a skazenosť satana, ak nepoznáš satanovu prirodzenosť, potom nemáš ako uznať svätosť, ani nemôžeš vedieť, čo to skutočne je. Ľudia si zmätene myslia, že to, čo robí satan, je správne, pretože žijú s týmto druhom skazenej povahy. Bez protipólu, bez možnosti porovnania, nemôžeš vedieť, čo je svätosť. To je dôvod, prečo tu musíme spomenúť satana. To, že ho spomenieme, nie sú len prázdne reči. Prostredníctvom slov a činov satana zistíme, ako satan koná, ako spôsobuje skazenosť ľudstva a aká je jeho prirodzenosť a tvár. Čo teda žena povedala hadovi? Rozpovedala mu, čo jej povedal Boh Jahve. Keď vyslovila tieto slová, bola si istá, že to, čo jej Boh povedal, je pravda? Nemohla si byť istá. Ako niekto novo stvorený, nemala schopnosť rozlíšiť dobro od zla a nič okolo seba nepoznala. Súdiac podľa slov, ktoré povedala hadovi, vo svojom srdci si nebola istá, že Božie slová sú správne; taký bol jej postoj. A tak, keď had videl, že žena si Božími slovami nie je istá, povedal: „Určite nezomriete, lebo Boh vie, že v deň, keď z neho budete jesť, otvoria sa vám oči a budete ako Boh. Budete poznať dobro a zlo.“ Je na týchto slovách niečo sporné? Odhalili ste pri čítaní tejto vety úmysly hada? Aké sú to úmysly? Chcel túto ženu pokúšať, aby prestala dbať na Božie slová. Priamo jej však tieto veci nepovedal. Môžeme teda usúdiť, že je veľmi prefíkaný. To, čo má na mysli, vyjadruje ľstivým a úskočným spôsobom, aby dosiahol svoj zamýšľaný cieľ, ktorý pred človekom skrýva vo svojej mysli – taká je prefíkanosť hada. Toto bol vždy spôsob, akým sa satan vyjadroval a konal. Hovorí „nie je to isté“ a pritom nič nepotvrdzuje ani jedným, ani druhým spôsobom. Keď to však nevedomá žena počula, jej srdce sa pohlo. Had sa potešil, pretože jeho slová mali želaný účinok – taký bol hadov prefíkaný úmysel. Navyše, tým, že jej prisľúbil výsledok, ktorý ľudia považujú za žiaduci, ju zviedol slovami: „V deň, keď z neho budete jesť, otvoria sa vám oči.“ A tak sa žena zamyslela: „Je dobré mať otvorené oči!“ A had potom povedal niečo ešte lákavejšie – slová, ktoré človek dovtedy nepoznal, slová, ktoré sú veľkým pokušením pre tých, čo ich počujú: „Budete ako Boh. Budete poznať dobro a zlo.“ Nie sú tieto slová pre človeka veľmi vábivé? Je to, ako keby ti niekto povedal: „Tvoja tvár má nádherný tvar, len koreň nosa máš trošku krátky. Keby si si ho nechal upraviť, tvoja krása by nemala vo svete páru!“ Pohli by tieto slová srdcom niekoho, kto v sebe nikdy predtým neukrýval túžbu po kozmetickom zákroku? Nie sú tieto slová zvádzajúce? Nepokúša ťa toto zvádzanie? A nie je to pokušenie? (Áno.) Hovorí Boh takéto veci? Bol v slovách Boha, ktoré sme práve preskúmali, náznak niečoho takého? Hovorí Boh to, čo si myslí vo svojom srdci? Dokáže človek vidieť srdce Boha prostredníctvom Jeho slov? (Áno.) Keď však had hovoril tieto slová žene, videl si jeho srdce? Nie. A človek sa pre ľudskú nevedomosť nechal ľahko zviesť a oklamať slovami hada. Videl si teda satanove úmysly? Videl si nejaký zámer v tom, čo povedal? Videl si jeho intrigy a úskoky? (Nie.) Akú povahu vyjadruje satanov spôsob reči? Akú podstatu si videl v satanovi

prostredníctvom týchto slov? Nie je to zákerné? Navonok sa na teba možno usmieva, alebo možno nemá žiadny výraz. Vo svojom srdci však kalkuluje, ako dosiahnuť svoj cieľ, a ty tento cieľ nedokážeš odhaliť. Všetky prísľuby, ktoré ti dá, všetky výhody, ktoré opisuje, sú len zástierkou jeho zvádzania. Ty tieto veci vnímaš ako pozitívne, preto máš pocit, že to, čo hovorí, je užitočnejšie a presvedčivejšie než slová Boha. Keď sa tak stane, nebude potom z človeka podriadený väzeň? Nie je táto stratégia, ktorú satan použil, diabolská? Sám sa necháš zdegenerovať. Satan nemusí pohnúť ani prstom, stačí, že povie tieto dve vety, a ty ho budeš s potešením nasledovať, poddáš sa mu. Satan teda dosiahol svoj cieľ. Nie je tento úmysel nepoctivý? Nie je to jeho najpôvodnejšia tvár? Človek môže z jeho slov vyčítať jeho zlovestné pohnútky, vidieť jeho ohavnú tvár a jeho podstatu. Nie je to tak? Keď tieto vety porovnáš bez akejkoľvek analýzy, možno máš pocit, že slová Boha Jahveho sú nudné, všedné a banálne, že nedávajú dôvod oduševnene chváliť Božiu úprimnosť. Keď si však ako protipól vezmeme satanove slová a jeho ohavnú tvár, nemajú tieto Božie slová pre dnešných ľudí veľkú váhu? (Áno.) Prostredníctvom tohto porovnania môže človek vnímať čistú dokonalosť Boha. Každé slovo satana, ako aj jeho motívy, úmysly a spôsob, akým hovorí – to všetko je falošné. Aká je hlavná črta satanovho spôsobu reči? Používa dvojzmyselné slová, aby ťa zviedol a nedovolí ti prekuknúť svoju dvojtvárnosť, ani rozpoznať svoj cieľ; nechá ťa zhltnúť návnadu, no zároveň musíš chváliť a ospevovať jeho prednosti. Nie je tento trik tradičnou satanovou metódou? (Áno.) Teraz sa pozrime, aké ďalšie slová a výrazy satana umožňujú človeku vidieť jeho skrytú tvár. Prečítajme si ešte niečo z Písma.

3. Rozhovor medzi satanom a Bohom Jahvem

Jób 1, 6-11 A prišiel deň, keď sa Boží synovia postavili pred Jahveho a prišiel medzi nimi aj satan. A Jahve sa spýtal satana: „Odkiaľ prichádzaš?“ Vtedy odpovedal satan Jahvemu a riekol: „Chodím sem a tam po zemi, kráčam hore a dole po nej.“ A Jahve sa spýtal satana: „Videl si Môjho služobníka Jóba? Veď nieto takého človeka na zemi, dokonalého a spravodlivého, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlému.“ A satan odpovedal Jahvemu: „Či sa Jób bojí Boha len tak, pre nič, za nič? Či si neurobil plot okolo neho a jeho domu a okolo všetkého, čo má po svojom boku? Požehnal si dielo jeho rúk a jeho majetok sa v krajine zväčšil. Teraz však vystri ruku a dotkni sa všetkého, čo má, a bude ťa preklínať do tváre.“

Jób 2, 1-5 A opäť prišiel deň, keď sa Boží synovia postavili pred Jahveho a prišiel medzi nimi aj satan. A Jahve sa spýtal satana: „Odkiaľ prichádzaš?“ Vtedy odpovedal satan Jahvemu a riekol: „Chodím sem a tam po zemi, kráčam hore a dole po nej.“ A Jahve sa spýtal satana: „Videl si Môjho služobníka Jóba? Veď nieto takého človeka na zemi, dokonalého a spravodlivého, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlému. A on sa stále drží svojej bezúhonnosti, hoci si ma pohnal proti nemu, aby som ho bez príčiny zničil.“ A satan odpovedal Jahvemu: „Kožu za kožu, áno, všetko, čo človek má, dá za svoj život. Ale teraz vystri ruku, dotkni sa jeho kostí a jeho mäsa, a bude ťa preklínať do tváre.“

Tieto dve pasáže sú výlučne rozhovorom medzi Bohom a satanom. Zaznamenávajú, čo povedal Boh a čo satan. Boh toho veľa nepovedal a hovoril veľmi jednoducho. Môžeme v Jeho jednoduchých slovách vidieť Božiu svätosť? Niektorí povedia, že to nie je také ľahké. Vidíme satanovu ohavnosť v jeho odpovediach? Najprv sa pozrime, akú otázku položil Boh Jahve satanovi. „Odkiaľ prichádzaš?“ Nie je to priamočiara otázka? Je v nej nejaký skrytý význam? Nie, je to len priama otázka. Ako by ste mi odpovedali, keby som sa vás opýtal: „Odkiaľ prichádzaš?“ Je to ťažká otázka? Povedali by ste: „Chodím sem a tam, kráčam hore a dole“? (Nie.) Takto by ste neodpovedali. Aký máte teda pocit, keď vidíte, že satan takto odpovedá? (Máme pocit, že sa správa absurdne, ale aj zákerne.) Dokážete zistiť, čo cítim ja? Vždy keď vidím tieto slová satana, som zhnusený, pretože rozpráva, no jeho slová nemajú jadro. Odpovedal satan na otázku Boha? Nie, jeho slová neboli odpoveďou, nič nevyjadrili. Neboli odpoveďou na otázku Boha. „Chodím sem a tam po zemi, kráčam hore a dole po nej.“ Ako rozumieš týmto slovám? Odkiaľ vlastne satan prichádza? Dostali ste odpoveď na túto otázku? (Nie.) V tom spočíva „genialita“ satanových ľstivých plánov – nikomu nedovolí odhaliť, čo vlastne hovorí. Po vypočutí týchto slov stále nedokážeš rozlíšiť, čo povedal, hoci odpovedal. Satan si však myslí, že odpovedal perfektne. Ako sa cítiš? Si zhnusený? (Áno.) Odrazu pociťuješ znechutenie nad týmito slovami. Satanove slová majú určitú charakteristiku – po jeho slovách si škrabeš hlavu a nie si schopný vnímať ich pôvod. Satan má niekedy svoje motívy a hovorí zámerne, a niekedy ho vedie jeho prirodzenosť a slová vychádzajú rovno z jeho úst spontánne. Satan tieto slová dlho nezvažuje, vyslovuje ich bez rozmýšľania. Keď sa ho Boh opýtal, odkiaľ prichádza, odpovedal niekoľkými nejednoznačnými slovami. Si veľmi zaskočený a nikdy sa presne nedozvieš, odkiaľ satan prichádza. Je medzi vami niekto, kto takto rozpráva? Čo je to za reč? (Je nejednoznačná a nedáva určitú odpoveď.) Akými slovami by sme mali opísať takúto reč? Odpútava pozornosť a je zavádzajúca. Povedzme, že niekto nechce, aby ostatní vedeli, čo včera robil. Opýtaš sa ho: „Včera som ťa videl. Kam si šiel?“ Nepovie ti priamo, kam šiel. Namiesto toho povie: „To bol včera deň. Unavil som sa ako kôň!“ Odpovedal na tvoju otázku? Áno, nedal ti však odpoveď, ktorú si chcel. V tomto spočíva „geniálnosť“ ľstivej ľudskej reči. Nikdy nezistíš, čo mal na mysli, ani nepostrehneš zdroj či zámer jeho slov. Nevieš, čomu sa chce vyhnúť, pretože vo svojom srdci má svoj vlastný príbeh – toto je zákerné konanie. Je medzi vami niekto, kto tiež často takto rozpráva? (Áno.) Aký je váš zámer? Ide vám občas o to, aby ste chránili svoje vlastné záujmy, zachovali si hrdosť, postavenie a imidž, ochránili tajomstvá zo svojho súkromného života? Nech je váš zámer akýkoľvek, nemožno ho oddeliť od vašich záujmov – je s nimi spojený. Nie je toto prirodzenosť človeka? Všetci, ktorí majú takúto prirodzenosť, sú v blízkom vzťahu so satanom alebo sú dokonca jeho rodina. Môžeme to takto povedať, či nie? Keď to zovšeobecníme, takýto prejav je odporný a odpudivý. Aj vy sa teraz cítite zhnusení, však̆že? (Áno.)

Pozrime sa teraz na nasledujúce verše. Satan znova odpovedá na otázku Jahveho a vraví: „Či sa Jób bojí Boha len tak, pre nič, za nič?“ Začína útočiť na to, ako Jahve

posudzuje Jóba, a v tomto útoku cítiť nepriateľstvo. „Či si neurobil plot okolo neho a jeho domu a okolo všetkého, čo má po svojom boku?“ Satan takto chápe a hodnotí Jahveho dielo na Jóbovi. Hodnotí to slovami: „Požehnal si dielo jeho rúk a jeho majetok sa v krajine zväčšil. Teraz však vystri ruku a dotkni sa všetkého, čo má, a bude ťa preklínať do tváre.“ Satan vždy hovorí nejednoznačne, no v tomto prípade hovorí do určitej miery jasne. Avšak jeho slová, hoci ich hovorí do určitej miery jasne, sú útokom, rúhaním a činom vzdoru voči Bohu Jahvemu, voči samotnému Bohu. Aký máte pocit, keď počujete tieto slová? Pociťujete odpor? Dokážete odhaliť satanove úmysly? Satan v prvom rade odmieta to, ako Jahve posudzuje Jóba – človeka, ktorý sa bojí Boha a vyhýba sa zlu. Potom odmieta všetko, čo Jób hovorí a robí, čo znamená, že odmieta jeho strach z Jahveho. Nevyjadruje tým obvinenie? Satan obviňuje, odmieta a spochybňuje všetko, čo Jahve robí a hovorí. Neveriac hovorí: „Keď hovoríš takéto veci, ako je potom možné, že som to nevidel? Dal si mu toľko požehnaní, tak ako to, že sa Ťa nebojí?“ Nie je to odmietanie všetkého, čo Boh robí? Obviňovanie, odmietanie, rúhanie – nie sú satanove slová útokom? Nie sú skutočným vyjadrením toho, čo si vo svojom srdci myslí? Tieto slová určite nie sú rovnaké ako slová, ktoré si teraz prečítame: „Chodím sem a tam po zemi, kráčam hore a dole po nej.“ Sú úplne iné. Týmito slovami satan úplne obnažuje obsah svojho srdca – svoj postoj voči Bohu a odpor k Jóbovej bázni pred Bohom. Keď sa to stane, jeho zlovoľná a zlá prirodzenosť sa úplne odhalia. Nenávidí tých, ktorí sa boja Boha, nenávidí tých, ktorí sa vyhýbajú zlu a ešte viac nenávidí Jahveho za to, že človeku dáva požehnania. Chce túto príležitosť využiť na zničenie Jóba, ktorého Boh pozdvihol vlastnou rukou. Chce ho zničiť a hovorí: „Jób sa Ťa bojí a vyhýba sa zlu. Ja to vidím inak.“ Používa rôzne spôsoby, aby Jahveho vyprovokoval a pokúšal, a rôzne úskoky, aby mu Boh Jahve vydal Jóba a on s ním mohol bezhlavo manipulovať, ubližovať mu a zle s ním zaobchádzať. Chce túto príležitosť využiť, aby tohto – v očiach Boha spravodlivého a dokonalého človeka – zničil. Má satan takéto srdce len v dôsledku chvíľkového impulzu? Nie. Pripravoval to dlho. Keď Boh koná svoje dielo, stará sa o človeka a díva sa na neho, a keď si ho obľúbi a schvaľuje ho, satan je mu v pätách v snahe podviesť ho a spôsobiť mu ujmu. Keď si Boh želá tohto človeka získať, satan urobí všetko, čo je v jeho moci, aby Bohu prekážal, a na to, aby dosiahol svoj skrytý cieľ, používa rôzne zlé činy s úmyslom pokúšať, vyrušiť a poškodiť dielo Boha. Aký je to cieľ? Nechce, aby Boh niekoho získal; chce sa zmocniť tých, ktorých si chce získať Boh, chce ich ovládať, prevziať nad nimi moc, aby ho uctievali, aby sa k nemu pridali pri páchaní zlých skutkov a odporovali Bohu. Nie je to satanov nepoctivý motív? Často hovoríte, aký je satan zlý, nedobrý, ale videli ste ho? Vidíte, aké zlé je ľudstvo; nevideli ste však, aký zlý je skutočný satan. Pokiaľ však ide o Jóba, jasne ste videli, aký je satan zlý. Táto záležitosť úplne odhalila ohavnú tvár satana a jeho podstatu. Súperí s Bohom, plazí sa za Ním s cieľom zničiť celé dielo, ktoré chce Boh vykonať, zmocniť sa tých, ktorých chce Boh získať, a ovládať ich, úplne ich vyhubiť. Ak nebudú vyhubení, stanú sa majetkom satana, aby ich využil – to je jeho cieľ. A čo robí Boh? Boh v tejto pasáži povie len

jednoduchú vetu; neexistuje záznam o ničom inom, čo by urobil Boh. Vidíme však, že existuje mnoho ďalších záznamov o tom, čo robí a hovorí satan. V nasledujúcej pasáži Písma sa Jahve pýta satana: „Odkiaľ prichádzaš?“ Aká je satanova odpoveď? (Je to stále: „Chodím sem a tam po zemi, kráčam hore a dole po nej.“) Je to stále tá istá veta. Stala sa satanovým heslom, jeho vizitkou. Ako je to možné? Nie je satan protivný? Určite stačí, keď túto odpornú vetu vysloví len raz. Prečo ju satan stále opakuje? Dokazuje to jednu vec – satanova prirodzenosť je nemenná. Nemôže používať pretvárku, aby skryl svoju škaredú tvár. Boh mu položí otázku a on na ňu takto odpovedá. Keďže je to tak, predstavte si, ako potom musí zaobchádzať s ľuďmi! Satan sa Boha neobáva, nebojí sa Ho a neposlúcha Ho. A tak sa odváži byť pred Bohom úmyselne opovážlivý a pomocou tých istých slov otázku Boha odbije, opakovane na ňu odpovedá rovnako, pokúša sa ju využiť na to, aby Boha zmiatol – toto je škaredá tvár satana. Neverí vo všemohúcnosť Boha, neverí v autoritu Boha a určite nie je ochotný podriadiť sa nadvláde Boha. Je neustále proti Bohu, neustále útočí na všetko, čo Boh robí, snaží sa zmariť všetko, čo Boh vykoná – toto je jeho diabolský cieľ.

Ako je zaznamenané v Knihe Jóbovej, tieto dva úryvky satanovej reči, ktoré satan vyslovil, a veci, ktoré satan urobil, vyjadrujú jeho odpor voči Bohu počas Jeho šesťtisícročného plánu riadenia – tu sa ukazuje pravá tvár satana. Videl si slová a skutky satana v skutočnom živote? Keď ich uvidíš, možno ich nebudeš považovať za veci, ktoré vyslovil satan, ale za veci vyslovené človekom. Čo to vlastne symbolizuje, keď takéto veci hovorí človek? Satana. A aj keď to rozpoznáš, stále nebudeš vnímať, že to skutočne hovorí satan. No tu a teraz si jednoznačne videl, čo povedal sám satan. Teraz jednoznačne, krištáľovo čisto rozumieš ohavnej tvári a zlu satana. Sú teda tieto dve pasáže, ktoré povedal satan, užitočné pre to, aby pomohli ľuďom v dnešnej dobe získať poznatky o satanovej prirodzenosti? Stojí za to starostlivo si uchovať tieto dve pasáže, aby ľudstvo bolo dnes schopné rozpoznať satanovu ohavnú tvár, rozpoznať jeho pôvodnú, pravú tvár? Aj keď sa to možno nezdá byť vhodné, tieto slová môžeme považovať za presné. Toto je skutočne jediný spôsob, akým môžem vyjadriť túto myšlienku, a ak tomu dokážete porozumieť, stačí to. Satan zas a znova útočí na veci, ktoré robí Jahve, viní Jóba pre jeho strach z Boha Jahveho. Satan sa pokúša rôznymi spôsobmi Jahveho vyprovokovať a dosiahnuť, aby Jahve prehliadol to, že Jóba pokúša. Jeho slová majú preto veľmi provokatívny charakter. Povedzme Mi teda, môže Boh po tom, ako satan vysloví tieto slová, jasne vidieť, čo chce satan urobiť? (Áno.) Môže v Božom srdci tento človek Jób, na ktorého sa Boh díva – tento služobník Boha, ktorého Boh považuje za spravodlivého človeka, dokonalého človeka – odolať takémuto pokušeniu? (Áno.) Prečo si tým je Boh taký istý? Skúma Boh vždy srdce človeka? (Áno.) Dokáže aj satan skúmať srdce človeka? Satan to nedokáže. Aj keby videl tvoje srdce, jeho zlá prirodzenosť by mu nikdy nedovolila uveriť, že svätosť je svätosť alebo že úbohosť je úbohosť. Zlý satan si nikdy nebude ceniť nič, čo je sväté, spravodlivé alebo jasné. Satan si nedokáže pomôcť a musí neúnavne konať v súlade so svojou

prirodzenosťou, svojím zlom a pomocou svojich obvyklých metód. Ani za cenu toho, že ho Boh potrestá alebo zničí, neváha a tvrdošijne Bohu odporuje – toto je zlo, toto je satanova prirodzenosť. A tak v tejto pasáži satan hovorí: „Kožu za kožu, áno, všetko, čo človek má, dá za svoj život. Ale teraz vystri ruku, dotkni sa jeho kostí a jeho mäsa, a bude ťa preklínať do tváre.“ Satan si myslí, že človek sa Boha bojí, lebo od neho získal mnoho výhod. Človek získava od Boha výhody, a tak hovorí, že Boh je dobrý. Človek sa však Boha nebojí preto, lebo Boh je dobrý, ale len preto, lebo získava toľko výhod. Keď mu raz Boh tieto výhody odoberie, potom Boha zanechá. Satan vo svojej zlej prirodzenosti neverí, že ľudské srdce sa môže skutočne Boha báť. Pre svoju zlú prirodzenosť nevie, čo je svätosť, a už vôbec nie, čo je bázeň. Nevie, čo je to poslúchať Boha alebo sa Ho báť. Keďže tieto veci nepozná, myslí si, že ani človek sa nemôže Boha báť. Povedzte Mi, nie je satan zlý? S výnimkou našej cirkvi žiadne náboženstvá a denominácie alebo náboženské a spoločenské skupiny neveria v existenciu Boha, a už vôbec neveria, že Boh sa stal telom a koná dielo súdu, takže si myslia, že to, v čo veríš, nie je Boh. Promiskuitný človek sa pozerá okolo seba a všetkých ostatných vníma ako promiskuitných, rovnakých ako je on. Klamár sa pozerá okolo seba a vidí len nečestnosť a lži. Zlý človek vníma všetkých ostatných ako zlých a chce bojovať s každým, koho vidí. Tí, ktorí sú čestní, vnímajú všetkých ostatných ako čestných, takže ich vždy podvedú, oklamú a oni s tým nemôžu nič urobiť. Tieto príklady uvádzam preto, aby som posilnil vaše presvedčenie – zlá prirodzenosť satana nie je prchavým nutkaním alebo podmienená okolnosťami, nie je ani dočasným prejavom vyplývajúcim z nejakého dôvodu alebo kontextu. Vôbec nie! Satan si jednoducho nemôže pomôcť, musí byť taký! Nemôže urobiť nič dobré. Aj keď hovorí niečo, čo sa príjemne počúva, je to len preto, aby ťa zviedol. Čím sú jeho slová príjemnejšie, ohľaduplnejšie, jemnejšie, tým zákernejšie sú zlomyseľné úmysly, ktoré sa za nimi skrývajú. Akú tvár, akú prirodzenosť ukazuje satan v týchto dvoch pasážach? (Úskočnú, zlomyseľnú a zlú.) Hlavnou charakteristikou satana je zlo; je v prvom rade zlý a zlomyseľný.

Po našej rozprave o satanovi sa teraz venujme rozprávaniu o našom Bohu. Počas Božieho šesťtisícročného plánu riadenia bolo v Biblii zaznamenané len veľmi málo z Jeho priamej reči a tá, ktorá bola zaznamenaná, je veľmi jednoduchá. Začnime teda na začiatku. Boh stvoril človeka a odvtedy usmerňuje život ľudstva. Či už dával ľudstvu požehnania, vytváral pre človeka zákony a prikázania alebo určoval rôzne pravidlá pre život, viete, aký bol Jeho zámer, keď tieto veci vykonával? Po prvé, môžete s istotou povedať, že všetko, čo Boh robí, je pre dobro ľudstva? Tieto slová sa vám môžu zdať veľkolepé a prázdne, no nemyslíte si po preskúmaní podrobností, že všetko, čo Boh robí, je kvôli tomu, aby človeka viedol a usmerňoval k normálnemu životu? Či už je to snaha, aby sa človek riadil Jeho pravidlami alebo dodržiaval Jeho zákony, cieľom Boha je dosiahnuť, aby človek neklesol a neuctieval satana, aby mu satan neublížil; to je úplný základ a to robil aj na samom začiatku. Úplne na začiatku, keď človek nerozumel Božej vôli, vytvoril Boh niekoľko jednoduchých zákonov a pravidiel a vydal ustanovenia, ktoré

pokrývali každú predstaviteľnú záležitosť. Tieto ustanovenia sú jednoduché, no je v nich obsiahnutá Božia vôľa. Boh si ľudstvo cení, opatruje ho a vrúcne ho miluje. Môžeme teda povedať, že Jeho srdce je svätý? Môžeme povedať, že Jeho srdce je čisté? (Áno.) Má Boh nejaké vedľajšie úmysly? (Nie.) Je teda tento Jeho cieľ správny a pozitívny? Všetky ustanovenia, ktoré Boh počas svojho diela vytvoril, majú na človeka pozitívny vplyv a ukazujú mu cestu. Sú teda v Božej mysli nejaké myšlienky, ktoré slúžia v Jeho vlastný prospech? Má Boh nejaké ďalšie ciele, pokiaľ ide o človeka? Chce Boh človeka nejakým spôsobom využiť? Ani zďaleka nie. Boh koná tak, ako hovorí, a Jeho slová a činy zodpovedajú myšlienkam v Jeho srdci. Nemá žiadny poškvrnený zámer, žiadne myšlienky, ktoré by slúžili v Jeho prospech. Nič nerobí pre seba; všetko, čo robí, robí pre človeka, bez akýchkoľvek osobných cieľov Hoci má plány a úmysly, ktoré kladie na človeka, žiadny z nich nie je pre Neho samotného. Všetko, čo robí, robí výlučne pre ľudstvo, aby ho ochránil, aby nezišlo z cesty. Nie je teda toto Jeho srdce vzácne? Vidíš čo i len najmenší náznak takéhoto vzácneho srdca v satanovi? V satanovi nemôžeš vidieť ani len nepatrnú stopu po takomto srdci, vôbec ho nevidíš. Všetko, čo Boh robí, sa zjavuje prirodzene. Teraz sa pozrime na spôsob, akým Boh koná; ako koná svoje dielo? Berie tieto zákony a svoje slová a pevne ich omotáva okolo hlavy každého človeka ako rituálnu kovovú obruč[a] a ukladá ich každému človeku? Koná takýmto spôsobom? (Nie.) Tak akým spôsobom koná? Zastrašuje? Chodí okolo horúcej kaše, keď k vám hovorí? (Nie.) Keď nerozumieš pravde, ako ťa Boh vedie? Zasvieti na teba svetlo, jasne ti povie, že takéto konanie nie je v súlade s pravdou, a potom ti povie, čo by si mal urobiť. Aký je podľa teba na základe týchto spôsobov, ktorými Boh koná, tvoj vzťah s Bohom? Máš pocit, že Boh je nedosiahnuteľný? (Nie.) Aký máš teda pocit, keď vidíš tieto spôsoby, ktorými Boh koná? Božie slová sú mimoriadne skutočné a Jeho vzťah s človekom je mimoriadne normálny. Boh je k tebe výnimočne blízko; medzi tebou a Bohom nie je žiadna vzdialenosť. Keď ťa usmerňuje, keď ťa zabezpečuje, pomáha ti a podporuje ťa, cítiš, aký je láskavý, cítiš úctu, ktorú vzbudzuje, aký je milý, pociťuješ Jeho teplo. Akú metódu však používa, keď ti vyčíta skazenosť alebo ťa súdi a disciplinuje za to, že Mu vzdoruješ? Vyčíta ti to slovami? Disciplinuje ťa prostredníctvom tvojho okolia, ľudí, záležitostí a vecí? (Áno.) V akom rozsahu ťa disciplinuje? Disciplinuje Boh človeka v rovnakej miere, do akej satan človeku ubližuje? (Nie, Boh človeka disciplinuje len v rozsahu, ktorý človek môže vydržať.) Boh pracuje jemným, miernym, milujúcim a starostlivým spôsobom – spôsobom, ktorý je mimoriadne premyslený a správny. Jeho spôsoby v tebe nevyvolávajú intenzívne emocionálne reakcie typu „Boh mi musí dovoliť urobiť toto“ alebo „Boh mi musí dovoliť urobiť tamto“. Boh v tebe nikdy nevyvoláva také

[a] „Rituálna kovová obruč“ je obruč, ktorú používal mních Tang Sanzang v čínskej novele Cesta na západ. Používal ju na to, aby mal vo svojej moci Suna Wukonga. Kovovú obruč mu pripevnil okolo hlavy, čo mu spôsobovalo akútne bolesti hlavy, a takto ho mal vo svojej moci. Stala sa z toho metafora opisujúca niečo, čo človeka zväzuje.

duševne alebo emocionálne silné pocity, ktoré robia veci neznesiteľnými. Nie je to tak? Dokonca aj keď prijmeš Božie slová súdu a napomínania, ako sa potom cítiš? Ako sa cítiš, keď chápeš autoritu a moc Boha? Cítiš, že Boh je božský a nedotknuteľný? Cítiš vtedy, že medzi tebou a Bohom je diaľka? Pociťuješ, aký je Boh hrozivý? Nie – pred Bohom pociťuješ skôr bázeň. Necítia ľudia všetky tieto veci pre Božie dielo? Mali by tieto pocity, keby to bol satan, kto koná dielo? Vôbec nie. Boh používa svoje slová, svoju pravdu a svoj život, aby človeka neustále zabezpečoval, aby ho podporoval. Keď je človek slabý, keď sa cíti skľúčene, Boh mu určite nepovie tvrdé slová: „Nebuď skľúčený. Kvôli čomu by si mal byť skľúčený? Prečo si slabý? Aký máš dôvod byť slabý? Vždy si taký slabý a negatívny! Aký zmysel má to, že si nažive? Proste zomri a bude koniec!“ Koná Boh takto? (Nie.) Má Boh autoritu konať takýmto spôsobom? Áno, má. Napriek tomu takto nekoná. Dôvodom, prečo takto nekoná, je Jeho podstata, podstata svätosti Boha. Jeho lásku k človeku, to, ako si ho cení a opatruje, nemožno jasne vyjadriť len jednou alebo dvomi vetami. Nie je to niečo, čo by priniesla ľudská chvála, ale niečo, čo Boh prináša do konkrétnej praxe; je to zjavenie Božej podstaty. Môžu všetky tieto spôsoby, ktorými Boh koná, zapríčiniť, že človek uvidí svätosť Boha? Pokiaľ ide o všetky tieto spôsoby, ktorými Boh koná, vrátane dobrých Božích úmyslov a účinkov, ktoré chce, aby na človeka pôsobili, rôznych spôsobov, ktoré si osvojuje, aby pôsobil na človeka, dielo, ktoré vykonáva, a to, čo chce, aby človek pochopil – videli ste v dobrých Božích úmysloch nejaké zlo alebo klamstvo? (Nie.) Môžeme teda vo všetkom, čo Boh robí, čo hovorí, čo si vo svojom srdci myslí, ako aj v podstate, ktorú zjavuje, nazvať Boha svätým? (Áno.) Videl človek niekedy túto svätosť vo svete alebo v sebe samotnom? Videl si ju okrem Boha v nejakej ľudskej bytosti alebo v satanovi? (Nie.) Môžeme na základe našej doterajšej rozpravy nazývať Boha jedinečným, samotným svätým Bohom? (Áno.) Všetko, čo Boh dáva človeku, vrátane svojich slov, rozličných spôsobov, ktorými Boh na človeka pôsobí, slov, ktoré človeku hovorí, toho, čo mu pripomína, radí a k čomu ho nabáda, pochádza z jedinej podstaty – zo svätosti Boha. Keby takýto svätý Boh neexistoval, žiadny človek by nemohol zaujať Jeho miesto a konať dielo, ktoré koná On. Uvažovali ste niekedy o tom, v akej situácii by ste všetci dnes boli, keby Boh týchto ľudí úplne odovzdal satanovi? Sedeli by ste všetci tu, celí a neporušení? Aj vy by ste povedali: „Chodím sem a tam po zemi, kráčam hore a dole po nej“? Boli by ste takí bezočiví, drzo sebaistí a plní pýchy, že by ste tieto slová vyslovili a bez hanby by ste sa pred Bohom vystatovali? Jednoznačne áno, bez tieňa pochybnosti! Vďaka satanovmu postoju k človeku môže človek vidieť, že satanova prirodzenosť-podstata je úplne iná než Božia. Kvôli čomu je satanova podstata opakom svätosti Boha? (Pre satanove zlo.) Satanova zlá prirodzenosť je opakom svätosti Boha. Dôvod, prečo väčšina ľudí nerozpozná toto zjavenie Boha a túto podstatu Božej svätosti, spočíva v tom, že žijú v moci satana, v jeho skazenosti a v jeho životnom priestore. Nevedia, čo je to svätosť, či ako ju definovať. Aj keď vnímaš svätosť Boha, stále ju nevieš s istotou definovať ako svätosť Boha. Ide o nesúlad v rámci ľudského poznania Božej svätosti.

Čo charakterizuje dielo satana na človeku? Mali by ste byť schopní to zistiť z vlastných skúseností – je to satanova typická vlastnosť, vec, ktorú robí opakovane, ktorú sa pokúša urobiť s každým jedným človekom. Možno túto vlastnosť nevidíte, a tak nemáte pocit, že satan je taký strašný a protivný. Vie niekto, aká je to vlastnosť? (Zvádza, vábi a pokúša človeka.) Správne, toto je niekoľko spôsobov, ako sa táto vlastnosť prejavuje. Okrem toho človeka podvádza, útočí na neho a obviňuje ho – toto sú všetko jej prejavy. Sú ešte nejaké ďalšie? (Hovorí lži.) Podvádzanie a klamanie sú pre satana úplne prirodzené. Tieto veci robí často. Ďalej je to komandovanie ľudí, provokovanie, donucovanie, rozkazovanie a násilné zmocňovanie sa ľudí. Teraz vám opíšem niečo, z čoho vám budú stáť vlasy dupkom, neurobím to však preto, aby som vás vystrašil. Boh koná na človeku dielo a stará sa o neho svojím postojom i srdcom. Satan si naopak človeka vôbec neváži a všetok svoj čas trávi premýšľaním o tom, ako človeku ublížiť. Nie je to tak? Keď rozmýšľa, ako človeku ublížiť, je jeho stav mysle v stave pohotovosti? (Áno.) Takže pokiaľ ide o satanovo dielo na človeku, mám dve frázy, ktoré dostatočne opisujú zlo a zlomyseľnosť satana a vďaka ktorým budete môcť skutočne spoznať jeho odpornosť: svojím prístupom k človeku sa satan chce človeka vždy násilne zmocniť a každého jedného získať, a to v takom rozsahu, aby mohol nad človekom získať úplnú kontrolu, ťažko mu ublížiť a takto dosiahnuť svoj cieľ a naplniť svoje neskrotné ambície. Čo znamená „násilne sa zmocniť“? Je to niečo, čo sa deje s tvojím súhlasom alebo bez neho? Deje sa to s tvojím vedomím alebo bez neho? Odpoveď je, že sa to deje úplne bez tvojho vedomia! Stáva sa to v situáciách, keď si to neuvedomuješ, možno ti dokonca ani nič nepovie alebo neurobí, bez náznakov, bez kontextu – proste ťa obkľúči, obkolesí. Hľadá príležitosť, ktorú by mohol využiť, a potom sa ťa násilne zmocní, vlastní ťa, čím dosiahne svoj cieľ – získať nad tebou úplnú kontrolu a ublížiť ti. Toto je najtypickejší úmysel a správanie satana v jeho snahe vytrhnúť ľudstvo z rúk Boha. Ako sa cítite, keď to počujete? (Vydesení a v srdciach pociťujeme strach.) Cítite sa zhnusení? (Áno.) Keď cítite toto zhnusenie, myslíte si, že satan je nehanebný? Keď si myslíte, že satan je nehanebný, cítite potom znechutenie z tých ľudí okolo vás, ktorí vás chcú vždy ovládať a majú neskrotné ambície, pokiaľ ide o postavenie a záujmy? (Áno.) Aké metódy teda satan používa, aby sa človeka násilne zmocnil a vlastnil ho? Je vám to jasné? Keď počujete tieto dva pojmy – „násilné zmocnenie sa“ a „vlastnenie“, pociťujete znechutenie a vnímate v týchto slovách zlo. Satan ťa bez tvojho súhlasu alebo vedomia opantá, násilne sa ťa zmocní a skazí ťa. Čo cítiš vo svojom srdci? Cítiš odpor a zhnusenie? (Áno.) Keď pre tieto spôsoby satana pociťuješ odpor a zhnusenie, čo cítiš k Bohu? (Vďačnosť.) Vďačnosť Bohu za to, že ťa zachránil. Máš teda teraz, v tejto chvíli, túžbu alebo vôľu dovoliť Bohu, aby prevzal a ovládal všetko, čo máš a čím si? (Áno.) V akom kontexte takto odpovedáš? Hovoríš „áno“, pretože sa bojíš toho, že sa ťa násilne zmocní satan a bude ťa vlastniť? (Áno.) Nesmieš takto zmýšľať, nie je to správne. Neboj sa, pretože Boh je tu. Nemáš sa čoho báť. Keď porozumieš zlej podstate satana, mal by si presnejšie rozumieť Božej láske, Božím dobrým úmyslom, Božiemu súcitu a tolerancii

voči človeku a Jeho spravodlivej povahe. Satan je taký nenávistný, no ak to v tebe stále nevyvoláva lásku k Bohu, a to, že sa na Boha môžeš spoliehať a dôverovať Mu, čo si potom za človeka? Si ochotný dovoliť satanovi, aby ti tak ublížil? Po tom, čo sme videli zlo a ohavnosť satana, obrátime sa a pozrieme sa na Boha. Zmenilo sa teraz tvoje poznanie Boha? Môžeme povedať, že Boh je svätý? Môžeme povedať, že je bezchybný? „Boh je jedinečná svätosť“ – môže Boh spĺňať toto označenie? (Áno.) Nie je len samotný Boh tým, kto na svete a medzi všetkými vecami dokáže naplniť to, ako Mu človek rozumie? (Áno.) Čo presne teda Boh dáva človeku? Dáva ti len trochu starostlivosti, záujmu a pozornosti bez toho, aby si si to uvedomoval? Čo dal Boh človeku? Boh dal človeku život, dal mu všetko a toto všetko mu poskytuje bezpodmienečne, bez toho, aby niečo požadoval, bez akéhokoľvek skrytého motívu. Používa pravdu, svoje slová a svoj život, aby človeka viedol a usmerňoval, aby ho zbavil ubližovania zo strany satana, jeho pokušení a presviedčania. Človeku umožňuje jasne vidieť zlú prirodzenosť satana a jeho ohavnú tvár. Sú Božia láska a starosť o ľudstvo pravé? Je to niečo, čo môže zažiť každý z vás? (Áno.)

Pozrite sa späť na svoj doterajší život a na všetko dielo, ktoré na tebe Boh vykonal počas rokov tvojej viery. Či už sú pocity, ktoré to v tebe vyvoláva, hlboké alebo plytké, nie je to vec, ktorá bola pre teba zo všetkého najnutnejšia? Nebolo to to, čo si najviac potreboval získať? (Áno.) Nie je to pravda? Nie je to život? (Áno.) Osvietil ťa Boh niekedy a potom ťa požiadal, aby si Mu za všetko, čo ti dal, dal niečo na oplátku? (Nie.) Aký je teda Boží zámer? Prečo to Boh robí? Má za cieľ zmocniť sa ťa? (Nie.) Chce Boh zasadnúť na svoj trón v srdci človeka? (Áno.) Aký je teda rozdiel medzi Bohom, ktorý sadá na svoj trón, a násilným zmocnením zo strany satana? Boh chce získať srdce človeka, chce sa zmocniť jeho srdca – čo to znamená? Znamená to, že chce, aby sa ľudia stali Jeho bábkami, Jeho strojmi? (Nie.) Aký je teda Boží zámer? Je nejaký rozdiel medzi tým, že Boh sa chce zmocniť srdca človeka, a tým, že satan sa chce človeka násilne zmocniť a vlastniť ho? (Áno.) Aký je to rozdiel? Môžete Mi to jasne povedať? (Satan to robí pomocou sily, zatiaľ čo Boh nechá človeka, aby to urobil dobrovoľne.) Je toto ten rozdiel? Na čo používa Boh tvoje srdce? A na čo sa ťa zmocní? Ako vo svojich srdciach rozumiete vete „Boh sa zmocní srdca človeka“? Naše rozprávanie o Bohu na tomto mieste musí byť spravodlivé, inak mu ľudia budú vždy rozumieť nesprávne a budú si myslieť: „Boh sa ma chce vždy zmocniť. Na čo sa ma chce zmocniť? Nechcem, aby sa ma zmocnil, chcem byť sám sebe pánom. Hovoríš, že satan sa zmocňuje ľudí. Nie je to tak v oboch prípadoch? Nechcem nikomu dovoliť, aby sa ma zmocnil. Ja som ja!“ Aký je v tom rozdiel? Zamyslite sa nad tým trochu. Pýtam sa vás, je to len prázdna fráza, keď povieme, že „Boh sa zmocňuje človeka“? Nie je to tak, že keď sa Boh zmocní človeka, žije v tvojom srdci a ovláda každé tvoje slovo a každý tvoj pohyb? Keď ti povie, aby si si sadol, neodvážiš sa stáť? Keď ti povie, aby si išiel na východ, neodvážiš sa ísť na západ? Týka sa toto „zmocnenie sa“ niečoho v tomto zmysle? (Nie, netýka. Boh chce, aby človek žil to, čo Boh má a čím je.) Aký účinok mali mať na človeka všetky slová,

ktoré Boh povedal, počas rokov, keď človeka vo svojom diele na ňom až do dnešnej poslednej etapy riadil? Zdá sa, že doslovný význam slov „Boh sa zmocňuje srdca človeka“ spočíva v tom, že Boh si vezme srdce človeka a zmocní sa ho, žije v ňom a viac nevyjde von. Stane sa pánom človeka a dokáže svojvoľne dominovať srdcu človeka a manipulovať s ním, takže človek musí urobiť čokoľvek, čo mu Boh povie. V tomto zmysle by sa mohlo zdať, že sa každý človek môže stať Bohom a vlastniť Jeho podstatu a povahu. Mohol by v takom prípade aj človek vykonávať Božie skutky? Dá sa pojem „zmocnenie sa“ vysvetliť týmto spôsobom? (Nie.) Čo to teda je? Opýtam sa vás: Sú všetky slová a pravda, ktorú Boh dáva človeku, zjavením Božej podstaty a toho, čo má a čím je? (Áno.) To je určite pravda. Je však nevyhnutné, aby samotný Boh praktizoval a vlastnil všetky slová, ktoré dáva človeku? Porozmýšľajte o tom trochu. Keď Boh súdi človeka, prečo ho súdi? Ako vznikli tieto slová? Aký je obsah slov, ktoré Boh hovorí, keď človeka súdi? Na čom sú založené? Sú založené na skazenej povahe človeka? (Áno.) Vychádza teda účinok dosiahnutý Božím súdom nad človekom z Božej podstaty? (Áno.) Je teda „zmocnenie sa človeka“ len prázdnou frázou? Určite nie. Tak prečo Boh hovorí tieto slová človeku? Aký má zámer, keď ich vyslovuje? Chce tieto slová použiť, aby slúžili ako život človeka? (Áno.) Boh chce použiť celú pravdu, ktorú vyslovil v týchto slovách, aby pôsobila ako život človeka. Keď človek prijme celú túto pravdu a Božie slovo a premení ich na svoj vlastný život, môže potom poslúchať Boha? Môže sa potom báť Boha? Môže sa potom vyhýbať zlu? Keď sa človek dostane do tohto bodu, môže potom poslúchať Božiu zvrchovanosť a plán? Je potom človek v pozícii, aby sa podriadil autorite Boha? Keď ľudia ako Jób alebo Peter dosiahnu koniec svojej cesty, keď ich život možno považovať za zrelý, keď Bohu skutočne rozumejú – môže ich satan stále odviesť? Môže sa ich ešte stále zmocniť? Môže ich stále násilne ovládnuť? (Nie.) Aký je to teda človek? Je to niekto, koho Boh úplne získal? (Áno.) Ako v tomto zmysle vnímate človeka, ktorého Boh úplne získal? Z Božej perspektívy a za týchto okolností sa už Boh zmocnil srdca tohto človeka. Čo ale tento človek pociťuje? Je to tak, že Božie slovo, Božia autorita a Božia cesta sa v človeku stanú životom, a že tento život sa potom zmocní celej bytosti človeka, čím sa veci, ktoré prežíva, ako aj jeho podstata stávajú spôsobilými uspokojiť Boha? Je z Božej perspektívy srdce ľudstva práve v tejto chvíli v Jeho moci? (Áno.) Ako teraz rozumiete tomuto významu? Zmocnil sa ťa Boží Duch? (Nie, zmocnilo sa nás Božie slovo.) Je to Božia cesta a Jeho slovo, ktoré sa stali tvojím životom, a je to pravda, ktorá sa stala tvojím životom. V tejto chvíli človek vlastní život, ktorý pochádza od Boha, nemôžeme však povedať, že tento život je Božím životom. Inak povedané, život, ktorý má človek čerpať z Božieho slova, je život Boží. Preto je jedno, ako dlho človek Boha nasleduje, koľko slov od Neho prijme, nikdy sa nemôže stať Bohom. Aj keby Boh jedného dňa povedal: „Zmocnil som sa tvojho srdca, teraz vlastníš Môj život,“ mali by ste pocit, že ste Bohom? (Nie.) Čím by si sa potom stal? Nebol by si voči Bohu úplne poslušný? Nebolo by tvoje srdce naplnené životom, ktorý ti dal Boh? Bol by to úplne normálny prejav toho, čo sa stane, keď sa Boh zmocní srdca človeka.

Toto je fakt. Keď sa na to teda pozrieme z tejto stránky, môže sa človek stať Bohom? Keď dokáže žiť realitu slov Boha a stane sa niekým, kto sa bojí Boha a vyhýba sa zlu, môže vlastniť životnú podstatu a svätosť Boha? Vôbec nie. Nech sa stane čokoľvek, človek je na konci dňa stále človekom. Si stvorenou bytosťou a keď si od Boha dostal Jeho slovo a Jeho cestu, stále vlastníš len život, ktorý pochádza zo slov Boha. Staneš sa niekým, koho Boh chváli, ale nikdy nebudeš vlastniť životnú podstatu Boha a už vôbec nie Jeho svätosť.

Teraz sa vrátime k téme, o ktorej sme práve diskutovali. Počas tejto diskusie som vám položil otázku – Je Abrahám svätý? Je Jób svätý? (Nie.) Táto „svätosť“ predstavuje podstatu a povahu Boha a človeku zďaleka chýba. Človek nemá Božiu podstatu ani Božiu povahu. Aj keď zažil všetky Božie slová a vybavil sa ich realitou, nikdy nemôže vlastniť svätú podstatu Boha; človek je človek. Rozumiete tomu, však? Ako teraz rozumiete vete „Boh sa zmocnil srdca človeka“? (Sú to Božie slová, Božia cesta a Jeho pravda, ktoré sa stanú životom človeka.) Tieto slová ste sa naučili naspamäť. Dúfam, že im budete rozumieť hlbšie. Niektorí ľudia sa môžu opýtať: „Tak prečo sa hovorí, že Boží posli a anjeli nie sú svätí?“ Čo si o tejto otázke myslíte? Možno ste o nej doteraz neuvažovali. Použijem jednoduchý príklad: Keď zapneš robota, bude tancovať aj rozprávať, a ty budeš rozumieť tomu, čo hovorí. Môžeš povedať, že je rozkošný a živý, nebude ti však rozumieť, pretože nemá život. Bude sa môcť naďalej pohybovať, keď ho odstavíš od prívodu elektrickej energie? Keď je tento robot aktivovaný, vidíš, že je živý a rozkošný. Hodnotíš ho, či už to je podstatné alebo povrchné, no nech je to akokoľvek, vidíš, že sa pohybuje. No keď ho vypneš, vidíš v ňom stále nejakú osobnosť? Vidíš, že má nejakú podstatu? Rozumieš významu toho, čo hovorím? Chcem tým povedať, že aj keď sa tento robot dokáže hýbať a zastaviť, nikdy by si ho nemohol charakterizovať ako niečo, čo má nejakú podstatu. Nie je to fakt? Teraz sa už o tom nebudeme ďalej rozprávať. Postačí, keď budete všeobecne rozumieť tomuto významu. Tu naše duchovné spoločenstvo skončíme. Dovidenia!

17. decembra 2013

SÁM BOH, JEDINEČNÝ V
BOŽIA SVÄTOSŤ (II)

Bratia a sestry, zaspievajme si dnes chválospev. Nájdite si taký, ktorý máte radi a spievate ho pravidelne. (Budeme spievať chválospev č. 760 z Božích slov: Čistá láska bez poškvrny.)

1 Pod slovom „láska“ rozumieme čistý, ničím nepoškvrnený cit, keď človek svojím srdcom miluje, cíti a prejavuje ohľaduplnosť. Láska nepozná žiadne podmienky, žiadne prekážky ani vzdialenosti. V láske niet upodozrievania, klamstva ani ľstivosti. Láska nemá nič spoločné s obchodom a nie je v nej nič nečisté. Ak miluješ, nebudeš klamať, sťažovať sa, zrádzať, vzdorovať, niečo si vynucovať ani sa snažiť získať nejakú vec alebo nejakú sumu.

2 Pod slovom „láska“ rozumieme čistý, ničím nepoškvrnený cit, keď človek svojím srdcom miluje, cíti a prejavuje ohľaduplnosť. Láska nepozná žiadne podmienky, žiadne prekážky ani vzdialenosti. V láske niet upodozrievania, klamstva ani ľstivosti. Láska nemá nič spoločné s obchodom a nie je v nej nič nečisté. Ak miluješ, potom sa s radosťou zasvätíš, ochotne budeš znášať ťažkosti, zladíš sa so mnou, opustíš pre mňa všetko, čo máš, vzdáš sa svojej rodiny, svojej budúcnosti, svojej mladosti aj svojho manželstva. Ak nie, potom by tvoja láska vôbec nebola láskou, ale podvodom a zradou!

Slovo, zv. I: Božie zjavenie a dielo. Veľa je povolaných, ale málo vyvolených

Tento chválospev bol dobrou voľbou. Všetci ho radi spievate? Čo cítite po jeho zaspievaní? Dokážete v sebe cítiť tento druh lásky? (Zatiaľ nie.) Ktoré z jeho slov ťa dojímajú najhlbšie? („Láska nepozná žiadne podmienky, žiadne prekážky ani vzdialenosti. V láske niet upodozrievania, klamstva ani ľstivosti. Láska nemá nič spoločné s obchodom a nie je v nej nič nečisté.“ No stále v sebe vidím mnoho nečistôt a mnoho častí, ktoré sa snažia uzavrieť s Bohom dohody. V skutočnosti som nedosiahol druh lásky, ktorá je čistá a nepoškvrnená.) Ak si nedosiahol čistú, nepoškvrnenú lásku, aký je teda stupeň tvojej lásky? (Som len v štádiu, v ktorom túžim a som ochotný hľadať.) Aký stupeň si dosiahol na základe vlastného duchovného postavenia a vlastných skúseností? Máš v sebe klamlivosť? Sťažuješ sa? Máš vo svojom srdci požiadavky? Pochádzajú veci, po ktorých túžiš a ktoré chceš od Boha? (Áno, mám v sebe tieto poškvrnené veci.) Za akých okolností sa prejavujú? (Keď sa situácia, ktorú pre mňa Boh zariadil, nezhoduje s mojimi predstavami alebo keď moje túžby neboli naplnené: v takých chvíľach odhaľujem túto skazenú povahu.) Vy, bratia a sestry, ktorí pochádzate z Taiwanu, tiež často spievate tento chválospev? Môžete povedať niečo o tom, ako chápete „čistú lásku bez poškvrny“? Prečo Boh takto definuje lásku? (Tento chválospev sa mi veľmi páči, pretože vďaka nemu vidím, že táto láska je úplná láska. Stále však mám pred sebou dlhú cestu, aby som splnil tento štandard, a stále som veľmi ďaleko od dosiahnutia pravej lásky. Sú veci, v ktorých som dokázal urobiť pokrok a spolupracovať

vďaka sile, ktorú mi dávajú Jeho slová, a vďaka modlitbe. Keď však čelím určitým skúškam alebo zjaveniam, cítim, že nemám budúcnosť ani osud, že nemám konečný osud. V takých chvíľach sa cítim veľmi slabý a to ma často vyrušuje.) Čo máš v konečnom dôsledku na mysli, keď spomínaš budúcnosť a osud? Hovoríš o niečom konkrétnom? Je to obraz alebo niečo, čo si si predstavoval, alebo je tvoja budúcnosť a osud niečo, čo môžeš skutočne vidieť? Je to reálny predmet? Chcem, aby sa nad tým každý z vás zamyslel: čoho sa týkajú vaše starosti o budúcnosť a osud? (Je to schopnosť byť spasený, aby som prežil.) Aj vy ostatní, bratia a sestry, aj vy trochu hovorte o svojom chápaní „čistej lásky bez poškvrny“. (Keď ju človek má, z jeho individuálneho ja neprichádza žiadna nečistota a nie je ovládaný svojou budúcnosťou a osudom. Bez ohľadu na to, ako s ním Boh zaobchádza, je schopný plne poslúchať Božie dielo a Jeho ovládanie a nasledovať Ho až do samého konca. Iba takáto láska k Bohu je čistá a nepoškvrnená. Keď som sa s tým porovnal, zistil som, že hoci sa zdá, že som v posledných rokoch viery v Boha vyvinul určité úsilie alebo zavrhol určité veci, nebol som skutočne schopný odovzdať Mu svoje srdce. Keď ma Boh odhaľuje, cítim, že nedokážem byť spasený, a zostávam v negatívnom stave. Vidím, že si plním svoju povinnosť, ale zároveň sa snažím uzatvárať s Bohom dohody, nedokážem milovať Boha celým srdcom a neustále myslím na svoj konečný osud, svoju budúcnosť a svoj osud.) Zdá sa, že ste do istej miery pochopili tento chválospev a vytvorili určité spojenia medzi ním a vašou skutočnou skúsenosťou. Jednotlivé frázy chválospevu Čistá láska bez poškvrny však prijímate v rôznej miere. Niektorí ľudia si myslia, že tento chválospev je o ochote, niektorí sa snažia odhodiť svoju budúcnosť, niektorí sa usilujú opustiť svoje rodiny a niektorí sa nesnažia dostať nič. Iní zasa od seba požadujú, aby sa nestretli so žiadnym klamstvom, žiadnymi sťažnosťami a aby nevzdorovali Bohu. Prečo by Boh chcel navrhovať takúto lásku a vyžadovať, aby Ho ľudia milovali týmto spôsobom? Je to druh lásky, ktorú môžu ľudia dosiahnuť? Teda dokážu ľudia milovať týmto spôsobom? Ľudia môžu vidieť, že to nedokážu, pretože nemajú žiadny náznak tohto typu lásky. Keď ju ľudia nemajú, a keď v zásade nevedia o láske, Boh hovorí tieto slová a tieto slová sú im neznáme. Ľudia žijú v tomto svete a so skazenou povahou, no keby mali tento typ lásky alebo keby nejaký človek mohol mať tento druh lásky, lásku, ktorá nekladie žiadne požiadavky a nároky, s ktorou sú ochotní oddať sa a znášať utrpenie a vzdať sa všetkého, čo vlastnia, čo by si potom ostatní ľudia mysleli o takom človeku, ktorý má tento typ lásky? Nebol by taký človek dokonalý? (Áno.) Existuje na tomto svete takýto dokonalý človek? Tento typ človeka na tomto svete neexistuje ani náhodou. To je absolútne. Preto niektorí ľudia prostredníctvom svojich skúseností vynakladajú veľké úsilie, aby sa porovnávali s týmito slovami. Zaoberajú sa sami sebou, obmedzujú sa a dokonca sa neustále opúšťajú: znášajú utrpenie a nútia sa vzdať svojich predstáv. Vzdávajú sa svojej vzdorovitosti a vlastných túžob a prianí. Nakoniec to však aj tak nedosiahnu. Prečo sa to deje? Boh hovorí tieto veci, aby poskytol štandard, ktorý majú ľudia nasledovať, takže ľudia budú poznať štandard, ktorý od nich Boh požaduje. No

hovorí niekedy Boh, že ľudia to musia dosiahnuť hneď? Hovorí niekedy Boh, koľko času majú ľudia na to, aby to dosiahli? (Nie.) Hovorí niekedy Boh, že Ho ľudia musia milovať týmto spôsobom? Vyplýva to z tejto pasáže textu? Nie, nevyplýva. Boh len hovorí ľuďom o láske, ktorú spomínal. Pokiaľ ide o to, či sú ľudia schopní milovať Boha a správať sa k Nemu týmto spôsobom, aké sú Božie požiadavky na ľudí? Netreba ich dosiahnuť okamžite, pretože to by bolo nad ľudské sily. Už ste niekedy premýšľali o tom, aké podmienky musia ľudia splniť, aby mohli milovať týmto spôsobom? Ak ľudia často čítajú tieto slová, získajú postupne túto lásku? (Nie.) Aké sú teda podmienky? Po prvé, ako sa môžu ľudia oslobodiť od podozrení voči Bohu? (Môžu to dosiahnuť len čestní ľudia.) A čo oslobodenie od klamstva? (Aj to musia byť čestní ľudia.) A čo ak niekto neuzatvára dohody s Bohom? Aj to je súčasťou toho, čo znamená byť čestným človekom. A čo oslobodenie od zákernosti? Čo znamená, keď sa povie, že v láske sa nevyberá? Týkajú sa všetky tieto veci toho, čo znamená byť čestným človekom? Je tu veľa podrobností. Čo dokazuje, že Boh je schopný hovoriť o tomto type lásky a definovať ho týmto spôsobom? Môžeme povedať, že Boh takúto lásku vlastní? (Áno.) Kde to vidíte? (V láske, ktorú má Boh k človeku.) Je Božia láska k človeku podmienená? Existujú bariéry alebo odstup medzi Bohom a človekom? Má Boh podozrenia voči človeku? (Nie.) Boh človeka pozoruje a rozumie mu – skutočne človeku rozumie. Je Boh klamlivý voči človeku? (Nie.) Keďže Boh hovorí o tejto láske tak dokonale, mohli by byť Jeho srdce alebo Jeho podstata tiež také dokonalé? (Áno.) Bezpochyby sú. Keď ľudské skúsenosti dosiahnu určitý bod, môžu to cítiť. Definovali ľudia niekedy lásku týmto spôsobom? Za akých okolností človek definoval lásku? Ako človek rozpráva o láske? Nehovorí človek o láske v zmysle dávania alebo obetovania? (Áno.) Táto definícia lásky je zjednodušená a chýba jej podstata.

Božia definícia lásky a spôsob, akým Boh hovorí o láske, sú spojené s aspektom Jeho podstaty, no ktorý aspekt to je? Naposledy sme sa v duchovnom spoločenstve rozprávali o veľmi dôležitej téme, o téme, o ktorej ľudia už často diskutovali. Táto téma sa týka slova, ktoré sa často spomína počas viery v Boha, a predsa je to slovo, ktoré je každému známe aj neznáme. Prečo to hovorím? Je to slovo, ktoré pochádza z ľudských jazykov, ľudia ho však definujú aj jednoznačne, aj hmlisto. Čo je to za slovo? (Svätosť.) Svätosť: to bola naša téma, keď sme boli naposledy v duchovnom spoločenstve. Toto duchovné spoločenstvo sa týkalo jednej časti tejto témy. Získal každý v našom poslednom duchovnom spoločenstve nejaké nové pochopenie podstaty Božej svätosti? Aké aspekty tohto chápania považujete za úplne nové? Teda čo na tomto chápaní alebo týchto slovách vás pohlo k tomu, aby ste pocítili, že vaše chápanie Božej svätosti bolo iné alebo odlišné od Božej svätosti, o ktorej som hovoril počas duchovného spoločenstva? Zanechalo to vo vás nejaké dojmy? (Boh hovorí, čo cíti vo svojom srdci; Jeho slová sú nepoškvrnené. To je prejav jedného aspektu svätosti.) (Ide o svätosť aj vtedy, keď sa Boh hnevá na človeka; Jeho hnev je bez poškvrny.) (Čo sa týka Božej svätosti, chápem, že v Jeho spravodlivej povahe je Boží hnev aj Jeho milosrdenstvo.

Zanechalo to vo mne veľmi silný dojem. V našom poslednom duchovnom spoločenstve bolo tiež spomenuté, že Božia spravodlivá povaha je jedinečná – v minulosti som tomu nerozumel. Až keď som počul, čo Boh povedal v duchovnom spoločenstve, pochopil som, že Boží hnev sa líši od ľudského hnevu. Boží hnev je pozitívny a zásadový a je zosielaný v dôsledku vrodenej podstaty Boha. Boh vidí niečo negatívne, a tak dáva svojmu hnevu voľný priechod. To je niečo, čo nemá žiadna stvorená bytosť.) Našou dnešnou témou je Božia svätosť. Všetci ľudia počuli a dozvedeli sa niečo o Božej spravodlivej povahe. Okrem toho, mnohí ľudia často jedným dychom hovoria o Božej svätosti a Božej spravodlivej povahe. Hovoria, že Božia spravodlivá povaha je svätá. Slovo svätý určite nie je nikomu neznáme – je to bežne používané slovo. No čo sa týka významov v tomto slove, aké prejavy Božej svätosti sú ľudia schopní vidieť? Čo Boh zjavil, čo ľudia môžu rozpoznať? Obávam sa, že je to niečo, čo nikto nevie. Božia povaha je spravodlivá, ale ak potom povieš o Božej spravodlivej povahe, že je svätá, zdá sa to trochu hmlisté, trochu skomolené. Prečo je to tak? Hovoríš, že Božia povaha je spravodlivá, alebo že Jeho spravodlivá povaha je svätá. Takže ako vo svojich srdciach charakterizujete Božiu svätosť, ako ju chápete? Teda myslíte, že to, čo Boh zjavil, alebo čo má a čím je, by ľudia uznali za sväté? Už ste o tom premýšľali? Videl som, že ľudia často prichádzajú s bežne používanými slovami alebo hovoria frázy, ktoré sa dookola opakujú, ale pritom ani nevedia, čo hovoria. Takto to hovoria všetci a hovoria to zo zvyku, takže sa to pre nich stáva ustáleným pojmom. Keby však preskúmali a skutočne si preštudovali podrobnosti, zistili by, že nevedia, aký je jeho skutočný význam alebo na čo sa vzťahuje. Rovnako ako pri slove svätý, nikto presne nevie, o akom aspekte Božej podstaty sa hovorí v súvislosti s Jeho svätosťou, ktorú spomínajú, a nikto nevie, ako zosúladiť slovo svätý s Bohom. Ľudia sú vo svojich srdciach zmätení a ich chápanie Božej svätosti je hmlisté a nejasné. Pokiaľ ide o to, ako je Boh svätý, nikto v tom nemá celkom jasno. Dnes budeme hovoriť v duchovnom spoločenstve na túto tému, aby sme zosúladili slovo svätý s Bohom a aby ľudia mohli vidieť skutočný obsah podstaty Božej svätosti. To zabráni niektorým ľuďom, aby používali toto slovo zo zvyku a ľahostajne a hovorili veci náhodne, keď nevedia, čo znamenajú alebo či sú správne a presné. Ľudia vždy takto hovorili – hovoril si tak ty, on, a tak sa to zaužívalo. To však nevedomky očierňuje tento pojem.

Navonok sa slovo svätý zdá byť veľmi ľahko pochopiteľné, však? Ľudia prinajmenšom veria, že slovo svätý znamená čistý, neznečistený, posvätný a rýdzi. Sú aj takí, ktorí spájajú svätosť s láskou v chválospeve Čistá láska bez poškvrny, ktorý sme práve spievali. To je správne – je to jedna časť tohto pojmu. Božia láska je súčasťou Jeho podstaty, ale nie je to celá Jeho podstata. Ľudia však vo svojich predstavách vidia toto slovo a majú tendenciu spájať ho s vecami, ktoré oni sami považujú za rýdze a čisté, alebo s vecami, o ktorých si osobne myslia, že sú neznečistené alebo nepoškvrnené. Niektorí ľudia napríklad povedali, že lotosový kvet je čistý a že kvitne bez poškvrny od špinavého bahna. Takže ľudia začali používať slovo svätý na lotosový kvet. Niektorí

ľudia považujú vymyslené milostné príbehy za sväté alebo môžu považovať za sväté niektoré fiktívne, ctihodné postavy. Okrem toho, niektorí považujú postavy z Biblie alebo iných duchovných kníh – napríklad svätých, apoštolov a podobne, ktorí kedysi nasledovali Boha, keď konal svoje dielo – za ľudí s duchovnými zážitkami, ktoré boli sväté. To všetko sú veci, ktoré vymysleli ľudia – sú to ľudské predstavy. Prečo majú ľudia takéto predstavy? Dôvod je veľmi jednoduchý: je to preto, lebo ľudia žijú medzi skazenými povahami a prebývajú vo svete zla a špiny. Všetko, čo vidia, čoho sa dotýkajú a čo zažívajú, je satanovo zlo a skazenosť, ako aj intrigy, vnútorné boje a vojny, ktoré sa vyskytujú medzi ľuďmi pod vplyvom satana. Preto aj keď Boh koná svoje dielo v ľuďoch, a dokonca aj keď k nim prehovára a zjavuje svoju povahu a podstatu, nie sú schopní vidieť ani poznať Božiu svätosť a podstatu. Ľudia často hovoria, že Boh je svätý, ale chýba im pravé porozumenie – hovoria len prázdne slová. Keďže ľudia žijú v špine a skazenosti a sú v moci satana, nevidia svetlo, nevedia nič o pozitívnych veciach a navyše nepoznajú pravdu. Nikto skutočne nevie, čo znamená svätý. Sú teda medzi týmto skazeným ľudstvom nejaké sväté veci alebo svätí ľudia? S istotou môžeme povedať: Nie, nie sú, pretože iba Božia podstata je svätá.

Minule sme sa v duchovnom spoločenstve venovali jednej stránke toho, ako je Božia podstata svätá. To poskytlo ľuďom určitú inšpiráciu, aby získali poznanie Božej svätosti, ale to nestačí. Nemôže to dostatočne umožniť ľuďom, aby úplne spoznali Božiu svätosť alebo aby pochopili, že Božia svätosť je jedinečná. Okrem toho to nemôže dostatočne umožniť ľuďom pochopiť pravý význam svätosti, ktorá je plne stelesnená v Bohu. Preto je potrebné, aby sme pokračovali v našom duchovnom spoločenstve na túto tému. Minule sa naše duchovné spoločenstvo zaoberalo tromi témami, takže teraz by sme mali prediskutovať štvrtú. Začneme čítaním z Písma.

Satanovo pokušenie

Mt 4, 1-4 Potom Duch Ježiša vyviedol na púšť, aby Ho pokúšal diabol. Keď sa postil štyridsať dní a štyridsať nocí, vyhladol. A keď k Nemu prišiel pokušiteľ, povedal: „Ak si Syn Boží, rozkáž, aby sa tieto kamene stali chlebom.“ On však odpovedal: „Je napísané: Človek nebude žiť len na chlebe, ale na každom slove, ktoré vychádza z Božích úst.“

Toto sú slová, ktorými sa diabol prvýkrát snažil pokúšať Pána Ježiša. Aký je obsah toho, čo povedal diabol? („Ak si Syn Boží, rozkáž, aby sa tieto kamene stali chlebom.“) Tieto slová, ktoré vyslovil diabol, sú celkom jednoduché, ale je niečo v neporiadku s ich podstatou? Diabol povedal: „Ak si Syn Boží.“ Vedel však vo svojom srdci, alebo nevedel, že Ježiš je Boží Syn? Vedel, alebo nevedel, že je Kristus? (Vedel.) Prečo potom povedal: „Ak si“? (Snažil sa pokúšať Boha.) No čo bolo jeho cieľom? Povedal: „Ak si Syn Boží.“ Vo svojom srdci vedel, že Ježiš Kristus je Boží Syn, a mal o tom vo svojom srdci veľmi jasno. No napriek tomu, že to vedel, podriadil sa Mu a uctieval Ho? (Nie.) Čo chcel urobiť? Chcel použiť túto metódu a tieto slová, aby nahneval Pána Ježiša a potom Ho

oklamal, aby konal v súlade s jeho úmyslami. Nebol to zmysel diablových slov? Satan vo svojom srdci jasne vedel, že to je Pán Ježiš Kristus, no napriek tomu vyriekol tieto slová. Nie je to satanova prirodzenosť? Aká je satanova prirodzenosť? (Byť prefíkaný, zlý a nebáť sa Boha.) Aké dôsledky by vyplynuli z toho, že nemá bázeň pred Bohom? Nebolo to tak, že chcel zaútočiť na Boha? Chcel použiť túto metódu na útok na Boha, a tak povedal: „Ak si Syn Boží, rozkáž, aby sa tieto kamene stali chlebom.“ Nie je to satanov zlý úmysel? O čo sa v skutočnosti snažil? Jeho zámer je veľmi zrejmý: Pokúšal sa použiť túto metódu na popretie postavenia a identity Pána Ježiša Krista. Satan týmito slovami myslel: „Ak si Syn Boží, premeň tieto kamene na chlieb. Ak to nedokážeš, potom nie si Syn Boží, takže by si už nemal ďalej vykonávať svoje dielo.“ Nie je to tak? Chcel použiť túto metódu na útok na Boha, chcel rozobrať a zničiť Božie dielo. To je zlomyseľnosť satana. Jeho zlomyseľnosť je prirodzeným vyjadrením jeho prirodzenosti. Aj keď vedel, že Pán Ježiš Kristus je Boží Syn, vtelenie samotného Boha, nemohol si pomôcť a urobil to. Kráčal tesne Bohu za chrbtom, vytrvalo na Neho útočil a robil všetko pre to, aby vyrušil a sabotoval Božie dielo.

Teraz analyzujme túto vetu, ktorú vyriekol satan: „Rozkáž, aby sa tieto kamene stali chlebom.“ Premeniť kamene na chlieb – znamená to niečo? Ak je k dispozícii jedlo, prečo ho nejesť? Prečo treba meniť kamene na jedlo? Dá sa povedať, že to nemá zmysel? Hoci sa v tom čase postil, Pán Ježiš mal azda čo jesť, alebo nie? (Áno, mal.) Na tomto príklade teda môžeme vidieť nezmyselnosť satanových slov. Napriek všetkej satanovej zrade a zlobe stále môžeme vidieť jeho nezmyselnosť a absurdnosť. Satan robí množstvo vecí, na ktorých môžeš vidieť jeho zákernú prirodzenosť. Môžeš vidieť, ako robí veci, ktoré sabotujú Božie dielo, a keď to vidíš, cítiš, že je to odporné a hrozné. No na druhej strane, nevidíš za jeho slovami a činmi detinskú, smiešnu prirodzenosť? Je to odhalenie satanovej prirodzenosti. Keďže má takúto prirodzenosť, bude robiť takéto veci. Pre dnešných ľudí sú tieto satanove slová nezmyselné a smiešne. Satan je však skutočne schopný vysloviť takéto slová. Môžeme povedať, že je nevedomý a absurdný? Satanovo zlo je všade a neustále sa odhaľuje. A ako na to odpovedal Pán Ježiš? („Človek nebude žiť len na chlebe, ale na každom slove, ktoré vychádza z Božích úst.“) Majú tieto slová nejakú moc? (Áno, majú.) Prečo hovoríme, že majú moc? Je to preto, lebo tieto slová sú pravdou. Je človek živý len chlebom? Pán Ježiš sa postil štyridsať dní a nocí. Zomrel od hladu? Nezomrel od hladu, a tak k Nemu pristúpil satan a pobádal Ho, aby premenil kamene na jedlo slovami ako: „Ak premeníš kamene na jedlo, potom budeš mať čo jesť, nie? Nebudeš sa musieť postiť a nebudeš musieť hladovať?“ Pán Ježiš však povedal: „Človek nebude žiť len na chlebe.“ To znamená, že hoci človek žije vo fyzickom tele, nie je to jedlo, ktoré umožňuje jeho fyzickému telu žiť a dýchať, ale každé jedno slovo vyslovené z Božích úst. Na jednej strane sú tieto slová pravdou. Dávajú ľuďom vieru a pocit, že sa môžu spoľahnúť na Boha a že Boh je pravda. Na druhej strane, majú tieto slová praktický rozmer? Nebol Pán Ježiš po svojom pôste, ktorý trval štyridsať dní a nocí, stále na nohách, živý a zdravý? Nie je to skutočný príklad? Štyridsať dní a nocí nejedol

žiadne jedlo, a predsa bol stále nažive. To je mocný dôkaz potvrdzujúci pravdivosť Jeho slov. Tieto slová sú jednoduché, no povedal ich Pán Ježiš až vtedy, keď Ho satan pokúšal, alebo už boli Jeho prirodzenou súčasťou? Inými slovami, Boh je pravda a Boh je život, ale boli Božia pravda a život následným doplnením? Zrodili sa z neskoršej skúsenosti? Nie, sú vrodené Bohu. To znamená, že pravda a život sú Božou podstatou. Čokoľvek sa Mu stane, zjavuje jedine pravdu. Táto pravda, tieto slová – či už je obsah Jeho reči dlhý, alebo krátky – umožňujú človeku žiť a dávajú mu život. Umožňujú ľuďom mať vieru v Boha a získať pravdu a jasnú predstavu o ceste ľudského života. Inými slovami, zdroj Božieho používania týchto slov je pozitívny. Môžeme teda povedať, že táto pozitívna vec je svätá? (Áno.) Tieto satanove slová pochádzajú zo satanovej prirodzenosti. Satan odhaľuje svoju zlú a zlomyseľnú prirodzenosť všade a neustále. Robí satan tieto odhalenia prirodzene? Nariaďuje mu to niekto? Pomáha mu niekto? Núti ho niekto? Nie. Všetky tieto odhalenia robí z vlastnej vôle. To je satanova zlá prirodzenosť. Čokoľvek Boh robí a akokoľvek to robí, satan Mu ide v pätách. Podstata a pravá prirodzenosť týchto vecí, ktoré satan hovorí a robí, sú satanovou podstatou – podstatou, ktorá je zlá a zlomyseľná. Teraz, ako čítame ďalej, čo ešte satan povedal? Prečítajme si to.

Mt 4, 5-7 Vtedy Ho diabol vzal do svätého mesta, postavil Ho na vrchol chrámu a povedal Mu: „Ak si Syn Boží, vrhni sa dolu, lebo je napísané: On svojim Anjelom prikáže, aby ťa chránili, a oni ťa budú nosiť na rukách, aby si si nerozbil nohu o kameň.“ Ježiš mu povedal: „Tiež je napísané: Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha.“

Pozrime sa najprv na slová, ktoré tu vyslovil satan. Satan povedal: „Ak si Syn Boží, vrhni sa dolu.“ A potom citoval z Písma: „On svojim Anjelom prikáže, aby ťa chránili, a oni ťa budú nosiť na rukách, aby si si nerozbil nohu o kameň.“ Ako sa cítiš, keď počuješ satanove slová? Nie sú veľmi detinské? Sú detinské, nezmyselné a nechutné. Prečo to hovorím? Satan často robí hlúpe veci a myslí si, že je veľmi chytrý. Často cituje z Písma – dokonca aj zo samotných slov vyslovených Bohom –, pričom sa snaží obrátiť tieto slová proti Bohu, aby na Neho zaútočil, pokúšal Ho a dosiahol tak svoj cieľ sabotovania plánu Božieho diela. Dokážeš niečo vidieť v týchto slovách, ktoré vyslovil satan? (Satan prechováva zlé úmysly.) Vo všetkom, čo satan robí, sa vždy snažil pokúšať ľudstvo. Satan nehovorí priamočiaro, ale okľukami a používa pri tom pokušenie, balamutenie a zvádzanie. Satan pristupuje k pokúšaniu Boha, akoby bol obyčajnou ľudskou bytosťou, pričom verí, že Boh je tiež nevedomý, hlúpy a neschopný jasne rozlíšiť pravú formu vecí, podobne ako človek. Satan si myslí, že Boh a človek sú rovnako neschopní odhaliť jeho podstatu, klamstvo a zlovestný úmysel. Nie je to satanova hlúposť? Satan okrem toho otvorene cituje z Písma, veriac, že mu to dodáva dôveryhodnosť a že nebudeš schopný odhaliť chyby v jeho slovách alebo sa vyhnúť oklamaniu. Nie je to satanova absurdita a detinskosť? Je to rovnaké, ako keď ľudia šíria evanjelium a svedčia o Bohu: nepovedia niekedy neverci niečo podobné tomu, čo povedal satan? Počuli ste ľudí hovoriť niečo podobné? Ako sa cítiš, keď počuješ také

veci? Cítiš sa znechutený? (Áno.) Keď sa cítiš znechutený, cítiš tiež averziu a nenávisť? Keď máš tieto pocity, si schopný rozpoznať, že satan a skazená povaha, ktorú satan vnáša do človeka, sú podlé? Uvedomuješ si niekedy vo svojom srdci, že „keď satan hovorí, robí to ako útok a pokušenie; satanove slová sú absurdné, smiešne, detinské a nechutné. Boh by však nikdy nehovoril ani nekonal takýmto spôsobom a skutočne to ani nikdy neurobil“? Samozrejme, v tejto situácii sú ľudia schopní to len slabo vnímať a zostávajú neschopní pochopiť Božiu svätosť. So svojím súčasným duchovným postavením máte len pocit, že „Všetko, čo Boh hovorí, je pravda, je to pre nás prospešné a musíme to prijať“. Bez ohľadu na to, či ste schopní to prijať, alebo nie, bez výnimky hovoríte, že Božie slovo je pravda a Boh je pravda, ale neviete, že pravda sama osebe je svätá a Boh je svätý.

Aká bola teda Ježišova odpoveď na tieto satanove slová? Ježiš mu povedal: „Tiež je napísané: Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha.“ Je v týchto slovách, ktoré povedal Ježiš, pravda? Rozhodne je v nich pravda. Navonok sú tieto slová prikázaním, ktoré majú ľudia nasledovať, jednoduchou frázou, no človek aj satan ich často porušili. A tak Pán Ježiš povedal satanovi: „Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha,“ pretože to je to, čo satan často robil, keď sa snažil. Dalo by sa povedať, že satan to urobil bezočivo a bez hanby. Neľakať sa Boha a nemať bohabojné srdce je v satanovej prirodzenosti-podstate. Aj keď satan stál vedľa Boha a mohol Ho vidieť, nemohol si pomôcť a pokúšal Boha. Preto Pán Ježiš povedal satanovi: „Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha.“ To sú slová, ktoré Boh často hovoril satanovi. Je teda vhodné, aby sa táto fráza uplatňovala v súčasnosti? (Áno, pretože aj my často pokúšame Boha.) Prečo ľudia často pokúšajú Boha? Je to preto, lebo ľudia sú plní skazenej satanskej povahy? (Áno.) Sú teda spomínané satanove slová niečo, čo ľudia často hovoria? A v akých situáciách ľudia hovoria tieto slová? Dalo by sa povedať, že ľudia hovoria takéto veci bez ohľadu na čas a miesto. To dokazuje, že povaha ľudí sa nelíši od skazenej povahy satana. Pán Ježiš povedal niekoľko jednoduchých slov, ktoré predstavujú pravdu a ktoré ľudia potrebujú. Hovoril však Pán Ježiš v tejto situácii takým spôsobom, že sa hádal so satanom? Bolo na tom, čo povedal satanovi, niečo konfrontačné? (Nie.) Aký pocit mal Pán Ježiš vo svojom srdci zo satanovho pokúšania? Cítil znechutenie a odpor? Pán Ježiš cítil odpor a znechutenie, a predsa sa nehádal so satanom a už vôbec nehovoril o nejakých veľkých princípoch. Prečo je to tak? (Pretože satan je vždy taký a nikdy sa nedokáže zmeniť.) Dalo by sa povedať, že satan je odolný voči rozumu? (Áno.) Dokáže satan rozpoznať, že Boh je pravda? Satan nikdy nerozpozná, že Boh je pravda, a nikdy neuzná, že Boh je pravda – to je jeho prirodzenosť. Je tu ešte ďalší aspekt satanovej prirodzenosti, ktorý je odpudzujúci. Čo je to? Vo svojom úsilí pokúšať Pána Ježiša si satan myslel, že aj keby bol neúspešný, napriek tomu by sa o to pokúsil. Aj keby bol potrestaný, aj tak sa rozhodol to skúsiť. Aj keby tým nezískal žiadnu výhodu, napriek tomu by sa o to pokúsil, vytrval by vo svojom úsilí a staval by sa proti Bohu až do samého konca. Čo je to za prirodzenosť? Nie je zlá? Ak sa človek rozzúri a dostane záchvat hnevu pri zmienke o

Bohu, videl Ho? Vie, kto je Boh? Nevie, kto je Boh, neverí v Neho a Boh k nemu neprehovoril. Boh ho nikdy netrápil, tak prečo by sa hneval? Mohli by sme povedať, že tento človek je zlý? Svetské trendy, jedenie, pitie, vyhľadávanie pôžitkov a hnanie sa za celebritami – žiadna z týchto vecí by takého človeka netrápila. Pri samotnej zmienke slova Boh alebo pravdy Božích slov sa však rozzúri. Neznamená to, že má zlú prirodzenosť? Stačí to na to, aby sme dokázali, že to je zlá prirodzenosť človeka. Teraz, keď hovoríte sami za seba, cítite vo chvíľach, keď sa spomína pravda alebo keď sa spomínajú Božie skúšky ľudstva či Božie slová súdu proti človeku, averziu a odpor a nechcete počúvať také veci? Vaše srdce si možno myslí: „Nehovoria všetci ľudia, že Boh je pravda? Niektoré z týchto slov nie sú pravdou! Sú to zjavne len Božie slová napomenutia voči človeku!“ Niektorí ľudia môžu dokonca cítiť silnú averziu vo svojich srdciach a myslieť si: „O tomto sa hovorí každý deň – o Jeho skúškach, o Jeho súde, kedy sa to skončí? Kedy dosiahneme dobrý konečný osud?“ Nie je známe, odkiaľ pochádza tento neprimeraný hnev. Čo je to za prirodzenosť? (Zlá prirodzenosť.) Je riadená a vedená zlou prirodzenosťou satana. Z Božej perspektívy platí, že Boh sa vzhľadom na zlú prirodzenosť satana a skazenú povahu človeka nikdy neháda, neprechováva zášť voči ľuďom a nikdy nerobí rozruch, keď ľudia konajú hlúpo. Nikdy neuvidíte, že Boh má podobné názory na veci ako ľudské bytosti a navyše Ho neuvidíte používať ľudské názory, vedomosti, vedu, filozofiu ani predstavivosť na riešenie vecí. Naopak, všetko, čo Boh robí a čo zjavuje, je spojené s pravdou. To znamená, že každé slovo, ktoré povedal, a každý čin, ktorý urobil, sú zviazané s pravdou. Táto pravda nie je produktom nejakej neopodstatnenej fantázie. Túto pravdu a tieto slová vyjadruje Boh na základe svojej podstaty a svojho života. Keďže tieto slová a podstata všetkého, čo Boh urobil, sú pravdou, môžeme povedať, že Božia podstata je svätá. Inými slovami, všetko, čo Boh hovorí a robí, prináša ľuďom vitalitu a svetlo, umožňuje ľuďom vidieť pozitívne veci a realitu týchto pozitívnych vecí a ukazuje ľudstvu správnu cestu, aby po nej mohlo kráčať. Všetky tieto veci určuje Božia podstata a podstata Jeho svätosti. Teraz to vidíte, však? Teraz budeme pokračovať ďalším čítaním z Písma.

Mt 4, 8-11 Diabol Ho opäť vyviedol na vysoký vrch a ukázal mu všetky kráľovstvá sveta a ich slávu a povedal Mu: „Toto všetko ti dám, ak padneš a budeš sa mi klaňať.“ Vtedy mu Ježiš povedal: „Odíď, satan, lebo je napísané: Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a len jemu budeš slúžiť.“ Vtedy Ho diabol opustil a hľa, prišli anjeli a slúžili Mu.

Diabolský satan, ktorý zlyhal pri svojich predchádzajúcich dvoch trikoch, skúsil ešte ďalší: Ukázal Pánovi Ježišovi všetky kráľovstvá sveta a ich slávu a požiadal Ho, aby sa mu klaňal. Čo sa môžete z tejto situácie dozvedieť o pravých vlastnostiach diabla? Nie je diabol satan absolútne nehanebný? (Áno.) Ako je nehanebný? Všetky veci stvoril Boh, a predsa sa satan obrátil a ukázal všetko Bohu so slovami: „Hľa, na bohatstvo a slávu všetkých týchto kráľovstiev. Ak sa mi budeš klaňať, dám Ti ich všetky.“ Nie je to úplné obrátenie rolí? Nie je satan nehanebný? Boh stvoril všetky veci, ale stvoril všetky veci

pre svoje vlastné potešenie? Boh dal ľudstvu všetko, ale satan sa toho všetkého chcel zmocniť, a keď sa toho všetkého zmocnil, povedal Bohu: „Klaňaj sa mi! Klaňaj sa mi a ja Ti to všetko dám.“ To je škaredá tvár satana – je úplne nehanebný! Satan nepozná ani význam slova hanba. To je len ďalší príklad jeho zla. Ani len nevie, čo je hanba. Satan jasne vie, že Boh stvoril všetky veci, riadi všetky veci a vládne nad nimi. Všetky veci nepatria človeku a už vôbec nie satanovi, ale Bohu, a predsa diabol satan nehanebne tvrdil, že všetko dá Bohu. Nie je to ďalší príklad toho, ako satan opäť raz koná absurdne a nehanebne? To spôsobuje, že Boh nenávidí satana ešte viac, však? No bez ohľadu na to, o čo sa satan pokúšal, dal sa Pán Ježiš oklamať? Čo povedal Pán Ježiš? („Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a len jemu budeš slúžiť.“) Majú tieto slová praktický význam? (Áno.) Aký praktický význam? Satanovu zlobu a nehanebnosť vidíme v jeho reči. Takže keby človek uctieval satana, aký by bol výsledok? Získal by bohatstvo a slávu všetkých kráľovstiev? (Nie.) Čo by získal? Stalo by sa ľudstvo práve tak nehanebným a smiešnym ako satan? (Áno.) Vtedy by sa nelíšilo od satana. Preto Pán Ježiš povedal tieto slová, ktoré sú dôležité pre každú ľudskú bytosť: „Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a len jemu budeš slúžiť.“ To znamená, že keby si slúžil niekomu inému okrem Pána, okrem samotného Boha, a uctieval diabla satana, potom by si sa váľal v rovnakej špine ako satan. Potom by si zdieľal satanovu nehanebnosť a zlo a rovnako ako satan by si pokúšal Boha a útočil na Neho. Aké by to malo pre teba následky? Boh by ťa nenávidel, zrazil by ťa k zemi a zničil by ťa. Keď satan pokúšal Pána Ježiša niekoľkokrát bez úspechu, skúsil to znova? Satan sa o to už nepokúsil a odišiel. Čo to dokazuje? Dokazuje to, že satanova zlá prirodzenosť, jeho zlomyseľnosť, jeho absurdnosť a nezmyselnosť nestoja ani za zmienku pred Bohom. Pán Ježiš porazil satana iba tromi vetami, po ktorých satan zutekal so stiahnutým chvostom, príliš zahanbený, aby ukázal svoju tvár, a už nikdy viac nepokúšal Pána Ježiša. Keďže Pán Ježiš porazil toto satanovo pokušenie, mohol ľahko pokračovať v diele, ktoré musel vykonať, a v úlohách, ktoré mal pred sebou. Malo by všetko, čo Pán Ježiš urobil a povedal v tejto situácii, nejaký praktický význam pre každú ľudskú bytosť, keby sa to aplikovalo na súčasnosť? (Áno.) Aký praktický význam? Je ľahké poraziť satana? Musia ľudia jasne chápať satanovu zlú prirodzenosť? Musia ľudia presne chápať satanove pokušenia? (Áno.) Keď vo svojom živote zažiješ satanove pokúšania a keby si bol schopný prekuknúť satanovu zlú prirodzenosť, nebol by si schopný ho poraziť? Keby si vedel o satanovej absurdnosti a nezmyselnosti, stále by si stál na satanovej strane a útočil by si na Boha? Keby si chápal, ako sa skrze teba zjavuje satanova zlomyseľnosť a nehanebnosť – keby si tieto veci jasne rozpoznal a pochopil – stále by si takto útočil na Boha a pokúšal Ho? (Nie, nerobili by sme to.) Čo by ste robili? (Vzdorovali by sme satanovi a odvrhli by sme ho.) Je to jednoduché? Nie je to jednoduché. Aby to ľudia mohli urobiť, musia sa často modliť, často sa musia stavať pred Boha a skúmať samých seba. A musia sa podvoliť Božiemu disciplinovaniu, súdu a napomínaniu. Iba tak sa ľudia postupne vymania zo satanovho klamu a kontroly.

Teraz, keď sa pozeráme na všetky tieto slová, ktoré vyslovil satan, zhrnieme veci, ktoré tvoria podstatu satana. Po prvé, o satanovej podstate možno všeobecne povedať, že je zlá, na rozdiel od Božej svätosti. Prečo hovorím, že satanova podstata je zlá? Aby sme odpovedali na túto otázku, musíme preskúmať dôsledky toho, čo satan robí ľuďom. Satan kazí a ovláda človeka a človek koná pod skazenou povahou satana a žije vo svete ľudí skazených satanom. Ľudstvo je nevedomky posadnuté a asimilované satanom, a preto má človek skazenú povahu satana, čo je satanova prirodzenosť. Videli ste vo všetkom, čo satan povedal a urobil, jeho aroganciu? Videli ste jeho podvod a zlobu? Ako sa primárne prejavuje satanova arogancia? Prechováva satan vždy túžbu zaujať Božie postavenie? Satan chce vždy zbúrať Božie dielo a Božie postavenie a uzurpovať si ho pre seba, aby ľudia nasledovali, podporovali a uctievali satana – to je arogantná prirodzenosť satana. Keď satan kazí ľudí, hovorí im priamo, čo majú robiť? Keď satan pokúša Boha, vyjde von a povie „Pokúšam Ťa, zaútočím na Teba“? V žiadnom prípade nie. Akú metódu teda satan používa? Zvádza, pokúša, útočí a nastražuje pasce, a dokonca cituje z Písma. Satan hovorí a koná rôznymi spôsobmi, aby dosiahol svoje zlovestné ciele a naplnil svoje úmysly. Keď to satan urobí, čo možno vidieť z toho, čo sa prejavuje v človeku? Nestanú sa aj ľudia arogantnými? Človek trpel satanovou skazenosťou po tisíce rokov, a tak sa človek stal arogantným, klamlivým, zlomyseľným a nerozumným. Všetky tieto veci sú spôsobené satanovou prirodzenosťou. Keďže satanova prirodzenosť je zlá, dal človeku túto zlú prirodzenosť a priniesol človeku túto zlú, skazenú povahu. Preto človek žije pod skazenou satanskou povahou a, podobne ako satan, odporuje Bohu, útočí na Boha a pokúša Ho, takže človek nemôže uctievať Boha a nemá bohabojné srdce.

Päť spôsobov, ktorými satan kazí človeka

Čo sa týka Božej svätosti, aj keď to môže byť známa téma, je to téma, ktorá, keď sa o nej hovorí, môže byť pre niektorých ľudí trochu abstraktná, trochu hlboká a mimo ich dosahu. Netreba sa však znepokojovať. Pomôžem vám pochopiť, čo je Božia svätosť. Ak chcete pochopiť, aký je niekto človek, pozrite sa na to, čo robí, a na výsledky jeho činov, a vtedy uvidíte jeho podstatu. Dalo by sa to takto povedať? (Áno.) Najprv sa teda v duchovnom spoločenstve pozrime na Božiu svätosť z tejto perspektívy. Dá sa povedať, že satanova podstata je zlá, a tak satanove činy namierené voči ľuďom ich neustále kazia. Satan je zlý, takže aj ľudia, ktorých skazil, sú určite zlí. Povedal by niekto: „Satan je zlý, ale možno niekto, koho skazil, je svätý“? To by bol vtip, však? Mohlo by byť niečo také možné? (Nie.) Satan je zlý a v jeho zle je obsiahnutá podstatná aj praktická stránka. Nie sú to len prázdne reči. Nesnažíme sa očierňovať satana, ale sme len v duchovnom spoločenstve o pravde a realite. Duchovné spoločenstvo o realite tejto témy môže niektorým ľuďom alebo určitej podskupine ľudí ublížiť, ale nie je v tom žiadny zlomyseľný úmysel. Možno to dnes budete počuť a budete sa cítiť trochu nepríjemne, ale čoskoro, keď to budete schopní rozpoznať, budete sami sebou pohŕdať a budete cítiť, že to, o

čom dnes hovorím, je pre vás veľmi užitočné a veľmi cenné. Podstata satana je zlá, takže mohli by sme povedať, že výsledky satanových činov sú nevyhnutne zlé alebo sú prinajmenšom spojené s jeho zlom? (Áno.) Ako teda satan kazí človeka? Pokiaľ ide o zlo, ktoré satan koná vo svete a medzi ľudstvom, ktoré jeho špecifické aspekty môžu ľudia vidieť a vnímať? Už ste o tom niekedy predtým premýšľali? Možno ste sa nad tým veľmi nezamýšľali, preto Mi dovoľte upozorniť na niekoľko hlavných bodov. Každý pozná evolučnú teóriu, ktorú navrhuje satan, však? Je to oblasť poznania, ktorú človek študuje, či nie? (Áno.) Takže satan najprv používa poznanie, aby skazil človeka, a používa vlastné satanské metódy, aby mu odovzdal vedomosti. Potom používa vedu na skazenie človeka, vzbudzuje jeho záujem o poznanie, vedu, tajomné záležitosti alebo o témy, ktoré ľudia túžia preskúmať. Ďalšie veci, ktoré satan používa na skazenie človeka, sú tradičná kultúra a povery a následne aj spoločenské trendy. To všetko sú veci, s ktorými sa ľudia stretávajú v každodennom živote, a všetky existujú v tesnej blízkosti ľudí. Všetci sú spojení s vecami, ktoré vidia, vecami, ktoré počujú, vecami, ktorých sa dotýkajú, a vecami, ktoré zažívajú. Dalo by sa povedať, že každá ľudská bytosť žije svoj život obklopená týmito vecami a nie je schopná im uniknúť ani sa od nich oslobodiť, aj keby chcela. Tvárou v tvár týmto veciam je ľudstvo bezmocné a človek nemôže robiť nič iné, len sa dať nimi ovplyvniť, nakaziť, ovládnuť a spútať. Človek je príliš bezmocný, aby sa od nich dokázal oslobodiť.

a) Ako satan používa poznanie, aby skazil človeka

Najprv budeme hovoriť o poznaní. Je poznanie niečo, čo každý považuje za pozitívnu vec? Prinajmenšom si ľudia myslia, že význam slova poznanie je skôr pozitívny ako negatívny. Prečo tu teda spomíname, že satan používa poznanie a vedomosti aby skazil človeka? Nie je evolučná teória aspektom poznania? Nie sú Newtonove vedecké zákony súčasťou poznania? Zemská príťažlivosť je tiež súčasťou poznania, však? (Áno.) Prečo je teda poznanie uvedené medzi vecami, ktoré satan používa na skazenie ľudstva? Aký máte na to názor? Má poznanie v sebe čo i len kúsok pravdy? (Nie.) Čo je potom podstatou poznania? Na základe čoho prebieha učenie sa všetkých vedomostí, ktoré človek získa? Je založené na evolučnej teórii? Nie je poznanie, ktoré človek získal skúmaním a zhrnutím, založené na ateizme? Majú niektoré z týchto vedomostí spojenie s Bohom? Súvisí to s uctievaním Boha? Súvisí to s pravdou? (Nie.) Ako teda satan používa poznanie, aby skazil človeka? Práve som povedal, že žiadne z týchto vedomostí nie sú spojené s uctievaním Boha ani s pravdou. Niektorí ľudia o tom premýšľajú takto: „Poznanie možno nemá nič spoločné s pravdou, ale napriek tomu nekazí ľudí.“ Aký máte na to názor? Naučilo ťa poznanie, že šťastie človeka musia vytvoriť jeho vlastné dve ruky? Naučilo ťa poznanie, že osud človeka je v jeho vlastných rukách? (Áno.) Čo je to za reči? (Sú to diabolské reči.) Presne tak! Sú to diabolské reči! Poznanie je komplikovanou témou na diskusiu. Môžete jednoducho povedať, že oblasť poznania nie je nič iné než vedomosti. Je to oblasť poznania, ktorá sa učí na základe neuctievania

Boha a nepochopenia, že Boh stvoril všetky veci. Keď ľudia študujú tento typ poznania, nevidia, že Boh má zvrchovanosť nad všetkými vecami a že Boh je zodpovedný za všetky veci alebo ich riadi. Namiesto toho sa venujú len nekonečnému výskumu a prieskumu tejto oblasti poznania a hľadaniu odpovedí založených na vedomostiach. Nie je však pravda, že ak ľudia neveria v Boha a namiesto toho sa venujú iba výskumu, nikdy nenájdu pravdivé odpovede? Vedomosti ti môžu poskytnúť len živobytie, prácu a príjem, aby si nehladoval, ale nikdy ťa neprinútia uctievať Boha a nikdy ťa nebudú držať ďaleko od zla. Čím viac ľudia študujú poznanie, tým viac túžia vzdorovať Bohu, podrobovať Ho štúdiu, pokúšať Ho a odporovať Mu. Takže čo teraz vidíme, že poznanie učí ľudí? Všetko je to filozofia satana. Majú filozofie a pravidlá prežitia, ktoré satan šíri medzi skazenými ľuďmi, nejaký vzťah k pravde? Nemajú nič spoločné s pravdou a v skutočnosti sú opakom pravdy. Ľudia často hovoria: „Život je pohyb“ a „Človek je železo a ryža je oceľ, človek chradne, ak vynechá jedlo.“ Čo je to za porekadlá? Sú to nepravdy a po ich vypočutí máme pocit znechutenia. Do takzvaného ľudského poznania satan vložil dosť do svojej filozofie života a myslenia. A keď to satan robí, dovoľuje človeku osvojiť si jeho myslenie, filozofiu a názory, aby človek mohol poprieť existenciu Boha a Jeho nadvládu nad všetkými vecami a nad ľudským osudom. Takže keď človek napreduje v štúdiu a získava viac vedomostí, cíti, že existencia Boha sa stáva nejasnou, a možno už viac necíti, že Boh existuje. Satan vštepil človeku určité myšlienky, názory a predstavy. Keď vštepí tento jed do človeka, nie je človek podvedený a skazený satanom? Takže čím podľa vás dnešní ľudia žijú? Nežijú azda podľa poznania a myšlienok, ktoré im vštepil satan? A veci skryté v tomto poznaní a myšlienkach – nie sú to filozofie a jed satana? Človek žije filozofiou a jedom satana. A čo sa nachádza v jadre satanovej skazenosti človeka? Satan chce, aby človek zapieral, odporoval a staval sa proti Bohu tak, ako to robí on. To je satanov cieľ pri kazení človeka a tiež prostriedok, ktorým satan kazí človeka.

Začneme tým, že sa budeme zaoberať najpovrchnejším aspektom poznania. Sú gramatika a slová v jazykoch schopné skaziť ľudí? Môžu slová skaziť ľudí? Slová nekazia ľudí; sú nástrojom, ktorým ľudia hovoria a pomocou ktorého komunikujú s Bohom, nehovoriac o tom, že v súčasnosti sú jazyk a slová spôsob, akým Boh komunikuje s ľuďmi. Sú to nástroje a sú nevyhnutnosťou. Jedna plus jedna sa rovná dva a dvakrát dva sa rovná štyri – nie je to poznanie? No môže ťa to skaziť? Sú to všeobecné vedomosti – je to pevný vzorec –, a preto to nemôže skaziť ľudí. Aký typ poznania teda kazí ľudí? Poznanie, ktoré kazí ľudí, je poznanie zmiešané so satanovými názormi a myšlienkami. Satan sa snaží vštepiť tieto názory a myšlienky ľudstvu prostredníctvom média poznania. Napríklad v článku nie je nič zlé na samotných napísaných slovách. Problém spočíva v názoroch a úmysle autora, keď článok písal, ako aj v obsahu jeho myšlienok. To sú veci ducha a sú schopné skaziť ľudí. Keby si napríklad sledoval televíznu reláciu, aké veci v nej by mohli zmeniť pohľad ľudí? Mohlo by to, čo povedia účinkujúci, teda samotné slová, skaziť ľudí? (Nie.) Aké veci by skazili ľudí? Boli by to

základné myšlienky a obsah relácie, ktoré by reprezentovali názory režiséra. Informácie prenášané v týchto názoroch by mohli ovplyvniť srdcia a mysle ľudí. Nie je to tak? Teraz viete, o čom hovorím v tejto diskusii o satanovi, ktorý používa poznanie na skazenie ľudí. Nebudete to chápať zle, však? Takže nabudúce, keď si prečítaš román alebo článok, budeš schopný zhodnotiť, či myšlienky vyjadrené v písaných slovách kazia ľudstvo alebo mu prospievajú? (Áno, v malej miere.) Je to niečo, čo sa musí študovať a zažívať pomalým tempom, a nie je to niečo, čo sa dá hneď ľahko pochopiť. Napríklad pri výskume alebo štúdiu oblasti poznania ti niektoré pozitívne aspekty tohto poznania môžu pomôcť pochopiť niektoré všeobecné vedomosti o tejto oblasti a zároveň ti umožnia spoznať, čomu by sa ľudia mali vyhýbať. Napríklad elektrina – to je oblasť poznania, však? Nebol by si hlúpy, keby si nevedel, že elektrina môže ľuďom ublížiť, ak dostanú zásah elektrickým prúdom? Keď však pochopíš túto oblasť poznania, nebudeš neopatrný pri dotýkaní sa predmetov pod elektrickým prúdom a budeš vedieť, ako používať elektrinu. Obe sú to pozitívne veci. Máte teraz jasno v tom, o čom sme diskutovali v súvislosti s tým, ako poznanie a vedomosti kazia ľudí? Na svete sa študuje mnoho typov vedomostí a vy si musíte nájsť čas, aby ste ich sami rozlíšili.

b) Ako satan používa vedu, aby skazil človeka

Čo je to veda? Nie je veda v očiach každého človeka veľmi prestížna a fundovaná? Keď sa spomína veda, necítia ľudia, že „Je to niečo, čo je mimo dosahu bežných ľudí; tejto témy sa môžu dotknúť iba vedeckí výskumníci alebo odborníci; nemá to nič spoločné s nami bežnými ľuďmi“? Má veda vôbec nejaký súvis s bežnými ľuďmi? (Áno.) Ako používa vedu satan, aby skazil ľudí? V tejto našej diskusii budeme hovoriť len o veciach, s ktorými sa ľudia často stretávajú vo svojom živote, a nebudeme sa venovať iným témam. Existuje slovo gény. Počuli ste ho? Tento pojem poznáte všetci. Neboli gény objavené prostredníctvom vedy? Čo presne znamenajú gény pre ľudí? Nevyvolávajú v ľuďoch pocit, že telo je tajomná vec? Keď sa ľudia zoznámia s touto témou, nenájdu sa nejakí – najmä tí zvedaví – ktorí budú chcieť vedieť viac a požadovať viac podrobností? Títo zvedavci sústredia svoju energiu na túto tému a ak nemajú na práci iné veci, budú hľadať informácie v knihách a na internete, aby sa o tom dozvedeli viac podrobností. Čo je to veda? Jednoducho povedané, veda sú myšlienky a teórie vecí, ktoré u človeka vzbudzujú zvedavosť, veci, ktoré sú neznáme a ktoré im Boh nepovedal. Veda sú myšlienky a teórie o záhadách, ktoré chce človek preskúmať. Aký je rozsah vedy? Dalo by sa povedať, že je dosť široký – človek skúma a študuje všetko, čo ho zaujíma. Veda zahŕňa skúmanie detailov a zákonov týchto vecí a potom predkladá vierohodné teórie, vďaka ktorým si každý myslí: „Tí vedci sú naozaj úžasní! Vedia toho tak veľa, dosť na to, aby pochopili tieto veci!“ K vedcom majú toľko obdivu, však? Aké názory zastávajú ľudia, ktorí skúmajú vedu? Nechcú skúmať vesmír a záhadné veci v oblasti svojho záujmu? Aký je konečný výsledok? V niektorých vedách ľudia vyvodzujú svoje závery dohadmi, kým v iných sa pri vyvodzovaní záverov spoliehajú na ľudské

skúsenosti. V ďalších vedných odboroch zasa ľudia prichádzajú k záverom na základe historických pozorovaní a sledovaní prostredia. Nie je to tak? Čo teda veda robí pre ľudí? Veda robí len to, že umožňuje ľuďom vidieť objekty vo fyzickom svete a uspokojovať ľudskú zvedavosť, ale neumožňuje človeku vidieť zákony, podľa ktorých Boh vládne nad všetkými vecami. Zdá sa, že človek nachádza odpovede vo vede, no tieto odpovede sú nejasné a prinášajú len dočasné uspokojenie – uspokojenie, ktoré slúži len na uväznenie srdca človeka v hmotnom svete. Človek má pocit, že veda mu dáva odpovede, takže keď narazí na hocijaký problém, použije svoje vedecké názory ako základ na dokázanie a akceptovanie tohto problému. Ľudské srdce sa necháva zviesť vedou a je ňou posadnuté do tej miery, že človek už nemá v úmysle spoznávať Boha a uctievať Ho, neverí, že všetky veci pochádzajú od Boha a že človek by mal u Neho hľadať odpovede. Nie je to tak? Čím viac človek verí vede, tým je absurdnejší – verí, že všetko má vedecké riešenie a že výskum môže vyriešiť čokoľvek. Nehľadá Boha a neverí, že existuje. Je mnoho dlhodobých veriacich v Boha, ktorí, keď čelia akémukoľvek problému, použijú počítač na vyhľadanie vecí a odpovedí. Veria iba vedeckým poznatkom. Neveria, že Božie slová sú pravdou, neveria, že Božie slová môžu vyriešiť všetky problémy ľudstva, a nepozerajú sa na nespočetné problémy ľudstva z perspektívy pravdy. Bez ohľadu na to, na aký problém narazia, nikdy sa nemodlia k Bohu ani nehľadajú riešenie hľadaním pravdy v Božích slovách. V mnohých oblastiach by radšej verili, že vedomosti môžu vyriešiť problém. Pre nich je veda konečnou odpoveďou. V srdciach týchto ľudí niet ani kúska miesta pre Boha. Sú to neverci a ich názory na vieru v Boha sa nelíšia od názorov mnohých významných akademikov a vedcov, ktorí sa vždy snažia skúmať Boha pomocou vedeckých metód. Mnohí náboženskí experti sa napríklad vydali na horu, kde spočinula archa, a tak dokázali jej existenciu. V objave archy však nevidia existenciu Boha. Veria iba v príbehy a históriu, čo je výsledkom ich vedeckého výskumu a štúdia materiálneho sveta. Ak skúmaš materiálne veci, či už je to mikrobiológia, astronómia alebo geografia, nikdy nenájdeš výsledok, ktorý dokáže, že Boh existuje alebo že má zvrchovanosť nad všetkými vecami. Čo teda veda robí pre človeka? Nevzďaľuje človeka od Boha? Nevedie k tomu, že ľudia podrobujú Boha štúdiu? Nevyvoláva v ľuďoch väčšie pochybnosti o Božej existencii a zvrchovanosti, a tí potom popierajú a zrádzajú Boha? To je dôsledok. Takže keď satan využíva vedu, aby skazil človeka, aký cieľ sa snaží dosiahnuť? Chce použiť vedecké závery, aby oklamal ľudí a otupil ich, a nejednoznačné odpovede s cieľom zmocniť sa ich sŕdc, aby nehľadali Boha ani neverili v Jeho existenciu. Preto vravím, že veda je jedným zo spôsobov, ktorými satan kazí ľudí.

c) Ako satan používa tradičnú kultúru, aby skazil človeka

Existuje alebo neexistuje veľa vecí, ktoré sa považujú za súčasť tradičnej kultúry? (Existuje.) Čo znamená táto tradičná kultúra? Niektorí hovoria, že sa dedí po predkoch – to je jeden aspekt. Od počiatku sa spôsoby života, zvyky, príslovia a pravidlá odovzdávali v rodinách, etnických skupinách a dokonca v celom ľudskom pokolení a

zakorenili sa v myšlienkach ľudí. Ľudia ich považujú za nenahraditeľnú súčasť svojho života a za pravidlá, dodržiavajú ich, akoby boli životom samotným. Vlastne nikdy nechcú zmeniť ani opustiť tieto veci, pretože boli odovzdávané po ich predkoch. Existujú aj iné aspekty tradičnej kultúry, ktoré sú hlboko zakorenené až do špiku kostí, ako napríklad veci odovzdané od Konfucia a Mencia a veci, ktoré ľudí naučil čínsky taoizmus a konfucianizmus. Nie je to tak? Aké veci sú zahrnuté v tradičnej kultúre? Zahŕňa sviatky, ktoré ľudia oslavujú? Napríklad: sviatky jari, sviatok lampiónov, deň zametania hrobiek, festival dračích lodí, ako aj festival duchov a sviatok polovice jesene. Niektoré rodiny dokonca oslavujú dni, keď sa seniori dožijú určitého veku alebo keď deti dosiahnu jeden mesiac či sto dní. A tak ďalej. To všetko sú tradičné sviatky. Nie je za týmito sviatkami tradičná kultúra? Čo je jadrom tradičnej kultúry? Má niečo spoločné s uctievaním Boha? Má niečo spoločné s nabádaním ľudí, aby praktizovali pravdu? Existujú nejaké sviatky, keď môžu ľudia prinášať Bohu obetu, ísť k Božiemu oltáru a prijímať Jeho učenie? Existujú takéto sviatky? (Nie.) Čo robia ľudia počas všetkých týchto sviatkov? V moderných časoch sa považujú za príležitosti na jedenie, pitie a zábavu. Čo je zdrojom tradičnej kultúry? Od koho pochádza tradičná kultúra? Pochádza od satana. V zákulisí týchto tradičných sviatkov satan vštepuje človeku určité veci. Čo sú to za veci? Zabezpečenie, aby si ľudia spomenuli na svojich predkov – je to jedna z nich? Napríklad počas dňa zametania hrobiek ľudia upratujú hroby a prinášajú obete svojim predkom, aby sa na nich nezabudlo. Satan tiež zabezpečuje, aby ľudia pamätali na vlastenectvo, čoho príkladom je festival dračích lodí. A čo sviatok polovice jesene? (Rodinné stretnutia.) Aké je pozadie rodinných stretnutí? Aký majú dôvod? Komunikovať a emocionálne sa spájať. Samozrejme, či už ide o oslavu lunárneho Nového roka alebo sviatku lampiónov, existuje mnoho spôsobov, ako opísať dôvody týchto osláv. Akokoľvek niekto opíše tieto dôvody, každý z nich je spôsob, akým satan vštepuje svoju filozofiu a svoje myslenie ľuďom, aby sa vzdialili od Boha, nevedeli, že Boh existuje a prinášali obete buď svojim predkom, alebo satanovi, prípadne jedli, pili a zabávali sa na uspokojenie telesných túžob. Keď sa oslavuje každý z týchto sviatkov, satanove myšlienky a názory sú zasadzované hlboko do myslí ľudí bez ich vedomia. Keď ľudia dosiahnu štyridsiatku, päťdesiatku alebo dokonca vyšší vek, tieto satanské myšlienky a názory sú už hlboko zakorenené v ich srdciach. Ľudia okrem toho robia všetko, čo je v ich silách, aby tieto myšlienky, či už správne alebo nesprávne, odovzdali ďalšej generácii, bez rozlišovania a bez výhrad. Nie je to tak? (Áno.) Ako tradičná kultúra a tieto sviatky kazia ľudí? Viete to? (Ľudia sú obmedzovaní a viazaní pravidlami týchto tradícií, takže nemajú čas ani energiu hľadať Boha.) To je jeden aspekt. Napríklad počas lunárneho Nového roku každý oslavuje – keby si ho neoslavoval aj ty, necítil by si sa smutný? Existujú nejaké povery, ktoré prechovávaš vo svojom srdci? Mohol by si uvažovať takto: „Neoslavoval som Nový rok, a keďže lunárny Nový rok bol zlým dňom, nebude zlý aj celý zvyšok roka?“ Necítil by si sa nesvoj a nebál by si sa trochu? Existujú dokonca aj ľudia, ktorí roky nepriniesli obety svojim predkom a zrazu sa im sníva sen, v

ktorom ich zosnulý žiada o peniaze. Čo by cítili? „Aké smutné, že tento človek, ktorý už teraz nie je medzi živými, potrebuje peniaze na míňanie! Spálim pre neho zopár bankoviek. Keby som to neurobil, jednoducho by to nebolo správne. Mohlo by to spôsobiť problémy nám živým ľuďom – kto môže povedať, kedy udrie nešťastie?“ Vždy budú mať vo svojich srdciach tento malý oblak strachu a obáv. Kto im dáva tieto starosti? Satan je zdrojom týchto obáv. Nie je to jeden zo spôsobov, akým satan kazí človeka? Používa rôzne prostriedky a zámienky na to, aby ťa ovládal, vyhrážal sa ti a zväzoval ťa, aby si upadol do omámenia, poddal sa a podriadil sa mu – takto satan kazí človeka. Keď sú ľudia slabí alebo keď si nie sú plne vedomí situácie, často môžu neúmyselne urobiť niečo zmäteným spôsobom. To znamená, že sa nechtiac dostanú do satanovho zovretia a môžu konať nevedomky, môžu robiť veci bez toho, aby vedeli, čo robia. To je spôsob, akým satan kazí človeka. V súčasnosti existuje dokonca dosť veľa ľudí, ktorí sa zdráhajú rozlúčiť s hlboko zakorenenou tradičnou kultúrou a ktorí sa jej jednoducho nevedia vzdať. Najmä keď sú slabí a pasívni, chcú sláviť tieto sviatky, chcú sa stretnúť so satanom a znovu ho uspokojiť, aby priniesli útechu svojim srdciam. Aké je pozadie tradičnej kultúry? Ťahá čierna ruka satana za nitky v zákulisí? Je satanova zlá prirodzenosť manipulujúca a ovládajúca? Drží satan nad tým všetkým moc? (Áno.) Keď ľudia žijú v tradičnej kultúre a oslavujú tieto druhy tradičných sviatkov, mohli by sme povedať, že to je prostredie, v ktorom sú oklamaní a skazení satanom a, navyše, že sú šťastní, keď sú oklamaní a skazení satanom? (Áno.) Je to niečo, čo všetci uznávate a o čom viete.

d) Ako satan používa povery, aby skazil človeka

Poznáte pojem povera, však? Medzi poverami a tradičnou kultúrou existujú určité súvislosti, ale dnes o nich nebudeme hovoriť. Skôr budem hovoriť o najčastejšie sa vyskytujúcich formách povier: veštenie, predpovedanie budúcnosti, pálenie kadidla a uctievanie Budhu. Niektorí ľudia praktizujú veštenie, niektorí uctievajú Budhu a pália kadidlo, zatiaľ čo iní si nechávajú predpovedať budúcnosť alebo si dávajú čítať z tváre. Koľkí z vás si nechali predpovedať budúcnosť alebo čítať z tváre? Je to niečo, čo zaujíma väčšinu ľudí, však? (Áno.) Prečo? Aký úžitok majú ľudia z predpovedania budúcnosti a veštenia? Aký druh uspokojenia im to prináša? (Zvedavosť.) Je to len zvedavosť? Podľa môjho názoru to nie je nevyhnutne tak. Čo je cieľom veštenia a predpovedania budúcnosti? Prečo sa to robí? Nie je cieľom vidieť budúcnosť? Niektorí ľudia si nechávajú čítať z tváre na predpovedanie budúcnosti, iní to robia, aby zistili, či budú mať šťastie, alebo nie. Niektorí ľudia to robia, aby videli, aké bude ich manželstvo, a iní to robia, aby videli, čo ich čaká nasledujúci rok. Niektorí ľudia si nechávajú čítať z tváre, aby zistili, aké budú ich vyhliadky a vyhliadky ich synov alebo dcér, a niektorí podnikatelia to robia, aby zistili, koľko peňazí zarobia, a nechali si poradiť, aké kroky by mali podniknúť. Robí sa to teda len na uspokojenie zvedavosti? Keď si ľudia nechávajú vyveštiť z tváre alebo robia takéto veci, je to pre ich vlastný budúci osobný prospech.

Veria, že to všetko je úzko spojené s ich vlastným osudom. Je niečo z toho užitočné? (Nie.) Prečo to nie je užitočné? Nie je dobré získať nejaké vedomosti prostredníctvom týchto vecí? Tieto praktiky vám môžu pomôcť zistiť, kedy môžu nastať problémy, a ak sa o týchto problémoch dozviete skôr, ako k nim dôjde, nemohli by ste sa im vyhnúť? Ak si necháš predpovedať budúcnosť, môže ti ukázať, ako nájsť správnu cestu z bludiska, aby si mal v nasledujúcom roku šťastie a získal veľké bohatstvo zo svojho podnikania. Je to teda užitočné, alebo nie? Otázka, či je to užitočné, alebo nie, nemá s nami žiadnu súvislosť a naše dnešné duchovné spoločenstvo sa nebude touto témou zaoberať. Ako používa satan povery, aby skazil človeka? Všetci ľudia chcú poznať svoj osud, a tak satan využíva ich zvedavosť, aby ich zlákal. Ľudia sa venujú vešteniu, predpovedaniu budúcnosti a čítaniu z tváre, aby sa dozvedeli, čo sa s nimi stane v budúcnosti a aká cesta je pred nimi. Kto má však v konečnom dôsledku v rukách osud a vyhliadky, ktoré ľudí tak znepokojujú? (Sú v Božích rukách.) Všetky tieto veci sú v Božích rukách. Keď satan používa tieto metódy, čo chce, aby ľudia vedeli? Satan chce použiť čítanie z tváre a predpovedanie budúcnosti, aby ľuďom povedal, že pozná ich budúci osud a že tieto veci nielen pozná, ale má ich aj pod kontrolou. Satan chce využiť túto príležitosť a použiť tieto metódy na ovládanie ľudí, aby ľudia v neho slepo verili a poslúchali každé jeho slovo. Keby si si dal napríklad čítať z tváre, veštec by zavrel oči a s dokonalou jasnosťou ti povedal všetko, čo sa ti prihodilo za posledných niekoľko desaťročí, ako by si sa cítil vo vnútri? Okamžite by si mal pocit: „Je taký presný! Nikdy predtým som nikomu nepovedal o svojej minulosti, tak ako o tom vedel? Naozaj obdivujem tohto veštca!“ Nie je pre satana až príliš ľahké poznať tvoju minulosť? Boh ťa priviedol tam, kde si dnes, a po celý čas satan kazil ľudí a sledoval ťa. Plynutie desaťročí tvojho života nie je pre satana ničím a pre satana nie je ťažké tieto veci poznať. Keď zistíš, že všetko, čo satan hovorí, je presné, neodovzdávaš mu svoje srdce? Nie si na ňom závislý, aby si prevzal kontrolu nad svojou budúcnosťou a svojím šťastím? Tvoje srdce v okamihu pocíti určitý rešpekt alebo úctu k nemu a niektorí ľudia môžu mať v tejto chvíli už ukradnutú dušu. A hneď sa opýtaš veštca: „Čo mám robiť ďalej? Čomu by som sa mal budúci rok vyhnúť? Čo nesmiem robiť?“ A veštec ti odpovie: „Nesmieš ísť tam a tam, nesmieš robiť to a to, nenos oblečenie určitej farby, mal by si menej chodiť na určité miesta, viac robiť určité veci…“ Nevezmeš si všetko, čo povie, hneď k srdcu? Jeho slová by si si zapamätal rýchlejšie ako Božie slová. Prečo by si si ich tak rýchlo zapamätal? Pretože by si sa chcel spoľahnúť na satana pre šťastie. Nezmocní sa satan vtedy tvojho srdca? Keď sa jeho predpovede naplnia, jedna po druhej, nechcel by si sa k nemu hneď vrátiť, aby si zistil, čo ťa čaká budúci rok? (Áno.) Urobil by si všetko, čo by ti satan povedal, že máš urobiť, a vyhýbal by si sa veciam, o ktorých by ti povedal, že sa im máš vyhnúť. Neposlúchaš takto všetko, čo hovorí? Veľmi rýchlo spadneš do jeho náruče, necháš sa oklamať a dostaneš sa pod jeho kontrolu. Stane sa to preto, lebo veríš, že to, čo hovorí, je pravda a že vie o tvojich minulých životoch, tvojom terajšom živote a o tom, čo prinesie budúcnosť. To je metóda, ktorú satan používa na ovládanie ľudí. Kto má

však v skutočnosti kontrolu? Boh sám má kontrolu, nie satan. Satan v tomto prípade len používa svoje chytré triky, aby oklamal nevedomých ľudí, ktorí vidia iba hmotný svet, aby mu uverili a spoliehali sa na neho. Potom sa dostanú do satanovho zovretia a poslúchajú každé jeho slovo. No uvoľní satan niekedy svoje zovretie, keď ľudia chcú veriť v Boha a nasledovať Ho? Neuvoľní. Naozaj sa ľudia v tejto situácii dostávajú do satanovho zovretia? (Áno.) Mohli by sme povedať, že je satanovo správanie v tomto ohľade nehanebné? (Áno.) Prečo by sme to povedali? Pretože ide o podvodné a klamlivé taktiky. Satan je nehanebný a zavádza ľudí, aby si mysleli, že ovláda všetko okolo nich a že kontroluje ich samotný osud. Nevedomí ľudia ho preto úplne poslúchajú. Nechajú sa oklamať len niekoľkými slovami. Vo svojom omámení sa ľudia pred ním skláňajú. Aké metódy teda používa satan a čo hovorí, aby ťa prinútil v neho veriť? Možno si napríklad satanovi nepovedal, koľko členov má tvoja rodina, ale napriek tomu ti dokáže povedať počet členov rodiny aj vek tvojich rodičov a detí. Možno si mal predtým svoje pochybnosti a podozrenie o satanovi, ale keby ti povedal tieto veci, nemal by si potom pocit, že je trochu uveriteľnejší? Satan potom môže povedať, aké si mal v poslednom čase ťažkosti v práci, že tvoji nadriadení ti nedávajú uznanie, ktoré si zaslúžiš, stále konajú proti tebe a tak ďalej. Keď to počuješ, pomyslel by si si: „Presne tak! V práci to v poslednom čase nebolo ľahké.“ Takže satanovi by si veril o niečo viac. Potom by povedal niečo iné, aby ťa oklamal, vďaka čomu by si mu veril ešte viac. Kúsok po kúsku by si zistil, že už nedokážeš odolať ani zostať podozrievavý. Satan používa len niekoľko triviálnych trikov, dokonca malicherných trikov, a tým ťa mätie. Keď budeš zmätený, nebudeš schopný zorientovať sa, budeš v rozpakoch, čo robiť, a začneš nasledovať to, čo hovorí satan. Toto je tá „brilantná“ metóda, ktorú satan používa na skazenie človeka a ktorá spôsobuje, že nevedomky padneš do jeho pasce a necháš sa ním zviesť. Satan ti povie pár vecí, ktoré ľudia považujú za dobré, a potom ti povie, čo máš robiť a čomu sa máš vyhnúť. Takto si nevedomky podvedený. Keď na to skočíš, dostaneš sa do chúlostivej situácie – budeš neustále premýšľať o tom, čo satan povedal a čo ti kázal robiť, a budeš ním nevedomky posadnutý. Prečo je to tak? Je to preto, lebo ľudstvu chýba pravda, a preto nie je schopné stáť pevne a odolať satanovmu zvádzaniu a pokúšaniu. Tvárou v tvár satanovmu zlu a jeho klamstvu, zrade a zlobe je ľudstvo také nevedomé, nezrelé a slabé, či nie? Nie je to jeden zo spôsobov, akým satan kazí človeka? (Áno.) Človek sa dá nevedomky oklamať a podviesť, kúsok po kúsku, rôznymi satanovými metódami, pretože mu chýba schopnosť rozlišovať medzi pozitívnym a negatívnym. Chýba mu toto duchovné postavenie a schopnosť zvíťaziť nad satanom.

e) Ako satan používa spoločenské trendy, aby skazil človeka

Kedy vznikli spoločenské trendy? Vznikli až v súčasnosti? Dalo by sa povedať, že spoločenské trendy vznikli vtedy, keď satan začal kaziť ľudí. Čo zahŕňajú spoločenské trendy? (Štýly obliekania a mejkapu.) To sú veci, s ktorými ľudia často prichádzajú do kontaktu. Štýly obliekania, móda a trendy – tieto veci tvoria jeden malý aspekt. Je tu ešte

niečo? Patria sem aj populárne frázy, s ktorými ľudia často vyrukujú? Patrí sem životný štýl, po ktorom ľudia túžia? Patria sem hudobné hviezdy, celebrity, časopisy a romány, ktoré majú ľudia radi? (Áno.) Ktorý aspekt spoločenských trendov podľa vás dokáže skaziť človeka? Ktorý z týchto trendov vás najviac láka? Niektorí ľudia hovoria: „My sme už dosiahli určitý vek, máme cez päťdesiat, šesťdesiat, sedemdesiat či osemdesiat rokov a k týmto trendom sa už nehodíme a vlastne nás ani nezaujímajú.“ Je to správne? Iní vravia: „Nesledujeme celebrity – to je pre mladých ľudí, pre dvadsiatnikov. Nenosíme ani módne oblečenie – to je pre ľudí, ktorí dbajú na imidž.“ Takže ktorý z týchto trendov vás dokáže skaziť? (Populárne príslovia.) Môžu tieto príslovia skaziť ľudí? Uvediem príklad a vy uvidíte, či ľudí skazí, alebo nie: „Peniaze točia svetom.“ Je to trend? V porovnaní s módnymi a gurmánskymi trendmi, ktoré ste spomenuli, nie je toto oveľa horšie? „Peniaze točia svetom“ je filozofia satana. Prevláda medzi celým ľudstvom, v každej ľudskej spoločnosti. Dalo by sa povedať, že je to trend. Je to preto, že to bolo vštepené do srdca každého jedného človeka, ktorý toto príslovie spočiatku neprijal, no keď prišiel do kontaktu so skutočným životom, ticho ho akceptoval a začal mať pocit, že tieto slová sú skutočne pravdivé. Nie je to proces, v ktorom satan kazí človeka? Možno ľudia nechápu toto príslovie rovnako, ale každý si ho vykladá a uznáva ho inak na základe vecí, ktoré sa dejú v jeho okolí, a na základe svojich vlastných osobných skúseností. Nie je to tak? Bez ohľadu na to, koľko skúseností má niekto s týmto príslovím, aký negatívny vplyv to môže mať na srdce človeka? Niečo sa odhaľuje cez ľudskú povahu ľudí na tomto svete vrátane každého jedného z vás. Čo je to? Je to uctievanie peňazí. Je ťažké odstrániť to zo srdca človeka? Je to veľmi ťažké! Zdá sa, že skazenosť človeka spôsobená satanom je skutočne hlboká! Satan využíva peniaze, aby pokúšal ľudí, a kazí ich, aby uctievali peniaze a obdivovali materiálne veci. A ako sa toto uctievanie peňazí prejavuje v ľuďoch? Máte pocit, že by ste na tomto svete nemohli prežiť bez peňazí a že ani jeden deň bez peňazí by nebol možný? Postavenie ľudí je založené na tom, koľko majú peňazí, rovnako ako rešpekt, ktorý vzbudzujú. Chrbty chudobných sa ohýbajú hanbou, zatiaľ čo bohatí si užívajú svoje vysoké postavenie. Stoja pyšne a so vztýčenou hlavou, hovoria nahlas a žijú arogantne. Čo toto príslovie a trend prináša ľuďom? Nie je pravda, že mnohí ľudia prinášajú hocijaké obete v honbe za peniazmi? Nestráca mnoho ľudí svoju dôstojnosť a integritu v honbe za ďalšími peniazmi? Neprichádzajú mnohí ľudia kvôli peniazom o príležitosť splniť si svoju povinnosť a nasledovať Boha? Nie je strata šance získať pravdu a byť spasený pre ľudí najväčšou zo všetkých strát? Nie je satan zákerný, keď používa túto metódu a toto príslovie, aby človeka skazil až do takej miery? Nie je to zlomyseľný trik? Keď spočiatku namietaš proti tomuto populárnemu prísloviu, no nakoniec ho akceptuješ ako pravdu, tvoje srdce úplne padne do satanovho zovretia, a preto nechtiac začneš žiť podľa tohto príslovia. Do akej miery ťa toto príslovie ovplyvnilo? Možno poznáš pravú cestu a možno poznáš pravdu, ale nie je v tvojej moci ju nasledovať. Môžeš jasne vedieť, že Božie slová sú pravda, ale nie si ochotný zaplatiť cenu ani trpieť, aby si získal pravdu. Namiesto toho

by si radšej obetoval vlastnú budúcnosť a osud, aby si odporoval Bohu až do úplného konca. Bez ohľadu na to, čo Boh hovorí, bez ohľadu na to, čo Boh koná, bez ohľadu na to, či chápeš, aká hlboká a aká veľká je Božia láska k tebe, tvrdohlavo by si trval na tom, že si budeš robiť, čo chceš, a zaplatíš cenu za toto príslovie. To znamená, že toto príslovie už oklamalo a opanovalo tvoje myšlienky, už ovládlo tvoje správanie a ty by si ho radšej nechal vládnuť tvojmu osudu, než aby si sa vzdal svojej honby za bohatstvom. Že ľudia môžu takto konať, že môžu byť ovládaní a manipulovaní slovami satana – neznamená to, že satan ich oklamal a skazil? Nezapustili filozofia a zmýšľanie satana a jeho povaha korene v tvojom srdci? Keď sa slepo ženieš za bohatstvom a vzdávaš sa hľadania pravdy, nedosiahol satan svoj cieľ oklamať ťa? Je to presne tak. Môžeš teda cítiť, keď si oklamaný a skazený satanom? Nemôžeš. Ak nemôžeš vidieť satana stáť priamo pred tebou alebo cítiť, že je to satan, ktorý v tieni hrá svoje hry, bol by si schopný vidieť satanovu podlosť? Mohol by si vedieť, ako satan kazí ľudstvo? Satan kazí človeka vždy a všade. Satan znemožňuje človeku brániť sa proti tejto skazenosti a robí ho proti nej bezmocným. Satan ťa núti prijať jeho myšlienky, jeho názory a zlé veci, ktoré z neho pochádzajú, v situáciách, keď si nevedomý a keď netušíš, čo sa s tebou deje. Ľudia tieto veci akceptujú a vôbec proti nim nenamietajú. Vážia si ich a držia sa ich ako pokladu, nechávajú sa nimi manipulovať a zahrávajú sa s nimi. Takto ľudia žijú pod mocou satana, nevedome ho poslúchajú a skazenosť človeka spôsobená satanom je čoraz hlbšia.

Satan používa týchto niekoľko metód, aby skazil človeka. Človek má vedomosti a chápe niektoré vedecké princípy, žije pod vplyvom tradičnej kultúry a každý človek je dedičom a prenášačom tradičnej kultúry. Človek je viazaný pokračoval v tradičnej kultúre, ktorú mu dal satan, a zároveň sa podriaďuje spoločenským trendom, ktoré satan poskytuje ľudstvu. Človek je neoddeliteľný od satana, podriaďuje sa všetkému, čo satan robí v každom čase, a akceptuje jeho zlo, klamstvo, zlobu a aroganciu. Keď si človek osvojil túto satanovu povahu, žije medzi týmto skazeným ľudstvom šťastne, alebo žalostne? (Žalostne.) Prečo to vravíte? (Pretože človek je zviazaný a ovládaný týmito skazenými vecami, žije v hriechu a je pohltený namáhavým bojom.) Niektorí ľudia nosia okuliare a pôsobia veľmi intelektuálne. Môžu hovoriť veľmi úctyhodne, výrečne a rozumne, a keďže si toho veľa prešli, môžu byť veľmi skúsení a sofistikovaní. Môžu vedieť podrobne hovoriť o veľkých i malých veciach, ako aj posudzovať pravosť a dôvod vecí. Niektorí sa môžu pozrieť na správanie a vzhľad týchto ľudí, ako aj na ich charakter, ľudskú prirodzenosť, správanie atď. a nenájdu na nich žiadnu chybu. Takíto ľudia sa zvlášť dobre dokážu prispôsobiť súčasným spoločenským trendom. Aj keď títo ľudia môžu byť starší, nikdy nezaostávajú za trendmi doby a nikdy nie sú príliš starí na to, aby sa učili. Na povrchu nikto nemôže nájsť na takomto človeku chybu, no pritom je až do svojej vnútornej podstaty úplne a absolútne skazený satanom. Hoci navonok nemožno na týchto ľuďoch nájsť žiadnu chybu, hoci na povrchu sú jemní, kultivovaní a majú vedomosti, určitú morálku a integritu, a hoci – pokiaľ ide o vedomosti – v žiadnom prípade nezaostávajú za mladými ľuďmi, tak pokiaľ ide o ich prirodzenosť-podstatu, títo

ľudia sú úplným a živým vzorom satana – sú vernou kópiou satana. To je „ovocie“ satanovej skazenosti človeka. To, čo som povedal, môže byť pre vás zraňujúce, ale všetko je to pravda. Vedomosti, ktoré človek študuje, veda, ktorú chápe, a prostriedky, ktoré si vyberá, aby zapadol do spoločenských trendov, sú bez výnimky nástrojmi satanovho skazenia človeka. To je úplná pravda. Preto človek žije s povahou, ktorá je úplne skazená satanom, a nemá ako spoznať, čo je Božia svätosť alebo čo je Božia podstata. Je to preto, lebo na povrchu nemožno nájsť chybu v spôsoboch, akými satan kazí človeka. Z niekoho správania sa nedá povedať, že niečo nie je v poriadku. Všetci normálne vykonávajú svoju prácu a žijú normálny život. Normálne čítajú knihy a noviny, normálne študujú a hovoria. Niektorí ľudia sa naučili niekoľko etických pravidiel a sú dobrí v rozprávaní, sú chápaví a priateľskí, nápomocní a veľkorysí, nepúšťajú sa do malicherných hádok ani nevyužívajú ľudí. Ich skorumpovaná satanská povaha je však zakorenená hlboko v nich a táto podstata sa nedá zmeniť spoliehaním sa na vonkajšie úsilie. Pre túto podstatu človek nie je schopný poznať Božiu svätosť, a napriek tomu, že podstata Božej svätosti sa človeku zjavuje, človek ju neberie vážne. Je to preto, lebo satan už rôznymi prostriedkami úplne ovládol ľudské pocity, nápady, názory a myšlienky. Táto posadnutosť a skazenosť nie sú dočasné ani príležitostné, ale sú prítomné vždy a všade. Preto veľmi veľa ľudí, ktorí veria v Boha tri či štyri roky, alebo dokonca päť či šesť rokov, stále považujú tieto zlé myšlienky, názory, logiku a filozofie, ktoré im satan vštepil, za poklady a nedokážu sa ich vzdať. Keďže človek prijal zlé, arogantné a zlomyseľné veci, ktoré pochádzajú z prirodzenosti satana, v medziľudských vzťahoch človeka nevyhnutne dochádza ku konfliktom, k hádkam a nezlučiteľnosti, čo je dôsledkom satanovej arogantnej prirodzenosti. Keby satan dal ľudstvu pozitívne veci – napríklad keby konfucianizmus a taoizmus z tradičnej kultúry, ktoré človek prijal, boli dobré veci –, podobné typy ľudí by mali byť schopné spolu vychádzať, keď tieto veci prijmú. Prečo je teda taká veľká priepasť medzi ľuďmi, ktorí prijali rovnaké veci? Prečo je to tak? Je to preto, lebo tieto veci pochádzajú od satana a satan vytvára medzi ľuďmi rozkol. Veci od satana, bez ohľadu na to, aké dôstojné alebo veľké sa javia na povrchu, prinášajú človeku a vyvolávajú v jeho živote iba aroganciu a nič viac než klam satanovej zlej prirodzenosti. Nie je to tak? Niekto, kto sa dokáže maskovať, má bohaté vedomosti alebo dobrú výchovu, by aj tak len ťažko skrýval svoju skazenú satanskú povahu. To znamená, že bez ohľadu na to, koľkými spôsobmi sa táto osoba maskuje, či ju považuješ za svätú, dokonalú alebo anjelskú, bez ohľadu na to, aká je podľa teba čistá, aký je jej skutočný život v zákulisí? Akú podstatu by si videl v odhalení jej povahy? Bezpochyby by si videl zlú povahu satana. Je prípustné to povedať? (Áno.) Predpokladajme napríklad, že poznáte niekoho blízkeho, koho ste považovali za dobrého človeka, možno niekoho, koho ste zbožňovali. Čo si o nich myslíte vo svojom súčasnom duchovnom postavení? Po prvé, zhodnoť, či tento typ človeka má, alebo nemá ľudskú prirodzenosť, či je čestný, či cíti pravú lásku k ľuďom, či jeho slová a činy prospievajú a pomáhajú druhým. (Nie.) Čo je tá takzvaná vľúdnosť, láska alebo dobrota, ktorú títo ľudia prejavujú? Všetko je to

falošné, všetko je to fasáda. Za touto fasádou sa skrýva postranný zlý úmysel: urobiť túto osobu zbožňovanou a obdivovanou. Vidíte to jasne? (Áno.)

Čo prinášajú ľudstvu metódy, ktoré satan používa na skazenie ľudí? Prinášajú niečo pozitívne? Po prvé, dokáže človek rozlišovať medzi dobrom a zlom? Povedal by si, že v tomto svete, či už je to nejaký slávny alebo skvelý človek, alebo nejaký časopis či iná publikácia, sú normy, pomocou ktorých posudzujú, či je niečo dobré, alebo zlé a správne, alebo nesprávne, presné? Sú ich hodnotenia udalostí a ľudí spravodlivé? Obsahujú pravdu? Posudzuje tento svet, toto ľudstvo, pozitívne a negatívne veci na základe štandardu pravdy? (Nie.) Prečo ľudia nemajú túto schopnosť? Ľudia študovali toľko poznatkov a vedia toľko o vede, takže majú veľké schopnosti, však? Prečo teda nevedia rozlišovať medzi pozitívnymi a negatívnymi vecami? Prečo je to tak? (Pretože ľudia nemajú pravdu. Veda a poznanie nie sú pravdou.) Všetko, čo satan prináša ľudstvu, je zlé, skazené a chýba tomu pravda, život a cesta. Vzhľadom na zlo a skazenosť, ktoré satan prináša človeku, môžeš povedať, že satan má lásku? Môžeš povedať, že človek má lásku? Niektorí ľudia by mohli povedať: „Mýliš sa. Na svete je veľa ľudí, ktorí pomáhajú chudobným alebo bezdomovcom. Nie sú to dobrí ľudia? Existujú aj charitatívne organizácie, ktoré odvádzajú dobrú prácu. Nie je práca, ktorú robia, dobrou prácou?“ Čo by ste na to povedali? Satan používa mnoho rôznych metód a teórií na skazenie človeka. Je toto kazenie človeka nejasným pojmom? Nie, nie je to nejasné. Satan tiež robí niektoré praktické veci a tiež propaguje určitý názor alebo teóriu v tomto svete a v spoločnosti. V každej dynastii a v každej epoche propaguje teóriu a vštepuje myšlienky do myslí človeka. Tieto myšlienky a teórie sa postupne zakoreňujú v srdciach ľudí, ktorí potom podľa nich začnú žiť. Keď raz začnú žiť podľa týchto vecí, nestanú sa nevedomky satanom? Nestanú sa potom ľudia súčasťou satana? Keď sa ľudia zjednotia so satanom, aký je nakoniec ich postoj k Bohu? Nie je to ten istý postoj, aký má satan voči Bohu? Nikto sa to neodváži priznať, však? Aké desivé! Prečo hovorím, že satanova prirodzenosť je zlá? Nehovorím to bezdôvodne. Satanova prirodzenosť sa určuje a analyzuje na základe toho, čo urobil a čo zjavil. Keby som len povedal, že satan je zlý, čo by ste si pomysleli? Pomysleli by ste si: „Je zrejmé, že satan je zlý.“ Preto sa ťa pýtam: „Ktoré aspekty satana sú zlé?“ Ak povieš: „Satanov odpor voči Bohu je zlý,“ stále by si nehovoril jasne. Teraz, keď som takto hovoril o podrobnostiach, rozumiete konkrétnemu obsahu podstaty satanovho zla? (Áno.) Ak ste schopní jasne vidieť satanovu zlú prirodzenosť, potom uvidíte svoju vlastnú situáciu. Existuje medzi týmito dvoma vecami nejaký vzťah? Je to pre vás užitočné alebo nie? (Je.) Keď som v duchovnom spoločenstve o podstate Božej svätosti, je potrebné, aby som bol v duchovnom spoločenstve o zlej podstate satana? Aký máte na to názor? (Áno, je to potrebné.) Prečo? (Satanovo zlo uľaví Božej svätosti.) Je to naozaj tak? Čiastočne je to správne v tom zmysle, že bez satanovho zla by ľudia nevedeli, že Boh je svätý – je správne to povedať. Ak však povieš, že Božia svätosť existuje len vďaka jej kontrastu so satanovým zlom, je to správne? Tento dialektický spôsob uvažovania je nesprávny.

Božia svätosť je vrodenou podstatou Boha. Aj keď ju Boh zjavuje svojimi skutkami, stále ide o prirodzené vyjadrenie Božej podstaty a stále je to Božia vrodená podstata. Vždy existovala a je vnútorná a vrodená samotnému Bohu, hoci ju človek nemôže vidieť. Je to preto, lebo človek žije uprostred skazenej povahy satana a pod satanovým vplyvom a nevie o svätosti, a už vôbec nie o konkrétnom obsahu Božej svätosti. Je teda nevyhnutné, aby sme najprv boli v duchovnom spoločenstve o satanovej zlej podstate? (Áno, je.) Niektorí ľudia môžu vyjadriť určité pochybnosti: „Si v duchovnom spoločenstve o samotnom Bohu, tak prečo stále hovoríš o tom, ako satan kazí ľudí a ako je satanova prirodzenosť zlá?“ Teraz ste tieto pochybnosti rozptýlili, však? Keď ľudia rozlišujú satanovo zlo a keď poznajú jeho presnú definíciu, keď jasne vidia konkrétny obsah a prejav zla, zdroj a podstatu zla, iba vtedy – prostredníctvom diskusie o Božej svätosti – si môžu ľudia jasne uvedomiť alebo rozpoznať, čo je Božia svätosť a čo je svätosť. Ak nebudem hovoriť o satanovom zle, niektorí ľudia sa budú mylne domnievať, že niektoré veci, ktoré ľudia robia v spoločnosti a medzi ľuďmi – alebo určité veci, ktoré existujú na tomto svete –, môžu mať nejaký vzťah k svätosti. Nie je to nesprávny názor? (Áno, je.)

Teraz, keď som sa týmto spôsobom v duchovnom spoločenstve zaoberal satanovou podstatou, aké pochopenie Božej svätosti ste získali svojimi skúsenosťami v posledných rokoch, čítaním Božieho slova a prežívaním Jeho diela? Len do toho, hovorte o tom. Nemusíš používať slová, ktoré lahodia uchu, stačí hovoriť z vlastných skúseností. Tvorí Božiu svätosť len Jeho láska? Je to len Božia láska, ktorú opisujeme ako svätosť? To by bolo príliš jednostranné, však? Existujú okrem Božej lásky aj iné aspekty Božej podstaty? Videli ste ich? (Áno. Boh nenávidí festivaly a sviatky, zvyky a povery. Aj to je Božia svätosť.) Boh je svätý, takže preto nenávidí veci – to je to, čo máte na mysli? Keď na to príde, čo je Božia svätosť? Je to tak, že Božia svätosť neobsahuje nič podstatné, iba nenávisť? Vravíte si v mysli „Keďže Boh nenávidí tieto zlé veci, možno povedať, že Boh je svätý“? Nie sú to špekulácie? Nie je to forma extrapolácie a súdenia? Akému najväčšiemu prešľapu sa musíme vyhnúť, keď chceme pochopiť Božiu podstatu? (Je to vtedy, keď zanecháme realitu a namiesto toho hovoríme o učení.) To je veľmi veľký prešľap. Je tu ešte niečo? (Špekulácie a predstavivosť.) To sú tiež veľmi vážne prešľapy. Prečo nie sú špekulácie a predstavivosť užitočné? Sú veci, o ktorých špekuluješ a ktoré si predstavuješ, vecami, ktoré môžeš skutočne vidieť? Sú pravou podstatou Boha? (Nie.) Čomu sa ešte treba vyhnúť? Je prešľapom len recitovať sled príjemných slov na opísanie Božej podstaty? (Áno.) Nie je to grandiózne a nezmyselné? Súdenie a špekulácie sú nezmyselné, rovnako ako vyberanie príjemných slov. Prázdna chvála je tiež nezmyselná, však? Páči sa Bohu počúvať ľudí, ktorí tárajú takéto nezmysly? (Nie, nepáči.) Cíti sa nepríjemne, keď to počuje! Keď Boh vedie a zachraňuje skupinu ľudí po tom, čo táto skupina ľudí počula Jeho slová, aj tak nikdy nepochopia, čo tým myslí. Niekto sa môže opýtať: „Je Boh dobrý?“ a oni odpovedia: „Áno!“ „Ako dobrý?“ „Tak veľmi dobrý!“ „Miluje Boh človeka?“ „Áno!“ „Ako veľmi? Môžeš to opísať?“ „Tak veľmi! Božia láska je hlbšia ako more, vyššia ako nebo!“ Nie sú tieto slová nezmysly? A nie je tento

nezmysel podobný tomu, čo ste práve povedali: „Boh nenávidí satanovu skazenú povahu, a preto je Boh svätý“? (Áno.) Nie je to, čo ste práve povedali, nezmysel? A odkiaľ pochádza väčšina nezmyselných vecí, ktoré sa hovoria? Nezmyselné veci, ktoré sa hovoria, pochádzajú predovšetkým z nedostatku zodpovednosti a bázni pred Bohom. Mohli by sme to povedať? Nemal si žiadne pochopenie, a napriek tomu si stále hovoril nezmysly. Nie je to nezodpovedné? Nie je to voči Bohu neúctivé? Naučil si sa nejaké poznatky, pochopil si niektoré úvahy a logiku, použil si tieto veci a navyše si to urobil ako spôsob pochopenia Boha. Myslíš si, že Boh sa cíti rozrušený, keď ťa počuje takto hovoriť? Ako sa môžete pokúšať spoznať Boha pomocou týchto metód? Keď hovoríte takto, neznie to trápne? Keď ide o poznanie Boha, treba byť preto veľmi opatrný. Hovorte len do tej miery, do akej Boha poznáte. Hovorte čestne a prakticky, nezdobte svoje slová prázdnymi komplimentmi a nepoužívajte lichotenie – Boh to nepotrebuje, takéto veci pochádzajú od satana. Satanova povaha je arogantná, satan si rád necháva lichotiť a rád počúva pekné slová. Satan bude potešený a šťastný, ak budú ľudia recitovať všetky príjemné slová, ktoré sa naučili, a použijú ich pre satana. Boh to však nepotrebuje. Boh nepotrebuje obdiv ani lichotenie a nevyžaduje, aby ľudia hovorili nezmysly a slepo Ho chválili. Boh neznáša a nebude ani počúvať chválu a lichôtky, ktoré nie sú v súlade s realitou. Takže, keď niektorí ľudia chvália Boha neúprimne a slepo skladajú sľuby a modlia sa k Nemu, Boh vôbec nepočúva. Musíš prevziať zodpovednosť za to, čo hovoríš. Ak niečo nevieš, jednoducho to priznaj. Ak niečo vieš, vyjadri to praktickým spôsobom. Takže už naozaj chápete, čo v skutočnosti a konkrétne predstavuje Božia svätosť? (Keď som vyjadril vzdorovitosť, keď som sa dopustil priestupkov, prijal som Boží súd a napomínanie a v tom som uvidel Božiu svätosť. A keď som sa ocitol v prostredí, ktoré nezodpovedalo mojim očakávaniam, modlil som sa pre tieto veci a hľadal som Božie úmysly, a keď ma Boh osvietil a viedol svojimi slovami, uvidel som Božiu svätosť.) Je to z vašej vlastnej skúsenosti. (Z Božieho výroku o tom som uvidel, čím sa človek stal, keď ho satan skazil a ublížil mu. Napriek tomu dal Boh všetko, aby nás spasil, a v tom vidím Božiu svätosť.) To je realistický spôsob vyjadrovania a pravé poznanie. Existujú rôzne spôsoby, ako to pochopiť? (Satanovo zlo vidím zo slov, ktoré povedal, aby zviedol Evu k hriechu, a z jeho pokúšania Pána Ježiša. Zo slov, ktorými Boh povedal Adamovi a Eve, čo môžu a nemôžu jesť, vidím, že Boh hovorí priamo, čisto a dôveryhodne. V tom vidím Božiu svätosť.) Po vypočutí vyššie uvedených poznámok, koho slová vás najviac inšpirujú, aby ste vyslovili amen? Koho duchovné spoločenstvo bolo dnes najbližšie k našej téme duchovného spoločenstva? Koho slová boli najrealistickejšie? Aké bolo duchovné spoločenstvo poslednej sestry? (Dobré.) Hovoríte amen na to, čo povedala. Čo povedala také výstižné? (V slovách, ktoré sestra práve povedala, som počul, že Božie slovo je priame a veľmi jasné a že vôbec nie je ako satanovo chodenie okolo horúcej kaše. V tom som videl Božiu svätosť.) To k tomu patrí. Bolo to správne? (Áno.) Veľmi dobre. Vidím, že za tieto posledné dve duchovné spoločenstvá ste niečo získali, ale musíte pokračovať v tvrdej práci. Musíte tvrdo

pracovať preto, lebo pochopenie Božej podstaty je veľmi hlbokou lekciou. Nie je to niečo, čo človek pochopí cez noc alebo čo sa dá jasne vyjadriť len niekoľkými slovami.

Každý aspekt skazenej satanskej povahy, vedomostí, filozofie, ľudských myšlienok a názorov a určité osobné aspekty jednotlivých ľudí im veľmi bránia v poznaní Božej podstaty, takže keď počuješ tieto témy, niektoré z nich môžu byť mimo vášho dosahu. Niektorým možno nerozumiete, kým niektoré si možno v zásade nedokážete spojiť s realitou. Bez ohľadu na to som počul o vašom chápaní Božej svätosti a viem, že vo svojich srdciach začínate uznávať to, čo som povedal a o čom som bol v duchovnom spoločenstve o Božej svätosti. Viem, že vo vašich srdciach začína klíčiť túžba pochopiť podstatu Božej svätosti. No ešte šťastnejším Ma robí to, že niektorí z vás už vedia použiť najjednoduchšie slová na opísanie svojho poznania Božej svätosti. Aj keď je to jednoduchá vec a povedal som to už predtým, väčšina z vás v srdci ešte neprijala tieto slová, a v skutočnosti ešte nezanechali dojem vo vašich mysliach. Napriek tomu si niektorí z vás tieto slová vryli do pamäte. To je veľmi dobré a je to veľmi sľubný začiatok. Dúfam, že budete čoraz častejšie pokračovať v premýšľaní a duchovnom spoločenstve o témach, ktoré považujete za hlboké – alebo o témach, ktoré sú mimo vášho dosahu. Pre tie problémy, ktoré sú mimo vášho dosahu, sa nájde niekto, kto vám poskytne viac usmernení. Ak budete častejšie v duchovnom spoločenstve o oblastiach, ktoré sú teraz vo vašom dosahu, Duch Svätý vykoná svoje dielo a získate väčšie porozumenie. Pochopenie Božej podstaty a poznanie Božej podstaty je nanajvýš dôležité pre vstup ľudí do života. Dúfam, že to nebudete ignorovať ani to nepovažujete za hru, pretože poznanie Boha je základom ľudskej viery a kľúčom k tomu, aby človek hľadal pravdu a dosiahol spásu. Ak ľudia veria v Boha, ale nepoznajú Ho, ak žijú iba slovami a učením, nikdy nebudú môcť dosiahnuť spásu, aj keď budú konať a žiť v súlade s povrchným významom pravdy. To znamená, že ak veríš v Boha, ale nepoznáš Ho, potom je tvoja viera zbytočná a neobsahuje nič z reality. Rozumiete, však? (Áno, rozumieme.) Naše duchovné spoločenstvo sa tu dnes končí.

4. januára 2014

SÁM BOH, JEDINEČNÝ VI
BOŽIA SVÄTOSŤ (III)

Naposledy sme mali duchovné spoločenstvo na tému Božej svätosti. Ktorej stránky samého Boha sa týka Božia svätosť? Týka sa Božej podstaty? (Áno.) Čo je teda hlavnou stránkou Božej podstaty, ktorej sme sa venovali v našom duchovnom spoločenstve? Je to Božia svätosť? Božia svätosť je jedinečná Božia podstata. Čo bolo naposledy hlavným obsahom nášho duchovného spoločenstva? (Rozpoznanie zla satana. To znamená, ako satan spôsobuje skazenosť ľudstva pomocou poznatkov, vedy, tradičnej kultúry, povier a spoločenských trendov.) To bola hlavná téma, o ktorej sme naposledy diskutovali. Satan používa poznatky, vedu, povery, tradičnú kultúru a spoločenské trendy, aby skazil človeka. Týmito spôsobmi – spolu ich je päť – satan spôsobuje skazenosť človeka. Ktorý z nich sa používa na najhlbšie skazenie ľudí? (Tradičná kultúra. Je to tak preto, lebo satanské filozofie, ako sú učenia Konfucia a Mencia, sú v našich mysliach hlboko zakorenené.) Niektorí bratia a sestry si teda myslia, že odpoveď znie „tradičná kultúra“. Má niekto inú odpoveď? (Poznatky. Poznatky nám nikdy nedovolia uctievať boha. Popierajú Božiu existenciu a vládu. Tým chcem povedať, že satan nám od mladého veku hovorí, aby sme začali študovať a že len vďaka štúdiu a získavaniu poznatkov budeme mať svetlé vyhliadky do budúcnosti a šťastný osud.) Satan používa poznatky, aby kontroloval tvoju budúcnosť a osud, a potom ťa úplne ovláda. Takto satan podľa teba spôsobuje najhlbšiu skazenosť človeka. Má niekto iný názor? A čo napríklad veda alebo spoločenské trendy? Uviedol by ich niekto ako odpoveď? (Áno.) Dnes budem opäť viesť duchovné spoločenstvo o piatich spôsoboch, ktorými satan spôsobuje skazenosť človeka. Keď skončím, položím vám ďalšie otázky, aby sme presne vedeli, ktoré z týchto vecí používa satan na najhlbšie skazenie človeka.

Päť spôsobov, ktorými satan kazí človeka

a) Satan používa poznatky, aby skazil človeka, a slávu a zisk, aby ho ovládal

Prvým spomínaným spomedzi piatich spôsobov, ktorými satan spôsobuje skazenosť človeka, sú poznatky. Poznatky teda budú prvou témou nášho duchovného spoločenstva. Satan používa poznatky ako návnadu. Pozorne počúvajte – poznatky sú len istým druhom návnady. Ľudia sú zvádzaní, aby tvrdo študovali a deň čo deň sa zlepšovali. Aby si z poznatkov spravili zbrane, vyzbrojili sa nimi a potom ich používali na otvorenie brány k vede. Inými slovami, čím viac poznatkov získaš, tým viac toho pochopíš. Satan toto všetko hovorí ľuďom. Hovorí im, aby počas získavania poznatkov živili vznešené ideály, a nariaďuje im, aby rozvíjali svoje ambície a ašpirácie. Bez vedomia človeka vyjadruje mnoho takýchto posolstiev, v dôsledku čoho ľudia podvedome cítia, že tieto veci sú správne alebo prospešné. Ľudia sa nevedomky vydajú na túto cestu bez toho, aby vedeli, že ich vedú vpred ich vlastné ideály a ambície. Krok za krokom si z poznatkov, ktoré im dáva satan, mimovoľne osvojujú spôsoby myslenia veľkých alebo slávnych ľudí.

Niektoré veci sa naučia aj zo skutkov ľudí, ktorí sú považovaní za hrdinov. Čo satan pred človekom obhajuje v skutkoch týchto hrdinov? Čo chce človeku vštepiť? Že človek musí byť patriotom, musí mať národnú integritu a hrdinského ducha. Čo sa človek naučí z historických príbehov alebo biografií hrdinských postáv? Mať zmysel pre osobnú lojalitu, byť pripravený spraviť čokoľvek pre svojich priateľov a bratov. Človek sa v rámci týchto poznatkov satana nevedomky naučí mnoho vecí, ktoré vôbec nie sú pozitívne. Uprostred ich nevedomosti sa do nezrelých myslí ľudí zasejú semená, ktoré pripravil satan. Vďaka týmto semenám majú pocit, že by mali byť veľkými ľuďmi, mali by byť slávni, byť hrdinami, patriotmi, ľuďmi, ktorí milujú svoje rodiny a ktorí pre priateľa spravia čokoľvek a majú zmysel pre osobnú lojalitu. Zvedení satanom nevedomky kráčajú cestou, ktorú im pripravil. Počas tejto cesty sú nútení prijať satanove pravidlá života. Úplne bez svojho vedomia si vytvoria vlastné pravidlá, podľa ktorých žijú. Tieto pravidlá však nie sú ničím iným než pravidlami satana, ktoré satan ľuďom násilne vštepil. Satan núti ľudí, aby počas procesu učenia podporovali svoje vlastné ciele a určovali si životné méty, pravidlá, podľa ktorých majú žiť, a životné smerovanie. Počas tohto všetkého im pomocou príbehov, biografií a všetkých ostatných možných prostriedkov na pokúšanie ľudí po troške vštepuje svoje veci, až nakoniec návnadu prehltnú. Takto začnú niektorí počas procesu vzdelávania uprednostňovať literatúru, iní ekonómiu, ďalší astronómiu alebo geografiu. Niektorí si obľúbia politiku, iní fyziku, ďalší chémiu a niektorí dokonca začnú uprednostňovať teológiu. To všetko sú súčasti väčšieho celku, ktorým sú poznatky. Každý z vás vo svojom srdci vie, o čom tieto veci naozaj sú. Každý z vás s nimi už bol v kontakte. Každý z vás dokáže donekonečna hovoriť a tej či onej oblasti poznatkov. Je teda jasné, ako hlboko do myslí ľudí tieto poznatky prenikli. Zreteľne vidieť miesto, ktoré tieto poznatky zaberajú v mysliach ľudí, a aký hlboký vplyv majú na ľudí. Keď si niekto obľúbi nejakú oblasť poznatkov, keď sa do nej hlboko zamiluje, nevedomky začne mať ambície – niektorí ľudia chcú byť spisovateľmi, iní autormi literárnych diel, niektorí si chcú vybudovať politickú kariéru a iní sa chcú venovať ekonómii a stať sa podnikateľmi. Potom je tu časť ľudí, ktorí chcú byť hrdinami, chcú byť veľkí alebo slávni. Bez ohľadu na to, akým druhom človeka chce niekto byť, jeho cieľom je osvojiť si túto metódu získavania poznatkov a použiť ju na vlastné ciele, na naplnenie vlastných túžob a ambícií. Bez ohľadu na to, ako dobre to znie – či už si chcú splniť svoje sny, nechcú premárniť život alebo chcú mať určitú kariéru –, podporujú tieto vznešené ideály a ambície. Na čo všetko však toto všetko slúži v prvom rade? Uvažovali ste už niekedy nad touto otázkou? Prečo satan takto koná? Aký účel má to, že človeku vštepuje tieto veci? Vaše srdcia musia mať v tejto otázke jasno.

Porozprávajme sa teraz o tom, ako satan využíva vedomosti, aby skazil človeka. Najskôr musíme jasne pochopiť tieto veci: Čo chce satan dať vedomosťami človeku? Po akom druhu cesty chce človeka viesť? (Po ceste vzdorovania Bohu.) Áno, to je určite ono – vzdorovať Bohu. Vidíš teda, že to je dôsledok toho, že ľudia získavajú vedomosti – začnú vzdorovať Bohu. Aké sú teda satanove nekalé motívy? Nemáš v tom jasno,

všakže? Satan počas procesu, pri ktorom si človek osvojuje vedomosti, používa najrôznejšie metódy – rozpráva príbehy, jednoducho človeku poskytne nejaký poznatok alebo mu umožní, aby uspokojil svoje túžby alebo ambície. Po akej ceste ťa chce satan viesť? Ľudia si myslia, že na získavaní vedomostí nie je nič zlé a že je to úplne prirodzené. Povedať niečo spôsobom, ktorý znie príťažlivo, podporovať vznešené ideály alebo mať ambície znamená mať motiváciu a to by mala byť v živote tá správna cesta. Nie je to pre ľudí krajší spôsob života, keď môžu napĺňať svoje ideály alebo si úspešne budovať kariéru? Takýmto konaním si človek môže uctiť svojich predkov a zároveň má šancu niečo po sebe zanechať – nie je to dobrá vec? Je to dobrá vec v očiach svetských ľudí a pre nich by to malo byť správne a pozitívne. Nejde však pri tom len o to, že satan svojimi nekalými motívmi navádza ľudí na túto cestu? Samozrejme, nie. V skutočnosti je jedno, aké má človek vznešené ideály, aké realistické sú jeho túžby alebo aké správne môžu byť – všetko, čo chce človek dosiahnuť, a všetko, čo hľadá, je neoddeliteľne spojené s dvomi slovami. Tieto dve slová sú veľmi dôležité pre život každého človeka a sú to veci, ktoré má satan v úmysle človeku vštepiť. Ktoré dve slová to sú? „Sláva“ a „zisk“. Satan používa veľmi rafinovanú metódu – metódu, ktorá je v silnej zhode s predstavami ľudí a ktorá vôbec nie je radikálna. Prostredníctvom nej dosahuje, aby ľudia nevedomky prijali jeho spôsob života, jeho pravidlá, podľa ktorých majú žiť, a stanovili si životné ciele a smerovanie. Popritom zároveň nevedomky začnú mať v živote ambície. Bez ohľadu na to, aké veľkolepé sa tieto životné ambície môžu zdať, sú neoddeliteľne spojené so „slávou“ a „ziskom“. Všetko, čo nejaký veľký alebo slávny človek – vlastne každý človek – v živote nasleduje, súvisí len s týmito dvomi slovami: „sláva“ a „zisk“. Ľudia si myslia, že keď raz majú slávu a zisk, môžu z týchto vecí ťažiť, užívať si vysoké postavenie a veľké bohatstvo a vychutnávať si život. Myslia si, že sláva a zisk sú akýmsi kapitálom, ktorý môžu použiť, aby dosiahli život plný pôžitkov a telesnej rozkoše. Kvôli sláve a zisku, po ktorých ľudstvo tak dychtí, ľudia ochotne, aj keď nevedomky, odovzdajú satanovi svoje telá, mysle, všetko, čo majú, svoju budúcnosť a svoj osud. Robia to bez toho, aby na okamih zaváhali, a úplne ignorujú potrebu získať späť všetko, čo odovzdali. Môžu si ľudia nad sebou zachovať kontrolu, keď týmto spôsobom našli útočisko u satana a stali sa voči nemu lojálni? Určite nie. Satan ich úplne a načisto ovláda. Úplne a načisto sa ponorili do bahna a nevedia sa vyslobodiť. Keď sa niekto ponorí do bahna slávy a zisku, už nehľadá to, čo je svetlé a spravodlivé, ani veci, ktoré sú krásne a dobré. Je to preto, lebo zvodná moc, ktorú majú sláva a zisk nad ľuďmi, je príliš veľká. Stanú sa z nich veci, o ktoré sa ľudia usilujú počas celého života, a dokonca aj počas celej večnosti bez akéhokoľvek konca. Nie je to pravda? Niektorí ľudia povedia, že osvojovať si vedomosti znamená len čítať knihy alebo sa naučiť zopár vecí, ktoré ešte nevedia, aby nezaostávali za dobou alebo nestratili krok so svetom. Osvojujú si vedomosti, len aby mohli položiť jedlo na stôl, pre svoju budúcnosť alebo aby si zabezpečili základné potreby. Existuje nejaký človek, ktorý by desať rokov tvrdo študoval len preto, aby si zabezpečil základné potreby a vyriešil otázku stravy? Nie, takí ľudia neexistujú. Tak

prečo potom človek celé tie roky znáša tieto útrapy? Je to pre slávu a zisk. Sláva a zisk na neho v diaľke čakajú, mávajú mu a človek verí, že len vďaka vlastnej usilovnosti, útrapám a snaženiu môže ísť po ceste, ktorá ho dovedie k sláve a zisku. Takýto človek musí prežiť tieto útrapy kvôli svojej budúcej ceste, svojmu budúcemu potešeniu a získaniu lepšieho života. Čo sú to za vedomosti – viete Mi to povedať? Nevštepuje satan človeku pravidlá a filozofiu života ako „Milujte stranu, milujte štát a milujte svoje náboženstvo“ a „Múdry človek sa podrobí okolnostiam“? Nevštepuje satan človeku „vznešené ideály“ života? Zoberte si, napríklad, myšlienky veľkých ľudí, bezúhonnosť slávnych, odvážneho ducha hrdinských postáv či rytierskosť a vľúdnosť protagonistov a šermiarov v románoch o bojových umeniach – nie sú to všetko spôsoby, ktorými satan vštepuje tieto ideály? Tieto myšlienky ovplyvňujú jednu generáciu za druhou a ľudia z každej generácie sú vedení k tomu, aby tieto myšlienky prijali. Neustále sa snažia o „vznešené ideály“, za ktoré dokonca obetujú aj svoje životy. To je spôsob a prístup, ktorým satan využíva vedomosti, aby skazil ľudí. Keď teda satan vedie ľudí po tejto ceste, dokážu uctievať Boha? A dokážu prijať Božie slová a hľadať pravdu? Vôbec nie – pretože satan s nimi zišiel z cesty. Pozrime sa opäť na vedomosti, myšlienky a názory, ktoré ľuďom vštepil satan – obsahujú pravdy o poslušnosti voči Bohu a o uctievaní Boha? Sú v nich pravdy o strachu z Boha a o vyhýbaní sa zlu? Sú v nich nejaké slová Božie? Je v nich niečo, čo súvisí s pravdou? Vôbec nie – tieto veci úplne chýbajú. Môžete si byť istí, že veci, ktoré ľuďom vštepil satan, neobsahujú žiadnu pravdu? Neodvážite sa, ale nevadí. Pokiaľ si uvedomuješ, že „sláva“ a „zisk“ sú dve hlavné slová, ktoré satan používa, aby naviedol ľudí na cestu zla, stačí to.

Stručne si vyhodnoťme, o čom sme doteraz hovorili: Čo používa satan, aby človeka držal pevne vo svojej moci? (Slávu a zisk.) Takže satan používa slávu a zisk, aby ovládal myšlienky človeka, až kým ľudia dokážu myslieť len na slávu a zisk. Usilujú sa o slávu a zisk, prežívajú útrapy kvôli sláve a zisku, znášajú ponižovanie kvôli sláve a zisku, obetujú všetko, čo majú, kvôli sláve a zisku a vynesú akýkoľvek súd alebo prijmú akékoľvek rozhodnutie, aby dosiahli slávu a zisk. Satan takto ľudí spútava neviditeľnými putami a ľudia nemajú silu ani odvahu ich odhodiť. Nevedomky nosia tieto putá a len s veľkými ťažkosťami sa vlečú vpred. Ľudstvo sa kvôli tejto sláve a tomuto zisku vyhýba Bohu, zrádza Ho a je čoraz skazenejšie. Uprostred satanovej slávy a zisku preto týmto spôsobom dochádza k ničeniu jednej generácie za druhou. Keď sa teraz pozrieme na satanovo konanie, nie sú jeho nekalé motívy načisto ohavné? Možno dnes ešte stále nemáte jeho nekalé motívy prečítané, pretože si myslíte, že bez slávy a zisku sa nedá žiť. Myslíte si, že keby ľudia slávu a zisk zanechali, už by nevideli cestu vpred, nevideli by svoje ciele, že ich budúcnosť by bola temná, nejasná a ponurá. Pomaly si však všetci jedného dňa uvedomíte, že sláva a zisk sú obludné putá, ktoré satan používa, aby človeka zviazal. Keď príde ten deň, úplne odoláš satanovej nadvláde a putám, ktoré satan používa, aby ťa zviazal. Keď nastane čas, že si budeš želať odhodiť všetky veci, ktoré do teba satan vštepil, potom sa od satana náhle odpútaš a budeš skutočne

nenávidieť všetko, čo ti priniesol. Až potom ľudstvo dosiahne skutočnú lásku a túžbu po Bohu.

b) Satan používa na skazenie človeka vedu

Práve sme hovorili o tom, ako satan využíva vedomosti, aby človeka skazil. Teraz sa v rámci duchovného spoločenstva venujme tomu, ako satan používa vedu, aby človeka skazil. Po prvé, satan používa meno vedy, aby uspokojil ľudskú zvedavosť, túžbu človeka po skúmaní vedy a záhad. V mene vedy uspokojuje materiálne potreby a potrebu človeka neustále zlepšovať svoju kvalitu života. Satan teda používa vedu na skazenie človeka pod touto zámienkou. Keď takto používa vedu, spôsobuje len skazu myslenia alebo mysle človeka? Skazu čoho ďalšieho spomedzi ľudí, udalostí a vecí v našom okolí, ktoré vidíme a s ktorými prichádzame do kontaktu, spôsobuje satan pomocou vedy? (Prírodného prostredia.) Správne. Zdá sa, že vám to veľmi ublížilo a hlboko sa vás to dotklo. Satan používa najrôznejšie vedecké zistenia a závery, aby človeka oklamal, a okrem toho používa vedu ako prostriedok vykonávania nehanebného ničenia a využívania životného prostredia, ktoré dal človeku Boh. Robí to pod zámienkou, že ak človek vykonáva vedecký výskum, jeho životné prostredie a kvalita života sa budú nepretržite zlepšovať, a že účelom vedeckého rozvoja je uspokojovať denne sa zväčšujúce materiálne potreby ľudí a ich potrebu neustále zlepšovať svoju kvalitu života. Toto je teoretický základ satanovho rozvoja vedy. Čo však veda priniesla ľudstvu? Nie je naše životné prostredie a životné prostredie celého ľudstva znečistené? Nie je znečistený vzduch, ktorý človek dýcha? Nie je znečistená voda, ktorú pijeme? Je potrava, ktorú jeme, stále organická a prírodná? Väčšina obilnín a zeleniny je geneticky modifikovaná, pri ich pestovaní sa používa hnojivo a niektoré odrody vznikli pomocou vedy. Zelenina a ovocie, ktoré jeme, už nie sú prírodného pôvodu. Dokonca ani vajcia prírodného pôvodu sa nehľadajú ľahko a už nechutia ako kedysi, keďže už boli spracované satanovou takzvanou vedou. Keď sa na to pozrieme všeobecne, celá atmosféra bola zničená a znečistená. Takzvané vedecké úspechy zničili pohoria, jazerá, lesy, rieky, oceány a všetko nad zemou i pod ňou. Stručne povedané, celé prírodné prostredie, životné prostredie, ktoré dal ľudstvu Boh, zničila a zruinovala takzvaná veda. Hoci mnoho ľudí dostalo to, v čo vždy dúfalo, pokiaľ ide o kvalitu života, ktorú hľadajú, a uspokojili svoje túžby a telo, prostredie, v ktorom človek žije, v podstate zničili a zruinovali rôzne „úspechy“, ktoré priniesla veda. Teraz už viac nemáme právo nadýchnuť sa čistého vzduchu. Nie je to pre človeka smutné? Môžeme ešte hovoriť o nejakom šťastí pre človeka, keď musí žiť v takomto priestore? Tento priestor a životné prostredie, v ktorom človek žije, od samého začiatku stvoril pre človeka Boh. Vodu, ktorú ľudia pijú, vzduch, ktorý dýchajú, rôzne potraviny, ktoré jedia, ako aj rastliny a živé bytosti, a dokonca aj pohoria, jazerá a oceány – každú časť tohto životného prostredia dal človeku Boh. Je to prirodzené a prebieha to v súlade s prírodným zákonom, ktorý stanovil Boh. Bez vedy by ľudia stále používali metódy, ktoré im udelil Boh, vedeli by sa

tešiť zo všetkého, čo je pôvodné a prírodné, a boli by šťastní. Toto všetko však teraz zruinoval satan. Základný životný priestor človeka už nie je pôvodný. Nikto však nevie prísť na to, čo to spôsobilo alebo ako k tomu došlo, a veľa ľudí pristupuje k vede a chápe ju prostredníctvom myšlienok, ktoré im vštepil satan. Nie je to úplne ohavné a poľutovaniahodné? Keďže satan teraz prevzal priestor, v ktorom ľudia existujú, ako aj ich životné prostredie, a skazil ich, aby sa dostali do tohto stavu, a keďže ľudstvo sa naďalej vyvíja týmto spôsobom, je potrebné, aby Boh týchto ľudí osobne zničil? Ak sa ľudia budú vyvíjať takto, akým smerom sa vydajú? (Budú vyhubení.) Ako budú vyhubení? Ľudia okrem nenásytného hľadania slávy a zisku nepretržite vykonávajú vedecký výskum, veľmi sa do výskumu zahlbujú a potom neustále konajú tak, aby uspokojili vlastné materiálne potreby a túžby. Aké to má potom pre človeka dôsledky? V prvom rade sa naruší ekologická rovnováha, toto nevyvážené prostredie vtedy znečistí a poškodí telá a vnútorné orgány ľudí a po svete sa rozšíria rôzne infekčné choroby a epidémie. Nie je pravda, že to je teraz situácia, nad ktorou človek nemá kontrolu? Teraz, keď to chápete, dokážete si uvedomiť, ako to pre ľudstvo skončí, ak nebude nasledovať Boha, ale bude vždy týmto spôsobom nasledovať satana – s použitím vedomostí na neustále obohacovanie sa, s použitím vedy na neustále skúmanie budúcnosti ľudského života a s použitím tejto metódy na ďalší život? Ľudstvo prirodzene vyhynie – ľudstvo sa krok za krokom blíži k zničeniu, k vlastnému zničeniu! Neničí týmto ľudstvo samé seba? A nie je to azda dôsledok vedeckého pokroku? Teraz sa zdá, ako keby bola veda nejaký zázračný elixír, ktorý satan pripravil pre človeka, takže keď sa pokúsite rozlišovať veci, robíte to v hmlistom opare. Bez ohľadu na to, ako pozorne sa dívate, nevidíte veci jasne, a bez ohľadu na to, ako veľmi sa snažíte, nedokážete ich pochopiť. Satan však používa meno vedy, aby povzbudil tvoj apetít a vodil ťa za nos – krok za krokom – smerom k priepasti a smrti. A keďže je to tak, ľudia jasne uvidia, že k zničeniu človeka v skutočnosti došlo rukou satana – satan je osnovateľ. Nie je to tak? (Áno, je.) To je druhý spôsob, ktorým satan spôsobuje skazu ľudstva.

c) Satan používa na skazenie človeka tradičnú kultúru

Tradičná kultúra je tretí spôsob, ktorým satan spôsobuje skazenosť človeka. Tradičná kultúra a povery sú si v mnohom podobné, rozdiel však spočíva v tom, že tradičná kultúra zahŕňa určité príbehy, narážky a zdroje. Satan vynašiel a vymyslel mnohé ľudové rozprávania alebo príbehy, ktoré sa objavujú v dejepisných knihách a ktoré v ľuďoch zanechávajú hlboké dojmy z tradičných kultúrnych postáv alebo postáv vzniknutých na základe povier. V Číne napríklad majú „Osem nesmrteľných, ktorí prešli cez more“, „Cestu na západ“, „Nefritového cisára“, „Nezhu, ktorý porazil dračieho kráľa“ a „Investitúru bohov“. Nie je to hlboko zakorenené v mysli človeka? Aj keď niektorí z vás nepoznajú všetky podrobnosti, aj tak poznáte celkové príbehy. Tento všeobecný obsah ti zostáva v srdci a mysli a nemôžeš naň zabudnúť. Sú to rôzne myšlienky alebo legendy, ktoré satan pripravil pre človeka už dávno a ktoré sa šíria v rôznom čase. Tieto

veci priamo poškodzujú a narúšajú duše ľudí a stále znova ich fascinujú. To znamená, že keď raz prijmeš takúto tradičnú kultúru, príbehy alebo veci založené na poverách, keď sa ti zakorenia v mysli a ostanú ti v srdci, je to, akoby si bol očarený – uviazneš v týchto kultúrnych pasciach, myšlienkach a tradičných príbehoch a budeš nimi ovplyvnený. Ovplyvňujú tvoj život, tvoj pohľad naň a tvoj úsudok. Ešte viac ovplyvňujú tvoje hľadanie pravej cesty života – ide naozaj o zlé čary. Akokoľvek sa snažíš, nemôžeš sa ich striasť. Sekáš do nich, no nemôžeš ich odseknúť, udieraš do nich, no nemôžeš ich odraziť. Navyše platí, že keď ľudia nevedomky podľahnú týmto čarom, podvedome začnú uctievať satana a vo svojich srdciach živia jeho obraz. Inými slovami, satan sa stane ich idolom, objektom, ktorý majú uctievať a ku ktorému majú vzhliadať, ba dokonca zájdu až tak ďaleko, že ho považujú za Boha. Tieto veci sú v srdciach ľudí bez ich vedomia, ovládajú ich slová a činy. Tieto príbehy a legendy navyše najprv považuješ za nepravdivé, no potom nevedomky uznáš ich existenciu, vďaka čomu sa stanú skutočnými postavami a premenia sa na skutočné, existujúce objekty. Vo svojej nevedomosti podvedome prijmeš tieto myšlienky a existenciu týchto vecí. Zároveň podvedome prijmeš diablov, satana a idoly vo svojom domove a srdci – ide naozaj o čary. Rezonujú vo vás tieto slová? (Áno.) Sú medzi vami takí, čo pálili vonné tyčinky a uctievali Budhu? (Áno.) Aký účel má teda pálenie vonných tyčiniek a uctievanie Budhu? (Modliť sa za pokoj.) Keď o tom teraz rozmýšľate, nie je absurdné modliť sa k satanovi za pokoj? Prináša satan pokoj? (Nie.) Nevidíte, akí nevedomí ste vtedy boli? Také správanie je absurdné, nevedomé a naivné, však? Satan sa stará len o to, ako ťa skaziť. Satan ti nemôže dať pokoj, len dočasnú úľavu. Ak však chceš túto úľavu získať, musíš zložiť sľub a ak svoj prísľub alebo sľub, ktorý si dal satanovi, porušíš, uvidíš, ako ťa bude mučiť. Tým, že ťa prinúti zložiť sľub, ťa chce v skutočnosti ovládať. Keď ste sa modlili za pokoj, získali ste ho? (Nie.) Pokoj ste nezískali. Vaše úsilie vám, naopak, prinieslo nešťastie a nekončiace katastrofy – skutočne bezhraničný oceán horkosti. Pokoj nie je v satanovej moci a to je pravda. Toto je dôsledok, ktorý ľudstvu priniesli feudálne povery a tradičná kultúra.

d) Satan používa na skazenie človeka spoločenské trendy

Posledný spôsob, ktorým satan spôsobuje skazu človeka a ovláda ho, je prostredníctvom sociálnych trendov. Sociálne trendy pokrývajú mnoho aspektov vrátane rôznych oblastí, ako sú online hry, zbožňovanie celebrít, uctievanie slávnych a veľkých postáv či filmových a hudobných idolov atď. – to všetko je súčasť sociálnych trendov a nemusíme tu zachádzať do podrobností. Budeme hovoriť len o myšlienkach, ktoré sociálne trendy v ľuďoch vyvolávajú, o tom, ako určujú správanie ľudí vo svete, a o životných cieľoch a vyhliadkach, ktoré ľuďom prinášajú. Tieto myšlienky sú veľmi dôležité a môžu ovládať a ovplyvňovať myšlienky ľudí a ich názor. Tieto trendy vznikajú jeden po druhom a všetky majú zlý vplyv, ktorý neustále znehodnocuje ľudstvo, v dôsledku čoho ľudia strácajú vedomie, ľudskú prirodzenosť a rozum, oslabujú sa ich

mravy a ešte viac kvalita ich charakteru, a to až tak, že dokonca môžeme povedať, že väčšina ľudí nemá bezúhonnosť, ľudskú prirodzenosť ani svedomie a už vôbec nie rozum. O aké sociálne trendy teda ide? Sú to trendy, ktoré nemôžeš vidieť voľným okom. Keď sa svetom preženie nový trend, k jeho priekopníkom možno patrí len malý počet ľudí, ktorí vystupujú ako vzory určujúce trend. Najprv začnú robiť nejakú novú vec, potom si osvoja nejakú novú myšlienku alebo pohľad. Väčšina ľudí sa však dá v stave nevedomosti postupne nakaziť, pritiahnuť a asimilovať týmto trendom a nakoniec ho všetci nevedomky a nedobrovoľne prijmú, ponoria sa doň a nechajú sa ním ovládať. Takéto trendy jeden po druhom spôsobujú, že ľudia, ktorí nemajú zdravé telo a myseľ, nevedia, čo je pravda, a nedokážu rozlíšiť medzi pozitívnymi a negatívnymi vecami, s radosťou prijmú tieto trendy, ako aj životné názory a hodnoty pochádzajúce od satana. Prijmú, čo im satan hovorí o prístupe k životu, i spôsob života, ktorý im satan „venuje“, a nemajú silu ani schopnosť a už vôbec nie povedomie, aby odolali. Ako teda takéto trendy rozpoznať? Vybral som jednoduchý príklad, ktorý môžete postupne pochopiť. Ľudia v minulosti napríklad obchodovali tak, že nikto nebol oklamaný. Predávali veci za rovnakú cenu bez ohľadu na to, kto ich kupoval. Nevyjadruje to určitý prvok čistého svedomia a ľudskej prirodzenosti? Vidíme, že keď ľudia obchodovali takto, v dobrej viere, mali v tom čase stále nejaké svedomie a nejakú ľudskú prirodzenosť. Keďže sa však potreba peňazí v ľuďoch neustále zvyšovala, nevedomky začali mať peniaze, zisk a potešenie čoraz radšej. Nie sú peniaze pre ľudí väčšou prioritou než kedysi? Keď ľudia vnímajú peniaze ako veľmi dôležité, nevedomky začnú pripisovať menšiu dôležitosť svojej povesti, reputácii, dobrému menu a bezúhonnosti, však? Keď sa venuješ nejakému obchodu, vidíš, ako ostatní bohatnú na klamaní ľudí. Hoci peniaze získali nečestne, sú čoraz bohatší. Si nahnevaný, keď vidíš, čo všetko si ich rodiny užívajú: „Podnikám aj ja, aj oni, no oni zbohatli. Prečo ja nedokážem zarobiť veľa peňazí? Neznesiem to – musím nájsť spôsob, ako zarobiť viac hotovosti.“ Potom myslíš len na to, ako získať bohatstvo. Keď sa vzdáš viery, že „peniaze by sa mali zarábať svedomito, bez toho, aby bol niekto oklamaný“, ženú ťa len vlastné záujmy a tvoj spôsob myslenia sa postupne zmení, rovnako ako princípy, z ktorých vychádza tvoje konanie. Keď niekoho prvýkrát oklameš, pociťuješ výčitky svedomia a tvoje srdce ti hovorí: „Keď bude po tom, bude to poslednýkrát, čo niekoho oklamem. Neustále klamanie ľudí sa skončí trestom!“ To je funkcia ľudského svedomia – vyvolávať zábrany a kritizovať ťa, aby pre teba nebolo prirodzené niekoho oklamať. Keď však niekoho úspešne oklameš, zistíš, že máš viac peňazí ako predtým, a pomyslíš si, že táto metóda pre teba môže byť veľmi prospešná. Napriek tupej bolesti v srdci si blahoželáš k úspechu a si so sebou do určitej miery spokojný. Po prvýkrát schvaľuješ svoje vlastné správanie a podvodné spôsoby. Keď sa človek nakazí týmto klamaním, je to rovnaké, ako keď niekto začne hrať hazardné hry a potom sa z neho stane gambler. Vo svojej nevedomosti schváliš svoje vlastné podvodné správanie a akceptuješ ho. V nevedomosti považuješ klamanie za legitímne správanie pri obchodovaní a za najužitočnejší prostriedok svojho prežitia a

živobytia. Myslíš si, že takýmto konaním môžeš rýchlo zbohatnúť. Je to proces – na začiatku ľudia tento typ správania nedokážu akceptovať a na toto správanie a tieto praktiky sa pozerajú zvysoka. Potom s týmto správaním začnú sami experimentovať, skúšajú ho vlastným spôsobom a ich srdcia sa začnú postupne meniť. O akú transformáciu ide? Je to schvaľovanie a prijatie tohto trendu, tejto myšlienky, ktorú ti vštepil sociálny trend. Ani si to neuvedomíš a máš pocit, že keď ľudí pri obchodovaní neklameš, darí sa ti horšie. Keď ľudí neklameš, máš pocit, ako keby si niečo stratil. Toto klamanie sa nevedomky stane tvojou dušou, tvojou chrbtovou kosťou a nevyhnutným druhom správania, ktoré je v tvojom živote princípom. Keď človek akceptoval toto správanie a myslenie, nespôsobilo to zmenu v jeho srdci? Tvoje srdce sa zmenilo, zmenila sa teda aj tvoja bezúhonnosť? Zmenila sa tvoja ľudská prirodzenosť? Zmenilo sa tvoje svedomie? Zmenilo sa celé tvoje bytie, od srdca po myšlienky, zvnútra smerom von, a je to kvalitatívna zmena. Táto zmena ťa odťahuje stále ďalej od Boha a si v čoraz väčšom súlade so satanom. Čoraz viac sa podobáš na satana a nakoniec sa z teba v dôsledku satanovej skazy stane démon.

Povedal by si pri pohľade na tieto sociálne trendy, že majú na ľudí veľký vplyv? Majú na ľudí výrazne škodlivý účinok? Skutočne majú na ľudí veľmi škodlivý účinok. Na skazenie ktorých stránok človeka používa satan každý z týchto trendov? Satan spôsobuje predovšetkým skazu ľudského svedomia, zmyslu, ľudskej prirodzenosti, mravov a životných perspektív. A nespôsobujú tieto sociálne trendy postupne degradáciu a skazu ľudí? Satan používa tieto sociálne trendy, aby ľudí krok za krokom nalákal do hniezda diablov, aby angažovaní v sociálnych trendoch nevedomky obhajovali peniaze a materiálne túžby, skazenosť a násilie. Keď tieto veci prenikli do srdca človeka, čím sa potom človek stane? Stane sa diablom, satanom! Prečo? Pretože k čomu človek psychologicky inklinuje vo svojom srdci? Čo uctieva? Začne sa tešiť zo skazenosti a násilia a neprejavuje lásku ku kráse ani k dobru a už vôbec nie k pokoju. Ľudia nie sú ochotní žiť jednoduchý život normálnej ľudskej prirodzenosti. Namiesto toho si chcú užívať vysoké postavenie a veľké bohatstvo a zabávať sa telesnými pôžitkami – urobia všetko, aby uspokojili vlastné telo, bez obmedzení a pút, ktoré by ich pribrzdili. Inými slovami, urobia hocičo, čo si prajú. Keď sa človek ponoril do týchto trendov, môžu ti vedomosti, ktoré si si osvojil, pomôcť oslobodiť sa? Môže ti tvoje chápanie tradičnej kultúry a povier pomôcť uniknúť z tejto zúfalej situácie? Môžu tradičné mravy a obrady, ktoré človek pozná, pomôcť ľuďom, aby sa správali zdržanlivo? Vezmime si napríklad Konfuciove Rozhovory a výroky a Tao Te Ťinga. Dokážu pomôcť ľuďom vyviaznuť z bahna týchto zlých trendov? Vôbec nie. Človek sa teda stáva čoraz horším, arogantnejším, povýšeneckejším, sebeckejším a zákernejším. Medzi ľuďmi už viac neexistuje náklonnosť, medzi členmi rodiny nie je láska, medzi príbuznými a priateľmi nie je porozumenie. Ľudské vzťahy sa začali vyznačovať násilím. Každý človek sa snaží použiť násilné metódy, aby žil medzi ostatnými ľuďmi. Svojho každodenného chleba sa zmocňuje násilím, svoje pozície a zisky dosahuje násilím a používa násilné a zlé

spôsoby, aby spravil čokoľvek, čo chce. Nie je táto ľudská prirodzenosť desivá? Je, a to veľmi – ľudia nielenže ukrižovali Boha, ale zabili by všetkých, ktorí Ho nasledujú – pretože človek je príliš skazený. Keď ste si vypočuli všetky tieto veci, o ktorých som práve rozprával, nemyslíte si, že je hrozné žiť v tomto prostredí, v tomto svete a medzi týmito typmi ľudí, kde satan spôsobuje skazu ľudstva? (Áno.) Mali ste teda niekedy pocit, že ste poľutovaniahodní? V tejto chvíli sa tak musíte trochu cítiť, nie? (Áno, cítim sa tak.) Keď počujem váš tón, zdá sa, ako keby ste si mysleli: „Satan má toľko rôznych spôsobov, ako človeka skaziť. Využije každú príležitosť a je všade, kam sa obrátime. Možno ešte človeka zachrániť?“ Možno ešte človeka zachrániť? Môže sa človek zachrániť sám? (Nie.) Môže človeka zachrániť Nefritový cisár? Môže človeka zachrániť Konfucius? Môže človeka zachrániť bódhisattva Guanyin? (Nie.) Tak kto môže zachrániť človeka? (Boh.) Niektorí ľudia si však vo svojich srdciach položia otázky typu: „Satan nám tak divoko ubližuje, v takom nepríčetnom šialenstve, že nemáme nádej ani dôveru žiť život. Všetci žijeme uprostred skazenosti a každý jeden človek aj tak vzdoruje Bohu a teraz naše srdcia klesli tak hlboko, ako sa len dá. Kde je teda Boh, keď na nás satan vykonáva skazu? Čo robí Boh? Nech už pre nás Boh robí čokoľvek, nikdy to necítime!“ Niektorí ľudia sa nevyhnutne cítia skormútene a do istej miery skľúčene. Pre vás je tento pocit veľmi hlboký, pretože cieľom všetkého, čo hovorím, je umožniť ľuďom, aby začali pomaly chápať a čoraz silnejšie cítiť, že nemajú nádej a že Boh ich zaprel. Nebojte sa však. Predmet nášho dnešného duchovného spoločenstva, „zlo satana“, nie je naša skutočná téma. Aby sme však mohli hovoriť o podstate Božej svätosti, musíme sa najskôr porozprávať o tom, ako satan spôsobuje skazu človeka, aby ľuďom bolo jasnejšie, v akej situácii sa človek teraz nachádza. Jedným z cieľom rozprávania o tejto veci je umožniť ľuďom, aby spoznali zlo satana, a druhým je umožniť im, aby hlbšie chápali, čo je pravá svätosť.

Nehovoril som o týchto veciach, o ktorých sme práve diskutovali, podrobnejšie než naposledy? Rozumiete tomu teraz trochu lepšie? (Áno.) Viem, že veľa ľudí odo Mňa teraz očakáva, že presne poviem, čo je Božia svätosť. Počas rozprávania o Božej svätosti však budem najprv hovoriť o skutkoch, ktoré Boh činí. Mali by ste všetci pozorne počúvať. Potom sa vás opýtam, čo presne je Božia svätosť. Nepoviem vám to priamo – nechám vás, aby ste to zistili. Dám vám na to priestor. Čo si myslíte o tejto metóde? (Znie to dobre.) Tak pozorne počúvajte moje ďalšie rozprávanie.

Porozumenie Božej svätosti prostredníctvom toho, čo Boh robí človeku

Vždy, keď satan vykonáva skazu človeka alebo mu spôsobuje bezuzdnú škodu, Boh nestojí nečinne, neprehliada tých, ktorých si vyvolil, ani pred nimi nezatvára oči. Boh úplne jasne chápe všetko, čo satan robí. Bez ohľadu na to, čo satan robí a aký trend v dôsledku toho vznikne, Boh vie o všetkom, čo sa satan snaží urobiť, a nezaneviera na tých, ktorých si vyvolil. Namiesto toho, bez toho, aby priťahoval pozornosť – potajomky, potichu –, robí všetko potrebné. Keď Boh začne vo vzťahu k niekomu konať dielo, keď

si niekoho vyvolil, nikomu túto správu neoznamuje. Neoznamuje ju ani satanovi a už vôbec nerobí žiadne veľké gestá. Len veľmi potichu, veľmi prirodzene robí, čo je potrebné. Najprv ti vyberie rodinu, tvoje rodinné zázemie, rodičov a predkov – o tom všetkom Boh rozhodne vopred. Inými slovami, Boh tieto rozhodnutia neprijíma z rozmaru. Toto dielo začal konať už dávno. Keď ti Boh vyberie rodinu, zvolí dátum, keď sa narodíš. Potom sleduje, ako sa rodíš a s plačom prichádzaš na svet. Sleduje tvoje narodenie, tvoje prvé slová, tvoje zakopnutia a neisté kroky, keď sa učíš chodiť. Najprv spravíš jeden krok a potom druhý – a teraz vieš behať, skákať, rozprávať a vyjadrovať svoje pocity… Keď ľudia vyrastajú, satanov pohľad je upretý na každého jedného z nich, ako keď tiger sleduje svoju korisť. Boha však počas konania diela nikdy neobmedzovali ľudia, udalosti, veci, priestor ani čas. Robí, čo má robiť a čo musí robiť. Keď vyrastáš, môžeš sa stretnúť s mnohými vecami, ktoré sa ti nepáčia, ako sú napríklad choroba a frustrácia. Keď však kráčaš po tejto ceste, tvoj život a tvoja budúcnosť sú striktne v Božej starostlivosti. Boh ti dá skutočnú záruku, ktorá pretrvá celý tvoj život, pretože je hneď vedľa teba, stráži ťa a dáva na teba pozor. Vyrastáš bez toho, aby si o tom vedel. Začneš prichádzať do kontaktu s novými vecami a poznávať tento svet a toto ľudstvo. Všetko je pre teba čerstvé a nové. Sú veci, ktoré robíš rád. Žiješ vo vlastnej ľudskej prirodzenosti, vo vlastnom priestore a ani trochu nevnímaš Božiu existenciu. Boh však sleduje každý krok na tvojej ceste životom a vidí každý tvoj pokrok. Dokonca aj keď si osvojuješ vedomosti alebo študuješ vedu, Boh sa od teba ani na krok nevzdiali. Keď poznávaš svet a angažuješ sa v ňom, rovnako ako ostatní ľudia si vytváraš vlastné ideály, máš svoje koníčky, záujmy i vznešené ambície. Často uvažuješ o svojej budúcnosti, často si maľuješ obraz, ako by mala vyzerať. No bez ohľadu na to, čo sa na tejto ceste prihodí, Boh jasne vidí, ako sa to všetko deje. Hoci ty sám si možno zabudol na svoju minulosť, neexistuje nikto, kto ťa môže pochopiť lepšie ako On. Boh sa pozerá, ako žiješ, vyrastáš a dospievaš. Počas tohto obdobia je najdôležitejšou Božou úlohou niečo, čo nikto nikdy nevníma a čo nikto nevie. Boh o tom určite nikomu nepovie. Čo je teda táto najdôležitejšia vec? Možno povedať, že je to záruka, že Boh zachráni človeka. To znamená, že ak chce Boh tohto človeka zachrániť, musí to urobiť. Táto úloha je životne dôležitá tak pre človeka, ako aj pre Boha. Viete, čo to je? Zdá sa, že to netušíte alebo o tom nemáte predstavu, takže vám to poviem. Od tvojho narodenia až doteraz na tebe Boh vykonal veľa diela, no neposkytuje ti vyčerpávajúci výpočet všetkého, čo urobil. Boh ti nedovolil, aby si to vedel, ani ti to nepovedal. Pre ľudstvo je však dôležité všetko, čo robí. Čo sa týka Boha, je to niečo, čo musí urobiť. V Jeho srdci je niečo dôležité, čo musí urobiť, a zďaleka to prevyšuje ktorúkoľvek z týchto vecí. Boh musí od narodenia človeka až do súčasnosti zaručiť jeho bezpečnosť. Keď počujete tieto slová, môžete mať pocit, že tomu úplne nerozumiete. Môžete sa opýtať: „Je táto bezpečnosť taká dôležitá?“ Aký je doslovný význam „bezpečnosti“? Možno ju chápete, ako mier alebo ako to, že človek nikdy nezažije žiadnu katastrofu alebo pohromu, prípadne ako dobrý, normálny život. Vo svojich srdciach však musíte vedieť, že to nie je také jednoduché. Čo presne je teda táto

vec, o ktorej hovorím, že ju Boh musí urobiť? Čo pre Boha znamená bezpečnosť? Je to naozaj záruka normálneho významu „bezpečnosti“? Nie. Tak čo je teda to, čo Boh robí? Táto „bezpečnosť“ znamená, že ťa satan úplne nepohltí. Je to dôležité? Nebyť pohltený satanom – týka sa to tvojej bezpečnosti, alebo nie? Áno, týka sa to tvojej osobnej bezpečnosti a nič nemôže byť dôležitejšie. Keď ťa satan pohltí, tvoja duša a tvoje telo už nebudú patriť Bohu. Boh ťa už nezachráni. Boh zaprie duše a ľudí, ktorých pohltil satan. Hovorím teda, že najdôležitejšia vec, ktorú Boh musí urobiť, je zaručiť túto tvoju bezpečnosť, zaručiť, že ťa satan nepohltí. Je to veľmi dôležité, nie? Tak prečo neviete odpovedať? Zdá sa, že nedokážete precítiť veľkú Božiu láskavosť!

Okrem toho, že Boh zaručuje bezpečnosť ľudí a chráni ich pred pohltením satanom, robí toho ešte oveľa viac. Skôr než si niekoho vyvolí a zachráni, robí aj veľa príprav. Najprv dôkladne pripravuje, akú budeš mať povahu, do akej rodiny sa narodíš, kto budú tvoji rodičia, koľko budeš mať bratov a sestier a aké budú podmienky, situácia a ekonomické postavenie rodiny, do ktorej sa narodíš. Viete, do akých rodín sa narodí väčšina Božích vyvolených? Sú to prominentné rodiny? Nevieme s istotou povedať, že sa nikto nenarodí do prominentných rodín. Možno nejakí sú, ale je ich veľmi málo. Rodia sa do rodín s výnimočným bohatstvom, rodín miliardárov a multimilionárov? Nie, takmer nikdy sa nerodia do takejto rodiny. Aké rodiny teda Boh zariadi pre väčšinu týchto ľudí? (Obyčajné rodiny.) Ktoré rodiny teda môžeme považovať za „obyčajné rodiny“? Patria medzi ne rodiny pracujúcich – teda rodiny, ktorých prežitie závisí od mzdy, môžu si dovoliť základné potreby a nie sú veľmi majetné. Patria medzi ne aj rodiny poľnohospodárov. Poľnohospodári sú závislí na potravinách, ktoré si dopestujú, jedia obilniny a majú oblečenie – nie sú hladní a nie je im zima. Sú to aj rodiny drobných živnostníkov a niektoré, v ktorých sú rodičia intelektuáli – tieto môžeme tiež počítať medzi obyčajné rodiny. Sú to aj rodičia, ktorí pracujú na úradoch alebo drobní štátni úradníci, ktorých tiež nemožno zaradiť medzi prominentné rodiny. Väčšina sa rodí do obyčajných rodín a to všetko zariaďuje Boh. V prvom rade to znamená, že prostredie, v ktorom žiješ, netvorí rodina so značnými prostriedkami, ako by si to ľudia mohli predstavovať, a je to rodina, ktorú ti určí Boh. Väčšina ľudí žije v medziach tohto druhu rodiny. A čo spoločenské postavenie? Väčšina rodičov má priemerné ekonomické podmienky a nemá vysoké spoločenské postavenie – stačí im, keď majú prácu. Patria medzi nich guvernéri? Alebo prezidenti štátov? Nie, však? Nanajvýš sú to ľudia ako manažéri alebo majitelia malých podnikov. Ich spoločenské postavenie je stredné a ich ekonomické podmienky sú priemerné. Ďalším faktorom je prostredie, v ktorom rodina žije. Medzi týmito rodinami v prvom rade nie sú rodičia, ktorí by jasne ovplyvňovali svoje deti, aby sa vydali na cestu proroctiev a veštieb – takýmto veciam sa ich venuje len veľmi málo. Väčšina rodičov je celkom normálna. Keď si Boh vyvolí ľudí, zároveň pre nich pripraví prostredie, ktoré je veľmi prospešné Jeho dielu spočívajúcemu v zachraňovaní ľudí. Navonok to vyzerá, akoby Boh pre človeka neurobil nič zvlášť svetoborné. Len potichu a potajme vykonáva všetky veci, pokorne a mlčanlivo. V skutočnosti však všetko,

čo Boh robí, robí preto, aby vytvoril základ tvojej spásy, aby pripravil cestu a všetky podmienky potrebné pre tvoju spásu. Potom Boh privedie každého človeka naspäť pred seba, každého v stanovenom čase – vtedy počuješ hlas Boží, vtedy pred Neho prichádzaš. Keď sa to stane, niektorí ľudia sa už sami stali rodičmi, zatiaľ čo iní sú stále niečie dieťa. Inými slovami, niektorí ľudia sa oženili alebo vydali a majú deti, zatiaľ čo iní sú stále slobodní a ešte si nezaložili vlastné rodiny. Bez ohľadu na situáciu človeka však Boh už určil čas, keď budeš vyvolený a keď sa k tebe dostane Jeho evanjelium a Jeho slová. Boh určil okolnosti, rozhodol o určitej osobe alebo určitom kontexte, prostredníctvom ktorých sa k tebe dostane evanjelium, aby si mohol počuť Božie slová. Boh už pre teba pripravil všetky potrebné podmienky. Takto človek prichádza pred Neho a vracia sa do Božej rodiny, hoci nevie, že sa to deje. Človek zároveň nevedomky nasleduje Boha a vstupuje do každého kroku Jeho diela, vstupuje do každého kroku Božieho spôsobu konania diela, ktoré Boh pre človeka pripravil. Aké spôsoby používa Boh, keď v tomto čase robí veci pre človeka? Po prvé, úplným minimom je starostlivosť a ochrana, ktorej sa človek teší. Boh okrem toho určuje rôznych ľudí, udalosti a veci, prostredníctvom ktorých môže človek uvidieť Jeho existenciu a Jeho skutky. Môžu napríklad existovať ľudia, ktorí veria v Boha, pretože niekto v ich rodine je chorý. Keď im iní kážu evanjelium, začnú veriť v Boha a táto viera v Boha vznikne v dôsledku danej situácie. Kto túto situáciu teda pripravil? (Boh.) Existujú rodiny, kde je v dôsledku tejto choroby každý veriaci, zatiaľ čo v iných veria len niekoľkí ľudia z rodiny. Navonok sa môže zdať, že niekto v tvojej rodine je chorý, ale v skutočnosti ide o situáciu, ktorá ti bola daná, aby si mohol prísť pred Boha – je to Božia láskavosť. Keďže rodinný život je pre niektorých ľudí ťažký a nevedia nájsť pokoj, môže sa objaviť náhodná príležitosť – niekto im odovzdá evanjelium a povie: „Ver v Pána Ježiša a budeš mať pokoj.“ A človek tak nevedomky začne veriť v Boha za veľmi prirodzených okolností. Nie je to teda istý druh okolnosti? A je skutočnosť, že jeho rodina nemá pokoj, milosťou, ktorú im udelil Boh? Sú aj ľudia, ktorí začnú veriť v Boha z iných dôvodov. Existujú rôzne dôvody a rôzne spôsoby viery, no bez ohľadu na to, z akého dôvodu v Neho začneš veriť, všetko to v skutočnosti zariaďuje a usmerňuje Boh. Boh najprv použije rôzne spôsoby, aby si ťa vyvolil a priviedol do svojej rodiny. To je milosť, ktorú Boh udeľuje každému jednému človeku.

V aktuálnej etape Božieho diela v týchto posledných dňoch Boh už neudeľuje človeku len milosť a požehnanie ako predtým ani človeka nevyzýva, aby sa pohol dopredu. Čo videl človek počas tejto etapy diela na základe všetkých aspektov Božieho diela, ktoré zažil? Človek videl Božiu lásku a Boží súd a napomínanie. Boh človeka v tomto období zabezpečuje, podporuje, osvecuje a usmerňuje, takže človek postupne spozná Jeho úmysly, slová, ktoré hovorí, a pravdu, ktorú človeku udeľuje. Keď je človek slabý, skleslý a nemá sa kam obrátiť, Boh použije svoje slová, aby ho utešil, poradil mu a povzbudil ho, aby nízke duchovné postavenie človeka postupne naberalo silu, bolo pozitívnejšie a ochotné spolupracovať s Bohom. No keď človek neposlúcha Boha alebo Mu vzdoruje, alebo keď zjaví svoju skazu, Boh nepreukáže žiadnu milosť v karhaní a

disciplinovaní človeka. Preukáže však toleranciu a trpezlivosť, pokiaľ ide o hlúposť, nevedomosť, slabosť a nezrelosť človeka. Človek týmto spôsobom, prostredníctvom celého diela, ktoré Boh pre neho robí, postupne dozrieva, rastie a spoznáva Božie úmysly, spoznáva určité pravdy a učí sa rozlišovať, ktoré veci sú pozitívne a ktoré negatívne, čo je zlo a temnota. Boh neuplatňuje jeden prístup v tom zmysle, že by človeka vždy karhal a disciplinoval, ani vždy nepreukazuje toleranciu a trpezlivosť. Každého človeka zabezpečuje inými spôsobmi v jeho rôznych etapách a podľa jeho rôzneho duchovného postavenia a kvality. Robí pre človeka mnoho vecí a za vysokú cenu. Človek z týchto vecí ani z ich ceny nič nevníma, no všetko, čo Boh v praxi robí, skutočne vykonáva na každom jednom človeku. Božia láska je praktická – človek sa vďaka Božej milosti vyhýba jednej katastrofe za druhou, kým Boh po celý čas zas a znova preukazuje toleranciu voči ľudským slabostiam. Boží súd a napomínanie ľuďom umožňujú postupne spoznať skazenosť ľudstva a jeho satanskú podstatu. To, čo Boh poskytuje, osvietenie človeka a Jeho usmerňovanie, umožňuje ľudstvu čoraz lepšie spoznať podstatu pravdy a oboznamovať sa s tým, čo ľudia potrebujú, po akej ceste by mali ísť, kvôli čomu žijú, aká je hodnota a zmysel ich životov a ako kráčať po ceste vpred. Všetky tieto veci, ktoré Boh robí, nie je možné oddeliť od Jeho jedného pôvodného zámeru. Aký je to teda zámer? Prečo Boh používa tieto metódy, aby vykonal svoje dielo na človeku? Aký výsledok chce dosiahnuť? Inými slovami, čo chce v človeku vidieť? Čo chce od človeka získať? Boh chce vidieť, že srdce človeka možno oživiť. Tieto metódy, ktoré používa, aby vykonával dielo na človeku, predstavujú neustálu snahu prebudiť srdce človeka, prebudiť jeho ducha, umožniť človeku pochopiť, odkiaľ prišiel, kto ho usmerňuje, podporuje a zabezpečuje a kto mu umožnil žiť do dnešného dňa. Sú to prostriedky na to, aby človek mohol pochopiť, kto je Stvoriteľ, koho by mal uctievať, po akej ceste by mal ísť a akým spôsobom by mal prísť pred Boha. Sú to prostriedky na postupné oživenie srdca človeka, aby človek spoznal Božie srdce, porozumel mu a pochopil veľkú starostlivosť a dôkladnú úvahu za Jeho dielom spočívajúcim v záchrane človeka. Keď je srdce človeka oživené, človek už nechce žiť so zdegenerovanou, skazenou povahou, ale namiesto toho chce hľadať pravdu, aby uspokojil Boha. Keď je srdce človeka prebudené, človek sa vie úplne odtrhnúť od satana. Satan mu už viac nebude ubližovať, nebude ho ovládať ani podvádzať. Človek môže namiesto toho proaktívne spolupracovať na Božom diele a Jeho slovách v záujme uspokojenia Božieho srdca, čím dosiahne strach z Boha a bude sa vyhýbať zlu. To je pôvodný zámer Božieho diela.

V dôsledku diskusie o zle satana, ktorú sme práve viedli, má každý pocit, akoby človek žil uprostred veľkého nešťastia a jeho život bol plný smoly. Aký však máte pocit teraz, keď hovorím o Božej svätosti a diele, ktoré Boh koná na človeku? (Veľmi dobrý.) Teraz vidíme, že všetko, čo Boh robí, všetko, čo tak snaživo pre človeka pripraví, je bezchybné. Všetko, čo Boh robí, je bez chyby, čo znamená, že to je dokonalé, a Boh nepotrebuje, aby to niekto opravoval, radil Mu alebo to menil. Všetko, čo Boh robí pre každého jednotlivca, je nespochybniteľné. Vedie každého za ruku, stará sa o teba v

každom momente a ani raz ťa neopustil. Keď ľudia vyrastajú v takomto prostredí a zázemí, mohli by sme povedať, že vlastne vyrastajú na dlani Božej ruky? (Áno.) Ešte stále máte pocit straty? Cíti sa niekto ešte stále skľúčene? Má niekto pocit, že Boh ľudstvo opustil? (Nie.) Tak čo presne potom Boh urobil? (Dával na ľudstvo pozor.) Nemožno spochybniť skvelú premyslenosť a starostlivosť, ktorú Boh vkladá do všetkého, čo robí. Ba čo viac, svoje dielo vždy vykonával bezpodmienečne. Nikdy nežiadal, aby ktokoľvek z vás poznal cenu, ktorú za vás platí, a aby ste preto voči Nemu pociťovali hlbokú vďaku. Žiadal to od vás Boh niekedy? (Nie.) Takmer každý jednotlivec sa počas dlhého ľudského života stretol s mnohými nebezpečnými situáciami a čelil mnohým pokušeniam. Je to tak preto, lebo satan stojí vedľa teba a neustále na teba upiera svoj zrak. Keď ťa postihne katastrofa, satan sa na tom zabáva. Keď sa ti stane pohroma, keď nič nejde správnym smerom, keď uviazneš v satanovej sieti, satan sa týmto veciam veľmi teší. Čo sa týka toho, čo robí Boh, ten ťa v každom okamihu chráni, odvádza ťa od jedného nešťastia za druhým a od jednej katastrofy za druhou. Preto hovorím, že všetko, čo človek má – pokoj a radosť, požehnanie a osobnú bezpečnosť –, je v skutočnosti pod Božou kontrolou. Boh usmerňuje každého človeka a rozhoduje o jeho osude. Má však Boh prehnanú predstavu o svojej pozícii, ako to hovoria niektorí ľudia? Oznamuje ti snáď „Ja som najväčší zo všetkých. Som to Ja, kto vás vedie. Musíte Ma prosiť o milosť a neposlušnosť bude potrestaná smrťou“? Hrozil Boh niekedy ľudstvu takýmto spôsobom? (Nie.) Povedal niekedy „Ľudstvo je skazené, takže je jedno, ako s ním zaobchádzam, možno s ním zaobchádzať akýmkoľvek spôsobom. Nemusím preň pripravovať rozumné opatrenia“? Rozmýšľa Boh takýmto spôsobom? Konal takto? (Nie.) Naopak, Boh zaobchádza s každým jedným človekom vážne a zodpovedne. Zaobchádza s tebou dokonca zodpovednejšie, než so sebou zaobchádzaš ty sám. Nie je to tak? Boh nerozpráva naprázdno ani nepredvádza okázalo svoju vyvýšenú pozíciu a ľudí ľahkomyseľne neklame. Namiesto toho čestne a potichu koná veci, ktoré sám potrebuje vykonať. Tieto veci prinášajú človeku požehnanie, pokoj a radosť. Pokojne a šťastne ho privádzajú pred zrak Boha a do Jeho rodiny. Ľudia potom žijú pred Bohom a prijímajú Božiu spásu s normálnym rozumom a myslením. Bol teda Boh vo svojom diele voči človeku nepoctivý? Preukazoval niekedy falošnú láskavosť, oklamal niekedy človeka niekoľkými zdvorilými poznámkami a ukázal mu potom chrbát? (Nie.) Povedal Boh niekedy jednu vec a učinil druhú? Dával niekedy prázdne sľuby, chvastal sa a hovoril ľuďom, že pre nich môže urobiť to či ono alebo že im to pomôže urobiť, no potom zmizol? (Nie.) V Bohu nie je žiadne klamstvo, žiadna faloš. Boh je verný a vo všetkom, čo koná, je pravdivý. Je jediný, s kým ľudia môžu počítať. Je to Boh, ktorému ľudia môžu zveriť svoje životy a všetko, čo majú. Keďže v Bohu nie je žiadne klamstvo, mohli by sme povedať, že je najúprimnejší? (Áno.) Samozrejme, môžeme! Slovo úprimný je však príliš slabé, príliš ľudské, keď sa použije v súvislosti s Bohom, takže aké iné slovo môžeme použiť? Také sú obmedzenia ľudského jazyka. Aj keď je do určitej miery nevhodné nazvať Boha úprimným, napriek tomu budeme toto slovo nateraz používať.

Boh je verný a úprimný. Keď teda hovoríme o týchto stránkach, na čo narážame? Narážame na rozdiely medzi Bohom a človekom a medzi Bohom a satanom? Áno, to by sme mohli povedať. Je to preto, lebo človek v Bohu nemôže vidieť ani jednu stopu satanovej skazenej povahy. Hovorím to správne? Amen? (Amen!) V Bohu sa nezjavuje nič zo zlej povahy satana. Všetko, čo Boh robí a zjavuje, je pre človeka plne prospešné a pomáha mu to. Robí sa to výlučne pre zabezpečenie človeka, je to plné života a človeku to poskytuje cestu, ktorou má ísť, a smer, ktorým sa má vybrať. Boh nie je skazený a navyše, môžeme pri pohľade na všetko, čo Boh robí, povedať, že je svätý? Keďže Boh nemá nič zo skazenej povahy ľudstva ani nič podobné satanskej podstate skazeného ľudstva, z tohto pohľadu môžeme definitívne povedať, že Boh je svätý. Boh nepreukazuje žiadnu skazenosť a počas svojho konania zjavuje vlastnú podstatu, čo úplne potvrdzuje, že je svätý. Vidíte to? Aby sme spoznali svätú Božiu podstatu, pozrime sa teraz na tieto dve stránky – po prvé, v Bohu nie je ani stopa po skazenej povahe a po druhé, podstata Božieho diela na človeku dovoľuje človeku vidieť vlastnú Božiu podstatu a táto podstata je výlučne pozitívna. Veci, ktoré človeku prináša každá časť Božieho diela, sú totiž všetky pozitívne. Boh v prvom rade vyžaduje od človeka, aby bol čestný – nie je to pozitívna vec? Boh dáva človeku múdrosť – nie je to pozitívne? Boh umožňuje človeku rozlišovať medzi dobrom a zlom – nie je to pozitívne? Dovoľuje človeku pochopiť zmysel a hodnotu ľudského života – nie je to pozitívne? Dovoľuje človeku vidieť do podstaty ľudí, udalostí a vecí v súlade s pravdou – nie je toto pozitívne? Je. A výsledkom tohto všetkého je skutočnosť, že človek už viac nie je klamaný satanom a satan mu ďalej nebude ubližovať ani ho ovládať. Inak povedané, tieto veci dovoľujú ľuďom úplne sa oslobodiť od skazenosti satana, a tak postupne kráčať po ceste bohabojnosti a vyhýbania sa zlu. Ako ďaleko na tejto ceste teraz ste? Ťažko povedať, však? Máte však teraz aspoň prvotné porozumenie, ako satan spôsobuje skazenosť človeka, a ktoré veci sú zlé a negatívne? Teraz aspoň v živote kráčate po správnej ceste. Môžeme to s istotou povedať? Áno, jednoznačne.

Na Božej svätosti je niečo, o čom musíme viesť duchovné spoločenstvo. Kto z vás môže na základe toho, čo ste počuli a dostali, povedať, čo je Božia svätosť? Čoho sa týka Božia svätosť, o ktorej sa zmieňujem? Porozmýšľajte o tom chvíľu. Je Božia svätosť Jeho pravdivosť? Je Božia svätosť Jeho vernosť? Je Božia svätosť Jeho nesebeckosť? Je to Jeho pokora? Jeho láska k človeku? Boh človeku slobodne udeľuje pravdu a život – je to Jeho svätosť? Áno, to všetko je Jeho svätosť. Toto všetko, čo Boh zjavuje, je jedinečné a neexistuje to v skazenej ľudskej prirodzenosti ani to v ľudskej prirodzenosti nemôžeme vidieť. Niet po tom ani najmenšej stopy tam, kde satan kazí človeka, ani v satanovej skazenej povahe, jeho podstate či prirodzenosti. Všetko, čo Boh má a čím je, je jedinečné. Len sám Boh má túto podstatu a je touto podstatou. V tejto fáze našej diskusie, videl niekto z vás v ľudstve niekoho tak svätého, ako som to práve opísal? (Nie.) Je teda niekto taký svätý medzi idolmi, medzi slávnymi alebo veľkými postavami ľudstva, ktoré uctievate? (Nie.) Keď teda hovoríme, že Božia svätosť je jedinečná, je to zveličovanie? Naozaj nie je. Navyše, Božia svätá jedinečnosť má aj svoju

praktickú stránku. Je nejaký rozpor medzi svätosťou, o ktorej teraz hovorím, a svätosťou, na ktorú ste mysleli alebo ktorú ste si predstavovali predtým? (Áno.) Je medzi nimi veľmi veľký rozpor. Čo majú ľudia často na mysli, keď hovoria o svätosti? (Určité formy správania, ktoré vidno navonok.) Keď ľudia hovoria, že nejaké správanie alebo iná vec sú sväté, hovoria to len preto, lebo to vnímajú ako niečo čisté alebo príjemné pre zmysly. Týmto veciam však vždy chýba skutočné jadro svätosti – to je aspekt učenia. Odhliadnuc od toho, čoho sa týka praktický aspekt svätosti, ktorý si ľudia predstavujú vo svojich mysliach? Je to zväčša to, čo si pod tým predstavujú alebo za čo to považujú? Niektorí budhisti napríklad zomrú počas praktizovania viery, odídu v sede v spánku. Niektorí ľudia hovoria, že sa stali svätými a odleteli do neba. Aj to je výtvor predstavivosti. Iní si zas myslia, že víla, ktorá zletela z neba, je svätá. Ľudia v skutočnosti vždy vnímali slovo svätý len ako nejakú bezobsažnú fantáziu a teóriu, ktorá v zásade nemá žiadne reálne jadro, a navyše nemá nič spoločného s podstatou svätosti. Podstatou svätosti je pravá láska, no aj viac než to. Je to podstata pravdy, spravodlivosti a svetla. Slovo svätý je primerané, len keď sa použije vo vzťahu k Bohu. Nič, čo bolo stvorené, nie je hodné, aby sa nazývalo sväté. Človek tomu musí porozumieť. Odteraz budeme slovo svätý používať len v súvislosti s Bohom. Je to správne? (Áno, je.)

Ľsti, ktoré satan používa, aby skazil človeka

Vráťme sa teraz k rozprávaniu o tom, aké prostriedky satan používa, aby človeka skazil. Práve sme hovorili o rôznych spôsoboch, ktorými Boh koná dielo na človeku a ktoré môže každý jeden z vás sám zažiť. Nebudem preto hovoriť príliš podrobne. Vo svojich srdciach však možno nemáte jasno v tom, aké ľsti a stratégie používa satan na to, aby človeka skazil, alebo im aspoň zvlášť dobre nerozumiete. Bolo by pre Mňa prospešné, keby som o tom znova rozprával? Chcete sa to dozvedieť? Niektorí z vás sa možno opýtajú: „Prečo sa znova rozprávať o satanovi? V momente, keď sa spomenie satan, nahneváme sa, a keď počujeme jeho meno, sme celí rozrušení.“ Bez ohľadu na to, aké vám to je nepríjemné, musíte čeliť faktom. Tieto veci sa musia jasne vysloviť a objasniť v prospech ľudského porozumenia, inak sa človek nedokáže skutočne oslobodiť spod vplyvu satana.

Predtým sme hovorili o piatich spôsoboch, ktorými satan dosahuje skazenosť človeka. Patria medzi ne satanove ľsti. Spôsoby, ktorými satan dosahuje skazenosť človeka, sú len povrchovou vrstvou. Zákernejšie sú ľsti skrývajúce sa pod týmto povrchom, ktorými satan dosahuje svoje ciele. O aké ľsti ide? Do toho, zhrňte ich. (Klame, zvádza a donucuje.) Čím viac týchto ľstí uvediete, tým bližšie sa dostanete. Vyzerá to tak, akoby vás satan hlboko ranil a táto téma vo vás vyvolávala silné pocity. (Používa aj klamlivú rétoriku. Ovplyvňuje ľudí a násilne sa ich zmocňuje.) Násilné zmocňovanie sa – to zanecháva obzvlášť hlboký dojem. Ľudia sa boja satanovho násilného zmocňovania. Ešte nejaké ďalšie ľsti? (Násilne ľuďom ubližuje, zastrašuje ich, dáva im lákavé ponuky a klame ich.) Klamanie je jedna z vecí, ktoré robí. Satan klame, aby ťa mohol podviesť. Aký charakter má klamanie? Nie je klamanie to isté ako

podvádzanie? Cieľom rozprávania lží je vlastne podviesť ťa. Ešte nejaké ďalšie ľsti? Vymenujte Mi všetky satanove ľsti, ktoré poznáte. (Pokúša, ubližuje, zaslepuje a klame.) Väčšina z vás má z tohto klamania rovnaký pocit. Čo ešte? (Ovláda človeka, zmocňuje sa ho, terorizuje ho a nedovolí mu veriť v Boha.) Poznám celkový význam vecí, ktoré Mi hovoríte, a to je dobré. Všetci o tom niečo viete, takže si tieto ľsti zhrňme.

Existuje šesť hlavných ľstí, ktoré satan používa na skazenie človeka

Prvou je ovládanie a donucovanie. Satan spraví všetko možné, aby ovládol tvoje srdce. Čo je to donucovanie? Znamená to používanie zastrašujúcej a násilnej taktiky, aby si ho poslúchal a myslel na dôsledky prípadného neuposlúchnutia. Bojíš sa a neodvážiš sa mu vzdorovať, takže sa mu podriadiš.

Druhou je podvádzanie a ľstivosť. Čo znamená podvádzanie a ľstivosť? Satan si vymyslí nejaké príbehy a klamstvá a navedie ťa, aby si im uveril. Nikdy ti nepovie, že človeka stvoril Boh, ale ani ti priamo nepovie, že ťa nestvoril Boh. Slovo Boh vôbec nepoužíva. Namiesto neho používa ako náhradu niečo iné, pomocou čoho ťa oklame, aby si v podstate nemal o existencii Boha ani potuchy. Samozrejme, táto ľstivosť zahŕňa mnohé aspekty, nielen tento jeden.

Treťou je násilná indoktrinácia. Čím ľudí násilne indoktrinuje? Dochádza k násilnej indoktrinácii na základe vlastného rozhodnutia človeka? Robí sa s jeho súhlasom? Určite nie. Aj keď nesúhlasíš, nemôžeš s tým nič spraviť. Satan ťa v tvojej nevedomosti indoktrinuje, vštepuje ti svoje myslenie, svoje pravidlá života a svoju podstatu.

Štvrtou je zastrašovanie a zvádzanie. Znamená to, že satan používa rôzne ľsti, aby si ho prijal, nasledoval ho a slúžil mu. Spraví všetko, aby dosiahol svoje ciele. Niekedy ti prejaví drobné láskavosti a pritom ťa po celý čas vábi, aby si sa dopustil hriechu. Ak ho nebudeš nasledovať, privodí ti utrpenie, potrestá ťa a použije rôzne spôsoby, aby ťa napadol a strojil proti tebe úklady.

Piatou je klamanie a ochromenie. Ku klamaniu a ochromeniu dochádza vtedy, keď satan ľuďom hovorí sladko znejúce slová a myšlienky, ktoré sú v súlade s ich predstavami a zdajú sa hodnoverné, aby to vyzeralo tak, že berie ohľad na pozemskú situáciu ľudí, na ich životy a budúcnosť, pričom v skutočnosti je jeho jediným cieľom ťa oklamať. Potom ťa ochromí, takže nevieš, čo je správne a čo nesprávne, aby ťa bez tvojho vedomia preľstil a mohol ťa ovládať.

Šiestou je zničenie tela a mysle. Ktorú časť človeka satan ničí? Satan ničí tvoju myseľ, takže nedokážeš odolať, čo znamená, že tvoje srdce sa kúsok po kúsku proti tvojej vôli obracia k nemu. Tieto veci do teba vštepuje každý deň, každý deň používa tieto myšlienky a kultúru, aby ťa ovplyvnil a pripravil, kúsok po kúsku podrýva tvoju vôľu, až nakoniec viac netúžiš byť dobrým človekom a nechceš sa postaviť za to, čo nazývaš spravodlivosťou. Nevedomky stratíš vôľu plávať proti prúdu a namiesto toho plávaš po prúde. Zničenie znamená, že satan natoľko trápi ľudí, že sa stanú tieňmi samých seba a prestanú byť ľuďmi. Vtedy satan udrie, zmocní sa ich a pohltí ich.

Každá z týchto ľstí, ktoré satan používa na to, aby človeka skazil, oberá človeka o silu odporovať a každá z nich môže byť pre človeka smrtiaca. Inými slovami, všetko, čo satan robí, a všetky ľstí, ktoré používa, ťa môžu dostať pod jeho nadvládu a stiahnuť do bahna zla a hriechu. To sú ľsti, ktoré satan používa, aby skazil človeka.

Môžeme povedať, že satan je zlý, ale aby sme to potvrdili, musíme sa aj tak pozrieť, aké sú dôsledky toho, že skazil človeka, a aké povahy a podstaty to človeku prináša. Všetci o tom niečo viete, takže sa ozvite. Aké sú dôsledky toho, že satan ľudí skazil? Aké skazené povahy ľudia vyjadrujú a zjavujú? (Aroganciu a povýšenectvo, sebeckosť a opovrhnutiahodnosť, podlosť a nečestnosť, zákernosť a zlomyseľnosť a úplnú absenciu ľudskej prirodzenosti.) Celkovo môžeme povedať, že nemajú ľudskú prirodzenosť. Teraz nechajme rozprávať ostatných bratov a sestry. (Keď raz človeka skazil satan, obvykle je arogantný a pokrytecký, namyslený a samoľúby, chamtivý a sebecký. Mám pocit, že toto sú najvážnejšie problémy.) (Keď satan ľudí skazí, v honbe sa materiálnymi vecami a bohatstvom sa nezastavia pred ničím. A dokonca sa stanú nepriateľskými voči Bohu, odporujú Mu, neposlúchajú Ho a stratia svedomie a rozum, ktoré by človek mal mať.) Povedali ste v podstate to isté, hoci s nejakými drobnými rozdielmi. Niektorí z vás jednoducho uviedli viac drobných detailov. Aby sme to zhrnuli, na skazenej ľudskej prirodzenosti najviac vynikajú veci ako arogancia, nečestnosť, zlomyseľnosť a sebeckosť. Všetci ste však prehliadli rovnakú vec. Ľudia nemajú svedomie, stratili rozum a nemajú ľudskú prirodzenosť – existuje však ďalšia veľmi dôležitá vec, ktorú ste nespomenuli, a tou je „zrada“. Konečným dôsledkom týchto povád existujúcich u každého človeka, ktorého skazil satan, je jeho zrada Boha. Bez ohľadu na to, čo Boh ľuďom hovorí a aké dielo na nich vykonáva, nedbajú na to, o čom vedia, že to je pravda. To znamená, že už neuznávajú Boha a zrádzajú Ho. To je dôsledok toho, že satan skazil človeka. To isté platí pre všetky skazené povahy človeka. Je medzi spôsobmi, ktoré satan používa na skazenie človeka – poznatkami, ktoré si ľudia osvojujú, vedou, ktorú poznajú, ich porozumením poverám a tradičným kultúram, ako aj spoločenskými trendmi – niečo, čo človek môže použiť, aby určil, čo je spravodlivé a čo nespravodlivé? Je medzi nimi niečo, čo človeku pomôže zistiť, čo je sväté a čo zlé? Existujú nejaké normy, ktorými tieto veci merať? (Nie.) Neexistujú žiadne normy a žiadny základ, ktorý človeku môže pomôcť. Hoci ľudia môžu poznať slovo svätý, nikto naozaj nevie, čo slovo svätý znamená. Môžu teda tieto veci, ktoré satan prináša, pomôcť človeku poznať pravdu? Môžu mu pomôcť žiť s väčšou ľudskou prirodzenosťou? Môžu mu pomôcť žiť tak, aby bol schopný viac uctievať Boha? (Nie.) Je zrejmé, že človeku nemôžu pomôcť uctievať Boha alebo porozumieť pravde ani mu nemôžu pomôcť poznať, čo je to svätosť a zlo. Naopak, človek sa stáva viac a viac zdegenerovaným a čoraz viac sa vzďaľuje od Boha. To je dôvod, prečo hovoríme, že satan je zlý. Keďže ste rozobrali takú veľkú časť zlého jadra satana, videli ste v ňom nejaký prvok svätosti, či už v jeho jadre alebo vo svojom porozumení jeho podstate? (Nie.) To je isté. Videli ste teda nejaký aspekt satanovej podstaty, ktorý má nejakú podobnosť s Bohom? (Nie.) Má

nejaký výraz satana nejakú podobnosť s Bohom? (Nie.) Tak teraz sa vás chcem opýtať: Keby ste mali použiť vlastné slová, čo presne je Božia svätosť? V prvom rade, v súvislosti s čím sa používajú slová Božia svätosť? Používajú sa v súvislosti s Božou podstatou? Alebo sa používajú v súvislosti s nejakým aspektom Jeho povahy? (Používajú sa v súvislosti s Božou podstatou.) Musíme jasne identifikovať základ, pomocou ktorého budeme pristupovať k požadovanej téme. Tieto slová sa používajú v súvislosti s Božou podstatou. Predovšetkým sme použili zlo satana ako protipól Božej podstaty. Videl si teda v Bohu niečo zo satanovej podstaty? A čo niečo z podstaty ľudstva? (Nie, nič také sme nevideli. Boh nie je arogantný, nie je sebecký a nezrádza, z čoho vidíme zjavenú svätú Božiu podstatu.) Je ešte niečo, čo treba dodať? (V Bohu nie je ani stopy po skazenej povahe satana. Všetko, čo má satan, je záporné, kým to, čo má Boh, je len kladné. Môžeme vidieť, že Boh bol vždy na našej strane, dohliadal na nás a chránil nás, od čias, keď sme boli veľmi malí, po celé naše životy až do dnešného dňa a najmä vtedy, keď sme boli zmätení a zišli z cesty. V Bohu nie je žiadne klamstvo, žiadne podvádzanie. Hovorí jasne a jednoducho, čo je tiež pravá Božia podstata.) Veľmi dobre! (V Bohu nevidíme nič zo skazenej povahy satana, žiadnu nepoctivosť, chvastanie, žiadne prázdne sľuby a klamstvo. Boh je jediný, v koho môže človek veriť. Je verný a úprimný. Na základe Jeho diela môžeme vidieť, že ľuďom hovorí, aby boli čestní, dáva im múdrosť, umožňuje im rozoznať dobro od zla a rozlišovať rôznych ľudí, udalosti a veci. V tom môžeme vidieť Božiu svätosť.) Skončili ste? Ste spokojní s tým, čo ste povedali? Koľko porozumenia Bohu máte naozaj vo svojich srdciach? A nakoľko chápete svätosť Boha? Viem, že každý jeden z vás má vo svojom srdci nejakú mieru vnímavého porozumenia, pretože každý človek v sebe môže cítiť Božie dielo a v rôznej miere získava od Boha mnoho vecí – milosť a požehnania, osvietenie a osvetlenie a Boží súd a napomínanie, a vďaka týmto veciam dosiahne určité jednoduché porozumenie Božej podstate.

Hoci Božia svätosť, o ktorej dnes diskutujeme, sa môže väčšine ľudí zdať zvláštna, aj tak sme teraz túto tému otvorili a vy na svojej ceste dosiahnete hlbšie porozumenie. Vyžaduje si to, aby ste ju v rámci vlastných skúseností postupne cítili a rozumeli jej. Nateraz si vaše porozumenie Božej podstate založené na vnímaní stále vyžaduje, aby ste sa o nej dlho učili, aby ste ju potvrdili, precítili a zažili, až jedného dňa budete v hĺbke svojho srdca vedieť, že Božia svätosť znamená, že Božia podstata je bezchybná, že Božia láska je nesebecká a že všetko, čo Boh poskytuje človeku, je nesebecké, a zistíte, že Božia svätosť je dokonalá a bezúhonná. Tieto aspekty Božej podstaty nie sú len slová, ktoré Boh používa, aby okázalo predvádzal svoje postavenie. Boh používa svoju podstatu skôr na to, aby s každým jedným človekom zaobchádzal s tichou úprimnosťou. Inak povedané, Božia podstata nie je prázdna a nie je ani teoretická alebo dogmatická a určite to nie je nejaký druh poznatkov. Nie je to vzdelávanie človeka, ale pravé zjavenie vlastných Božích činov a zjavená podstata toho, čo Boh má a čím je. Človek by mal túto podstatu poznať a rozumieť jej, pretože všetko, čo Boh robí, a každé slovo, ktoré hovorí, má pre každého jedného človeka veľkú hodnotu a význam. Keď pochopíš Božiu svätosť,

potom môžeš v Boha skutočne veriť. Keď pochopíš Božiu svätosť, potom môžeš skutočne spoznať pravý zmysel slov „sám Boh, jedinečný“. Nebudeš viac fantazírovať, myslieť si, že okrem tejto jednej existujú iné cesty, po ktorých by si sa mohol rozhodnúť kráčať, a už viac nebudeš ochotný zradiť všetko, čo pre teba Boh pripravil. Keďže Božia podstata je svätá, znamená to, že len prostredníctvom Boha môžeš kráčať životom na spravodlivej ceste svetla. Len prostredníctvom Boha môžeš spoznať zmysel života, len prostredníctvom Boha môžeš prežívať skutočnú ľudskú prirodzenosť a vlastniť a poznať pravdu. Len prostredníctvom Boha môžeš získať život z pravdy. Len sám Boh ti môže pomôcť vyhýbať sa zlu a oslobodiť ťa od toho, aby ti satan ubližoval a ovládal ťa. Okrem Boha ťa nikto a nič nemôže zachrániť pred morom utrpenia, aby si už viac netrpel. To je dané Božou podstatou. Len sám Boh ťa zachráni tak nesebecky, len Boh je v konečnom dôsledku zodpovedný za tvoju budúcnosť, za tvoj osud a za tvoj život a všetky veci pre teba pripraví. To je niečo, čo nemôže dosiahnuť nič stvorené ani nestvorené. Keďže nič stvorené ani nestvorené nemá takú podstatu, akou je Božia podstata, žiadny človek ani žiadna vec nemajú schopnosť zachrániť ťa alebo ťa viesť. To je dôležitosť Božej podstaty pre človeka. Možno vám tieto slová, ktoré som povedal, v zásade trochu pomôžu. No ak hľadáš pravdu, ak pravdu miluješ, potom zažiješ, že tieto slová nielen zmenia tvoj osud, ale navyše ťa dovedú na pravú cestu ľudského života. Rozumiete tomu, nie? Máte teraz záujem spoznať Božiu podstatu? (Áno.) Je dobré vedieť, že máte záujem. Na dnes tu ukončíme našu tému duchovného spoločenstva, ktorou bolo poznanie Božej svätosti.

*　　*　　*

Rád by som vám povedal o niečom, čo ste urobili na začiatku nášho dnešného zhromaždenia a čo Ma prekvapilo. Niektorí z vás v sebe možno živili pocit vďačnosti, možno ste pociťovali vďaku, a tak vaše emócie vyvolali zodpovedajúce konanie. To, čo ste urobili, vám netreba vyčítať. Nie je to správne ani nesprávne. Bol by som však rád, keby ste niečo pochopili. Čo chcem, aby ste pochopili? Najprv by som sa vás chcel opýtať na to, čo ste práve urobili. Ležali ste tvárou k zemi alebo kľačali, aby ste uctievali Boha? Môže mi to niekto povedať? (Myslíme si, že išlo o ležanie tvárou k zemi.) Myslíte si, že išlo o ležanie tvárou k zemi, takže aký to má zmysel? (Uctievanie.) Čo potom uctievate kľačaním? Predtým som o tom s vami neviedol duchovné spoločenstvo, ale dnes mám pocit, že to je potrebné. Ležíte tvárou k zemi na svojich obvyklých zhromaždeniach? (Nie.) Ležíte tvárou k zemi, keď sa modlíte? (Áno.) Ležíte tvárou k zemi zakaždým, keď sa modlíte a situácia to dovolí? (Áno.) To je dobre. Chcel by som však, aby ste dnes porozumeli tomu, že Boh prijíma pokľaknutie len od dvoch typov ľudí. Nemusíme študovať Bibliu ani skutky alebo správanie duchovných postáv. Namiesto toho vám tu a teraz poviem niečo, čo je pravda. Po prvé, ležanie tvárou k zemi a kľačanie na znak uctievania nie sú jedna a tá istá vec. Prečo Boh prijíma pokľaknutie tých, ktorí si ľahnú tvárou k zemi? Je to preto, lebo k sebe niekoho volá a vyzýva túto osobu, aby

prijala Jeho poverenie, takže dovolí, aby si pred Ním ľahla tvárou k zemi. To je prvý typ človeka. Druhým typom je kľačanie na znak uctievania zo strany niekoho, kto sa Boha bojí a vyhýba sa zlu. Sú to len tieto dva typy ľudí. Takže ku ktorému typu patríte? Dokážete to povedať? Toto je pravda, hoci to môže trochu raniť vaše pocity. Nemám čo povedať k pokľaknutiu ľudí počas modlitby – je to správne a malo by to tak byť, pretože keď sa ľudia modlia, väčšinou sa modlia za niečo, otvárajú svoje srdcia Bohu a stretávajú sa s Ním zoči-voči. Je to komunikácia a výmena, úprimný rozhovor s Bohom. Uctievanie na kolenách by nemalo byť len číra formalita. Nemám v úmysle vám vyčítať, čo ste dnes urobili. Chcem vám to len objasniť, aby ste rozumeli tejto zásade – viete to, nie? (Áno, vieme.) Hovorím vám to preto, aby sa to nestalo znovu. Majú teda ľudia príležitosť ležať tvárou k zemi a kľačať pred Božou tvárou? Nejde o to, že táto príležitosť sa nikdy nenaskytne. Skôr alebo neskôr ten deň príde, teraz však na to nie je vhodný čas. Rozumiete? Ste preto nešťastní? (Nie.) To je dobre. Možno vás budú tieto slová motivovať alebo inšpirovať, aby ste vo svojich srdciach poznali súčasnú dilemu medzi Bohom a človekom a to, aký vzťah teraz medzi nimi je. Hoci sme sa nedávno rozprávali a debatovali viac, porozumenie Bohu zo strany človeka stále nie je dostatočné. Človek má pred sebou stále dlhú cestu hľadania, aby Bohu porozumel. Nemám v úmysle dosiahnuť, aby ste to robili ako naliehavú vec, ani vás súriť, aby ste vyjadrili tieto druhy ašpirácií alebo pocitov. To, čo ste dnes urobili, môže zjaviť a vyjadriť vaše pravé pocity a Ja som ich vnímal. Keď ste to robili, chcel som sa postaviť a zaželať vám všetko dobré, pretože vám všetkým želám, aby ste sa mali dobre. Čiže každým svojím slovom a činom robím, čo viem, aby som vám pomohol a usmernil vás, aby ste mohli všetkým veciam správne rozumieť a správne ich vnímať. Chápete to, však̆že? (Áno.) To je dobre. Hoci ľudia do istej miery rozumejú rôznym Božím povahám, aspektom toho, čo Boh má a čím je, a dielu, ktoré koná, väčšina tohto porozumenia spočíva len v čítaní slov na stránke alebo v tom, že im rozumejú len v zásade, prípadne o nich len premýšľajú. Ľuďom najviac chýba skutočné porozumenie a pochopenie podstaty veci, ktoré prichádza so skutočnými skúsenosťami. Hoci Boh používa rôzne metódy, aby prebudil srdcia ľudí, ešte zostáva dlhá cesta, kým sa to podarí dosiahnuť. Nechcem, aby mal niekto pocit, že ho Boh odstrčil, že ho opustil alebo sa k nemu obrátil chrbtom. Chcem len vidieť každého na ceste k hľadaniu pravdy a porozumenia Bohu, smelo pochodujúc vpred s neochvejným odhodlaním, bez akýchkoľvek pochybností a bremien. Nezáleží na tom, akých chýb si sa dopustil, ako ďaleko si sa zatúlal či ako vážne si prekročil medze. Nedovoľ, aby sa to stalo bremenom alebo zbytočnou záťažou, ktorú musíš niesť pri snahe o porozumenie Bohu. Ďalej pochoduj vpred. Boh má spásu človeka vždy vo svojom srdci, to sa nikdy nezmení. Je to najcennejšia časť Božej podstaty. Cítite sa teraz trochu lepšie? (Áno.) Dúfam, že dokážete zaujať správny prístup ku všetkým veciam a k slovám, ktoré som vyslovil. Tu skončíme naše duchovné spoločenstvo. Dovidenia!

11. januára 2014

SÁM BOH, JEDINEČNÝ VII
BOH JE ZDROJOM ŽIVOTA VŠETKÝCH VECÍ (I)

Prehľad Božej autority, Božej spravodlivej povahy a Jeho svätosti

Pociťujú vaše srdcia po skončení modlitieb pokoj v Božej prítomnosti? (Áno.) Ak sa dá upokojiť srdce človeka, potom dokáže počuť a porozumieť Božiemu slovu i pravde. Ak sa však tvoje srdce upokojiť nedokáže, ak neustále blúdi alebo myslí na iné veci, potom, keď sa zúčastníš zhromaždení, aby si si vypočul Božie slovo, ovplyvní ťa to. Čo je hlavnou podstatou našich rozhovorov? Zaspomínajme spolu trochu na kľúčové body. Pokiaľ ide o poznanie samotného Boha, jedinečného, v prvej časti sme sa rozprávali o Božej autorite. V druhej časti sme rozobrali Božiu spravodlivú povahu a v tretej Božiu svätosť. Zanechal vo vás konkrétny obsah, o ktorom sme zakaždým diskutovali, nejaký dojem? Čo z prvej časti s názvom „Božia autorita“ vo vás zanechalo najhlbší dojem? Ktorá časť mala na vás najväčší dosah? (Boh najprv komunikoval autoritu a moc Božieho slova. Boh je taký dobrý ako Jeho slovo a Jeho slovo sa stane pravdou. Toto je vrodená podstata Boha.) (Boh prikázal satanovi, že môže Jóba len pokúšať, no nesmie mu vziať život, v čom vidíme autoritu Božieho slova.) Chce ešte niekto niečo dodať? (Boh prostredníctvom svojich slov stvoril nebesá i zem a všetko v nich, a prehovoril, aby uzavrel zmluvu s človekom a dal mu svoje požehnania. Všetko toto sú príklady autority Božieho slova. Potom sme videli, ako Pán Ježiš prikázal Lazárovi, aby vyšiel zo svojho hrobu, čo poukazuje na to, že život aj smrť sú v Božích rukách a satan nad nimi nemá žiadnu moc. Či už sa Božie dielo vykonáva v tele alebo v Duchu, Jeho autorita je jedinečná.) Takéto porozumenie ste nadobudli po účasti na duchovnom spoločenstve. Keď už hovoríme o Božej autorite, ako rozumiete slovu „autorita“? Čo ľudia v rámci Božej autority vidia na základe toho, čo Boh vykonáva a zjavuje? (Vidíme Božiu všemohúcnosť a múdrosť.) (Vidíme, že Božia autorita je všadeprítomná a že skutočne existuje. Božiu autoritu vidíme vo veľkom meradle v Jeho nadvláde nad všetkými vecami a v malom meradle zase na tom, ako preberá kontrolu nad každým jedným ľudským životom. Boh v skutočnosti plánuje a riadi šesť míľnikov ľudského života. Navyše vidíme, že Božia autorita predstavuje samotného Boha, jedinečného, a nemôže ju vlastniť žiadna stvorená ani nestvorená bytosť. Božia autorita je symbolom Jeho postavenia.) Zdá sa, že vaše chápanie „symbolov Božieho postavenia a pozície“ do určitej miery odráža učenie. Ako v podstate rozumiete Božej autorite? (Boh na nás dohliadal a chránil nás od útleho detstva. V tom vidíme Božiu autoritu. Nevedeli sme nič o nebezpečenstvách, ktoré na nás číhali, ale Boh nás vždy spoza opony ochraňoval. Aj to je Božia autorita.) Veľmi dobre. Pekne povedané.

Keď hovoríme o Božej autorite, na čo sa sústredíme? Čo je naším kľúčovým bodom? Prečo o tom potrebujeme diskutovať? Prvý cieľom tejto diskusie je upevniť v srdciach ľudí postavenie Boha ako Stvoriteľa a Jeho pozíciu nad všetkým. To je to, čo môžu ľudia spočiatku spoznať, vidieť a cítiť. To, čo vidíš a cítiš, pochádza z Božích činov, Božích

slov a Božej kontroly nad všetkým. Aké pravé porozumenie potom ľudia získavajú zo všetkého, čo vidia, učia sa a poznávajú prostredníctvom Božej autority? Tento prvý cieľ sme už spoločne prebrali. Druhým je umožniť ľuďom vidieť Božiu moc a múdrosť prostredníctvom všetkého, čo Boh vykonal, povedal a riadil svojou autoritou. Cieľom je umožniť ti vidieť, aký je Boh vo svojom riadení všetkého mocný a múdry. Nebol práve toto účel a kľúčový bod našej predošlej diskusie o Božej jedinečnej autorite? Nie je to ani tak dávno, čo sme viedli túto diskusiu, a už na to mnohí z vás zabudli, čo svedčí o tom, že ste do hĺbky neporozumeli Božej autorite. Dalo by sa dokonca tvrdiť, že človek Božiu autoritu nevidel. Teraz už tomu rozumiete? Čo skutočne cítiš, keď vidíš, ako Boh uplatňuje svoju autoritu? Skutočne si pocítil Božiu moc? (Áno.) Keď čítaš Jeho slová o tom, ako všetko stvoril, cítiš Jeho moc a Jeho všemohúcnosť. Keď vidíš Božiu nadvládu nad osudom ľudí, čo cítiš? Cítiš Jeho moc a múdrosť? Ak by Boh nemal túto moc, ak by nemal ani túto múdrosť, bol by spôsobilý na to, aby vládol nad všetkými vecami a nad osudom ľudí? Boh má túto moc a múdrosť, a preto má autoritu. Toto je jedinečné. Videl si niekedy spomedzi všetkých stvorení nejakú osobu alebo tvora s mocou, akú má Boh? Jestvuje niekto alebo niečo, čo má moc stvoriť nebo, zem a všetko, riadiť ich a vládnuť nad nimi? Jestvuje niekto alebo niečo, čo dokáže vládnuť celému ľudstvu a viesť ho, čo dokáže byť v každom čase všadeprítomné? (Nie, nejestvuje.) Rozumiete teraz pravému významu Božej jedinečnej autority? Už tomu trochu rozumiete? (Áno.) Týmto zakončíme naše zaspomínanie na tému Božej jedinečnej autority.

V druhej časti sme hovorili o Božej spravodlivej povahe. Na túto tému sme veľa nediskutovali, pretože v tejto etape pozostáva Božie dielo hlavne zo súdu a napomínania. Božia spravodlivá povaha sa vo Veku kráľovstva zjavuje jasne a veľmi konkrétne. Boh vyslovil slová, ktoré ešte od doby stvorenia nikdy nevyslovil, a v nich všetci ľudia, ktorí čítajú a prežívajú Jeho slovo, uvideli Jeho zjavenú spravodlivú povahu. Aký je teda hlavný zmysel našej debaty o Božej spravodlivej povahe? Je vaše porozumenie hlboké? Pochádza z vášho prežívania? (Boh vypálil Sodomu, pretože ľudia boli v tom čase do špiku kosti skazení a vyvolali Boží hnev. Na tomto vidíme Božiu spravodlivú povahu.) Najprv sa pozrime na jednu vec: Ak by Boh nezničil Sodomu, dokázal by si spoznať Jeho spravodlivú povahu? Stále by to šlo. Môžeš ju vidieť v slovách, ktoré Boh vyjadril vo Veku kráľovstva, a v súde, napomínaní či kliatbach, ktoré na človeka zoslal. Vidíš Božiu spravodlivú povahu v Jeho ušetrení mesta Ninive? (Áno.) V súčasnej dobe môžu ľudia vidieť časť Božieho milosrdenstva, lásky a tolerancie, a môžu ich vidieť aj v zmene Božieho srdca, ktorá nasleduje po ľudskom pokání. Keď sme vyzdvihli tieto dva príklady, aby sme uviedli našu diskusiu o Božej spravodlivej povahe, je celkom jasné, že Jeho spravodlivá povaha bola zjavená, no v skutočnosti sa podstata Božej spravodlivej povahy neobmedzuje na to, čo je zjavené v týchto dvoch biblických príbehoch. Na základe toho, čo ste na naučili, videli a zažili v Božom slove a Jeho diele, ako rozumiete Božej spravodlivej povahe vy? Hovorte z vlastných skúseností. (V prostrediach, ktoré Boh stvoril pre ľudí, keď sú schopní hľadať pravdu a konať v súlade

s Božou vôľou, ich Boh vedie a poskytuje im osvietenie, vďaka čomu v srdci cítia rozjasnenie. Keď ľudia idú proti Bohu, vzdorujú Mu a nekonajú v súlade s Jeho vôľou, potom majú vo svojom vnútri nesmiernu temnotu, akoby ich bol opustil. Hoci sa modlia, nevedia, čo Mu majú povedať. Ale keď odsunú nabok svoje vlastné predstavy a domnienky a budú ochotní spolupracovať s Bohom a usilovať sa, aby sa polepšili, potom postupne dokážu uvidieť Božiu usmiatu tvár. Prostredníctvom tohto zažívame svätosť Božej spravodlivej povahy. Boh sa zjavuje vo svätom kráľovstve, ale na nečistých miestach sa ukrýva.) (Ja Božiu spravodlivú povahu vidím v tom, ako zaobchádza s ľuďmi. Naši bratia a sestry sa od seba líšia duchovným postavením a kvalitou, a Boh od každého z nás rovnako vyžaduje niečo iné. Všetci dokážeme prijať Božie osvietenie v rôznej miere a v tom vidím Božiu spravodlivosť, pretože my ľudia nie sme schopní takto zaobchádzať s druhými, ale Boh áno.) Teraz máte všetci nejaké praktické poznatky, o ktorých môžete zreteľne hovoriť.

Viete, ktorý poznatok je kľúčom k porozumeniu Božej spravodlivej povahy? Na túto tému sa dá zo skúseností povedať veľa, ale najprv vám musím spomenúť zopár hlavných bodov. Na to, aby človek porozumel Božej spravodlivej povahe, musí najprv porozumieť Božím pocitom: čo nenávidí, k čomu má odpor, čo miluje, ku komu je tolerantný a milosrdný, a akému typu človeka udeľuje toto milosrdenstvo. To je jeden z kľúčových bodov. Človek musí taktiež porozumieť tomu, že bez ohľadu na to, aký milujúci je Boh, koľko milosrdenstva a lásky pre ľudí má, netoleruje nikoho, kto urazí Jeho postavenie a pozíciu, ani nikoho, kto urazí Jeho dôstojnosť. Hoci Boh ľudí miluje, nerozmaznáva ich. Dáva im svoju lásku, milosrdenstvo, toleranciu, ale nikdy ich nedržal ako vo vatičke. Boh má svoje princípy a svoje hranice. Odhliadnuc od toho, koľko Božej lásky si pocítil alebo aká hlboká táto láska môže byť, k Bohu sa nikdy nesmieš správať tak, ako k inému človeku. Aj keď je pravda, že Boh s ľuďmi zaobchádza nanajvýš dôverne, pokiaľ človek nazerá na Boha tak ako na inú osobu, akoby bol iba ďalšou stvorenou bytosťou, priateľom či objektom uctievania, potom Boh pred ním skryje svoju tvár a opustí ho. Toto je Jeho povaha a ľudia nesmú brať túto záležitosť na ľahkú váhu. Často vídame, že Boh sa o svojej povahe vyjadruje podobnými slovami: Nezáleží na tom, koľko ciest si prešiel, koľko práce si vykonal ani koľko utrpenia si prestál, pokiaľ urazíš Božiu povahu, On sa každému z vás odplatí podľa toho, čo ste vykonali. Znamená to, že Boh s ľuďmi zaobchádza nanajvýš dôverne, ale ľudia s Bohom nesmú zaobchádzať ako s priateľom alebo príbuzným. Nenazývaj Boha svojím „kamošom“. Bez ohľadu na to, koľko lásky si od Neho prijal, koľko tolerancie ti preukázal, s Bohom nikdy nesmieš zaobchádzať ako so svojím kamarátom. Toto je Božia spravodlivá povaha. Rozumiete tomu? Treba k tomu ešte niečo dodať? Máte nejaké predošlé porozumenie v otázke tejto záležitosti? Vo všeobecnosti je toto tá najjednoduchšia chyba, akej sa ľudia dopúšťajú, a to bez ohľadu na to, či rozumejú učeniam alebo či ešte nikdy predtým o tejto záležitosti neuvažovali. Keď ľudia urazia Boha, nemusí to byť kvôli jednej udalosti alebo jednej veci, ktorú povedali, skôr je to kvôli postoju, aký zastávajú, a stavu, v akom

sa nachádzajú. Je to veľmi hrozivá vec. Niektorí ľudia veria, že Bohu rozumejú, že o Ňom majú nejaké vedomosti a dokonca môžu robiť veci, ktoré Boha uspokojujú. Začnú sa cítiť ako Bohu rovní a pociťovať, že svojimi obratnými manévrami sa im podarilo vytvoriť s Bohom priateľstvo. Takéto pocity sú veľmi nesprávne. Ak tvoje porozumenie tejto veci nie je hlboké, ak ti to nie je úplne jasné, potom veľmi ľahko urazíš Boha a Jeho spravodlivú povahu. Teraz už tomu rozumiete, však? Nie je Božia spravodlivá povaha jedinečná? Mohla by sa niekedy rovnať charakteru alebo morálnemu postaveniu človeka? V žiadnom prípade nie. Nesmieš preto zabúdať na to, že odhliadnuc od toho, ako Boh zaobchádza s ľuďmi alebo čo si o nich myslí, Jeho pozícia, autorita a postavenie sa nikdy nemenia. Pre ľudstvo je Boh navždy Pánom všetkého a Stvoriteľom.

Čo ste sa naučili o svätosti Boha? Čo bolo v časti „Božia svätosť", teda okrem skutočnosti, že satanova hriešnosť je jej protipólom, hlavným obsahom našej diskusie o svätosti Boha? Nie je to niečo, čo Boh má a čím je? Je to, čo Boh má a čím je, jedinečné pre Boha samotného? (Áno.) Je to čosi, čo stvorené bytosti nemajú. Preto hovoríme, že svätosť Boha je jedinečná. Toto je niečo, čomu by ste mali byť schopní porozumieť. Téme svätosti Boha sme venovali tri stretnutia. Dokážete vlastnými slovami a na základe svojho vlastného porozumenia popísať, čo je podľa vás Božia svätosť? (Naposledy, keď s nami Boh komunikoval, sme sa pred Ním poklonili. Boh sa s nami prostredníctvom duchovného spoločenstva podelil o pravdu o vrhaní sa na zem a klaňaní sa pred Ním za účelom konania pobožnosti. Videli sme, že klaňať sa pred Ním, aby sme Ho uctievali, skôr než splníme Jeho požiadavky, nebolo v súlade s Jeho vôľou, a v tom sme videli svätosť Boha.) Veľká pravda! Napadá vám ešte niečo? (V slovách, ktoré Boh adresuje ľudstvu, vidíme, že hovorí jednoduchou a jasnou rečou. Je priamy a hovorí k veci. Satan hovorí okľukami a je samá lož. Z toho, čo sa stalo naposledy, keď sme ležali na zemi pred Bohom, sme videli, že Jeho slová a činy sú vždy zásadové. Boh je zakaždým jasný a stručný, keď hovorí o tom, akým spôsobom máme konať, pozorovať a ako máme praktizovať. Ľudia sú však iní. Od čias skazenia ľudstva satanom, ľudia konali a hovorili vždy so zreteľom na svoje vlastné motívy, ciele a osobné túžby. Na základe toho, ako Boh na ľudstvo dohliada, stará sa oň a ochraňuje ho, vidíme, že všetko, čo Boh robí je prínosné a jasné. Práve týmto spôsobom vidíme zjavenú podstatu Božej svätosti.) Dobre povedané! Chce ešte niekto niečo doplniť? (Prostredníctvom Božieho odhalenia satanovej zlej podstaty vidíme Božiu svätosť, získavame viac poznatkov o satanovom zle a vidíme zdroj ľudského utrpenia. V minulosti sme si neboli vedomí toho, že človek trpí v moci satana. Až keď nám to Boh zjavil, sme vskutku pochopili, že všetko utrpenie, ktoré pochádza z honby za slávou a bohatstvom, je dielom satana. Až potom sme pocítili, že svätosť Boha je skutočnou spásou ľudstva.) Dá sa k tomu ešte niečo dodať? (Ľudstvu, ktoré je skazené, chýba pravé poznanie a láska k Bohu. Keďže nechápeme podstatu Božej svätosti a pri konaní pobožnosti sa vrháme na zem a klaniame sa Mu, no máme pri tom nečisté myšlienky a postranné úmysly a ciele, Boh sa hnevá. Vidíme, že Boh sa od satana líši – satan chce, aby ho ľudia uctievali a lichotili mu, aby sa pred

ním vrhali na zem, klaňali sa mu a tak ho velebili. Satan nemá žiadne zásady. Aj vďaka tomu si uvedomujem Božiu svätosť.) Výborne! Teraz, keď sme dokončili duchovné spoločenstvo na tému Božia svätosť, vidíte Božiu dokonalosť? Vidíte, že Boh je zdrojom všetkých pozitívnych vecí? Vidíte, že Boh je stelesnením pravdy a spravodlivosti? Vidíte, že Boh je zdrojom lásky? Vidíte, že všetko, čo Boh koná, vyjadruje a zjavuje, je bezchybné? (Vidíme.) Toto sú hlavné body môjho výkladu o Božej svätosti. Dnes vám môžu tieto slová pripadať ako obyčajné učenie, ale jedného dňa, keď pravého samotného Boha precítite a budete Jeho svedkom prostredníctvom Jeho slova a diela, z hĺbky srdca poviete, že Boh je svätý, že je iný ako ľudstvo a že Jeho srdce, povaha a podstata sú sväté. Táto svätosť umožňuje človeku vidieť Božiu dokonalosť a to, že podstata Božej svätosti je bez poškvrny. Podstata Božej svätosti určuje, že On je samotný Boh, jedinečný, a taktiež umožňuje človeku vidieť a zároveň dokazuje, že On je samotným jedinečným Bohom. Nie je snáď toto ten kľúčový bod? (Áno, je.)

Dnes sme si urobili prierez niekoľkými témami z predošlých duchovných spoločenstiev. Týmto sa dnešný prierez končí. Dúfam, že si všetci zoberiete k srdcu to najdôležitejšie z jednotlivých otázok a tém. Neberte ich ako obyčajné učenie. Keď si nájdete voľnú chvíľku, naozaj si ich prečítajte a pouvažujte o nich. Zapíšte si ich do srdca uveďte do praxe – potom skutočne precítiš všetko, čo som hovoril o realite Božieho zjavovania Jeho povahy a zjavovania toho, čo má a čím je. Ak si ich však len zapíšeš do zošita a neprečítaš si ich ani o nich nepopremýšľaš, potom ich nikdy pre seba nezískaš. Teraz už rozumiete, však? Keď ľudia po oboznámení sa s týmito tromi témami získajú všeobecné – alebo aj konkrétne – porozumenie v otázke Božieho postavenia, podstaty a povahy, bude ich porozumenie Boha úplné? (Nie.) Keď sa teraz pozriete na svoje vlastné porozumenie Boha, jestvujú nejaké ďalšie oblasti, pri ktorých máte pocit, že svoje porozumenie potrebujete ešte prehĺbiť? To znamená, že teraz, keď si nadobudol porozumenie Božej autority, Jeho spravodlivej povahy a svätosti, možno sa v tvojej mysli stanovila Jeho jedinečná pozícia a postavenie. Avšak je na tebe, aby si uvidel, porozumel a prehĺbil svoje poznatky o Jeho činoch, moci a podstate prostredníctvom vlastných skúseností. Potom, čo ste si vypočuli obsah týchto duchovných spoločenstiev, je vo vašich srdciach viac-menej ustanovený nespochybniteľný článok viery: Boh skutočne existuje a je faktom, že spravuje všetko okolo nás. Nikto nesmie uraziť Jeho spravodlivú povahu; Jeho svätosť je istota, ktorú nesmie nikto spochybňovať. Toto sú holé fakty. Tieto duchovné spoločenstvá umožňujú, aby postavenie a pozícia Boha mali pevný základ v srdci človeka. Len čo sa tento základ utvorí, ľudia sa musia snažiť, aby sa ich porozumenie prehlbovalo.

Prvý príbeh: O semienku, zemi, strome, slnečných lúčoch, vtákoch a človeku

Dnes spolu v rámci duchovného spoločenstva preberieme novú tému. O akú tému ide? Má názov „Boh je zdrojom života všetkých vecí“. Zdá sa vám príliš obšírna? Máte

pocit, že je trochu mimo váš dosah? „Boh je zdrojom života všetkých vecí“ – táto téma môže na ľudí zapôsobiť ako niečo vzdialené. Je však potrebné, aby jej všetci, čo Boha nasledujú, porozumeli, pretože je nerozlučne spätá s poznaním každého človeka o Bohu a schopnosťou uspokojiť a báť sa Ho. Preto sa jej budem dnes v rámci duchovného spoločenstva venovať. Je možné, že ľudia majú o tejto téme už akési jednoduché porozumenie z minulosti, alebo si ju možno aj v určitej miere uvedomujú. Toto poznanie alebo povedomie o nej môže byť v ľudských mysliach sprevádzané prostým či plytkým stupňom porozumenia. Iní možno naopak v srdci nosili nejaké mimoriadne zážitky, ktoré ich priviedli k hlbokému osobnému stretnutiu s touto témou. Avšak takéto predošlé poznanie, či už je hlboké alebo povrchné, je jednostranné a nie je dostatočne konkrétne. To bol dôvod, prečo som si pre duchovné spoločenstvo vybral túto tému: aby som vám pomohol dosiahnuť hlbšie a konkrétnejšie porozumenie. V rámci nášho spoločenstva na túto tému využijem špeciálnu metódu, metódu, ktorú sme doposiaľ nepoužili a ktorá sa vám možno bude zdať mierne nezvyčajná či trochu nepríjemná. Keď skončíme, uvidíte, čo tým mám na mysli. Máte radi príbehy? (Máme.) No, zdá sa, že moja voľba porozprávať vám príbehy bola dobrá, keďže ich všetci tak obľubujete. Začnime teda. Nemusíte si nič zapisovať. Žiadam vás len, aby ste boli pokojní a trpezliví. Ak máte pocit, že vás okolie či ostatní ľudia môžu nejako rušiť, pokojne zatvorte oči. Porozprávam vám jeden nádherný príbeh. Je to príbeh o semienku, zemi, strome, slnečných lúčoch, vtákoch a človeku. Kto sú hlavné postavy nášho príbehu? (Semienko, zem, strom, slnečné lúče, vtáky a človek.) Je jednou z nich aj Boh? (Nie.) I tak som si istý, že keď si tento príbeh vypočujete, budete sa cítiť osviežení a spokojní. Teraz, prosím, v tichosti počúvajte.

Malé semienko spadlo na zem. Prišiel veľký dážď a zo semienka vyrástol jemný výhonok, zatiaľ čo sa jeho korene pomaly zavŕtavali do pôdy pod ním. Výhonok časom vyrástol, prestál kruté vetry a ukrutné lejaky, bol svedkom meniacich sa ročných období, pribúdania a odbúdania mesiaca. V lete zem vydala dary vody, aby výhonok dokázal pretrvať i spaľujúce horúčavy. Vďaka zemi teda výhonok nebol ochromený teplom a tak sa pominuli i najhoršie letné horúčavy. Keď nadišla zima, zem výhonok zahalila do svojho teplého objatia a jeden druhého sa navzájom pevne držali. Zem ohriala výhonok a tak prežil i treskúcu zimu tohto obdobia. Nepoškodili ho ani zimné víchrice, ani metelice. Pod ochranou zeme výhonok vyrástol, bol udatný a šťastný. Zem ho nezištne živila a on rástol v pevnom zdraví a silnel. Radostne si rástol, v daždi si spieval a vo vetre tancoval a kolísal sa. Výhonok a zem boli od seba navzájom závislí…

Prešli roky a z výhonku vyrástol nebotyčný strom. Stál pevne na zemi a jeho vetvy boli mohutné a na koncoch posiate nespočetnými listami. Korene stromu sa stále zarývali do zeme ako predtým, teraz sa však ponárali do hlbín pôdy pod ním. Zem, ktorá kedysi ochraňovala drobučký výhonok, bola teraz základom majestátneho stromu.

Z nebies na strom dopadli slnečné lúče. Strom zakolísal svojím telom, naširoko rozprestrel konáre a zhlboka sa nadýchol slnkom pretkaného vzduchu. So stromom

zároveň dýchala i pôda pod ním a zem sa cítila ako znovuzrodená. Vtom spomedzi konárov zavial svieži vánok a strom sa zachvel rozkošou a zavlnil sa energiou. Strom a slnečné lúče boli od seba navzájom závislí…

Ľudia posedávali v chladnom tieni stromu a vychutnávali si osviežujúci voňavý vzduch. Vzduch očisťoval ich srdcia a pľúca, čistil krv, ktorá im kolovala v žilách, a ich telá už viac neboli malátne ani kŕčovité. Ľudia a strom boli od seba navzájom závislí…

Na vetvy stromu sa zniesol kŕdeľ malých štebotavých vtákov. Možno tam prileteli, aby sa vyhli predátorovi, alebo aby sa rozmnožili a vychovali svoje mláďatá, alebo aby si možno len na chvíľu odpočinuli. Vtáci a strom boli od seba navzájom závislí…

Korene stromu sa krútili a prepletali, zarývali sa hlboko do zeme. Svojím kmeňom chránil zem pred vetrom a dažďom a naťahoval svoje konáre, aby ochránil zem pod svojimi nohami. Strom takto konal preto, lebo zem bola jeho matkou. Navzájom sa posilňujú, spoliehajú sa jeden na druhého a nikdy sa neodlúčia…

A to je koniec nášho príbehu. Príbeh, ktorý som vám vyrozprával, bol o semienku, zemi, strome, slnečných lúčoch, vtákoch a človeku. Pozostával len zo zopár výjavov. Aké pocity vo vás zanechal? Keď hovorím takýmto spôsobom, rozumiete tomu, čo hovorím? (Rozumieme.) Prosím, porozprávajte mi o svojich pocitoch. Čo ste po vypočutí tohto príbehu cítili? Na začiatok vám poviem, že všetky postavy z príbehu možno vidieť a dotknúť sa ich. Ide o skutočné veci, žiadne metafory. Chcem, aby ste brali do úvahy to, čo som povedal. V mojom príbehu nebolo nič ezoterické a jeho hlavné body možno vyjadriť pár vetami z príbehu. (Príbeh, ktorý sme si vypočuli, vykresľuje krásny obraz, ako sa semienko prebúdza k životu a ako rastie, zažíva štyri ročné obdobia: jar, leto, jeseň a zimu. Zem vyživuje klíčiace semienko tak, ako by to robila matka. Ohrieva výhonok v zime, aby dokázal prežiť chlad. Potom, ako výhonok vyrastie a stane sa z neho strom, dotknú sa jeho vetiev slnečné lúče, čo mu prináša veľkú radosť. Vidím, že v zástupe Božích stvorení je živá i zem, a že ona a strom sú od seba navzájom závislí. Tiež vidím ohromné teplo, ktoré stromu poskytujú slnečné lúče. Vidím aj vtákov, a hoci sú to obyčajné stvorenia, keď sa spoja so stromom a ľudskými bytosťami, vzniká obraz dokonalej harmónie. Toto sú pocity, ktoré mi naplnili srdce po vypočutí príbehu. Uvedomujem si, že všetky tieto veci sú skutočne živé.) Pekne povedané! Chce ešte niekto niečo ďalšie dodať? (Na príbehu o semienku, ktoré vyklíčilo a vyrástlo na nebotyčný strom, vidím zázrak Božieho stvorenia. Vidím, že Boh stvoril všetky veci tak, aby sa navzájom podporovali a záviseli od seba, a že sú všetky prepojené a navzájom si slúžia. Vidím Božiu múdrosť, Jeho zázrak a to, že On je zdrojom života všetkého.)

Každú vec, o ktorej som práve hovoril, ste už predtým videli. Napríklad také semienka, z ktorých časom vyrastú stromy. Hoci možno nedokážete vidieť každučký detail tohto procesu, viete, že sa to deje, je tak? To isté platí pre zem a slnečné lúče. Obraz vtákov sediacich na strome je niečo, čo už videl každý, však? A obraz ľudí, ktorí sa chladia v tieni stromu, aj to je niečo, čo ste už tiež všetci videli, nemám pravdu? (Áno.) Takže, keď sa všetky tieto veci spoja do jedného obrazu, aký pocit vám tento výjav

evokuje? (Pocit harmónie.) Pochádza každá z vecí v tomto výjave od Boha? (Áno.) Keďže pochádzajú od Boha, Boh pozná hodnotu a dôležitosť pozemskej existencie všetkých týchto rôznych vecí. Keď Boh všetko stvoril, keď plánoval a stvoril každú vec, konal úmyselne. Keď tieto veci stvoril, každej vdýchol život. Prostredie, ktoré vytvoril pre existenciu ľudstva, tak ako ho popisoval náš príbeh, ja také, v ktorom od seba semienka a zem navzájom závisia, kde zem dokáže vyživovať semienka a tie sú zase viazané k zemi. O tomto vzťahu rozhodol Boh na samom počiatku svojho stvorenia. Výjav so stromom, slnečnými lúčmi, vtákmi a ľuďmi vyobrazuje životné prostredie, ktoré Boh stvoril pre ľudstvo. V prvom rade, strom nemôže opustiť zem, ani byť bez slnečných lúčov. Aký zámer mal teda Boh, keď stvoril strom? Môžeme tvrdiť, že je určený len pre zem? Môžeme tvrdiť, že je určený len pre vtáky? Môžeme tvrdiť, že je určený len pre ľudí? (Nie.) Aký je medzi nimi vzťah? Vzťah medzi nimi je o vzájomnom posilňovaní sa, vzájomnej závislosti a nerozlučnosti. To znamená, že zem, strom, slnečné lúče, vtáky a ľudia sa vo svojej existencii spoliehajú jeden na druhého a navzájom sa vyživujú. Strom chráni zem a zem živí strom. Slnečné lúče sa starajú o strom, zatiaľ čo strom získava čerstvý vzduch zo slnečných lúčov a zmierňuje spaľujúce teplo slnka, ktoré dopadá na zem. Kto z toho nakoniec ťaží? Predsa ľudstvo, je tak? Toto je jeden z princípov, ktorý tvorí základ prostredia, v ktorom ľudstvo žije a ktoré stvoril Boh; a tak to Boh od začiatku zamýšľal. Hoci je tento výjav prostý, vidíme v ňom Božiu múdrosť a Jeho úmysel. Ľudstvo nedokáže žiť bez zeme či stromov, nehovoriac o vtákoch a slnečných lúčoch. Nie je to tak? Hoci je to len príbeh, to čo vyobrazuje, je mikrokozmos Božieho stvorenia neba, zeme a všetkého a Jeho daru v podobe prostredia, v ktorom môže ľudstvo nažívať.

Práve ľudstvo bolo dôvodom, prečo Boh stvoril nebo, zem a všetko, ako aj prostredie, ktoré môžu ľudia obývať. V prvom rade je kľúčovým bodom nášho príbehu vzájomné posilnenie, vzájomná závislosť a spolunažívanie všetkých vecí. Na základe tohto princípu je prostredie ľudskej existencie chránené – môže existovať a udržiavať sa. Vďaka tomu môže ľudstvo prosperovať a množiť sa. Obraz, ktorý sme videli, zachytával jeden celok pozostávajúci zo stromu, zeme, slnečných lúčov, vtákov a ľudí. Bol Boh súčasťou tohto obrazu? Nevidno Ho tam. V tomto výjave však vidno pravidlo vzájomného posilňovania a vzájomnej závislosti, ktoré medzi vecami funguje. Prostredníctvom tohto pravidla možno vidieť existenciu a zvrchovanosť Boha. Boh tento princíp a pravidlo používa na zachovanie života a existencie všetkých vecí. Takýmto spôsobom sa stará o všetky veci a celé ľudstvo. Súvisí tento príbeh s našou hlavnou témou? Navonok sa zdá, že nie, avšak v skutočnosti pravidlo, prostredníctvom ktorého Boh stvoril všetky veci, a Jeho vláda nad všetkým úzko súvisia s tým, že On je zdrojom života všetkého. Tieto skutočnosti spolu nerozlučne súvisia. Teraz sa už začínate niečo učiť!

Boh vydáva pravidlá, ktoré riadia fungovanie všetkého; vydáva pravidlá, ktoré riadia prežitie všetkého; ovláda všetky veci a nastavuje ich tak, aby sa navzájom posilňovali a záviseli od seba, aby nezahynuli ani nezmizli. Len tak môže ľudstvo žiť ďalej, len tak môže ďalej nažívať pod Božím vedením v takomto prostredí. Boh je pánom pravidiel

fungovania a nikto ich nemôže narúšať ani meniť. Len samotný Boh pozná tieto pravidlá a len On sám ich riadi. Kedy začnú stromy klíčiť, kedy bude pršať, koľko vody a živín poskytne zem rastlinám, v ktorom ročnom období opadne lístie a v ktorom stromy zarodia plody, koľko živín dodajú stromom slnečné lúče, čo budú stromy vydychovať po tom, čo sa nasýtia slnečných lúčov – toto všetko predurčil Boh, keď stvoril všetky veci okolo nás, prostredníctvom pravidiel, ktoré nesmie nikto porušiť. Veci, ktoré Boh stvoril, či už živé alebo v ľudských očiach neživé, spočívajú na Jeho ruke, kde ich riadi a vládne nad nimi. Nikto nemôže tieto pravidlá zmeniť ani porušiť. To znamená, že keď Boh stvoril všetky veci, predurčil, že bez zeme strom nebude môcť zapustiť korene, klíčiť a vyrásť; že ak zem nebude mať žiadne stromy, vyschne; že strom sa stane domovom pre vtáctvo a miestom, kde sa môžu ukryť pred vetrom. Mohol by strom žiť bez zeme? Rozhodne nie. Mohol by žiť bez slnka či dažďa? Ani to by nemohol. Všetky tieto veci sú pre ľudstvo, pre jeho prežitie. Zo stromu človek dostáva čerstvý vzduch a žije na zemi, ktorú ochraňuje strom. Človek nedokáže žiť bez slnečných lúčov ani rozličných živých tvorov. Hoci sú tieto vzťahy spletité, musíš si zapamätať, že Boh stvoril pravidlá, ktoré riadia všetky veci, tak, aby sa navzájom posilňovali, boli na sebe závislé a spoločne existovali. Inými slovami, každá jedna vec, ktorú Boh stvoril, má svoju hodnotu a význam. Ak by Boh stvoril niečo, čo by nemalo žiaden význam, nechal by to zmiznúť. Toto je jedna z metód, ktoré Boh využíva na to, aby sa o všetky veci postaral. Čo sa v tomto príbehu myslí slovami „postarať sa“? Polieva Boh strom každý deň? Potrebuje strom pomoc od Boha, aby mohol dýchať? (Nie.) „Postarať sa“ v tomto kontexte odkazuje na Božie riadenie všetkých vecí po ich stvorení. Bohu stačí, aby ich riadil po tom, čo stanovil pravidlá, ktoré ich ovládajú. Len čo je semienko zasadené do zeme, strom rastie sám. Všetky podmienky pre jeho rast stvoril Boh. Boh vytvoril slnečné lúče, vodu, pôdu, vzduch a okolité prostredie. Boh stvoril vietor, mráz, sneh a dážď a štyri ročné obdobia. To všetko sú podmienky, ktoré strom k svojmu rastu potrebuje, a všetko sú to veci, ktoré pripravil Boh. Je teda Boh zdrojom tohto živého prostredia? (Áno.) Musí Boh denne počítať každý jeden list na stromoch? Nie! Presne tak, ako nemusí pomáhať stromu dýchať ani každý deň prebúdzať slnečné lúče so slovami: „Už je čas svietiť na stromy.“ Nemusí to robiť. Slnečné lúče svietia sami od seba presne vtedy, keď nadíde ich čas, v súlade s pravidlami. Objavia sa a zasvietia na strom a ten absorbuje slnečné lúče, keď potrebuje, a keď nie, strom i naďalej žije podľa pravidiel. Možno tento fenomén nedokážete jasne vysvetliť, no napriek tomu ide o skutočnosť, ktorú môže každý vidieť a uznať. Všetko, čo musíš spraviť, je uznať, že pravidlá, ktoré riadia existenciu všetkého, pochádzajú od Boha, a uvedomiť si, že Boh je zvrchovaný vládca, ktorý rozhoduje o raste a prežití všetkého.

Obsahuje tento príbeh to, čo ľudia označujú ako „metaforu“? Predstavuje personifikáciu? (Nie.) Vyrozprával som vám skutočný príbeh. Každej jednej živej veci, všetkému, v čom pulzuje život, vládne Boh. Každej živej veci Boh pri stvorení vdýchol život. Život každej živej veci pochádza od Boha a nasleduje cestu a zákony, ktoré ju

vedú. Nie je potrebné, aby to človek menil, ani aby tomu dopomáhal. Ide o jeden zo spôsobov, akými sa Boh stará o všetko navôkol. Rozumiete, nie? Myslíte si, že je nevyhnutné, aby si to ľudia uvedomili? (Áno.) Takže, má tento príbeh niečo spoločné s biológiou? Súvisí určitým spôsobom s predmetom vedy alebo odborom vzdelávania? Nerozoberáme tu biológiu a rozhodne nevykonávame žiaden biologický výskum. Čo je hlavnou myšlienkou nášho rozhovoru? (Boh je zdrojom života všetkých vecí.) Čo ste v rámci stvorenia videli? Videli ste stromy? Videli ste zem? (Áno.) Slnečné lúče ste videli tiež, však̆že? Videli ste vtáky usadené na stromoch? (Videli.) Má ľudstvo šťastie, že žije v takomto prostredí? (Áno.) To znamená, že Boh používa všetky veci, všetko, čo stvoril, aby udržiaval a chránil domov ľudskej existencie, jeho prostredie pre život. Takto sa Boh stará o ľudstvo a všetky veci.

Ako sa vám pozdáva štýl nášho rozhovoru, spôsob akým momentálne vediem spoločenstvo? (Je ľahký na porozumenie a obsahuje veľa príkladov z reálneho života.) Nie sú to len prázdne frázy, však̆? Potrebujú ľudia tento príbeh, aby pochopili, že Boh je zdrojom života všetkého? (Áno.) V takom prípade, prejdime k nášmu ďalšiemu príbehu. Druhý príbeh má trochu odlišný obsah a aj jeho zameranie je trošku iné. Všetko, čo sa v ňom spomína, môžu ľudia vidieť na vlastné oči v Božom stvorení. Teraz sa pustím do svojho ďalšieho rozprávania. V tichosti počúvajte, prosím, a pokúste sa prísť na to, čo ním chcem povedať. Po skončení príbehu vám položím zopár otázok, aby som zistil, koľko ste sa naučili. Postavami tohto príbehu sú veľká hora, malý potôčik, prudký vietor a obrovská vlna.

Druhý príbeh: O veľkej hore, malom potôčiku, prudkom vetre a obrovskej vlne

Bol raz jeden malý potôčik, ktorý sa kľukatil sem a tam, až nakoniec pritekal k úpätiu veľkej hory. Hora stála tomuto maličkému potôčiku v ceste, a tak sa potôčik hore prihovoril svojím jemným slabučkým hláskom: „Nechaj ma, prosím, prejsť. Stojíš mi v ceste a blokuješ mi cestu vpred.“ „Kam ideš?“ opýtala sa hora. „Hľadám svoj domov,“ odpovedal potôčik. „Dobre teda, pokračuj a teč rovno cezo mňa!“ Ale maličký potôčik bol taký slabý a taký mladý, že nebolo možné, aby cez takú obrovskú horu akokoľvek pretiekol. Ostávalo mu len naďalej tiecť proti úpätiu hory…

Prihnal sa prudký vietor, ktorý so sebou niesol piesok a sutiny na miesto, kde stála hora. „Nechaj ma prejsť!“ zreval vietor na horu. „Kam ideš?“ opýtala sa ho. „Chcem prejsť na druhú stranu úbočia,“ odpovedal vietor kvílením. „Dobre teda, ak sa dokážeš predrať cez môj driek, môžeš ísť!“ Prudký vietor kvílil tu a tam, ale bez ohľadu na to, ako zúrivo fúkal, nedokázal sa cez driek hory predrať. Postupom času sa vietor unavil a zastavil sa, aby si odpočinul. Na opačnej strane úbočia začal pofukovať jemný vánok, ktorý potešil tamojších ľudí. Takto hora pozdravila ľudí…

Na pobreží sa jemné kvapôčky oceánu valili na skalnatý breh. Zrazu z vody povstala obrovská vlna a s dunením si to namierila k úbočiu hory. „Ustúp!“ zakričala obrovská

vlna. „Kam ideš?“ opýtala sa hora. Bez toho, aby vlna dokázala zastaviť svoj postup, zarevala: „Rozširujem svoje územie! Chcem si natiahnuť paže!“ „Dobre teda, ak dokážeš prejsť cez môj vrcholok, nechám ťa prejsť.“ Obrovská vlna cúvla trochu vzad a následne sa opäť valila k hore. Bez ohľadu na to, ako veľmi sa snažila, nedokázala sa dostať cez vrchol hory. Ostávalo jej len valiť sa pomaly naspäť do mora…

Celé tisícročia malý potôčik jemne obtekal okolo úpätia hory. Riadil sa jej pokynmi, až sa mu nakoniec podarilo nájsť cestu späť domov, kde sa spojil s riekou, ktorá sa vzápätí vlievala do mora. Pod dohľadom hory sa potôčik nikdy nestratil. Potôčik a hora sa navzájom podporovali a záviseli jeden od druhého; navzájom sa posilňovali, pôsobili jeden na druhého a existovali pospolu.

Prudký vietor kvílil celé tisícročia, ako bolo jeho zvykom. I naďalej často prichádzal „navštevovať“ horu s obrovskými vírmi plnými piesku, ktoré sa krútili v jeho poryvoch. Vyhrážal sa hore, ale nikdy sa mu nepodarilo predrať sa cez jej driek. Vietor a hora sa navzájom podporovali a záviseli jeden od druhého; navzájom sa posilňovali, pôsobili jeden na druhého a existovali pospolu.

Po celé tisícročia sa obrovská vlna nikdy nezastavila, aby si odpočinula, a neúnavne pochodovala vpred, aby neustále rozširovala svoje územie. Zas a znova sa s dunením valila oproti úbočiu hory, no hora sa nikdy ani o piaď nepohla. Hora dohliadala na more a tak sa stvorenia v mori množili a prosperovali. Vlna a hora sa navzájom podporovali a záviseli jedna od druhej; navzájom sa posilňovali, pôsobili jedna na druhú a existovali pospolu.

A to je koniec nášho príbehu. Najprv Mi povedzte, o čom bol tento príbeh? Pre začiatok v ňom vystupovali veľká hora, malý potôčik, prudký vietor a obrovská vlna. Čo sa udialo v prvej časti s malým potôčikom a veľkou horou? Prečo som sa rozhodol hovoriť práve o nich? (Vďaka opatere hory nezišiel potôčik nikdy zo svojej cesty. Boli odkázaní jeden na druhého.) Čo podľa vás robila hora – chránila malý potôčik alebo mu prekážala? (Chránila ho.) Ale neprekážala mu? Hora i potôčik na seba navzájom dohliadali. Hora potôčik chránila a zároveň mu prekážala. Hora chránila potôčik, aby sa pripojil k rieke, ale bránila mu, aby netiekol tam, kam prvotne chcel, čím by spôsobil záplavy a priniesol ľuďom pohromu. Nebola prvá časť príbehu práve o tom? Tým, že hora chránila potôčik a zatarasila mu cestu, chránila domovy ľudí. Malý potôčik sa následne pripojil k rieke, ktorá tiekla pod úpätím hory, a tiekol ďalej do mora. Nie je to pravidlo, ktoré riadi existenciu potôčika? Čo potôčiku umožnilo vliať sa do rieky a následne do mora? Nebola to práve hora? Potôčik sa spoliehal na ochranu hory a jej bránenie. Nie je snáď toto hlavnou myšlienkou príbehu? Vidíš na tom, aké dôležité sú hory pre vodu? Mal Boh svoj zámer, keď stvoril každú horu, veľkú i malú? (Áno.) Tento krátky úryvok, v ktorom nevystupuje nič iné ako malý potôčik a veľká hora, nám umožňuje vidieť hodnotu a dôležitosť Božieho stvorenia týchto dvoch vecí. Ukazuje nám tiež múdrosť a zámer v Jeho vláde nad nimi. Nie je to tak?

O čom bola druhá časť príbehu? (O prudkom vetre a veľkej hore.) Je vietor dobrý? (Áno.) Nie tak úplne. Niekedy je príliš silný a spôsobuje pohromy. Ako by si sa cítil, keby

si musel stáť v prudkom vetre? To závisí od jeho sily. Ak by to bol vietor tretieho alebo štvrtého stupňa, dalo by sa to vydržať. Človek by mohol mať nanajvýš problém udržať oči otvorené. Avšak, ak by zosilnel a zmenil sa na hurikán, dokázal by si mu odolať? Nedokázal. A preto je nesprávne, keď ľudia tvrdia, že vietor je vždy dobrý alebo vždy zlý, pretože to závisí od jeho sily. Akú úlohu zohráva v tomto príbehu hora? Nie je jej úlohou filtrovať vietor? Do akej podoby zmierňuje hora prudký vietor? (Do vánku.) No a v prostredí, ktoré obývajú ľudia, zažíva väčšina z nich víchrice alebo jemné vánky? (Vánky.) Nezamýšľal to takto Boh a nebol to jeden z Jeho úmyslov pri stvorení hôr? Aké by to bolo, keby ľudia žili v prostredí, kde by piesok divoko poletoval vo vetre, nemal by žiadne prekážky a nič by ho nefiltrovalo? Je možné, že krajina sužovaná poletujúcim pieskom a kameňmi by bola neobývateľná? Kamene by mohli ľudí zasiahnuť a piesok by ich mohol oslepiť. Vietor by mohol ľudí zraziť z nôh na zem alebo ich vzniesť do vzduchu. Domy by boli zničené a nasledovali by všetky typy katastrof. A predsa má existencia prudkého vetra nejakú hodnotu? Povedal som, že je zlý, a tak by niekto mohol mať pocit, že nemá žiadnu hodnotu. Ale je to naozaj tak? Nemá hodnotu, keď sa zmení na vánok? Čo ľudia najviac zo všetkého potrebujú, keď je počasie vlhké a dusné? Potrebujú jemný vánok, ktorý na nich bude zľahka fúkať, aby ich osviežil a vyčistil im hlavy, zbystril ich myslenie, napravil a zlepšil stav ich mysle. Napríklad teraz všetci sedíte v jednej miestnosti s mnohými ďalšími ľuďmi vo vydýchanom vzduchu. Čo potrebujete najviac zo všetkého? (Jemný vánok.) Keď človek príde na miesto, kde je vzduch ťažký a špinavý, môže sa mu spomaliť myslenie, znížiť krvný obeh i bystrosť jeho mysle. Trochu pohybu a prúdenia však osvieži vzduch a ľudia sa na čerstvom vzduchu cítia inak. Hoci mohli malý potôčik aj prudký vietor spôsobiť pohromu, pokým je tu hora, zmení toto nebezpečenstvo na silu, ktorá prináša ľuďom úžitok. Nie je to tak?

O čom bola tretia časť príbehu? (O veľkej hore a obrovskej vlne.) O veľkej hore a obrovskej vlne. Tento úryvok sa odohráva na pobreží pri úpätí hory. Vidíme horu, vytryskujúce jemné kvapôčky oceánu a obrovskú vlnu. Čo v tomto prípade predstavuje hora vo vzťahu k vlne? (Ochrancu a bariéru.) Oboje – ochrancu i bariéru. V úlohe ochrancu bráni moru, aby zaniklo, vďaka čomu sa stvorenia, ktoré v ňom žijú, môžu množiť a prosperovať. Ako bariéra zabraňuje tomu, aby sa morská voda vyliala a spôsobila katastrofu, ublížila ľuďom a zničila ich domovy. Preto môžeme povedať, že hora predstavuje ochrancu aj bariéru.

V tomto tkvie dôležitosť vzájomného prepojenia medzi veľkou horou a malým potôčikom, veľkou horou a prudkým vetrom a veľkou horou a obrovskou vlnou. V tom spočíva význam ich vzájomného posilňovania, pôsobenia a spolunažívania. Existenciu vecí, ktoré stvoril Boh, riadi pravidlo a zákon. Aké Božie skutky ste teda videli v tomto príbehu? Ignoruje Boh všetky veci, odkedy ich stvoril? Vytvoril pravidlá a navrhol spôsoby, akými všetko funguje, len preto, aby ich následne ignoroval? To je to, čo sa stalo? (Nie.) Čo sa potom stalo? Boh aj naďalej všetko riadi. Ovláda vodu, vietor i vlny. Nedovolí im bujnieť ani im nedovolí, aby spôsobovali škody alebo ničili obydlia, v ktorých

žijú ľudia. Vďaka tomu môžu ľudia na zemi ďalej žiť, množiť sa a prosperovať. To znamená, že keď Boh stvoril všetky veci, už vopred mal naplánované pravidlá ich existencie. Pri stvorení každej veci Boh zabezpečil, aby bola prínosom pre ľudstvo, a prevzal nad ňou kontrolu, aby nespôsobovala ľudstvu problémy alebo pohromy. Keby nebolo Božieho riadenia, netiekli by vody úplne bez zábran? Nefúkal by vietor úplne bez zábran? Riadia sa voda s vetrom pravidlami? Ak by ich Boh neriadil, ak by ich neovládali nijaké pravidlá, vietor by kvílil a vody by tiekli bez zábran a spôsobovali povodne. Ak by bola vlna vyššia ako hora, mohlo by more existovať? Nie. Ak by hora nebola taká vysoká ako vlna, more by nejestvovalo a hora by stratila svoju hodnotu a význam.

Vidíte v týchto dvoch príbehoch Božiu múdrosť? Boh stvoril všetko, čo existuje, a je zvrchovaným vládcom všetkého, čo existuje. Všetko riadi a zaopatruje, a pri všetkých veciach vidí a skúma každé slovo a čin všetkého, čo existuje. Boh rovnako vidí a skúma každý kút ľudského života. Preto Boh dôverne pozná každý detail všetkého, čo existuje v rámci Jeho stvorenia, od úlohy každej veci, jej prirodzenosti a pravidiel pre jej prežitie, až po význam jej života a hodnotu jej existencie, to všetko Boh pozná v plnom rozsahu. Boh stvoril všetky veci. Myslíte si, že musí študovať pravidlá, ktoré ich riadia? Potrebuje Boh študovať ľudské poznanie či vedu, aby sa o nich niečo dozvedel a porozumel im? (Nie.) Jestvuje medzi ľuďmi niekto, kto je taký učený a erudovaný, že dokáže všetkému porozumieť tak, ako to vie Boh? Nie je, však? Jestvujú nejakí astronómovia alebo biológovia, ktorí skutočne rozumejú pravidlám, podľa ktorých všetko žije a rastie? Dokážu skutočne pochopiť hodnotu existencie každej jednej veci? (Nie, nedokážu.) Je tomu tak preto, lebo všetko stvoril Boh, a bez ohľadu na to, do akej miery a do akej hĺbky ľudia toto poznanie študujú, alebo ako dlho sa ho usilujú naučiť, nikdy nebudú schopní pochopiť tajomstvo ani zmysel Božieho stvorenia všetkých vecí. Nie je to tak? Máte pocit, že ste na základe našej doterajšej diskusie čiastočne porozumeli pravému významu frázy: „Boh je zdrojom života všetkých vecí“? (Áno.) Vedel som, že keď budem hovoriť na tému – Boh je zdrojom života všetkých vecí –, mnohým ľuďom vzápätí napadne iná fráza: „Boh je pravda a svoje slovo používa na to, aby nás zaopatril,“ a nič nad rámec významu tejto témy. Niektorí majú možno pocit, že Božie zaopatrenie ľudského života, každodennej stravy a pitia či každej každodennej potreby, sa nepočíta ako Jeho zaopatrenie človeka. Nenájdu sa takí, ktorí to takto cítia? Nie je však zrejmé, že Boh vo svojom stvorení zamýšľal umožniť ľudstvu normálne existovať a žiť? Boh udržiava prostredie, v ktorom ľudia žijú, a poskytuje všetko, čo ľudstvo pre svoje prežitie potrebuje. Okrem toho riadi všetky veci a má nad nimi zvrchovanú moc. Všetko toto umožňuje ľudstvu normálne žiť, prosperovať a množiť sa. Takýmto spôsobom sa Boh stará o všetky stvorenia a ľudstvo. Nie je pravda, že ľudia musia tieto veci rozpoznať a porozumieť im? Podaktorí možno povedia: „Táto téma je až príliš vzdialená od nášho poznania samotného pravého Boha a my to nechceme vedieť, pretože nežijeme len chlebom, ale žijeme Božím slovom.“ Je takéto porozumenie správne? (Nie.) Prečo je nesprávne? Môžete nadobudnúť úplné porozumenie Bohu, ak poznáte len veci, ktoré

Boh povedal? Ak iba prijímate Božie dielo, prijímate Boží súd a napomínanie, môžete úplne porozumieť Bohu? Ak poznáte len malú časť Božej povahy, iba malú časť z Jeho autority, stačilo by to podľa vás na to, aby ste dosiahli porozumenie Bohu? (Nie.) Božie činy začali stvorením všetkých vecí a pokračujú dodnes. Jeho činy sú zjavné vždy, z minúty na minútu. Ak niekto verí, že Boh existuje len preto, lebo si vyvolil skupinu ľudí, na ktorých vykoná svoje dielo a zachráni ich, a že všetko ostatné nemá nič spoločné s Ním ani s Jeho autoritou, postavením, ani s Jeho činmi, možno potom povedať, že takýto človek nadobudol pravé poznanie Boha? Porozumenie ľudí, ktorí majú toto takzvané „poznanie Boha“, je iba jednostranné, a na základe neho obmedzujú Božie skutky na jedinú skupinu ľudí. Je toto pravé poznanie Boha? Nezapierajú snáď ľudia s týmto typom poznania Božie stvorenie všetkých vecí a Jeho zvrchovanosť nad nimi? Niektorí ľudia sa touto otázkou nechcú zaoberať a namiesto toho si radšej myslia: „Ešte som nevidel Božiu zvrchovanosť nad všetkými vecami. Táto myšlienka je mi tak veľmi vzdialená a ja nemám záujem porozumieť jej. Boh si robí, čo chce, a so mnou to nemá nič spoločné. Prijímam len Božie vedenie a slovo, aby ma Boh mohol spasiť a zdokonaliť. Na ničom inom mi nezáleží. Pravidlá, ktoré Boh stanovil pri stvorení všetkých vecí, a to, ako sa stará o všetky veci a ľudstvo, so mnou nijak nesúvisí.“ Čo je toto za reči? Nie je snáď toto aktom vzbury? Sú medzi vami takí, ktorí to chápu podobne? Dokonca aj bez toho, aby ste sa ozvali, viem, že mnohí z vás to berú podobne. Ľudia, ktorí striktne nasledujú pravidlá, sa na všetko pozerajú zo svojho takzvaného „duchovného“ pohľadu. Chcú obmedziť Boha iba na Bibliu, obmedziť Ho na slová, ktoré povedal, na význam odvodený z doslovného písaného slova. Netúžia Boha viac spoznať a nechcú, aby Boh štiepil svoju pozornosť vykonávaním iných vecí. Takéto zmýšľanie je nielen detinské, ale aj prehnane nábožensk é. Môžu ľudia s takýmito názormi poznať Boha? Poznať Boha by pre nich bolo príliš náročné. Dnes som vám vyrozprával dva príbehy, pričom každý z nich pojednáva o odlišnom aspekte. Keďže ste sa s nimi práve stretli, môžete mať pocit, že sú hlboké, prípadne trochu abstraktné, náročné na pochopenie a porozumenie. Môže byť pre vás ťažké spojiť si ich s Božími činmi a Bohom samotným. Avšak všetky Božie činy a všetko, čo v rámci stvorenia a medzi ľuďmi Boh vykonal, by mal každý človek, každý, kto sa usiluje Boha spoznať, jasne a presne poznať. Toto poznanie vám poskytne istotu vo vašej viere v pravú existenciu Boha. Okrem toho vďaka nemu získate presné poznanie Božej múdrosti, Jeho moci a spôsobu, akým sa stará o všetky veci. Umožní ti mať jasnú predstavu o pravej Božej existencii a pochopiť, že Jeho existencia nie je ničím fiktívnym, hmlistým, ani mýtom či teóriou a už vôbec nie nejakým typom duchovnej útechy, ale skutočnou existenciou. Okrem toho umožní ľuďom uvedomiť si, že Boh sa o celé svoje stvorenie a o ľudstvo vždy staral, a že to robí sebe vlastným spôsobom a v súlade s Jeho vlastným rytmom. Je to tak preto, lebo Boh stvoril všetky veci a dal im pravidlá, aby každá z nich dokázala na základe Jeho predurčenia vykonávať svoje pridelené úlohy, plniť svoje povinnosti a zohrávať svoje vlastné roly. Podľa Božieho predurčenia má každá vec svoje vlastné využitie v službách ľudstva, priestoru a

prostredia, ktoré ľudstvo obýva. Ak by tak Boh nekonal a ľudstvo by nemalo žiadne také prostredie, ktoré by obývalo, potom by boli viera v Boha a Jeho nasledovanie pre ľudstvo nemožné. To všetko by nebolo nič iné než prázdne reči. Nie je to tak?

Pozrime sa opäť na príbeh o veľkej hore a malom potôčiku. Akú úlohu zohráva hora? Živým tvorom sa na hore darí, takže jej existencia má neodmysliteľnú hodnotu. Okrem toho stojí v ceste malému potôčiku, čím mu zabraňuje v nekontrolovanom toku, ktorý by ľudom priniesol pohromu. Nie je to tak? Hora existuje svojím vlastným spôsobom bytia a umožňuje nesčíselnému množstvu živých tvorov na nej prekvitať – stromom, trávam a všetkým ostatným rastlinám i zverom, ktoré na nej žijú. Určuje tiež smer toku malého potôčika. Hora hromadí vody potoka a vedie ich prirodzene okolo svojho úpätia, kde sa môžu vlievať do rieky a následne do mora. Tieto pravidlá nevznikli prirodzene sami od seba, ale zaviedol ich práve Boh v čase stvorenia. Pokiaľ ide o veľkú horu a prudký vietor, aj hora potrebuje vietor. Hora potrebuje, aby vietor poláskal živé tvory, ktoré na nej žijú, a zároveň obmedzuje silu prudkého vetra, aby nefúkal bezhlavo. Toto pravidlo v istom ohľade stelesňuje povinnosť veľkej hory. Čo myslíte, vytvorilo sa toto pravidlo o povinnosti hory samo od seba? (Nie.) Vytvoril ho Boh. Veľká hora má svoju povinnosť takisto ako prudký vietor. Teraz svoju pozornosť upriamme na veľkú horu a obrovskú vlnu. Keby nejestvovala hora, našla by voda sama od seba smer svojho toku? (Nie.) Voda by sa rozvodnila. Hora má svoju vlastnú existenčnú hodnotu čoby hora a more má svoju vlastnú existenčnú hodnotu čoby more; avšak za okolností, keď dokážu normálne spolunažívať a navzájom do seba nezasahujú, sa aj vzájomne obmedzujú – veľká hora na jednej strane zamedzuje moru v tom, aby spôsobovalo záplavy, čím chráni ľudské obydlia, na strane druhej jej obmedzovanie moru umožňuje živiť živé organizmy, ktoré v ňom prebývajú. Sformovala sa azda táto krajina sama od seba? (Nie.) Tiež ju stvoril Boh. Na tomto výjave vidíme, že keď Boh stvoril všetky veci, predurčil, kde bude stáť hora, kadiaľ bude tiecť potôčik, odkiaľ kam bude fúkať prudký vietor a aké vysoké budú obrovské vlny. Vo všetkých týchto veciach sa skrývajú Božie úmysly a zámer – sú to Božie skutky. Uvedomujete si teraz, že Božie skutky sú prítomné vo všetkých veciach? (Áno.)

Prečo o týchto veciach diskutujeme? Preto, aby ľudia študovali pravidlá, podľa ktorých Boh stvoril všetky veci? Preto, aby sme v nich vzbudili záujem o astronómiu a geografiu? (Nie.) Tak potom prečo? Je to preto, aby ľudia porozumeli Božím skutkom. Prostredníctvom Božích činov sa ľudia môžu uistiť a overiť si, že Boh je zdrojom života všetkého. Ak tomu porozumieš, potom skutočne dokážeš potvrdiť Božie miesto vo svojom srdci a budeš schopný potvrdiť aj to, že Boh je samotným Bohom, jedinečným, Stvoriteľom neba, zeme a všetkého. Je teda pre tvoje porozumenie Bohu užitočné poznať pravidlá všetkých vecí a Jeho skutky? (Áno.) V čom je to užitočné? V prvom rade, keď si porozumel Božím skutkom, môžeš sa aj naďalej zaujímať o astronómiu a geografiu? Môžeš mať stále srdce skeptika a pochybovať o tom, že Boh je Stvoriteľom všetkého? Môžeš mať stále srdce výskumníka a pochybovať o tom, že Boh je Stvoriteľom všetkého? (Nie.) Keď si si potvrdil, že Boh je Stvoriteľom všetkého, a

porozumel si niektorým pravidlám Božieho stvorenia, budeš vo svojom srdci skutočne veriť, že Boh sa stará o všetky veci? (Áno.) Má tu „staranie sa“ nejaký osobitný význam, alebo sa jeho použitie vzťahuje na konkrétnu okolnosť? Fráza „Boh sa stará o všetky veci“ má veľmi široký význam a rozsah. Boh poskytuje ľuďom nielen každodenné jedlo a pitie, ale dáva im všetko, čo potrebujú, vrátane všetkého, čo vidia, ale aj toho, čo vidieť nemožno. Boh udržiava, riadi a vládne nad životným prostredím, ktoré je pre ľudstvo nevyhnutné. To znamená, že nech už ľudstvo potrebuje akékoľvek prostredie pre všetky ročné obdobia, Boh mu ho pripravil. Boh riadi tiež vzduch a teplotu, aby boli vhodné pre ľudské prežitie. Pravidlá, ktoré tieto veci riadia, sa nevyskytli len tak náhodne sami od seba. Sú výsledkom Božej zvrchovanosti a Jeho skutkov. Sám Boh je zdrojom všetkých týchto pravidiel, ako aj zdrojom života všetkých vecí. Bez ohľadu na to, či tomu veríš, či to vidíš, prípadne či to chápeš, je to preukázaná a nenapadnuteľná skutočnosť.

Viem, že prevažná väčšina ľudí verí len slovám a dielu Boha, ktoré sa uvádzajú v Biblii. Boh zjavil svoje skutky menšine ľudí a umožnil im, aby uvideli hodnotu Jeho existencie. Umožnil im tiež do istej miery pochopiť Jeho postavenie a potvrdil skutočnosť o svojej existencii. Avšak mnohým ďalším ľuďom pripadá skutočnosť, že Boh stvoril všetky veci, riadi ich a stará sa o ne, vágna a nekonkrétna. Postoj takýchto ľudí môže byť dokonca plný pochybností. Tento postoj zapríčiňuje, že stále veria, že zákony prírody vznikli sami od seba, že prírodné zmeny, premeny a fenomény ako aj samotné zákony, ktoré ich riadia, vzišli zo samotnej prírody. Ľudia si vo svojom srdci nedokážu predstaviť, ako Boh všetko stvoril a ako nad všetkým vládne. Nedokážu porozumieť tomu, ako Boh riadi a zaopatruje všetko, čo stvoril. Na základe tohto predpokladu ľudia nedokážu uveriť, že Boh stvoril všetky veci, vládne nad nimi a zabezpečuje ich. Dokonca aj tí, ktorí veria, sa vo svojej viere obmedzujú na Vek zákona, Vek milosti a Vek kráľovstva: veria, že Božie skutky a Jeho zaopatrovanie ľudstva sú určené výhradne Jeho vyvolenému ľudu. Toto je niečo, čo vidím nerád a čo mi spôsobuje veľkú bolesť, pretože aj keď si ľudia užívajú všetko, čo im Boh prináša, popierajú všetko, čo vykonáva, a všetko, čo im dáva. Ľudia veria len tomu, že nebo, zem a všetko riadia vlastné prirodzené pravidlá a vlastné prirodzené zákony prežitia, a že nemajú žiadneho panovníka, ktorý by ich riadil, ani zvrchovaného vládcu, ktorý by sa o nich staral a udržiaval ich. Ak aj veríš v Boha, možno neveríš, že toto všetko sú Jeho skutky. V skutočnosti ide o jednu z vecí, ktorú najčastejšie opomína každý veriaci v Boha, každý, kto prijíma Božie slovo, každý kto Ho nasleduje. A tak hneď ako začnem rozprávať o niečom, čo nesúvisí s Bibliou alebo takzvanou duchovnou terminológiou, niektorí ľudia sa začnú nudiť, cítia sa otrávene alebo dokonca nepríjemne. Majú pocit, akoby boli Moje slová odtrhnuté od duchovných ľudí a duchovných vecí. Je to strašné. Pokiaľ ide o poznanie Božích skutkov, hoci nespomíname astronómiu ani neskúmame geografiu či biológiu, musíme porozumieť Božej zvrchovanosti nad všetkými vecami, vedieť o Jeho zaopatrovaní všetkých vecí a aj to, že On je zdrojom života všetkého. To je nevyhnutná lekcia, ktorú si treba naštudovať. Verím, že ste Mojim slovám porozumeli, je tak?

Dva príbehy, ktoré som vám práve vyrozprával, boli možno trochu nezvyčajné svojím obsahom a štýlom. Napriek tomu, že boli podané trochu zvláštnym spôsobom, snažil som sa použiť jednoduchý jazyk a prístup, aby som vám pomohol získať a prijať niečo hlbšie. To bolo Mojím jediným cieľom. Prostredníctvom týchto krátkych príbehov a obrazov, ktoré vykresľujú, som chcel, aby ste pochopili a uverili tomu, že Boh je zvrchovaným vládcom nad celým svojím stvorením. Cieľom rozprávania týchto príbehov je umožniť vám vidieť a spoznať nekonečné skutky Boha v medziach konečných hraníc príbehu. To, kedy si plne uvedomíte a dosiahnete v sebe tento výsledok, závisí od vašich vlastných skúseností a vášho vlastného úsilia. Ak si človekom, ktorý ide za pravdou a usiluje sa poznať Boha, potom ti tieto veci naveky poslúžia ako presvedčivá pripomienka; poskytnú ti hlboké uvedomenie a jasnosť v tvojom porozumení, ktoré sa postupne priblíži k skutočným Božím skutkom, a to na vzdialenosť, kde nebude odstupu a chýb. Ak aj nie si človekom, ktorý sa usiluje poznať Boha, tieto príbehy ti nijak neuškodia. Len ich pokladaj za pravdivé príbehy.

Dospeli ste na základe týchto dvoch príbehov k nejakému porozumeniu? Po prvé, odlišujú sa tieto dva príbehy od našej predošlej diskusie o Božom záujme o ľudstvo? Sú navzájom akosi späté? Je pravdou, že v týchto dvoch príbehoch vidíme skutky Boha a dôkladnú pozornosť, ktorú venuje všetkému, čo plánuje pre ľudstvo? Je pravdou, že všetko, čo Boh vykonáva, a všetko, na čo myslí, je v záujme existencie ľudstva? (Áno.) Nie je snáď veľmi zrejmé, že Boh starostlivo uvažuje a berie ohľad na ľudstvo? Ľudstvo nemusí robiť nič. Boh ľuďom pripravil vzduch a jediné, čo musia robiť, je dýchať ho. Zelenina a ovocie, ktoré konzumujú, sú ľahko dostupné. Od severu na juh a od východu na západ má každý región svoje vlastné prírodné zdroje. Všetky rôzne regionálne plodiny, ovocie a zeleninu pripravil Boh. V širšom prostredí Boh zabezpečil, aby sa všetky veci navzájom podporovali, záviseli od seba, navzájom sa posilňovali, vyvažovali jedna druhú a spolunažívali. To je Jeho metóda a pravidlo na zachovanie prežitia a existencie všetkých vecí. Týmto spôsobom bolo ľudstvo schopné bezpečne a nerušene rásť v tomto životnom prostredí, množiť sa z jednej generácie na druhú, dokonca až dodnes. To znamená, že Boh do prírodného prostredia prináša rovnováhu. Ak by Boh nebol zvrchovaný a nemal by nad všetkým kontrolu, potom by toto prostredie, aj keby ho bol stále stvoril Boh, nikto nedokázal udržiavať ani v ňom uchovávať rovnováhu. Na niektorých miestach nie je vzduch a ľudstvo na nich nedokáže prežiť. Boh ti nedovolí, aby si na takéto miesta išiel. Preto nezachádzaj za patričné hranice. Je to pre ochranu ľudstva – sú v nich ukryté záhady. Každý jeden aspekt životného prostredia, dĺžka a šírka zeme, každé stvorenie na zemi, či už živé či mŕtve, boli vopred vymyslené a pripravené Bohom. Prečo je táto vec potrebná? Prečo je tamtá zbytočná? Aký je dôvod, aby tu bola táto vec, a prečo by tamtá mala byť tam? Boh všetky tieto otázky už dávno premyslel, a preto nie je potrebné, aby sa nad nimi ľudia zamýšľali. Jestvuje zopár pochabých ľudí, ktorí stále premýšľajú o tom, ako by prenášali hory, ale prečo sa namiesto toho radšej nepresťahujú do nížin? Ak nemáš rád hory, prečo žiješ v ich

blízkosti? Nie je to pochabé? Čo by sa stalo, ak by si tú horu presunul? Prišli by hurikány a obrovské vlny a ľudské obydlia by boli zničené. Nebolo by to bláznovstvo? Ľudia dokážu len ničiť. Nedokážu si udržiavať ani jediné miesto, kde majú žiť, a predsa chcú všetko zaopatrovať. To je nemožné.

Boh umožňuje ľuďom, aby riadili všetky veci a mali nad nimi moc, ale odvádza človek dobrú prácu? Človek zničí všetko, čo môže. Jednoducho nie je schopný zachovať všetko, čo pre neho Boh stvoril, vo svojej pôvodnej podobe – urobil pravý opak a Božie stvorenie zničil. Ľudstvo presunulo hory, vysušilo moria, aby získalo zem, a premenilo pláne na púšte, kde nemôže žiť žiaden človek. A práve na púšti človek vytvoril priemysel a postavil jadrové základne, ktoré všade rozsievajú skazu. Rieky už viac nie sú riekami, ani moria už nie sú to, čo bývali… Keď raz ľudstvo naruší rovnováhu prírodného prostredia a jeho pravidiel, deň jeho skazy a smrti nebude ďaleko, bude nezvratný. Keď príde pohroma, ľudstvo spozná drahocennosť všetkého, čo preň Boh urobil, a aké je to pre ľudstvo dôležité. Pre človeka je život v prostredí, kde vetry a dažde prichádzajú vo svojom čase, ako život v raji. Ľudia si neuvedomujú, že je to Boží dar, ale vo chvíli, keď všetko stratia, zistia, aké je to výnimočné a vzácne. A keď to bude stratené, ako by to len človek mohol získať späť? Čo by si ľudia počali, ak by to Boh nechcel znova stvoriť? Mohli by ste niečo urobiť? V skutočnosti tu niečo je. Je to veľmi jednoduché. Keď vám to prezradím, hneď budete vedieť, že sa to dá uskutočniť. Ako sa len človek ocitol vo svojom súčasnom stave bytia? Je to kvôli jeho chamtivosti a ničeniu? Ak človek prestane s týmto ničením, nezačne sa jeho životné prostredie postupne samo dávať do poriadku? Ak Boh nič neurobí, ak už viac pre ľudstvo nebude chcieť nič vykonať – to znamená, ak v tejto situácii nezasiahne –, potom by najlepším riešením pre ľudstvo bolo zastaviť celé ničenie a umožniť jeho životnému prostrediu vrátiť sa do pôvodného stavu. Ukončenie celého ničenia znamená zastaviť drancovanie a pustošenie vecí, ktoré Boh stvoril. Takéto konanie by prostrediu, v ktorom človek nažíva, umožnilo postupne sa zotaviť, zatiaľ čo v opačnom prípade by to viedlo k ešte ohavnejšiemu prostrediu pre život, ktorého ničenie by sa časom zrýchlilo. Je Moje riešenie jednoduché? Je jednoduché a uskutočniteľné, však̆že? Vskutku jednoduché a pre niektorých ľudí aj uskutočniteľné – avšak platí to pre prevažnú väčšinu ľudí na zemi? (Nie.) Je uskutočniteľné prinajmenšom pre vás? (Áno.) Čo vás vedie k tomu, aby ste odpovedali „áno“? Dalo by sa povedať, že vaša odpoveď sa zakladá na porozumení Božích skutkov? Dalo by sa povedať, že vychádza z poslušnosti voči Božej zvrchovanosti a plánu? (Áno.) Existuje spôsob, akým sa dajú veci zmeniť, ale to nie je téma, ktorej sa teraz venujeme. Boh je zodpovedný za každý jeden ľudský život a Jeho zodpovednosť trvá až do samého konca. Boh sa o teba postará, a aj keby si v tomto prostredí skazenom satanom ochorel, ak by si bol pošpinený alebo zneuctený, nezáleží na tom. Boh sa o teba postará a Boh ťa nechá ďalej žiť. Tomu by ste mali veriť. Boh len tak ľahko nedopustí, aby ľudská bytosť umrela.

Teraz ste už pocítili, aké dôležité je uznať, že „Boh je zdrojom života všetkých vecí“? (Áno, pocítili.) Čo cítite? Povedzte Mi. (V minulosti by nám nikdy nenapadlo spojiť si

hory, moria a jazerá s Božím konaním. Až keď sme si dnes vypočuli Božie duchovné spoločenstvo, pochopili sme, že tieto veci v sebe nesú Božie skutky a múdrosť. Chápeme, že keď Boh začal so stvorením všetkých vecí, každej z nich už predtým vštepil aj osud a svoju dobrú vôľu. Všetky veci sa vzájomne podporujú, sú jedna od druhej závislé a ľudstvo je tým, kto z toho nakoniec najviac ťaží. Slová, ktoré sme si dnes vypočuli, sú veľmi svieže a nové – pocítili sme, aké skutočné sú Božie činy. V reálnom svete, v každodennom živote a v našich stretoch so všetkým vidíme, že je to tak.) Naozaj ste to videli, však? Boh sa o ľudstvo nestará bez pevného základu. Jeho zaopatrovanie netvorí len pár krátkych slov. Boh toho vykonal tak veľa, a dokonca aj veci, ktoré nevidíš, ti slúžia na úžitok. Človek žije v tomto prostredí obklopený všetkými vecami, ktoré pre neho Boh stvoril, vo svete, kde ľudia a všetky veci od seba navzájom závisia. Napríklad rastliny vydychujú plyny, ktoré očisťujú vzduch, a ľudia tento očistený vzduch dýchajú a majú z neho úžitok. Niektoré rastliny sú zas pre ľudí jedovaté, zatiaľ čo iné rastliny proti nim pôsobia ako protijed. To je zázrak Božieho stvorenia. Zanechajme však nateraz túto tému. Dnes sme sa v rámci našej diskusie venovali hlavne spolunažívaniu človeka so zvyškom stvorenia, bez ktorého by človek nemohol žiť. Aký je význam Božieho stvorenia všetkých vecí? Človek nemôže žiť bez ostatných, rovnako ako potrebuje k životu vzduch. Ak by ťa umiestnili do vzduchoprázdna, čoskoro by si zahynul. Toto je veľmi jednoduchý princíp, ktorý nám ukazuje, že človek nedokáže existovať oddelene od ostatného stvorenia. Aký postoj by mal potom človek zaujať k ostatným veciam? Taký, ktorý si ich váži, ochraňuje ich, efektívne ich využíva, neničí ich, neplytvá nimi a len tak z vrtochu ich nemení, pretože všetky veci sú od Boha, predstavujú Jeho zaopatrenie pre ľudstvo a ľudstvo s nimi musí zaobchádzať svedomito. Dnes sme prebrali tieto dve témy. Starostlivo o nich pouvažujte a dobre ich zvážte. Nabudúce si niektoré veci rozoberieme podrobnejšie. Týmto sa naše dnešné stretnutie končí. Dovidenia!

18. januára 2014

SÁM BOH, JEDINEČNÝ VIII
BOH JE ZDROJOM ŽIVOTA VŠETKÝCH VECÍ (II)

V rámci duchovného spoločenstva budeme pokračovať v našej poslednej téme. Spomeniete si, o akej téme sme sa na poslednom spoločenstve rozprávali? (Boh je zdrojom života všetkých vecí.) Zdá sa vám táto téma, „Boh je zdrojom života všetkých vecí“, príliš vzdialená? Alebo už o nej máte vo svojich srdciach aspoň hrubú predstavu? Môže niekto povedať pár slov o tom, čo bolo ústredným bodom nášho posledného duchovného spoločenstva na túto tému? (Prostredníctvom Božieho stvorenia všetkých vecí vidím, že Boh sa stará o všetky veci aj o ľudstvo. V minulosti som si myslel, že keď Boh poskytuje človeku zaopatrenie, poskytuje svoje slovo len svojmu vyvolenému národu. Nikdy som si neuvedomil, že skrze zákony, ktoré riadia všetko navôkol, sa Boh stará o celé ľudstvo. Len vďaka komunikácii Boha o tejto pravde som si uvedomil, že On je zdrojom všetkých vecí, že poskytuje život všetkým veciam a že Boh tieto zákony pripravuje a stará sa o všetky veci. Na Božom stvorení všetkých vecí vidím Jeho lásku.) Naposledy sme v duchovnom spoločenstve rozoberali hlavne Božie stvorenie všetkých vecí a to, ako pre ne zriadil zákony a princípy. Podľa týchto zákonov a princípov všetky veci žijú, zomierajú a spolunažívajú s človekom pod nadvládou Boha a pod Božím zrakom. Najprv sme hovorili o tom, ako Boh stvoril všetky veci a ako prostredníctvom svojich vlastných metód stanovil zákony, podľa ktorých tieto veci rastú, ako aj trajektórie a vzory ich rastu. Určil tiež spôsoby, akými všetky veci na tejto zemi prežijú, aby mohli naďalej rásť, množiť sa a prežívať vo vzájomnej závislosti. Vďaka týmto metódam a zákonom dokážu všetky veci na tejto zemi bez námahy a v pokoji existovať a rásť. Len v takomto prostredí môže mať ľudstvo stabilný domov a stabilnú situáciu pre život a vždy napredovať pod Božím vedením – ísť neustále vpred.

Naposledy sme prebrali základné chápanie toho, ako Boh zaopatruje všetky veci: Boh všetky veci zaopatruje týmto spôsobom, aby mohli existovať a žiť pre úžitok ľudstva. Inak povedané, takéto prostredie existuje vďaka zákonom, ktoré stanovil Boh. Len vďaka tomu, že Boh tieto zákony udržiava a spravuje, má ľudstvo svoje súčasné životné prostredie. Medzi tým, o čom sme hovorili naposledy, a poznaním Boha, o ktorom sme hovorili v minulosti, je veľký skok. Prečo je tam tento skok? Ide o to, že keď sme v minulosti hovorili o poznaní Boha, diskutovali sme v medziach Božej spásy a riadenia ľudstva – a teda spásy a riadenia Božieho vyvoleného národa. V rámci týchto medzí sme hovorili o poznaní Boha, Božích skutkoch, Jeho povahe, o tom, čo má a čím je, Jeho vôli a ako človeku poskytuje pravdu a život. Avšak téma, ktorú sme začali naposledy, sa neobmedzuje na obsah Biblie ani na rozsah Božej spásy Jeho vyvoleného národa. Táto téma naopak siaha až za tento rozsah, až za hranice Biblie a troch etáp diela, ktoré Boh na svojom vyvolenom národe vykonáva. Táto téma pojednáva naopak o samotnom Bohu. Preto, keď budeš počúvať túto časť Môjho duchovného spoločenstva, nesmieš svoje poznanie Boha obmedziť na Bibliu a tri etapy Božieho diela. Namiesto

toho musíš ponechať svoje obzory otvorené, vidieť Božie skutky a to, čo má a čím je vo všetkých veciach, ako aj to, ako Boh všetkému velí a všetko riadi. Prostredníctvom tejto metódy a na tomto základe môžeš vidieť, ako sa Boh o všetky veci stará, čo umožňuje ľudstvu pochopiť, že Boh je pravým zdrojom života všetkého a že toto je v skutočnosti pravá identita samotného Boha. To znamená, že Božia identita, postavenie a autorita, Jeho všetko, nie sú určené len tým, ktorí Ho momentálne nasledujú – nie sú určené len pre vás, túto skupinu ľudí, ale sú určené všetkým veciam. Rozsah všetkých vecí je teda veľmi široký. Výraz „všetky veci“ používam na opísanie rozsahu Božej vlády nad všetkým, pretože vám chcem povedať, že veci, ktoré prikazuje Boh nie sú len tie, ktoré vidíte očami. Zahŕňajú nielen hmotný svet, ktorý môžu všetci vidieť, ale aj ďalší svet skrytý za tým hmotným, ktorý je ľudským očiam neviditeľný, a dokonca aj planéty a vesmír, kde nemôže ľudstvo prebývať. To je rozsah Božej nadvlády nad všetkými vecami. Rozsah Jeho nadvlády je veľmi široký. Čo sa týka vás, každý z vás potrebuje a musí pochopiť, uvidieť a mať jasno v tom, čomu by mal porozumieť, čo by mal vidieť a ktoré veci by mal poznať. Hoci je rozsah termínu „všetky veci“ naozaj široký, nebudem vám rozprávať o veciach v tomto rozsahu, ktoré nemáte možnosť vidieť ani s ktorými nemôžete prísť osobne do kontaktu. Poviem vám len o veciach v tomto rozsahu, s ktorými môžu prísť ľudské bytosti do styku, porozumieť im a pochopiť ich, aby si mohol každý uvedomiť skutočný význam frázy „Boh je zdrojom života všetkých vecí“. Takto nezostanú prázdne žiadne slová v Mojom duchovnom spoločenstve určené pre vás.

Naposledy sme využili metódu rozprávania príbehov, aby sme si načrtli jednoduchý prehľad témy „Boh je zdrojom života všetkých vecí“, a aby ľudia získali základné porozumenie o tom, ako sa Boh o všetky veci stará. Aký má zmysel učiť vás toto základné chápanie? Zmyslom je umožniť ľuďom porozumieť, že Božie dielo skrátka siaha za hranice Biblie a Jeho troch etáp diela. Boh koná oveľa viac skutkov, ktoré ľudia nevidia a s ktorými nemôžu prísť do kontaktu. Je to dielo, ktorému sa On osobne venuje. Ak by Boh pracoval len na svojom riadení a vedení svojho vyvoleného národa a nezaoberal by sa ničím z tohto ďalšieho diela, potom by bolo pre ľudstvo, vrátane vás všetkých, veľmi ťažké pokračovať v napredovaní. Toto ľudstvo ani tento svet by sa nedokázali viac rozvíjať. V tom spočíva význam frázy „Boh je zdrojom života všetkých vecí“, ktorá je témou nášho dnešného duchovného spoločenstva.

Základné prostredie pre život, ktoré Boh vytvára pre ľudstvo

Prebrali sme už mnoho tém a obsahu, ktoré súvisia so slovami „Boh je zdrojom života všetkých vecí“. Viete však vo svojom srdci, ktoré veci Boh udeľuje ľudstvu, okrem toho, že vám poskytuje svoje slovo a koná na vás dielo napomínania a súdu? Niektorí ľudia možno povedia: „Boh mi udeľuje milosť a požehnania; dáva mi disciplínu a útechu a poskytuje mi opateru a ochranu každým možným spôsobom.“ Iní zase odpovedia: „Boh mi poskytuje prostriedky, aby ma každý deň nasýtil a napojil,“ zatiaľ čo niektorí dokonca zahlásia: „Boh mi poskytol všetko.“ Na problémy, s ktorými sa ľudia stretávajú

vo svojom každodennom živote, môžete zareagovať spôsobom, ktorý súvisí s tým, aké sú vaše vlastné telesné životné skúsenosti. Boh obdarúva každého človeka mnohými vecami, hoci to, o čom tu teraz diskutujeme, sa neobmedzuje len na rozsah ľudských každodenných potrieb, ale má za cieľ rozšíriť zorné pole každého človeka a umožniť vám vidieť veci z makro perspektívy. Keďže je Boh zdrojom života všetkého, ako udržiava život všetkých vecí? Inak povedané, čo dáva Boh všetkým veciam vo svojom stvorení na udržanie ich existencie a zákonov, na ktorých táto existencia stojí, tak, aby mohli ďalej existovať? To je kľúčový bod našej dnešnej diskusie. Rozumiete tomu, čo som povedal? Táto téma môže byť pre vás cudzia, ale nebudem spomínať žiadne učenia, ktoré sú príliš hlboké. Budem sa snažiť, aby ste si Moje slová vypočuli a mohli z nich získať porozumenie. Nemusíte sa ničím zaťažovať, stačí, keď budete pozorne počúvať. V tomto bode však musím ešte raz zdôrazniť jednu vec: Ako sa volá téma, o ktorej hovorím? Povedzte Mi. (Boh je zdrojom života všetkých vecí.) Ako sa potom Boh stará o všetky veci? Čo všetkým veciam poskytuje, aby bolo možné tvrdiť, že „Boh je zdrojom života všetkých vecí“? Máte vo veci tejto otázky nejaké vlastné chápanie alebo myšlienky? Zdá sa, že hovorím o téme, ktorá je pre vás takmer úplne neznáma, či už vo vašich srdciach alebo vo vašich mysliach. Dúfam však, že si dokážete spojiť túto tému a to, čo poviem, s Božími skutkami, a nie s nejakými vedomosťami, ľudskou kultúrou či výskumom. Hovorím len o Bohu, o samotnom Bohu. Takýto je Môj návrh pre vás. Som si istý, že rozumiete, však?

Boh ľudstvu udelil mnoho vecí. Začnem tým, že budem hovoriť o tom, čo môžu ľudia vidieť, inak povedané, čo môžu cítiť. Sú to veci, ktoré dokážu ľudia vo svojom srdci prijať a porozumieť im. Začnime najprv diskusiou o hmotnom svete a porozprávajme sa o tom, čo Boh ľudstvu v tomto smere poskytol.

a) Vzduch

Boh ako prvé stvoril vzduch, aby mohol človek dýchať. Vzduch je látka, s ktorou sa ľudia dennodenne stretávajú, a je to niečo, na čo sa neprestajne spoliehajú, dokonca aj vtedy, keď spia. Vzduch, ktorý Boh stvoril, je pre ľudstvo nesmierne dôležitý: je nevyhnutný pre ich každý jeden nádych a život ako taký. Táto látka, ktorú nemožno vidieť, ale len cítiť, bola prvým darom od Boha pre všetky veci Jeho stvorenia. Zastavil sa však Boh po tom, ako stvoril vzduch, a považoval svoje dielo za dokončené? Alebo zvažoval, akú hustotu by mal vzduch mať? Uvažoval nad tým, z čoho sa má vzduch skladať? Na čo Boh myslel, keď vytvoril vzduch? Prečo Boh stvoril vzduch a aké mal na to dôvody? Ľudia potrebujú vzduch, potrebujú dýchať. V prvom rade by mala byť hustota vzduchu vyhovujúca pre ľudské pľúca. Vie niekto, aká je hustota vzduchu? V skutočnosti, čo sa týka konkrétnych čísel a dát, nie je potrebné, aby ľudia poznali odpoveď na túto otázku. Poznať na ňu odpoveď je vskutku celkom zbytočné – úplne postačuje mať všeobecnú predstavu. Boh vytvoril vzduch s takou hustotou, ktorá by bola pre dýchanie ľudských pľúc najvhodnejšia. To znamená, že stvoril taký vzduch, ktorý by

ľahko dokázal vstúpiť do ľudských tiel pri nádychu, a ktorý by telu neuškodil, keď ho dýcha. O tomto všetkom Boh uvažoval, keď stvoril vzduch. Ďalej si povieme niečo o tom, čo vzduch obsahuje. Jeho obsah nie je pre človeka jedovatý a nepoškodzuje pľúca ani žiadnu inú časť tela. Boh musel toto všetko zvážiť. Musel zvážiť to, že vzduch, ktorý ľudia dýchajú, by mal plynule vstúpiť do tela a opustiť ho, a že po jeho vdýchnutí by zloženie a množstvo látok vo vzduchu mali byť také, aby krv, ako aj odpadový vzduch v pľúcach a telo, ako celok, správne uskutočňovali látkovú premenu. Okrem toho musel uvážiť aj to, aby vzduch neobsahoval žiadne jedovaté látky. Cieľom Môjho rozprávania o týchto dvoch kritériách vzduchu nie je to, aby som vás kŕmil nejakými vedomosťami, ale to, aby som vám ukázal, že Boh stvoril každú jednu vec vo svojom stvorení v súlade so svojím vlastným uvážením, a že všetko, čo stvoril, je to najlepšie, čo mohlo byť. Okrem toho, pokiaľ ide o množstvo prachu vo vzduchu a množstvo prachu, piesku a nečistôt na zemi, či množstvo prachu, ktorý padá z oblohy na zem, aj pri týchto veciach má Boh svoje spôsoby, ako ich riadiť – spôsoby, ako ich odstrániť alebo ako zapríčiniť ich rozpad. Aj keď existuje určité množstvo prachu, Boh zariadil, aby tento prach neškodil ľudskému telu a neohrozoval dýchanie človeka. Prachovým časticiam dal takú veľkosť, aby pre ľudské telo neboli škodlivé. Nebolo snáď Božie stvorenie vzduchu záhadou? Bola to taká jednoduchá maličkosť ako vyfúknutie vzduchu z Jeho úst? (Nie.) Dokonca aj v Božom stvorení tých najjednoduchších vecí sú zjavné Božie tajomstvo, pochody Jeho mysle, spôsob Jeho myslenia a Jeho múdrosť. No nie je Boh praktický? (Áno, je.) Znamená to toľko, že dokonca aj pri stvorení tých najjednoduchších vecí Boh myslel na ľudstvo. Po prvé vzduch, ktorý ľudia dýchajú, je čistý a jeho zloženie je vhodné na dýchanie. Nie je jedovatý a nespôsobuje ľuďom žiadne poškodenie. Takisto je aj hustota vzduchu vyhovujúca pre ľudské dýchanie. Tento vzduch, ktorý ľudia nepretržite vdychujú a vydychujú, je nevyhnutný pre ľudské telo, pre ich telesnú schránku. Toto je dôvod, prečo môžu ľudia slobodne dýchať, bez obmedzení a obáv. Môžu teda normálne dýchať. Vzduch je niečo, čo Boh stvoril na počiatku, a je to niečo, čo je pre ľudské dýchanie nenahraditeľné.

b) Teplota

Druhou vecou, o ktorej sa budeme rozprávať, je teplota. Každý vie, čo je to teplota. Teplota je niečo, čo je nevyhnutné, aby bolo životné prostredie vhodné na prežitie človeka. Ak je teplota príliš vysoká, napríklad, ak by dosahovala viac ako štyridsať stupňov Celzia, nebolo by to pre ľudí veľmi vyčerpávajúce? Nebolo by pre ľudí namáhavé žiť v takých podmienkach? Alebo, čo ak by bola teplota príliš nízka? Predpokladajme, že by teplota klesla na mínus štyridsať stupňov Celzia – ľudia by nedokázali vydržať ani takéto podmienky. Preto bol Boh pri nastavovaní teplotného rozsahu veľmi dôsledný. Nastavil ho špecificky tak, aby sa mu ľudské telo dokázalo prispôsobiť, a teda viac-menej v rozsahu od mínus tridsať stupňov Celzia do plus štyridsať stupňov Celzia. Teploty na súši od severu na juh v podstate spadajú do tohto

rozsahu. V studených pásmach môžu teploty klesnúť azda aj na päťdesiat alebo šesťdesiat stupňov pod nulou. Boh by nenechal ľudí žiť v takýchto oblastiach. Prečo potom tieto mrazivé oblasti jestvujú? Boh má v tejto veci svoju vlastnú múdrosť a svoje vlastné úmysly. Nenechal by ťa priblížiť sa k týmto končinám. Miesta, ktoré sú príliš horúce alebo naopak príliš chladné Boh chráni, čo znamená, že neplánoval, aby na nich žili ľudia. Tieto miesta nie sú určené pre ľudstvo. Ale prečo by potom Boh nechal na zemi existovať tieto miesta? Ak sú to miesta, na ktorých by Boh nenechal človeka prebývať či dokonca prežiť, prečo by ich potom stvoril? V tom tkvie práve Božia múdrosť. To znamená, že Boh uvážlivo nastavil teplotný rozsah prostredia, v ktorom ľudia prežijú. Pôsobí tu zároveň prírodný zákon. Boh stvoril určité veci preto, aby dokázali udržiavať a regulovať teplotu. O aké veci ide? V prvom rade slnko prináša ľuďom teplo. Dokážu však ľudia vydržať toto teplo, ak je príliš veľké? Jestvuje niekto, kto by sa opovážil priblížiť k slnku? Existuje na zemi nejaký vedecký prístroj, ktorý by sa dokázal priblížiť k slnku? (Nie.) Prečo nie? Slnko je príliš horúce. Roztaví všetko, čo sa k nemu priblíži. Preto Boh špecificky konal tak, aby nastavil výšku slnka a jeho vzdialenosť od ľudstva v súlade s Jeho dôslednými výpočtami a štandardmi. Potom nezabúdajme, že na zemi sú aj dva póly – južný a severný. Tieto oblasti sú celkom zamrznuté a pokryté ľadom. Dokáže ľudstvo žiť v ľadovcových oblastiach? Sú takéto miesta vhodné pre ľudské prežitie? Nie, a tak ľudia na tieto miesta nechodia. Keďže ľudia nechodia na južný ani na severný pól, ľadovce v týchto oblastiach sú zachované a dokážu slúžiť svojmu účelu, ktorým je regulácia teploty. Rozumiete tomu, však? Keby neexistoval žiaden južný ani severný pól, potom by neustála horúčava zo slnka spôsobila, že by ľudia na zemi zahynuli. Udržiava však Boh teplotu v rozsahu, ktorý je vhodný na prežitie človeka, len prostredníctvom týchto dvoch vecí? Nie. Existuje ešte mnoho druhov živých organizmov, ako napríklad tráva na poliach, rôzne druhy stromov a všetky druhy rastlín v lesoch, ktoré absorbujú teplo zo slnka, a tak neutralizujú slnečnú tepelnú energiu spôsobom, ktorý reguluje teplotu prostredia, v ktorom žije ľudstvo. Okrem toho existujú aj vodné zdroje, ako napríklad rieky a jazerá. Nikto nemôže rozhodovať o tom, akú oblasť tieto rieky a jazerá pokrývajú. Nikto nedokáže ovládať množstvo vody na zemi ani miesto, kam táto voda prúdi, ani smer jej toku, objem či rýchlosť. To vie len Boh. Tieto rôzne zdroje vody, od podzemnej vody až po viditeľné rieky a jazerá na povrchu, dokážu tiež regulovať teplotu prostredia, v ktorom človek žije. Popri vodných zdrojoch existuje taktiež mnoho druhov geografických útvarov, ako napríklad pohoria, nížiny, kaňony a mokrade, ktoré všetky regulujú teploty v rozsahu úmernom ich zemepisnému rozsahu a oblasti. Ak má obvod pohoria, povedzme, sto kilometrov, potom týchto sto kilometrov prispeje k sto kilometrom užitočnosti. Pokiaľ ide o to, koľko takýchto pohorí a kaňonov Boh vytvoril na zemi, Boh zvážil ich počet. Inak povedané, za existenciou každej jednej veci, ktorú Boh stvoril, je ukrytý príbeh a každá z týchto vecí má v sebe Božiu múdrosť a plány. Vezmite si, napríklad, také lesy a všetky rôzne druhy vegetácie. Rozsah a rozloha oblasti, v ktorej tieto druhy existujú a rastú, je mimo kontroly akéhokoľvek človeka a nikto

nemá možnosť do týchto vecí hovoriť. Takisto žiaden človek nedokáže riadiť to, koľko vody absorbujú ani koľko tepelnej energie zo slnka pohltia. Všetky tieto veci spadajú do Božieho plánu, ktorý vytvoril, keď stvoril všetky veci.

Len vďaka Božiemu dôkladnému plánovaniu, uvažovaniu a usporiadaniu v každom aspekte, môže človek žiť v prostredí s takouto vyhovujúcou teplotou. Preto každá vec, ktorú človek vidí očami, ako napríklad slnko, severný a južný pól, o ktorých ľudia často počúvajú, ako aj rôzne živé organizmy na zemskom povrchu a pod ním, či vo vode, množstvo plochy pokrytej lesmi a inými druhmi vegetácie, vodné zdroje a rôzne vodné plochy, množstvo slanej a sladkej vody alebo rôzne zemepisné prostredia, toto všetko sú veci, ktoré Boh používa na udržanie normálnych teplôt pre ľudské prežitie. To je nespochybniteľné. Len vďaka tomu, že Boh toto všetko dôkladne premyslel, dokáže človek žiť v prostredí s takými vyhovujúcimi teplotami. Nesmie byť ani príliš nízka, ani príliš vysoká: miesta, ktoré sú príliš horúce, kde teploty presahujú hranicu, ktorej sa ľudské telo dokáže prispôsobiť, nie sú rozhodne miestom, ktoré pre teba Boh vyčlenil. Miesta, ktoré sú zas príliš chladné, na ktorých sú teploty príliš nízke a kde by ľudia po príchode do pár minút skrz-naskrz premrzli, tak, že by nedokázali hovoriť, zamrzol by im mozog a nedokázali by premýšľať a po chvíli by sa zadusili, ani takéto miesta Boh nepripravil pre ľudstvo. Bez ohľadu na to, aký druh výskumu chcú ľudia vykonávať, či chcú inovovať alebo prelomiť takéto obmedzenia – nech už si myslia čokoľvek, nikdy nebudú schopní prekročiť hranice toho, čomu sa ľudské telo dokáže prispôsobiť. Nikdy sa nedokážu zbaviť týchto obmedzení, ktoré Boh stvoril pre človeka. Je to tak preto, lebo Boh stvoril ľudské bytosti a vie najlepšie, akým teplotám sa ľudské telo dokáže prispôsobiť. No samotní ľudia to nevedia. Prečo tvrdím, že to ľudia nevedia? Aké hlúposti už ľudia vykonali? Nepokúša sa ustavične množstvo ľudí zdolať severný a južný pól? Takíto ľudia chceli odjakživa ísť na tieto miesta a obsadiť ich územie, aby na nich mohli zapustiť korene. Bol by to nerozumný čin. Ak by si aj póly dôkladne preskúmal, čo potom? Ak by si sa aj dokázal prispôsobiť teplotám a žiť tam, prospelo by nejakým spôsobom ľudstvu, keby si „vylepšil“ súčasné prostredie pre život na južnom a severnom póle? Ľudstvo má k dispozícii prostredie, v ktorom dokáže prežiť, a predsa v ňom ľudia nezotrvávajú s ochotou a v tichosti, ale namiesto toho si tvrdošijne trúfajú na miesta, na ktorých nedokážu prežiť. Aký to má zmysel? Začali sa nudiť a byť netrpezliví so životom vo vyhovujúcej teplote a užívali si príliš mnoho požehnaní. Okrem toho, toto bežné prostredie pre život ľudstvo takmer úplne zničilo, a tak si teraz myslí, že môže ísť aj na južný, aj na severný pól a napáchať ešte väčšie škody alebo sleduje nejaký druh „príčiny“, že dokáže nájsť nejaký spôsob ako „raziť novú cestu“. No nie je to hlúpe? To znamená, že pod vedením svojho predka satana robí ľudstvo naďalej jednu absurdnú vec za druhou, bezohľadne a svojvoľne ničí krásny domov, ktorý preň Boh stvoril. Toto je dielo satana. Okrem toho, keď vidíme, že prežitie ľudstva na zemi je do istej miery ohrozené, veľa ľudí hľadá spôsoby, ako navštíviť Mesiac, a chce nájsť spôsob ako tam prežiť. Mesiacu však napokon chýba kyslík. Dokážu ľudské bytosti prežiť bez kyslíka?

Keďže na Mesiaci nie je kyslík, nie je miestom, kde by mohol človek zostať, a predsa človek trvá na svojej túžbe tam ísť. Ako by sa malo nazývať takéto správanie? Možno ho nazvať aj sebadeštrukciou. Mesiac je miestom, kde nie je vzduch a jeho teplota nie je vyhovujúca pre ľudské prežitie. Z toho dôvodu nie je miestom, ktoré Boh pre človeka vyčlenil.

Naša aktuálna téma, teplota, je niečo, s čím sa ľudia stretávajú v každodennom živote. Teplota je niečo, čo dokážu všetky ľudské telá cítiť. Nikto sa však nezamýšľa nad tým, odkiaľ sa vzala, alebo kto je za ňu zodpovedný a kto ju ovláda tak, aby bola vyhovujúca pre ľudské prežitie. To sa práve teraz dozvedáme. Badať v tom Božiu múdrosť? Badať v tom Božie konanie? (Áno.) Keď uvážime, že Boh stvoril prostredie s teplotou vyhovujúcou pre ľudské prežitie, je toto jeden zo spôsobov, ako sa Boh o všetky veci stará? Rozhodne je.

c) Zvuk

Čo je treťou vecou? Tiež je to niečo, čo je neodmysliteľnou súčasťou bežného prostredia ľudskej existencie. Je to niečo, pre čo Boh musel vykonať určité opatrenia, keď stvoril všetky veci. Je to veľmi dôležité pre Boha ako aj pre každú jednu ľudskú bytosť. Ak by sa Boh o túto vec nepostaral, značne by narúšala prežitie ľudstva. To znamená, že by mala na život človeka a jeho telesnú schránku značný vplyv, a to až do takej miery, že by ľudstvo v takom prostredí nebolo schopné prežiť. Mohli by sme tvrdiť, že žiadne živé stvorenie by nedokázalo v takom prostredí prežiť. O čom teda rozprávam? Hovorím o zvuku. Boh stvoril všetko a všetko žije v Božích rukách. Všetky veci v Božom stvorení žijú a otáčajú sa v neustálom pohybe pod Jeho zrakom. Myslím tým, že existencia každej veci stvorenej Bohom má svoju hodnotu a význam. Znamená to, že na existencii každej jednej veci je niečo podstatné. V Božích očiach je každá vec živá a keďže sú všetky veci živé, každá z nich vydáva nejaký zvuk. Zem sa, napríklad, neustále otáča, takisto ako sa neustále otáča aj Slnko, či Mesiac. Všetko sa množí, vyvíja a hýbe a tak neustále vydáva zvuk. Všetky veci v Božom stvorení, ktoré existujú na zemi, sa neustále množia, vyvíjajú a hýbu. Napríklad úpätia hôr sa hýbu a posúvajú, a všetky živé tvory v hlbinách morí neustále plávajú a pohybujú sa sem a tam. To znamená, že tieto živé tvory, všetky veci pred zrakom Boha, sú v neustálom pravidelnom pohybe v súlade so zavedenými vzormi. Takže, čo všetky tieto veci, ktoré sa množia a vyvíjajú v temnote a pohybujú v tajnosti, vytvárajú? Zvuky – úžasné a silné zvuky. Keď nazrieme za hranice planéty Zem, všetky typy planét sú tiež v neustálom pohybe a živé veci a organizmy na týchto planétach sa taktiež neustále množia, vyvíjajú a pohybujú. To znamená, že všetky veci, živé aj neživé, sa neustále hýbu vpred pred Božím zrakom a každá z nich popritom vydáva zvuk. Boh aj pre tieto zvuky vytvoril určité opatrenia a ja verím, že vy už viete, aký mal na to dôvod, však? Keď sa priblížiš k lietadlu, aký vplyv má na teba hukot jeho motora? Ak by si pri ňom zostal príliš dlho, ohluchol by si. A čo tvoje srdce – bolo by schopné vydržať takéto muky? Niektorí ľudia so slabým srdcom by

to nevydržali. Samozrejme, dokonca ani tí, čo majú silné srdce, by to neboli schopní vydržať príliš dlho. To znamená, že vplyv zvuku na ľudské telo, či už sú to uši alebo srdce, je nesmierne dôležitý pre každú ľudskú bytosť a príliš hlasné zvuky ľuďom škodia. Preto, keď Boh stvoril všetky veci a keď začali normálne fungovať, vytvoril pre tieto zvuky, zvuky všetkých vecí v pohybe, primerané opatrenia. Toto je tiež jedna zo záležitostí, ktoré musel Boh pri stvorení prostredia pre ľudstvo vziať do úvahy.

V prvom rade to, aká je výška atmosféry nad zemským povrchom, má vplyv na zvuk. Okrem toho aj veľkosť medzier v pôde manipuluje a ovplyvňuje zvuk. Potom sú tu rôzne zemepisné prostredia, spojenie ktorých ovplyvňuje aj zvuk. To znamená, že Boh využíva na elimináciu niektorých zvukov určité metódy tak, aby mohli ľudia prežiť v prostredí, ktoré dokážu ich uši alebo srdcia vydržať. V opačnom prípade by zvuky predstavovali obrovskú prekážku v prežití ľudstva, ktorá by pre ich život znamenala obrovskú nepríjemnosť a predstavovala by pre nich vážny problém. Znamená to, že Boh bol pri svojom stvorení zeme, atmosféry a rôznych typov zemepisného prostredia veľmi dôsledný a v každom z nich je zakotvená Božia múdrosť. Ľudské porozumenie tohto aspektu nemusí byť príliš hlboké – stačí, ak budú vedieť, že sú v tom prítomné Božie činy. Teraz Mi povedzte, či bolo toto dielo, ktoré Boh vykonal, a síce, že presne nastavil zvuk tak, aby zachoval životné prostredie ľudstva a jeho normálny život, potrebné? (Áno.) Keďže bolo toto dielo potrebné, možno potom z tohto hľadiska povedať, že Boh toto dielo použil ako spôsob, akým zaopatrí všetky veci? Boh také tiché prostredie stvoril pre zaopatrenie ľudstva, aby v ňom ľudské telo dokázalo celkom normálne žiť bez akéhokoľvek narušovania, a aby ľudstvo mohlo normálne existovať a žiť. Nie je to potom jeden zo spôsobov, akým sa Boh o ľudstvo stará? Nebola snáď táto vec, ktorú Boh vykonal, veľmi dôležitá? (Áno.) Bola nesmierne potrebná. Ako si ju teda vážite? Hoci necítite, že to bol Boží čin, ani neviete, ako ho Boh vtedy vykonal, cítite, že bolo potrebné, aby Boh túto vec vykonal? Cítite Božiu múdrosť, starostlivosť a úmysel, ktorý do toho vložil? (Áno, cítime.) Ak ste schopní pocítiť toto, potom je to postačujúce. Existuje mnoho činov, ktoré Boh popri veciach vo svojom stvorení vykonal a ktoré ľudia nedokážu ani cítiť, ani vidieť. Spomínam to jednoducho preto, aby som vás informoval o Božom konaní a aby ste Ho mohli spoznať. Tieto vodidlá vám lepšie umožnia poznať Boha a porozumieť Mu.

d) Svetlo

Štvrtá vec súvisí s ľudskými očami: svetlo. Aj táto je veľmi dôležitá. Keď vidíš jasné svetlo a jeho jas dosiahne určitú silu, dokáže ľudské oči oslepiť. Veď napokon ľudské oči sú len z tela. Nedokážu zniesť podráždenie. Odváži sa niekto uprene hľadieť priamo do slnka? Niektorí ľudia to skúsili a pokiaľ majú na očiach okuliare, je všetko v poriadku. Vyžaduje si to však použitie nejakej pomôcky. Bez nej nie je možné voľným okom čeliť slnku a uprene doň pozerať. Boh však stvoril slnko, aby priniesol ľudstvu svetlo a aj toto svetlo je jednou z vecí, o ktoré sa Boh postaral. Boh jednoducho slnko po tom, čo ho

stvoril, nikam neodložil a neprestal mu venovať pozornosť. Takto Boh nekoná. Vo svojich činoch je veľmi dôsledný a podrobne ich premyslí. Boh stvoril ľudstvu oči, aby mohlo vidieť. Vopred stanovil aj parametre svetla, pomocou ktorých človek vidí veci. Nebolo by dobré, keby bolo svetlo príliš tlmené. Keď je taká tma, že si ľudia ani nedovidia na končeky prstov, potom ich oči stratia svoju funkciu a sú im na nič. Na druhú stranu svetlo, ktoré je príliš jasné, spôsobuje, že ľudské oči rovnako nič nevidia, pretože taký jas je neznesiteľný. Preto Boh zariadil, aby bolo v prostredí, kde žije ľudstvo, primerané množstvo svetla pre ľudské oči – množstvo, ktoré ich nezraní ani nepoškodí, a už vôbec nie také, kvôli akému by stratili svoju funkciu. Z toho dôvodu pridal Boh okolo slnka a zeme vrstvy oblakov, a preto hustota vzduchu dokáže filtrovať druhy slnečného žiarenia, ktoré môžu poškodiť ľudské oči alebo pokožku – tieto sú primerané. Okrem toho farby zeme, ktoré Boh stvoril, odrážajú slnečné lúče a všetky ďalšie druhy svetla a sú schopné eliminovať také druhy svetla, ktoré sú príliš jasné na to, aby sa im ľudské oči dokázali prispôsobiť. Ľudia sú vďaka tomu schopní vyjsť von a viesť svoj život bez toho, aby neustále potrebovali nosiť veľmi tmavé slnečné okuliare. Za normálnych okolností dokážu ľudské oči vidieť veci vo svojom zornom poli bez toho, aby im svetlo vadilo. To znamená, že by nebolo vôbec dobré, ak by bolo svetlo príliš prenikavé alebo naopak príliš tlmené. Ak by bolo príliš tlmené, ľudské oči by sa poškodili a po krátkej dobe by sa úplne zničili. Ak by bolo zase príliš jasné, nedokázali by ho ustáť. Práve toto svetlo, ktoré ľudia majú, musí byť vyhovujúce na to, aby ľudské oči mohli vidieť a Boh prostredníctvom rozličných metód minimalizoval poškodenie, ktoré by im svetlo spôsobovalo. A hoci toto svetlo môže ľudským očiam prospievať alebo ich trápiť, postačuje na to, aby sa ľuďom zachoval zrak do konca ich života. No nezvážil to Boh vskutku dôkladne? Na druhú stranu diabol, satan, koná bez toho, aby sa nad niečím takýmto vôbec zamyslel. So satanom je svetlo vždy buď príliš jasné, alebo príliš tlmené. Takto koná satan.

Boh takto konal pri všetkých aspektoch ľudského tela, a teda pri jeho zraku, sluchu, chuti, dýchaní, pocitoch a podobne, aby maximalizoval adaptabilitu ľudstva na prežitie, aby mohlo normálne a naďalej žiť. Inými slovami, súčasné prostredie pre život, ktoré Boh stvoril, je to najvhodnejšie a najprospešnejšie prostredie pre prežitie ľudstva. Niektorí ľudia si možno myslia, že na tomto až tak veľmi nezáleží a že toto celé je jedna veľmi obyčajná vec. Zvuk, svetlo a vzduch sú veci, o ktorých majú ľudia pocit, že na ne majú prirodzené právo, veci, ktoré si užívali od chvíle, keď prišli na tento svet. Avšak za týmito vecami, z ktorých môžeš mať pôžitok, sa skrýva konanie Boha. Toto je niečo, čomu musia ľudia porozumieť a čo musia vedieť. Bez ohľadu na to, či si myslíš, že tieto veci netreba pochopiť alebo ich poznať, skrátka, keď ich Boh stvoril, dôkladne ich premyslel, mal svoj plán a určité nápady. Ľudstvo len tak ľahkovážne neumiestnil do takéhoto prostredia pre život bez toho, aby sa nad tým predtým nezamyslel. Možno si myslíte, že som o každej z týchto maličkostí hovoril príliš vznešene, ale podľa Môjho názoru je každá vec, ktorú Boh ľudstvu poskytol, nevyhnutná pre jeho prežitie. V tomto je Božie konanie.

e) Prúdenie vzduchu

Čo je piatou vecou? Táto vec úzko súvisí s každodenným životom každého jedného človeka. Je tak úzko prepojená s ľudským životom, že ľudské telo by bez nej v tomto hmotnom svete nedokázalo žiť. Je ňou prúdenie vzduchu. Pravdepodobne každý človek pochopí pojem „prúdenie vzduchu“ už hneď pri prvom počutí. Čo je teda prúdenie vzduchu? Mohli by ste povedať, že „prúdenie vzduchu“ je jednoducho plynulý pohyb vzduchu. Prúdenie vzduchu je vietor, ktorý ľudské oko nevidí. Je to tiež jeden zo spôsobov, akými sa pohybujú plyny. Na čo však, v prvom rade, toto „prúdenie vzduchu“ odkazuje v našom rozhovore? Pochopíte to hneď, ako to vyslovím. Zem pri otáčaní na svojich pleciach nosí hory, moria a všetky veci stvorenia, a otáča sa pri určitej rýchlosti. Hoci ty žiadne otáčanie necítiš, rotácia zeme napriek tomu existuje. Čo táto rotácia vyvoláva? Keď bežíš, nezosilnie aj vietor a nesvišti ti okolo uší? Ak sa tvorí vietor pri behu, ako by potom mohlo byť pri rotácii zeme bezvetrie? Keď sa zem otáča, všetko je v pohybe. Samotná zem je v pohybe a rotuje určitou rýchlosťou, zatiaľ čo všetky veci, ktoré sa na nej nachádzajú, sa tiež neustále množia a vyvíjajú. Preto pohyb pri určitej rýchlosti prirodzene zapríčiní vznik prúdenia vzduchu. Presne toto myslím pod pojmom „prúdenie vzduchu“. Neovplyvňuje prúdenie vzduchu do určitej miery aj ľudské telo? Vezmite si také tajfúny: bežné tajfúny nie sú obzvlášť silné, no keď udrú, ľudia nedokážu stáť vzpriamene a je pre nich náročné kráčať v takom vetre. Každý jeden krok stojí veľa síl a niektorých ľudí môže vietor k niečomu pritlačiť do takej miery, že sa nedokážu pohnúť. Toto je jeden zo spôsobov, ako dokáže vietor pôsobiť na ľudstvo. Ak by bola celá zem pokrytá pláňami, potom by sa zem a spolu s ňou všetky veci otáčali a ľudské telo by vôbec nedokázalo vydržať prúdenie vzduchu, ktoré by pri tom vzniklo. Bolo by nesmierne náročné vyrovnať sa s takou situáciou. Ak by to tak v skutočnosti bolo, takéto prúdenie vzduchu by ľudstvu prinieslo nielen škodu, ale úplné zničenie. Ľudia by v takom prostredí nedokázali prežiť. Práve preto Boh vytvoril rôzne zemepisné oblasti, aby vyriešil otázku takéhoto prúdenia vzduchu – v rôznych prostrediach prúdy vzduchu slabnú, menia svoj smer, menia svoju rýchlosť aj svoju silu. Z toho dôvodu môžu ľudia na zemi vidieť rôzne geografické útvary, ako hory, obrovské pohoria, pláne, kopce, kotliny, údolia, náhorné plošiny a veľké rieky. Pomocou týchto geografických útvarov mení Boh rýchlosť, smer a silu prúdenia vzduchu. Je to metóda, ktorú používa na zníženie alebo ovládanie prúdenia vzduchu tak, aby sa z neho stal vietor, ktorého rýchlosť, smer a sila sú primerané na to, aby mohli mať ľudia normálne životné prostredie pre život. Je toto potrebné? (Áno.) Takéto konanie sa zdá ľuďom veľmi náročné, avšak pre Boha je to jednoduché, pretože On všetky veci pozoruje. Pre Neho by nemohlo byť nič jednoduchšie alebo ľahšie, ako vytvoriť prostredie s vyhovujúcim prúdením vzduchu pre ľudstvo. Preto v tomto prostredí stvorenom Bohom je každá vec v celom Jeho stvorení nenahraditeľná. Existencia každej jednej veci je nevyhnutná a má svoju hodnotu. Tomuto princípu však satan ani ľudstvo, ktoré bolo skazené, nerozumie.

Naďalej ničia, budujú a drancujú a márnivo snívajú o premenení hôr na rovinu, zasypaní kaňonov a vystavaní mrakodrapov na rovine, aby vytvorili betónové džungle. Božou túžbou je, aby ľudstvo šťastne žilo, šťastne rástlo a šťastne trávilo každý jeden deň v tomto najvhodnejšom prostredí, ktoré preň pripravil. Preto nebol Boh nikdy nedbanlivý v tom, ako zaobchádza s prostredím, v ktorom ľudstvo žije. Boh vytvoril zložité plány a opatrenia, od teploty po vzduch a od zvuku až po svetlo, aby telá ľudí a ich životné prostredie neboli vystavené žiadnym negatívnym zásahom prírodných podmienok a aby namiesto toho mohlo ľudstvo normálne žiť a množiť sa a so všetkým obyčajne nažívať v symbióze. Všetko toto Boh poskytuje ľudstvu a každej jednej veci.

Týmto spôsobom Boh pripravil spomínaných päť základných podmienok pre ľudské prežitie. Vidíte, ako zaopatruje ľudstvo? (Áno.) To znamená, že Boh je Stvoriteľom všetkých najzákladnejších podmienok pre ľudské prežitie a zároveň tieto veci riadi a ovláda. Dokonca i teraz, po tisícročiach ľudskej existencie, Boh neustále upravuje životné prostredie ľudstva a poskytuje im to najlepšie a najvyhovujúcejšie prostredie, aby sa mohol ľudský život normálne zachovať. Ako dlho možno takúto situáciu udržiavať? Inak povedané, ako dlho bude ešte Boh poskytovať takéto prostredie? Potrvá to dovtedy, dokým Boh celkom nedokončí svoje dielo riadenia. Potom Boh životné prostredie ľudstva zmení. Možno tieto zmeny vykoná prostredníctvom rovnakých a možno prostredníctvom iných metód. Teraz však ľudia musia pochopiť, že Boh neustále zaopatruje potreby ľudstva, riadi prostredie, v ktorom ľudstvo žije, a zároveň ho zachováva, ochraňuje a udržiava. Vďaka takémuto prostrediu je Boží vyvolený národ schopný žiť bežným spôsobom a prijímať Božiu spásu, napomínanie a súd. Všetky veci naďalej prežívajú vďaka Božej zvrchovanosti a ľudstvo stále napreduje vďaka Božiemu zaopatrovaniu.

Podnietila vo vás táto posledná časť nášho duchovného spoločenstva nejaké nové myšlienky? Uvedomujete si teraz ten najväčší rozdiel medzi Bohom a ľudstvom? Kto je nakoniec pánom všetkého? Je ním človek? (Nie.) Aký je potom rozdiel v tom, ako Boh a ľudia zaobchádzajú s celým stvorením? (Boh vládne nad všetkými vecami a zabezpečuje ich, zatiaľ čo človek má z nich pôžitok.) Súhlasíte s týmto tvrdením? Najzásadnejší rozdiel medzi Bohom a ľudstvom je ten, že Boh vládne nad celým stvorenstvom a zaopatruje ho. On je zdrojom všetkého a kým Boh celé stvorenstvo zaopatruje, ľudstvo má z toho pôžitok. To znamená, že človek si užíva všetky veci v stvorení, keď prijíma život, ktorý Boh všetkým veciam udelil. Boh je Pánom a ľudstvo si užíva plody Božieho stvorenia všetkých vecí. Aký je potom rozdiel medzi Bohom a ľudstvom z hľadiska všetkých vecí v Božom stvorení? Boh jasne vidí zákony toho, ako všetko rastie a On tieto zákony ovláda a vládne im. To znamená, že všetky veci sú pod Božím zrakom a Jeho starostlivým dohľadom. Môže ľudstvo vidieť všetky tieto veci? Zrak ľudstva je obmedzený len na to, čo má rovno pred očami. Ak vylezieš na horu, potom vidíš len túto horu. Nevidíš, čo sa nachádza na druhej strane hory. Keď prídeš na pobrežie, vidíš len jednu stranu oceánu a nemôžeš vedieť, aká je jeho druhá strana. Keď

vojdeš do lesa, vidíš vegetáciu, ktorá je pred tebou a okolo teba, no nevidíš, čo sa nachádza ďalej. Ľudia nedokážu vidieť miesta, ktoré sú vyššie, vzdialenejšie a hlbšie. Dokážu vidieť len to, čo je rovno pred nimi, v ich zornom poli. Aj keď ľudia poznajú zákon, ktorý určuje štyri ročné obdobia, alebo zákony, ktorými sa riadi rast všetkých vecí, stále nedokážu riadiť ani prikazovať všetkým veciam. No spôsob, akým Boh vidí celé stvorenstvo, je rovnaký, akoby videl stroj, ktorý sám zostrojil. Veľmi podrobne pozná každý jeden komponent a každý spoj, aké sú ich princípy, vzory a aký je ich účel. Boh toto všetko vie bez jediného zaváhania či pochyby. Preto je Boh Bohom a človek človekom! Hoci môže človek do hĺbky skúmať vedy a zákony, ktoré všetko ovládajú, rozsah tohto skúmania je obmedzený, zatiaľ čo Boh riadi všetko, čo vo vzťahu k človeku predstavuje nekonečné riadenie. Človek by mohol celý svoj život stráviť skúmaním toho najmenšieho Božieho skutku bez toho, aby dosiahol nejaké skutočné výsledky. Práve preto, ak na skúmanie Boha využiješ len vedomosti a to, čo si sa naučil, nikdy nebudeš schopný Boha poznať ani Mu porozumieť. Ak si však vyberieš cestu hľadania pravdy a hľadania Boha a pozrieš sa Naň z perspektívy poznania Boha, potom jedného dňa uznáš, že Božie činy a múdrosť sú všade navôkol, a pochopíš aj to, prečo je Boh Pánom všetkých vecí a zdrojom života všetkých vecí. Čím viac takéhoto porozumenia získaš, tým väčšmi pochopíš, prečo sa Boh nazýva Pánom všetkých vecí. Všetky veci a všetko vrátane teba Boh neustále stabilne zaopatruje. Okrem toho budeš schopný jasne vycítiť, že na tomto svete a medzi týmito ľuďmi nie je okrem Boha nikto, kto by mohol mať schopnosť a podstatu, s ktorou vládne, riadi a udržiava existenciu všetkých vecí. Keď dospeješ k tomuto porozumeniu, potom skutočne uznáš, že Boh je tvojím Bohom. Keď prídeš do tohto bodu, úprimne prijmeš Boha a dovolíš Mu, aby bol tvojím Bohom a Pánom. Keď dosiahneš takéto porozumenie a tvoj život dospeje do tohto bodu, Boh ťa už viac nebude skúšať ani súdiť, nebude na teba klásť požiadavky, pretože Mu porozumieš, budeš poznať Jeho srdce a úprimne Boha v hĺbke svojho srdca prijmeš. Toto je dôležitý dôvod, prečo sa v duchovnom spoločenstve rozprávať na tému Božej nadvlády a riadenia všetkých vecí. Cieľom tejto diskusie je poskytnúť ľudom hlbšie poznanie a porozumenie. Nielen preto, aby si si to priznal, ale aj preto, aby si praktickejším spôsobom spoznal a pochopil Božie činy.

Jedlo a pitie, ktoré Boh denne pripravuje pre ľudstvo

Pred malou chvíľou sme hovorili o časti životného prostredia ako celku, a síce o podmienkach nevyhnutných pre ľudské prežitie, ktoré Boh pripravil po stvorení sveta. Spomínali sme päť vecí, päť prvkov životného prostredia. Naša ďalšia téma je úzko spätá s telesným životom každého človeka a ešte viac súvisí s týmto životom a väčším naplnením nevyhnutných podmienok pre život, než už spomínaných päť prvkov. Konkrétne ide o jedlo, ktoré ľudia požívajú. Boh stvoril človeka a umiestnil ho do vhodného prostredia pre život. Následne človek potreboval jedlo a vodu. Keďže mal človek túto potrebu, Boh pre neho urobil náležité prípravy. Každý krok Božieho diela a

každá jedna vec, ktorú koná, nie sú preto len prázdnymi slovami, ale konaním skutočných praktických činov. Nie je snáď jedlo v každodennom ľudskom živote nepostrádateľné? Je dôležitejšie než vzduch? Sú rovnako dôležité. Obe tieto veci predstavujú podmienky a látky nevyhnutné pre ľudské prežitie a zabezpečenie pokračovania ľudského života. Čo je dôležitejšie – vzduch alebo voda? Teplota alebo potrava? Všetky tieto veci sú rovnako dôležité. Ľudia si medzi nimi nemôžu vyberať, pretože ani bez jednej nedokážu žiť. Ide o skutočnú praktickú záležitosť a nie je to otázka tvojej voľby. Ty to nevieš, ale Boh áno. Keď vidíš jedlo, napadne ti: „Nedokážem byť bez jedla!“ Ale vedel si hneď po svojom stvorení, že ho potrebuješ? Ty si to nevedel, ale Boh áno. To, že potrebuješ jedlo, si si uvedomil až vtedy, keď si pocítil hlad a zazrel plody na stromoch a obilie na zemi, ktoré ti boli k dispozícii. To, že potrebuješ vodu, si si uvedomil až vtedy, keď si pocítil smäd, zazrel pramenistú vodu a napil sa z nej. Boh pripravil vodu pre ľudstvo v predstihu. Bez ohľadu na to, či niekto jedáva dva-, tri- alebo viackrát denne, jedlo je skrátka niečím, čo je pre každodenný život ľudí nepostrádateľné. Je jednou z vecí, ktorá je potrebná na udržanie normálneho, pokračujúceho prežitia ľudského tela. Odkiaľ teda pochádza väčšina potravy? V prvom rade z pôdy. Boh pripravil pôdu pre ľudstvo v predstihu a táto pôda je vhodná pre prežitie mnohých druhov rastlín, nielen stromov a tráv. Boh pre ľudstvo pripravil semená rôznych druhov obilnín a rôznych ďalších plodín a dal mu vhodnú pôdu a zem na sejbu. Prostredníctvom týchto vecí si ľudstvo zaobstaráva potravu. O aké rôzne druhy potravy ide? Už to asi tušíte. V prvom rade tu máme rôzne obilniny. Aké rôzne druhy obilnín existujú? Pšenica, mohár taliansky, lepkavé proso, proso siate a iné typy lúpaných zŕn. Od severu na juh sa tiež vyskytujú obilniny rôznych druhov: jačmeň, pšenica, ovos, pohánka atď. Rôzne druhy sú vhodné na pestovanie v rôznych oblastiach. Taktiež existujú rozličné druhy ryže. Juh, keďže je tam oveľa teplejšie podnebie, má svoje vlastné odrody, ktorých zrná sú dlhšie a vhodné pre ľudí z tejto oblasti, čo znamená, že miestni musia jesť odrody, ako je napríklad ryža indica, ktorá nie je príliš lepkavá. Ich ryža nemôže byť príliš lepkavá, pretože inak by stratili chuť do jedla a nedokázali by ju stráviť. Obyvatelia severnejších oblastí jedia lepkavejšiu ryžu, pretože je tam stále chladno, a tak miestni musia jesť viac potravín, ktoré sú hutnejšie. Ďalej existuje mnoho odrôd fazule, ktorá rastie nad zemou, a koreňovej zeleniny, ktorá rastie v zemi, ako sú napríklad zemiaky, sladké zemiaky, taro a mnohé ďalšie. Zemiaky rastú na severe, kde je ich kvalita veľmi vysoká. Keď ľudia nemajú k dispozícii žiadne obilniny, zemiaky im, ako základná potravina, môžu poskytnúť tri jedlá denne. Zemiaky možno použiť aj ako potravinovú rezervu. Kvalita sladkých zemiakov je o čosi horšia ako pri klasických zemiakoch, no stále ich možno využiť ako základnú potravinu na zabezpečenie troch jedál denne. Keď je ťažké zaobstarať obilniny, ľudia môžu zahnať hlad sladkými zemiakmi. Koreň tara, ktorý často jedia južania, sa dá využiť rovnakým spôsobom a môže tiež slúžiť ako základná potravina. Toto sú mnohé rozmanité druhy plodín, ktoré pre ľudí predstavujú nevyhnutnú súčasť ich každodennej stravy a pitia. Ľudia využívajú rôzne druhy obilnín na výrobu

chleba, parených knedličiek, rezancov, ryže, ryžových rezancov a iných vecí. Boh v hojnosti obdaroval ľudstvo rozličnými druhmi obilnín. To, prečo existuje toľko rôznych odrôd, je len vecou Božej vôle: sú vhodné na pestovanie v rôznych pôdach a podnebiach na severe, juhu, východe a západe, pričom ich rozmanitá skladba a zloženie zodpovedajú rozmanitej skladbe a zloženiu ľudského tela. Jedine požívaním týchto obilnín si môžu ľudia uchovať rôzne živiny a látky, ktoré ich telá vyžadujú. Jedlá v severných a južných oblastiach sa od seba síce navzájom líšia, avšak majú oveľa viac podobných znakov než rozdielov. Obidva typy dokážu uspokojiť bežné potreby ľudského tela a zabezpečiť jeho normálne prežitie. V každej oblasti sa teda pestuje hojné množstvo druhov, pretože telesné schránky ľudí potrebujú to, čo im tieto rozmanité potraviny dodávajú – potrebujú, aby im tieto rozličné potraviny vypestované z pôdy poskytli obživu, a tak udržali normálnu existenciu ich tela, aby mohli viesť normálny ľudský život. Boh bol skrátka k ľudstvu veľmi ohľaduplný. Rôzne potraviny, ktorými Boh obdaroval ľudí, nie sú jednotvárne – práve naopak, sú celkom rozmanité. Ak chcú ľudia jesť obilniny, tak ich môžu jesť. Niektorí ľudia dávajú prednosť ryži pred pšenicou, a keď nemajú radi pšenicu, môžu jesť ryžu. Existujú rôzne druhy ryže – dlhozrnná, guľatozrnná – a každá z nich dokáže uspokojiť ľudský apetít. Ak teda ľudia jedia tieto obilniny a nie sú v jedle príliš prieberčiví, nebude im chýbať výživa a zaručene budú žiť zdravo až do smrti. Takýto plán Boh zamýšľal, keď ľudstvo obdaroval jedlom. Ľudské telo nemôže bez týchto vecí existovať – taká je realita, či nie? Ide o praktické problémy, ktoré človek nedokázal vyriešiť sám, ale Boh bol na ne pripravený: myslel na ne už dopredu a pre ľudstvo vykonal patričné prípravy.

To však nie je všetko, čo dal Boh ľudstvu – dal mu aj zeleninu! Pokiaľ by tvoja strava pozostávala len z ryže a ničoho iného, asi by ti neposkytovala dostatok živín. Ak na druhej strane osmažíš trochu zeleniny alebo si z nej pripravíš šalát ako prílohu, potom dokážu vitamíny v nej obsiahnuté a rôzne stopové prvky či iné živiny prirodzene uspokojiť potreby tvojho tela. Okrem toho si môžu ľudia medzi jednotlivými jedlami dať ešte aj kúsok ovocia. Ľudia niekedy potrebujú viac tekutín alebo iné živiny či rôzne chute, a práve na uspokojenie týchto potrieb majú k dispozícii ovocie a zeleninu. Oblasti na severe, juhu, východe a západe majú odlišné typy pôd a podnebia, a preto sa tam pestujú rôzne druhy ovocia a zeleniny. Keďže je podnebie na juhu príliš horúce, väčšina druhov ovocia a zeleniny v týchto oblastiach má ochladzujúci účinok, čo znamená, že po ich konzumácii dokážu v ľudskom tele vyrovnávať chlad a teplo. Na rozdiel od toho sa na severe pestuje len zopár odrôd, ktoré však stačia na to, aby z nich mali miestni úžitok. Avšak vďaka spoločenskému rozvoju za posledné roky a takzvanému sociálnemu pokroku, ako aj vďaka zlepšeniam v oblasti komunikácie a dopravy spájajúcej sever, juh, východ a západ, môžu ľudia na severe jesť ovocie a zeleninu z južných oblastí alebo regionálne produkty z juhu, a to počas všetkých štyroch ročných období. Hoci sa tak uspokojí ľudský apetít a materiálne túžby, ich telá sú nevedomky vystavené rôznym stupňom poškodenia. Je tomu tak preto, lebo spomedzi jedál, ktoré

Boh pre ľudstvo pripravil, existujú potraviny, ovocie a zelenina určené pre ľudí z juhu, ako aj jednotlivé potraviny, ovocie a zelenina určené pre ľudí zo severu. To znamená, že ak si sa narodil na juhu, je vhodné, aby si jedol veci pochádzajúce z juhu. Boh tieto potraviny, ovocie a zeleninu špeciálne pripravil preto, lebo juh má svoje špecifické podnebie. Sever má zas k dispozícii jedlo, ktoré je nevyhnutné pre telá ľudí zo severu. No keďže sú ľudia nenásytní, nechali sa netušene strhnúť vlnou nových spoločenských trendov a nevedome tieto zákony porušujú. Hoci majú pocit, že ich život je lepší ako v minulosti, takýto druh spoločenského pokroku spôsobuje zákerné telesné poškodenia u čoraz väčšieho počtu ľudí. Boh toto nechce vidieť a nie je to nič, čo zamýšľal, keď ľudstvo obdaroval týmito potravinami, ovocím a zeleninou. Ľudia si súčasnú situáciu zapríčinili sami tým, že porušujú Božie zákony.

Odhliadnuc od toho všetkého, Boh obdaroval ľudstvo skutočne veľkorysou hojnosťou a každé miesto má svoj lokálny produkt. Niektoré miesta sú napríklad bohaté na červené ďatle (v Číne známe aj ako jujuby), inde sa zas darí vlašským orechom a niekde zase arašidom alebo iným druhom orechov. Všetky tieto hmotné veci poskytujú potrebné živiny pre ľudské telo. Boh však zásobuje ľudstvo vecami v správnom množstve a v pravý čas, podľa daného obdobia a času v roku. Ľudstvo prahne po telesnom pôžitku a je nenásytné, vďaka čomu sa mu ľahko porušujú a ničia prirodzené zákony pre ľudský rast, ktoré Boh ustanovil, keď stvoril ľudstvo. Uveďme si ako príklad také čerešne. Dozrievajú niekedy okolo júna. Za bežných okolností do augusta už žiadne čerešne nie sú. Čerstvé ich možno uchovať len po dobu dvoch mesiacov, ale pomocou vedeckých metód, ľudia teraz dokážu toto obdobie predĺžiť až na dvanásť mesiacov, dokonca až do budúcoročnej čerešňovej sezóny. To znamená, že čerešne sú k dispozícii po celý rok. Je tento jav normálny? (Nie.) Kedy je potom najlepšie obdobie na konzumáciu čerešní? Bolo by to obdobie od júna do augusta. Po uplynutí toho času už nechutia rovnako ani neposkytujú ľudskému telu to, čo potrebuje, a to bez ohľadu na to, ako čerstvé ich uchováš. Keď uplynie dátum spotreby, bez ohľadu na to, aké chemikálie použiješ, nebudeš im schopný dodať všetko to, čo majú, keď sa pestujú prirodzene. Okrem toho nikto nedokáže napraviť ani zmeniť škody, ktoré ľuďom tieto chemikálie spôsobujú, nech sa akokoľvek snažia. Čo teda prináša súčasná trhová ekonomika ľuďom? Životy ľudí sa zdajú byť lepšie, preprava medzi jednotlivými regiónmi sa stala veľmi pohodlnou a ľudia môžu jesť všetky druhy ovocia počas všetkých štyroch ročných období. Ľudia na severe môžu pravidelne jedávať banány, ako aj iné regionálne lahôdky, ovocie či iné druhy južanských potravín. To však nie je život, aký chce Boh dať ľudstvu. Tento typ trhovej ekonomiky môže ľuďom do života priniesť nejaký úžitok, ale môže mu aj uškodiť. Keďže trh oplýva nadbytkom, mnoho ľudí sa stravuje bez toho, aby sa zamysleli nad tým, čo si kladú do úst. Také správanie porušuje zákony prírody a je škodlivé pre ľudské zdravie. Trhová ekonomika teda nedokáže ľuďom priniesť skutočné šťastie. Presvedčte sa sami. Nepredáva sa snáď hrozno v obchode počas všetkých štyroch ročných období? V skutočnosti hrozno po zbere vydrží len veľmi krátko čerstvé.

Ak by ste ho uschovali do júna nasledujúceho roku, mohlo by sa stále nazývať hroznom? Nebol by „odpad“ príznačnejším termínom? Nielenže mu chýbajú látky obsiahnuté v čerstvom hrozne, ale má v sebe aj viac chemických produktov. Po roku nielenže nie je čerstvé, ale živiny, ktoré malo, sú už dávno preč. Keď ľudia jedia hrozno, cítia sa takto: „Aké len máme šťastie! Mohli by sme si pred tridsiatimi rokmi pochutnávať na hrozne v tomto ročnom období? Nemohol by si, ani keby si chcel! Život je teraz taký dobrý!“ Je toto skutočne šťastie? Ak vás táto téma zaujíma, môžete si spraviť svoj vlastný prieskum o chemicky konzervovanom hrozne a zistiť, z čoho sa vyrába a či tieto látky môžu byť ľuďom na úžitok. Vo Veku zákona, keď Izraeliti odišli z Egypta a putovali, Boh im daroval prepelice a mannu. Dovolil však Boh, aby si toto jedlo uschovali? Niektorí z nich však boli krátkozrakí a báli sa, že na druhý deň už žiadne nedostanú, a tak si časť odložili na neskôr. Čo sa potom stalo? Nasledujúci deň bolo skazené. Boh ti nedovoľuje odložiť si niečo na neskôr, pretože vykonal prípravy, ktoré zaručujú, že nebudeš trpieť hladom. Ľudstvo však takúto dôveru nemá a nemá ani pravú vieru v Boha. Neustále si chce nechať priestor na manévrovanie a nikdy nie je schopné vidieť všetku starostlivosť a úmysel, ktoré stoja za prípravami, ktoré Boh vykonal pre ľudstvo. Ľudia to nemôžu cítiť, a tak nemôžu plne vložiť svoju vieru do Boha a stále si myslia: „Božie činy sú nespoľahlivé! Ktovie, či nám Boh dá to, čo potrebujeme, alebo kedy nám to dá! Ak budem hladovať a Boh sa o mňa nepostará, neumriem potom od hladu? Nebude mi chýbať výživa?“ Pozrite, aká je ľudská dôvera chatrná!

Obilniny, ovocie, zelenina a všetky typy orechov – to všetko sú rastlinné potraviny. Obsahujú živiny dostatočné na to, aby uspokojili potreby ľudského tela, aj keď ide o rastlinné potraviny. Boh však nepovedal: „Dám ľudstvu len tieto potraviny. Nech jedia len takéto veci!“ Boh sa tam nezastavil, ale pokračoval ďalej, aby ľudstvu pripravil mnohé ďalšie potraviny, ktoré sú ešte lahodnejšie. O aké potraviny ide? Ide o rôzne druhy mäsa a rýb, ktoré môžete mnohí z vás vidieť a požívať. Boh pre človeka pripravil skutočne veľké množstvo druhov mäsa aj rýb. Ryby žijú vo vode a mäso rýb, ako vodných živočíchov, má iné zloženie ako mäso suchozemských zvierat a dokáže človeku poskytnúť odlišné živiny. Ryby majú tiež vlastnosti, ktoré dokážu regulovať chlad a teplo v ľudskom tele, čo je pre človeka veľmi prospešné. Lahodného jedla sa však neradno prejedať. Ako som už povedal, Boh poskytuje ľudstvu správne množstvo v správny čas, aby sa ľudia mohli náležite tešiť z Jeho darov normálnym spôsobom a v súlade s daným ročným obdobím a časom. Aké druhy mäsa sa zaraďujú medzi hydinu? Kura, prepelica, holub a tak ďalej. Mnoho ľudí taktiež jedáva kačky a husi. Hoci Boh poskytol všetky tieto druhy mäsa, vo Veku zákona stanovil pre svoj vyvolený národ určité požiadavky, ako aj konkrétne obmedzenia týkajúce sa ich stravovania. V súčasnosti sa tieto obmedzenia zakladajú na individuálnom vkuse a osobnom výklade. Tieto rozličné druhy mäsa poskytujú ľudskému telu rôzne živiny, dopĺňajú jeho zásoby bielkovín a železa, obohacujú krv, spevňujú svaly a kosti a budujú telesnú silu. Bez ohľadu na to, ako ľudia mäso tepelne upravujú alebo jedia, vylepšuje chutnosť jednotlivých jedál, podporuje

chuť do jedla a zároveň uspokojuje žalúdok. Čo je však najdôležitejšie, ľudskému telu dokážu takéto potraviny dodať živiny, ktoré naplnia jeho denné výživové potreby. To bol Boží zámer, keď pre ľudstvo pripravil potravu. Máme k dispozícii zeleninu, máme aj mäso – nie je snáď toto hojnosť? Ľudia by však mali pochopiť, čo bolo Božím úmyslom, keď pre ľudstvo pripravil všetky tieto druhy jedál. Konal tak preto, aby sa mohlo ľudstvo bezmedzne oddávať týmto jedlám? Čo sa stane, keď sa človek chytí do pasce v snahe uspokojiť tieto materiálne túžby? Nebude snáď trpieť nadvýživou? Nepoškodzuje priveľa živín ľudské telo v mnohých smeroch? (Áno.) Práve preto Boh rozdeľuje správne množstvo v správny čas a dovoľuje ľuďom užívať si rôzne jedlá podľa rôznych časových a ročných období. Po veľmi horúcom lete ľudia napríklad vo svojom tele nahromadia veľa tepla, ako aj patogénnu horúčosť a vlhko. S príchodom jesene dozrievajú mnohé druhy ovocia, a keď ich ľudia jedia, z ich tiel sa vylučuje vlhko. V tomto období silnie aj hovädzí dobytok a ovce a to je ten pravý čas na to, aby ľudia pre svoju výživu konzumovali viac mäsa. Vďaka tomu, že ľudia jedia rôzne druhy mäsa, ich telá získavajú energiu a teplo, čo im pomáha znášať chlad počas zimného obdobia, a tak dokážu bezpečne a v zdraví prečkať zimu. S maximálnou starostlivosťou a presnosťou Boh riadi a koordinuje, čo a kedy ľudstvu poskytne; a kedy nechá rôzne veci vyrásť, zarodiť plodmi a dozrieť. Súvisí to s tým, „ako Boh pripravuje jedlo pre človeka v každodennom živote“. Boh okrem širokého spektra jedál poskytuje ľudstvu aj zdroje vody. Ľudia sa po nasýtení potrebujú ešte napiť vody. Postačovalo by na to len samotné ovocie? Ľudia by na samotnom ovocí neprežili a okrem toho, počas niektorých ročných období, ovocie ani nerastie. Ako teda možno vyriešiť problém ľudstva s vodou? Boh ho vyriešil tým, že pripravil mnoho vodných zdrojov nad aj pod zemským povrchom vrátane jazier, riek a prameňov. Tieto vodné zdroje sú pitné dovtedy, kým nedôjde k ich znečisteniu a ľudia do nich nebudú zasahovať, alebo ich nepoškodia. Inak povedané, pokiaľ ide o zdroje potravy, ktoré udržiavajú telesné schránky ľudstva pri živote, Boh urobil veľmi precízne, veľmi presné a veľmi vhodné prípravy pre to, aby bol život ľudí bohatý a hojný, a aby im nič nechýbalo. Je to niečo, čo môžu ľudia cítiť aj vidieť.

Popri všetkých týchto veciach Boh ďalej stvoril rastliny, zvieratá a rôzne byliny, ktoré sú špeciálne určené na liečbu zranení a chorôb v ľudskom tele. Čo by mal človek urobiť, ak sa napríklad popáli alebo sa náhodou obarí? Stačí si popáleninu len opláchnuť vodou? Môžeš si ju len oviazať ledajakým zdrapom látky? Ak by si to urobil, rana by mohla začať hnisať a mohla by sa infikovať. Ak napríklad niekto dostane horúčku alebo prechladne, zraní sa pri práci, spôsobí si žalúdočné ťažkosti z dôvodu požitia zlého jedla alebo sa u neho vyvinú určité ochorenia zapríčinené faktormi životného štýlu alebo emocionálnymi problémami, vrátane cievnych chorôb, psychických stavov alebo chorôb vnútorných orgánov, tak existujú príslušné rastliny, ktoré tieto stavy liečia. Existujú rastliny, ktoré zlepšujú krvný obeh a odstraňujú stagnáciu, zmierňujú bolesť, zastavujú krvácanie, fungujú ako anestetikum, pomáhajú hojiť pokožku a navrátiť ju do normálneho stavu, rozptyľujú stagnujúcu krv a odstraňujú toxíny z tela – skrátka majú

využitie v každodennom živote. Boh ich pre prípad potreby pripravil pre ľudské telo a ľudia ich môžu využívať. Boh človeku dovolil, aby niektoré z nich náhodne objavil, zatiaľ čo iné boli objavené ľuďmi, ktorých si na to Boh vybral, alebo v dôsledku zvláštnych javov, ktoré zariadil. Po objavení týchto rastlín si ich ľudstvo medzi sebou začalo odovzdávať a mnohí ľudia sa tak o nich dozvedeli. Božie stvorenie týchto rastlín má teda svoju hodnotu a význam. Tieto veci sú skrátka všetky od Boha, On ich pripravil a zasadil, keď stvoril pre ľudstvo životné prostredie. Sú nevyhnutné. Sú myšlienkové pochody Boha v porovnaní s ľudstvom dôkladnejšie? Keď vidíš všetko, čo Boh vykonal, cítiš v tom praktickú stránku Boha? Boh koná v tajnosti. Toto všetko stvoril skôr, ako človek prišiel na tento svet, v čase, keď ešte nemal žiaden kontakt s ľudstvom. Všetko vykonal s ohľadom na ľudstvo, v záujme jeho existencie a s myšlienkou na jeho prežitie, aby mohlo žiť šťastne v tomto bohatom a hojnom hmotnom svete, ktorý preň Boh pripravil, bez toho, aby sa muselo strachovať o jedlo či ošatenie a aby mu nič nechýbalo. V takom prostredí sa ľudstvo môže naďalej rozmnožovať a prežívať.

Existuje nejaký Boží skutok, či už veľký alebo malý, ktorý by nemal hodnotu alebo význam? Všetko, čo koná, má svoju hodnotu a význam. Začnime našu diskusiu jednou bežnou témou. Ľudia sa často pýtajú: „Čo bolo skôr, sliepka alebo vajce?“ (Sliepka.) Najprv bola sliepka, o tom niet pochýb! Prečo bola najprv sliepka? Prečo nemohlo byť najskôr vajce? Neliahne sa snáď sliepka z vajca? Sliepka sa liahne po uplynutí dvadsaťjeden dní. Táto sliepka následne znáša viac vajec, z ktorých sa vyliahnu ďalšie sliepky. Takže, čo bolo skôr, sliepka alebo vajce? S úplnou istotou odpovedáte „sliepka“. Prečo odpovedáte práve takto? (V Biblii sa hovorí, že Boh stvoril vtákov a zvery.) Vaša odpoveď sa teda zakladá na Biblii. Chcel som však, aby ste hovorili o svojom vlastnom chápaní, aby som videl, či máte nejaké praktické poznatky o Božích činoch. Ste si teda istí svojou odpoveďou alebo nie? (Boh stvoril sliepku a následne jej dal schopnosť rozmnožovať sa, a teda schopnosť sedieť na vajciach.) Táto interpretácia je viac-menej správna. Najprv bola sliepka a potom vajce. To je isté. Nejde o žiadnu veľkú záhadu, no ľudia vo svete ju napriek tomu za ňu považujú a snažia sa ju rozlúštiť pomocou filozofických teórií bez toho, aby vôbec niekedy dospeli k záveru. Je to presne to isté, ako keď ľudia nevedia, že ich stvoril Boh. Nepoznajú tento základný princíp ani nemajú jasno v tom, či by malo byť prv vajce alebo sliepka. Nevedia, čo by malo byť skôr, a tak nikdy nedokážu nájsť odpoveď. Je úplne prirodzené, že najprv bola sliepka. Ak by vajce existovalo skôr než sliepka, nebolo by to normálne! Je to také jednoduché – sliepka bola rozhodne skôr. Nejde o otázku, ktorá by si vyžadovala nejaké pokročilé znalosti. Boh stvoril všetko s úmyslom, aby z toho mal človek pôžitok. Keď existuje sliepka, vajce je už úplnou samozrejmosťou. No nie je to jednoduché riešenie? Keby boli najprv stvorené vajcia, nepotrebovali by stále sliepku na to, aby ich vysedela? Priame stvorenie sliepky je oveľa jednoduchším riešením. Sliepka by predsa takto mohla znášať vajcia, vysedieť z nich kuriatka a ľudia by tak mohli jesť kuracinu. Aké príhodné! Spôsob, akým Boh koná, je úhľadný a čistý, vôbec nie je zložitý. Odkiaľ teda pochádza vajce? Zo sliepky. Bez

sliepky by žiadne vajce neexistovalo. Boh stvoril živé stvorenie! Ľudstvo je absurdné a smiešne. Vždy sa zamotá v takých jednoduchých veciach a skončí s množstvom absurdných mylných predstáv. Aký je len človek detinský! Vzťah medzi vajcom a sliepkou je jasný: najprv bola sliepka. To je najpresnejšie vysvetlenie, najpresnejší spôsob, ako to pochopiť, a najpresnejšia odpoveď. To je správne.

Aké témy sme práve prebrali? Na začiatku sme sa rozprávali o prostredí, ktoré ľudstvo obýva, a o tom, čo Boh pre toto prostredie spravil a aké prípravy vykonal. Hovorili sme o tom, čo zariadil; vzťahy medzi vecami v stvorení, ktoré Boh pripravil pre ľudstvo; a ako tieto vzťahy zariadil tak, aby zabránil veciam vo svojom stvorení škodiť ľudstvu. Boh tiež zmiernil škody, ktoré mohli napáchať mnohé rozličné faktory v rámci Jeho stvorenia na životnom prostredí ľudstva. Dovolil tým, aby všetky veci slúžili svojmu najvyššiemu účelu a priniesli ľudstvu prospešné prostredie s prospešnými prvkami, a tak ľudstvu umožnil prispôsobiť sa mu a plynule pokračovať v kolobehu života a rozmnožovania. Ďalej sme hovorili o jedle, ktoré ľudské telo potrebuje – o každodennom jedle a pití ľudstva. To je tiež nevyhnutnou podmienkou pre jeho prežitie. To znamená, že ľudské telo nemôže žiť iba zo vzduchu, nemôže sa živiť len slnečnými lúčmi alebo vetrom či vhodnými teplotami. Ľudské bytosti potrebujú aj naplniť svoj žalúdok a Boh, bez toho, aby niečo prehliadol, pripravil pre ľudstvo zdroje vecí, s pomocou ktorých to môžu učiniť, a ktoré sú zdrojmi ľudskej potravy. Keď ste videli takú bohatú a hojnú poľnohospodársku produkciu – zdroje jedla a nápojov pre ľudstvo – môžete povedať, že Boh je zdrojom zásob pre ľudstvo a pre všetky veci v Jeho stvorení? Ak by v čase stvorenia Boh stvoril len stromy a trávu alebo akýkoľvek počet iných živých vecí, a keby tieto rôzne živé veci a rastliny boli všetky určené pre nasýtenie kráv a oviec, alebo by boli určené pre zebry, vysokú zver a iné rôzne druhy zvierat, keby mali napríklad levy žrať to isté, čo zebry a vysoká, a tigre by mali žrať to, čo žerú ovce a prasce, ale keby pre ľudí nebolo vhodné nič, čo by mohli jesť, fungovalo by to? Nie. Ľudstvo by nebolo schopné dlho prežiť. Ako by to vyzeralo, keby ľudia jedli len listy? Fungovalo by to? Mohli by ľudia jesť trávu určenú pre ovce? Ak by kúsok vyskúšali, neublížilo by im to, ale keby sa takto stravovali dlhodobo, ich žalúdok by to nezniesol a ľudia by dlho nežili. Existujú dokonca veci, ktoré zvieratá môžu požívať, ale pre ľudí sú jedovaté. Zvieratá ich žerú bez následkov, ale u ľudí tomu tak nie je. To znamená, že Boh stvoril ľudské bytosti, takže najlepšie pozná princípy a stavbu ľudského tela a to, čo ľudia potrebujú. Boh s dokonalým prehľadom pozná skladbu a samotné vnútro tela, jeho potreby a fungovanie jeho vnútorných orgánov a to, ako vstrebávajú, vylučujú a metabolizujú rozličné látky. Ľudia to nevedia; niekedy sa stravujú nerozvážne alebo starostlivosť o seba berú na ľahkú váhu, čo v prílišnej miere spôsobuje nerovnováhu. Ak sa stravuješ a užívaš si veci, ktoré pre teba pripravil Boh normálnym spôsobom, potom nebudeš mať žiadne zdravotné ťažkosti. Dokonca ani keby si niekedy mal zlú náladu a tvoja krv by stagnovala, ani to by nepredstavovalo žiaden problém. Jednoducho musíš zjesť určitý druh rastliny a stagnácia ustúpi. Boh vykonal prípravy pre všetky tieto veci. Ľudstvo je

teda v Božích očiach ďaleko nad ostatnými živými tvormi. Boh pripravil životné prostredie pre každý druh rastlín, pripravil potravu a prostredie pre každý druh zvierat, ale ľudstvo má na svoje prostredie tie najprísnejšie požiadavky, ktoré nemožno ani v najmenšom prehliadať, pretože v opačnom prípade by sa ľudstvo ďalej nedokázalo vyvíjať, žiť ani rozmnožovať normálnym spôsobom. Práve Boh to vie najlepšie, vo svojom srdci. Keď to Boh vykonal, kládol na to väčší význam než na čokoľvek iné. Možno nedokážeš vycítiť dôležitosť nejakej obyčajnej veci, ktorú môžeš vidieť a užívať si ju vo svojom živote, alebo niečoho, čo vidíš a užívaš si už od narodenia, ale Boh pre teba tieto prípravy vykonal už dávno alebo v tajnosti. Boh v tej najväčšej možnej miere odstránil a zmiernil všetky negatívne prvky, ktoré sú pre ľudstvo nepriaznivé a mohli by škodiť ľudskému telu. Čo z toho vyplýva? Vypovedá to tentoraz o postoji, ktorý mal Boh k ľudstvu, keď ho stvoril? Aký to bol postoj? Boží postoj bol opatrný a vážny a nestrpel žiadne zasahovanie nepriateľských síl alebo vonkajších faktorov, či podmienok, ktoré neboli od Neho. Tentoraz v tom môžeme vidieť Boží postoj pri stvorení a riadení ľudstva. A aký je Boží postoj? Skrze životné prostredie na prežitie a život, ktoré si ľudstvo užíva, ako aj v jeho každodennom jedle a pití a každodenných potrebách, môžeme vidieť Boží postoj plný zodpovednosti voči ľudstvu, ktorý mal od čias, keď stvoril človeka, ako aj Jeho odhodlanie tentoraz ľudstvo spasiť. Dá sa v týchto veciach vidieť Božia pravosť? Jeho obdivuhodnosť? Jeho záhadnosť? Jeho všemohúcnosť? Boh využíva svoje múdre a všemohúce spôsoby na zaopatrovanie celého ľudstva, ako aj všetkých vecí zo svojho stvorenia. Keď som vám teraz toho toľko vyjavil, môžete povedať, že Boh je zdrojom života všetkých vecí? (Áno.) Rozhodne je to tak. Máte nejaké pochybnosti? (Nie.) Božie zaopatrovanie všetkých vecí postačuje na to, aby sa ukázalo, že On je zdrojom života všetkých vecí, lebo On je zdrojom zaopatrovania, ktoré všetkým veciam umožňuje existovať, žiť, množiť sa a ďalej pokračovať, a okrem samotného Boha neexistuje žiaden iný zdroj. Boh sa stará o všetky potreby každej jednej veci a o všetky potreby ľudstva, či už ide o tie najzákladnejšie požiadavky ľudstva na životné prostredie, potreby pre ich každodenný život alebo potrebu pravdy, ktorú Boh poskytuje ľudským dušiam. Božia identita a postavenie sú pre ľudstvo v každom ohľade nesmierne dôležité; len samotný Boh je zdrojom života všetkých vecí. To znamená, že Boh je vládcom, pánom a živiteľom tohto sveta, sveta, ktorý môžu ľudia vidieť a cítiť. Nie je snáď toto pre ľudstvo Božia identita? Nie je v tom ani zrnko nepravdy. Keď teda vidíš lietať vtáky na oblohe, mal by si vedieť, že Boh stvoril všetko, čo vie lietať. Vo vode plávajú živé organizmy a majú svoje vlastné spôsoby prežitia. Stromy a rastliny, čo žijú v pôde, pučia a klíčia na jar, rodia plody, na jeseň zhadzujú listy a do zimy im všetky listy opadajú, pretože sa pripravujú na zimu. To je ich spôsob prežitia. Boh stvoril všetky veci, z ktorých každá žije v rôznej forme a rôznym spôsobom, a využíva odlišné metódy na to, aby ukázala svoju životnú silu a formu, v ktorej žije. Bez ohľadu na to, ako veci prechádzajú svojim životom, všetkým vládne Boh. Aký je zmysel toho, že Boh vládne nad všetkými rôznymi formami života a živými tvormi? Je to z dôvodu prežitia ľudstva? Boh riadi všetky zákony

života a to všetko v záujme prežitia ľudstva. Svedčí to o tom, aké dôležité je prežitie ľudstva pre Boha.

Schopnosť ľudstva prežiť a normálne sa rozmnožovať je pre Boha mimoriadne dôležitá. Boh preto neustále zaopatruje ľudstvo a všetky veci zo svojho stvorenia. Zaopatruje ich rôznymi spôsobmi a tým, že zachováva prežitie všetkých vecí, umožňuje ľudstvu ďalej napredovať, čím udržiava jeho normálne prežitie. Toto sú dva aspekty nášho dnešného duchovného spoločenstva. Aké dva aspekty mám na mysli? (Zo širšieho pohľadu Boh stvoril životné prostredie, v ktorom žije človek. To je prvý aspekt. Boh pripravil aj hmotné veci, ktoré ľudstvo potrebuje, môže ich vidieť a dotknúť sa ich.) Našu hlavnú tému sme v rámci duchovného spoločenstva preberali prostredníctvom týchto dvoch aspektov. Aká je naša hlavná téma? (Boh je zdrojom života všetkých vecí.) Teraz by ste už mali porozumieť tomu, prečo Moje duchovné spoločenstvo na túto tému malo taký obsah, aký malo. Diskutovali sme o niečom, čo s hlavnou témou nesúviselo? Vôbec nie! Po vypočutí týchto vecí možno niektorí z vás získali určité porozumenie a teraz cítite, že tieto slová majú váhu, že sú veľmi dôležité. Iní ich, naopak, mohli pochopiť len doslovne a môžu mať pocit, že tieto slová nie sú samé osebe dôležité. Bez ohľadu na to, ako to v tomto momente chápete, raz, keď vaša skúsenosť dospeje k určitému dňu, keď vaše porozumenie dosiahne určitý bod, a teda, keď vaše poznanie Božích činov a samotného Boha dosiahne určitú úroveň, použijete svoje vlastné slová, ktoré sú praktické, aby ste vydali hlboké a pravé svedectvo o Božích činoch.

Myslím, že vaše súčasné porozumenie je stále dosť povrchné a doslovné, no po vypočutí týchto dvoch aspektov Môjho duchovného spoločenstva, dokážete aspoň rozpoznať, aké metódy Boh používa na to, aby sa o ľudstvo postaral, alebo aké veci mu Boh poskytuje? Máte vo veci tejto otázky základné chápanie, nejaké základné porozumenie? (Áno.) Súvisia však tieto dva aspekty, o ktorých som v rámci duchovného spoločenstva hovoril, s Bibliou? Súvisia s Božím súdom a napomínaním vo Veku kráľovstva? (Nie.) Tak prečo som o nich v duchovnom spoločenstve hovoril? Je to preto, lebo na to, aby ľudia poznali Boha, ich musia pochopiť? (Áno.) Je naozaj nutné vedieť o týchto veciach a je veľmi nevyhnutné im porozumieť. Keď sa snažíte pochopiť Boha v celom Jeho rozsahu, neobmedzujte sa na Bibliu ani na Boží súd a napomínanie človeka. Aký je Môj zámer, keď vám toto hovorím? Ide o to umožniť ľuďom uvedomiť si, že Boh nie je len Bohom svojho vyvoleného národa. Ty momentálne nasleduješ Boha a On je tvojím Bohom, ale je Bohom tých, ktorí Ho nenasledujú? Je Boh Bohom všetkých ľudí, ktorí Ho nenasledujú? Je Boh Bohom všetkých vecí? (Áno.) Sú potom Božie dielo a činy obmedzené len na tých, ktorí Ho nasledujú? (Nie.) Aký je rozsah Božieho diela a činov? Na najnižšej úrovni zahŕňa rozsah Jeho diela a činov celé ľudstvo a všetky veci z Jeho stvorenia. Na najvyššej úrovni zahŕňa celý vesmír, ktorý ľudia nevidia. Môžeme teda povedať, že Boh koná svoje dielo a skutky medzi celým ľudstvom, čo postačuje na to, aby mohli ľudia spoznať samotného Boha v celom Jeho rozsahu. Ak chceš Boha poznať, skutočne Ho poznať a skutočne Mu porozumieť, neobmedzuj sa len na tri etapy Božieho

diela alebo na príbehy o diele, ktoré vykonal v minulosti. Ak sa Ho budeš snažiť spoznať takýmto spôsobom, znamená to, že Mu vytyčuješ určité hranice, obmedzuješ Ho. Vidíš Boha ako niečo veľmi malé. Ako by takéto konanie ovplyvnilo ľudí? Nikdy by si nebol schopný spoznať Božiu obdivuhodnosť a nadvládu, ani Jeho moc a všemohúcnosť, či rozsah Jeho autority. Takéto chápanie by ovplyvnilo tvoju schopnosť prijímať skutočnosť, že Boh je vládcom všetkých vecí, a ovplyvnilo by aj tvoje poznanie Božej pravej identity a postavenia. Inak povedané, ak je rozsah tvojho chápania Boha obmedzený, rovnako je obmedzené aj to, čo môžeš dostať. Preto musíš rozšíriť svoj záber a svoje obzory. Mal by si sa snažiť porozumieť všetkému – rozsahu Božieho diela, Jeho riadeniu, vláde a všetkým veciam, ktoré riadi a nad ktorými vládne. Prostredníctvom týchto vecí by si mal pochopiť Božie činy. S takýmto porozumením začneš podvedome cítiť, že Boh vládne, riadi a zaopatruje všetky veci a tiež skutočne pocítiš, že si súčasťou a členom všetkých vecí. Keďže sa Boh stará o všetky veci, aj ty prijímaš Božiu vládu a zaopatrenie. Túto skutočnosť nemôže nikto poprieť. Všetky veci podliehajú svojim vlastným zákonom pod Božou vládou a pod ňou majú všetky veci svoje vlastné pravidlá na prežitie. Osud a potreby ľudstva sú tiež úzko spojené s Božou vládou a zaopatrovaním. Preto sú všetky veci a ľudstvo navzájom prepojené, závislé a prepletené pod Božou nadvládou a vládou. To je zmysel a hodnota Božieho stvorenia všetkých vecí.

2. februára 2014

SÁM BOH, JEDINEČNÝ IX
BOH JE ZDROJOM ŽIVOTA VŠETKÝCH VECÍ (III)

V tomto čase sme hovorili o mnohých veciach spojených s poznaním Boha a nedávno sme sa rozprávali o téme, ktorá s tým súvisí a ktorá je veľmi dôležitá. O akú tému ide? (Boh je zdrojom života všetkých vecí.) Zdá sa, že body a téma, o ktorej som hovoril, spravili na každého jasný dojem. Naposledy sme hovorili o niekoľkých aspektoch prostredia na zabezpečenie prežitia, ktoré Boh vytvoril pre ľudstvo, ako aj o mnohých druhoch obživy potrebnej pre život ľudí, ktorú Boh pripravil pre ľudstvo. To, čo Boh robí, sa v skutočnosti neobmedzuje na prípravu prostredia zabezpečujúceho prežitie pre ľudí ani na prípravu ich každodennej obživy. Skôr to pozostáva z vykonania veľkého množstva záhadnej a potrebnej práce, ktorá zahŕňa mnoho rôznych stránok a aspektov pre prežitie ľudí a život ľudstva. To všetko sú Božie skutky. Tieto skutky sa neobmedzujú len na Jeho prípravu prostredia, v ktorom ľudia dokážu prežiť, a na ich každodennú obživu – majú oveľa širší rozsah. Okrem týchto dvoch druhov práce Boh pripravuje aj mnoho druhov prostredia a podmienok na prežitie, ktoré sú pre život človeka nevyhnutné. O tejto téme budeme dnes diskutovať. Súvisí to aj s Božími skutkami; inak by naša debata nemala žiadny zmysel. Ak chcú ľudia poznať Boha, ale disponujú len doslovným chápaním slova Boh alebo rôznych aspektov toho, čo Boh má a čím je, potom to nie je pravé porozumenie. Aká je teda cesta k poznaniu Boha? Je to Jeho poznávanie prostredníctvom Jeho skutkov vo všetkých Jeho mnohých aspektoch. Musíme teda pokračovať v duchovnom spoločenstve na tému Božích skutkov v čase, keď stvoril všetky veci.

Odkedy Boh stvoril všetky veci, fungujú a ďalej napredujú usporiadaným spôsobom a v súlade so zákonmi, ktoré stanovil. Ľudstvo prežilo pod Jeho upreným pohľadom, pod Jeho vládou, a všetky veci sa po celý čas vyvíjali usporiadaným spôsobom. Neexistuje nič, čo môže tieto zákony zmeniť alebo zničiť. Všetky stvorenia sa môžu rozmnožovať vďaka Božej vláde a vďaka Jeho vláde a riadeniu môžu všetky stvorenia prežiť. To znamená, že všetky stvorenia vznikajú pod Božou vládou a pod Božou vládou prosperujú, miznú a prevteľujú sa usporiadaným spôsobom. Keď príde jar, mrholenie prináša pocit nového ročného obdobia a pokropí zem. Zem sa začne roztápať, z pôdy vykukne klíčiaca tráva a stromy sa postupne zazelenajú. Všetky tieto živé veci prinášajú na zem sviežu vitalitu. Takto to vyzerá, keď vznikajú všetky stvorenia a darí sa im. Všetky druhy zvierat vychádzajú zo svojich brlohov, aby pocítili teplo jari a začali nový rok. V lete sa všetky stvorenia vyhrievajú za horúceho počasia a užívajú si teplo, ktoré toto ročné obdobie prináša. Rýchlo rastú. Stromy, tráva a všetky druhy rastlín rastú ohromným tempom, až nakoniec zakvitnú a zarodia. V lete majú všetky stvorenia vrátane ľudí plno práce. Na jeseň prichádza s dažďom chlad a všetky druhy živých stvorení začnú vnímať príchod zberu úrody. Všetky stvorenia dávajú plody a ľudia začnú tieto rôzne druhy plodov zbierať, aby si pripravili jedlo na zimu. V zime sa všetky

stvorenia s príchodom chladného počasia postupne v tichosti uložia na odpočinok a aj ľudia si v tomto období spravia prestávku. Všetky tieto zmeny od jedného ročného obdobia k druhému, pri prechode z jari do leta a následne do jesene a zimy sa dejú podľa zákonov, ktoré zaviedol Boh. Pomocou týchto zákonov vedie všetky veci a ľudstvo a pre ľudstvo vymyslel bohatý a pestrofarebný spôsob života. Pripravil mu prostredie na prežitie, ktoré má rôzne teploty a ročné obdobia. V tomto usporiadanom prostredí na prežitie môžu ľudia usporiadaným spôsobom prežívať a rozmnožovať sa. Ľudia nemôžu tieto zákony zmeniť a žiadny človek ani stvorenie ich nemôže porušiť. Hoci došlo k nespočetným zmenám – z morí sa stali polia a z polí moria –, tieto zákony naďalej existujú. Existujú vďaka tomu, že existuje Boh, a vďaka Jeho vláde a riadeniu. Životy ľudí prebiehajú v tomto usporiadanom a rozsiahlom prostredí v medziach týchto zákonov a pravidiel. Za týchto zákonov vyrástli generácie ľudí, ktoré pod nimi aj prežili. Ľudia si užívali toto usporiadané prostredie na prežitie, ako aj všetky z tých mnohých vecí, ktoré Boh pre jednotlivé generácie stvoril. Majú pocit, že tieto druhy zákonov sú prirodzené, a pohŕdavo ich považujú za samozrejmosť, no aj keď nemôžu cítiť, že tieto zákony ovláda Boh a že Boh nad nimi vládne, nech sa deje, čo chce, Boh sa vždy zaoberá týmto nemenným dielom. Jeho úmyslom v tomto nemennom diele je prežitie ľudstva, a to tak, aby ľudstvo mohlo ďalej žiť.

Boh určuje hranice pre všetky veci, aby živil celé ľudstvo

Dnes budem hovoriť o tom, ako sa všetky tieto druhy zákonov, ktoré Boh priniesol všetkým veciam, starajú o celé ľudstvo. Je to dosť rozsiahla téma, preto ju môžeme rozdeliť na niekoľko častí a hovoriť o nich postupne, aby ste ich mohli mať jasne vymedzené. Takto bude pre vás ľahšie uchopiteľná a vy ju budete môcť krok za krokom pochopiť.

Prvá časť: Boh určuje hranice pre každý druh zemského povrchu

Začnime teda prvou časťou. Keď Boh stvoril všetky veci, vytýčil hranice pohorí, nížin, púští, vrchov, riek a jazier. Na zemi sú pohoria, nížiny, púšte a vrchy, ako aj rôzne vodné útvary. Sú to rôzne druhy zemského povrchu, však? Boh medzi nimi vytýčil hranice. Keď hovoríme o vytýčení hraníc, znamená to, že pohoria majú svoju polohu, nížiny zasa svoju, púšte majú určité hranice a vrchy majú svoje pevné miesta. Existuje tiež pevne stanovené množstvo vodných útvarov, ako sú rieky a jazerá. Znamená to, že keď Boh stvoril všetky veci, všetko veľmi jasne rozdelil. Už stanovil, koľko kilometrov by dané pohorie malo vo svojom polomere zaberať a aký je jeho rozsah. Stanovil tiež, aký by mal byť polomer jednotlivých nížin a ich rozsah. Keď vytváral všetky veci, stanovil aj hranice púští, ako aj rozsah pohorí, ich rozmery a to, čím sú ohraničené – to všetko stanovil On. Počas aktu stvorenia stanovil rozsah riek a jazier – všetky majú svoje hranice. Čo to znamená, keď hovoríme o hraniciach? Práve sme hovorili o tom, ako Boh vládne nad všetkými vecami tým, že pre ne určuje zákony. Znamená to, že rozsah a hranice pohorí

sa nerozšíria ani nezmenšia v dôsledku rotácie zeme alebo plynutia času. Sú pevne dané, nemenné a je to Boh, kto diktuje ich nemennosť. Pokiaľ ide o miesta, kde sa nachádzajú nížiny, ich rozsah a to, s čím hraničia – toto určil Boh. Majú svoje hranice, a preto by nebolo možné, aby sa z nížiny náhodne zodvihla hromada zeme. Nížina sa nemôže náhle zmeniť na pohorie – nebolo by to možné. To je zmysel zákonov a hraníc, o ktorých sme práve hovorili. Čo sa týka púští, nebudeme tu spomínať osobitné funkcie púští alebo iného druhu zemského povrchu či geografickej oblasti, len ich hranice. Pod Božou vládou sa ani hranice púšte neposunú ďalej. Je to preto, lebo Boh tak určil v jej zákone, v jej obmedzeniach. Veľkosť oblasti, jej funkciu, ohraničenie a umiestnenie – to už stanovil Boh. Neprekročí svoje hranice ani sa nikam neposunie a jej plocha sa nebude svojvoľne zväčšovať. Hoci sú všetky vodné toky, ako sú rieky a jazerá, usporiadané a súvislé, nikdy nevybočia zo svojho rozsahu ani zo svojich hraníc. Všetky tečú usporiadane jedným smerom – tým, ktorým majú tiecť. Podľa zákonov Božej vlády teda žiadna rieka ani jazero v dôsledku rotácie zeme alebo prúdenia času svojvoľne nevyschne, nezmení svoj smer ani veľkosť prietoku. To všetko je pod Božou kontrolou. To znamená, že všetky veci, ktoré Boh stvoril uprostred tohto ľudstva, majú svoje dané miesta, priestor a hranice. Keď Boh stvoril všetky veci, vytvorili sa ich hranice, ktoré nemožno svojvoľne upraviť, obnoviť ani zmeniť. Čo to znamená „svojvoľne“? Znamená to, že sa náhodne neposunú, nerozšíria ani nezmenia svoju pôvodnú formu v dôsledku počasia, teploty alebo rotačnej rýchlosti zeme. Pohorie má napríklad určitú výšku, jeho úpätie zaberá určitú plochu, má určitú nadmorskú výšku a určité množstvo vegetácie. To všetko naplánoval a vypočítal Boh a svojvoľne sa to nezmení. Čo sa týka nížin, väčšina ľudí býva v nížinách a ich plochu a hodnotu ich existencie neovplyvnia žiadne zmeny klímy. Svojvoľne sa nezmenia dokonca ani veci nachádzajúce sa na týchto rôznych druhoch zemského povrchu a v geografickom prostredí, ktoré stvoril Boh. Napríklad zloženie púšte, druhy podzemných minerálnych usadenín, množstvo piesku na púšti a jeho farba, hrúbka púšte – nič z toho sa svojvoľne nezmení. Prečo sa svojvoľne nezmenia? Je to vďaka Božej vláde a Jeho riadeniu. Boh v rámci všetkých týchto rôznych druhov zemského povrchu a geografického prostredia, ktoré stvoril, všetko riadi naplánovaným a usporiadaným spôsobom. Všetky tieto geografické prostredia teda existujú a plnia svoje funkcie aj po tisícoch a dokonca aj po desiatkach tisícov rokov od čias, keď ich Boh stvoril. Aj keď v určitých obdobiach dochádza k výbuchom sopiek, zemetraseniam a veľkým zosuvom pôdy, Boh v žiadnom prípade nedovolí, aby niektorý druh zemského povrchu stratil svoju pôvodnú funkciu. Len vďaka tomuto Božiemu riadeniu, Jeho vláde a kontrole nad týmito zákonmi môže toto všetko – všetko, čo ľudstvo vidí a využíva – na zemi prežiť usporiadaným spôsobom. Prečo teda Boh týmto spôsobom riadi všetky tieto rôzne druhy zemského povrchu, ktoré na zemi existujú? Jeho cieľom je, aby živé bytosti, ktoré prežívajú v rôznom geografickom prostredí, mali stabilné prostredie a mohli v ňom ďalej žiť a rozmnožovať sa. Všetky tieto veci – pohyblivé aj nepohyblivé, dýchajúce nozdrami aj tie ostatné – tvoria jedinečné

prostredie na prežitie ľudstva. Len takéto prostredie dokáže živiť generácie ľudí a umožniť ľuďom, aby ich generácie ďalej pokojne prežívali.

Téma, o ktorej som práve hovoril, je dosť rozsiahla, a tak sa možno zdá, že je od vašich životov vzdialená. Verím však, že jej všetci dokážete porozumieť. Chcem tým povedať, že Božie zákony v Jeho nadvláde nad všetkými vecami sú veľmi dôležité – skutočne veľmi dôležité! Aká je podmienka, aby mohli všetky stvorenia rásť podľa týchto zákonov? Je to vďaka Božej vláde. Vďaka Jeho vláde vykonávajú všetky veci v rámci Jeho vlády svoje vlastné funkcie. Napríklad hory dávajú výživu lesom a lesy zasa dávajú výživu a poskytujú ochranu rôznym vtákom a zvieratám, ktoré v nich žijú. Nížiny sú miestom, ktoré bolo pripravené pre ľudí, aby tam mohli pestovať plodiny, a je tiež určené pre rôzne vtáky a zvieratá. Vďaka nim môže väčšina ľudstva pohodlne žiť na rovnej zemi. Súčasťou nížin sú aj pastviny – obrovské plochy pastvín. Pastviny tvoria rastlinnú prikrývku zeme, chránia pôdu a živia dobytok, ovce a kone, ktoré na nich žijú. Aj púšť vykonáva svoju funkciu. Nie je miestom na ľudský život, ale jej úlohou je zabezpečovať, aby bolo vlhké podnebie suchšie. Prúdy riek a jazier prinášajú ľuďom pohodlným spôsobom pitnú vodu. Všade, kde tečú, budú mať ľudia vodu na pitie a nároky všetkých vecí na vodu budú pohodlne uspokojované. To sú hranice, ktoré Boh vytýčil pre rôzne druhy zemského povrchu.

Druhá časť: Boh určuje hranice pre každú formu života

V dôsledku týchto hraníc, ktoré vytýčil Boh, vytvorili rôzne druhy zemského povrchu rôzne prostredia na prežitie a tieto druhy prostredia na prežitie sú vhodné pre rôznorodé druhy vtákov a zvierat a poskytujú im aj priestor na prežitie. Z nich vznikli hranice prostredia na prežitie rôznych živých bytostí. To je druhá časť, o ktorej budeme ďalej hovoriť. Najprv si položme otázku, kde žijú vtáky, zvieratá a hmyz. Žijú v lesoch a hájoch? To je ich domov. Boh teda okrem určenia hraníc rôzneho geografického prostredia vytýčil hranice a určil zákony pre rôzne druhy vtákov a zvierat, rýb, hmyzu a pre všetky rastliny. Pre rozdiely medzi rôznymi geografickými prostrediami majú rozličné druhy vtákov a zvierat, rýb, hmyzu a rastlín rozličné prostredia na prežitie. Vtáky, zvieratá a hmyz žijú medzi rôznymi rastlinami, ryby vo vode a rastliny rastú na zemi. Súčasťou zeme sú rôznorodé oblasti ako pohoria, nížiny a vrchy. Keď majú vtáky a zvieratá svoj vlastný stanovený domov, nebudú sa potulovať, nepôjdu hocikam. Ich domovom sú lesy a pohoria. Ak by jedného dňa došlo k zničeniu ich domova, tento poriadok by sa zmenil na chaos. Aké to bude mať dôsledky, keď sa poriadok zmení na chaos? Kto utrpí ujmu ako prvý? Je to ľudstvo. Videli ste v rámci týchto zákonov a hraníc, ktoré zaviedol Boh, nejaký zvláštny úkaz? Napríklad slonov prechádzať sa po púšti? Videli ste už niečo také? Ak by k tomu naozaj došlo, bol by to veľmi čudný úkaz, pretože slony žijú v lesoch a to je prostredie, ktoré im na prežitie pripravil Boh. Majú svoje vlastné prostredie na prežitie a vlastný stanovený domov, tak prečo by len tak pobehovali? Videl niekto levy alebo tigre, ako sa prechádzajú po pobreží oceánu? Nie, nevidel. Domovom

levov a tigrov sú lesy a pohoria. Videl niekto veľryby alebo žraloky z oceánov plávať púšťou? Nie, nevidel. Veľryby a žraloky majú svoje domovy v oceáne. Nájdu sa v prostredí, v ktorom žije človek, ľudia žijúci s medveďmi? Existujú ľudia, ktorí sú vo svojich domovoch aj mimo nich vždy obklopení pávmi alebo inými vtákmi? Videl niekto orly alebo divé husi hrať sa s opicami? (Nie.) Všetko by to boli zvláštne úkazy. O týchto veciach, ktoré sa vám zdajú zvláštne, hovorím preto, aby ste porozumeli, že všetky veci, ktoré stvoril Boh – bez ohľadu na to, či sú pripútané k jednému miestu alebo dokážu dýchať nozdrami –, majú svoje vlastné zákony prežitia. Boh mal pre tieto živé bytosti pripravené ich domovy a prostredie na prežitie už dávno predtým, než ich stvoril. Tieto živé bytosti mali svoje vlastné stále prostredie na prežitie, vlastnú potravu a stále domovy a mali svoje stále miesta s vhodnými teplotami, ktoré im umožňovali prežiť. Preto sa netúlali kade-tade, neohrozovali prežitie ľudstva ani neovplyvňovali životy ľudí. Takto Boh riadi všetky veci a poskytuje ľudstvu najlepšie prostredie na prežitie. Živé bytosti v rámci všetkých vecí majú vo svojom prostredí na prežitie všetky svoju potravu, ktorá ich drží pri živote. Pre túto potravu sú pripútané k svojmu prirodzenému prostrediu, aby prežili. V takomto prostredí ďalej prežívajú, rozmnožujú sa a napredujú v súlade so zákonmi, ktoré pre ne určil Boh. Vďaka takýmto zákonom a Božiemu predurčeniu žijú všetky veci v harmónii s ľudstvom a ľudstvo existuje spoločne vo vzájomnej závislosti so všetkými vecami.

Tretia časť: Boh udržiava prostredie a ekologickú rovnováhu, aby živil ľudstvo

Boh stvoril všetky veci a určil pre ne hranice, v rámci ktorých živil všetky druhy živých vecí. Zároveň pre ľudstvo pripravil aj rôzne prostriedky prežitia, takže vidíš, že ľudia nemajú len jeden spôsob prežitia alebo jeden druh prostredia na prežitie. Predtým sme sa rozprávali o tom, ako Boh pripravuje pre ľudí rôzne druhy jedla a zdroje vody, čo je nevyhnutné, aby mohol život ľudstva v tele pokračovať. V tomto ľudstve sa však nie všetci ľudia živia obilninami. V dôsledku rozdielov v geografickom prostredí a v druhoch zemského povrchu majú rôzne prostriedky prežitia. Všetky tieto prostriedky prežitia pripravil Boh. Takže nie všetci ľudia sa primárne venujú poľnohospodárstvu. To znamená, že nie všetci ľudia získavajú potravu pestovaním plodín. To je tretia časť, o ktorej budeme hovoriť: hranice vznikli v dôsledku rôznych spôsobov života ľudstva. Aké sú teda ďalšie spôsoby života ľudí? Z hľadiska rôznych zdrojov potravy, aké rôzne druhy ľudí existujú? Existuje niekoľko hlavných druhov.

Prvým spôsobom života je lovenie. Každý vie, čo to je. Čo jedia ľudia, ktorí sa živia lovom? (Divinu.) Jedia vtáky a lesné zvieratá. Divina je moderné slovo. Lovci to nevnímajú ako divinu, ale ako jedlo, svoju každodennú potravu. Ulovia napríklad jeleňa. Keď ho ulovia, je to rovnaké, ako keď poľnohospodár získa potravu z pôdy. Poľnohospodár dostáva potravu z pôdy, a keď ju vidí, je šťastný a má dobrý pocit. Keď má rodina plodiny, ktoré môže zjesť, nebude hladná. Poľnohospodár sa cíti spokojný a

v jeho srdci nie je žiadna úzkosť. Aj lovec sa cíti uvoľnene a spokojne, keď sa pozerá na svoj úlovok, pretože sa už viac nemusí trápiť tým, čo bude jesť. Keď nastane čas na ďalšie jedlo, bude mať čo dať do úst a nebude musieť hladovať. Je to niekto, kto loví, aby prežil. Väčšina tých, čo sa živia lovom, žije v horských lesoch. Nevenujú sa poľnohospodárstvu. V ich okolí nie je ľahké nájsť úrodnú pôdu, preto prežívajú na rôznych živých bytostiach, rôznych druhoch koristi. To je prvý spôsob života, ktorý sa líši od spôsobu života obyčajných ľudí.

Druhým spôsobom života je pastierstvo. Zaoberajú sa ľudia, ktorí sa živia pasením zvierat, aj obrábaním pôdy? (Nie.) Čo teda robia? Ako žijú? (Väčšinou pasú dobytok a ovce, aby prežili, a v zime svoj dobytok porážajú a jedia. Základom ich stravy je hovädzie a baranie mäso a pijú čaj s mliekom. Pastieri majú síce plné ruky práce počas všetkých štyroch ročných období, no ich strava je bohatá. Majú veľa mlieka, mliečnych výrobkov a mäsa.) Ľudia, ktorí sa živia pasením zvierat, jedia hlavne hovädzie a baranie mäso, pijú ovčie a kravské mlieko a pri pasení zvierat jazdia na dobytku a koňoch s vetrom vo vlasoch a slnkom v tvári. Nebojujú so stresom moderného života. Celý deň hľadia na široko sa rozpínajúcu modrú oblohu a trávnaté nížiny. Drvivá väčšina ľudí, ktorí sa živia pastierstvom, žije na pastvinách a tento kočovný spôsob života u nich pretrváva celé generácie. Hoci je život na pastvinách trochu osamelý, je zároveň veľmi šťastný. Nie je to zlý spôsob života!

Tretím spôsobom života je rybárstvo. Malá časť ľudstva žije pri oceáne alebo na malých ostrovoch. Sú obklopení vodou, tvárou v tvár oceánu. Títo ľudia sa živia rybárstvom. Aký zdroj potravy majú ľudia, ktorí sa živia rybárstvom? Ich zdrojom potravy sú všetky druhy rýb, morské plody a ďalšie produkty mora. Ľudia, ktorí sa živia rybárstvom, neobrábajú pôdu, ale trávia každý deň rybolovom. Základom ich potravy sú rôzne druhy rýb a morských plodov. Občas tieto veci predajú za ryžu, múku a každodenné potreby. To je iný spôsob života, taký, ktorý vedú ľudia žijúci v blízkosti vody. Keďže žijú pri vode, spoliehajú sa na ňu ako na zdroj potravy a živia sa rybolovom. Rybolov je pre nich nielen zdrojom potravy, ale aj živobytia.

Ľudstvo okrem obrábania pôdy zväčša vedie vyššie spomínané tri spôsoby života. Drvivá väčšina ľudí však v záujme prežitia obrába pôdu a len zopár skupín ľudí sa živí pasením zvierat, rybolovom a lovom. A čo potrebujú ľudia, ktorí sa živia poľnohospodárstvom? Potrebujú pôdu. Celé generácie žijú vďaka tomu, že sadia plodiny do zeme, a či už pestujú zeleninu, ovocie alebo obilniny, svoju potravu a každodenné potreby získavajú zo zeme.

Z akých základných podmienok vychádzajú tieto rôzne spôsoby života? Nie je úplne nevyhnutné, aby sa v prvom rade zachovalo prostredie, v ktorom môžu prežiť? Keby napríklad tí, čo sa živia lovom, prišli o lesy v horách alebo o vtáky a zvieratá, zdroj ich živobytia by bol fuč. Smerovanie tohto spoločenstva a tohto druhu ľudí by bolo neisté a mohli by dokonca zaniknúť. A čo tí, čo sa živia pastierstvom? Na čo sa spoliehajú? To, od čoho skutočne závisia, nie je ich dobytok, ale prostredie, v ktorom môže tento dobytok

prežiť – pastviny. Keby neexistovali žiadne pastviny, kde by pastieri pásli svoj dobytok? Čo by dobytok a ovce žrali? Bez dobytka by títo kočovníci prišli o živobytie. Kam by sa podeli bez zdroja obživy? Ďalšie prežitie by pre nich bolo veľmi ťažké, nemali by budúcnosť. Keby neboli vodné zdroje a rieky a jazerá by úplne vyschli, existovali by ešte všetci tí, ktorí rybárčia a ich život závisí od vody? Nie. Prežili by títo ľudia, ktorých živobytie závisí od vody a rýb? Keby už nemali potravu, keby už nemali zdroj živobytia, nedokázali by ďalej prežívať. Znamená to, že keby niektoré z etník niekedy narazilo na problém so svojím živobytím alebo prežitím, prestalo by existovať a mohlo by zmiznúť z povrchu zemského a vyhynúť. A keby tí, ktorí obrábajú pôdu, aby prežili, prišli o svoju pôdu, keby nemohli pestovať rôzne rastliny a získavať z nich potravu, ako by to potom dopadlo? Nezahynuli by od hladu? Ak by umierali hladom, nebol by tento druh ľudí vyhladený? To je teda Boží úmysel, pokiaľ ide o zachovanie rôznych druhov životného prostredia. Boh má len jeden úmysel, prečo zachovať rôzne prostredia a ekosystémy a všetky tie živé bytosti v nich – a tým je živiť všetky druhy ľudí, ktorí žijú v rôznom geografickom prostredí.

Keby všetky stvorené veci prišli o svoje vlastné zákony, prestali by existovať. Keby sa stratili zákony všetkých vecí, potom by živé bytosti medzi všetkými vecami nemohli pokračovať. Ľudstvo by zároveň prišlo o svoje prostredie, od ktorého závisí jeho prežitie. Keby toto všetko stratilo, nemohlo by pokračovať ďalej ako predtým, nemohlo by prosperovať a rozmnožovať sa z generácie na generáciu. Dôvod, prečo ľudia prežili až doteraz, je ten, že Boh im poskytol všetky stvorené veci, aby ich živil, aby živil ľudstvo rôznymi spôsobmi. Ľudstvo prežilo do súčasnosti len preto, lebo Boh ho živí rôznymi spôsobmi. Keď majú všetky druhy ľudí na zemi, všetky rasy, stále a priaznivé prostredie na prežitie, v ktorom sú dobre usporiadané prírodné zákony, môžu prežiť vo svojich stanovených oblastiach. Nikto nemôže tieto oblasti alebo hranice medzi nimi prekročiť, pretože je to Boh, kto ich vymedzil. Prečo by Boh takýmto spôsobom vymedzoval hranice? Pre celé ľudstvo je to veľmi dôležité – skutočne veľmi dôležité! Boh vymedzil priestor pre každý druh živej bytosti a stanovil prostriedky prežitia každého druhu živej bytosti. Okrem toho rozdelil rôzne druhy ľudí a rôzne rasy na zemi a určil pre ne priestor. Toto bude téma našej ďalšej diskusie.

Štvrtá časť: Boh určuje hranice medzi rôznymi rasami

Ako štvrté v poradí určil Boh hranice medzi rôznymi rasami. Na zemi sú ľudia s bielou, čiernou, hnedou a žltou farbou pleti. Sú to rôzne typy ľudí. Boh zároveň stanovil priestor na život týchto rôznych typov ľudí a bez toho, aby si to uvedomovali, žijú v primeranom prostredí na prežitie pod Božím riadením. Z tohto priestoru nemôže nikto vystúpiť. Pozrime sa, napríklad, na belochov. V akom geografickom priestore žije väčšina z nich? Väčšina žije v Európe a Amerike. Geografickým priestorom, v ktorom žijú primárne černosi, je Afrika. Ľudia s hnedou farbou pleti žijú hlavne v juhovýchodnej a južnej Ázii, v krajinách ako Thajsko, India, Mjanmarsko, Vietnam a Laos. Ľudia so žltou

farbou pleti žijú prevažne v Ázii, teda v krajinách ako Čína, Japonsko a Južná Kórea. Boh vhodne rozložil všetky tieto rôzne druhy rás, aby boli rozmiestnené v rôznych častiach sveta. Boh v týchto rôznych častiach sveta už dávno pripravil prostredie na prežitie vhodné pre každú ľudskú rasu. V tomto prostredí na prežitie im pripravil pôdu rôznej farby a zloženia. Inými slovami, telá belochov neobsahujú rovnaké zložky ako telá černochov a líšia sa aj od zložiek, ktoré tvoria telá ľudí iných rás. Keď Boh stvoril všetky veci, už predtým pripravil pre danú rasu prostredie na prežitie. Konal tak s úmyslom, aby tento typ ľudí, až sa začnú množiť a ich počet bude narastať, mohol zostať pripútaný v určitom priestore. Skôr než Boh stvoril ľudí, už mal všetko vopred premyslené – Európu a Ameriku vyhradil pre belochov, aby sa mohli rozvíjať a prežiť. Takže keď Boh vytváral zem, mal už plán, cieľ a úmysel, pokiaľ ide o to, koho na daný kus zeme umiestni a koho na ňom bude živiť. Napríklad už dávno predtým naplánoval, aké budú v danej oblasti pohoria, koľko tam bude nížin a vodných zdrojov, aké druhy vtákov a zvierat, aké ryby a rastliny. Keď pripravoval prostredie na prežitie konkrétneho druhu človeka, konkrétnej rasy, musel zvážiť mnoho vecí z najrôznejších hľadísk – geografické prostredie, zloženie pôdy, rôzne druhy vtákov a zvierat, veľkosť rôznych druhov rýb, zložky tvoriace telá rýb, rozdiely v kvalite vody, ako aj všetky rozličné druhy rastlín… Boh to všetko už dávno pripravil. Tento druh prostredia je prostredím na prežitie, ktoré Boh vytvoril a pripravil pre belochov a ktoré im prirodzene patrí. Videli ste, že keď Boh stvoril všetky veci, dôkladne o tom premýšľal a konal podľa plánu? (Áno, videli sme, že Božie úvahy v prospech rôznych druhov ľudí boli starostlivo premyslené. O tom, aké prostredie na prežitie stvoril pre rôzne typy ľudí, aké druhy vtákov, zvierat a rýb, koľko pohorí a koľko nížin pripraví, uvažoval s najväčšou dôkladnosťou a presnosťou.) Vezmime si napríklad belochov. Čo jedia najviac? Potrava belochov sa veľmi líši od potravy, ktorú jedia Ázijčania. Základ stravy belochov tvoria prevažne mäso, vajcia, mlieko a hydina. Obilniny, ako chlieb a ryža, sa vo všeobecnosti považujú za prílohu a dávajú sa na kraj taniera. Dokonca aj keď jedia zeleninový šalát, obvykle si k nemu priložia niekoľko kúskov pečenej roštenky alebo kurčaťa, a aj k jedlám z pšenice si zvyknú pridať syr, vajcia alebo mäso. To znamená, že základ ich stravy netvoria pšeničné jedlá ani ryža. Konzumujú veľké množstvá mäsa a syra. Často pijú studenú vodu, pretože ich potrava je veľmi kalorická. Belosi sú teda výnimočne mohutní. Taký je zdroj ich obživy a prostredie na život, ktoré im pripravil Boh. Vďaka nemu môžu viesť tento spôsob života, ktorý sa líši od životného štýlu ľudí iných rás. Na tomto spôsobe života nie je nič správne ani nesprávne – je prirodzený, predurčený Bohom a vyplýva z Božích príkazov a Jeho opatrení. To, že táto rasa má tento spôsob života a tieto zdroje obživy, vyplýva z ich rasy a z prostredia na prežitie, ktoré pre ňu pripravil Boh. Mohli by sme povedať, že prostredie na prežitie, ktoré Boh pripravil pre belochov, a každodenná potrava, ktorú získavajú z prostredia, sú bohaté a hojné.

Boh pripravil potrebné prostredie na prežitie aj pre ostatné rasy. Zoberme si napríklad černochov – kde žijú černosi? Prevažne v strednej a južnej Afrike. Čo pre nich

Boh pripravil v tomto prostredí na život? Tropické dažďové pralesy, najrôznejšie druhy vtákov a zvierat a tiež púšte a všetky druhy rastlín, ktoré žijú spoločne s ľuďmi. Majú zdroje vody, svoje živobytie a potravu. Boh voči nim nebol zaujatý. Bez ohľadu na to, čo kedy urobili, s prežitím nikdy nemali problém. Aj oni zaberajú určité miesto a určitú oblasť sveta.

Teraz sa porozprávajme o ľuďoch so žltou farbou pleti. Nachádzajú sa prevažne vo východnej časti Zeme. Aké sú rozdiely medzi prostredím a geografickým priestorom Východu a Západu? Na Východe je väčšina pôdy úrodná a bohatá na živiny a nerastné náleziská. To znamená hojnosť nadzemných a podzemných zdrojov surovín. A pre túto skupinu ľudí, pre túto rasu, Boh pripravil zodpovedajúcu pôdu, klímu a rôzne druhy geografického prostredia, ktoré sú pre ňu vhodné. Medzi týmto geografickým prostredím a prostredím na Západe sú veľké rozdiely, no potravu, ktorú ľudia potrebujú, ich živobytie a zdroje na prežitie, tiež pripravil Boh. Je to len iné prostredie na život, než majú belosi na Západe. Jednu vec vám však musím povedať. Pýtate sa, o čo ide? Východná rasa je relatívne početná, a tak Boh do tejto časti zeme pridal prvky, ktoré sú v porovnaní so Západom odlišné. Pridal sem mnoho rôznych krajinných scenérií a všetky druhy surovín, ktoré sa tu vyskytujú vo veľkom množstve. Prírodné zdroje sú tu veľmi hojné. Aj zemský povrch je pestrý a rôznorodý, adekvátny na to, aby uživil obrovský počet ľudí patriacich k východnej rase. Východ sa od Západu líši tým, že na Východe – od juhu po sever a od východu po západ – je klíma lepšia než na Západe. Jasne sa tu dajú rozlíšiť štyri ročné obdobia, teploty sú priaznivé, prírodné zdroje bohaté a aj prírodná scenéria a druhy zemského povrchu sú oveľa lepšie než na Západe. Prečo to Boh urobil? Boh vytvoril veľmi racionálnu rovnováhu medzi belochmi a ľuďmi so žltou farbou pleti. Čo to znamená? To znamená, že všetky aspekty stravovania belochov, veci, ktoré používajú, a veci určené pre ich potešenie, sú oveľa lepšie v porovnaní s tým, čo majú k dispozícii ľudia žltej farby pleti. Boh však nie je zaujatý voči žiadnej rase. Ľuďom so žltou farbou pleti dal krajšie a lepšie prostredie na prežitie. V tom spočíva rovnováha.

Boh vopred ustanovil, ktoré typy ľudí by mali žiť v ktorej časti sveta. Môžu ľudia tieto hranice prekročiť? (Nie, nemôžu.) Aká úžasná vec! Aj keď v rôznych érach alebo vo výnimočných časoch dochádza k vojnám alebo vpádom, tie v žiadnom prípade nemôžu zničiť prostredie na prežitie, ktoré Boh predurčil pre každú rasu. To znamená, že Boh pripútal určitý typ ľudí k určitej časti sveta a ľudia nemôžu tieto hranice prekročiť. Aj keď majú nejakú ambíciu zmeniť alebo rozšíriť svoje územie, bez Božieho povolenia to bude veľmi ťažké dosiahnuť. Bude pre nich veľmi náročné uspieť. Belosi napríklad chceli rozšíriť svoje územie a kolonizovali niektoré iné krajiny. Niektoré krajiny napadli Nemci a Británia kedysi okupovala Indiu. A ako to dopadlo? Skončilo to neúspechom. Čo môžeme vyčítať z ich neúspechu? Že to, čo predurčil Boh, nesmie byť zničené. Je teda jedno, aká veľkolepá bola expanzia Británie, lebo tá sa nakoniec musela aj tak stiahnuť a opustiť zem, ktorá stále patrila Indii. V tejto krajine dodnes žijú Indovia, a nie Briti, pretože Boh by to nedovolil. Niektorí bádatelia histórie alebo politiky predložili vlastné

tézy o britskom zlyhaní. Podľa nich to mohlo byť preto, lebo určité etnikum nemohlo byť podmanené, alebo z nejakého iného ľudského dôvodu… To však nie sú skutočné dôvody. Skutočným dôvodom je Boh, a ten by to nedovolil! Boh umožní etniku žiť na určitom kúsku zeme a usadí ho tam. A keď mu nedovolí sa z tej zeme pohnúť, tak sa nikdy nebude môcť pohnúť. Keď mu Boh pridelí stanovenú oblasť, bude v nej žiť. Ľudstvo sa z týchto stanovených oblastí nemôže vyslobodiť ani vymaniť. To je isté. Je jedno, akí sú dobyvatelia silní alebo akí slabí sú tí, ktorých dobývajú, o úspechu útočníkov nakoniec rozhodne Boh. Boh to už predurčil a nikto to nemôže zmeniť.

Vyššie hovoríme o tom, ako Boh rozmiestnil jednotlivé rasy. Aké dielo vykonal, aby ich rozmiestnil? Najprv pripravil rozsiahle geografické prostredie a ľuďom pridelil rozličné miesta, na ktorých potom prežívala generácia za generáciou. To je nemenné – oblasť vyhradená pre ich prežitie je nemenná. A Boh už dávno stanovil ich životy, čo budú jesť a piť a aké bude ich živobytie. A keď Boh vytváral všetky veci, pre rozličné typy ľudí urobil rôzne prípravy – majú rôzne druhy pôdy, rôznu klímu, rôzne rastliny a rôzne geografické prostredie. Na rôznych miestach dokonca žijú rôzne druhy vtákov a zvierat, rôzne vody majú svoje špeciálne druhy rýb a vodných produktov. Dokonca aj druhy hmyzu určil Boh. Veci, ktoré rastú na americkom kontinente, sú napríklad veľmi veľké, vysoké a mohutné. Korene stromov v horskom lese sú veľmi plytké, stromy však rastú do veľkej výšky. Môžu dokonca dosiahnuť výšku sto alebo viac metrov. Stromy v ázijských lesoch však nie sú také vysoké. Vezmime si napríklad rastliny aloy. V Japonsku sú veľmi úzke a tenké, no v Spojených štátoch dorastajú do veľmi veľkých rozmerov. Je medzi nimi rozdiel. Ide o rovnaký druh rastliny s rovnakým menom, ale na americkom kontinente dorastá do mimoriadne veľkých rozmerov. Ľudia nemusia rozdiely v týchto rozličných aspektoch vidieť ani vnímať, no keď Boh vytváral všetky veci, vymedzil ich a pre rôzne rasy pripravil rôzne geografické prostredie, rôzne druhy zemského povrchu a rôzne živé veci. Je to preto, lebo Boh stvoril rôzne typy ľudí a vie, čo každý z nich potrebuje a aký spôsob života vedie.

Boh vládne nad všetkými a všetko zabezpečuje, je Bohom všetkých vecí

Máte teraz, keď sme sa porozprávali o niektorých z týchto vecí, pocit, že ste sa naučili niečo o hlavnej téme, o ktorej sme práve diskutovali? Máte pocit, že jej začínate rozumieť? Myslím si, že by ste teraz mali mať hrubú predstavu o tom, prečo som sa rozhodol rozprávať o týchto aspektoch v rámci širšej problematiky. Je to tak? Možno by ste mohli povedať niečo o tom, koľko ste z toho pochopili. (O celé ľudstvo bolo postarané podľa zákonov, ktoré Boh určil pre všetky veci. Keď Boh tieto zákony určoval, poskytol rôznym rasám rôzne prostredie, rôzne spôsoby života, rôznu potravu, klímu a teploty. Bolo to preto, aby sa celé ľudstvo mohlo na Zemi usadiť a prežiť. Na základe toho vidím, že Božie plány pre prežitie ľudstva sú veľmi precízne, a vidím aj Jeho múdrosť, dokonalosť a lásku k nám ľuďom.) (Zákony a priestory, ktoré určil Boh, nemôže žiadny človek, udalosť alebo vec zmeniť. Všetko je pod Jeho vládou.) Keď sa na to pozrieme z

hľadiska zákonov, ktoré Boh určil pre rast všetkých vecí, nezabezpečil Boh celé ľudstvo v jeho rôznorodosti a neživí ho? Keby došlo k zničeniu týchto zákonov alebo keby Boh tieto zákony pre ľudstvo nezaviedol, aké by malo ľudstvo vyhliadky? Keby ľudia stratili svoje základné prostredie na prežitie, mali by nejaký zdroj potravy? Je možné, že potravinové zdroje by sa stali problémom. Keby ľudia stratili svoje zdroje potravy – keby si nedokázali zabezpečiť nič na jedenie – koľko dní by vydržali? Možno by nevydržali ani mesiac a ich samotné prežitie by bolo problémom. Takže každá jedna vec, ktorú Boh vykonáva pre prežitie ľudí, pre ich pokračujúcu existenciu, rozmnožovanie a živobytie, je veľmi dôležitá. Každá jedna vec, ktorú Boh koná medzi vecami svojho stvorenia, úzko súvisí s prežitím ľudstva a nemožno ju od neho oddeliť. Keby sa prežitie ľudstva stalo problémom, mohlo by Božie riadenie pokračovať? Existovalo by ešte Božie riadenie? Božie riadenie existuje spolu s prežitím celého ľudstva, ktoré Boh živí, takže bez ohľadu na to, čo Boh pripravuje pre všetky veci svojho stvorenia a čo robí pre ľudí, to všetko je pre Neho potrebné a je to nevyhnutné pre prežitie ľudstva. V prípade odchýlenia od týchto zákonov, ktoré Boh určil pre všetky veci, ich porušenia alebo narušenia by žiadne veci, prostredie na prežitie ľudstva ani jeho každodenné živobytie, ba dokonca ani samotné ľudstvo už nemohli existovať. Z tohto dôvodu by prestalo existovať Božie riadenie spásy ľudstva.

Všetko, o čom sme diskutovali, každá jedna vec, každý prvok je úzko spojený s prežitím každého jedného človeka. Mohli by ste povedať: „To, o čom rozprávaš, je príliš rozsiahle, nie je to niečo, čo môžeme vidieť.“ A niektorí ľudia by možno povedali: „To, o čom rozprávaš, nemá so mnou nič spoločné.“ Nezabúdaj však, že žiješ len ako súčasť všetkých vecí, že si jednou medzi všetkými vecami stvorenia pod Božím riadením. Veci Božieho stvorenia nemožno od Jeho vlády oddeliť a od Jeho vlády sa nemôže oddeliť ani jeden človek. Strata Jeho vlády a zabezpečenia, ktoré poskytuje, by znamenala, že životy ľudí, telesné životy ľudí, by zanikli. Preto je dôležité, že Boh zriaďuje prostredie na prežitie ľudstva. Bez ohľadu na to, ku ktorej rase patríš alebo na akom kúsku zeme žiješ, či je to na Západe alebo na Východe – nemôžeš sa oddeliť od prostredia na prežitie, ktoré Boh zriadil pre ľudstvo, ani od výživy a zásob v prostredí na prežitie, ktoré Boh zriadil pre ľudí. Bez ohľadu na to, čím sa živíš, z čoho žiješ a čím udržiavaš svoj život v tele, nemôžeš sa oddeliť od Božej vlády a Jeho riadenia. Niektorí ľudia hovoria: „Nie som poľnohospodár, neživím sa pestovaním plodín. Pokiaľ ide o to, čo si dám do úst, nespolieham sa na nebo, takže moje prežitie sa neodohráva v prostredí na prežitie, ktoré zriadil Boh. Z toho druhu prostredia som nič nedostal.“ Je to pravda? Vravíš, že sa neživíš pestovaním plodín, ale neješ obilniny? Neješ mäso a vajcia? A neješ zeleninu a ovocie? Nič z toho, čo ješ, žiadna z týchto vecí, ktoré potrebuješ, sa nedá oddeliť od prostredia na prežitie, ktoré Boh zriadil pre ľudstvo. A zdroj všetkého, čo ľudstvo potrebuje, nemožno oddeliť od všetkých Bohom stvorených vecí, ktoré spoločne tvoria tvoje prostredie na prežitie. Voda, ktorú piješ, oblečenie, ktoré nosíš, a všetky veci, ktoré používaš – čo z toho nepochádza z vecí Božieho stvorenia? Niektorí ľudia vravia:

„Niektoré veci nepochádzajú z vecí Božieho stvorenia. Jednou z týchto vecí je napríklad umelá hmota. Je to chemická vec, vec vytvorená človekom.“ Je to pravda? Umelú hmotu naozaj vytvoril človek a je to chemická vec; odkiaľ však pochádzajú jej pôvodné zložky? Pôvodné zložky sa získali z materiálov, ktoré stvoril Boh. Veci, ktoré vidíš a užívaš, každá jedna vec, ktorú používaš, to všetko sa získava z vecí, ktoré stvoril Boh. To znamená, že bez ohľadu na to, ku ktorej rase človek patrí, aké je jeho živobytie alebo v akom druhu prostredia na prežitie žije, nemôže sa oddeliť od toho, čo mu poskytol Boh. Súvisia teda tieto veci, o ktorých sme dnes diskutovali, s našou témou „Boh je zdrojom života všetkých vecí“? Patria veci, o ktorých sme dnes diskutovali, do tejto širšej témy? (Áno.) Možno je niečo z toho, o čom som dnes rozprával, trochu abstraktné a ťažko sa o tom diskutuje. Myslím si však, že teraz už tomu asi rozumiete lepšie.

Množstvo tém nášho duchovného spoločenstva, ktoré sme v poslednom čase preberali, bolo dosť veľké a ich rozsah pomerne široký, preto sa musíte trochu snažiť, aby ste to všetko pochopili. Dôvodom je, že týmito vecami sa doteraz nikto v rámci viery ľudí v Boha nezaoberal. Niektorí ľudia vnímajú tieto veci ako nejakú záhadu a niektorí ako príbeh – ktorý pohľad je správny? Z akého pohľadu to všetko vnímate vy? (Videli sme, ako metodicky Boh usporiadal všetky veci svojho stvorenia, že všetky veci majú zákony a že prostredníctvom týchto slov môžeme viac porozumieť Božím skutkom a Jeho dôkladným opatreniam v prospech spásy ľudstva.) Videli ste počas duchovného spoločenstva, ako ďaleko siaha rozsah Božieho riadenia všetkých vecí? (Dotýka sa celého ľudstva, úplne všetkého.) Je Boh Bohom len jednej rasy? Je Bohom jedného typu ľudí? Je Bohom len malej časti ľudstva? (Nie, nie je.) Keďže to tak nie je, keby bol Boh podľa vašich poznatkov len Bohom malej časti ľudstva alebo keby bol len vaším Bohom, bol by tento pohľad správny? Keďže Boh riadi a ovláda všetky veci, ľudia by mali vidieť Jeho skutky, Jeho múdrosť a Jeho všemohúcnosť, ktoré sa zjavujú v Jeho vláde nad všetkými vecami. To je niečo, čo ľudia musia vedieť. Ak povieš, že Boh riadi všetky veci, ovláda všetky veci a ovláda ľudstvo, no nerozumieš Jeho vláde nad ľudstvom alebo do nej nevidíš, môžeš naozaj uznať, že ovláda všetky veci? Vo svojom srdci si môžeš myslieť: „Môžem, pretože vidím, že Boh ovláda celý môj život.“ Je však Boh naozaj taký malý? Nie, nie je! Vidíš len svoju vlastnú Božiu spásu a Jeho dielo v sebe a len v nich vidíš Jeho vládu. To je príliš malý rozsah a má to škodlivý vplyv na tvoje vyhliadky, pokiaľ ide o pravé poznanie Boha. Obmedzuje to aj tvoje pravé poznanie Božej vlády nad všetkými vecami. Ak svoje poznatky o Bohu obmedzíš len na to, čo ti poskytuje, a na vlastnú Božiu spásu, nikdy nebudeš môcť zistiť, že vládne nad všetkým, nad všetkými vecami a nad celým ľudstvom. Keď si nič z toho nedokážeš uvedomiť, môžeš skutočne uznať, že Boh vládne nad tvojím osudom? Nie, nemôžeš. Vo svojom srdci nikdy nebudeš vedieť pochopiť tento aspekt – nikdy nedospeješ k takej vysokej úrovni porozumenia. Rozumiete tomu, čo hovorím, pravda? Ja vlastne viem, do akej miery dokážete porozumieť týmto témam a obsahu, o ktorom rozprávam, tak prečo o tom stále hovorím? Je to preto, lebo tieto témy sú niečo, čo musí oceniť každý jeden nasledovník Boha,

každý jeden človek, ktorý chce, aby ho Boh zachránil – porozumieť týmto témam je nevyhnutné. Aj keď im v tejto chvíli nerozumieš, jedného dňa, keď tvoj život a tvoje skúsenosti s pravdou dosiahnu istú úroveň, keď nastane určitá zmena v povahe tvojho života a získaš duchovné postavenie určitého stupňa, len vtedy tieto témy, ktoré ti sprostredkúvam v duchovnom spoločenstve, skutočne pomôžu a uspokoja tvoju snahu o poznanie Boha. Takže cieľom týchto slov je položiť základ a pripraviť vás na to, aby ste v budúcnosti porozumeli tomu, že Boh ovláda všetky veci, a aby ste porozumeli Bohu samotnému.

Nech už je pochopenie Boha v srdciach ľudí akokoľvek veľké, také je aj Jeho postavenie v ich srdciach. Nech je stupeň poznania Boha v ich srdciach akokoľvek veľký, rovnako veľký je Boh v ich srdciach. Ak je Boh, ktorého poznáš, prázdny a hmlistý, potom je prázdny a hmlistý aj Boh, v ktorého veríš. Boh, ktorého poznáš, je obmedzený na rozsah tvojho vlastného osobného života a nemá nič spoločné so samotným pravým Bohom. Poznanie praktických činov Boha, reality Boha a Jeho všemohúcnosti, poznanie pravej totožnosti samotného Boha, poznanie toho, čo má a čím je, poznanie činov, ktoré preukázal medzi všetkými vecami svojho stvorenia – tieto veci sú veľmi dôležité pre každého jedného človeka, ktorý sa usiluje o poznanie Boha. Majú priamy vplyv na to, či ľudia môžu vstúpiť do pravdy-reality. Ak svoje porozumenie Bohu obmedzíš len na slová, na svoje malé skúsenosti, na to, čo považuješ za Božiu milosť, alebo na svoje drobné svedectvá o Bohu, potom hovorím, že Boh, v ktorého veríš, v žiadnom prípade nie je samotným pravým Bohom. Ba čo viac, možno tiež povedať, že Boh, v ktorého veríš, je imaginárny, a nie pravý Boh. Je to preto, lebo pravý Boh je Boh, ktorý vládne nad všetkým, kráča medzi všetkým a všetko riadi. Je to Boh, ktorý vo svojich rukách drží osud celého ľudstva a všetkého. Dielo a činy Boha, o ktorom hovorím, sa neobmedzujú len na malú časť ľudí. To znamená, že sa neobmedzujú len na ľudí, ktorí Ho v súčasnosti nasledujú. Jeho skutky sa prejavujú medzi všetkými vecami, v prežití všetkých vecí a v zákonoch zmeny všetkých vecí. Ak medzi všetkými vecami Jeho stvorenia nevidíš ani nerozpoznávaš žiadne Jeho skutky, potom o žiadnom z Jeho skutkov nemôžeš svedčiť. Ak nemôžeš svedčiť o Bohu, ak budeš ďalej rozprávať o malom takzvanom „Bohu“, ktorého poznáš, o tom Bohu, ktorý je obmedzený na tvoje vlastné predstavy a existuje len v úzkych medziach tvojej mysle, ak budeš naďalej hovoriť o takomto Bohu, potom Boh tvoju vieru nikdy nepochváli. Ak o Bohu svedčíš len z hľadiska toho, ako si užívaš Božiu milosť, ako prijímaš Božie disciplinovanie a karhanie a ako si užívaš Jeho požehnania vo svojom svedectve o Ňom, potom vôbec nie si blízko a ani sa len nepribližuješ k uspokojeniu Boha. Ak chceš o Bohu svedčiť spôsobom, ktorý je v súlade s Jeho vôľou, svedčiť o samotnom pravom Bohu, potom musíš z Jeho činov vidieť, čo má a čím je. Na Božej kontrole nad všetkým musíš vidieť Božiu autoritu a pravdu o tom, ako zabezpečuje celé ľudstvo. Ak uznáš len to, že tvoje každodenné živobytie a potreby pochádzajú od Boha, ale nevidíš pravdu o tom, že Boh použil všetky veci svojho stvorenia na zabezpečenie celého ľudstva a že ovládaním všetkých vecí vedie celé

ľudstvo, potom nikdy nebudeš schopný svedčiť o Bohu. S akým úmyslom toto všetko hovorím? Je to preto, aby ste to nebrali na ľahkú váhu a mylne sa nedomnievali, že tieto témy, o ktorých som hovoril, sú irelevantné z hľadiska vášho vlastného osobného vstupu do života, a aby ste tieto témy nebrali len ako nejaký druh poznatkov alebo učenia. Ak budete počúvať, čo hovorím, s takýmto postojom, nezískate nič. Prídete o túto skvelú príležitosť poznať Boha.

Čo chcem rozprávaním o všetkých týchto veciach povedať? Mojím cieľom je dosiahnuť, aby ľudia poznali Boha, aby porozumeli Jeho praktickým činom. Keď porozumieš Bohu a budeš poznať Jeho činy, len potom budeš mať príležitosť alebo možnosť poznať Ho. Ak chceš napríklad porozumieť nejakému človeku, ako to dosiahneš? Budeš sa pozerať na to, ako vyzerá? Budeš sa pozerať na to, čo nosí a ako sa oblieka? Budeš sa pozerať na to, ako kráča? Budeš sa pozerať na rozsah jeho poznatkov? (Nie.) Ako teda môžete niekomu porozumieť? Súdime ho podľa jeho reči a správania, myšlienok a vecí, ktoré o sebe vyjadruje a zjavuje. Takto človeka spoznáte, takto mu porozumiete. Podobne, ak chcete spoznať Boha, porozumieť Jeho praktickej stránke, Jeho pravej stránke, musíte Ho spoznať prostredníctvom Jeho skutkov a každej jednej praktickej veci, ktorú učiní. To je najlepší a zároveň jediný spôsob, ako na to.

Boh vyvažuje vzťahy medzi všetkými vecami, aby ľudstvu poskytol stabilné prostredie na prežitie

Boh zjavuje svoje skutky medzi všetkými vecami a medzi všetkými vecami vládne nad ich zákonmi a kontroluje ich. Práve sme hovorili o tom, ako Boh vládne nad zákonmi všetkých vecí, ako aj o tom, ako pod týmito zákonmi zabezpečuje a živí celé ľudstvo. To je jeden z aspektov. Teraz si však povieme niečo o ďalšom aspekte, predstavujúcom jeden zo spôsobov, ktorý Boh používa, aby mal nad všetkým kontrolu. Hovorím o tom, ako Boh po stvorení všetkých vecí vyvážil vzťahy medzi nimi. Aj to je pre vás dosť rozsiahla téma. Vyváženie vzťahov medzi všetkými vecami – je to niečo, čo môžu ľudia dosiahnuť? Nie, ľudia nie sú schopní takého činu. Ľudia sú schopní len ničiť. Nedokážu vyvážiť vzťahy medzi všetkými vecami. Nedokážu ich riadiť a takáto veľká autorita a moc sú nad chápanie ľudstva. Len samotný Boh má moc spraviť takúto vec. Aký je však Boží úmysel vykonania takejto veci – na čo je to potrebné? Aj to úzko súvisí s prežitím ľudstva. Každá jedna vec, ktorú chce Boh vykonať, je potrebná – neexistuje nič, čo smie alebo nesmie urobiť. Aby mohol zabezpečiť prežitie ľudstva a poskytnúť ľuďom priaznivé prostredie na prežitie, musí urobiť niekoľko nevyhnutných, životne dôležitých vecí.

Z doslovného významu vety „Boh vyvažuje všetky veci“ sa zdá, že ide o veľmi obsiahlu tému. Po prvé, ľudia si na základe toho predstavujú, že vyvažovanie všetkých vecí sa týka aj Božej vlády nad všetkými vecami. Čo znamená slovo vyvažovať? Po prvé, vyjadruje to, že nedovolí, aby niečo stratilo rovnováhu. Je to, ako keby sme použili váhy na váženie vecí. Aby boli váhy v rovnováhe, na každej strane musí byť rovnaká hmotnosť. Boh stvoril mnoho rôznych druhov vecí – veci, ktoré sú natrvalo umiestnené

na svojom mieste; veci, ktoré sa hýbu; veci, ktoré žijú; veci, ktoré dýchajú, i veci, ktoré nedýchajú. Je pre všetky tieto veci ľahké dosiahnuť vzťah vzájomnej závislosti, prepojenia, v ktorom sa navzájom posilňujú a kontrolujú? V rámci toho všetkého určite existujú princípy, ale sú veľmi komplikované, či nie? Pre Boha to nie je nič komplikované, no pre ľudí je to veľmi zložitý predmet skúmania. Slovo rovnováha je veľmi jednoduché. Ak by ho však mali ľudia skúmať a museli by vytvoriť rovnováhu sami, aj keby na tom pracovali všetci možní akademici – biológovia, astronómovia, fyzici, chemici a dokonca aj historici –, aký by bol konečný výsledok tohto skúmania? Jeho výsledok by bol nulový. Je to preto, lebo Božie stvorenie všetkých vecí je príliš neuveriteľné a ľudstvo jeho tajomstvá nikdy neodhalí. Keď Boh stvoril všetky veci, určil medzi nimi princípy, rôzne spôsoby prežitia v záujme vzájomných obmedzení, dopĺňania sa a živobytia. Tieto rôzne metódy sú veľmi spletité a určite nie sú jednoduché ani jednosmerné. Keď ľudia používajú svoju myseľ, získané poznatky a pozorované javy, aby si overili alebo preskúmali princípy, ktoré stoja za Božím riadením všetkých vecí, je nesmierne ťažké odkryť ich a je tiež veľmi ťažké dosiahnuť nejaký výsledok. Pre ľudí je veľmi náročné dospieť k nejakým výsledkom. Je pre nich veľmi ťažké udržať si svoju rovnováhu, keď sa spoliehajú na ľudské myslenie a poznatky pri riadení všetkých vecí Božieho stvorenia. Dôvodom je, že ak ľudia nepoznajú princípy prežitia všetkých vecí, nebudú vedieť, ako chrániť tento typ rovnováhy. Ihneď po zničení rovnováhy by bolo zničené prostredie na prežitie ľudstva a keby sa to stalo, nasledovala by kríza prežitia ľudstva. Prinieslo by to katastrofu. Aká by bola budúcnosť ľudstva, keby žilo uprostred katastrofy? Výsledok by bolo veľmi ťažké odhadnúť a nemožné presne predpovedať.

Ako teda Boh vyvažuje vzťahy medzi všetkými vecami? Po prvé, na svete existujú miesta, ktoré sú po celý rok pokryté ľadom a snehom, zatiaľ čo na iných miestach sú všetky štyri ročné obdobia podobné jari. Zima tam nikdy nezavíta a neuvidíte tam ani kúsok ľadu, ani čo i len jedinú snehovú vločku. Teraz hovoríme o širšej klíme a tento príklad je jedným zo spôsobov, ktorými Boh vyvažuje vzťahy medzi všetkými vecami. Druhý spôsob je tento: V jednom pohorí prekvitá bujná vegetácia, zem pokrývajú koberce všakovakých rastlín a lesné oblasti sú také husté, že keď nimi prechádzate, nevidíte dokonca ani slnko nad svojou hlavou. V inom pohorí zas nerastie ani steblo trávy, sú to len vrstvy neúrodných, neudržiavaných skál. Navonok sú oba typy v podstate obrovskými hromadami hliny navýšenými tak, aby vytvárali hory, akurát jedna je pokrytá hustým lesom, kým na druhej nerastie nič, ani len steblo trávy. To je druhý spôsob, ktorým Boh vyvažuje vzťahy medzi všetkými vecami. Tretí spôsob je tento: Keď sa pozrieme jedným smerom, možno uvidíme nekonečné pastviny, polia vlniacej sa zelene. Pri pohľade druhým smerom možno uvidíme púšť, kam oko dovidí, neúrodnú, bez živej bytosti uprostred piesku syčiaceho vo vetre a bez akéhokoľvek zdroja vody. Štvrtý spôsob je tento: Keď sa pozrieme jedným smerom, vidíme všetko ponorené v mori, v tom obrovskom vodnom telese, zatiaľ čo pri pohľade druhým smerom nám robí problém nájsť čo i len kvapku čerstvej pramenistej vody. Piaty spôsob je tento: Tu v týchto

končinách často mrholí, podnebie je hmlisté a vlhké, zatiaľ čo na inom mieste z oblohy často vykúka prudké slnko a zaprší len zriedka. Šiesty spôsob je tento: Na jednom mieste sa nachádza planina, kde je riedky vzduch a človeku sa ťažko dýcha, zatiaľ čo na inom sú močiare a nížiny, ktoré slúžia ako prirodzené prostredie pre rôzne druhy migrujúcich vtákov. Ide o rôzne druhy podnebia alebo o podnebia či prostredia, ktoré zodpovedajú rôznym druhom geografického prostredia. To znamená, že Boh vyvažuje základné prostredie na prežitie ľudstva v medziach rozsiahleho prostredia – od klímy až po geografické prostredie a od rôznych zložiek pôdy až po počet vodných zdrojov – všetko s cieľom dosiahnuť rovnováhu vo vzduchu, v teplote a vo vlhkosti prostredia, v ktorom ľudia prežívajú. Vďaka týmto kontrastným druhom geografického prostredia majú ľudia stabilný vzduch a teplota a vlhkosť v rôznych ročných obdobiach zostávajú stabilné. Vďaka tomu môžu ľudia aj naďalej žiť v prostredí na prežitie, ako to vždy bolo. Po prvé, rozsiahle prostredie musí byť vyvážené. To sa dosahuje prostredníctvom využívania rôznych geografických polôh a útvarov, ako aj zmien medzi rôznymi klimatickými podmienkami, ktoré im umožňujú vzájomne sa obmedzovať a kontrolovať, aby sa dosiahla rovnováha, ktorú chce Boh a ktorú potrebuje ľudstvo. Hovoríme z pohľadu rozsiahleho životného prostredia.

Teraz budeme hovoriť o jemnejších detailoch, napríklad o vegetácii. Ako sa dosiahne jej rovnováha? Vďaka čomu môže vegetácia prežívať vo vyváženom prostredí na prežitie? Odpoveď znie: riadením dĺžky života, tempa rastu a rozmnožovania rôznych druhov rastlín s cieľom zabezpečiť ich prostredie na prežitie. Zoberme si ako príklad drobné trávy – na jar majú výhonky, v lete kvitnú a na jeseň prinášajú plody. Plod spadne na zem. Na ďalší rok jeho semiačko vyklíči a pokračuje podľa rovnakých zákonov. Tráva má veľmi krátky život. Každé semiačko spadne na zem, vyrastú z neho nové korene a výhonky, kvitne a dáva plody a celý proces je kompletný už po troch ročných obdobiach – jari, lete a jeseni. Aj všetky druhy stromov majú svoju vlastnú dĺžku života a rôzne obdobia pučania a dozrievania. Niektoré stromy odumierajú už po tridsiatich až päťdesiatich rokoch – je to ich priemerná dĺžka života. Ich plody však popadajú na zem, vyrastú, zakorenia sa, vyklíčia, zakvitnú, prinesú plody a žijú ďalších tridsať až päťdesiat rokov. Také je tempo ich obnovy. Starý strom odumrie a mladý vyrastie, preto v lese vždy vidíš rásť stromy. Aj tie však majú svoj normálny cyklus a procesy zrodenia a smrti. Niektoré stromy sa môžu dožiť až tritisíc rokov. Bez ohľadu na to, o aký druh rastliny ide alebo aká je jej priemerná dĺžka života, vo všeobecnosti môžeme povedať, že Boh riadi jej rovnováhu podľa dĺžky jej života, schopnosti rozmnožovať sa, rýchlosti a frekvencie rozmnožovania a množstva mladých rastlín, ktoré vyprodukuje. Rastlinám – od tráv až po stromy – sa tak môže naďalej dariť a môžu rásť vo vyváženom ekologickom prostredí. Keď teda vidíš na zemi les, všetko, čo v ňom rastie, trávy aj stromy, sa nepretržite rozmnožuje a rastie podľa svojich vlastných zákonov. Nie je na to potrebná žiadna ďalšia práca alebo pomoc zo strany ľudstva. Len vďaka takejto rovnováhe sú schopné udržiavať si vlastné prostredie na prežitie. Lesy a pastviny na celom svete môžu na zemi

prežívať len preto, lebo majú vhodné prostredie na prežitie. Ich existencia živí generácie ľudí, ako aj generácie všetkých živých organizmov, ktorých prirodzeným prostredím sú lesy a pastviny – vtáky a zvieratá, hmyz a všetky druhy mikroorganizmov.

Boh tiež riadi rovnováhu medzi všetkými druhmi živočíchov. Ako ju kontroluje? Je to podobné ako pri rastlinách – riadi ich rovnováhu a určuje ich počty podľa ich schopnosti rozmnožovať sa, podľa ich množstva a frekvencie rozmnožovania, ako aj podľa úloh, ktoré zohrávajú v živočíšnej ríši. Levy napríklad žerú zebry. Aký by bol osud zebier, keby počet levov prekročil počet zebier? Vyhynuli by. A ak by zebry mali podstatne menej mláďat než levy, aký by bol ich osud? Tiež by vyhynuli. Počet zebier teda musí byť oveľa väčší než počet levov. Je to preto, lebo zebry neexistujú len samy pre seba, ale existujú aj pre levy. Mohli by sme to otočiť aj takto – každá zebra je časťou z celého radu všetkých zebier, ale zároveň je aj potravou pre levy. Rýchlosť, akou sa rozmnožujú levy, nemôže byť nikdy väčšia než rýchlosť rozmnožovania zebier, aby levov nikdy nebolo viac než zebier. Len takýmto spôsobom možno zabezpečiť zdroj potravy pre levy. A hoci sú levy prirodzenými nepriateľmi zebier, ľudia sú často svedkami toho, ako tieto dva druhy vo voľných chvíľach odpočívajú na rovnakom mieste. Počet zebier sa nikdy nezníži a nikdy nevyhynú len preto, lebo sú korisťou a potravou pre levy. A počet levov sa zas nikdy nezvýši pre ich postavenie „kráľa“. Túto rovnováhu ustanovil Boh už dávno. Znamená to, že Boh určil zákony rovnováhy medzi všetkými živočíchmi, aby mohli dosiahnuť takúto rovnováhu, a je to niečo, čo ľudia často vidia. Sú levy jediným prirodzeným nepriateľom zebier? Nie, krokodíly tiež požierajú zebry. Zdá sa, že zebry sú bezbranným druhom zvieraťa. Nemajú dravosť levov, a keď čelia levovi – tomu hroznému nepriateľovi –, jediné, čo môžu urobiť, je utiecť. Nemajú dokonca ani silu odolávať. Keď nedokážu leva predbehnúť, môžu sa mu len nechať zožrať. V živočíšnej ríši to vídať často. Aké máte pocity a myšlienky, keď vidíte niečo takéto? Ľutujete zebru? Je vám lev odporný? Zebry sú také nádherné! Levy ich však vždy sledujú nenásytnými očami. A naivné zebry neutečú ďaleko. Vidia, ako na ne lev čaká v chladnom tieni pod stromom. Môže kedykoľvek prísť a zožrať ich. Zebry to vo svojich srdciach vedia, no napriek tomu sa z toho kúska zeme nepohnú. Je to podivuhodná vec, ktorá je prejavom Božieho predurčenia a Jeho vlády. Ľutuješ zebru, ale nedokážeš ju zachrániť, a lev ti je odporný, no nevieš ho zničiť. Zebra je potravou, ktorú Boh pripravil pre leva. No bez ohľadu na to, koľko ich levy zožerú, zebry nikdy nevyhynú. Levy majú veľmi málo mláďat a rozmnožujú sa pomaly, takže je jedno, koľko zebier zožerú, ich počet nikdy neprevýši počet zebier. V tom spočíva rovnováha.

Aký má Boh cieľ, keď zachováva takúto rovnováhu? Súvisí to s prostredím na prežitie ľudí, ako aj s prežitím ľudstva. Keby sa zebry alebo podobná korisť leva – jelene alebo iné živočíchy – rozmnožovali príliš pomaly a počet levov by prudko stúpal, akému nebezpečenstvu by čelili ľudia? Keď levy požierajú svoju korisť, je to normálny jav, no keď lev zožerie človeka, je to tragédia. Táto tragédia nie je niečím, čo predurčil Boh, nie je to niečo, čo sa deje pod Jeho vládou, a už vôbec nie niečo, čo privodil ľudstvu. Skôr

je to niečo, čo si ľudia privodzujú sami. Boh to teda vidí tak, že rovnováha medzi všetkými vecami je pre prežitie ľudstva nevyhnutná. Či už sú to rastliny alebo živočíchy, nič nemôže stratiť svoju správnu rovnováhu. Rastliny, živočíchy, pohoria a jazerá – Boh pre ľudstvo pripravil usporiadané ekologické prostredie. Prežitie ľudí je zabezpečené len vtedy, keď majú takéto vyvážené ekologické prostredie. Keby sa stromy alebo trávy nedokázali dobre rozmnožovať alebo by sa rozmnožovali veľmi pomaly, nestratila by pôda vlhkosť? Keby pôda stratila vlhkosť, bola by ešte zdravá? Keby pôda stratila vegetáciu a vlhkosť, veľmi rýchlo by podliehala erózii a na jej mieste by vznikol piesok. Keby sa kvalita pôdy zhoršila, bolo by zničené aj prostredie na prežitie ľudí. Toto zničenie by sprevádzali mnohé katastrofy. Ľudia by bez tejto ekologickej rovnováhy a bez tohto ekologického prostredia často trpeli katastrofami v dôsledku nerovnováhy medzi všetkými vecami. Keď napríklad nerovnováha v prostredí vedie k zničeniu ekologického prostredia žiab, všetky žaby sa zhromaždia na jednom mieste, ich počty prudko stúpajú a ľudia dokonca môžu vidieť, ako prechádzajú ulicami v mestách. Keby prostredie na prežitie ľudí zabrali veľké množstvá žiab, ako by sme to nazvali? Pohroma. Prečo by sme to nazvali pohromou? Tieto malé živočíchy, ktoré sú pre ľudstvo prospešné, sú pre ľudí užitočné vtedy, keď zostanú na mieste, ktoré je pre ne vhodné. Dokážu udržať rovnováhu prostredia na prežitie ľudí. Keď sa z nich však stane pohroma, ovplyvnia usporiadanosť ľudského života. Všetky veci a všetky prvky, ktoré žaby prinášajú na svojich telách, môžu ovplyvniť kvalitu života ľudí. Môžu dokonca spôsobiť poškodenie telesných orgánov človeka – to je jedna z pohrôm. Ďalšou pohromou, ktorú ľudia často zažívali, je premnoženie kobyliek. Nie je to pohroma? Áno, je to naozaj strašná pohroma. Ľudia sú možno šikovní, dokážu vyrobiť lietadlá, delá a atómové bomby, ale aké má ľudstvo riešenie, keď príde invázia kobyliek? Môžu na ne použiť delá? Môžu ich postrieľať guľometmi? Nemôžu. Môžu ich postriekať pesticídmi, aby ich vyhnali? Ani to nie je ľahká úloha. Čo všetko spôsobia tieto drobné kobylky? Požerú plodiny a obilniny. Kdekoľvek sa objavia, úroda je úplne zničená. Počas invázie môžu kobylky v okamihu zožrať všetku potravu, ktorá má poľnohospodárov živiť po celý rok. Pre ľudí neznamená príchod kobyliek len nepríjemnosti – je to pohroma. Vieme teda, že premnoženie kobyliek je pohroma, ale čo myši? Ak neexistujú žiadne dravé vtáky, ktoré by ich zožrali, budú sa veľmi rýchlo rozmnožovať – rýchlejšie, než si viete predstaviť. A môžu mať ľudia dobrý život, keď sa myši nekontrolovane rozšíria? S akou situáciou by boli ľudia konfrontovaní? (S epidémiou.) Myslíte si však, že epidémia by bola jediným následkom? Myši zožerú všetko a dokonca rozhryzú aj drevo. Ak je v dome čo i len jedna myš, bude to nepríjemné pre každého jeho obyvateľa. Niekedy ukradnú olej a zožerú ho, inokedy požerú chlieb alebo obilniny. A veci, ktoré nezožerú, jednoducho rozhryzú a zanechajú po sebe úplnú spúšť. Hryzú oblečenie, obuv, nábytok – skrátka všetko. Niekedy vylezú na kuchynskú linku – môžeme použiť riad, po ktorom liezli myši? Aj keď ho vydezinfikujete, stále vám to nebude príjemné, a tak ho proste vyhodíte. To sú nepríjemnosti, ktoré ľuďom prinášajú myši. Hoci sú to drobné bytosti, ľudia si s nimi

nevedia poradiť a musia znášať ich plienenie. Vážne vyrušenie spôsobí už jeden pár myší, nehovoriac o tom, keď ich je celá kopa. Keby sa premnožili, bola by z toho pohroma a následky by boli nemysliteľné. Pohromu môžu spôsobiť dokonca aj také malé stvorenia ako mravce. Keby k tomu došlo, škody, ktoré by ľudstvu napáchali, by nebolo možné ignorovať. Mravce môžu poškodiť domy natoľko, že sa zrútia. Ich silu nesmieme prehliadať. Nebolo by hrôzostrašné, keby rôzne druhy vtákov spôsobili pohromu? (Áno.) Inak povedané, vždy, keď zvieratá alebo živé bytosti akéhokoľvek druhu stratia svoju rovnováhu, budú rásť, rozmnožovať sa a žiť v neobvyklom, neusporiadanom rozsahu. Pre ľudí by to malo nepredstaviteľné následky. Neovplyvnilo by to len ich prežitie a životy, ale ľudstvu by to spôsobilo pohromu, a to dokonca až takú, že by jeho osudom bolo úplné vyhladenie a vyhynutie.

Keď Boh stvoril všetky veci, použil najrôznejšie metódy a spôsoby, aby ich uviedol do rovnováhy, aby vyvážil životné podmienky hôr a jazier, rastlín a všetkých druhov zvierat, vtákov a hmyzu. Jeho cieľom bolo umožniť všetkým živým bytostiam žiť a rozmnožovať sa podľa zákonov, ktoré zaviedol. Žiadna z vecí stvorenia nemôže z týchto zákonov vybočiť a tieto zákony nemožno porušiť. Len v takomto základnom prostredí môžu ľudia bezpečne prežívať a rozmnožovať sa z generácie na generáciu. Ak niektorá živá bytosť prekročí Bohom stanovené množstvo alebo rozsah, alebo ak prekročí rýchlosť rastu, frekvenciu rozmnožovania alebo počet, ktorý Boh nadiktoval, prostredie na prežitie ľudstva utrpí zničenie rôzneho rozsahu. A zároveň by bolo ohrozené. Ak je jeden druh živých tvorov premnožený, okradne ľudí o potravu, zničí ich vodné zdroje a zruinuje im domáce prostredie. Malo by to okamžitý vplyv na rozmnožovanie ľudstva alebo stav jeho prežitia. Napríklad voda je veľmi dôležitá pre všetky veci. Ak sa objaví priveľa myší, mravcov, kobyliek, žiab alebo akéhokoľvek iného druhu živočíchov, budú piť viac vody. Keď sa množstvo vody, ktoré vypijú, zvýši, pitná voda a vodné zdroje ľudí v rámci pevne stanovených zdrojov pitnej vody a vodných plôch budú obmedzené a ľudia nebudú mať dostatok vody. Ak bude pitná voda zničená či kontaminovaná alebo od nej budú ľudia odrezaní preto, lebo sa zvýšil počet všetkých druhov živočíchov, v takom drsnom prostredí na prežitie bude prežitie ľudstva vážne ohrozené. Ak sa premnoží čo i len jeden alebo niekoľko druhov živých bytostí, vzduch, teplota, vlhkosť a dokonca aj zloženie vzduchu v prostredí na prežitie ľudstva budú otrávené a zničené v rôznom rozsahu. Za takýchto okolností budú prežitie ľudstva a jeho osud tiež ohrozené týmito ekologickými faktormi. Ak sa teda táto rovnováha naruší, vzduch, ktorý ľudia dýchajú, bude zničený; voda, ktorú pijú, bude kontaminovaná a teploty, ktoré potrebujú, sa tiež zmenia a budú v rôznej miere ovplyvnené. Ak sa tak stane, prostredie na prežitie, ktoré neodmysliteľne patrí k ľudstvu, bude vystavené obrovským vplyvom a výzvam. Aký by bol osud a vyhliadky ľudstva podľa takéhoto scenára, v ktorom bolo zničené základné prostredie na prežitie ľudí? Je to veľmi vážny problém! Keďže Boh vie, z akého dôvodu existuje v prospech ľudstva každá vec stvorenia, aká je úloha každej veci, ktorú stvoril, aký vplyv má každá vec na ľudstvo a do akej miery ľudstvu prospieva, keďže v Božom

srdci je plán pre to všetko a Boh riadi každý jeden aspekt všetkých vecí, ktoré stvoril, je to dôvod, prečo je každá jedna vec, ktorú koná, pre ľudstvo taká dôležitá a potrebná. Takže odteraz, kedykoľvek spozoruješ medzi vecami Božieho stvorenia nejaký ekologický jav alebo prírodný zákon pôsobiaci medzi vecami Božieho stvorenia, už viac nebudeš pochybovať o potrebe každej jednej veci, ktorú Boh stvoril. Už viac nebudeš používať slová bez znalosti veci na to, aby si vynášal svojvoľné súdy o Božích opatreniach pre všetky veci a o Jeho rôznych spôsoboch zabezpečovania ľudstva. A nedospeješ ani k svojvoľným záverom o Božích zákonoch pre všetky veci Jeho stvorenia. Nie je to tak?

O čom všetkom sme sa tu práve rozprávali? Zamyslite sa nad tým na chvíľu. Boh má vlastný úmysel, pokiaľ ide o každú jednu vec, ktorú vykoná. Hoci je Jeho úmysel pre ľudí záhadou, vždy je neochvejne a silno spojený s prežitím ľudstva. Je to úplne nevyhnutné. Je to preto, lebo Boh nikdy neurobil nič zbytočné. Princípy, ktoré stoja za každou jednou vecou, ktorú koná, sú preniknuté Jeho plánom a Jeho múdrosťou. Cieľom a úmyslom toho plánu je ochrániť ľudstvo, pomôcť mu odvrátiť pohromu a plienenie inými živými bytosťami a akúkoľvek ujmu, ktorú by ľuďom spôsobila ktorákoľvek vec Božieho stvorenia. Mohli by sme teda povedať, že Božie skutky, ktorých sme boli svedkami v rámci tejto témy, predstavujú ďalší spôsob, ktorým Boh zabezpečuje ľudstvo? Mohli by sme povedať, že Boh prostredníctvom týchto skutkov ľudstvo zasycuje a duchovne vedie? (Áno.) Existuje silný vzťah medzi touto témou a témou nášho duchovného spoločenstva s názvom „Boh je zdrojom života všetkých vecí“? (Áno.) Je medzi nimi veľmi silný vzťah a táto téma je jedným z jeho aspektov. Predtým, ako sme sa rozprávali o týchto témach, ľudia mali len určitú hmlistú predstavu o Bohu, o samotnom Bohu a o Jeho skutkoch – chýbalo im pravé porozumenie. Keď však ľuďom povieme o Jeho skutkoch a veciach, ktoré vykonal, môžu spoznať a pochopiť zásady toho, čo Boh robí, a môžu im porozumieť a priblížiť sa k nim. Hoci Božie srdce je plné rôznych veľmi komplikovaných teórií, zásad a pravidiel vždy, keď niečo robí, napríklad keď vytvára všetky veci a vládne im, nie je možné, aby ste len vďaka tomu, že sa prostredníctvom duchovného spoločenstva dozviete o jednej ich časti, vo svojich srdciach pochopili, že sú to Božie skutky a že sú také skutočné, aké len môžu byť? (Áno.) V čom je potom vaše súčasné porozumenie Bohu odlišné od toho, ako ste Mu rozumeli predtým? Je odlišné vo svojom jadre. Predtým bolo vaše porozumenie príliš prázdne a hmlisté, ale teraz je jeho súčasťou veľa konkrétnych dôkazov, ktoré zodpovedajú Božím skutkom a tomu, čo Boh má a čím je. Preto je pre vás všetko, čo som povedal, vynikajúcim vzdelávacím materiálom v snahe porozumieť Bohu.

9. februára 2014

SÁM BOH, JEDINEČNÝ X
BOH JE ZDROJOM ŽIVOTA VŠETKÝCH VECÍ (IV)

Dnes komunikujeme o špeciálnej téme. Každý jeden veriaci musí poznať, zažiť a pochopiť len dve veci. Aké dve veci to sú? Prvou je vstup jednotlivca do života a druhá súvisí s poznaním Boha. Pokiaľ ide o tému, o ktorej sme komunikovali nedávno – o poznaní Boha –, myslíte si, že sa to dá dosiahnuť? Je čestné povedať, že je to skutočne nad sily väčšiny ľudí. Možno nie ste o Mojich slovách presvedčení, ale prečo to hovorím? Hovorím to, lebo keď ste počúvali, čo som vravel predtým, bez ohľadu na to, ako alebo akými slovami som to povedal, vedeli ste, doslova i teoreticky, o čom tieto slová boli. Všetci ste však mali vážny problém – nerozumeli ste, prečo som také veci hovoril alebo prečo som rozprával o takých témach. To je podstata veci. Takže hoci skutočnosť, že ste tieto veci počuli, trochu pridala k vášmu porozumeniu Bohu a Jeho skutkom a obohatila ho, stále máte pocit, že poznanie Boha sa spája s veľkým úsilím. Znamená to, že po vypočutí Mojich slov väčšina z vás nerozumie, prečo som ich povedal, alebo akú majú súvislosť s poznaním Boha. Dôvod, prečo nedokážete pochopiť ich spojenie s poznaním Boha, spočíva v tom, že vaše životné skúsenosti sú príliš povrchné. Keď poznatky ľudí o Božích slovách a ich skúsenosti s nimi zostanú na veľmi plytkej úrovni, potom budú väčšinou poznať Boha len hmlisto a abstraktne. Všetko to bude všeobecné, učené a teoretické. Teoreticky sa ich poznatky môžu javiť alebo znieť logicky a rozumne, ale poznanie Boha vychádzajúce z úst väčšiny ľudí je v skutočnosti prázdne. A prečo hovorím, že je prázdne? Preto, lebo v skutočnosti jasne nerozumieš správnosti a presnosti toho, čo sám o poznaní Boha hovoríš. Preto platí, že hoci väčšina ľudí počula veľa informácií a tém o poznaní Boha, ich poznanie Boha ešte musí presiahnuť teóriu a učenie, ktoré je hmlisté a abstraktné. Ako teda možno tento problém vyriešiť? Rozmýšľali ste o tom niekedy? Ak niekto nehľadá pravdu, môže vlastniť realitu? Ak niekto nehľadá pravdu, potom je nepochybne bez reality, a preto určite nemá poznatky alebo skúsenosti s Božími slovami. Môžu tí, ktorí nerozumejú Božím slovám, poznať Boha? Určite nie, je to navzájom prepojené. Preto väčšina ľudí hovorí: „Prečo je poznať Boha také ťažké? Keď hovorím o poznaní samého seba, môžem hovoriť celé hodiny, ale keď príde na poznanie Boha, nemám slov. Aj keď o tejto téme viem niečo povedať, moje slová sú silené a znejú nevýrazne. Dokonca keď sa sám počujem, ako ich vyslovujem, znie to trápne.“ Toto je príčina. Ak cítiš, že poznanie Boha je príliš ťažké, že Jeho poznanie si vyžaduje veľa úsilia alebo že nemáš témy, ktoré by si otvoril, a nenapadá ti nič reálne, o čom by si komunikoval a poskytol iným aj sebe, je to dôkaz, že nie si niekto, kto zažil Božie slová. Čo sú Božie slová? Nie sú Jeho slová vyjadrením toho, čo Boh má a čím je? Ak si nezažil Božie slová, môžeš mať nejaké poznatky o tom, čo má a čím je? Určite nie. Všetky tieto veci sú navzájom prepojené. Ak nemáš skúsenosť s Božími slovami, potom nemôžeš pochopiť Božiu vôľu ani nevieš, aká je Jeho povaha, čo má rád, čo nenávidí, aké sú Jeho požiadavky na ľudí a aký má postoj

k tým, čo sú zlí. Všetko toto je pre teba určite nejednoznačné a nezrozumiteľné. Ak veríš v Boha v takejto temnote, sú potom realistické tvoje tvrdenia o tom, že si jedným z tých, čo hľadajú pravdu a nasledujú Boha? Nie sú! Preto pokračujme v našej komunikácii o poznaní Boha.

Všetci dychtíte po tom, aby ste si vypočuli dnešnú tému duchovného spoločenstva, však? Táto téma tiež súvisí s témou „Boh je zdrojom života všetkých vecí“, o ktorej sme nedávno diskutovali. Hovorili sme veľa o tom, ako „je Boh zdrojom života všetkých vecí“, a používali sme rôzne prostriedky a pohľady, aby sme ľudí informovali o tom, ako Boh nad všetkým vládne a podľa akých princípov riadi všetky veci, aby mohli existovať na tejto planéte, ktorú Boh stvoril. Hovorili sme tiež veľa o tom, ako Boh zabezpečuje ľudstvo – akými prostriedkami ho zabezpečuje, aké druhy prostredia na život mu dáva a akými prostriedkami a z ktorých východiskových bodov zabezpečuje pre človeka stabilné prostredie na život. Hoci som nehovoril priamo o vzťahu medzi Božou nadvládou a správou všetkých vecí a Jeho riadením, nepriamo som hovoril o dôvodoch, prečo všetky veci spravuje týmto spôsobom, ako aj o dôvodoch, prečo týmto spôsobom zabezpečuje a živí ľudstvo. Toto všetko súvisí s Jeho riadením. Obsah, o ktorom sme hovorili, bol veľmi široký – od makroprostredia až po oveľa menšie veci, ako sú základné potreby a strava ľudí; od toho, ako Boh vládne nad všetkými vecami a zapríčiňuje, že fungujú správne, až po správne a náležité prostredie na život, ktoré stvoril pre ľudí všetkých rás, a tak ďalej. Celý tento rozsiahly obsah súvisí s tým, ako ľudia žijú v tele – všetko to teda súvisí s vecami materiálneho sveta, ktoré sú viditeľné voľným okom a ľudia ich cítia, ako sú hory, rieky, oceány, nížiny a tak ďalej. Toto sú všetko veci, ktoré sú viditeľné a môžeme sa ich dotknúť. Keď hovorím o vzduchu a teplote, pomocou svojho dychu môžete priamo pocítiť existenciu vzduchu a vaše telo vníma, či je teplota vysoká alebo nízka. Ľudia môžu na vlastné oči vidieť a na vlastné uši počuť stromy, trávu, vtáky a zvieratá v lesoch, veci, čo lietajú vo vzduchu a chodia po zemi, a rôzne drobné živočíchy, ktoré vyliezajú z nôr. Hoci sa všetky tieto veci dotýkajú dosť širokého rozsahu, spomedzi všetkých vecí, ktoré Boh stvoril, predstavujú len materiálny svet. Materiálne veci sú také, ktoré ľudia vidia a cítia, čo znamená, že keď sa ich dotkneš, vnímaš ich, a keď ich tvoje oči vidia, tvoj mozog ti ponúkne obraz. Sú to skutočné a konkrétne veci, nie sú pre teba abstraktné, majú tvar. Môžu byť hranaté alebo okrúhle, alebo vysoké či nízke, a z každého objektu máš iný dojem. Všetky tieto veci predstavujú materiálnu stránku stvorenia. Čo teda Boh považuje za „všetky veci“ v slovnom spojení „Božia vláda nad všetkými vecami“? Nezahŕňajú len veci, ktoré ľudia môžu vidieť a ktorých sa môžu dotknúť. Okrem toho zahŕňajú všetko, čo je neviditeľné a nehmatateľné. Toto je jeden z pravých významov Božej vlády nad všetkými vecami. Hoci ľudia takéto veci nevidia a nemôžu ich ohmatať, pre Boha – ak ich môže pozorovať svojimi očami a patria do rozsahu Jeho zvrchovanosti – v skutočnosti existujú. Napriek tomu, že sú abstraktné a nepredstaviteľné a pre ľudí navyše neviditeľné a nehmatateľné, pre Boha v skutočnosti a naozaj existujú. Toto je ďalší svet medzi všetkými vecami, nad ktorými

Boh vládne, a je to ďalšia časť sféry všetkých vecí, nad ktorými vládne. To je dnešná téma duchovného spoločenstva – ako Boh vládne duchovnému svetu a spravuje ho. Keďže táto téma sa týka toho, ako Boh ovláda a riadi všetky veci, súvisí so svetom mimo materiálneho sveta – s duchovným svetom – a je teda absolútne nevyhnutné, aby sme tomu porozumeli. Len po komunikácii o tomto obsahu a jeho pochopení môžu ľudia naozaj porozumieť skutočnému významu slov „Boh je zdrojom života všetkých vecí“. To je dôvod, prečo budeme o tejto téme diskutovať. Účelom je dokončiť tému „Boh vládne nad všetkými vecami a Boh riadi všetky veci“. Keď budete o tejto téme počuť, možno sa vám bude zdať čudná alebo nepochopiteľná. Je však jedno, čo budete cítiť, lebo keďže duchovný svet je jednou časťou všetkých vecí, ktorým Boh vládne, musíte tejto téme do istej miery porozumieť. Keď jej porozumiete, budete viac oceňovať slovné spojenie „Boh je zdrojom života všetkých vecí“, budete mu lepšie rozumieť a mať o ňom viac poznatkov.

Ako Boh riadi a spravuje duchovný svet

Keď ľudia nerozumejú istým veciam alebo javom v materiálnom svete, môžu si vyhľadať príslušné informácie alebo použiť rôzne kanály, aby si zistili pôvod a pozadie týchto vecí. No pokiaľ ide o druhý svet, o ktorom sa dnes rozprávame – o duchovný svet, ktorý existuje mimo materiálneho sveta –, ľudia nemajú vôbec žiadne prostriedky alebo kanály, vďaka ktorým by sa o ňom niečo dozvedeli. Prečo to hovorím? Hovorím to, lebo vo svete ľudstva nemožno nič z materiálneho sveta oddeliť od fyzickej existencie človeka, a preto, lebo ľudia cítia, že nič z materiálneho sveta sa nedá oddeliť od ich fyzického žitia a fyzických životov – väčšina ľudí pozná alebo vidí len materiálne veci, ktoré má pred očami. Pokiaľ však ide o duchovný svet – ktorý tvorí všetko, čo pochádza z toho druhého sveta –, bolo by spravodlivé povedať, že väčšina ľudí v tento svet neverí. Keďže ľudia ho nevidia a myslia si, že mu netreba porozumieť alebo o ňom čokoľvek vedieť, ani nehovoriac o tom, že duchovný svet je úplne iný než materiálny a z pohľadu Boha je otvorený – hoci pre ľudí je tajný a uzavretý –, ľuďom robí veľké ťažkosti nájsť si cestu k porozumeniu rôznym stránkam tohto sveta. Rôzne stránky duchovného sveta, o ktorých budem hovoriť, sa týkajú len Božej správy a zvrchovanosti. Nezjavujem žiadne záhady ani vám nehovorím tajomstvá, ktoré sa chcete dozvedieť. Pretože toto sa týka Božej zvrchovanosti a správy a zabezpečenia z Jeho strany, budem hovoriť len o tej časti, ktorú potrebujete poznať.

Dovoľte Mi, aby som vám najprv položil otázku: Čo je podľa vás duchovný svet? Všeobecne povedané, je to svet mimo materiálneho sveta. Svet, ktorý je pre ľudí neviditeľný a nehmatateľný. Akým druhom sveta by však podľa vašej predstavivosti mal byť duchovný svet? Keďže ho nemôžete vidieť, možno o ňom nedokážete uvažovať. No keď si vypočujete nejaké legendy, stále o ňom rozmýšľate a nemôžete prestať. Prečo to hovorím? Mnohým ľuďom sa v mladosti stáva istá vec – keď im niekto povie nejaký strašidelný príbeh o duchoch alebo dušiach, sú na smrť vydesení. Prečo presne sú vystrašení? Preto, lebo si tieto veci predstavujú. Aj keď ich nevidia, cítia, že sú všade v

izbách, v nejakom skrytom alebo tmavom kúte, a boja sa tak, že sa neodvážia ísť spať. Hlavne v noci sa príliš boja a nechcú byť vo svojich izbách sami alebo sa neodvážia vyjsť sami na dvor. To je duchovný svet vašej predstavivosti a je to svet, ktorý ľudia považujú za desivý. Skutočnosť je taká, že každý si ho do určitej miery predstavuje a každý ho trochu cíti.

Na začiatku sa poďme porozprávať o duchovnom svete. Čo to je? Dovoľte, aby som vám to stručne a jednoducho vysvetlil – duchovný svet je dôležité miesto, ktoré je iné než materiálny svet. Prečo hovorím, že je dôležité? Budeme o tom podrobne hovoriť. Existencia duchovného sveta je nerozlučne spätá s materiálnym svetom ľudstva. Zohráva hlavnú rolu v cykle ľudského života a smrti v Božej nadvláde nad všetkými vecami. Toto je jeho rola a je to jeden z dôvodov, prečo je jeho existencia dôležitá. Keďže je to miesto, ktoré našimi piatimi zmyslami nevnímame, nikto nevie presne usúdiť, či duchovný svet existuje, alebo nie. Jeho rôzna dynamika úzko súvisí s ľudskou existenciou, v dôsledku čoho má duchovný svet zároveň obrovský vplyv na chod života ľudstva. Je súčasťou toho Božia zvrchovanosť? Áno, je. Keď to hovorím, rozumiete, prečo o tejto téme rozprávam – je to preto, lebo sa to týka Božej zvrchovanosti, ako aj Jeho správy. V takomto svete – vo svete, ktorý ľudia nevidia – je každé jeho nebeské nariadenie, ustanovenie a administratívny systém vysoko nad zákonmi a systémami ktoréhokoľvek národa z materiálneho sveta a žiadna živá bytosť žijúca v tomto svete by sa neodvážila mu odporovať alebo ho porušiť. Súvisí to s Božou zvrchovanosťou a správou? V duchovnom svete sú jasné správne ustanovenia, nariadenia a jasné zákony. Jeho účastníci na rôznych úrovniach a v rôznych oblastiach prísne dodržiavajú svoje pravidlá a ustanovenia, pretože vedia, aké sú dôsledky porušenia nebeského nariadenia. Jasne si uvedomujú, ako Boh trestá zlo a odmeňuje dobro a ako spravuje všetky veci a vládne im. Okrem toho jasne vidia, ako vykonáva svoje nebeské nariadenia a zákony. Líšia sa od materiálneho sveta, ktorý obýva ľudstvo? Skutočne je medzi nimi obrovský rozdiel. Duchovný svet je svet, ktorý je úplne iný ako materiálny svet. Keďže v ňom existujú nebeské nariadenia a zákony, dotýka sa to Božej zvrchovanosti, správy a navyše aj Jeho povahy, ako aj toho, čo má a čím je. Nemáte po vypočutí týchto slov pocit, že je veľmi potrebné, aby som o tejto téme hovoril? Nechcete spoznať tajomstvá, ktoré sa s týmto svetom spájajú? (Áno, chceme.) Takáto je koncepcia duchovného sveta. Hoci existuje spoločne s materiálnym svetom a je súbežne pod Božou správou a zvrchovanosťou, Božia správa a zvrchovanosť vo vzťahu k tomuto svetu sú oveľa prísnejšie než vo vzťahu k materiálnemu svetu. Čo sa týka podrobností, mali by sme začať tým, ako je duchovný svet zodpovedný za fungovanie cyklu života a smrti ľudstva, pretože toto je hlavná časť práce, ktorú vykonávajú bytosti duchovného sveta.

V rámci ľudstva rozdeľujem všetkých ľudí na tri druhy. Prvým sú neveriaci, čo sú ľudia bez náboženskej viery. Nazývajú sa neveriaci. Drvivá väčšina neveriacich verí len v peniaze. Sleduje len svoje vlastné záujmy, je materialistická a verí len v materiálny svet – neverí v cyklus života a smrti ani v nič z toho, čo sa hovorí o božstvách a duchoch.

Týchto ľudí zaraďujem do kategórie neveriacich – to je prvý druh. Druhý druh zahŕňa rôznych ľudí viery okrem neveriacich. V rámci ľudstva rozdeľujem týchto ľudí viery do niekoľkých veľkých skupín. Prvými sú židia, druhými katolíci, tretími kresťania, štvrtými moslimovia a piatymi budhisti – je ich päť druhov. To sú rôzne typy ľudí viery. Tretí druh zahŕňa tých, čo veria v Boha, a do neho patríte vy. Týmito veriacimi sú ľudia, ktorí dnes nasledujú Boha. Títo ľudia sa rozdeľujú na dva typy – na Boží vyvolený národ a na vykonávateľov služby. Tieto hlavné typy boli jasne oddelené. Takže teraz vo svojich mysliach dokážete jasne rozlíšiť jednotlivé typy ľudí a ich zaradenie, všaǩe? Prvý druh tvoria neveriaci. Povedal som, o koho ide. Počítajú sa za neveriacich tí, čo veria v starého muža na nebesiach? Mnohí neveriaci veria len v starého muža na nebesiach. Veria, že táto entita ovláda vietor, dážď, hrom a tak ďalej a spoliehajú sa na ňu, pokiaľ ide o výsadbu plodín a zber úrody – no keď sa spomenie viera v Boha, nie sú ochotní v Neho veriť. Môžeme povedať, že majú vieru? Takíto ľudia sa zaraďujú medzi neveriacich. Rozumiete tomu, pravda? Nezamieňajte si tieto kategórie. Druhým typom sú ľudia viery a tretím typom tí, ktorí v súčasnosti nasledujú Boha. Prečo som všetkých ľudí rozdelil na tieto druhy? (Pretože rôzne druhy ľudí majú rôzne konce a konečné osudy.) To je jedna stránka veci. Keď sa tieto rôzne rasy a druhy ľudí vrátia do duchovného sveta, každý z nich pôjde inam a budú sa na nich vzťahovať rôzne zákony cyklu života a smrti. Takže preto som ľudí rozdelil na tieto hlavné druhy.

a) Cyklus života a smrti neveriacich

Začnime cyklom života a smrti neveriacich. Človeka po smrti vezme preč strážca z duchovného sveta. Čo presne z človeka vezme? Nie jeho telo, ale jeho dušu. Keď mu vezme dušu, človek prichádza na miesto, ktoré je úradom duchovného sveta prijímajúcim duše ľudí, ktorí práve zomreli. To je prvé miesto, kam sa každý po smrti dostane a duši je toto miesto neznáme. Keď sa človek dostane na toto miesto, úradník vykoná prvé kontroly, overí si jeho meno, adresu, vek a všetko, čo zažil. Všetko, čo za života robil, sa zaznamená do knihy a overí z hľadiska presnosti. Keď je všetko skontrolované, na základe správania a skutkov človeka počas jeho života sa prijme rozhodnutie o tom, či bude potrestaný alebo bude prevtelený ako človek, čo je prvá etapa. Je táto prvá etapa desivá? Nie je príliš desivá, pretože sa stalo len toľko, že človek prišiel na neznáme tmavé miesto.

Ak sa táto osoba dopustila počas svojho života mnohých zlých vecí a spáchala mnoho nemorálnych skutkov, v druhej fáze sa dostane na miesto trestu, kde sa ňou budú zaoberať. Bude to miesto používané výslovne na trestanie ľudí. Podrobnosti spôsobu potrestania závisia od spáchaných hriechov, ako aj od toho, koľko nemorálnych vecí človek pred smrťou urobil – to je prvá situácia, ktorá nastane v tejto druhej etape. Pre zlé veci, ktoré urobili, a zlo, ktorého sa pred smrťou dopustili, budú niektorí ľudia po treste a prevtelení – keď sa opäť narodia do materiálneho sveta – ďalej ľuďmi, zatiaľ čo z iných sa stanú zvieratá. Tým chcem povedať, že keď sa človek vráti do duchovného

sveta, bude potrestaný za zlo, ktorého sa dopustil. Navyše, pre nemorálne veci, ktoré urobil, sa po svojom nasledujúcom prevtelení zrejme nevráti ako človek, ale ako zviera. Táto škála zvierat, ktorými by sa mohol stať, zahŕňa kravy, kone, prasatá a psy. Niektorí ľudia sa môžu znova narodiť ako vtáky alebo kačky či husi… Keď budú prevtelení do zvierat a znova zomrú, vrátia sa do duchovného sveta. Tam, rovnako ako predtým, duchovný svet na základe ich správania pred smrťou rozhodne, či budú prevtelení ako ľudia. Väčšina ľudí pácha priveľa zla a ich hriechy sú príliš ťažké, takže sa musia do zvierat prevteliť sedem až dvanásťkrát. Sedem až dvanásťkrát – nie je to strašné? (Je to strašné.) Čo vás desí? Z človeka sa stane zviera – to je desivé. A čo je pre človeka najbolestivejšie na tom, že sa stane zvieraťom? Byť bez reči, mať len jednoduché myšlienky, byť schopný robiť len veci, ktoré robia zvieratá, a jesť zvieraciu potravu, mať jednoduché myslenie a reč tela zvieraťa, nemôcť kráčať vzpriamene, nebyť schopný komunikovať s ľuďmi a skutočnosť, že nič zo správania alebo činností ľudí nemá k zvieratám žiadny vzťah. To okrem iného znamená, že byť zvieraťom z vás robí tú najnižšiu zo všetkých živých bytostí a spája sa s tým oveľa viac utrpenia než s tým, keď sme ľuďmi. To je jedna stránka toho, ako duchovný svet trestá tých, ktorí napáchali priveľa zla a dopustili sa veľkých hriechov. Pokiaľ ide o vážnosť ich trestu, rozhoduje sa o nej v závislosti od toho, akým druhom zvieraťa sa stanú. Je napríklad lepšie byť prasaťom než psom? Žije prasa lepšie, alebo horšie ako pes? Horšie, pravda? Keď sa z ľudí stanú kravy alebo kone, budú žiť lepšie, alebo horšie, než by žili ako prasatá? (Lepšie.) Bude človeku príjemnejšie, keď sa znova narodí ako mačka? Tiež by bol zvieraťom a byť mačkou by bolo oveľa ľahšie než byť kravou alebo koňom, pretože mačky väčšinu času leňošia v driemotách. Stať sa kravou či koňom je prácnejšie. Preto ak je človek prevtelený ako krava alebo kôň, musí tvrdo pracovať – čo je podobné tvrdému trestu. Stať sa psom by bolo o niečo lepšie než stať sa kravou alebo koňom, pretože pes má bližší vzťah so svojím pánom. Niektoré psy, ktoré sú niekoľko rokov domácimi miláčikmi, dokážu porozumieť mnohému z toho, čo hovoria ich páni. Pes sa niekedy dokáže prispôsobiť nálade a požiadavkám svojho pána a pán so psom zaobchádza lepšie, pes dostane lepšie žrádlo a pitie, a keď ho niečo bolí, pán sa o neho stará viac. Nemá pes šťastný život? Byť psom je teda lepšie než byť kravou alebo koňom. Závažnosť trestu človeka takto určuje, koľkokrát bude prevtelený ako zviera a tiež do akého druhu zvieraťa sa prevtelí.

Keďže niektorí ľudia sa počas života dopustili mnohých hriechov, ich trestom je to, že sú do zvierat prevtelení na sedem až dvanásť životov. Keď boli potrestaní dostatočne veľakrát, po návrate do duchovného sveta sa dostanú niekde inde – na miesto, na ktorom boli jednotlivé duše už potrestané a patria k typu, ktorý sa pripravuje na prevtelenie do ľudského tela. Na tomto mieste je každá duša zaradená do kategórie podľa typu na základe toho, do akej rodiny sa narodí, akú rolu bude po prevtelení zohrávať a tak ďalej. Niektorí ľudia sa po príchode na tento svet stanú napríklad spevákmi, a tak sú umiestnení medzi spevákov. Niektorí budú po príchode na tento svet

podnikateľmi, takže sú umiestnení medzi podnikateľov a ak bude z niekoho, kto sa stane človekom, vedecký výskumník, bude umiestnený medzi vedeckých výskumníkov. Po zaradení do kategórie je každý vyslaný podľa rôzneho času a stanoveného dátumu, rovnako ako dnes ľudia posielajú e-mailové správy. Týmto sa dokončí jeden cyklus života a smrti. Tento proces trvá odo dňa, keď človek príde do duchovného sveta, až do skončenia trestu alebo do prevtelenia do ľudského tela po mnohokrát opakovanom prevtelení za zviera.

Pokiaľ ide o tých, čo sú len potrestaní a nie sú prevtelení do zvierat, budú rýchlo poslaní do materiálneho sveta, aby sa prevtelili do ľudského tela? Alebo ako dlho potrvá, kým sa dostanú medzi ľudí? Ako často sa to môže stať? Má to časové obmedzenia. Všetko, čo sa deje v duchovnom svete, podlieha časovým obmedzeniam a pravidlám, ktorým porozumiete, keď vám ich vysvetlím pomocou čísiel. V prípade tých, ktorí sú prevtelení v krátkom čase, bude prevtelenie do ľudského tela pripravené už v čase ich smrti. Najkratší čas, za ktorý sa to môže udiať, sú tri dni. U niektorých ľudí to trvá tri mesiace, u iných tri roky, u ďalších tridsať rokov a u ďalších tristo rokov a tak ďalej. Čo teda možno povedať o týchto časových pravidlách a aké sú ich špecifiká? Sú založené na tom, čo od duše potrebuje materiálny svet – svet človeka –, a na role, ktorú má táto duša v tomto svete zohrávať. Keď sú ľudia prevtelení za obyčajných ľudí, väčšina z nich sa prevtelí veľmi rýchlo, pretože svet človeka naliehavo potrebuje takýchto obyčajných ľudí. O tri dni neskôr sú teda opäť vyslaní do rodiny, ktorá je úplne iná než tá, v ktorej boli pred svojou smrťou. Niektorí však na tomto svete zohrávajú špeciálnu rolu. Špeciálna znamená, že vo svete človeka po týchto ľuďoch nie je veľký dopyt. Nie je potrebné, aby takúto rolu zohrávalo veľa ľudí, čiže to môže trvať tristo rokov. Inými slovami, táto duša príde len raz za tristo rokov alebo dokonca len raz za tritisíc rokov. Prečo je to tak? Je to preto, lebo takáto rola vo svete človeka nie je potrebná buď tristo, alebo tritisíc rokov, takže zostávajú niekde v duchovnom svete. Vezmite si napríklad Konfucia – mal výrazný vplyv na tradičnú čínsku kultúru a jeho príchod hlboko ovplyvnil kultúru, poznatky, tradíciu a ideológiu ľudí tej doby. Takýto človek však nie je potrebný v každej ére, preto musel zostať v duchovnom svete a čakať tam tristo alebo tritisíc rokov a až potom bol prevtelený. Pretože svet človeka niekoho takého nepotreboval, musel nečinne čakať, lebo rolí, ako je tá jeho, bolo len veľmi málo a nebolo pre neho veľa práce. Z tohto dôvodu ho museli väčšinu času nečinne držať niekde v duchovnom svete, aby ho vyslali, keď ho svet človeka bude potrebovať. Také sú časové pravidlá duchovnej oblasti, čo sa týka frekvencie, s akou je väčšina ľudí prevteľovaná. Či už sú ľudia obyčajní alebo špeciálni, duchovný svet má primerané pravidlá a správne praktiky, ktoré sa používajú pri ich prevteľovaní, a tieto pravidlá a praktiky zosiela Boh. Nerozhoduje o nich ani ich neovláda žiadny strážca, ani nepochádzajú z duchovného sveta. Teraz už tomu rozumiete, pravda?

V prípade ktorejkoľvek duše sú jej prevtelenie, rola v tomto živote, rodina, do ktorej sa narodí, a charakter života úzko spojené s jej predchádzajúcim životom. Do sveta

človeka prichádzajú všetky druhy ľudí a roly, ktoré zohrávajú, sú rôzne, rovnako ako úlohy, ktoré vykonávajú. A aké sú to úlohy? Niektorí ľudia prišli splatiť dlhy – ak vo svojich predchádzajúcich životoch iným dlhovali priveľa peňazí, prišli ich splatiť v tomto živote. Niektorí ľudia zas prišli vymáhať dlhy – vo svojich predchádzajúcich životoch boli podvedení a prišli o príliš veľa vecí a priveľa peňazí. Keď prídu do duchovného sveta, dá im spravodlivosť a dovolí im vymôcť svoje dlhy v tomto živote. Niektorí ľudia sa prišli poďakovať – počas predchádzajúceho života, teda v predchádzajúcom prevtelení, k nim bol niekto láskavý a keďže dostali skvelú príležitosť byť v tomto živote prevtelení, narodia sa znova, aby sa za to mohli poďakovať. Iní sa zas v tomto živote opäť narodili, aby si vyžiadali životy. A koho životy žiadajú? Ľudí, ktorí ich v ich predchádzajúcich životoch zabili. Aby sme to zhrnuli, terajší život každého človeka je silne spojený s jeho predchádzajúcimi životmi. Toto spojenie je nerozdeliteľné. Tým chcem povedať, že súčasný život každého človeka je veľmi výrazne ovplyvnený jeho predchádzajúcim životom. Povedzme napríklad, že Zhang pred svojou smrťou obral Liho o veľa peňazí. Je teda Zhang Liovi niečo dlžný? Áno. Je teda prirodzené, že Li by mal tento dlh od Zhanga vymôcť? Keď zomrú, zostane medzi nimi dlh, ktorý sa musí vyrovnať. Keď sa prevtelia a Zhang sa stane človekom, ako od neho Li vymôže svoj dlh? Jedným zo spôsobov je narodiť sa znova ako Zhangov syn. Zhang zarába veľa peňazí, ktoré potom Li premrhá. Je jedno, koľko peňazí Zhang zarobí, jeho syn Li ich premrhá. Je jedno, koľko Zhang zarobí, nikdy to nie je dosť. Jeho syn zatiaľ z nejakého dôvodu vždy peniaze svojho otca rôznymi spôsobmi minie. Pre Zhanga je to záhadou. Čuduje sa: „Prečo mi ten môj syn vždy prináša nešťastie? Prečo sa synovia iných ľudí správajú tak dobre? Prečo môj vlastný syn nemá žiadne ambície, prečo je taký neužitočný a neschopný zarobiť peniaze a prečo ho vždy musím podporovať? Keďže ho musím podporovať, budem – ale prečo vždy potrebuje viac peňazí bez ohľadu na to, koľko mu ich dám? Prečo nedokáže vykonávať poctivú prácu a namiesto toho robí všetko možné, napríklad sa povaľuje, je, pije, oddáva sa smilstvu a stávkuje? Čo sa to s ním do čerta deje?“ Zhang potom chvíľu rozmýšľa: „Možno mu dlhujem niečo z predchádzajúceho života. No dobre, splatím to! Toto sa neskončí, kým to všetko nesplatím!“ Mohol by prísť deň, keď Li svoj dlh naozaj dostane späť, a keď bude mať štyridsať alebo päťdesiat rokov, možno zrazu príde k rozumu a uvedomí si: „V celej prvej polovici svojho života som nespravil ani jednu dobrú vec! Premrhal som všetky peniaze, ktoré môj otec zarobil, tak by som mal začať byť dobrým človekom! Zocelím sa, budem čestným človekom, ktorý žije poriadne, a otcovi už viac nespôsobím žiaľ!“ Prečo si to myslí? Prečo sa zrazu zmení k lepšiemu? Je na to dôvod? Aký je to dôvod? (Je to preto, lebo Li už získal svoj dlh späť a Zhang svoj dlh splatil.) Má to príčinu a dôsledok. Príbeh sa začal veľmi dávno, pred ich terajšími životmi, a tento príbeh z minulých životov sa dostal do súčasnosti a ani jeden z nich nemôže viniť toho druhého. Je jedno, čo Zhang svojho syna učil. Ten nikdy nepočúval ani poctivo nepracoval. No jedného dňa bol dlh splatený a syna už nemusel nič učiť – prirodzene tomu porozumel. Toto je jednoduchý príklad. Je veľa

takýchto príkladov? (Áno, je.) Čo to ľuďom hovorí? (Že by mali byť dobrí a nepáchať zlo.) Že by nemali činiť zlo a že zlo bude potrestané! Väčšina neveriacich pácha veľa zla a ich zlé skutky sú potrestané, správne? Je však takýto trest svojvoľný? Každý čin má svoje pozadie a každý trest má svoj dôvod. Myslíš si, že sa ti nič nestane, keď si niekoho oklamal o peniaze? Myslíš si, že keď si tie peniaze získal podvodom, nebudeš čeliť dôsledkom? Také niečo by bolo nemožné. Bude to mať dôsledky! Všetci ľudia bez ohľadu na to, kým sú alebo či veria, že Boh existuje, musia prevziať zodpovednosť za svoje správanie a niesť dôsledky svojho konania. Čo sa týka tohto jednoduchého príkladu – že Zhang bol potrestaný a Li získal svoj dlh späť –, nie je to spravodlivé? Keď ľudia robia takéto veci, toto je výsledok. Nedá sa to oddeliť od správy duchovného sveta. Napriek tomu, že sú neveriaci, existencia tých, ktorí neveria v Boha, podlieha týmto druhom nebeských nariadení a ustanovení. Nikto im nemôže uniknúť a nikto sa tejto realite nemôže vyhnúť.

Tí, čo nemajú vieru, často veria, že všetko, čo vidia ľudské oči, existuje, kým to, čo človek nevidí alebo čo je od ľudí veľmi vzdialené, neexistuje. Radšej veria, že neexistuje žiadny „cyklus života a smrti“ a žiadny „trest“. Preto bez výčitiek svedomia hrešia a páchajú zlo. Potom sú potrestaní alebo sa prevtelia do zvierat. Väčšina rôznych druhov ľudí medzi neveriacimi upadne do tohto bludného kruhu. Je to preto, lebo nevedia, že duchovný svet prísne spravuje všetky živé bytosti. Či veríš, alebo nie, táto skutočnosť existuje, pretože ani jeden človek alebo objekt nemôže uniknúť rozsahu toho, čo Boh pozoruje svojimi očami, a ani jeden človek alebo objekt nemôže uniknúť pravidlám a obmedzeniam Jeho nebeských nariadení a ustanovení. Tento jednoduchý príklad teda každému hovorí, že bez ohľadu na to, či v Boha veríš, alebo nie, je neprijateľné hrešiť a páchať zlo a že každý čin má svoje následky. Keď je potrestaný niekto, kto druhého podvodom obral o peniaze, takýto trest je spravodlivý. Často pozorované správanie, akým je aj takýto podvod, je v duchovnom svete potrestané, pričom trest prichádza na základe Božích nariadení a nebeských ustanovení. Preto sa ťažké zločiny a podlé správanie – znásilnenie a rabovanie, podvod a klamstvo, krádež a lúpež, vražda a podpaľačstvo a tak ďalej – ďalej trestajú celým radom trestov rôznej závažnosti. Čo patrí medzi tieto tresty rôznej závažnosti? Niektoré z nich určujú mieru závažnosti pomocou času, iné prostredníctvom rôznych metodík a ďalšie podľa toho, kam ľudia idú po prevtelení. Niektorí ľudia sa napríklad vyjadrujú oplzlo. Čo znamená „vyjadrovať sa oplzlo“? Znamená to často iným nadávať a používať zákerný jazyk, ktorým človek preklína iných. Čo je to zákerný jazyk? Svedčí o tom, že dotyčný človek má zákerné srdce. Z úst takýchto ľudí často vychádzajú oplzlé vyjadrenia, ktorými iných preklínajú, a takýto zákerný jazyk má vážne následky. Keď títo ľudia zomrú a dostanú náležitý trest, môžu sa znovu narodiť ako nemí. Niektorí ľudia sú počas svojho života veľmi vypočítaví, často iných využívajú, majú svoje drobné úklady obzvlášť dobre naplánované a ľuďom veľmi ubližujú. Môžu sa znova narodiť ako slabomyseľní alebo duševne postihnutí. Niektorí ľudia sa miešajú do súkromných vecí iných, ich oči vidia veľa toho, čo by pred

nimi malo zostať skryté, a dozvedia sa veľa toho, čo by vedieť nemali. Preto keď sa znova narodia, môžu byť slepí. Niektorí ľudia sú počas svojho života veľmi prudkí, často sa bijú a robia veľa zla. Z tohto dôvodu sa môžu znova narodiť ako postihnutí, chromí alebo bezrukí, prípadne by sa mohli prevteliť ako hrbatí či kriví ľudia. Môžu tiež krívať, mať jednu nohu kratšiu a tak ďalej. Znamená to, že dostali rôzne tresty v závislosti od toho, koľko zla napáchali, kým žili. Prečo podľa vás niektorí ľudia škúlia na jedno oko? Je takýchto ľudí veľa? V súčasnosti ich je viac než len zopár. Niektorí ľudia škúlia, pretože vo svojich minulých životoch svoje oči priveľa používali a robili príliš veľa zlých vecí. Preto sa v tomto živote narodili so škuľavým okom a v závažných prípadoch dokonca slepí. To je odplata! Niektorí ľudia pred svojou smrťou s ostatnými dobre vychádzajú. Robia mnoho dobrých skutkov pre svojich príbuzných, priateľov, kolegov alebo ľudí, s ktorými majú nejaký vzťah. Prispievajú na charitu a starajú sa o druhých alebo im pomáhajú finančne a ľudia o nich majú veľmi vysokú mienku. Keď sa takíto ľudia vrátia do duchovného sveta, nie sú potrestaní. Ak neveriaci nie je žiadnym spôsobom potrestaný, znamená to, že bol veľmi dobrým človekom. Neveril v existenciu Boha, ale len v starého muža na nebesiach. Takýto človek verí len tomu, že je nad ním duch, ktorý sleduje všetko jeho konanie – to je všetko, v čo verí. V dôsledku toho sa správa oveľa lepšie. Takíto ľudia sú dobrosrdeční a šľachetní, a keď sa nakoniec vrátia do duchovného sveta, tento svet s nimi bude veľmi dobre zaobchádzať a čoskoro budú prevtelení. Do akých rodín prídu, keď sa znova narodia? Tieto rodiny síce nebudú bohaté, no nebude v nich dochádzať k ubližovaniu a medzi ich členmi bude harmónia. Títo prevtelení ľudia v nich prežijú bezpečné a radostné dni a všetci budú veselí a budú mať dobré životy. Keď títo ľudia dospejú, budú mať veľké, široké rodiny, ich deti budú talentované a úspešné a tieto rodiny budú mať šťastie – a takýto výsledok je veľmi výrazne prepojený s predchádzajúcimi životmi týchto ľudí. Znamená to, že nikto nedokáže predpovedať, kam ľudia po svojej smrti a prevtelení pôjdu, či budú mužmi alebo ženami, aké budú mať poslanie, čím si v živote prejdú, aké prekážky budú musieť zniesť, akým požehnaniam sa budú tešiť, koho stretnú, čo sa im stane, a nikto sa tomu nebude môcť vyhnúť ani sa pred tým skryť. Tým chcem povedať, že keď bol tvoj život raz určený, nech sa ti stane čokoľvek a akokoľvek a akýmikoľvek prostriedkami sa budeš snažiť tomu vyhnúť, nedokážeš porušiť priebeh života, ktorý ti Boh stanovil v duchovnom svete. V čase prevtelenia bol totiž tvoj životný osud už určený. Či už bude dobrý, alebo zlý, každý by mu mal čeliť a stále kráčať vpred. Tejto veci sa nemôže vyhnúť nikto, kto žije na tomto svete, a žiadna vec nie je reálnejšia. Všetci ste porozumeli všetkému, čo som hovoril, však?

Teraz, keď ste týmto veciam porozumeli, vidíte, že Boh prísne a tvrdo kontroluje cyklus života a smrti neveriacich a spravuje ho? Po prvé, zaviedol v duchovnej oblasti rôzne nebeské nariadenia, ustanovenia a systémy, ktoré po ich vyhlásení veľmi striktne, ako to určil Boh, vykonávajú bytosti v rôznych oficiálnych pozíciách v duchovnom svete a ktoré by sa nikto neodvážil porušiť. Preto v cykle života a smrti ľudstva vo svete človeka

platia zákony tak pre tých, čo sú prevtelení do zvierat, ako aj pre tých, čo sú prevtelení do ľudí. Keďže tieto zákony pochádzajú od Boha, nikto sa ich neodvažuje porušiť a ani ich porušiť nedokáže. Materiálny svet, ktorý ľudia vidia, je stály a usporiadaný len vďaka tejto Božej zvrchovanosti a vďaka existencii takýchto zákonov. Len vďaka tejto Božej zvrchovanosti môžu ľudia pokojne nažívať s druhým svetom, ktorý vôbec nevidia, a dokážu s ním žiť v harmónii – nič z toho nemožno oddeliť od Božej zvrchovanosti. Keď sa telesný život človeka skončí, jeho duša stále žije, takže čo by sa stalo, keby nebola pod Božou správou? Duša by sa potulovala kade-tade, všade by vyrušovala, a dokonca by ubližovala živým veciam v ľudskom svete. Takúto ujmu by neutrpelo len ľudstvo, ale mohli by ju utrpieť aj rastliny a živočíchy – najprv by však ublížila ľuďom. Ak by sa to stalo – ak by bola takáto duša bez správy, skutočne by ubližovala ľuďom a činila podlé veci –, duchovný svet by s ňou zaobchádzal náležitým spôsobom. Vo vážnych prípadoch by duša čoskoro prestala existovať a bola by zničená. Ak by to bolo možné, bola by niekam umiestnená a potom prevtelená. Tým chcem povedať, že to, ako duchovný svet spravuje rôzne duše, je nariadené a vykonáva sa to v súlade s krokmi a pravidlami. Materiálny svet človeka neupadol do chaosu len vďaka tejto správe a ľudia materiálneho sveta majú vďaka nej normálnu mentalitu, normálnu racionalitu a usporiadaný telesný život. Len keď má ľudstvo takýto normálny život, tí, čo žijú v tele, môžu po celé generácie ďalej prosperovať a rozmnožovať sa.

Čo si myslíte o slovách, ktoré ste práve počuli? Sú pre vás nové? Aké dojmy vo vás zanechali dnešné témy duchovného spoločenstva? Cítite ešte niečo okrem toho, že sú nové? (Ľudia by sa mali dobre správať a môžeme vidieť, že Boh je veľký a mal by byť uctievaný.) (Po tom, ako som si vypočul komunikáciu Boha o tom, ako zariaďuje konce rôznych druhov ľudí, na jednej strane cítim, že Jeho povaha nepovoľuje žiadnu urážku a mal by som sa Ho báť, na druhej strane si uvedomujem, aký druh ľudí má Boh rád a aký nie, preto chcem byť jedným z tých, ktorých má rád.) Vidíte, že Boh je vo svojich skutkoch v tejto oblasti principiálny? Podľa akých princípov koná? (Určuje konce ľudí podľa všetkého, čo robia.) Je to o rôznych koncoch neveriacich, o ktorých sme práve hovorili. Pokiaľ ide o neveriacich, riadia sa Božie skutky princípom odmeňovania dobrých a trestania zlých? Existujú nejaké výnimky? (Nie.) Vidíte, že Božie skutky sú založené na princípe? Neveriaci v skutočnosti neveria v Boha ani sa nepodriaďujú Jeho riadeniu. Okrem toho si neuvedomujú Jeho zvrchovanosť a už vôbec Ho neuznávajú. Čo je vážnejšie, o Bohu sa vyjadrujú neúctivo, preklínajú Ho a sú nepriateľskí voči tým, čo v Boha veria. Napriek tomuto ich postoju voči Bohu sa Jeho správa vo vzťahu k nim neodchyľuje od Jeho princípov. Spravuje ich usporiadane, v súlade so svojimi princípmi a svojou povahou. Ako vníma ich nepriateľskosť? Ako ignorantstvo! V dôsledku toho zabezpečil, aby sa títo ľudia – teda drvivá väčšina neveriacich – v minulosti prevteľovala do zvierat. Čo teda presne sú v Božích očiach neveriaci? Sú to všetko zvieratá. Boh spravuje zvieratá aj ľudstvo a pre takýchto ľudí má tie isté princípy. Dokonca aj v jeho správe týchto ľudí možno vidieť Jeho povahu, ako aj Jeho zákony, ktorými sa riadi Jeho

nadvláda nad všetkými vecami. Vidíte teda v princípoch, podľa ktorých spravuje neveriacich a ktoré som práve spomínal, Božiu zvrchovanosť? Vidíte spravodlivú Božiu povahu? (Vidíme.) Inými slovami, je jedno, ktorými vecami spomedzi všetkých sa zaoberá, koná podľa svojich vlastných princípov a povahy. To je Božia podstata. Nikdy by náhodne nekonal v rozpore s nariadeniami alebo nebeskými ustanoveniami, ktoré určil, len preto, lebo takýchto ľudí považuje za zvieratá. Boh koná podľa princípu, ani trochu neuvážene, a na Jeho konanie nevplýva žiadny faktor. Všetko, čo robí, sa riadi Jeho vlastnými princípmi. Je to preto, lebo má podstatu samotného Boha. Túto stránku Jeho podstaty nemá žiadna stvorená bytosť. Bo je vo svojom zaobchádzaní s každým predmetom, osobou a živou vecou medzi vecami, ktoré stvoril, ako aj vo svojom prístupe k nim, ich riadení, správe a vláde nad nimi svedomitý a zodpovedný a nikdy v tom nebol nedbanlivý. K tým, ktorí sú dobrí, je milostivý a láskavý, a podlých nemilosrdne trestá. Pre rôzne živé bytosti včas a pravidelne prijíma vhodné opatrenia podľa rôznorodých požiadaviek ľudského sveta v rôznom čase tak, aby boli tieto živé bytosti systematickým spôsobom prevteľované podľa roly, ktorú zohrávajú, a metodickým spôsobom sa pohybovali medzi materiálnym a duchovným svetom.

Smrť živej bytosti – ukončenie telesného života – znamená, že živá bytosť prešla z materiálneho sveta do duchovného, zatiaľ čo zrodenie nového telesného života znamená, že živá bytosť prišla z duchovného sveta do materiálneho a začala prijímať a hrať svoju rolu. Odchod ani príchod bytosti nemožno oddeliť od práce duchovného sveta. Keď niekto príde do materiálneho sveta, Boh už v duchovnom svete prijal vhodné opatrenia a určil definície týkajúce sa toho, do akej rodiny dotyčná osoba pôjde, v ktorej ére a hodine príde a akú rolu bude hrať. Preto bude celý život tejto osoby – veci, ktoré bude robiť, a cesty, ktorými pôjde – prebiehať podľa opatrení prijatých v duchovnom svete, a to bez najmenšej odchýlky. Čas, keď sa telesný život skončí, a spôsob a miesto, na ktorom sa skončí, sú navyše duchovnému svetu jasné a sú preň rozpoznateľné. Boh ovláda materiálny svet a ovláda aj duchovný svet. Nespomalí normálny cyklus života a smrti duše ani by sa v usporiadaní tohto cyklu nikdy nedopustil žiadnych chýb. Každý účastník v oficiálnej pozícii v duchovnom svete vykonáva svoje individuálne úlohy a robí, čo by mal, v súlade s Božími pokynmi a pravidlami. Vo svete ľudstva je teda každý materiálny úkaz, ktorý človek zočí, usporiadaný a bez chaosu. To všetko je spôsobené usporiadanou nadvládou Boha nad všetkými vecami, ako aj tým, že Jeho autorita vládne nad všetkým. Pod Jeho nadvládu patrí materiálny svet, v ktorom žije človek, a navyše aj neviditeľný duchovný svet v pozadí ľudstva. Preto ak ľudia chcú mať dobrý život a dúfajú, že budú žiť v príjemnom prostredí, musia okrem toho, že dostanú k dispozícii celý viditeľný materiálny svet, dostať aj duchovný svet, ktorý nikto nevidí, ktorý riadi každú živú bytosť v záujme ľudstva a ktorý je usporiadaný. Keď som teda povedal, že Boh je zdrojom života všetkých vecí, nezvýšili sme naše povedomie o „všetkých veciach“ a neporozumeli sme im lepšie? (Áno.)

b) Cyklus života a smrti rôznych ľudí viery

Práve sme diskutovali o cykle života a smrti ľudí v prvej kategórii, teda neveriacich. Teraz sa porozprávajme o cykle života a smrti druhej kategórie, teda rôznych ľudí viery. „Cyklus života a smrti rôznych ľudí viery“ je ďalšia veľmi dôležitá téma a je veľmi potrebné, aby ste jej trochu porozumeli. Najprv si pohovorme o tom, ktorých vier sa slovo „viera“ v pojme „ľudia viery“ týka – piatich veľkých náboženstiev, teda judaizmu, kresťanstva, katolicizmu, islamu a budhizmu. Ľudia, ktorí veria v týchto päť náboženstiev, tvoria popri neveriacich veľkú časť populácie sveta. V týchto piatich náboženstvách je niekoľko takých, čo si zo svojej viery spravili kariéru, no napriek tomu majú tieto náboženstvá veľa stúpencov. Keď zomrú, pôjdu na iné miesto. „Iné“ ako kto? Ako neveriaci – ľudia bez viery –, o ktorých sme sa práve rozprávali. Keď veriaci v týchto päť náboženstiev zomrú, pôjdu niekam inam než neveriaci. Stále však ide o rovnaký proces. Aj ich bude duchovný svet súdiť podľa toho, čo robili pred smrťou, a budú primerane spracovaní. Prečo sú však títo ľudia posielaní na rôzne miesta, kde budú spracovaní? Má to svoj dôležitý dôvod. Aký je to dôvod? Vysvetlím vám to na príklade. Ešte predtým si však možno pomyslíte: „Možno je to preto, lebo trochu v Boha veria! Nie sú úplnými neveriacimi.“ To však nie je ten dôvod. To, že sú držaní oddelene od ostatných, má veľmi dôležitý dôvod.

Vezmite si napríklad budhizmus. Poviem vám jeden fakt. Budhista je v prvom rade niekto, kto na budhizmus konvertoval, a táto osoba vie, akú má vieru. Keď si budhisti ostrihajú vlasy a stanú sa z nich mnísi alebo mníšky, znamená to, že sa oddelili od sekulárneho sveta, že za sebou nechali hluk ľudského sveta. Každý deň recitujú sútry a ospevujú mená budhov, jedia len vegetariánsku stravu, žijú asketickým životom a celé dni im spoločnosť robí len studené a slabé svetlo maslovej lampy. Takto prežijú celý svoj život. Keď sa fyzický život budhistu skončí, zhrnie svoj život, ale vo svojom srdci nebude vedieť, kam pôjde po smrti, koho stretne alebo aký to bude mať výsledok – hlboko vo svojom vnútri nebude mať o takýchto veciach jasnú predstavu. Nerobil nič, len celý život slepo vyznával nejakú vieru a následne odíde z ľudského sveta spolu so svojimi slepými želaniami a ideálmi. Takýto je koniec fyzického života budhistu, keď opustí svet živých. Potom sa vráti na svoje pôvodné miesto v duchovnom svete. To, či bude prevtelený, aby sa vrátil na zem a pokračoval vo svojej starostlivosti o seba, závisí od jeho správania a praktík pred smrťou. Ak počas života neurobil nič zlé, bude rýchlo prevtelený a poslaný späť na zem, kde sa z neho opäť stane mních alebo mníška. Znamená to, že počas fyzického života sa stará sám o seba v súlade s tým, ako sa o seba staral prvýkrát. Keď sa jeho telesný život skončí, vráti sa do duchovného sveta, kde sa podrobí skúmaniu. Ak sa nenájdu žiadne problémy, môže sa znova vrátiť do sveta človeka a konvertovať na budhizmus – bude teda pokračovať vo svojom praktizovaní viery. Keď bude prevtelený tri až sedemkrát, opäť sa vráti do duchovného sveta, kam chodí vždy po skončení telesného života. Ak boli jeho schopnosti a správanie v ľudskom svete v súlade

s nebeskými nariadeniami duchovného sveta, od tohto momentu tam ostane. Už nebude prevtelený do človeka ani nebude hroziť, že bude potrestaný za zlé skutky na zemi. Už viac týmto procesom nebude musieť prejsť. Namiesto toho v závislosti od svojich okolností získa pozíciu v duchovnej oblasti. Budhisti to nazývajú „dosiahnutie budhovstva“. Dosiahnutie budhovstva znamená hlavne dosiahnutie pozície oficiálneho predstaviteľa duchovného sveta bez ďalšieho prevteľovania alebo rizika potrestania. Okrem toho to znamená po prevtelení už viac netrpieť tým, že sú ľudskou bytosťou. Je teda nejaká šanca, že budú prevtelení do zvieraťa? (Nie.) Znamená to, že zostanú, aby v duchovnom svete vykonávali nejakú rolu, a už nebudú prevtelení. To je jeden príklad dosiahnutia budhovstva v budhizme. Pokiaľ ide o tých, čo to nedosiahnu, tých pri návrate do duchovného sveta preskúma a preverí príslušný oficiálny predstaviteľ, ktorý zistí, že keď boli naživе, usilovne sa o seba nestarali alebo svedomito nerecitovali sútry a neospevovali mená budhov, ako to predpisuje budhizmus, ale že sa dopustili mnohých zločinov a neraz sa správali zle. V duchovnom svete sa potom ich zlo posúdi a následne budú určite potrestaní. Z tohto neexistujú žiadne výnimky. Kedy teda môže takáto osoba dosiahnuť prebudenie? V živote, v ktorom nepáchala zlo – keď sa po návrate do duchovného sveta zistí, že pred smrťou nespravila nič zlé. Potom sa bude ďalej prevteľovať, pokračovať v recitovaní sútier a ospevovaní mien budhov a bude tráviť dni v studenom a slabom svetle maslovej lampy. Nezabije žiadnu živú bytosť a nebude jesť mäso. Nebude sa zapájať do sveta človeka, jeho problémy nechá ďaleko za sebou a s inými nebude mať žiadne spory. Ak nespácha žiadne zlo, v rámci tohto procesu bude po návrate do duchovného sveta a preskúmaní všetkých svojich činov a správania opäť vyslaná do ľudskej oblasti v rámci cyklu, ktorý bude pokračovať tri až sedemkrát. Ak sa v tomto čase nedopustí nesprávneho konania, jej dosiahnutie budhovstva zostane nedotknuté a nebude oneskorené. Toto je charakteristika cyklu života a smrti všetkých ľudí viery – dokážu „dosiahnuť prebudenie“ a prijať pozíciu v duchovnom svete. Týmto sa líšia od neveriacich. Po prvé, ako sa správajú tí, čo dokážu prevziať pozíciu v duchovnom svete, pokým ešte žijú na zemi? V žiadnom prípade sa nesmú dopustiť žiadneho zla – nesmú vraždiť, byť podpaľačmi, znásilňovať ani plieniť. Ak spáchajú podvod, dopustia sa klamstva, krádeže alebo lúpeže, prebudenie dosiahnuť nemôžu. Inými slovami, ak majú akékoľvek spojenie alebo súvislosť s konaním zla, nebudú môcť uniknúť trestu, ktorý im vymeria duchovný svet. Duchovný svet robí vhodné opatrenia pre budhistov, ktorí dosiahnu budhovstvo. Môžu byť poverení správou tých, ktorí podľa všetkého veria v budhizmus a starého muža na nebesiach – môže im byť pridelená jurisdikcia. Môžu mať na starosti len neveriacich alebo zastávať pozície, v ktorých budú vykonávať len úplne drobné úlohy. K takémuto prideľovaniu dochádza podľa rôznych prirodzeností ich duší. Toto je príklad budhizmu.

Medzi piatimi náboženstvami, o ktorých sme hovorili, má kresťanstvo relatívne špeciálne postavenie. Prečo sú kresťania takí špeciálni? Sú to ľudia, ktorí veria v pravého Boha? Ako tu môžu byť uvedení tí, čo veria v pravého Boha? Keď hovoríme,

že kresťanstvo je druh viery, nepochybne by to malo mať do činenia len s vierou. Bol by to len druh obradu, druh náboženstva a niečo úplne iné než viera tých, čo skutočne nasledujú Boha. Dôvod, prečo som kresťanstvo zaradil medzi päť hlavných náboženstiev, spočíva v tom, že bolo zredukované na rovnakú úroveň ako judaizmus, budhizmus a islam. Väčšina ľudí tu neverí, že existuje Boh alebo že vládne nad všetkými vecami. A už vôbec neverí v Jeho existenciu. Namiesto toho len používajú Sväté písmo, aby diskutovali o teológii, a používajú teológiu, aby učili ľudí byť láskyplnými, znášať utrpenie a robiť dobré veci. Takýmto náboženstvom sa stalo kresťanstvo – sústredí sa len na teologické teórie a nemá vôbec žiadny vzťah k Božiemu dielu spočívajúcemu v riadení a záchrane človeka. Stalo sa náboženstvom ľudí, ktorí nasledujú Boha, ale ktorých Boh v skutočnosti neuznáva. Boh však má princíp, aj pokiaľ ide o Jeho prístup k takýmto ľuďom. Nezaoberá sa nimi náhodne ani svojvoľne, ako to je v prípade neveriacich. Pristupuje k nim rovnako ako k budhistom – ak kresťan dokáže mať počas života sebadisciplínu, striktne dodržiavať desať prikázaní a klásť na svoje vlastné správanie nároky v súlade so zákonmi a prikázaniami a celý život ich dodržiavať, skôr než môže skutočne dosiahnuť takzvané „uchvátenie“, musí stráviť rovnaký čas prechádzaním cyklami života a smrti. Keď toto uchvátenie dosiahne, zostane v duchovnom svete, kde zaujme pozíciu a stane sa jedným z jeho oficiálnych predstaviteľov. Podobne platí, že ak sa na zemi dopustí zla – alebo ak je príliš hriešny a pácha priveľa hriechov –, potom bude nevyhnutne potrestaný a disciplinovaný s rôznou mierou závažnosti. V budhizme znamená dosiahnutie prebudenia prechod do čistej krajiny najvyššej blaženosti – ako sa to však volá v kresťanstve? Nazýva sa to „vstup na nebesia“ a byť „uchvátený“. Aj tí, ktorí sú skutočne uchvátení, prechádzajú cyklom života a smrti tri až sedemkrát a potom po smrti prichádzajú do duchovného sveta, ako keby zaspali. Ak spĺňajú normu, môžu tam zostať a zaujať pozíciu a na rozdiel od ľudí na zemi nebudú jednoduchým spôsobom alebo podľa zvyklosti prevtelení.

Koniec, o ktorom všetky tieto náboženstvá hovoria a o ktorý sa usilujú, je rovnaký ako dosiahnutie prebudenia v budhizme. Ide len o to, že toto „prebudenie“ dosiahnu rôznymi prostriedkami. Všetci sú rovnakého druhu. Tejto časti stúpencov týchto náboženstiev, ktorí sú vo svojom správaní schopní striktne dodržiavať náboženské príkazy, zabezpečí Boh vhodný konečný osud, miesto, kam pôjdu, a zaobchádza s nimi primerane. To všetko je náležité, nie je to však tak, ako si to ľudia predstavujú. Ako sa cítite teraz, keď ste počuli o tom, čo sa stane s ľuďmi v kresťanstve? Máte pocit, že ich situácia je nespravodlivá? Súcítite s nimi? (Trochu.) Nedá sa s tým nič robiť, viniť môžu len seba. Prečo to hovorím? Božie dielo je pravé, Boh je živý a skutočný a Jeho dielo je zamerané na celé ľudstvo a každého jednotlivca. Prečo to teda neakceptujú? Prečo Bohu tak zúfalo odporujú a prenasledujú Ho? Mali by sami seba považovať za šťastných, že dosiahli aspoň takýto výsledok, tak prečo ich ľutujete? Takéto zaobchádzanie s nimi je prejavom veľkej tolerancie. Vzhľadom na rozsah, do akého Bohu odporujú, by mali byť zničení, no Boh to neurobí. Namiesto toho jednoducho zaobchádza s kresťanstvom

rovnako ako s iným obyčajným náboženstvom. Je teda potrebné ďalej sa podrobne vyjadriť k ostatným náboženstvám? Étos všetkých týchto náboženstiev spočíva v tom, aby ľudia viac trpeli, nekonali zlo, robili dobré skutky, nenadávali na iných, nesúdili ich, držali sa ďalej od sporov a boli dobrými ľuďmi – väčšina náboženských učení má takýto charakter. Preto keď ľudia viery – títo stúpenci rôznych náboženstiev a denominácií – dokážu striktne dodržiavať svoje náboženské príkazy, nedopustia sa počas života na zemi veľkých chýb alebo hriechov. A keď budú títo ľudia – tí, ktorí dokážu striktne dodržiavať náboženské príkazy – tri až sedemkrát prevtelení, jednoducho zostanú v duchovnom svete a zaujmú v ňom nejakú pozíciu. Je takýchto ľudí veľa? (Nie, nie je.) Z čoho vychádza vaša odpoveď? Nie je ľahké konať dobro a riadiť sa náboženskými pravidlami a zákonmi. Budhizmus ľuďom nepovoľuje, aby jedli mäso – dokázal by si to? Dokázal by si celý deň nosiť sivé rúcho, recitovať sútry a ospevovať mená budhov v budhistickom chráme? Nebolo by to ľahké. Kresťanstvo má desať prikázaní, prikázania a zákony. Je ľahké ich dodržiavať? Nie, však? Zoberte si napríklad potrebu nenadávať na ostatných – ľudia jednoducho nie sú schopní toto pravidlo dodržiavať. Neudržia sa a nadávajú – a potom už nemôžu vziať svoje slová späť. Čo teda urobia? V noci si svoje hriechy priznajú. Po tom, ako nadávali na iných, niekedy vo svojich srdciach stále prechovávajú nenávisť, a dokonca zájdu tak ďaleko, že si naplánujú, kedy dotyčným ľuďom ešte viac ublížia. Stručne povedané, pre tých, čo žijú v tejto mŕtvej dogme, nie je ľahké zdržať sa hrešenia či páchania zla. Preto môže v každom náboženstve v skutočnosti dosiahnuť prebudenie len hŕstka ľudí. Predpokladáš, že keďže tieto náboženstvá majú toľko stúpencov, ich značná časť bude môcť zostať a prijať rolu v duchovnej oblasti? Nie je ich toľko, len zopár ich je schopných to dosiahnuť. To je vo všeobecnosti všetko o cykle života a smrti ľudí viery. Líšia sa tým, že na rozdiel od neveriacich dokážu dosiahnuť prebudenie.

c) Cyklus života a smrti nasledovníkov Boha

Teraz si pohovorme o cykle života a smrti tých, čo nasledujú Boha. Týka sa to vás, takže dávajte pozor – najprv porozmýšľajte, ako možno nasledovníkov Boha rozdeliť do kategórií. (Boží vyvolení a vykonávatelia služby.) Skutočne existujú dve kategórie – Boží vyvolení a vykonávatelia služby. Najprv sa porozprávajme o Božích vyvolených, ktorých je len zopár. Koho označujeme pojmom „Boží vyvolení“? Keď Boh stvoril všetky veci a začalo existovať ľudstvo, Boh vybral skupinu ľudí, ktorá Ho mala nasledovať – týchto ľudí jednoducho označujeme ako „Božích vyvolených“. Boží výber týchto ľudí mal špeciálny rozsah a význam. Rozsah je špeciálny v tom, že ich počet bol obmedzený na niekoľkých, ktorí musia prísť, keď Boh koná dôležité dielo. A aký je význam? Keďže išlo o skupinu, ktorú vybral Boh, má to veľký význam. Znamená to, že Boh si želá týchto ľudí urobiť úplnými a zdokonaliť ich a keď sa Jeho dielo riadenia skončí, potom týchto ľudí získa. Nie je tento význam veľký? Títo vyvolení sú teda pre Boha veľmi dôležití, lebo sú tými, ktorých chce získať. Pokiaľ ide o vykonávateľov služby, na chvíľu sa odpútajme od

témy Božieho predurčenia a najprv sa porozprávajme o ich pôvode. Vykonávateľ služby je doslova niekto, kto slúži. Vykonávatelia služby sú prechodní – nerobia to dlhodobo alebo navždy, ale sú najatí alebo prijatí dočasne. Pôvod väčšiny z nich spočíva v tom, že boli vybratí spomedzi neveriacich. Prišli na zem, keď bolo ustanovené, že majú prevziať rolu vykonávateľov služby v Božom diele. V predchádzajúcom živote mohli byť zvieratami, ale aj neveriacimi. Taký je pôvod vykonávateľov služby.

Pohovorme si viac o Božom vyvolenom národe. Keď jeho príslušníci zomrú, idú na úplne iné miesto než neveriaci a rôzni ľudia viery. Je to miesto, kde ich sprevádzajú anjeli a Boží posli. Je to miesto, ktoré osobne spravuje Boh. Aj keď Boží vyvolený národ nemôže Boha na tomto mieste vidieť na vlastné oči, toto miesto je ako žiadne iné v duchovnej oblasti. Je to odlišné miesto, kam táto časť ľudí ide po svojej smrti. Keď títo ľudia zomrú, aj oni sa podrobia prísnemu skúmaniu zo strany Božích poslov. A čo skúmajú? Boží posli skúmajú cesty, ktorými títo ľudia počas svojich životov vo svojej viere v Boha išli, či Bohu niekedy odporovali alebo Ho v tomto období prekliali, a či sa dopustili nejakých ťažkých hriechov alebo zla. Toto skúmanie odpovie na otázku, či konkrétna osoba môže ostať alebo musí odísť. Čo to znamená „odísť“? A čo znamená „ostať“? „Odísť“ znamená či na základe svojho správania zostanú v radoch Božieho vyvoleného národa. Môcť „ostať“ znamená, že môžu zostať medzi tými, ktorých Boh počas posledných dní urobí úplnými. Pre tých, ktorí ostanú, má Boh špeciálne plány. Takýchto ľudí pošle počas každého obdobia svojho diela, aby vystupovali ako apoštoli, konali dielo vzkriesenia alebo sa starali o cirkvi. Ľudia, ktorí sú schopní konať takéto dielo, však nie sú prevteľovaní tak často ako neveriaci, ktorí sa znova rodia generáciu po generácii. Skôr sa vracajú na zem v súlade s požiadavkami a krokmi Božieho diela a nie sú často prevteľovaní. Sú nejaké pravidlá, pokiaľ ide o to, kedy sú prevteľovaní? Prichádzajú raz za niekoľko rokov? Prichádzajú s takouto frekvenciou? Nie. Toto je všetko založené na Božom diele, na krokoch tohto diela a Jeho potrebách, neexistujú žiadne pevné pravidlá. Jediné pravidlo je to, že keď Boh koná poslednú etapu svojho diela počas posledných dní, príde celý tento vyvolený národ a tento príchod bude jeho posledným prevtelením. A prečo je to tak? Je to založené na výsledku, ktorý sa má počas poslednej etapy Božieho diela dosiahnuť – pretože počas tejto poslednej etapy diela urobí Boh týchto vyvolených dokonale úplnými. Čo to znamená? Ak sú títo ľudia počas tejto poslednej etapy urobení úplnými a zdokonalení, nebudú prevtelení ako predtým a ich proces bytia človekom sa bude musieť úplne skončiť, rovnako ako ich proces prevteľovania. Týka sa to tých, ktorí zostanú. Kam teda idú tí, ktorí nemôžu ostať? Tí, čo nemajú povolené ostať, majú svoj vlastný primeraný konečný osud. V prvom rade, keďže činili zlo, robili chyby a dopúšťali sa hriechov, aj oni budú potrestaní. Po potrestaní Boh buď zariadi, aby boli poslaní medzi neveriacich, ako to bude primerané okolnostiam, alebo zabezpečí, aby išli medzi rôznych ľudí viery. Inými slovami, môžu dosiahnuť dva výsledky – jedným je trest a prípadne život medzi ľuďmi určitého náboženstva po prevtelení a druhým je stať sa neveriacimi. Ak sa stanú

neveriacimi, stratia všetky príležitosti, no ak sa stanú ľuďmi viery – ak sa napríklad stanú kresťanmi – potom budú mať stále šancu vrátiť sa do radov Božieho vyvoleného národa. Sú to veľmi zložité vzťahy. Stručne povedané, ak niekto z Božieho vyvoleného národa urobí niečo, čo urazí Boha, bude potrestaný ako každý iný človek. Vezmite si napríklad Pavla, o ktorom sme sa predtým rozprávali. Pavol je príklad človeka, ktorý je potrestaný. Máte predstavu, o čom hovorím? Je rozsah Božích vyvolených pevne daný? (Áno, zväčša je.) Jeho väčšina je pevne daná, no istá malá časť nie. Prečo je to tak? Tu som uviedol najzrejmejší dôvod – páchanie zla. Keď ľudia páchajú zlo, Boh ich nechce a keď ich Boh nechce, uvrhne ich medzi rôzne rasy a druhy ľudí. Takto stratia nádej a bude pre nich ťažké sa vrátiť. Toto všetko súvisí s cyklom života a smrti Božích vyvolených.

Táto ďalšia téma sa týka cyklu života a smrti vykonávateľov služby. Práve sme hovorili o pôvode vykonávateľov služby, teda o tom, že vo svojich predchádzajúcich životoch boli neveriacimi a zvieratami a potom boli prevtelení. S príchodom poslednej etapy diela si Boh spomedzi neveriacich vybral skupinu takýchto ľudí, ktorá je špeciálna. Boh si týchto ľudí vybral preto, aby slúžili Jeho dielu. Slovo služba neznie veľmi elegantne ani nie je v súlade so želaniami všetkých ľudí, mali by sme sa však pozrieť na to, na koho je zamerané. Existencia Božích vykonávateľov služby má špeciálny význam. Ich rolu by nemohol zohrávať nikto iný, pretože ich vybral Boh. A aká je rola vykonávateľov služby? Slúžiť Božím vyvoleným. Ich rolou je zväčša slúžiť Božiemu dielu, spolupracovať s ním a vypomôcť, keď Boh robí svojich vyvolených úplnými. Aká je požiadavka Boha na týchto vykonávateľov služby, bez ohľadu na to, či pracujú, vykonávajú určitý aspekt diela, alebo plnia určité úlohy? Je veľmi náročný, pokiaľ ide o Jeho požiadavky na nich? (Nie, len žiada, aby boli lojálni.) Aj vykonávatelia služby musia byť lojálni. Bez ohľadu na tvoj pôvod alebo na dôvod, prečo si ťa Boh vybral, musíš byť lojálny tak k Nemu, ako aj k povereniam, ktoré ti zveril, k dielu, za ktoré si zodpovedný, a k povinnostiam, ktoré plníš. Ak vykonávatelia služby dokážu byť lojálni a uspokojiť Boha, aké budú ich výsledky? Budú môcť zostať. Je požehnaním, ak vykonávateľ služby zostane? Čo to znamená zostať? Aký význam má toto požehnanie? Pokiaľ ide o postavenie, nezdajú sa byť ako Boží vyvolení. Zdajú sa byť iní. Nie je však v skutočnosti to, čomu sa v tomto živote tešia, rovnaké ako to, čomu sa tešia Boží vyvolení? Prinajmenšom v tomto živote je to rovnaké. Nepopierate to, pravda? Božie výroky, Božia milosť, Božie zabezpečenie, Božie požehnania – kto sa týmto veciam neteší? Takejto hojnosti sa teší každý. Totožnosť vykonávateľa služby je totožnosť služobníka, ale pre Boha je to len jedna spomedzi všetkých vecí, ktoré stvoril. Skrátka len zohráva rolu vykonávateľa služby. Keďže sú obaja Božími stvoreniami, je medzi vykonávateľom služby a Božím vyvoleným nejaký rozdiel? Vskutku nie je. Formálne medzi nimi je rozdiel, a to v podstate a z hľadiska roly, ktorú zohrávajú – rozdiel tam je, ale Boh nezaobchádza s touto skupinou ľudí nespravodlivo. Prečo sú teda títo ľudia označovaní ako vykonávatelia služby? Musíte tomu trochu rozumieť! Vykonávatelia služby pochádzajú z radov neveriacich. Len čo spomenieme, že pochádzajú z radov

neveriacich, je zjavné, že majú spoločný zlý pôvod – všetko sú to ateisti a boli nimi aj v minulosti. Neverili v Boha a boli voči Nemu nepriateľskí, ako aj voči pravde a všetkým pozitívnym veciam. Neverili v Boha ani v Jeho existenciu. Sú teda schopní porozumieť Božím slovám? Je spravodlivé povedať, že do veľkej miery nie sú. Tak ako zvieratá nie sú schopné porozumieť slovám človeka, vykonávatelia služby nemôžu porozumieť tomu, čo Boh hovorí, čo požaduje alebo prečo má takéto nároky. Nerozumejú. Tieto veci sú pre nich nepochopiteľné a oni zostávajú neosvietení. Z tohto dôvodu títo ľudia nemajú život, o ktorom sme hovorili. Môžu ľudia bez života porozumieť pravde? Sú vybavení pravdou? Zažívajú Božie slová a majú o nich poznatky? (Nie.) Taký je pôvod vykonávateľov služby. Keďže z nich však Boh spravil vykonávateľov služby, na Jeho požiadavky voči nim sa stále vzťahujú normy. Nepozerá sa na nich zvysoka ani voči nim nie je ľahostajný. Hoci nechápu Jeho slová a nemajú život, Boh s nimi aj tak zaobchádza láskavo a stále existujú normy, pokiaľ ide o Jeho požiadavky na nich. Práve ste o týchto normách hovorili – byť voči Bohu lojálny a robiť, čo hovorí. Vo svojej službe musíš slúžiť tam, kde to je potrebné, a musíš slúžiť do úplného konca. Ak dokážeš byť lojálnym vykonávateľom služby, slúžiť až do úplného konca a plniť poverenie, ktoré ti Boh zveril, budeš žiť hodnotný život. Ak to dokážeš urobiť, budeš môcť zostať. Ak sa budeš snažiť trochu viac, trochu silnejšie, dokážeš zdvojnásobiť svoje snahy o poznanie Boha, trochu o poznaní Boha hovoriť, podávať o Ňom svedectvo, a ak navyše dokážeš porozumieť niečomu z Jeho vôle, spolupracovať na Božom diele a do určitej miery dbať na Jeho úmysly, potom ako vykonávateľ služby zažiješ zmenu osudu. A v čom bude táto zmena osudu spočívať? Už viac nebudeš môcť len jednoducho zostať. Boh z teba v závislosti od tvojho správania a tvojich osobných ašpirácií a snáh spraví jedného z vyvolených. To bude tvoja zmena osudu. Čo je na tom pre vykonávateľov služby najlepšie? To, že sa môžu stať Božími vyvolenými. Ak sa nimi stanú, znamená to, že už viac nebudú prevtelení ako zvieratá, ako to je v prípade neveriacich. Je to dobré? Áno je a je to aj dobrá správa – znamená to, že vykonávateľov služby možno tvarovať. Nie je to tak, že keď im Boh vopred určí osud vykonávateľov služby, budú to robiť navždy. Nemusí to tak byť. Boh s nimi bude zaobchádzať a reagovať na nich spôsobom, ktorý je primeraný správaniu týchto jednotlivcov.

Medzi vykonávateľmi služby však existujú takí, čo nedokážu slúžiť do úplného konca. Existujú takí, ktorí sa počas svojej služby v polovici vzdajú a opustia Boha, rovnako ako ľudia, ktorí sa dopustia viacerých previnení. Sú dokonca aj takí, čo spôsobia obrovskú škodu a obrovské straty na Božom diele, a dokonca aj takí, ktorí Boha prekľajú a tak ďalej. Čo naznačujú tieto nenapraviteľné dôsledky? Každý takýto zlý skutok bude znamenať ukončenie ich služieb. Pretože tvoje správanie počas služby bolo príliš mizerné a zašiel si priďaleko, keď Boh uvidí, že tvoja služba nevyhovuje norme, zbaví ťa spôsobilosti slúžiť. Už ti viac nedovolí, aby si slúžil. Odstráni ťa spred svojich očí a z Božieho domu. Ide o to, že slúžiť nechceš? Nečakáš stále na to, aby si konal zlo? Nie si stále neverný? Riešenie je potom ľahké – budeš zbavený svojej spôsobilosti slúžiť. Ak

Boh zbaví vykonávateľa služby spôsobilosti slúžiť, znamená to pre Neho, že bol oznámený koniec vykonávateľa služby a už viac nebude spôsobilý slúžiť Bohu. Boh viac nepotrebuje službu tejto osoby a je jedno, aké pekné veci by mohla povedať, jej slová budú zbytočné. Keď sa veci dostanú do tohto bodu, situácia sa stane nenapraviteľná. Pre takýchto vykonávateľov služby nebude cesty späť. A ako Boh zaobchádza s takýmito vykonávateľmi služby? Len jednoducho ukončí ich službu? Nie. Len im jednoducho zabráni, aby zostali? Alebo ich odloží nabok a bude čakať, kým sa zmenia? Nie. Boh naozaj nie je taký milujúci, pokiaľ ide o vykonávateľov služby. Ak má človek vo svojej službe Bohu takýto postoj, Boh ho v dôsledku tohto postoja zbaví spôsobilosti slúžiť a znova ho uvrhne medzi neveriacich. A aký je osud vykonávateľa služby, ktorý bol uvrhnutý späť medzi neveriacich? Rovnaký ako osud neveriacich – bude prevtelený do zvieraťa a v duchovnom svete dostane rovnaký trest ako neveriaci. Boh sa navyše o trest tejto osoby nebude osobne zaujímať, pretože takáto osoba už nie je relevantná pre Božie dielo. Je to nielen koniec jej života vo viere v Boha, ale aj koniec jej vlastného osudu, ako aj proklamácia jej osudu. Ak teda vykonávatelia služby slúžia zle, budú musieť sami niesť následky. Ak vykonávateľ služby nedokáže slúžiť do úplného konca alebo je na polceste zbavený spôsobilosti slúžiť, bude uvrhnutý medzi neveriacich – a ak sa to stane, s takýmto človekom sa bude zaobchádzať rovnako ako s dobytkom, rovnako ako s ľuďmi bez intelektu alebo rozumu. Keď to poviem takto, dokážete tomu porozumieť, však?

Predchádzajúce slová sa týkali toho, ako Boh zaobchádza s cyklom života a smrti svojich vyvolených a vykonávateľov služby. Ako sa cítite po tom, ako ste si to vypočuli? Hovoril som niekedy predtým na túto tému? Hovoril som niekedy o Božích vyvolených a vykonávateľoch služby? V skutočnosti áno, ale vy si to nepamätáte. Boh je voči svojim vyvoleným a vykonávateľom služby spravodlivý. Je spravodlivý vo všetkých ohľadoch. Dokážete v tom niekde nájsť chybu? Neexistujú ľudia, ktorí povedia: „Prečo je Boh k vyvoleným taký tolerantný? A prečo je len trochu zhovievavý voči vykonávateľom služby?“ Chce sa niekto postaviť za vykonávateľov služby? „Môže Boh dať vykonávateľom služby viac času a byť k nim zhovievavejší a tolerantnejší?“ Je správne vysloviť takúto otázku? (Nie, nie je.) A prečo nie? (Pretože nám spravil láskavosť už len tým, že z nás spravil vykonávateľov služby.) Vykonávateľom služby spravil láskavosť už len tým, že im dovolil slúžiť! Kde by boli títo ľudia bez označenia „vykonávatelia služby“ a bez práce, ktorú vykonávajú? Boli by medzi neveriacimi, žili a umierali by spolu s dobytkom. Akej veľkej milosti sa im dnes dostáva, keď majú dovolené prísť pred Boha a do Božieho domu! Je to obrovská milosť! Keby ti Boh nedal príležitosť slúžiť, nikdy by si nemal možnosť prísť pred Neho. Mierne povedané, aj keď si budhista a dosiahol si prebudenie, v duchovnom svete si nanajvýš poskok. Nikdy sa nestretneš s Bohom, nebudeš počuť Jeho hlas alebo Jeho slová ani cítiť Jeho lásku a požehnania, ani Ho nikdy nezočíš tvárou v tvár. Budhisti majú pred sebou len jednoduché úlohy. Nemôžu spoznať Boha a len sa poddávajú a poslúchajú, zatiaľ čo vykonávatelia služby získavajú

počas tejto etapy diela tak veľa! V prvom rade môžu Boha zočiť tvárou v tvár, počuť Jeho hlas a Jeho slová a zažiť milosť a požehnanie, ktoré ľuďom dáva. Okrem toho sa môžu tešiť zo slov a právd, ktoré im Boh dá. Vykonávatelia služby naozaj získavajú tak veľa! Ak sa teda ako vykonávateľ služby nedokážeš ani len poriadne snažiť, môže si ťa Boh aj tak ponechať? Nemôže si ťa ponechať. Nežiada od teba veľa, ty však napriek tomu nerobíš poriadne nič, čo žiada, nesplnil si si svoju povinnosť. Preto si ťa Boh bez pochýb nemôže nechať. Taká je spravodlivá Božia povaha. Boh ťa nerozmaznáva, ale ani s tebou nezaobchádza rozdielne. To sú princípy, podľa ktorých Boh koná. Boh takýmto spôsobom zaobchádza so všetkými ľuďmi a stvoreniami.

Pokiaľ ide o duchovný svet, keď rôzne bytosti v ňom spravia niečo nesprávne alebo riadne nevykonávajú svoju prácu, Boh má aj zodpovedajúce nebeské nariadenia a ustanovenia, na základe ktorých sa nimi bude zaoberať. To je bezpodmienečné. Počas Božieho diela riadenia trvajúceho niekoľko tisíc rokov preto boli niektorí z tých, čo plnili povinnosti a dopustili sa previnenia, vyhubení, zatiaľ čo niektorých – a to až do dnešného dňa – stále zadržiava a trestá. Tomuto musí čeliť každá bytosť v duchovnom svete. Ak spraví niečo nesprávne alebo sa dopustí zla, je potrestaná – a to je rovnaké ako Boží prístup k Jeho vyvoleným a k vykonávateľom služby. V duchovnom a materiálnom svete sa teda princípy, podľa ktorých Boh koná, nemenia. Či už vidíš Božie činy, alebo nie, ich princípy sa nemenia. Boh mal vždy a všade rovnaké princípy, pokiaľ ide o Jeho prístup ku všetkému, ako aj pri zaobchádzaní so všetkými vecami. To je nemenné. Boh bude láskavý k tým spomedzi neveriacich, ktorí žijú relatívne správnym spôsobom, a uchová príležitosti pre tých v každom náboženstve, ktorí sa správajú dobre a nečinia zlo. Tým im umožní vykonávať ich roly vo všetkých veciach, ktoré riadi, a konať to, čo by konať mali. Podobne ani v radoch tých, čo Boha nasledujú, a medzi svojimi vyvolenými nezaobchádza podľa týchto svojich princípov s nikým rozdielne. Je láskavý ku každému, kto Ho dokáže úprimne nasledovať, a každého, kto Ho úprimne nasleduje, miluje. Rozdiel je len v tom, čo týmto niekoľkým druhom ľudí – neveriacim, rôznym veriacim a Božím vyvoleným – poskytuje. Zoberme si napríklad takých neveriacich – hoci neveria v Boha a Boh ich vidí ako zvieratá, každý z nich má okrem iného čo jesť, svoje vlastné miesto a normálny cyklus života a smrti. Tí, čo konajú zlo, sú potrestaní, a tí, čo konajú dobro sú požehnaní a dostane sa im Božej dobroty. Nie je to tak? Čo sa týka veriacich, ak sú od znovuzrodenia po znovuzrodenie schopní striktne dodržiavať príkazy svojho náboženstva, Boh im po všetkých tých prevteleniach nakoniec poskytne svoju proklamáciu. Podobne aj vás, či už patríte medzi Božích vyvolených, alebo vykonávateľov služby, dnes Boh uvedie do súladu a určí váš výsledok podľa predpisov a správnych ustanovení, ktoré určil. Dal Boh priestor na život rôznym druhom veriacich medzi týmito druhmi ľudí – teda tým, čo patria do rôznych náboženstiev? Kde sú židia? Zasahoval Boh do ich viery? Nezasahoval. A čo kresťania? Ani do nich nezasahoval. Dovoľuje im riadiť sa svojimi vlastnými postupmi, nehovorí k nim ani im nedáva žiadne osvietenie, a navyše im ani nič nezjavuje. Ak si myslíš, že je to správne, potom ver týmto spôsobom.

Katolíci veria v Máriu a že prostredníctvom nej sa novina dostala k Ježišovi – je to ich forma viery. Opravoval Boh niekedy ich vieru? Dáva im voľnú ruku. Nevšíma si ich a dáva im určitý priestor na život. Pokiaľ ide o moslimov a budhistov, nie je to rovnako? Určil im hranice a povoľuje im mať vlastný životný priestor bez toho, aby do ich viery zasahoval. Všetko je dobre usporiadané. A čo v tomto všetkom vidíte? Že Boh má autoritu, ale nezneužíva ju. Všetky veci má dokonale usporiadané, robí to disciplinovaným spôsobom a v tom spočíva Jeho múdrosť a všemohúcnosť.

Dnes sme sa dotkli novej a špeciálnej témy, ktorá sa týka záležitostí duchovného sveta a predstavuje jeden aspekt Božej správy tejto sféry a Jeho nadvlády nad ňou. Skôr než ste týmto veciam porozumeli, mohli ste povedať: „Všetko, čo s tým súvisí, je záhada a nemá to nič spoločné s naším vstupom do života. Tieto veci sú oddelené od toho, ako ľudia v skutočnosti žijú, a nepotrebujeme im rozumieť ani si o nich neželáme počuť. Nemajú vôbec žiadnu súvislosť s poznaním Boha.“ Myslíte si, že takéto myslenie je problémom? Je to správne? (Nie.) Takéto myslenie nie je správne a spája sa s vážnymi problémami. Dôvodom je skutočnosť, že ak chceš pochopiť, ako Boh vládne nad všetkými vecami, nestačí len jednoducho pochopiť to, čo vidíš a čo dokáže tvoj spôsob myslenia pochopiť. Musíš porozumieť aj niečomu z iného sveta, čo pre teba môže byť neviditeľné, ale čo je nerozlučne spojené s týmto svetom, ktorý vidíš. Týka sa to Božej zvrchovanosti a témy „Boh je zdrojom života všetkých vecí“. Sú to informácie o tom. Bez týchto informácií by boli v ľudských poznatkoch o tom, ako je Boh zdrojom života všetkých vecí, chyby a nedostatky. Môžeme teda povedať, že to, o čom sme dnes hovorili, uzatvorilo naše predchádzajúce témy a ukončilo obsah témy „Boh je zdrojom života všetkých vecí“. Dokážete teraz po tom, čo ste tomu porozumeli, poznať Boha prostredníctvom tohto obsahu? Čo je dôležitejšie, dnes som vám odovzdal veľmi dôležitú informáciu o vykonávateľoch služby. Viem, že o takýchto témach naozaj radi počúvate a že vám na týchto veciach skutočne záleží. Pociťujete preto spokojnosť s tým, o čom som dnes hovoril? (Áno.) Niektoré ďalšie veci na vás nemuseli zanechať veľmi silný dojem, ale to, čo som povedal o vykonávateľoch služby, zanechalo obzvlášť silný dojem, pretože táto téma sa dotýka duše každého z vás.

Božie požiadavky na ľudstvo

a) Identita a postavenie samotného Boha

Dostali sme sa na koniec témy „Boh je zdrojom života všetkých vecí“, ako aj témy „Boh je sám jedinečný Boh“. Keďže je to tak, musíme si veci zhrnúť. Aký druh zhrnutia musíme vykonať? Je to záver o samom Bohu. Keďže je to tak, musí to mať nevyhnutné spojenie s každou Božou stránkou, ako aj s tým, ako ľudia veria v Boha. A tak sa vás najprv musím opýtať: Kto je po vypočutí týchto kázní vo vašich predstavách Boh? (Stvoriteľ.) Vo vašich predstavách je Boh Stvoriteľ. Ešte niečo ďalšie? Boh je Pán všetkých vecí. Sú tieto slová primerané? (Áno.) Boh je ten, kto vládne nad všetkými vecami a spravuje ich. Stvoril všetko, čo existuje, spravuje všetko, čo existuje, panuje

nad všetkým, čo existuje, a zabezpečuje všetko, čo existuje. To je postavenie Boha a je to Jeho totožnosť. Pre všetky veci a všetko, čo existuje, je pravou totožnosťou Boha Stvoriteľ a Vládca nad všetkým tvorstvom. Takú totožnosť má Boh. Je jedinečný medzi všetkými vecami. Žiadne z Božích stvorení – či už v ľudstve alebo v duchovnom svete – nemôže použiť žiadny prostriedok ani výhovorku na falošné napodobňovanie alebo nahradenie totožnosti a postavenia Boha, pretože je len Jeden medzi všetkými vecami, kto má túto totožnosť, silu, autoritu a schopnosť panovať tvorstvu – náš sám jedinečný Boh. Žije a pohybuje sa medzi všetkými vecami. Dokáže vystúpiť na najvyššie miesto, nad všetky veci. Dokáže sa ponížiť a stať sa človekom, jedným z tých z mäsa a krvi, postaviť sa ľuďom zoči-voči a zdieľať s nimi radosť aj smútok, pričom zároveň prikazuje všetkému, čo existuje, rozhoduje o osude všetkého, čo existuje, a o tom, akým smerom sa všetko hýbe. Navyše riadi osud celého ľudstva a určuje jeho smerovanie. Takéhoto Boha by mali uctievať, poslúchať a poznať všetky živé bytosti. Preto bez ohľadu na to, do ktorej skupiny alebo medzi aký typ ľudí patríš, viera v Boha, Jeho nasledovanie, bázeň pred Ním, akceptovanie Jeho vlády a Jeho plánov pre tvoj osud je jediná voľba – potrebná voľba – pre každého človeka a každú živú bytosť. Ľudia v jedinečnosti Boha vidia, že Jeho autorita, Jeho spravodlivá povaha, podstata a prostriedky, ktorými zabezpečuje všetky veci, sú úplne jedinečné. Táto jedinečnosť určuje pravú totožnosť samého Boha a zároveň aj Jeho postavenie. Preto ak by spomedzi všetkých stvorení nejaká živá bytosť v duchovnom svete alebo medzi ľuďmi chcela stáť na mieste Boha, úspech by nebol možný, pretože by išlo o pokus falošne napodobniť Boha. To je fakt. Aké sú požiadavky takéhoto Stvoriteľa a Vládcu, ktorý má totožnosť, silu a postavenie samého Boha, na ľudstvo? To by malo byť každému jasné a každý by si to mal zapamätať. Je to veľmi dôležité tak pre Boha, ako aj pre človeka!

b) Rôzne postoje ľudstva k Bohu

To, ako sa ľudia správajú k Bohu, určuje ich osud, ako aj to, ako sa k nim Boh bude správať a ako sa nimi bude zaoberať. Teraz uvediem niekoľko príkladov, ako sa ľudia k Bohu správajú. Počúvajme a pozrime sa, či sú spôsoby a postoje spojené s ich správaním pred Bohom správne, alebo nie. Posúďme správanie nasledujúcich siedmich typov ľudí.

1) Existuje typ človeka, ktorého postoj k Bohu je obzvlášť absurdný. Títo ľudia si myslia, že Boh je ako bódhisattva alebo sväté bytie v ľudskom podaní, ktoré potrebuje, aby sa mu ľudia pri každom stretnutí trikrát poklonili a po každom jedle zapálili kadidlo. Preto mávajú často takýto druh nutkania, keď pociťujú mimoriadnu vďačnosť za Jeho milosť a sú Mu vďační. Tak si želajú, aby Boh, v ktorého dnes veria, mohol ako sväté bytie, po ktorom dychtia vo svojich srdciach, prijať, že sa pri stretnutí trikrát poklonia a ako po každom jedle zapaľujú kadidlo.

2) Niektorí ľudia vidia Boha ako živého Budhu, ktorý dokáže všetkých živých oslobodiť od utrpenia a zachrániť. Vidia Ho ako živého Budhu, ktorý je schopný zbaviť

ich nekonečného trápenia. Viera týchto ľudí v Boha zahŕňa Jeho uctievanie ako Budhu. Hoci nezapaľujú kadidlo, nepadajú na kolená ani nedávajú milodary, hlboko vnútri cítia, že Boh je len takýto Budha, ktorý od nich žiada len to, aby boli láskaví a šľachetní, aby nezabíjali živé bytosti, nenadávali na ostatných, žili život, ktorý pôsobí čestne, a nepáchali žiadne krivdy. Veria, že tieto veci sú všetko, čo od nich žiada. To je v ich srdciach Boh.

3) Niektorí ľudia uctievajú Boha, akoby to bol niekto veľký alebo slávny. Napríklad napodobňujú, ako táto veľká osoba rada rozpráva, jej intonáciu, slová a slovník, ktorý používa, tón jej reči, gestá, názory a činy či správanie. To sú veci, ktoré počas svojej viery v Boha musia dosiahnuť.

4) Niektorí ľudia vidia Boha ako vládcu a majú pocit, že je nad všetkým ostatným a nikto sa neodváži Ho uraziť – a ak sa aj niekto odváži, bude potrestaný. Takéhoto vládcu uctievajú, pretože vládcovia majú v ich srdciach isté miesto. Ich myšlienky, správanie, autorita a povaha – dokonca aj ich záujmy a osobný život – z toho všetkého sa stane niečo, čo títo ľudia cítia, že musia pochopiť. Stanú sa z nich otázky a záležitosti, ktoré ich zaujímajú. V dôsledku toho uctievajú Boha ako vládcu. Takáto forma viery je smiešna.

5) Niektorí ľudia majú osobitnú vieru v existenciu Boha, ktorá je hlboká a neochvejná. Keďže však sú ich poznatky o Bohu povrchné a nemajú veľa skúseností s Jeho slovami, uctievajú Ho ako modlu. Táto modla je v ich srdciach Boh. Je to niečo, čoho sa podľa svojho vnímania musia báť a čomu sa musia klaňať, sledovať to a napodobňovať. Boha vidia ako modlu, ktorú musia celý svoj život nasledovať. Napodobňujú tón, ktorým Boh hovorí, a navonok napodobňujú tých, ktorých má Boh rád. Často robia veci, ktoré pôsobia naivne, čisto a čestne a túto modlu dokonca nasledujú, akoby to bol partner alebo spoločník, s ktorým sa nemôžu nikdy rozlúčiť. Takáto je ich forma viery.

6) Existuje jeden typ človeka, ktorý napriek tomu, že prečítal veľa Božích slov a počul veľa kázní, hlboko vo vnútri cíti, že jediný princíp, na ktorom je založené jeho správanie k Bohu, spočíva v tom, že by mal byť vždy úslužný a servilný, alebo že by mal Boha velebiť a chváliť spôsobom, ktorý je nerealistický. Verí, že Boh je taký Boh, ktorý od neho takýto spôsob správania vyžaduje. Verí tiež, že ak sa takto nebude správať, môže kedykoľvek vyvolať Jeho hnev alebo proti Nemu zhrešiť a Boh ho pre tento hriech potrestá. Taký je Boh, ktorého uchováva vo svojom srdci.

7) A potom tu je väčšina ľudí, ktorí v Bohu nachádzajú duchovnú obživu. Je to tak preto, lebo žijú v tomto svete, nemajú pokoj alebo šťastie a nikde nenachádzajú útechu. Keď nájdu Boha, uvidia Ho a vypočujú si Jeho slová, začnú vo svojich srdciach cítiť tajnú radosť a povznesenú náladu. Je to tak preto, lebo veria, že konečne našli miesto, ktoré spraví ich duše šťastnými, a že konečne našli Boha, ktorý im dá duchovnú obživu. Keď Boha prijmú a začnú Ho nasledovať, sú šťastní a ich životy sú naplnené. Už viac nekonajú ako neveriaci, ktorí životom prechádzajú akoby boli námesační – ako zvieratá, a majú pocit, že sa v živote majú na čo tešiť. Myslia si teda, že tento Boh dokáže vo

veľmi veľkej miere uspokojiť ich duchovné potreby a priniesť im veľké šťastie, čo sa týka mysle i ducha. Bez toho, aby si to uvedomovali, nedokážu tohto Boha, ktorý im dáva takúto duchovnú obživu a prináša šťastie ich dušiam a všetkým členom ich rodiny, opustiť. Veria, že viera v Boha nemusí prinášať nič viac než duchovnú obživu.

Majú niektorí medzi vami voči Bohu takéto rôzne postoje, ktoré sme spomínali? (Áno.) Ak srdce človeka vo svojej viere v Boha ukrýva niektorý z týchto postojov, dokáže takýto človek skutočne prísť pred Boha? Ak má niekto vo svojom srdci niektorý z týchto postojov, verí v Boha? Verí takýto človek v samého jedinečného Boha? (Nie.) Keďže neveríš v samého jedinečného Boha, v koho veríš? Ak to, v čo veríš, nie je sám jedinečný Boh, potom je možné, že veríš v idol alebo vo veľkého človeka či bódhisattvu alebo uctievaš Budhu, ktorý je v tvojom srdci. Navyše je možné, že veríš v obyčajného človeka. Stručne povedané, ľudia si pre svoje rôzne formy viery a postoje k Bohu vkladajú do srdca Boha podľa vlastného poznania, zapájajú svoju predstavivosť, svoje postoje a predstavy o Bohu dávajú na jednu úroveň so samým jedinečným Bohom a potom sa ich držia a snažia sa o ich posvätenie. Čo to znamená, keď majú ľudia k Bohu takéto neprimerané postoje? Znamená to, že odmietli pravého samého Boha a uctievajú falošného boha. Ukazuje to, že Boha počas viery v Neho odmietajú a odporujú Mu a že popierajú existenciu pravého Boha. Ak ľudia budú mať takéto formy viery, akým dôsledkom budú čeliť? Budú s takýmito formami viery schopní priblížiť sa bližšie k splneniu požiadaviek Boha? (Nie, nebudú.) Naopak, pre svoje predstavy a fantázie ešte viac vybočia z Božej cesty, pretože smer, ktorý hľadajú, je opačný než ten, ktorým sa majú podľa požiadavky Boha vybrať. Počuli ste niekedy príbeh o tom, ako niekto „išiel na juh a koč pritom riadil na sever“? Toto môže byť celkom pokojne tento prípad. Ak ľudia veria v Boha takýmto nezmyselným spôsobom, potom čím viac sa budeš snažiť, tým viac sa vzdiališ od Boha. Preto na vás nalieham – skôr než sa pohnete, musíte najskôr rozpoznať, či vlastne idete správnym smerom. Sústreďte svoje snahy a určite si položte otázku: „Je Boh, v ktorého verím, Vládcom všetkých vecí? Je Boh, v ktorého verím, len niekto, kto mi dáva duchovnú obživu? Je to len môj idol? Čo odo mňa tento Boh, v ktorého verím, žiada? Schvaľuje Boh všetko, čo robím? Je celé moje konanie a snaženie v súlade so snahou poznať Boha? Je v zhode s Jeho požiadavkami na mňa? Uznáva a schvaľuje Boh cestu, po ktorej kráčam? Je spokojný s mojou vierou?“ Tieto otázky by si si mal klásť často a opakovane. Ak chceš hľadať poznanie Boha, musíš mať jasné vedomie a jasné ciele, až potom Ho môžeš uspokojiť.

Je možné, že Boh vďaka svojej tolerancii môže zdráhavo akceptovať tieto nesprávne postoje, o ktorým som práve hovoril? Mohol by Boh postoje týchto ľudí chváliť? (Nie.) Aké sú požiadavky Boha na ľudí a tých, čo Ho nasledujú? Aké postoje od ľudí požaduje? Máte o nich jasnú predstavu? Doteraz som toho povedal veľmi veľa. Hovoril som veľa na tému samého Boha, ako aj o Jeho skutkoch a o tom, čo má a čím je. Viete teraz, čo chce Boh od ľudí získať? Vieš, čo od teba chce? Prehovorte. Ak na základe skúseností a praktizovania stále nemáte poznatky alebo ak sú ešte stále veľmi povrchné, potom

môžete povedať niečo o svojich poznatkoch o týchto slovách. Máte súhrnné poznatky? Čo žiada Boh od človeka? (Boh počas týchto niekoľkých spoločenstiev požadoval, aby sme Ho poznali, poznali Jeho skutky, vedeli, že je zdrojom života všetkých vecí a oboznámili sa s Jeho postavením a totožnosťou.) A čo je konečným dôsledkom toho, keď Boh žiada, aby Ho ľudia poznali? (Porozumejú, že Boh je Stvoriteľ a že ľudia sú stvorené bytosti.) Keď ľudia takéto poznatky získajú, aké zmeny nastanú v ich postoji k Bohu, pri plnení ich povinnosti alebo v povahách ich života? Rozmýšľali ste o tom niekedy? Mohli by sme povedať, že keď budú poznať Boha a porozumejú Mu, stanú sa dobrými ľuďmi? (Viera v Boha nezahŕňa snahu o to byť dobrým človekom. Je to skôr snaha stať sa Božím stvorením, ktoré je očakávanej kvality, a byť čestným človekom.) Ešte niečo iné? (Po skutočnom a správnom poznaní Boha s Ním dokážeme zaobchádzať ako s Bohom. Vieme, že Boh je vždy Boh, že sme stvorené bytosti, že by sme mali Boha uctievať a zostať na svojich náležitých miestach.) Veľmi dobre! Vypočujme si aj ďalších. (Poznáme Boha a v konečnom dôsledku sme schopní byť ľuďmi, ktorí sa Bohu skutočne podriaďujú, boja sa Ho a vyhýbajú sa zlu.) To je správne!

c) Postoj k Bohu, ktorý Boh od ľudstva vyžaduje

Boh v skutočnosti nemá na ľudstvo veľké nároky – alebo prinajmenšom nie je taký náročný, ako si to ľudia predstavujú. Keby Boh nevyslovil žiadne slová a keby nevyjadril svoju povahu alebo žiadne skutky, bolo by pre vás mimoriadne ťažké poznať Ho, pretože ľudia by si museli domyslieť Jeho úmysel a vôľu a to by bolo veľmi náročné. Boh však v záverečnej etape svojho diela povedal veľa slov, vykonal veľa práce a vyslovil veľa požiadaviek na človeka. Vo svojich slovách a veľkom množstve práce informoval ľudí o tom, čo má rád, čo nenávidí a akými ľuďmi by mali byť. Keď ľudia týmto veciam porozumeli, mali by mať vo svojich srdciach presnú definíciu Božích požiadaviek, pretože v Boha neveria nejasne a už viac neveria v hmlistého Boha ani nemajú vieru v Boha uprostred nejasností a ničoty. Naopak, dokážu počuť Jeho výroky, pochopiť normy Jeho požiadaviek a splniť ich a Boh používa jazyk ľudstva, aby im povedal všetko, čo by mali vedieť a čomu by mali porozumieť. Ak dnes ľudia stále nevedia, čo Boh je a čo od nich požaduje, ak nevedia, prečo by človek mal veriť v Boha ani ako v Neho veriť alebo s Ním zaobchádzať, potom je to problém. Práve teraz každý z vás hovoril o jednej konkrétnej oblasti. Uvedomujete si nejaké veci a či sú tieto veci konkrétne, alebo všeobecné. Chcem vám však povedať, aké sú správne, úplné a konkrétne Božie požiadavky na ľudstvo. Je to len zopár slov a sú veľmi jednoduché. Možno ich už poznáte. Správne Božie požiadavky na ľudstvo a tých, ktorí Ho nasledujú, sú nasledujúce. Od tých, ktorí Ho nasledujú, vyžaduje päť vecí – pravú vieru, lojálne nasledovanie, absolútne podriadenie, pravé poznatky a úprimnú bázeň.

Boh v týchto piatich veciach požaduje, aby Ho ľudia už viac nespochybňovali ani Ho nenasledovali pomocou svojej predstavivosti alebo hmlistých a abstraktných stanovísk. Boha nesmú nasledovať na základe fantázií alebo predstáv. Požaduje, aby každý z tých,

ktorí Ho nasledujú, takto činil lojálne, nie vlažne alebo nezáväzne. Keď má Boh na teba nejaké požiadavky, skúša ťa, súdi, zaoberá sa tebou a orezáva ťa alebo ťa disciplinuje a uštedruje ti rany, mal by si sa mu úplne podriadiť. Nemal by si sa pýtať na príčinu ani si klásť podmienky a už vôbec by si nemal hovoriť o dôvodoch. Tvoja poslušnosť musí byť absolútna. Poznatky o Bohu sú oblasťou, v ktorej majú ľudia najviac medzier. Často si s Ním spájajú porekadlá, výroky a slová, ktoré s Ním nesúvisia, veriac, že takéto slová sú najpresnejšou definíciou poznatkov o Bohu. Takmer vôbec nevedia, že tieto porekadlá, ktoré pochádzajú z ľudskej predstavivosti, ich vlastného myslenia a ich vlastných poznatkov, nemajú ani najmenšiu súvislosť s Božou podstatou. Chcem vám teda povedať, že pokiaľ ide o to, aké poznatky si Boh želá, aby ľudia mali, nežiada len, aby si Ho a Jeho slová poznal, ale aj to, aby boli tvoje poznatky o Ňom správne. Aj keď vieš povedať len jednu vetu alebo toho vieš len máličko, toto máličko poznania je správne a pravdivé a je v súlade s podstatou samého Boha. Je to preto, lebo Boh nenávidí, keď je chválenie alebo vyzdvihovanie Boha nerealistické alebo neuvážené. Ešte viac nenávidí ľudí, ktorí s Ním zaobchádzajú ako so vzduchom. Nenávidí, keď ľudia počas diskusie o témach o Bohu hovoria bez toho, aby brali ohľad na fakty, hovoria podľa priania a bez váhania a vyslovia čokoľvek, čo považujú za vhodné. Navyše nenávidí tých, ktorí veria, že Boha poznajú a chvastajú sa svojimi poznatkami o Ňom, hovoria o témach, ktoré s Ním súvisia, bez obmedzení a zdržanlivosti. Poslednou zo spomenutých piatich požiadaviek bola úprimná bázeň. To je záverečná Božia požiadavka na všetkých, čo Ho nasledujú. Keď má niekto o Bohu správne a pravdivé poznatky, dokáže sa Boha skutočne báť a vyhýbať sa zlu. Táto bázeň vychádza z hĺbky jeho srdca, je dobrovoľná a bez nátlaku zo strany Boha. Boh ťa nežiada, aby si Mu daroval pekný postoj, správanie alebo to, ako sa navonok chováš. Skôr žiada, aby si mal pred Ním bázeň a bál sa Ho z hĺbky svojho srdca. Takúto bázeň dosiahneš vďaka zmenám v povahe svojho života, získavaním poznatkov o Bohu a porozumenia Božím skutkom, pochopením Božej podstaty a tým, že uznáš, že si jedným z Božích stvorení. Slovo „úprimná“, ktorým definujem bázeň, používam preto, aby ľudia porozumeli tomu, že ich bázeň pred Bohom by mala vychádzať z hĺbky ich sŕdc.

Teraz týchto päť požiadaviek zvážte – sú niektorí z vás schopní splniť prvé tri? Myslím tým skutočnú vieru, lojálne nasledovanie a absolútne podriadenie. Dokážu niektorí spomedzi vás tieto veci? Viem, že ak by som povedal všetkých päť, nepochybne by sa medzi vami nenašiel nikto taký, no zredukoval som ich na tri. Zamyslite sa nad tým, či ste tieto veci dosiahli. Dá sa „skutočná viera“ dosiahnuť ľahko? (Nie, nedá.) Nie je to ľahké, pretože ľudia často spochybňujú Boha. A čo „lojálne nasledovanie“? Čo myslíme slovom „lojálny“? (Nebyť ľahostajný, ale oddaný.) Nebyť ľahostajný, ale oddaný. Trafili ste klinec po hlavičke! Dokážete teda splniť túto požiadavku? Musíte sa snažiť viac, pravda? Nateraz je splnenie tejto požiadavky ešte pred vami. A čo „absolútne podriadenie“ – dosiahli ste ho? (Nie.) Ani to ste ešte nedosiahli. Často ste neposlušní a vzdorovití, neraz nepočúvate, nechcete poslúchať alebo počúvať. Toto sú

tri najzákladnejšie požiadavky, ktoré ľudia splnia, keď dosiahnu vstup do života. Vy ich však ešte len musíte splniť. Máte teda teraz veľký potenciál? Keď ste ma dnes počuli hovoriť tieto slová, pociťujete úzkosť? (Áno.) Je správne, že by ste mali pociťovať úzkosť. Nesnažte sa úzkosti vyhnúť. Pociťujem úzkosť za vás. Zvyšným dvom požiadavkám sa nebudem venovať, nepochybne ich tu nie je nikto schopný splniť. Pociťujete úzkosť. Stanovili ste si teda svoje ciele? S akými cieľmi a v akom smere by ste sa mali snažiť a vynakladať svoje úsilie? Máte nejaký cieľ? Dovoľte, aby som to povedal na rovinu – keď splníte týchto päť požiadaviek, uspokojíte Boha. Každá z nich je ukazovateľom a zároveň konečným cieľom dozretia vstupu človeka do života. Aj keby som si vybral len jednu z týchto požiadaviek, aby som o nej hovoril podrobne, a žiadal vás, aby ste ju splnili, nebolo by to ľahké dosiahnuť. Musíte zniesť určitú mieru útrap a vynaložiť isté úsilie. Akú mentalitu by ste mali mať? Mala by byť rovnaká ako mentalita pacienta s rakovinou, ktorý čaká na to, aby si ľahol na operačný stôl. Prečo to hovorím? Ak chceš veriť v Boha, získať si Ho a uspokojiť Ho, nebudeš schopný dosiahnuť tieto veci, ak nestrpíš určitú mieru bolesti a nevynaložíš určité úsilie. Počul si veľa kázania, no to, že si ho počul, neznamená, že táto kázeň je tvoja. Musíš ju vstrebať a premeniť na niečo, čo ti patrí. Musíš ju asimilovať do svojho života a priniesť do svojej existencie. Dovoliť, aby tieto slová a kázanie usmerňovali spôsob, akým žiješ, a dali tvojmu životu existenčnú hodnotu a zmysel. Keď sa to stane, vypočutie týchto slov stálo za to. Ak slová, ktoré hovorím, neprevrátia tvoj život naruby ani nedajú hodnotu tvojej existencii, nemá zmysel, aby si ich počúval. Rozumiete tomu, pravda? Teraz keď ste tomu porozumeli, je to, čo sa stane, na vás. Musíte sa dať do práce! Musíte byť vo všetkých veciach úprimní! Nebuďte zmätení, čas letí! Väčšina z vás už verí v Boha viac než desaťročie. Pozrite sa späť na tých predchádzajúcich desať rokov – koľko ste toho získali? A koľko desaťročí vám ešte v tomto živote zostáva? Neostáva ich veľa. Zabudni na to, či na teba čaká Božie dielo, či ti Boh nechal šancu alebo či rovnaké dielo vykoná znova – nehovor o týchto veciach. Dokážeš zvrátiť priebeh posledných desiatich rokov svojho života? S každým skončeným dňom a každým svojím krokom máš o jeden deň menej. Čas na nikoho nepočká! Zo svojej viery v Boha získaš, len ak k nej budeš pristupovať ako k najväčšej veci vo svojom živote, dokonca dôležitejšej ako jedlo, oblečenie alebo čokoľvek iné. Ak veríš len vtedy, keď máš čas, nedokážeš svojej viere venovať celú pozornosť a vždy sa boríš so zmätenosťou, potom nezískaš nič. Rozumiete tomu, pravda? Na dnes tu skončíme. Dovidenia nabudúce!

15. februára 2014

Oficiálna webová stránka
QR kód

Aplikácia Cirkev
Všemohúceho Boha

Oficiálna webová stránka
https://sk.godfootsteps.org

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/sk/video
Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/sk/facebook
E-mail: contact.sk@godfootsteps.org